

Quân Môn Sủng Hôn

Contents

Quân Môn Sủng Hôn	3
1. Chương 1: Vợ Yêu “săn Sóc”	4
2. Chương 2: Cô Không Phải Muốn Trờ Hứng Sao?	7
3. Chương 3: Nhân Vật Lớn Thần Bí	9
4. Chương 4: Phụ Nữ Là Để Được Cưng Chiều!	12
5. Chương 5: Khích Bác Tình Cảm Vợ Chồng?	14
6. Chương 6: Người Phụ Nữ Ngốc Giảo Hoạt	17
7. Chương 7: Phía Dưới Em Phải Cho Anh Ăn!	19
8. Chương 8: Không Muốn Gặp Cô Gái Của Mình!	21
9. Chương 9: Hoa Lài Cẩm Bải Phân Trâu	23
10. Chương 10: Hoa Nhà Không Thơm Bằng Hoa Dại	26
11. Chương 11: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Vùng Núi	28
12. Chương 12: Vật Cắn Trên Xương Quai Xanh	30
13. Chương 13: Ủng Đụng Tôi, Bẩn	32
14. Chương 14: Người Đàn Ông Tuyệt Vời	34
15. Chương 15: Đúng Là Người Khiêm Tốn!	36
16. Chương 16: Gặp Mặt Người Tình Cũ	39
17. Chương 17: Cậu Út?	40
18. Chương 18: Giấu Đi Về Nhếch Nhác	42
19. Chương 19: Ông Chủ Thập Tam Lâu!	44
20. Chương 20: Cháu Đang Chấp Vấn Cậu Sao?	45
21. Chương 21: Gần Quan Được Ban Lộc	47
22. Chương 22: Kinh Thành - Nhà Họ Dịch	49
23. Chương 23: Cha Của Nhà Giàu Mới Nổi	51
24. Chương 24: Ông Lão Quê Mùa	53
25. Chương 25: Không Hẹn Mà Gặp	55
26. Chương 26: Dịch Thiếu, Trùng Hợp Vậy Sao?	57
27. Chương 27: Chẳng Lẽ Có Jq?	59
28. Chương 28: Tôi Tin Tưởng Vào Ánh Mắt Của Cô	61
29. Chương 29: Được Lời To	62
30. Chương 30: Ý Nghĩa Của Cỏ Bốn Lá	64
31. Chương 31: Vô Tình Gặp Gỡ Ở Tuần Lễ Thời Trang	65
32. Chương 32: Ăn Ý	67
33. Chương 33: Sử Tử Nhỏ Được Trang Bị Đầy Đủ	69
34. Chương 34: Em Hận Anh Sao?!	70
35. Chương 35: Cúi Đầu Không Thấy Ngẩng Đầu Lại Gặp	72
36. Chương 36: Không Có Thành Ý	73
37. Chương 37: Người Vợ Qua Cầu Rút Ván!	76
38. Chương 38: Ghen Tỵ	77
39. Chương 39: Đủ Loại Mập Mờ	79
40. Chương 40: Tự Cho Là Đúng	81
41. Chương 41: Náo Nhiệt	83

42. Chương 42: Nhà Tư Bản Là Vampire	85
43. Chương 43: Gọi Tiểu Ngũ Đến Ăn Điểm Tâm Cùng Nhau Nhé?	87
44. Chương 44: Mối Tình Đầu	89
45. Chương 45: Tôi Là Thương Nhân	92
46. Chương 46: Cô Có Người Yêu Sao?	93
47. Chương 47: Không Để Ai Vào Trong Mắt	95
48. Chương 48: Mạo Muội	97
49. Chương 49: Thiếu Nhân Tình	99
50. Chương 50: Người Yêu Đầu Tiên Của Hắc	100
51. Chương 51: Bình Thường Cùng Không Bình Thường	103
52. Chương 52: Xi Căng Đan Bay Đầy Trời	104
53. Chương 53: Ghen?	106
54. Chương 54: Trái Tim Bị Thương Tổn	108
55. Chương 55: Về Nhà Ăn Cơm!	110
56. Chương 56: Chung Thủy Trong Tình Cảm	111
57. Chương 57: Gây Khó Khăn	113
58. Chương 58: Kéo Dài Thời Gian	115
59. Chương 59: Ngại Chết Tôi Rồi!	117
60. Chương 60: Hình	119
61. Chương 61: Lợi Thế Ly Hôn	120
62. Chương 62: Ánh Mắt Mỹ Nữ Trong Kính	130
63. Chương 63: Mập Mỡ	138
64. Chương 64: Ranh Giới Cuối Cùng	145
65. Chương 65: Boss Lớn!	149
66. Chương 66: Cùng Ngày Sinh Nhật	153
67. Chương 67: Người Đáng Thương Cũng Có Chỗ Đáng Hận	156
68. Chương 68: Đưa Tiền, Giang Hồ Cần Giúp Đỡ!	160
69. Chương 69: Ly Hôn - Tự Do!	163
70. Chương 70: Sinh Nhật	166
71. Chương 71: Tôi Công Em!	168
72. Chương 72: Cái Đây Có Thể Xâm Phạm	171
73. Chương 73: Hấp Dẫn!	174
74. Chương 74: Áp Chế!	178
75. Chương 75: Bắt Đầu Lại Một Lần Nữa?	181
76. Chương 76: Nguyên Vọng Rất Tục!	184
77. Chương 77: Tôi Sẽ Phụ Trách Với Anh!	187
78. Chương 78: Chuyện Riêng!	191
79. Chương 79: Bất Trị!	194
80. Chương 80: Thay Anh Mời Rượu	197
81. Chương 81: Lấy Thân Báo Đáp Hay Lấy Thịt Đền Bù?	200
82. Chương 82: Thử Lui Tới Xem Một Chút	203
83. Chương 83: Đám Mây Màu Hồng	207
84. Chương 84: Khởi Đầu Tốt Đẹp!	210
85. Chương 85: Tiểu Yêu Tinh!	213
86. Chương 86: Dắt Tay!	216
87. Chương 87: Bản Tình Ca Mùa Đông Viên Mãn	219
88. Chương 88: Ấn Núp Nguy Cơ!	224
89. Chương 89: Bảo Vệ	227
90. Chương 90: Công Tư Rõ Ràng	230
91. Chương 91: Khoảng Cách Không Thể Vượt Qua!	234
92. Chương 92: Yêu Trước Hay Sau Khi Kết Hôn!	237
93. Chương 93: Lệ Thuộc Không Chút Kiên Kỵ.	240
94. Chương 94: Nếu Không Phải Là Yêu...	243
95. Chương 95: Thăm Hỏi Ngọt Ngào.	247

96. Chương 96: Nàng Dấu Xấu Luôn Phải Thấy Cha Mẹ Chồng!	251
97. Chương 97: Nắm Tay Sẽ Không Buông!	254
98. Chương 98: Trục Giác Của Đàn Ông!	257
99. Chương 99: Vẽ Tranh Cầu Hôn!	260
100. Chương 100: Ba Lựa Chọn	262
101. Chương 101: Đổi Cách Gọi Lại!	265
102. Chương 102: Chỉ Một Lần Thôi, Lần Sau Không Chiếu Theo Lệ Đây	268
103. Chương 103: Giải Về Mưu Tính	271
104. Chương 104: Đối Thủ Mạnh	275
105. Chương 105: Oan Gia Ngõ Hẹp!	278
106. Chương 106: Đủ Loại Trùng Hợp	281
107. Chương 107: Bảo Vệ!	284
108. Chương 108: Chuyện Cũ	287
109. Chương 109: Mặt Trời Mọc Ở Phía Tây Sao	290
110. Chương 110: Dũng Cảm Đối Mặt	293
111. Chương 111: Người Phụ Nữ Nhỏ	296
112. Chương 112: Em Muốn, Anh Đều Có Thể Thỏa Mãn	299
113. Chương 113: Vợ Của Anh	302
114. Chương 114: Cầu Hôn	305
115. Chương 115: Cuộc Thi Thiết Kế!	308
116. Chương 116: Giành Giải Thưởng Cùng Với Tin Vịt	311
117. Chương 117: Chúng Ta Ở Cùng Chỗ Nhé?	314
118. Chương 118: Boss Lớn Phía Sau Màn	316
119. Chương 119: Còn Có Giá Trị Lựa Chọn	319
120. Chương 120: Thu Hồi Tự Ái	322
121. Chương 121: Công Việc Mới!	325
122. Chương 122: Hải Lòng Về Con Dâu!	328
123. Chương 123: Boss Lớn Phía Sau Màn!	331
124. Chương 124: Anh Là Lính	334
125. Chương 125: Cẩn Thận	337
126. Chương 126: Không Muốn Có Tội Thân.	340
127. Chương 127: Giữ Gìn.	343
128. Chương 128: Sẽ Không Niệm Tình Cũ	346
129. Chương 129: Hợp Lớp	349
130. Chương 130: Thuốc Mê.	352
131. Chương 131: Đại Kết Cuộc	355
132. Chương 132: Đại Kết Cuộc 2	358
133. Chương 133: Đại Kết Cuộc 3	362
134. Chương 134: Đại Kết Cuộc 4	366

Quân Môn Sủng Hôn

Giới thiệu

Truyện Quân Môn Sủng Hôn xoay quanh hai nhân vật mà cả hai người từ bé đã là những con người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-mon-sung-hon>

1. Chương 1: Vợ Yêu “săn Sốc”

Trong căn phòng được thiết kế tỉ mỉ, trang hoàng xa hoa, một bóng người yên tĩnh đang ngồi trên ban công ăn pizza, chiếc bàn màu trắng được chế tác theo phong cách Châu Âu, ngổn ngang trên mặt bàn là các bản thiết kế cùng Pizza Hut một loại đồ ăn nhanh được mua từ bên ngoài.

Phía dưới ban công, ánh sáng điện từ mọi nhà dần dần được thấp sáng kéo ra màn đêm vô tận.

Úc Tử Ân bình thường quen sống trong phòng thiết kế, tác phong sinh hoạt khá đơn giản và tùy tiện, phần lớn đều ở bên trong phòng làm việc.

Mái tóc dài được cố định bởi hai chiếc bút chì màu sắc rực rỡ, ánh mắt linh động, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng với ngũ quan xinh xắn, không cần son phấn vẫn rất thanh lịch tươi mát, thiên sinh lệ chất khó giấu được, làm cả đám thiết kế sư trẻ tuổi cùng phòng làm việc phải ghen tỵ.

Nếu như là người không biết cô, rất khó để liên tưởng một trạch nữ như cô chính là nhà thiết kế thời trang trẻ tuổi nhất thành phố C.

Tiếng giày cao gót vang lên bên trong căn phòng yên tĩnh, hai bóng dáng mềm mại bước vào, đến cửa ban công liền dừng lại, lễ phép gõ cửa: “Lão đại, chúng tôi đã trở lại!”

Cầm bút đang vẽ lên bản thảo một chi tiết nhỏ, Úc Tử Ân lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Ừm, cực khổ rồi, ngồi đi!”

“Không, chúng tôi nên đứng nói chuyện thôi!” Người đứng bên trái là Tiểu Mễ nhìn một chút, khí có được sự cho phép của cô mới bắt đầu báo cáo: “Kim Cung hôm nay mời một nhóm đàn ông...Ặc chính xác là một đám Gay đến biểu diễn, không khí rất náo nhiệt, di Hồng quản lý mời rất nhiều khách mời là thiếu gia có tiếng đến tham dự, Đường gia tam thiếu cũng có trong danh sách.”

Người đứng bên phải là Tiểu Toa nhìn Úc Tử Ân một cái, do dự mở miệng: “Xem trường hợp này, đoán chừng sẽ có một cuộc giao dịch, lão đại, chúng ta có nên nhúng tay vào hay không?”

“Không cần.” gác bút, Úc Tử Ân nhấp một hớp cà phê chậm rãi đứng lên, khuôn mặt tinh xảo còn mang theo một chút lạnh lạnh khi làm việc, “Dùng một chút thuốc cũng không chết người, di Hồng là ai, trường hợp như vậy, người tới đều là thiếu gia có tiếng, cũng không dám để cho họ vui chơi lại gặp chuyện không may.”

“Nhưng mà, Tam thiếu gia cũng ở đây, bên kia...” Tiểu Mễ lo lắng nhìn lão đại của mình một cái, chỉ sợ sau khi cô biết chuyện này lại đi đến hộp đêm đập phá.

Sau khi Úc Tử Ân gả cho Đường tam thiếu gia, các tiết mục như vậy luôn luôn được trình diễn, cũng chưa từng gián đoạn.

Đường như toàn bộ thành phố C đều biết, Đường Tam thiếu gia cưới về chính là một con cạp cái.

Mà con cạp cái lại chính là duy nhất “ba hại” trong toàn thành phố C, ý vào cha có tiền, ở thành phố C cô đường như là đi ngang !

Cho nên, mặc dù cô ba ngày hai bữa đi đến hộp đêm đập phá, cũng không có ai dám lên tiếng.

“Đường Tam chọc gái chán lại muốn tìm một người đàn ông vui đùa, chị thật sự muốn xem một chút đàn ông kia xinh đẹp đến mức nào có thể khiến bên dưới hân ta tốt lên hay là phải tiếp tục dùng tay! Tiểu Mễ, đi lấy lễ phục đến cho chị!”

“Dạ, lão đại!”

Nửa giờ sau—

Một bóng người màu đen đứng trước tấm gương, bộ lễ phục đặc biệt thiết kế dành cho hộp đêm bao phủ thân thể lung linh mảnh khảnh, cổ áo chữ V nhấn mạnh vòng hai cao ngạo, hai bờ vai hơi lỏng được đính một ít kim cương, bên dưới chiếc quần ngắn là một lớp sa mỏng màu đen bó sát, cặp đùi cùng toàn bộ thân hình hoàn mỹ như ẩn như hiện dưới lớp lễ phục, lộ ra một cổ kiêu ngạo ưu nhã hấp dẫn như phong thái của nữ vương.

Nhìn mình trong gương, Úc Tử Ân hài lòng khê nheo mắt, héch ánh mắt mang theo vài phần sức quyến rũ, thật khác hẳn với hình tượng trạch nữ mới vừa rồi.

Sau lưng, Tiểu Mễ nhìn bóng dáng trong gương, đáy mắt nhất thời xẹt qua tia kinh ngạc, không nhịn được nhỏ giọng hô một tiếng: “ Em biết ngay mà, chỉ có lão đại mới phù hợp với bộ y phục này, đủ khí thế, đủ đẹp trai!”

“Lão đại, chúng ta lại đi đập phá quán sao?” So với sự kinh ngạc của Tiểu Mễ, Tiểu Toa lại có vẻ tỉnh táo hơn nhiều.

Bộ lễ phục này giá trị lên đến bảy con số, ăn mặc như vậy đi đập phá, sợ rằng có chút...

“Không, hôm nay đi xem trò vui, hai người không cần đi theo.” Trang điểm thật đậm, cô trừng mắt nhìn, nhìn mình trong gương đã rất khác, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh.

Đưa giấy mời màu bạc đến, Tiểu Mễ lo lắng nhìn cô: “Lão đại, hãy để cho bọn em đi theo! em lo lắng...”

“Không cần lo lắng, Chị đi Kim Cung tiêu tiền, chính là khách hàng, bọn họ coi như không hoan nghênh cũng không làm gì được!” Đổi sang đôi giày cao gót màu đen, cô quay đầu nhìn hai người phía sau, lên tiếng trấn an: “Yên tâm đi, hôm nay chị không gây chuyện. Hai người đưa chị đến, sau đó nên về nhà nghỉ ngơi.”

“Đã biết, lão đại.”

Cửa Kim Cung, Úc Tử Ân ở giữa hai người mang túi xách màu đen nhưng từ xe bước ra ngoài, ánh mắt Tiểu Mễ lơ đãng liếc về logo trên túi xách nhất thời sững sờ.

“Lão đại, chị...chị khi nào thì đi đến thành Hoa Hồng mua thứ đồ này ?!”

Mọi người đều biết, thành Hoa Hồng chính là nơi mua bán “ đồ dùng người lớn” lớn nhất thành phố C, muốn áo quần, đồ dùng gì cũng đều có đầy đủ.

Những thứ đồ này lại xuất hiện phía sau cốp xe, quả thật là khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi!

“Đặt hàng trên Web, chị bây giờ đã là khách hàng vip, ngày mai em cùng với thư ký của Đường Tam nói một tiếng, để về sau cô ta lên đó mua đồ, chỉ cần nói tên của chị thì có thể hưởng thụ phục vụ của khách quý!”

“Ếc...lão đại, lần này hình tượng của chị nhất định trở nên thật hư hỏng...”

“Đã sớm mang tiếng xấu, sợ gì thêm hoa lên gấm chứ?” khê cười tán mạn một tiếng, Úc Tử Ân khê cúi mắt thu lại cô đơn trong đáy mắt, tiêu sái khoát tay từ biệt hai người.

Ngước mắt một lần nữa, bên trong ánh mắt lại lưu ly diễm diễm, khôi phục một chút sắc lạnh.

Cô nhìn đỉnh cung điện Cầu lạc bộ vẫn vàng xanh rực rỡ như thường, kiêu ngạo nhắc chân đi vào.

Kim Cung, Tiêu Kim Quật, cũng là nơi giải trí lớn nhất thành phố C.

Trên danh nghĩa là câu lạc bộ thật chất chính là các loại hoạt động giải trí phong phú.

Kiến trúc ở đây áp dụng trung tây kết hợp, rộng lớn lại rực rỡ, không hổ là cung điện vàng kim.

Khiến người ta bất ngờ nhất chính là nơi tấc đất tấc vàng này, ở phía bắc câu lạc bộ còn có một sân golf cùng hai gian hồ bơi lớn và vài sân tennis, bên cạnh đó còn có trường đua ngựa và dãy phòng nghỉ xa hoa, ở đây các loại hình giải trí cũng nhiều không kể xiết.

Câu lạc bộ này bởi vì biết lựa chọn hội viên, vả lại chi phí cũng không rẻ, cho nên người đến nơi này không giàu cũng quý, đậu ở phía trước cửa toàn các hãng xe nổi tiếng, nghiêm nhiên cũng có thể tập hợp thành một triển lãm xe.

Cho đến bây giờ, vẫn chưa có người chân chính gặp qua ông chủ của Kim Cung, mọi chuyện ở Kim Cung để do Tổng giám đốc xử lý, chỉ trong vòng hai năm đã trở thành câu lạc bộ đứng đầu thành phố C, giới thượng lưu, phú thương đại cổ đều là khách quen của nơi này, dưới thanh danh vang dội, rất nhiều người tò mò, rốt cuộc ai là người phía sau màn, là ông chủ phía của sau Kim Cung ?

Bước vào phòng khách lầu một, rất nhanh đã có người đến tiếp đón, Úc Tử Ân từ trong ví lấy ra thẻ VIP đưa cho nhân viên, nhíu mày quét qua tiết mục chuẩn bị biểu diễn tại phòng khách, sắc mặt không thay đổi nói: “Đường Tam thiếu gia ở nơi nào, đưa tôi đến.”

Nhân viên nhìn tên tuổi trên thẻ VIP, có chút do dự nhìn cô, tay run đáp trả lại: “Úc tiểu thư...”

Úc Tử Ân là khách quen của Kim Cung, nổi danh là đập phá, ngay cả dì Hồng quản lý cũng hết cách với cô, hôm nay hân thật xui xẻo mới đụng phải!

“Thế nào, đây chính là cách đãi khách của Kim Cung ?” liếc nhẹ mắt một cái, Úc Tử Ân quay người lên lầu, nhân viên thấy thế liền vội vàng đuổi theo, “Úc tiểu thư, để tôi đưa cô đến! Hôm nay Đường Tam thiếu gia ở Hồng Quán phòng.”

Mới vừa đến lan can hình vòng cung bên cạnh lầu hai, dì Hồng quản lý đã nhận ra cô, nhướng lông mày đi lên phía trước: “Ân Ân, cô tới nơi này làm cái gì?”

Thấy người tới, Úc Tử Ân đổi gương mặt tươi cười, “Đây không phải là vội tới xem tiết mục được dì Hồng thổi phồng sao! Hôm nay có tâm tình tốt, dì Hồng cũng không mời tôi, tôi đây thật sự đau lòng.”

“Tôi không mời cô...nhưng cô cũng sẽ đến không phải giống nhau sao!” Không đối với cô lấy lòng, dì Hồng nhìn cô từ trên xuống dưới, liếc xéo một cái: “Thế nào, hôm nay lại đến đập phá sao?”

“Nói luôn, hôm nay là đến ủng hộ, không gây chuyện.” Hơi híp mắt lại cười một tiếng, Úc Tử Ân nói sang chuyện khác: “Cha tôi hôm qua đã trở về, dì Hồng có rảnh nên đến nhà ăn bữa cơm! Tôi thật muốn ăn sườn xào ô mai của dì làm, như trước vậy, tôi đi tìm Đường Tam.”

Không đợi dì Hồng cự tuyệt, cô đã xoay người đi về hướng Hồng Quán phòng.

Không sai, dì Hồng đối với cha cô là có tình, nếu không làm sao có thể để cho cô sau nhiều lần đập phá lại có thể tiêu sái ngênh ngang đi vào.

Muốn làm mẹ kế, trước tiên phải học được cách thay cô dọn dẹp cục diện rối rắm.

Kim Cung có bảy phòng, Hồng Quán là phòng nhỏ nhất cũng là cao quý nhất, theo Hồng (Đỏ) Chanh (da cam) Hoàng (vàng) Lục (xanh biếc) Thanh (xanh da trời) Lam (xanh khói) Tử (tím) mà giảm dần, tại nơi đây những căn phòng bình thường cũng không phải dành cho người bình thường, cho dù Đường Tam là khách hàng VIP cũng không nhất định có thể đặt được, hôm nay hân xuất hiện ở nơi này, cũng không biết là tới cùng nhân vật lớn nào.

Nhân viên đẩy ra cửa phòng, Úc Tử Ân nâng giày bước vào, ánh mắt lạnh bạc quét một vòng quanh phòng có hơi mờ tối, cuối cùng dưới ánh sáng vàng của ánh đèn, tìm được bóng dáng của Đường Minh Lân.

Đang cùng người đẹp trái ôm phải ấp, cũng không quá khác tác phong phong lưu như trước của hắn.

Căn phòng vốn đang náo nhiệt dần dần yên tĩnh, đông đảo ánh mắt ríu rít nhìn về người mới vào, có người kinh ngạc, có người nhao nhao muốn thử, cũng có người sau khi nhìn rõ người mới vào là ai liền mang theo tâm lý xem kịch, nhìn về phía Đường Minh Lân đang ôm người đẹp ngồi ở giữa phòng.

Từ người mỹ nhân ngẩng đầu lên, Đường Minh Lân gạt gạt con người yêu mị, khoe môi nâng lên hài hước, trông đen chuẩn xác rơi trên người Úc Tử Ân, ánh mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá, tà ý cười cười: “Bà xã, cô hôm nay lại tới kiểm tra sao?”

“À không, hôm nay tôi đến tặng đồ giúp anh trợ hứng.” Nói xong, cô tiện tay ném cái túi màu đen được cởi ra, mọi vật bên trong nhanh chóng rơi xuống trên bàn!

Hồng đến trắng rồi đen, rất nhiều đồ dùng tình thú, dụng cụ SM từ bên trong rơi ra, trong đó còn có cả “cây gậy” màu hồng đang đối diện gương mặt yêu nghiệt của người nào đó, trên ghế sofa hình cung cao cấp nhất thời truyền đến mộ tiếng thét kinh hãi.

“Oa, thật dọa người...” liên tiếp vang lên tiếng nhạo báng ở quanh phòng.

Thượng Quan Triệt ngồi bên cạnh Đường Minh Lân nghiêng người bắt lấy một hộp thuốc màu tím đem tới, tùy ý liếc một chút, nén cười đưa đến trước mặt Đường Minh Lân, “Đường Tam, chị dâu thật sự là tri kỷ đó! Nhìn đi, viagra cũng đã thay anh chuẩn bị, chắc sợ anh giữa đường không được.”

Đường Minh Lân chỉ cười không nói, đôi mắt hoa đào nhìn thẳng vào cô gái mặt đầy son phấn trước mắt, hần hình như là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của cô, e hèm, rất có khí thế nữ vương, lễ phục màu đen bó sát, làm lộ ra một cổ hấp dẫn mê người, giống như con mèo hoang cào cho lòng hần ngứa ngáy.

Kết hôn lâu như vậy, hần tại sao không có chạm qua cô, ở trước mặt hần, cô vĩnh viễn đều là dáng vẻ của bó mì sợi, là tô canh sương, thật sự làm mất khẩu vị!

Đàn bà cùng hần chơi “trên giường” nhiều như vậy, cô thật sự là không lọt vào nổi mắt xanh của hần!

Nhưng mà hôm nay, hình như vô cùng ngạc nhiên.

2. Chương 2: Cô Không Phải Muốn Trợ Hứng Sao?

Cả phòng đều muốn xem kịch vui, hôm nay so với bình thường càng thêm kích động.

Trường hợp như vậy trong quá khứ, hể là Úc Tử Ân đến, đều không ngoại lệ náo loạn đến gà chó không yên, nhưng hôm nay, người bị bên ngoài gọi là “cọp mẹ” lại có thái độ khác thường, lại vì chồng của mình đem đến các loại áo mưa, đồ dùng người lớn, sẵn sóc chu đáo đến mức khiến cho không ai có thể suy nghĩ!

Việc này khiến cho đám người ở đây càng thêm mong đợi một màn diễn tiếp theo, nhìn hai vợ chồng Đường Tam khai chiến, dần dần trở thành tiết mục giải trí đêm khuya được mong chờ nhất của bọn họ, mà Đường Tam thiếu gia hiển nhiên là rất thích thú.

Liếc nhìn trên bàn đủ các loại dụng cụ SM, nét mặt Đường Minh Lân vẫn mỉm cười bất cần đời như cũ, nghiêng người, hần tự tay cầm lấy một chiếc quần lót nam đem tới, khẽ liếc mắt, khi nhìn thấy chiếc mỗ chim nhọn phía trên, khoe mắt kéo ra!

Nhướng lông mày, hần cười như không hướng về phía cô gái, ánh mắt đào hoa cợt nhả: “Bà xã, cô xác định cái nhỏ xíu này hợp với tôi?”

Ai ngờ, cô gái nghe nói như thế, mặt không đỏ tim không đập, nét mặt vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ chỉ đồng hồ xóc xếch trên bàn, “Cái đó không vừa thì còn có 4 cái khác nha, hình Trung Quốc, Nhật Bản, Âu Mỹ, Châu Phi...tha hồ tuyển chọn.”

“...” Đường Minh Lân khoe miệng giật giật, tay run một cái, chiếc quần lót màu đỏ lại rớt trên bàn.

Nghe vậy, đám công tử thiếu gia ngồi xem trò vui lại một nữa cười vang!

Úc Tử Ân vô tội, bình tĩnh nhìn một đám cười cười đến nghiêng ngả trên ghế sa lon, ánh mắt lưu ly dưới ánh sáng đèn càn tỏa ra lấp lánh, nhìn nhanh ánh mắt của những người khác.

Ho nhẹ một tiếng, Đường Minh Lân ôm mỹ nữ tựa vào ghế, nhướn mày nhìn về phía cô gái nhỏ mê người trước mặt, thoải mái mở miệng: “Bà xã, tôi cảm thấy bản thân đã tương đối quen với hành vi đập phá của cô hơn, cô tối ủng hộ như vậy, sẵn sóc chuẩn bị cho tôi nhiều đồ như vậy, tôi thật sự cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh đó!”

“Không cần khách khí, tôi cũng là trả lễ mà thôi!” kéo nhẹ khóe miệng, Úc Tử Ân ngược mắt liếc nhìn về hai cô gái người đầy phấn son trong ngực Đường Minh Lân, cười nhạt ngoắc ngoắc tay với hai ả: “Hai người lại đây, để cho tôi nhìn kỹ một chút phẩm vị của Đường Tam thiếu gia có tiến bộ chút gì hay không!”

Hai cô gái liếc nhìn nhau, quay đầu sang trưng cầu ý kiến Đường Minh Lân.

“Nhìn tôi làm gì, không nghe thấy Đường phu nhân nói chuyện sao? Đi đi!”. Đường Minh Lân buông lỏng tay, lười biếng tựa vào ghế ngồi, hẩn chờ xem Đường phu nhân có thể “bán” ra loại hàng hóa gì.

Hành động của cô hôm nay thật sự làm cho hẩn thụ sủng nhược kinh, không những không đập phá, ngược lại rất quan tâm khiến hẩn không cách nào bình tĩnh!

Nhất là khi cô xuất hiện với dáng vẻ mê người như vậy trước mặt mọi người, không khỏi khiến cho hẩn xuất hiện một cảm giác tham muốn giữ lấy chưa từng có.

Nghiêng người sang, Úc Tử Ân quan sát hai cô gái trước mắt, chiếc áo sơ mi ngắn khiêu gợi bao quanh vòng eo mảnh khảnh, ánh mắt mềm mại, sinh động hút hồn, trên khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm kỹ lưỡng, thật sự rất phù hợp với phẩm vị của Đường Tam thiếu gia, chỉ là...

Cô bỗng đưa tay, ngay lúc mọi người còn chưa ổn định tinh thần, nhanh chóng vén lên chiếc váy cực ngắn của cô gái bên cạnh, chiếc quần lót viền tơ màu đen, dấu hiệu của đàn ông cứ như vậy lộ ra ngoài.

Hai “mỹ nữ” bị hành động to gan của cô nhỏ giọng hô một tiếng, uất ức nhìn về phía người đàn ông trước mặt, thẹn thùng kéo lại làn váy từ trên tay Úc Tử Ân lùi lại.

Đám người xung quanh đang xem kịch cũng vì hành động to gan này của Úc Tử Ân mà ồn ào rối rít hẩn lên.

Bên trong nhiều tiếng la hét ầm ĩ, Đường Minh Lân khóe miệng chứa đựng nụ cười, không hờn không giận duy trì phong độ của một công tử gia giàu, âm thanh xung quanh dần dần ngừng lại.

“Bà xã, kiểm tra được gì?” Đường Minh Lân vẫn dáng vẻ như cũ, ánh mắt tối tăm nhìn thẳng vào cô, mơ hồ mang theo vài phần tinh quang.

“E hèm, đối với xinh đẹp như vậy...đàn ông, Đường Tam thiếu anh vẫn có thể xuống tay được, thật đúng là có gan lớn! Tôi không lau mắt nhìn cũng không được!”

“Thật sao? Thật khó có lúc bà xã đánh giá tôi cao như vậy, tôi lại vẫn là cảm thấy thụ sủng nhược kinh”. Cô hôm nay to gan như vậy, người nên lau mắt nhìn là hẩn mới phải.

Đưa tay qua, nắm lấy chiếc cằm của “mỹ nhân”, nhàn nhạt giương môi cười một tiếng: “mỹ nhân xinh đẹp như vậy, vui đùa thì có thể, cũng đừng chơi đến gặp chuyện không may, đến lúc đó chính tôi cũng không tiện khai báo với ông cụ bên kia đâu!”

Cô quay đầu lại, lạnh lạnh nhìn hẩn, sâu trong ánh mắt như có lốm đốm ánh lửa, nụ cười trên mặt vẫn rực rỡ như ánh mặt trời: “Cho nên, Tam Thiếu, anh nên tự có chừng mực, tránh ang bệnh gì, ông cụ lại trách lên người tôi thì không xong! Tôi đã có tiếng xấu, nếu như anh thật quá đáng muốn thù hoa lên gấm nữa, tôi cũng sẽ muốn hồng hạnh xuất tường!”

“Ồ, tôi thật sự không biết bà xã như cô lại quan tâm đến tôi như vậy nhỉ? Cô đã vì tốt cho tôi như vậy không bằng ngày mai cô đến cục dân chính chờ tôi được chứ?”

“...” Kéo đến vấn đề ly hôn, Úc Tử Ân trực tiếp coi thường bỏ qua, khê đảo tròn mắt qua một đồng hồ trên bàn, “Những thứ đồ này, chắc hẩn Tam thiếu gia cũng là cao thủ sử dụng, không nhọc tôi giải thích cách dùng chứ, anh cứ từ từ chơi, tôi liền không theo cùng.”

Cô vừa mới chuyển người, người đàn ông sau lưng đột nhiên mở miệng: “Chậm! Tôi đã nói cho cô đi sao?”

“Không biết Tam thiếu có gì chỉ giáo?” dừng bước chân, Úc Tử Ân xoay người, sắc mặt lạnh bạc.

“Khó được lúc bà xã quan tâm tôi, vậy không bằng cô thay cho bọn họ theo tôi thử những thứ đồ này một chút nhì! Nếu mỗi món đều là do bà xã tỉ mỉ chọn lựa, vậy thì ngại gì không theo tôi thử một lần?”

Dứt lời, hắn liền đứng dậy, bỗng chốc đưa tay siết chặt cổ tay cô, mặc cho cô giãy dụa, nhanh chóng kéo cô đem đến bên ghế salon.

Sau một khắc, thân thể ngang tàng tùy ý đè ép xuống—

“Đường Minh lân, anh buông tôi ả!” từ sự âm u trong ánh mắt hắn, cô mơ hồ cảm thấy có chút lo lắng, bị hắn đè trên salon, mọi sức lực giãy dụa đều vô ích!

“Thế nào, rốt cục cũng chịu gọi tên tôi rồi hả? Tam thiếu, Tam thiếu, cô không phải là gọi rất sung sướng sao?!”

“Cút—” cô chán ghét quay đầu ra, tránh đi khuôn mặt tuần tú của hắn đang đến gần.

Nhờ gần như vậy, cô nhìn càng rõ ràng, trong mắt hắn tràn đầy giễu cợt cùng hài hước.

Trước mặt nhiều người như vậy giễu cợt cô, ngoại trừ việc cùng với hắn ly hôn chính là niềm vui thú khác của Đường Tam thiếu gia, chỉ là trong trò chơi này, cô chưa từng là người chiến thắng.

Cầm đột nhiên truyền đến một trận đau nhói, hắn dùng tay vặn gương mặt cô đối diện với hắn, giọng nói như ma quỷ vọng vào trong tai: “Mua nhiều đồ như vậy đến trợ hứng cho tôi, đương nhiên là chính bà xã nên tự mình thử, thú vui khuê phòng sao có thể làm phiền người khác?”

“Vô sỉ!” Cố gắng quay đầu ra, cô đã không để ý ngón tay của hắn ở trên cằm cô đã tạo thành một vết cắt, chính là không muốn nhìn hắn lâu thêm một chút nào.

Hôn nhân nhục nhả nhau như vậy, đối với bọn họ mà nói, ngoài việc giết thời gian ở bên ngoài, sợ rằng bên trong cũng đã trở thành một loại gia vị của cuộc sống, ba ngày hai bữa trình diễn như vậy, bên ngoài là chuyện cười cho người ta xem, còn sót lại cũng chỉ là sự hành hạ lẫn nhau.

3. Chương 3: Nhân Vật Lớn Thần Bí

Trong phòng tràn ngập mùi rượu nồng đậm, không khí cũng dần dần ấm lên.

Đường Minh Lân liếc nhìn hàm dưới Úc Tử Ân bị móng tay tạo thành vết xước đỏ, con mắt tối hơi trầm xuống, “Cô đã cảm thấy tôi vô sỉ, vậy tôi đây sẽ hầu cô chơi đùa cao thượng!”

Dứt lời, anh bỗng chốc đưa tay kéo cô từ trên ghế salon, hung hăng ném tới trên khay trà, giọng nói tà tứ chậm rãi vang lên: “Trên bàn nhiều đồ như vậy, cô tự chọn một loại lấy lòng tôi!”

Chậm rãi ngồi thẳng thân, Úc Tử Ân ngược mắt nhìn về phía người đàn ông đối diện giống như quân vương, con ngươi lưu ly quật cường kiêu ngạo không khuất phục, gắt gao nhìn chằm chằm anh, an tĩnh mà quật cường giằng co cùng anh.

Chau chau mày, Đường Minh Lân cũng không gấp, khóe miệng chứa đựng nụ cười nâng cằm của cô, “Sao vậy, không muốn?”

Chống lại đáy mắt chán ghét và khinh thường của cô, anh vẫn cười tự tin như cũ, muốn phá hủy bộ mặt cứng cỏi của cô, anh có cả đồng biện pháp, chiêu mới không có ở đây, quan trọng nhất vẫn là cô có người cha nhà giàu mới nổi.

“Tốt lắm, cô đã không muốn, vậy thì đi về nhà giúp tóc cha cô rạng sáng đi! Dương Phàm, đưa Đường phu nhân trở về nhà họ Úc!” Đây là uy hiếp Úc Tử Ân, bất kể là lúc nào thì cũng có thể làm cho cô thỏa hiệp.

Góc bên cạnh, một bóng người đứng lên, lễ độ cung kính gật đầu hướng Úc Tử Ân rồi làm tư thế mời, “Đường phu nhân, xin mời!”

Biết rõ tính tình của Đường Minh Lân nói một không hai, Úc Tử Ân giận đến trái tim hung hăng kéo căng, khinh bỉ trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện, “Đường Minh Lân, anh đừng quá đáng! Lấy cha tôi ra uy hiếp tôi, anh không cảm thấy loại hành vi này hèn hạ lại vô sỉ sao? !”

Chính bởi vì cô đã từng cãi lại mệnh lệnh của Đường Minh Lân mà cha cô đã bị mời đến bót cảnh sát uống trà, nếu không phải một lần kia cô cứu anh ta, thay anh ta chịu một dao nên ông lớn như anh ta rộng lượng tha thứ bỏ qua chuyện cũ, nếu không sợ rằng cô phải lủ lượ tìm quan hệ cầu người giúp một tay.

Từng có một lần dạy dỗ nên sau này ông lớn là anh ta hung ác ra lệnh, mỗi một lần cô đều chỉ có thể ngoan ngoãn thuận theo.

Nhưng thuận theo cũng không đại biểu cho cô khuất phục, cũng chính bởi vì vậy, Đường tam thiếu gia trước sau như một tiếp tục lấy chuyện này làm thú vui cho trò chơi để nhục nhã cô, cho đến khi cô chịu mở miệng đáp ứng ly hôn với anh ta.

Ly hôn mới đúng là mục đích thực sự của anh ta, nhưng là lợi thế duy nhất trong tay cô, lại hoàn toàn không thể ly hôn.

Vì thế, bọn họ cãi nhau âm ỉ hết ngày này đến ngày khác, có thể nói là nổi tiếng xa gần ở cả thành phố C.

“Chỉ bằng một chiêu là có thể khiến cô khuất phục, tại sao tôi muốn bỏ gần tìm xa? Hơn nữa, không phải cô mang những thứ đồ này đến góp vui sao? Tôi cũng chỉ là vật gì cũng có chỗ dùng mà thôi.” Buông tay, khoe miệng Đường Minh Lân chứa đựng nụ cười nhạt, đã tính trước chờ đợi cô đầu hàng.

“Hoặc là về nhà, hoặc là ở lại, tự cô chọn!”

“” Vốn mua những thứ đồ này thuần túy là muốn giúp mình bám víu ở thành thị, lại không nghĩ rằng nó lại trở thành dụng cụ để cho Đường Minh Lân nhục nhã mình, cô thật đúng là bê đá tự đập vào chân của mình!

Khẽ cắn răng, cô quyết định không đếm xỉa đến, dù sao trong phòng bao có mấy vị công tử gia môn cũng không phải là chưa từng thấy cô thất bại, mỗi lần Đường Minh Lân mang cha uy hiếp cô, người thua luôn là cô, tự ái cùng mặt mũi của cô quá tầm thường so với an toàn thân thể của cha.

Cô cũng chỉ còn lại có một người thân là cha, dù tùy hứng quật cường thế nào, cũng không thể liên lụy đến ông, nghĩ tới đây cô cũng thông suốt rồi.

Chuyển động tay đến vật bọc ngoài, cô nắm chặt quả đấm đứng lên, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, bỗng chốc nghiêng hạ thân, chủ động giạng chân ở trên đùi anh, cánh tay vòng trên cổ của anh, bắt chắp tất cả cúi đầu hôn anh ——

Đầu mới vừa nghiêng xuống, còn chưa có hôn lên môi anh, Đường Minh Lân đột nhiên cổ tình quá mức, thẳng tắp tránh thoát nụ hôn của cô, môi dịu dàng cứ thế áp lên trên gương mặt của anh.

Không ngờ tới anh sẽ đột nhiên né tránh, Úc Tử Ân sững sốt một chút, không hiểu nhìn về phía anh, đối diện đôi con ngươi u ám, thoáng chốc hiểu rõ, người đàn ông này ghét phụ nữ hôn môi anh ta.

Không khí hơi có vẻ lúng túng, một đám đàn ông quanh mình hình như còn chưa có bình tĩnh, mà Dương Phàm phản ứng mau lẹ sẵn sóc hỏi thăm: “Tam thiếu, cần yên tĩnh không?”

Đường Minh Lân nhú mày nhìn cô gái nhỏ quật cường trước mặt, nhàn nhạt mở miệng: “Không cần.”

Áp sát gần thế này cô rõ ràng có thể nhìn thấy hình dáng lông mi anh cuốn, một đôi mắt tối tăm không có sóng sâu thẳm lạnh lùng, không thể phủ nhận, ngũ quan của người đàn ông này được Thượng Đế thiên vị, khôi ngô mi hoặc cao quý, không thua bất kỳ gã đàn ông nào.

Chỉ là đôi mắt yêu mỹ đào hoa, nhìn như cột nhả nhưng không có bất kỳ nhiệt độ, thậm chí không nhìn ra tâm tình, cô rất rõ ràng, người đàn ông như vậy rất dễ dàng che giấu tâm tình của mình, càng sẽ không để cho người ta nhìn thấu mình.

Có người tức giận biểu hiện ở trên mặt, có người biểu hiện ở mắt, thế nhưng đối với người đàn ông, cô lại không nhìn thấu.

“Không phải bảo tôi lấy lòng anh sao? Sao anh còn uất ức hơn tôi thế?” Cầm giữ chặt cầm của anh, Úc Tử Ân phách lối cong môi lên khiêu khích, “Coi như kỹ thuật của tôi kém thế nào đi nữa, tôi cũng còn chưa có thì triển ra, anh tránh cái gì?”

Anh chán ghét cô đụng chạm, đây cũng là nguyên nhân sau khi kết hôn anh không động vào cô, cho nên anh đánh cuộc, đánh cuộc trò chơi như vậy không kéo dài được bao lâu thì anh sẽ hô ngừng!

Sư tử nhỏ hướng anh cong móng vuốt, Đường Minh Lân đột nhiên cảm thấy thú vị, khẽ cười một tiếng, “Nếu bà xã đã không thể chờ đợi, vậy thì mời!”

Anh cũng không tin ở trước mặt nhiều người, cô có thể chinh ra cái gì!

Tay nhỏ dịu dàng chậm rãi chuyển đến trên cổ của anh, dễ dàng cởi nút áo sơ mi, một, hai.

Áo sơ mi màu đen bị cởi một nửa, Đường Minh Lân vẫn an tĩnh câu khoe môi như cũ nhìn biểu diễn của cô, thú cưng chơi tuyệt như vậy, động tác quyến rũ xinh đẹp, anh chưa bao giờ chú ý qua vị Đường phu nhân này bây giờ đột nhiên có chút cảm thấy hứng thú!

Bàn tay dịu dàng vuốt ve lồng ngực cường tráng của anh, chu du khắp nơi, động tác êm ái mang theo một tia trêu đùa, đang quyến rũ tâm tình cùng dục vọng tiềm ẩn của người đàn ông này.

Giơ tay lên, cô kẹp bao áo mưa an toàn màu đỏ ở ngón giữa chậm rãi di động lướt qua tầm mắt của anh, động tác chậm chạp, thái độ của Úc Tử Ân hết sức quyến rũ, chọc cho Đường Minh Lân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn khẽ run!

Môi đỏ mọng cắn bao áo mưa an toàn, cô đưa tới phía anh, trên mặt xinh đẹp quyến rũ thơm ngon có điểm trêu đùa!

Nhìn cô, Đường Minh Lân bỗng chốc dừng lại, tay vốn nắm chặt thành quyền bỗng chốc giữ lấy eo cô, không đợi Úc Tử Ân phản ứng kịp, người đã bị áp đến trên ghế salon!

Rút lát cắt bao trong miệng ra, Úc Tử Ân cười lạnh, con mắt lưu ly trong suốt lấp lánh tỏa sáng, không thấy chút yếu mỵ vừa rồi.

“Hóa ra. Đường phu nhân của tôi thế nhưng cũng có một mặt xinh đẹp động lòng người thế này, xem ra tôi đã coi thường sức quyến rũ của cô rồi!” Anh không nghĩ tới, cô gái anh lấy về nhà lại mê hoặc lòng người như thế, thật sự khiến anh rửa mắt mà nhìn!

“Đường Minh Lân, anh thua rồi!” Úc Tử Ân quay đầu ra lạnh lùng nhắc nhở anh.

“Sao? Trò chơi còn chưa có kết thúc, thắng thua chưa định!” Anh giương môi cúi đầu tiến tới giữa gáy cô hôn nhẹ, hơi thở nóng rực hòa quyện cùng mùi thơm hoa anh đào nhàn nhạt trên người cô, nhất thời khiến không khí ấm lên!

“Thời điểm kết hôn anh đã nói, sẽ không đụng tôi và cũng không có hứng thú với tôi, nếu như anh đụng tôi thì anh thua.” Đẩy người đàn ông áp trên người ra, cô không khách khí tăng thêm sức lực cầu anh.

“Thật sao? Tại sao tôi lại không biết mà cô lại nhớ rõ ràng lời nói của tôi như thế?” Anh bỗng chốc giữ chặt tay bóp trên cổ, hung hăng đè xuống ghế sa lon, gương mặt tuần tú u ám cũng tiến gần xuống, “Nếu rõ ràng, vậy cô nên hiểu, đây là nghĩa vụ vợ chồng, cô không có quyền cự tuyệt!”

Dứt lời thì môi của anh hôn lên xương quai xanh của cô, lúc cô kịch liệt giãy giụa thì há mồm cắn một cái nặng nề!

“Đường Minh Lân, tên khốn kiếp! Anh buông tôi ra! Dám chơi mà không chịu nổi thua sao? !”

“Cho dù muốn thua, cũng chờ tôi đây làm xong việc rồi nói!” Tay hơi lạnh xoa trước ngực lồ lộ, không để ý cô giãy giụa, anh tháo lễ phục hình chữ V ra, mềm mại ẩn hình dưới áo lót cứ thế lộ ra trong bàn tay anh.

Một màn này đối với các công tử gia môn trong phòng mà nói cũng không coi vào đâu không hiếm lạ, bình thường tới nơi này giải trí, việc chơi lớn trước mặt mọi người cũng thường xảy ra, nhưng đối thành hai vợ chồng tam công tử nhà họ Đường thì cũng là lần đầu.

“Đường Minh Lâm, anh vô sỉ, anh buông tôi ra! Buông ra!” Quả đấm như mưa rơi hung hăng đập tới sau lưng người kia, phòng an tĩnh có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng đánh nặng nề này.

Thượng Quan Triệt ở một bên xem trò vui đang muốn đi lên khuyên, lại bị Hạ Ninh Huân bên cạnh kéo lại, “Yên tâm đi, Đường Tam không chơi nổi, cậu gặp qua cô gái nào nói như vậy cùng cậu ấy chưa, cậu ấy còn có hứng thú?”

Ngụ ý rất rõ ràng, Đường Minh Lâm sẽ không làm gì cô, ít nhất sẽ không ở trước mặt nhiều người như vậy, đối với con mồi anh cảm thấy hứng thú, tham muốn giữ lấy của anh không giống bình thường.

Chán ghét tránh né nụ hôn của anh, hơi thở nóng rực lan tràn ở ngực, Úc Tử Ân ghé tởm đến nhú lông mày, tay giùng giàng bấm lên cổ của anh, cô bấm càng hung ác, sức lực anh cắn trên cần cổ cô lại càng lớn.

Cuối cùng cô chấp nhận buông lỏng tay, không giãy dụa nữa, mặc cho anh gặm cắn trên người cô.

Đường Minh Lâm tạm ngừng, đang muốn nhả ra thì một giọng nói thuần hậu bay ra từ trong góc tối mờ, xé rách không khí tĩnh mịch.

“Được rồi, ai cũng biết Đường Tam cậu không phải là người rộng rãi, cũng đừng khoe khoang ở chỗ này! Hai vợ chồng muốn nháo thì trở về nhà mình đi!”

4. Chương 4: Phụ Nữ Là Để Được Cưng Chiều!

Đường Minh Lâm khẽ dừng lại, thời điểm đang muốn nhả ra, một giọng nói âm thầm bay ra từ góc tối, xé rách cái không khí chết tiệt lúc này.

“Được rồi, ai cũng biết Đường Tam cậu là người thắng thắng và hùng hồn, cũng đừng ở chỗ này khoe khoang nữa! Vợ chồng hai người náo loạn quá rồi, mau trở về nhà đi!”

Một giọng nói lạnh lẽo mang theo mùi rượu tràn ngập không khí, trong giọng nói mang theo mấy phần nhạo báng và trêu ghẹo, thật ra là muốn thiếu gia Đường Tam ngừng lại.

Người trong phòng liền quay đầu nhìn về nơi phát ra giọng nói kia, trên mặt là vẻ không thể tưởng tượng nổi, có lẽ ai cũng không ngờ, tối hôm nay nhân vật lớn, lại mở miệng giải vây cho Úc Tử Ân.

Đường Minh Lâm ngồi dậy, khẽ cười một tiếng, gương mặt yêu nghiệt mang theo vài phần anh tuấn lần nữa khôi phục vẻ bất cần đời, giờ tay lên vỗ nhẹ vào gương mặt đầy bất mãn của cô, dưới lòng bàn tay mềm mại là gương mặt xinh đẹp nhưng không có cảm xúc tốt.

“Được rồi, hôm nay nể mặt mũi Dịch thiếu, chuyện của chúng ta để khi khác nói, tránh quấy rầy sự vui vẻ của anh!” Rút tay về, Đường Minh Lâm trở nên ưu nhã, vẻ mặt không thay đổi, cài nút áo sơ mi lại.

Úc Tử Ân ngồi dậy, nghiêng người sang về nơi phát ra giọng nói kia, chỉ thấy sau bức rèm, có bóng dáng một người đàn ông lạnh lẽo, cách bức rèm thủy tinh, cô không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh ta, nghe giọng Đường Minh Lâm nói chuyện và nét mặt của những người xung quanh, có thể nghĩ thân phận người đàn ông này cũng không đơn giản.

Ở thành phố C, Đường Minh Lâm là thiếu gia đệ nhất thiên hạ, có thể làm cho đại gia anh bạn tâm thì có thể hiểu là người kia cũng là nhân vật không bình thường.

Đường Minh Lâm nghiêng đầu, nhìn sư tử nhỏ được giải cứu, khẽ cười một tiếng, giờ tay lên chuẩn bị giúp cô cài lại cổ áo trước ngực thì lại bị Úc Tử Ân đẩy ra, không kịp phòng ngự còn thuận thế bị cô đánh một cái.

Cú đánh kia, hung hăng đánh vào bụng anh

Sức lực không nhẹ, khiến Đường Minh Lân đau đến kêu thành tiếng!

Là anh biết, anh biết Đường phu nhân không phải là con cừu nhỏ, luôn thuận hòa! Ngay cả chọn lựa nơi đánh người cũng sáng tạo như vậy, nếu đổi lại là người khác, khẳng định sẽ giáng cho cô một bạt tay, bởi vì cô chọn nơi không thích hợp để đánh người!

Không khí trong phòng trở nên an tĩnh lạ thường, sau đó truyền đến những tiếng gào thét hoảng sợ!

Úc Tử Ân đứng lên, chỉnh sửa lại cổ áo và cài lại áo ngực, gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ quật cường, chói sáng dưới ánh đèn, bộc phát những tia mê người, to gan đưa tay qua, cô nâng cằm anh lên, kiêu ngạo cong khóe miệng, nói lời khiêu khích mang theo chút hài hước, “Yên tâm, không có bị thương ở vị trí trọng điểm, sẽ không để cho anh đoạn tử tuyệt tôn đâu!”

Đường Minh Lân nhú lông mày lại, tựa vào ghế sa lon, ngược mắt nhìn sư tử nhỏ y hệt như nữ vương, cười khổ một tiếng, không biết thế nào mới khiến cô không tức giận .

Lúc này, một tiếng vỗ tay ‘bốp bốp’ vang lên, người đàn ông đứng sau bức rèm đi ra, Úc Tử Ân nghe được tiếng bước chân kia thì quay đầu lại.

Dưới ánh đèn rực rỡ, bóng hai người chậm rãi tiến gần đến ghế dài, dẫn đầu là một người đàn ông ưu nhã, tây trang cài chỉnh tề, đứng cách xa bọn họ vài bước chân, nghiêng đầu nói gì đó với người đàn ông phía sau, nam nhân trẻ tuổi gật đầu một cái và đáp một tiếng ‘ừ’, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng.

Úc Tử Ân nhú mày nhàn nhạt quét mắt qua người đàn ông trước mắt, thân thể anh tuần khoác áo sơ-mi trắng, có vẻ hơi gầy nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác anh là người đàn ông lịch sự, khi giơ tay nhắc chân, từ trên người anh tản ra hơi thở cao quý, cường liệt được làm cho người ta vừa nhìn qua là khó có thể quên.

Sự xuất hiện của anh để cho cô cảm thấy hoảng hốt, những cậu ấm đứng kế bên đều là nhân vật phụ, trên người của anh, có một phong cách mà người đàn ông khác không có, hoàn toàn bất đồng với vẻ bất cần đời của Đường Minh Lân, tuấn tú và dịu dàng, trong lúc vô hình phát ra sự tự tin, tinh táo, như thể anh vừa sinh ra đã mang đầy đủ các khí chất vương giả

Một người đàn ông như thế vô cùng phí phạm, chắc hôm nay ở Kim Cung đều là nhân vật lớn!

Ở thành phố C, mặc dù cô mang rất nhiều tiếng xấu, cũng đã gặp rất nhiều loại đàn ông khác nhau, nhưng một người đàn ông vừa cao quý phong nhã lại có chút khói lửa đến không được thực như anh, thì đây là lần đầu tiên cô gặp

“Đường phu nhân, xin chào cô!” Dịch Khiêm đột nhiên cười khế, lễ phép khề gật đầu với cô, môi mỏng giương nhẹ, tạo ra một cổ dịu dàng trong hơi thở lạnh lẽo.

Nhưng cô biết, giờ phút này, bộ dáng của cô vô cùng nhếch nhác nên chẳng muốn cùng người khác bắt tay. Có lẽ anh cũng biết điều đó nên không đưa tay ra, mà là lễ phép gật đầu hành lễ.

Cự ly giữa hai người không xa, cô có thể nhìn rõ đôi mắt thâm thúy và tầm tối của anh, mát lạnh và bình tĩnh, không phải là thứ công tử hay ngã ngón và đam mê phù phiếm, cũng không phải là người đồng tình và thương hại cho hoàn cảnh của cô lúc này.

Ánh mắt của anh không dừng lại quá lâu trên người cô, thân thể nghiêng nhìn về người đàn ông đang ngồi trên ghế salon, đem lá bài Tarot đặt trên bàn trà, khề nheo mắt, gương mặt anh tuần càng thêm vài phần hiền lành và lạnh nhạt, “Hôm nay, vận khí của tôi thật tốt, ngẫu nhiên lại gặp Quốc Vương.”

Đám người đứng sau cung kính cũng rất quy cũ, rút bài Tarot, người nào rút được Quốc Vương người đó phải nhận giấy tính tiền.

Đều là những ông chủ có tiền, tự nhiên chẳng thèm quan tâm đến chút tiền đó.

“Khó được Dịch thiếu gia lại rảnh rỗi tới đây, tốt như thế thì để cho cậu tính tiền, hôm nay không cần tính đến chuyện rút bài!” Đường Minh Lân đứng dậy từ trên ghế salon, khách sáo nhưng không mất lễ phép nói, trong mắt vẫn là vẻ bất cần đời.

Anh làm thế nào lại không rõ ràng, hôm nay có thể bao cả Hồng Quán, cũng là nể mặt của Dịch Khiêm.

Bất đồng với sắc thu trong mắt, Úc Tử Ân quay đầu nhìn Đường Minh Lân, hài hước giật giật khoe miệng, cũng không nói thêm cái gì, kiêu ngạo uốn thẳng sống lưng, xoay người đi ra ngoài.

Sau lưng, Đường Minh Lân nhìn thấy bóng dáng kia rời đi, nửa cười nửa nói: “Vợ yêu, không phải em chờ anh cùng về sau?”

“” Trả lời anh là tiếng đóng cửa nặng nề

Đường Minh Lân cũng không thấy lúng túng, những người khác càng thêm khó trách, mà Dịch Khiêm đột nhiên cũng cong khoe môi lên, nở một nụ cười nhàn nhạt.

Dịch Khiêm khẽ cười một tiếng, đột nhiên vỗ vỗ vai Đường Minh Lân, rất có ý nhạo báng: “Đường Tam, phụ nữ là để được cưng chiều, dịu dàng một chút, mới có thể chiếm được lòng của phụ nữ.”

“Tôi đối với cô ấy rất dịu dàng, nhưng cô ấy chẳng dịu dàng với tôi! Cậu luôn luôn thi hành chính sách dụ dỗ, nhưng tôi không làm được!” Cú đánh của cô mới vừa rồi, sức lực cũng không nhẹ!

Bất đắc dĩ, lắc đầu, Dịch Khiêm đột nhiên cúi đầu nhìn đồng hồ, “Tốt lắm, hôm nay cứ như vậy đi, bây giờ tôi có việc, cáo từ trước. Tôi đã nói chuyện cùng em Hồng rồi, hóa đơn sẽ do tôi trả, mọi người chơi vui vẻ nhé, cáo từ!”

Giọng nói dịu dàng trong lúc vô hình mang theo một cỗ kiên quyết khiến người khác không thể nào kháng cự được, Đường Minh Lân cũng không tiện giữ lại, “Cậu đã có chuyện, tôi không giữ! Hôm nào gặp lại”

“Được!” Đáp nhẹ một tiếng, Dịch Khiêm hướng về đám người trong phòng gật đầu một cái, lễ phép rời khỏi phòng.

Bên ngoài cửa chính, thư ký Văn Khâm yên lặng chờ đợi, thấy anh đi ra, cậu nhắc chân đi đến, giơ tay lên, đem túi giấy trong tay đưa tới, “Người còn ở trong toilet, đây là hồ sơ ngài cần.”

Thời điểm nhận lấy túi, ở khúc quanh trong phòng vệ sinh, Úc Tử Ân đẩy cửa ra ngoài, thời điểm ngược mắt lơ đãng thấy bóng dáng đứng trên hành lang, do dự một chút, cuối cùng vẫn che ngực đi tới.

Quần áo bị Đường Minh Lân kéo hư, áo lót cũng bị Đường Minh Lân tháo ra, bộ ngực bên trái trần truồng, cô chỉ có thể cố gắng cản trở, để cho mình không quá chật vật.

Do dự một chút, cô vẫn đi tới bên cạnh anh, về tình về lý, nhờ anh tức thời giải vây, cũng nên nói với anh một lời cảm tạ

5. Chương 5: Khích Bác Tình Cảm Vợ Chồng?

Hít một hơi thật sâu, Úc Tử Ân đáp thăm mềm mại đi về phía trước, khẽ ngược mắt, lễ phép gật đầu và nói lời cảm tạ với người đàn ông phía trước, cũng không kiểu cách, mở miệng liền nói thẳng vào đề tài, giọng nói dịu dàng như trên mặt vẫn là vẻ quật cường.

“Chuyện mới vừa rồi, cảm ơn Dịch thiếu!” Giọng nói lạnh lẽo mang theo mấy phần hoa thơm nức mũi truyền đến, đột nhiên Dịch Khiêm giương lên nụ cười, lễ phép gật đầu, coi như là đáp lại lời nói cảm ơn của cô.

Cúi đầu, anh lấy từ trong túi ra một chiếc áo choàng màu đen, đứng phía sau Văn Khâm lạnh tay lệ mắt đưa tới, sau đó lui về phía sau mấy bước, yên lặng đứng chờ.

Đưa tay qua, anh đem áo khoác đặt lên vai cô, bộ ngực săn chặt được cô che đầy vô cùng chặt chẽ, dựa vào gần, cô cơ hồ cảm nhận được mùi hoa cỏ thơm trên người anh.

Khẽ run rẩy, cô dùng tay che ngực, không tự chủ lui về sau mấy bước, trong hơi thở loáng thoáng một tia xa lạ, từ trên người anh tràn ra một hơi thở mạnh mẽ, khiến cô chẳng biết phản ứng thế nào.

“Cám ơn. . . .” làm thế nào cô cũng không nghĩ tới, dạng người giống công tử tôn quý như anh, thế nhưng lại băn khoăn suy nghĩ cho sự kín đáo của phụ nữ, còn sẵn sóc thay cô chuẩn bị áo choàng mà không phải là áo khoác nam.

Trong Kim Cung, không ít người biết cô là Đường phu nhân, anh giúp cô, cũng không cho bất luận kẻ nào có cơ hội khơi lên xì căng đan.

Nếu như hôm nay cô khoác áo của người đàn ông kia đi ra khỏi Kim Cung, ngày mai cô sẽ trở thành màn kịch vui trong những cuộc nói chuyện trà dư tửu hậu, nhưng anh đã sẵn sóc, thay cô lấy áo choàng, giúp cô cứu vãn sự tự ái còn sót lại.

“Không cần cảm ơn tôi.” Khẽ cười một tiếng, đột nhiên Dịch Khiêm nheo mắt lại, nhẹ nhàng nói một câu khách sáo để hòa giải không khí: “Hôm nay tôi mời khách, tới đây chính là khách, cô cũng là một người khách trong đó, đây chỉ là đạo đãi khách, Úc tiểu thư không cần để trong lòng.”

Anh không gọi là cô Đường phu nhân, mà lễ phép gọi cô là Úc tiểu thư, ba từ đơn giản nhưng nói ra trước miệng anh, không ngờ ấm áp như thế.

Ngước mắt, cô nhìn anh một cái, vóc người dịu dàng thanh nhã, gương mặt tuần tú mang nụ cười ấm áp, cặp mắt thâm thúy, tối tăm không gọn sáng, nhìn vào mắt của cô lại khiến lòng cô dâng lên một trận sóng tình.

“Mặc kệ như thế nào, tôi vẫn muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã giúp tôi khỏi chật vật khi ra khỏi đây.”

“Ừ.” Anh đáp nhẹ một tiếng, “Đường Tam, tính khí không ai quản được, chuyện ngày hôm nay cô đừng để trong lòng, trong mắt cậu ta, cô rất bướng bỉnh cũng quá kiêu ngạo, cậu ta làm như vậy không phải là muốn chiết đi sự ngông nghênh của cô, cô là cô gái thông minh, cũng biết dùng phương pháp gì mới có thể làm ình cười từ đầu đến cuối mà.”

Ánh mắt quật cường mang theo nụ cười, môi đỏ mọng thở ra: “Thượng thiện nhược thủy, chí nhu lại được.*”

* (Lòng người như nước, mềm mại và dịu dàng là tốt)

Dịch Khiêm nhìn cô, đột nhiên muốn tán dương, cười khẽ một tiếng, dịu dàng và thanh nhã, “Nếu tiến vào kiêu ngạo, vậy hãy kiêu ngạo đi ra ngoài.”

“Cám ơn! Gặp lại!” Lại một lần nữa nói lời cảm ơn chân thành, cô gật đầu với anh, đạp kiêu ngạo bước đi xuống lầu dưới.

Nhìn bóng dáng đi xa, Dịch Khiêm đột nhiên thu hồi tầm mắt, quay đầu liền thấy bóng dáng của một người đứng trên hành lang, còn chưa mở miệng, được xem kịch hay, Hạ Ninh Huân cười như không cười đi về phía anh, trên mặt tuần tú treo mấy phần nhạo báng.

“Lão Ngũ, cậu là người phúc hậu, tự dưng khích bác tình cảm vợ chồng người ta là sao!” Mọi người đều đứng bên xem kịch hay, duy chỉ có anh là ra tay giúp cô ta.

Trong ấn tượng, Dịch Khiêm là người không thích chõ mõm vào chuyện người khác.

“Vậy sao?” Dịch Khiêm đột nhiên chau mày, nghiêng nửa thân thể nhìn về phía cầu thang trống rỗng, môi mỏng giương nhẹ, vẻ mặt không rõ ẩn chứa một tầng ôn nhu, con ngươi tối tăm không biết sắc thu là gì, lại dịu dàng nói, “Văn Khâm, mới vừa rồi tôi có nói gì không?!”

Chờ nghe Văn Khâm nhàn nhạt đáp một tiếng: “Không có.”

“.” Sắc mặt Hạ Ninh Huân vừa kéo ra, rồi sau đó nhện không được bật cười, giơ tay lên vỗ vỗ bờ vai của anh, “Lão Ngũ càng ngày anh càng hắc phúc rồi! Đi thôi, tôi uống rượu, đi ké xe của anh.”

—— không thành thật chớ cười ——

Tại cửa Kim Cung không dễ đón xe, Úc Tử Ân chỉ có thể đạp giày cao gót đi về phía trước, đi vòng qua đường phía trước, định sẽ thuê xe về nhà.

Từ dưới ánh đèn vàng xanh rực rỡ của Kim Cung bước ra, cô ngẩng đầu nhìn màn đêm đen huyền, hít một hơi thật sâu, trên vai là chiếc áo choàng mềm mại, mơ hồ khiến cho người ta có cảm giác an tâm.

Hôm nay làm âm ỉ coi như xong, mặc dù không có chiếm thế thượng phong, nhưng đã đánh Đường Minh Lân một quyền, cũng coi như đủ rồi.

Trên đường phố vắng vẻ, thỉnh thoảng có mấy chiếc xe chạy qua, mục đích chỉ có một, chính là nhìn chiếc áo khoác rực rỡ sau lưng cô, thỉnh thoảng có vài cậu ấm lái xe thể thao tốc độ, hướng về phía cô huyết sáo, cô không để ý tới, tiếp tục đi về phía trước.

Giày cao gót giẫm trên sàn nhà truyền đến những tiếng động nhỏ nhẹ, trong vườn hoa là tiếng côn trùng kêu, đêm này thật cũng không an tĩnh.

Sau lưng, một chiếc xe hơi màu đen truyền đến tiếng thắng xe chói tay, ngồi ở ghế cạnh tài xế là Hạ Ninh Huân bấm lấy đầu, tựa như có lẽ đã thấy được bóng dáng đằng trước, khẽ cười một tiếng, “Lão Ngũ, cậu định đưa tôi đi Tây Thiên ngắm cửa Phật sao? Buổi tối, cô mặc thành như vậy, lại xinh đẹp như vậy, khó bảo toàn sẽ không có người động tâm. Nào có ai biết cô là gai, xinh đẹp như vậy hoa, tôi còn chưa nhìn được kia mà!”

Người đàn ông ngồi trên ghế sau khẽ tựa vào thành ghế, nhếch môi, ngón tay thon dài mở màn hình ipad lên xem, không chút để ý đến những gì người kia nói: “Hậu cung của cậu toàn là quốc sắc thiên hương không, sao phải đi chiều cô ấy?”

“Thỉnh thoảng cũng cần thay đổi khẩu vị!” Hạ Ninh Huân nửa cười khiến Văn Khâm thả chậm tốc độ xe hướng lại gần bóng dáng mảnh khảnh.

“Chị dâu, muốn chúng tôi đưa cô về nhà không?” Khi cửa sổ xe hạ xuống, Hạ Ninh Huân nằm bên cửa sổ, mở miệng đề nghị.

Nghe được giọng nói kia, Úc Tử Ân xoay đầu lại liếc nhìn người đàn ông ngồi chỗ cạnh tài xế, nhàn nhạt dời mắt đi, vốn không muốn nói chuyện, cũng không chú ý đến Văn Khâm đang lái xe, khẽ sưng sốt một chút, lúc này trên ghế sau cũng đã mở cửa sổ xe xuống, ngược mắt nhìn cô.

“Tiểu thư Úc, tôi trở về nhà ở Thánh Hồ, cô thì sao?” Khẽ tựa vào trên ghế sau, anh lẳng lặng nhìn cô, không nhanh không chậm, giống như đêm yên tĩnh có tiếng nước chảy, cuộc sống an nhàn.

Do dự một chút, cô chậm rãi mở miệng nói: “Tôi trở về nhà ở Phỉ Thúy Nam.”

Những ngôi nhà ở Thánh Hồ, là những ngôi biệt thự cao cấp nhất thành phố C, đứng trên đỉnh núi phong cảnh vô cùng đẹp, chỗ đó, cho dù có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, tấc đất tấc vàng, từ mệnh danh kia trong phút chốc nói rằng anh cũng là một trong những người giàu có bậc nhất Thế Giới!

Cho dù nhà họ Đường là gia tộc giàu có, cũng chỉ có thể nhìn lên, chưa hẳn đã có.

Người đàn ông này, quả nhiên không phải người bình thường.

Nhà ở Phỉ Thúy Nam cùng Thánh Hồ rất gần, hai nơi này vô tình mà thuận đường, nếu không anh sẽ không tự tiện mở miệng nói về chỗ mình sẽ ở lại tối nay, mà rất dễ nhận thấy, anh biết cô nghỉ ngơi ở đâu.

Để ipad trong tay xuống, Dịch Khiêm đột nhiên đẩy cửa xe ra, tròn mắt nhìn cô một cái, “Lên xe đi, tôi đưa cô trở về, chỗ này, vào buổi tối không an toàn.”

Đôi mắt màu lưu ly trong sáng thoáng nhìn anh, cô cũng không khách khí, gật đầu một cái: “Cám ơn!”

Xoay người, anh ra dáng người lịch sự thay cô mở cửa, đợi cô lên xe, rồi anh mới đi vào xe.

Dọc theo đường đi, Dịch Khiêm đột nhiên chẳng thèm quan tâm đến những tin tức trên Ipad nữa, cũng không có nói, ngược lại Hạ Ninh Huân ngồi chỗ cạnh tài xế không chịu được này không khí an tĩnh, thỉnh thoảng tìm đề tài quẩn rủ Tử Ân.

“Hạ Huân, cậu có biết ai cũng cầu cho cậu bị câm không?!” Nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, Úc Tử Ân lạnh lạnh nói một câu, khiến người ngồi cạnh tài xế chỉ ngậm ngùi im lặng.

6. Chương 6: Người Phụ Nữ Ngốc Giảo Hoạt

Cửa lớn ở phía nam màu ngọc bích dưới ánh đèn sáng chói, Văn Khâm vừa ngừng xe lại, Úc Tử Ân liền ngồi thẳng người, quay đầu liếc nhìn người đàn ông bên cạnh một đường trầm mặc, đẩy cửa xe ra xuống xe.

Sau đó từ trong xe xuống, Dịch Khiêm khẽ nghiêng người sang nhìn bóng dáng đi tới, đèn đường màu vàng mờ ảo, thân thể mảnh khảnh gần như tan ra vào bóng đêm.

Cách xa một trượng, cô dừng bước một chút, sợi tóc đón gió đêm phất nhẹ trên mặt, ánh mắt hơi lạnh lơ đãng rơi vào trên người đàn ông trước mặt.

Bên cạnh xe ô tô thương vụ* màu đen, bóng dáng cao to kiêu căng yên tĩnh đứng thẳng, cởi tây trang màu đen ra, áo sơ mi trắng đem người con trai vốn là cao quý đứng độc lập một mình mà phát ra dịu dàng tuần tú, tay áo sơ mi tùy ý xắn ở trên khuỷu tay, ít đi mấy phần hơi thở công việc, thật ra khiến cho nhìn anh tăng thêm nhiều hơn mấy phần tùy tính ưu nhã.

*: công việc làm ăn buôn bán

Không thể không thừa nhận, người đàn ông này là một người duy nhất thắng được Đường Minh Lân mà cô từng gặp, bất kể là thân sĩ phong độ hay là phong cách khi giơ tay nhắc chân, cũng không phải là người bình thường có thể so được.

Áo choàng bó lại trên người, cô ngược mắt nhàn nhạt cười với anh, trong ánh hoàng hôn, con mắt trong suốt như ngọc nhuộm bảy màu ánh sáng, “Cám ơn Dịch thiếu đưa tôi trở lại, tôi đi về trước đây, đi đường cẩn thận, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!” Giọng nói mát lạnh vang lên ở trong bóng đêm yên tĩnh, đậm đà mà dịu dàng.

Xoay người, cô đi về phía khu biệt thự xa hoa trước mặt, từng bước đi đều vang vang mà kiêu ngạo.

Nơi này với cô mà nói, chỉ là nhà tù hoa lệ, ngày mai là thứ bảy, là ngày cô và Đường Minh Lân giao hẹn cùng nhau trở về nhà họ Đường, thông thường tình huống cô đều là ngủ lại ở trong ngôi biệt thự này, cô ngủ phòng khách, Đường Minh Lân ngủ phòng ngủ chính, không liên quan đến nhau.

Lúc đi tới nửa đường, cô không nghe thấy tiếng xe chuyển bánh rời đi, lơ đãng dừng chân một chút quay đầu nhìn về phía sau, bên cạnh xe hơi màu đen, bóng dáng cao to vẫn đứng yên tĩnh như cũ, hình như là đợi cô rời đi trước.

Nhìn anh, cô mơ hồ nhớ lại hoa quỳnh một mình nở rộ trong đêm, màu trắng thanh bạch và tĩnh mịch, nếu như quân tử tốt đẹp như vậy.

Quả nhiên, giữa người và người là không thể so sánh.

Theo lẽ, cô vẫy tay với bóng dáng phía xa, không ngừng lại, bước nhanh vòng qua vườn hoa, biến mất ở trong tầm mắt của anh.

Nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, khóe môi Dịch Khiêm Mịch giương nhẹ, xoay người mở cửa xe lên xe.

Ánh đèn trong xe vàng nhạt vây quanh tùy ý tràn ngập, trong hơi thở loáng thoáng còn lưu lại mùi thơm thoang thoảng, khẽ tựa vào trên ghế dựa, anh dặn Văn Khâm tắt đèn lái xe.

“Ninh Tam, cậu nói xem. Cô ấy là người như thế nào?” Trong buồng xe yên tĩnh, giọng nói người đàn ông đậm đà chậm rãi nâng lên.

Bên cạnh chỗ lái xe, Hạ Ninh Huân nghe vậy khẽ sững sốt một chút, tiếp theo cười hỏi: “Cậu nói người nào?”

Người đàn ông trên ghế sau không trả lời, có thể rõ ràng anh ta biết anh đang nói người nào, cũng không mở miệng giải thích, yên tĩnh chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Khẽ cười một tiếng, Hạ Ninh Huân khó có được nghiêm túc nheo mắt lại, “Trong mắt của tôi, cô ấy chính là một người con gái ngốc. Cả người mọc đầy gai, kiêu ngạo lại quật cường. Biết rõ Đường Tam không yêu cô ấy, còn phải ba ngày một tiểu náo năm ngày một đại náo như vậy, làm ch người nhìn vào chê cười.”

Trong buồng xe mơ hồ có trầm mặc chốc lát, một tia sáng ngọn đèn dầu từ ngoài cửa sổ quét qua trên sườn mặt của anh, một lúc lâu Dịch Khiêm mới nhàn nhạt đáp lại một câu: “Có phải cậu cho là, cô ấy yêu Đường Tam hay không?”

“Chẳng lẽ không đúng? Nếu như không yêu, phải làm ầm ĩ như vậy? Toàn bộ người thành phố C đều biết, Đường Tam cưới con cộp cái bình dấm chua, trà dư tửu hậu tất cả đều là chuyện cười ha vợ chồng bọn họ.”

Khóe môi Dịch Khiêm Mịch giương nhẹ, gò má góc cạnh rõ ràng ở dưới ánh đèn đường thoáng hiện lên một tia ánh sáng, nhuộm mấy phần nhu hòa, “Sai lầm rồi, cô ấy không yêu Đường Tam.”

Ánh mắt của cô nhìn Đường Tam, giống như là xuyên thấu qua anh, nhìn một người khác.

Chuyên chú như vậy, như vậy làm cho người ta thương tiếc.

Tuy là thoáng nhìn, thế nhưng anh lại vẫn lơ đãng bắt được.

“Không yêu? Không yêu lại hao phí tâm tư làm ầm ĩ như vậy?” Dọc theo đường đi cũng không nói chuyện, hình như đem Tam thiếu gia nhà họ Hạ cũng nín hổng, vào lúc này bắt vào đề bất quá, không nhin được nói thêm vài câu: “Tôi nhớ được, cô ấy gả cho Đường Tam là vì cứu văn công ty của cha cô ấy, nếu không yêu, người cô ấy yêu kia là ai ? !”

Người đàn ông trên ghế sau không trả lời anh ta, khẽ nghiêng đầu nhìn về phía ngọn đèn dầu sáng ngời ngoài đường phố, ánh đèn sáng rõ, chiếu trên đất cô đơn.

Rõ ràng không yêu, còn có thể thành công khiến cho toàn bộ người thành phố C thị đều cho là người cô yêu là Đường Tam, Đường Tam vui vẻ phối hợp trình diễn bất gian tại giường, thành thạo duy trì đoạn hôn nhân hữu danh vô thực này.

A, con Sư Tử nhỏ này, có chút ý nghĩa.

Yên lặng hồi lâu, người trên ghế sau chậm rãi mở miệng: “Cậu nói cô ấy là một người phụ nữ ngốc, tôi ngược lại cảm thấy, thật ra cô ấy rất thông minh.”

Giống như mới vừa rồi ở trong phòng thuê riêng, cô ấy có lá gan khiêu khích Đường Tam, thật ra thì cũng giữ lại đường lui ỳnh, mặc dù anh không mở miệng, Đường Tam cũng sẽ có chừng mực.

Cô ấy thông minh kiêu ngạo, rồi lại kín kẽ mà không khoe khoang, sự thật chính là con mèo nhỏ giảo hoạt.

Anh hình như, thật lâu không gặp con mèo có ý tứ như vậy

Hình như là không rõ chân tướng, Hạ Ninh Huân quay đầu nhìn anh một cái, “Cô ấy thông minh? Tôi làm sao không nhìn ra? !”

“Cho nên, đây mới là thông minh của cô ời.” Nếu như dễ dàng như vậy là có thể làm cho người ta nhìn ra, cô cũng không đủ thông minh.

Khẽ cười một tiếng, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, xe vào lúc này đã vững vàng dừng ở cửa biệt thự lộ thiên bên cạnh vườn hoa, đẩy cửa xe ra đi ra ngoài, nhàn nhạt mở miệng phân phó Văn Khâm ngồi ở ghế lái: “Đưa Hạ thiếu trở về.”

“Dạ!” Văn Khâm gật đầu một cái, lúc đang muốn đảo tay lái, người ngồi chỗ cạnh tài xế lại đẩy cửa xe ra đi xuống.

Thiếu gia kiêu ngạo hướng về phía bóng dáng cao to này kêu lên: “Lão Ngũ, cậu để cho tôi ở lại một đêm thôi! Văn Khâm đỡ phải đưa tôi trở về thật xa xôi.”

Đi ở phía trước, Dịch Khiêm đưa lưng về phía anh, cũng không dừng bước lại, thuận miệng đáp lại một câu: “Muốn ngủ lại, tự mình đi tìm quản gia. Tôi còn có chuyện, cũng không tiếp đón cậu! Cậu tùy ý đi.”

“Cảm ơn nhé!” Hạ Ninh Huân nhú mày cười một tiếng, quay đầu nhìn về Văn Khâm khoát tay, tiêu sái bước vào sân nhà xa hoa.

Khu nhà cao cấp của thiếu gia thứ năm nhà họ Dịch không dễ dàng cho người ở lại, Thánh sơn hồ nhất* số cũng không phải là ai cũng ở được, có thể khiến cho anh đồng ý ngủ lại một đêm, thật sự không dễ dàng.

*: Ý chỉ người nổi tiếng, cao quý

Nghĩ như vậy, hôm nay hình như người khác Tâm tình rất tốt?

—— không thành thật chớ cười ——

Cả người ngâm nước tắm rửa rõ ràng thoải mái rất nhiều, lúc từ phòng tắm đi ra, bên ngoài truyền đến tiếng xe thật thấp, lau tóc, Úc Tử Ân đứng ở trước cửa sổ sát đất, ngược mắt liếc nhìn chiếc xe lái vào nhà để xe, xoay người ngồi trở lại trên giường.

Cô còn tưởng rằng anh hôm nay không trở lại, không ngờ ngược lại trở về rất sớm.

Di chuyển cái bàn qua một bên, cô liếc nhìn bản thiết kế phía trên còn chưa hoàn thành, nắm bút gặm bánh mì nướng đậu đỏ bắt đầu sửa đổi ghi chú.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa không sợ làm phiền người khác, vốn định giả bộ ngủ không để ý, ai biết người đàn ông bên ngoài thật sự rất kiên nhẫn, từng tiếng dường như gọi hồn nhẹ nhàng đi vào: “Bà xã. Bà xã.”

Không nhận được đáp lại của cô, anh liền ra sức gọi, om sòm đến mức khiến người ta phiền lòng!

Xem kích thước nhỏ bị bản thân sửa chữa không bao nhiêu lần, Úc Tử Ân bị tức giận rồi!

7. Chương 7: Phía Dưới Em Phải Cho Anh Ăn!

Ném cây bút xuống, cô đứng dậy đi mở cửa, âm thanh gọi hồn lập tức đập vào mặt, cô tức giận còn kém không có một đám chào hỏi thôi!

Nhìn thấy gương mặt tuần tú yêu nghiệt vô tội này, Úc Tử Ân hít một hơi thật sâu, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Gọi cái lông á! Có chuyện gì nói nhanh nhanh một chút, nói xong thì cút ngay!”

“ ”

Người đang nằm ở trên khung cửa vô tội lại uất ức nhìn cô, một lúc lâu mới mở miệng: “Vợ à, anh đói rồi, phía dưới em phải cho anh ăn!”

“ ” Lời này ý tứ trên mặt chữ rất sexy, khẩu vị rất nặng!

Úc Tử Ân cho là mới vừa rồi ở phòng bao anh ta chưa được thỏa mãn dục vọng cho nên mới cố ý trở lại giày vò mình, nhất thời Úc Tử Ân không khách khí bạo dạn nói tục: “Thứ xấu xa!”

“ ” Chợt hiểu hiểu được nguyên nhân Úc Tử Ân giận dữ, nhất thời Đường Minh Lân run run, anh đứng thẳng người lên giữ chặt bả vai của cô, để phòng ngừa một khắc sau cô ta nhào lên liều mạng với mình.

“Vợ à, anh thật sự rất đói bụng, suốt một đêm anh cũng chưa ăn cái gì, bây giờ anh muốn ăn mì thịt bò do em nấu. ”

“ ” Nghe vậy, sắc mặt Úc Tử Ân cứng đờ, lúc đỏ lúc trắng rất là lúng túng!

Thì ra là do bản ni nghĩ nhiều!

Bởi vì sống ở bên cạnh Đường Minh Lân đã lâu, cho nên khẩu vị của cô cũng trở nên nặng hơn!

Thấy mặt cô nàng lúng túng, Đường Minh Lân cả gan nắm cái đuôi này của cô tùy ý nhạo báng: “Vợ à, em không phải là đang nghĩ đến muốn làm việc kia chứ? Nếu không chờ anh lấp đầy cái bụng rỗng này rồi chúng ta. ”

“Cút ——” lời của anh ta còn chưa nói hết, Úc Tử Ân cũng không thêm khách khí, tung một chưởng dán vào trên trán của Đường Minh Lân, đẩy cái tên với vẻ mặt hả hê này ra ngoài.

“Nhanh lên, làm chút gì đó cho lão gia ăn, sắp chết đói rồi đây!” Anh giơ tay định véo lên khuôn mặt mềm mại của cô, lại bị cô nhanh chóng gạt ra.

“Lão gia à, tôi đây không phải là người giúp việc cho lão gia, nếu ông muốn ăn mỳ thì đi mà tự mình nghĩ biện pháp!”

“Cô không phải là vợ của tôi sao? Buổi khuya cô có nghĩa vụ phải lấp đầy cái dạ dày này của tôi! Địa điểm có thể là phòng bếp, cũng có thể là phòng ngủ, tự cô chọn đi! Bất kể là ai, lão gia đây đều không để cho bị thiệt thòi!”

“Lão gia à, độ hèn hạ vô sỉ của lão gia tiến rất xa rồi đó!” Đối mặt với sự uy hiếp ma quỷ, cô vùng vẫy giãy chết chính là không chịu để thua dễ dàng như vậy!

Nếu không cũng không có thời điểm anh ta cầu xin cô!

“Quá khen quá khen! Vợ à, nhưng cô cũng đừng quên, ngày mai chúng ta phải trở về nhà họ Đường, cô nói xem lúc chúng ta trở về ở vài ngày tôi nói.”

“Anh đang uy hiếp tôi!” Trở về nhà họ Đường đối với cô mà nói cũng không phải là chuyện gì đáng vui mừng, bố chồng mẹ chồng không thích cô, mỗi lần trở về đó cô đều bị nước sôi lửa bỏng dày vò!

Nếu như không phải có Đường Minh Lân làm bia đỡ đạn, thì việc cô muốn thoát thân cũng rất khó khăn!

Mà cái tên Đường tam thiếu hèn hạ vô sỉ này hoàn toàn bắt được nhược điểm của cô, cho nên cô đã nhiều lần bị anh ta lợi dụng triệt để!

“Vợ à, anh không có uy hiếp em, anh đây là đang thương lượng với em không phải sao! Tốt nhất là em nên suy tính cho kỹ đi! Cho em năm phút suy nghĩ!” Khoát khoát tay, Đường Minh Lân cũng không quản cô có đồng ý hay không, xoay người đi tới phòng bếp.

“.” Biết rõ cái tính tình kia, cho nên khuya rồi cô cũng không muốn ầm ĩ với anh ta, cô quyết định đóng cửa xoay người đi tới phòng bếp.

Nếu như buổi tối hôm nay cô không thỏa mãn yêu cầu này, thì ngày mai trở về nhà họ Đường hẳn là lão gia này sẽ có là biện pháp giày vò cô thê thảm, vì ngày mai tươi đẹp, uất ức một chút cũng không có gì!

Đường Minh Lân thích ăn mì, hơn nữa anh ta còn thích làm sợi mì, vì thế anh ta đặc biệt cho người ta đặt một bàn gia dụng để máy móc làm sợi mì, đó chính là cái cơ tốt để sai khiến cô vô điều kiện!

Nhà này bình thường phòng ốc không có người ở, nhưng mỗi tuần lễ đều có người làm thêm giờ tới đây dọn dẹp, đồ trong tủ lạnh mỗi tuần lễ cũng đều được thay thế, giữ vững được sự tươi mới cho thức ăn.

Đang trong thời gian chờ đợi mì, cô quay đầu liếc nhìn bàn ăn bên ngoài có một bóng dáng đang ngồi, giờ phút này ngược lại anh ta lại có tính nhẩn nại rất tốt, cầm ipad xem tin tức, cũng không thúc giục cô, ngoan giống như đứa bé.

Bưng một bát mì ra ngoài, cách một tiếng để bát mì lên bàn, cô tiện tay thả luôn đôi đũa xuống, từ trên cao nhìn xuống anh ta, “Ăn đi!”

“.” Nhìn thấy trước mặt có một bát mì thịt bò thơm nồng nàn, Đường Minh Lân ngược mắt nhìn cô một cái, mày kiếm gầy nhẹ, “Vợ à, ở trong mì sẽ không phải có thạch tín đó chứ?”

“Đúng vậy, bỏ thuốc độc chết anh!” Khẽ hừ một tiếng, cô lười phải nhìn lâu anh ta, xoay người đi về phòng ngủ.

Vừa mới di chuyển người, liền bị tên kia giữ chặt, nặng nề túm cô trở lại.

Trùng mắt, cô nhìn thấy vẻ mặt đầy nguy hiểm của tên đàn ông này, cô cố chấp mím môi.

“Vợ à, nếu anh chết, không phải là em muốn cả đời thủ tiết vì anh chứ? Trước đó chúng ta còn chưa có ly hôn, cho nên em hãy lo mà phục vụ lão gia đây cho tốt đi! Tránh cho đến lúc đó Lam Mộ Duy trở lại, em nghĩ có thể ly hôn được hay sao!”

“” Nhắc tới Lam Mộ Duy, sắc mặt Úc Tử Ân cứng đờ, trong lòng cô có một cảm xúc mơ hồ bắt đầu dâng lên.

Liếc nhìn bộ dạng không có tiền đồ của cô, Đường Minh Lân chê cười một tiếng, giật giật khoé môi, anh kéo cô đến ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, “Một người ăn không có ý nghĩa, ngoan ngoãn ngồi đây, nhìn tôi ăn!”

“” Bị túm xoay lại, Úc Tử Ân tức giận trừng mắt liếc anh ta một cái, quay đầu đi ra ngoài.

Còn người kia đem chén mì ăn say sưa ngon lành, trong miệng vẫn không quên khen tài nấu nướng của cô thật tốt, nghiêng đầu, Úc Tử Ân không có phản ứng, trong phòng ăn yên tĩnh cũng chỉ có một mình anh ta đang nói chuyện.

Cho đến khi anh ta ăn xong, lúc này cô mới đứng dậy, Đường Minh Lân cũng không còn ngăn cản, nhàn nhạt nói một câu: “Chuyện ngày hôm nay, tôi xin lỗi!”

Đưa lưng về phía anh, Úc Tử Ân kéo nhẹ khoé miệng, xoay người trở về phòng ngủ.

Khẽ tựa vào ghế dựa, Đường Minh Lân thở dài một hơi, tự mình dọn dẹp bát đĩa rồi trở về phòng bếp.

Nhìn phòng bếp hơi có vẻ bừa bộn, anh bắt đầu lấy khăn lau, vén tay áo lên bắt đầu dọn dẹp.

8. Chương 8: Không Muốn Gặp Cô Gái Của Mình!

Trở về nhà họ Đường, đúng là một sự giãy vò.

Theo thói quen bình thường, 10h sáng Úc Tử Ân mới bò dậy đánh răng rửa mặt, 11h sẽ cùng Đường Minh Lân trở về nhà họ Đường ăn bữa trưa, ăn xong bữa trưa thì ngồi trò chuyện với Nhị lão một chút, sau đó cô sẽ mượn cớ chạy ra ngoài.

Bình thường trình tự này cô rất dễ dàng hoàn thành, nhưng điều kiện tiên quyết là đại gia Đường Minh Lân phải chịu phối hợp mới được, nếu không bà của anh ta nói một câu ở nhà ăn cơm tối, thì cô nhất định phải ở nhà cho đến tối, thậm chí còn có thể ở qua đêm.

Mặc dù cô không có kỹ năng diễn xuất, nhưng đây đối với cô mà nói cũng không khó lắm, đi theo bên cạnh Đường Minh Lân đã lâu, kịch giả thành thật đã dễ như trở bàn tay.

Sau khi kết hôn, hai người bọn họ liền hiệp nghị ở riêng, thỉnh thoảng bà bà đánh bắt ngờ, thì hai người sẽ ở chung phòng ngủ, nhưng cô vẫn ngủ trên sofa, mặc dù ở cùng một mái nhà, nhưng cô cũng không phải lo lắng Đường Minh Lân sẽ làm loạn với mình, bởi vì mọi người đều biết, Đường tam thiếu là yêu những cô gái xinh đẹp, mà bình thường ở nhà cô tùy tiện đã thành thói quen, cho nên canh suông mì sợi cần bản không hấp dẫn được sự chú ý của anh ta.

Tối hôm qua mất không chế, chỉ là ngoài ý muốn.

Thay một bộ váy liền màu vàng cánh sen ra ngoài, Úc Tử Ân quét mắt tới phòng ăn thì nhìn thấy bóng dáng chủ tọa đã ngồi ngay thẳng lật xem báo buổi sáng rồi, nên cô xoay người bước tới kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

Rót ỉnh một ly sữa đậu nành, cô yên lặng ăn bữa sáng kiểu phương tây trên bàn nhanh một chút, bởi vì đều là đồ ăn mua ngoài, cho nên mùi vị cũng không được ngon lắm.

Đặt ly cà phê trong tay xuống, Đường Minh Lân ngược mắt liếc cô một cái, “Buổi trưa cơm nước xong theo tôi đi tới đường đua Tần Sơn một chuyến.”

Nuốt miếng xuống miếng sandwich trong miệng, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, không hiểu trừng mắt nhìn, “Tại sao muốn tôi đi cùng anh? Ra khỏi nhà họ Đường thì anh cứ tùy tiện gạt tôi qua một bên là được, tôi còn có chuyện, không có thời gian.”

Bịch một tiếng đặt tờ báo trong tay xuống, Đường Minh Lân không vui nhìn cô chăm chăm, trong con người yêu mỵ lộ ra ý lạnh: “Bảo cô đi thì cô phải đi, sao lại nói nhảm nhiều như vậy? Thì ra đại gia đây còn không thể sai khiến cô được hay sao?”

Vừa mở miệng lại bị cô cự tuyệt, sáng sớm rời giường khí còn chưa có tản đi, giọng nói của Đường Minh Lân hiển nhiên cũng không tiện.

Không sợ nhúu mày, Úc Tử Ân rút ra tờ khăn giấy lau miệng, “Bên cạnh đại gia đây muốn mỹ nữ nào mà chẳng có, sao lại muốn tôi đi cùng anh tới đó?”

Đường đưa Tần Sơn là nơi dành ột đám cậu ấm đua xe, mà tài lái xe của Đường Minh Lân cũng không tệ, cho nên thỉnh thoảng cũng sẽ cùng mấy người đua xe tìm một chút kích thích, nhưng bình thường anh ta đều là ôm người đẹp non mềm đi rêu rao, tại sao lần này lại bảo cô, thật sự là khó hiểu mà.

Khẽ cúi đầu, cô nhìn trang phục trên người mình, nhớ tới lúc trở về nhà họ Đường bình thường cô cũng sẽ trang điểm dàng hoàng một tí, bởi vì dù sao nhà họ Đường cũng là danh môn nổi tiếng, mà thân phận của cô còn là phu nhân giàu có, không thể thất lễ trước mặt mọi người.

Chỉ là mặc kệ cô cố gắng nhiều như thế nào, thì ở trong mắt bố chồng mẹ chồng, cô vĩnh viễn không xứng với con trai bảo bối của bọn họ.

“Cô không đi cũng được, vậy buổi chiều chúng ta cũng không cần đi ra ngoài, ở lại nhà họ Đường ăn cơm tối đi!”

“” Đối với việc anh ta uy hiếp, Úc Tử Ân khẽ cắn răng nhịn xuống, hít một hơi thật sâu đứng lên, “Tôi đi, anh hài lòng chưa? !”

“Lúc này mới ngoan.” Ngước mắt nhìn cộp mẹ bé nhỏ thỏa hiệp, Đường Minh Lân cười cười tà tứ với cô, trên gương mặt tuấn mị mang theo vẻ trẻ con.

Xì khê một tiếng, Úc Tử Ân nhìn cái bộ dáng hả hê kia, ném khăn ăn xuống bàn xoay người trở về phòng ngủ.

Lúc ra cửa, cô đặc biệt đổi sang đi giày đế bằng, mất đi ưu thế của giày cao gót, cho nên lúc đứng ở bên cạnh Đường Minh Lân rõ ràng là cô lùn đi rất nhiều, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của Đường Minh Lân, hiển nhiên là anh ta rất hài lòng về việc chiếm ưu thế chiều cao này!

Lên xe, vừa cài xong dây an toàn, người bên cạnh đột nhiên đưa tới đồ uống màu vàng, cô ngẩng đầu nhìn về mặt đầy nghiêm túc của người nào đó, “Làm gì?!”

“Bữa ăn sáng cô ăn không bao nhiêu, uống cái này chút đi.” Thấy cô còn lo lắng, anh đã nắm tay nhét thức uống vào trong tay cô, cũng không quản sắc mặt của Úc Tử Ân, xoay người vui vẻ thắt dây an toàn nổ máy xe.

Cúi đầu nhìn thức uống từ cây thủy hương được nhập khẩu từ Hàn Quốc trong tay, Úc Tử Ân kéo nhẹ khoe miệng, tối ngày hôm qua trở về nhà, lúc cô mở tủ lạnh mới phát hiện bên trong dường như chất đầy loại này.

Bình thường cô chỉ uống nước, cự tuyệt bất kỳ thức uống nào có gas, nhưng thức uống từ cây thủy hương này là thứ duy nhất mà cô thích, chỉ vì trong này ẩn chứa quá nhiều kỷ niệm, sau khi Lam Mộ Duy đi, về sau cô cũng đã không còn uống loại này nữa rồi.

Nắm cái hộp mềm mại trong tay, cô nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, một lúc lâu mới sâu kín mở miệng: “Làm sao anh biết tôi thích uống cái này?”

Chỗ tài xế ngồi người đó xoay đầu lại nhìn cô một cái, hình như có chút ngoài ý muốn, sau đó gương mặt nở nụ cười, ý cười nhợt nhạt nhưng vẫn đẹp đến yêu mỵ, “A, cô cũng thích? Thật là khéo nha!”

Ngụ ý rất rõ ràng, anh ta mua những thứ đồ này thuần túy là vì đại gia đây thích, cũng không phải là vì cô.

Nghĩ nghĩ lại khiến cô thở phào nhẹ nhõm, tiềm thức bởi vì mình tự mình đa tình mà cảm thấy có chút buồn cười.

Nghiêng đầu, cô không thấy, trên khóe môi người nào đó đang hiện ra nụ cười vừa lòng yếu ớt.

Như thế xem ra là anh đã đoán đúng, ngày đó thấy cô đứng ở trước biển quảng cáo nhìn chăm chăm bức quảng cáo kia thật lâu, bóng dáng yên lặng như một đóa hoa sen cao ngạo, cứ như vậy mà quên đi sự ồn ào trên đường phố, xe của anh liền dừng ở phía sau, anh nhìn cô, mà cô lại nhìn người đàn ông trong poster.

Khi đó, đột nhiên anh cảm thấy một màn này có chút chói mắt.

Sau đó anh cầm ipad tìm hiểu về người phát ngôn cái này quảng cáo này, cũng không phải là một diễn viên ngoại quốc, mà nhìn cũng không đẹp mắt tí nào, anh thật sự không nghĩ ra cô ta đang ở đây rồi rầm cái gì.

Sau này lại gặp được Dương Phàm, lơ đãng nhắc tới loại thức uống này cũng không tệ, anh liền cho người ta nhập khẩu từ Hàn Quốc về, anh đánh cuộc, đánh cuộc suy đoán của mình là đúng.

Quả nhiên không sai.

Muốn biết sở thích của cô ta thật không dễ dàng, đối với mọi đồ vật trước mặt, Đường phu nhân đây cũng không biểu lộ bất kỳ dấu vết nào về thích hoặc là không thích, ẩn giấu rất tốt, tốt đến nỗi để cho anh không nhận được nghĩ muốn xé nát sự ngụy trang của cô!

Cho tới nay, phụ nữ bên cạnh anh cũng đã quen nịnh nọt khiến cho anh vui lòng, thật ra khiến anh gặp được một người không muốn gặp, mà người kia lại là vợ của mình, thật là có ý tứ.

9. Chương 9: Hoa Lài Cẩm Bãi Phân Trâu

Trở về nhà họ Đường, chờ đợi bọn họ bên ngoài phòng khách ngoài vợ chồng Đường gia còn có người vốn nên trở thành Đường thiếu phu nhân Thương gia đại tiểu thư Thương Uyển Nhu.

Mẹ chồng Cố Tố Lan vẫn luôn đối với Úc Tử Ân bất bễ như cũ, mọi người còn chưa ngồi xuống đã bắt đầu kể lể đứa con trai bảo bối đã cưới người vợ với đủ loại khuyết điểm, vừa khinh thường vừa châm chọc hừ lạnh một tiếng.

“Nơi này là nhà họ Đường, dù gì cũng là Hào môn, cô không phải muốn tới là tới muốn đi là đi như nơi công cộng, trở về cũng không biết sửa soạn cho bản thân để nhìn một chút, nhìn cô đi, dáng vẻ này là gì, tôi xem ra cô là có ý làm xấu mặt chúng tôi thôi! Đúng là nhà giàu mới nổi, một chút phong cách cũng không có, tục không chịu được! Tam nhi nhà tôi cưới cô, quả thật chính là đóa hoa tươi cẩm bãi phân trâu mà! Tôi thật không hiểu, cụ ông vì sao lại cố tình muốn cô làm cháu dâu, thật sự làm mất hết mặt mũi của nhà họ Đường!”

Đứng một bên, Úc Tử Ân kéo cánh tay Đường Minh Lân, yên lặng, khéo léo nghe mẹ chồng quở trách, nét mặt vẫn dịu dàng, bình tĩnh như cũ, dường như đã quen với trường hợp như vậy, cũng quen với vô số lần mẹ chồng làm khó dễ, những câu từ châm chọc khó nghe kia, đối với cô mà nói đã sớm không còn thấy đau khổ.

Nhất là khi ở nhà, Tiểu Ninh đã một phen khuyên nhủ cùng an ủi, nói rõ những thứ thối nát trong gia đình hào môn một cách rõ ràng, lại cùng cô diễn trò, rèn luyện bản lĩnh trải qua thử thách, trở về Đường gia, cô sẽ mang theo mặt nạ Đường thiếu phu nhân diễn cho thật tốt, ứng phó với muôn hình muôn vẻ tình huống, cùng “bạn diễn” đùa giỡn cho thật tốt.

Người mẹ chồng chanh chua ưa bất bễ này, chính là “bạn diễn” tốt nhất của cô.

Chuyển tầm mắt, cô liếc nhìn Thương Uyển Nhu đang bưng mâm trái cây từ phòng bếp đi lên, mềm mại dịu dàng, bộ đồ công sở Chanel cao quý màu hồng ôm sát vòng eo lưng lỉnh, khe hở chữ V ôm gọn bộ ngực cỡ D, mười ngón tay thon cùng được tỉ mỉ tô điểm màu hồng, sức hấp dẫn khó bị che đậy bởi sự căng thẳng và tự tin mà một thiên kim danh gia vốn có.

Ánh mắt mẹ chồng thật tinh tường, nếu lấy người như vậy về làm con dâu, thật sự rất phù hợp với yêu cầu môn đăng hộ đối.

Chỉ tiếc, ý trời không như lòng người, người làm chủ nhà họ Đường chân chính không phải Đường Minh Lân, cũng không phải là cha chồng – Đường Chính Sơn mà là cụ ông – Đường Hạc.

Nguồn gốc sâu xa giữa hai nhà nói đến cũ rích cũng là sự thật.

Một thời gian dài sau loạn lạc, Đường Hạc cùng cụ ông nhà họ Úc chính là ông nội của Úc Tử Ân – Úc Niên Thành chính là sinh tử chi giao, Úc Niên Thành đã từng cứu Đường Hạc một mạng, Đường Hạc vẫn mang ơn trong lòng.

Hai nhà vốn định hôn ước, nhưng lúc này cả hai đều không có con gái, hôn ước liền truyền đến đời sau, khi Úc Tử Ân vì giữ được sự nghiệp của cha đã tìm đến Đường Hạc, Đường Hạc không chút do dự liền đồng ý hôn sự này, mặc kệ vợ chồng Đường Chính Sơn có đồng ý hay không, cố ý muốn cháu trai cưới Úc Tử Ân.

Ông cụ thật sự thích Úc Tử Ân, nếu không cũng không cố chấp quyết định chuyện lớn cả đời của đứa cháu trai.

Cùng vì sự cố chấp của ông cụ, vợ chồng Đường Chính Sơn và Úc gia trở nên mâu thuẫn sâu sắc, cha của Úc Tử Ân được xem là nhà giàu mới nổi, công việc bận rộn, quanh năm suốt tháng không thấy người, kết quả bọn họ đều đem mọi tức giận đánh lên trên người Úc Tử Ân.

Có ông cụ làm chỗ dựa, Úc Tử Ân cũng không sợ bọn họ gây khó dễ, việc khiêm tốn, biết lễ nghĩa trước mặt người lớn, cô luôn thành thạo trong mọi trường hợp.

Nhưng hôm nay, từ miệng mẹ chồng nghe được câu “Một đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu” làm cho cô có chút buồn cười, thay vì nói con trai cưng của bà là hoa tươi không bằng nói cô chính là đóa hoa tươi cắm vào bãi phân trâu Đường Minh Lân!

“Bác gái đừng nổi giận, khó có khi Tam thiếu về nhà ăn bữa cơm, nên vui vẻ chứ!” Xiên một miếng táo đưa tới, Thương Uyển Nhi lại giống như thiếu phu nhân đang trấn an lòng người, không đem thiếu phu nhân chân chính Úc Tử Ân để vào mắt.

Cố Tổ Lan rất thích dáng vẻ khuê tú biết đạo lý của cô ta, đem cô ta so sánh với con gái của tên nhà giàu mới nổi, hơn thua rõ ràng, thật sự không muốn lãng phí hơi sức trên người Úc Tử Ân.

Nhìn vị tiểu thư thiên kim trước mặt đang quan tâm săn sóc mình, Cố Tổ Lan cảm thán: “Chỉ có Tiểu Uyển là biết quan tâm, so với con gái của thương nhân thật sự là không giống nhau.”

Khóe miệng Úc Tử Ân cười nhạt, cũng không phản bác, đối với ánh mắt khiêu khích của Thương Uyển Nhu cô cũng không sợ hãi, chỉ lễ phép cùng cô ta nhìn thẳng.

Nghe lời quở trách của mẹ mình, bình thường Đường Minh Lân cũng không có nói gì, nhưng cảm thấy hành vi của mình hôm qua có chút quá mức, hôm nay hẳn lại không nhận được đứng ra thay Úc Tử Ân nói chuyện.

“Mẹ, mẹ đem vợ của con ra nói không đáng một đồng, hình như không tốt lắm đâu? Củ cải rau xanh ai cũng có sở thích riêng, con lại cảm thấy vợ con hôm nay rất xinh đẹp, có chút phong cách, không cần phải nhờ áo quần đắt tiền tôn lên, cao quý quá mức lại có vẻ tục tũn.”

Lời nói Đường Minh Lân đều có ngụ ý, nghe rõ lời hắt, trên mặt Thương Uyển Nhu đột nhiên trở nên khó coi.

“Lão Tam, con nói cái gì?!” Vừa nghe lời phản bác của Đường Minh Lân, Đường phu nhân mắt hững hờ nâng lông mày, lạnh lùng nhìn con trai cưng: “Ai cho con nói chuyện như vậy với mẹ hả?”

“Mẹ, con chỉ nói thật, không có ý nhắm vào mẹ, không cần phải rào đón!” Vỗ nhẹ mu bàn tay của Úc Tử Ân, sau đó buông lỏng, hẳn đi lên ngồi vào chỗ bên cạnh Đường phu nhân, cười lấy lòng: “Mẹ, khó có khi con mới trở về, không cần cứ nói về vợ con, nói sao thì cô ấy cũng là con dâu của mẹ, cưới cũng đã cưới rồi, giờ có thể làm sao? Mẹ khoan hồng độ lượng, nếu thật không thích cô vậy thì đừng nhìn cô là được rồi, được không?”

“Ô, lúc nào thì anh lại biết nói lời thay cho vợ mình thế?! Mẹ chồng dạy con dâu, không cần anh nhiều chuyện!” Ngoài miệng tuy nói vậy, sắc mặt của Đường Minh Lân vì được con trai lấy lòng cũng dịu đi không ít.

“Được rồi, đừng nóng giận, mẹ con là xinh đẹp nhất, giận quá sẽ có nếp nhăn nhìn không tốt! Thôi nha!” Đỗ ngọt phụ nữ, thủ đoạn Đường Minh Lân rất inh, Úc Tử Ân thật sự bội phục!

Quay đầu nhìn người cha vẫn trầm mặc không lên tiếng, sau khi kêu quản gia đến hỏi một chút, hắn liền đứng dậy ôm lấy người này giờ vẫn còn đang đứng tại chỗ: “Chúng ta trước đi đến chỗ gia gia, đến tối sẽ xuống dùng cơm.”

Cũng không đợi người trong phòng khách đồng ý, hắn đã ôm người con gái yên tĩnh bên cạnh xoay người đi về phía sau vườn nhà.

Ra khỏi phòng khách, Úc Tử Ân thở phào nhẹ nhàng, mỗi lần đến nhà chồng là mỗi lần như đi đánh giặc, thật sự khó chịu!

“Mẹ nói gì cô cũng đừng để trong lòng, cô cũng không phải là nhân dân tệ, không thể tất cả mọi người ai cũng thích cô.” Ôm người con gái vào trong ngực, Đường Minh Lân an ủi một câu lấy lệ.

Bình thường hắn đối với màn kịch vui này rất hứng thú khi việc thành, ước gì Úc Tử Ân không nhận được mà cùng hắn ly hôn, không biết hôm nay gặp cái ma gì lại có thái độ như vậy!

“Tôi cũng vậy, không trông chờ bà sẽ thích tôi. Chỉ là tôi cảm thấy bà nói câu kia thật khó nghe, cái gì gọi anh là hoa tươi cắm bãi phân trâu, tôi ngược lại cảm thấy tôi mới thật sự là đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu! Tam thiếu, anh thấy thế nào?”

Nghe vậy, người kia mặt mày tối sầm, mày kiếm gắt lại, không vui khiển trách một câu: “Không biết phân biệt.”

Khó có khi hắn đại phát từ bi, cô vậy mà lại không biết chào đón, quả thật không thể nói lý!

Buông tay, Đường Minh Lân khề hừ một tiếng, gạt tay cô nguyên tại chỗ, bản thân tự đi về phía trước, để Úc Tử Ân vô tội trừng mắt nhìn với vẻ mặt khó hiểu!

Người này thật sự là tính tình quá trẻ con!

Phía sau vườn có một nhà kính trồng hoa, ông cụ trồng ở đây không ít hoa lan, giống quý hiếm cũng rất khó nuôi, không ít loại là do Đường Minh Lân vợ vét từ khắp nơi trên thế giới mang về cho lão gia tử, thật sự rất có hiếu tâm.

Nghe được tiếng bước chân, đang bận rộn trong mấy bồn hoa ông cụ ngắt đầu nhìn bọn họ một cái, mỉm cười từ ái vẫy vẫy tay.

“Ông nội, chúng con đã trở về!” Đi lên trước, Đường Minh Lân thân thiết hô lớn, âm thanh vui thích thật sự như một đứa bé.

“Ông nội.” Đi heo phía sau, Úc Tử Ân nhẹ nhàng gọi, lễ phép ôn hòa.

Bỏ xuống dụng cụ trong tay, nâng gọng kính nhìn bọn họ, ông cụ gạt đầu một cái, “Nha đầu đừng tới đây, nơi này bẩn lắm!”

“Không sao, cháu không sợ bẩn.” Cúi đầu, Úc Tử Ân cởi vòng tay thủy tinh, đem váy cuộn lên đầu gối, mặt sáng rỡ đi lên giúp đỡ.

Bình thường khi quay về nhà họ Đường, không có việc gì cô sẽ như cái đuôi nhỏ chạy theo ông cụ giúp ông một vài việc vặt, thỉnh thoảng hàn huyên một chút chuyện nhà, chỉ có Đường Minh Lân không có kiên nhẫn nên thường lấy cớ chuẩn đi, hôm nay lại vô cùng ngoan ngoãn, vẫn đứng ở bên cột, nhìn một già một trẻ đang bận rộn với công việc.

10. Chương 10: Hoa Nhà Không Thơm Bằng Hoa Dại

Úc Tử Ân đứng bên cạnh giúp đỡ đưa vài công cụ, tĩa lá, xới đất, lơ đãng ngẩng mắt nhìn thấy bóng dáng đang dựa vào bên cột, khẽ vận lòng mảy: “Tam thiếu, anh còn đứng ở nơi này làm gì?!”

Người kia chân mảy nảy lên, hừ lạnh một tiếng, “Nơi này là nhà tôi, tôi muốn đứng đâu liền đứng, không mượn cô xen vào.”

“...” Tên này thật giống con nít!

Mới vừa cũng có nói gì hần đâu, có cần phải tranh cãi như vậy không?

“Lão tam, sao lại nói như vậy, ai cho anh cứ như vậy nói chuyện với cháu dâu chứ?!” Úc Tử Ân đang muốn mở miệng, ông cụ đã không vui trách cứ, Đường Minh Lân nghe được liền có chút bất mãn ở trên mặt.

“Ông nội, ông cũng quá thiên vị rồi đúng không?! Dù sao con cũng là cháu ngoan của người mà!” Sau khi hần cười Đường thiếu phu nhân, trước mặt ông nội hần đã hoàn toàn thất sủng rồi!

“Anh là cháu ngoan của tôi, cô ấy không phải là cháu dâu của tôi sao?” Ông cụ sừng mặt hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc khiến người khác phải rụt rè, “Lão tam, anh đừng nghĩ anh ở ngoài ăn chơi đàng điếm ông nội không biết gì, anh đã là người đã kết hôn, cũng nên thu liễm, khiêm tốn một chút! Ân Ân là cô gái tốt, không phải để cho anh khi dễ.”

“Ông nội...” Đường Minh Lân nheo nheo lông mày, đối với việc ông cụ quát lớn dạy dỗ dù giận cũng không dám nói gì.

“Ông nội đừng nóng, Tam thiếu tuổi trẻ khí thịnh, ham chơi cũng không có gì lớn, hoa nhà không thơm bằng hoa dại, liền để cho anh ấy tự do đi! Chờ anh ấy chơi chán, tự nhiên sẽ hồi tâm, ông nội, ông không cần lo lắng. Chỉ cần con còn là Đường thiếu phu nhân, cũng không để mấy người Tiểu Tứ Tiểu Ngũ Tiểu Lục của anh ấy náo loạn tới cửa, đúng không, Tam thiếu?”

Lời này của cô tất nhiên là nói với Đường Minh Lân, liếc thấy ánh mắt của Úc Tử Ân ném tới, Đường Minh Lân cơ hồ tức đến xù lông!

Lời nói mang dao thương châm chọc, Đường Minh Lân nghe được cái trán muốn nhảy thành thạch, Đường thiếu phu nhân miệng lưỡi lợi hại như thế nào hần đã biết, chỉ là ngay trước mặt ông nội dạy dỗ, còn không dấu vết giáo huấn hần, thật sự khiến hần căm tức!

Lạnh lùng giật giật khóe miệng, Đường Minh Lân khẽ hừ một tiếng, gương mặt tuấn tú yêu nghiệt nói bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu.

Hần cắn răng nghiêng lợi: “Đường thiếu phu nhân thật độ lượng, bội phục bội phục!”

Úc Tử Ân cười khách khí: “Quá khen, quá khen!”

Nhìn hai người cãi vã, ông cụ bắt đắc dĩ thở dài, “Được rồi, lão Tam, anh không thể để cho ông đây yên tâm một chút sao! Nhìn anh xem, về sau bớt trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài cho ông, nếu còn để ông biết anh cùng Ân Ân làm loạn bên ngoài, cẩn thận ông đập gãy chân anh!”

Quay đầu, ông cụ liếc nhìn Úc Tử Ân, đau lòng lắc đầu một cái: “Ân Ân à, lão Tam là đứa không hiểu chuyện, con phải thay ông nội quản hần một chút, nếu hần còn làm chuyện gì có lỗi với con, không cần nề mặt ông nội, nên xử lý thế nào thì cứ xử lý như thế ấy!”

“Vâng, ông nội!” chau chau mảy, Úc Tử Ân ngược nhìn về mặt bất mãn của Đường Tam thiếu, cười đến sáng rỡ.

Nhìn dáng vẻ hả hê của cô, Đường Minh Lân có chút sững sốt nhưng cũng không tức giận.

Hần dường như đã lâu không thấy cô cười rực rỡ như vậy, từ khi kết hôn đến giờ đã nửa năm, cô bố thí cho hần ngoài cười nhạt và cười lạnh, sợ rằng chưa bao giờ cười rực rỡ, sáng rỡ đến khiến cho người xung quanh cũng cảm thấy quanh người tràn đầy ánh mặt trời ấm áp.

Chợt hiểu, từ trong mắt hồn quay về, hắt hừ lạnh một tiếng, gương mặt lại khôi phục vẻ bất cần, vung tay, ôm lấy tính khí thiếu gia rời đi.

Ông cụ liếc nhìn bóng dáng của hắn, quay đầu nhìn Úc Tử Ân một chút, khe khẽ thở dài: “Tên này bị ông làm hư rồi, nha đầu, cháu cũng đừng so đo với hắn.”

Khẽ lắc đầu, Úc Tử Ân cười nhạt: “Sẽ không, ông nội, đây chính là tính tình thật của Tam thiếu, có thể sống được tự tại như hắn, cũng là một loại bản lĩnh.”

Thực tế xã hội quá mức tàn khốc, trên mặt mỗi người đều mang vài tấm mặt nạ, Đường Tam thiếu gia có thể tùy ý làm bậy như vậy, tự mình làm việc mình muốn, cô thật sự rất hâm mộ.

“Cũng chỉ có cháu mới nói như vậy!” Ông cụ cười hiền hòa, quay đầu dẫn cô đến chỗ khác nhìn một chút gốc lan mới được ông tạo ra.

Dùng bữa trưa trong hoàn cảnh gió nổi mây phun, Thương Uyển Nhu thỉnh thoảng lại khiêu khích quyền uy của Đường thiếu phu nhân, không đem cô thành đối thủ để so tài, Úc Tử Ân cũng không thêm quan tâm.

Màn kịch một tuần diễn một lần, cha chồng vẫn cứ trầm mặc, mẹ chồng lại tùy ý dung túng, Đường Minh Lâm vẫn như cũ không thấy đâu, ông cụ duy trì thói quen cũ, thái độ lạnh lùng, chỉ thỉnh thoảng khuyên Úc Tử Ân ăn nhiều một chút, sớm để cho ông ốm được chết nội.

Chủ đề chất nội luôn không nằm trong phạm vi được Úc Tử Ân cân nhắc, hai ba câu liền cho qua.

Chiếc xe thể thao từ nhà họ Đường chạy ra, mới vừa lên đường lớn, tốc độ xe lập tức trở thành bão tố, tiếng động cơ ô ô tuyên cáo sự nhần nại của ai đó đã hỏng mất.

Nắm chặt bả vai, Úc Tử Ân quay đầu liếc gò má lạnh lùng của Đường Minh Lâm, kính đen che kín hơn nửa khuôn mặt, khóe môi lạnh bạc mím chặt, hẳn là đang cực kỳ khó kìm nén được sự tức giận.

Mới vừa ở nhà họ Đường còn che đậy tốt như vậy, vừa ra khỏi cửa đã phát hỏa khí trên người cô, thật sự là tùy hứng không thể giải thích!

Nhìn đồng hồ tốc độ không ngừng tăng vọt, tim của cô cũng đập nhanh liên hồi, lưng dán thật chặt ghế dựa phía sau, cả người cũng theo thần kinh căng thẳng hết lên.

“Đường Minh Lâm, anh nổi điên cái gì! Dừng xe, tôi muốn xuống xe!” Nghiêng đầu, cô kêu lớn với hắn, hắn lại làm như không thấy!

Dường như chắc chắn cô không thể làm gì được, xe vẫn lái đến đường đua Tần Sơn dưới chân núi, lúc này Đường Minh Lâm mới giảm chậm tốc độ xe, quay đầu nhìn bóng dáng sắp ngã bên cạnh ghế tài xế, lạnh lùng giật giật khóe miệng, “Thế nào? Sợ?”

“Dừng xe, tôi muốn xuống xe! Anh muốn chết, tôi cũng không vội vàng muốn chôn theo cùng!” Cô đưa tay đè lại cánh tay của hắn, lại không biết lửa giận của hắn còn chưa tiêu tan, hung hăng vung tay, né không kịp, tay cô trực tiếp đầu vào mũi trên của xe, Úc Tử Ân nhỏ giọng hô đau một tiếng!

“Đường Minh Lâm, anh dừng xe cho tôi! Nếu không dừng tôi sẽ nhảy xuống!” Cùng với tên ma quỷ này ở chung một chỗ, mỗi giờ mỗi khắc cô đều có thể mất đi tính mạng, hắn tôn sùng cảnh giới mạo hiểm, cô lại không cách nào khen tặng được!

Chú ý đến tay cô bị thương, Đường Minh Lâm cuối cùng cũng tìm một địa điểm rộng rãi cho xe ngừng lại, xe vừa ngừng, lúc Úc Tử Ân muốn đưa tay mở khóa, Đường Minh Lâm đột nhiên đè ngang thân người tới, bàn tay ôm lấy cổ cô ùn ùn kéo tới một nụ hôn!

Kịp thời phản ứng, Úc Tử Ân ngượng ngùng tránh thoát nụ hôn của hắn, cái hôn lại rút xuống xương quai xanh của cô, nhất thời khiến cô đau đớn.

“Cút ngay!” Tránh thoát một kiếp, cô đẩy thân thể đang ở trên người mình, thuận thế nhắc chân đá hắn, “Đường Minh Lâm, anh đừng đụng với tôi!”

Bị cô đá một cước, Đường Minh Lân có chút tỉnh táo, lại càng thêm căm tức, đôi mắt âm u lóe lạnh lạnh, “Đừng đụng cô? Vậy cô muốn cho người nào đụng? Lam Mộ Duy sao? Đường thiếu phu nhân cô đừng quên, bây giờ cô là vợ của tôi!”

“Cút mẹ anh đi! Anh muốn ly hôn có bản lĩnh thì đường đường chính chính đấu với tôi, bản lĩnh không có cũng không cần dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy! Tôi là vợ anh, không sai, nhưng anh cũng đừng quên, chúng ta chỉ có hiệp nghị hôn ước, tôi không có nghĩa vụ nhất định phải phục vụ anh!”

Đang yên lành, cô không hiểu vì sao hấn lại như vậy, cắn răng, tức giận trừng mắt liếc hấn một cái, ánh mắt chưa dừng uất ức cùng quật cường, lại làm cho Đường Minh Lân sững sốt đem lửa giận nhin xuống.

Nhìn vào đôi mắt của cô, hấn đều không kìm được mà mắt không chế, trong ánh mắt trong suốt, giống như có ma lực, khiến người luôn tùy ý làm bậy như hấn luôn có chút chú ý đến cảm nhận của cô!

Mẹ nó! Chết tiệt!

Rửa thầm một tiếng, Đường Minh Lân lạnh lùng nhìn con cạp nhỏ đang giương móng ngồi bên cạnh, hít một hơi thật sâu khống chế lại tâm tình của mình, một lúc lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: “Người tình cũ của cô...Lam Mộ Duy trở lại! Nhưng mà...ông đây không muốn ly hôn! Coi như hấn trở lại, cô cũng đừng nghĩ đến cơ hội cùng với hấn! Xuống xe, mình đi lên đỉnh núi!Cô nhất định phải đi, nếu không ngày mai tôi sẽ cho cha cô nhặt xác!”

Âm thanh ổ khóa cùm cụp vang lên, không đợi Úc Tử Ân phản ứng, Đường Minh Lân đã đưa tay bấm tới, đẩy cô ra khỏi xe!

Mới vừa đứng lại, chiếc xe thể thao màu đen đã phóng đi, cuốn theo một đồng bụi đất—

Nhìn qua kính chiếu hậu, Đường Minh Lân liếc nhìn bóng dáng cô đơn đứng ở bên đường của cô, hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng thêm tối tăm!

11. Chương 11: Ngẫu Nhiên Gặp Ở Vùng Núi

Bầu trời đầy bụi, Úc Tử Ân đứng mất hồn, tất cả suy nghĩ đều bị một câu nói của Đường Minh Lân cướp đi.

Xem đi, vẫn còn có người khiến mày suy nghĩ đến mức ngay cả hô hấp cũng đau đớn.

Giơ tay lên vuốt nhẹ trái tim đau đớn, cô quật cường đứng thẳng người ở nơi đồng ruộng trồng trái này, nói hay lắm gì mà không hề khổ sở nữa, sự thật chứng minh, cô cũng không phải là bách độc bất xâm.

Còn có một người, chỉ nhắc tới tên của anh, với cô mà nói, cũng là một loại thuốc kịch độc.

Đạp vào mắt là đồi núi xanh thẳm, cô cười khổ, hít sâu vài ngụm không khí trong lành, lúc này mới thoáng áp chế lồng ngực cuộn cuộn đau đớn xuống.

Đường là cô tự chọn, chẳng oán được ai, sống trên đời này cũng không phải mọi chuyện đều như ý nguyện, hôm nay cô chỉ cầu xin không thẹn với lòng.

Không phải cô không có tim, không có phổi, mà có rất nhiều việc, cũng không phải cô lựa chọn.

Giống nhau ban đầu Lam Mộ Duy rời khỏi cô, mặc dù đau, đau tận trong xương, cô cũng chỉ có thể một mình lặng lẽ nuốt trở về.

Không có ai là của ai, trên con đường kia, anh vứt cô xuống, cô không thể vì vậy mà chấm dứt cuộc đời, chỉ có thể tiếp tục yên ổn xuống.

Năm tháng yên lặng trôi, một mình cũng không có gì khác biệt.

Hôm nay anh trở lại, cô đã là vợ của người khác, đây là sự thật không thể thay đổi, trước khi cô còn không tìm được một đường khác để ra, án binh bất động mới là biện pháp tốt nhất.

Đường Minh Lân càng ngày càng âm tình bất định, đại gia như anh rất khó phục vụ, cô không thể không có chừng mực.

Đứng ngơ ngẩn, cô nhìn đường núi quanh co uốn lượn, một lúc lâu mới bình tĩnh.

Nơi này là dưới chân núi, cách đỉnh núi một đoạn lớn, bốn phía đều là núi, căn bản không thấy một chiếc xe con, Đường Minh Lân ném cô ở chỗ này, nghĩ đến cũng thật tức giận.

Nhưng tại sao anh ta tức giận? Cô không hề làm gì cả, không giải thích được ngược lại thành đầu sỏ gây nên.

Khẽ thở dài, cô ngẩng đầu nhìn đỉnh núi xa xôi, lấy lại bình tĩnh, bước từng bước lên trên.

Trên núi rất an tĩnh, nghe tiếng bước chân của mình, hưởng thụ tịch mịch khó có được.

Cách sau lưng không xa, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi lái tới phía cô.

Chỗ cạnh tài xế, Văn Khâm chăm chú nhìn bóng dáng màu vàng sáng chói mắt phía trước, không khỏi ngăn người, quay đầu nhìn về phía người đàn ông trên ghế sau đang xử lý tài liệu, “Dịch tiên sinh, phía trước có người, hình như. . . . Là một cô gái.”

Ngọn núi này đã được hoạch định để đưa xe, bình thường cho dù có người đến nơi này, cũng rất ít khi đi bộ, đột nhiên có một cô gái xuất hiện, không khỏi khiến người ta bất ngờ.

“Hả?” Nghe tiếng, Dịch Khiêm đột nhiên ngẩng đầu lên từ trong tập tài liệu, con người u trầm rơi vào trên bóng dáng mảnh khảnh phía trước.

Chú ý thấy anh đang phê duyệt tài liệu, tài xế đặc biệt thả chậm tốc độ xe, nhìn bóng dáng phía trước, Dịch Khiêm đột nhiên hơi nheo mắt lại, nâng kính mắt trên mũi, nhìn kỹ, bóng dáng mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy có chút quen thuộc.

Cúi đầu, anh bắt đầu dọn dẹp tài liệu trên giá, nhàn nhạt mở miệng phân phó: “Đến đằng trước thì dừng xe lại, có lẽ gặp phải chuyện gì rồi.”

Vùng núi vắng lặng, một cô gái nhà ở chỗ này chung quy lại vẫn không an toàn.

“Được!” Nhận được chỉ thị, Văn Khâm gạt đầu hướng tài xế ngồi ở chỗ lái, tài xế nhấn còi khi cách chỗ đó không xa, chậm rãi đem xe dừng lại bên đường.

Nghe được âm thanh, Úc Tử Ân xoay đầu lại, nhìn xe dừng bên cạnh mình, lui về phía sau, con mắt sáng trong cảnh giác nhìn về phía cửa sổ xe ghế lái phụ đang chậm rãi hạ xuống.

Thời điểm nhìn thấy khuôn mặt Văn Khâm quen thuộc, không khỏi sửng sờ, “Là anh?”

Thấy là anh ta, theo bản năng cô nhìn về phía chỗ ngồi phía sau, mà lúc này, Dịch Khiêm nghe được âm thanh cũng đột nhiên hạ cửa sổ xe xuống, đối mặt với con người sáng trong ngoài cửa sổ.

Anh đoán không lầm, thật đúng là cô!

Ánh mặt trời sáng chói hắt tới từ phía sau cô, ở nửa bên trên mặt cô bị ánh sáng che nên tối, nhìn thấy anh, hình như cô không có bao nhiêu kinh ngạc, ngược lại nhàn nhạt hí mắt cười một tiếng, mang theo vài phần hàm súc, mấy phần lễ phép.

Trong tầm nhìn chói mắt, thế giới an tĩnh khiến thời gian trở nên chậm chạp, vào giờ phút này, nhìn cô gái phía trước ngẫu nhiên gặp được, anh đột nhiên nghĩ đến một câu nói.

Ấm áp dồi dào, năm tháng thường tĩnh.

12. Chương 12: Vết Cấn Trên Xương Quai Xanh

“Úc tiểu thư, vì sao cô lại ở đây?” Sau tròn kính tối tăm là một đôi mắt đen đầy kinh ngạc.

“Đường Minh Lâm dẫn tôi qua đây xem đua xe.” Không biết thế nào, nhìn người con trai tôn quý trong xe, đột nhiên cô cảm thấy mình có phần nhếch nhác.

Khóe môi giương lên, đột nhiên Dịch Khiêm nắm lấy kính mắt trên mũi, giơ tay lên đẩy cửa xe ra, đi xuống, ánh mặt trời sáng chói chiếu lên gương mặt anh tuấn của anh, lưu lại đường cong nhu hòa.

Nghiêng người sang, Úc Tử Ân khẽ ngược mắt, lơ đãng nhìn người đàn ông vừa gặp lần thứ hai.

Tối ngày hôm qua, dưới ánh sáng mờ ảo, cô không nhìn rõ mặt anh, nhưng vẫn có thể cảm thấy người đàn ông này giơ tay nhắc chân đều đặn tản mát ra phong cách ưu nhã tôn quý, cô là nhà thiết kế, có lúc cũng vì những khách hàng đặc biệt VIP mà thiết kế quần áo riêng cho họ, giỏi về nhìn người và phong cách của họ, nhưng chuyện này đối với cô mà nói là khiêu chiến không nhỏ.

Mà hôm nay, khi cô đứng trước mặt người đàn ông này, áo POLO màu trắng phối hợp với quần dài vải kaki cùng màu và đôi giày cao cấp; tuy rất đơn giản, nhưng cũng toát ra hơi thở cao quý, bộ trang phục tôn lên vóc dáng khỏe mạnh, càng thêm xuất chúng!

Không giống với tây trang nghiêm túc, quần áo thoải mái, để cho anh càng thêm thoải mái và nhu hòa!

Người đàn ông xuất chúng và phi phàm như vậy, cho dù là cô đã từng cho rằng Lam Mộ Duy là thiên hạ vô song (ý là nói Lam Mộ Duy là người đẹp trai nhất), không ai có thể sánh bằng.

Quét mắt một vòng, không thấy bóng dáng của Đường Minh Lâm, Dịch Khiêm đột nhiên chau mày, “Đường Tam đâu? Làm sao lại để một mình cô ở đây?”

“Không cần thận đắc tội với anh ta, tính khí thiếu gia lên tới, ném tôi ở chỗ này, để cho tôi tự đi lên.” Điều cô nói là sự thật, chẳng qua là khi đứng trước mặt người đàn ông xa lạ, cô lại dễ dàng nói ra chuyện riêng tư của anh.

Gật đầu một cái, anh làm như đã hiểu mọi chuyện, khẽ cười, cũng không bởi vì Đường Minh Lâm chẳng đáng mặt đàn ông mà thêm lời bình luận dư thừa, điểm này thật ra khiến Úc Tử Ân có chút ngoài ý muốn.

“Vì sao Dịch thiếu cũng đến đây?” Nhìn quần áo của anh hình như là không phải đến đây để làm việc, ngược lại càng giống như cùng đám bạn bè đến đây xem tranh đấu.

“Trễ một chút nữa, tôi muốn đi sang bên kia Tầm Nam thị sát, vừa lúc có bạn bè muốn mời xem cuộc đua, cho nên cứ tới đây cổ động một chút.”

“A, hoá ra là như vậy” Khó trách trùng hợp như thế, ở nơi rừng núi hoang vắng này lại gặp được anh.

Thu hồi tầm mắt, ánh mắt của anh lơ đãng rơi vào dấu răng trên xương quai xanh của cô, rồi sau đó lặng yên không lên tiếng.

“Ừ, lên xe đi, anh dẫn em lên, thời tiết rất nóng, đi như vậy rất dễ bị cảm nắng.” Nghĩ đến Đường Tam cũng rất ác độc, rừng núi hoang vắng thế này, trúng gió rồi, khó bảo toàn tính mạng à nha.

Gật đầu một cái, cô cảm kích nói lời cảm ơn với anh.

Nghiêng người sang, thấy anh lễ phép giúp cô mở cửa xe, phong độ thanh niên của anh quá tốt.

Chiếc xe chậm rãi vòng qua đường núi quanh co, Văn Khâm chăm sóc, đem khí lạnh trong xe điều chỉnh thấp xuống, trong chốc lát, ở ghế sau liền truyền đến giọng nói dịu dàng của Dịch Khiêm: “Văn Khâm, lấy chiếc hộp trong ngăn kéo ra.”

“Dạ!” Mở hộc tủ trước mặt ra, Văn Khâm lấy ra một chiếc hộp sắt tinh xảo, xoay người đưa cho người đàn ông phía sau.

Mở hộp ra, đột nhiên Dịch Khiêm đem cái hộp đưa đến trước mặt cô, trong hộp là hàng miếng dán vết thương (băng keo cá nhân) với đủ hình hoạt họa khác nhau.

Nhìn những miếng dán vết thương được bán với số lượng có hạn, Úc Tử Ân thích thú, không tự chủ nâng khoe môi lên, nhỏ giọng nói: “Thật đáng yêu!”

Bình thường cô va chạm chẳng chèm chú ý cũng chẳng biết trên người mình xuất hiện những vết thương nhỏ, những miếng dán vết thương đã trở thành điều quen thuộc với cô, sau cô lại không biết mình cũng rất thích những miếng dán đáng yêu này.

Ngẩng đầu lên, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh, đôi mắt màu lưu ly trong sáng mang theo vài phần to gan tìm tòi nghiên cứu, “Anh Tại sao lại có mấy cái này?”

Vật nhỏ đáng yêu như vậy, hình như rất không có khả năng xuất hiện trên người anh, hơn nữa đồng nhất trọn bộ bạc, hồng, vàng chanh, màu xanh lá, xanh da trời, đen, tím, hàng loạt miếng dán hoạt hình đáng yêu, nếu như không phải là cố ý sưu tầm, rất khó tập hợp đủ.

“Cái này tôi mua cho cháu gái của mình, nhưng mà bây giờ xem ra, cô tương đối cần hơn.” Nói xong, anh chỉ vào vết cắn trên xương quai xanh của cô, “Dán nó lên cổ đi.”

“Ếc. . . .” Nói tới cái này, cô không khỏi lúng túng!

Chợt nhớ tới trước lúc xuống xe, bị Đường Minh Lâm đánh bất ngờ, nên bây giờ cô cũng chẳng biết ra sao, nhúu lông mày, cô gơ tay xem vết thương trên xương quai xanh của mình.

Do dự, cuối cùng cô lấy từ trong hộp ra một miếng dán màu vàng hình Spongebob Squarepant định dán lên miệng vết thương, nhìn Spongebob Squarepant khoa trương nở ra một nụ cười, cô mới bỏ nó xuống, chọn vẽ mặt tức giận.

Liếc nhìn vẻ mặt cô khi tuyển chọn biểu cảm, Dịch Khiêm đột nhiên lắc đầu khẽ cười một tiếng, gương mặt anh tuần dượt mang theo dung túng, sau khi chọn xong cái mình ưng ý, cô cười tủm tỉm, anh đưa hộp trả lại cho Văn Khâm.

Quay đầu thấy người ban nãy vẫn vuốt ve vết cắn trên cổ không biết đã buông tay xuống từ khi nào, anh nửa cười đưa miếng dán lên tiếng: “Tới đây!”

Cô sững sờ nhìn anh xé miếng dán vết thương ra, hơi lạnh từ đầu ngón tay truyền đến bàn tay của cô, lưu lại cổ khí của anh, nửa nghiêng thân thể, cô loáng thoáng cảm nhận được mùi hương cỏ cây nhàn nhạt trên cơ thể anh.

Lòng ngón tay mềm mại đè trên xương quai xanh của cô, mang đến một chút rung động, cô khẩn trương rủ đôi mắt xuống, tầm mắt rơi vào cánh môi lạnh giá của anh, khiến cho hô hấp của cô tự động trở nên khó khăn, cô thậm chí không dám nhìn chung quanh, nắm chặt lấy làn váy khắc chế sự khẩn trương của mình.

Hai người ở gần như thế, anh cơ hồ đã thấy đôi mi run rẩy của cô, hàng mi dưới, đôi mắt màu ngọc lưu ly sinh động, xinh đẹp đến động lòng người.

Dán chặt hai miếng dán trên miệng vết thương, anh hài lòng quét mắt nhìn hai vẻ mặt tức giận và buồn cười song song trên xương quai xanh của cô, khoe miệng chứa đựng nụ cười ưu nhã, gặt đầu một cái, “Tốt lắm.”

“Cám ơn. . . .” Lúng túng nói tiếng cám ơn, sau đó cô quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, gương mặt có chút ửng hồng.

Cảm giác như mặt mình đang đỏ lên, đó là điều từ rất lâu cô chưa cảm thụ được, từ khi lấy Đường Tam, cho dù là trước mặt anh giới thiệu dụng cụ đối, cô cũng không đỏ mặt, không biết thế nào, đối với người đàn ông cường đại này, cô lại không thể khống chế được tâm tình khẩn trương của mình.

Hình như cảm thấy cô trở nên quần cảnh, Dịch Khiêm đột nhiên cũng thôi nhìn cô, mặt không biến sắc, khắc chế sự lúng túng trong xe.

.....

Xe dừng lại trên chỗ cao nhất của đỉnh núi Tần Sơn, nơi này trừ người đến chơi và ngắm cảnh ra, còn có bãi đậu xe lớn, giống như một trận đấu thật sự, bãi đậu xe đầy đủ các loại xe thể thao đắt giá và quý hiếm, như thể đang đứng trong một buổi triển lãm xe, phóng tầm mắt nhìn tới, rất là hùng vĩ.

Từ trong xe bước xuống, Úc Tử Ân ngược mắt hướng về những bậc thang cách đó không xa, rồi quay nhìn lại, đã có không ít người nói với cô trước khi đến, nơi đó đã bắt đầu đua xe, hồng trắng lam vàng, rất là chói mắt.

Đi tuần tra một chút, cuối cùng cô đã tìm được bóng dáng của Đường Minh Lâm, quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang đi theo phía sau cô, giờ phút này anh đã đội một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, trên sống mũi là cặp kính đen vành rộng, bộ dáng ưu nhã này, cực kỳ giống các quý tộc Châu Âu.

Đi lên trước, anh đưa một chiếc mũ lưỡi trai đến đỉnh đầu cô, khước môi cong lên, “Tìm người sao?”

“Ừ, vị trí trung tâm đài số Ba.” Dừng một chút, cô quay đầu lại nhìn anh, “Bạn bè của anh đã đến rồi sao?”

“Cũng ở đài số ba, đi thôi, chúng ta qua đó.” Nửa nghiêng thân thể, anh hướng về phía Văn Khâm gật đầu một cái, dẫn cô đi về phía đám người đang đợi.

13. Chương 13: Ủng Đụng Tôi, Bản

Đứng trước đài, Úc Tử Ân ngược mắt nhìn lên trên, dễ dàng tìm được Đường Tam thiếu đang ôm ấp một đồng mỹ nữ, khẽ vận lông mày, cô dùng vẻ mặt chính trực quay đầu nhìn về phía người đang đứng bên cạnh mình.

Đã sớm thành thói quen, Đường Minh Lâm ôm người đẹp trong ngực giờ trò càn rỡ trước mặt cô cũng xem như không có, chỉ là hôm nay, người đàn ông đứng trước mặt cô cười từ đầu đến cuối, khiến cô cảm thấy có chút xấu hổ.

Trên đài, đã có không ít người thấy được bóng dáng của cô đang đứng bên dưới, rồi rít từ trên đứng dậy đang muốn đi xuống, đột nhiên Dịch Khiêm quay đầu nhìn về Úc Tử Ân gật đầu một cái, dẫn cô đi tới đám bạn của mình.

Xa xa liền nhìn thấy mấy đàn ông trung niên đứng lên tiếp đón, xem cảnh tượng trước mắt, nên người phụ trách trận đua xe lần này lập tức lễ phép và khách sáo bắt tay chào hỏi với Dịch Khiêm.

“Khó được cậu Dịch đến cổ động, thật sự là khó gặp, mời tới bên này!” Người quản lý đầu hói khách sáo và nịnh hót hướng về phía Dịch Khiêm làm tư thế chào mời, thậm chí đến chuyện đưa anh đến đài số ba ngồi là tốt nhất.

Thấy một người đang đứng phía sau anh, khẽ nhíu mày hỏi, “Vị này là.”

Nghiêng người sang, Dịch Khiêm đột nhiên nhìn về phía cô gái lạnh lẽo sau anh, cô đang nhìn lại về phía Đường Tam thiếu, nửa cười nửa không, lên tiếng giải thích: “Vị này là Úc tiểu thư.”

Anh cũng chẳng thèm giải thích thân phận thật sự của cô, chắc hẳn anh cũng biết, nếu trong trường hợp này nói cô là Đường phu nhân, sợ rằng đến lúc đó càng khiến cho hai người trở nên lúng túng hơn.

“Úc tiểu thư, chào!” Người quản lý đầu hói thấy thế, cho là Dịch Khiêm mang bạn gái đến xem, khách sáo đưa tay ra bắt tay với Úc Tử Ân.

Úc Tử Ân gật đầu một cái, chạm tay xong liền xoay người đi tới bên cạnh Đường Minh Lâm, cô có thể cảm thấy rõ ràng, ánh mắt của người khác ghim dao găm nhìn cô!

Dọc đường đi là một đám những cậu ấm đứng lên nghênh đón, nhìn Úc Tử Ân lần đầu tiên nể mặt tới nơi này, cũng có chút kinh ngạc, cuối cùng vẫn lên giọng hát vang: “Chào chị dâu.”

Hướng về phía nhóm người bất cần đời, Úc Tử Ân lạnh lùng quét mắt lạnh một cái, thật sự lười nói nhảm với bọn họ.

Một cô gái ngồi bên tay trái của Đường Minh Lâm, Úc Tử Ân đưa đôi mắt hờ hững nhìn bọn họ, cũng chẳng thèm chào hỏi, chỉ đưa mắt nhìn phía trước giống như đang chăm chú coi các xe đua tranh tài.

Cô không nhìn khiến Đường Minh Lân cảm thấy chẳng có tư vị gì, hừ lạnh một tiếng tiếp tục tán tỉnh cô gái bên cạnh.

Mấy cậu ấm đang ngồi hai bên đứng dậy khi thấy Dịch Khiêm đột nhiên đi đến, Nghiêm Tử Nhiêu đeo kính mát đưa cho anh nụ cười trêu chọc, dường như rất hiếm khi Dịch Thiệu đến đây, “Dịch thiếu thật đúng là khách hiếm nha, nên tôi cũng hiểu vì sao quản lý Triệu lại khẩn trương như vậy rồi, thì ra là Dịch thiếu đến thăm!”

“Ngày trước Dịch thiếu không tham dự những cuộc vui như thế này, hôm nay, ngọn gió nào thổi anh đến thế!” Một người ngồi bên cạnh tiếp lời.

Trêu đùa rồi lại trêu đùa, thấy Dịch Khiêm đột nhiên tới đây, không ít người đứng dậy nhường chỗ.

“Được rồi, cũng đừng nói giỡn, ngồi xuống đi, tôi đến đây xem một chút, chờ quây rầy những người khác.” Hơi gật đầu một cái, Dịch Khiêm đột nhiên xoay người ngồi bên cạnh Úc Tử Ân, quay đầu phân phó với quản lý mấy câu, quản lý lễ phép dạ một tiếng rồi lui xuống.

Đưa xe bắt đầu, Úc Tử Ân nhìn dưới một loạt xe đang khởi động, liền kéo mũ lưỡi trai xuống, mở điện thoại lên chơi Microblogging, đối với cái trò chơi mưu cầu danh lợi và kích thích người khác này, cô chẳng cảm thấy hứng thú gì cả.

Nhìn vẻ mặt không có hứng thú của cô, người đàn ông bên cạnh lại cảm thấy vô cùng hứng thú, nhưng hình như là rất bận, thỉnh thoảng có vài cuộc điện thoại đến, anh đưa cho thư ký Văn Khâm bên cạnh, Văn Khâm cầm điện thoại chạy đến nơi khác để nghe.

“Úc tiểu thư dường như chẳng có hứng thú với cuộc đua xe này?” Nhìn cô có vẻ rất nhàm chán, Dịch Khiêm đột nhiên đưa đến trước mặt cô một chai nước, nhàn nhạt tìm đề tài mở miệng.

Cô ngẩng đầu lên, thôi nhìn màn hình điện thoại, Úc Tử Ân nhận lấy nước, chưa xót khe chớp mắt, “Tôi chẳng có hứng thú với mấy trò chơi trêu đùa sinh mạng con người.”

Nghe hiểu ý của cô, anh không mở miệng nữa, dưới đôi mắt kính, một đôi mắt sắc nhọn bắt đầu khởi động.

(Tĩnh Yên: Màn hay sắp bắt đầu)

Không biết từ lúc nào, Đường Minh Lân đã xua tay bảo cô gái ngồi bên cạnh đi, và anh đến ngồi bên cạnh Úc Tử Ân, quay đầu đi tiến tới gần bên tai cô, tạo ra một cảnh tượng khá mập mờ.

Rụt cổ lại, Úc Tử Ân tránh né, lạnh lùng trừng mắt nhìn tên háo sắc vô sỉ, cơ hồ cắn răng nghiêng lợi: “Tam Thiệu, mời thấy rõ ràng, anh đang ôm ấp cô gái khác”

“Anh hiểu rất rõ, anh nhìn rất rõ, em là vợ của anh!” Người khác mặt dày đưa cho cô một nụ cười, trên mặt anh tuần là nắng hồng rực rỡ.

Đáng tiếc, Úc Tử Ân vừa nhìn thấy gương mặt đó thì chẳng thể cười nổi, hơi thở của anh trong loáng thoáng còn lưu lại mùi nước hoa của người phụ nữ khác, điều này làm cho cô cảm thấy rất buồn nôn!

Đẩy cái đầu của anh ra, cô nghiêng thân thể tránh né, lạnh nhạt đưa đôi mắt lưu ly có chứa đầy dao găm cho anh: “Anh chưa thỏa dục vọng sao, đi đến nơi khác tìm phụ nữ phát tiết đi! Đừng đụng tôi, bẩn!”

Nghe vậy, sắc mặt người khác trầm xuống, vốn là muốn lấy lòng cô nhưng lại bị cô dội một gáo nước lạnh, giận đến Đường Minh Lân chỉ muốn bóp chết cô mà thôi!

Mới vừa rồi là anh hơi sai, chỉ là cô cũng phải chịu hạ mình một chút chứ, chuyện này không phải do cô dẫn đến sao, vì sao cô lại hẹp hòi như thế, điều này làm ặt mũi của anh có chút khó chịu, lời nói xin lỗi đang đi đến khóe miệng rồi mà vẫn không thể nói ra !

Nhìn đến sắc mặt u ám của Đường Minh Lân, Úc Tử Ân hừ lạnh một tiếng, hài hước giật giật khóe miệng, “Thế nào, định bóp chết tôi sao?”

“” Nhìn dáng vẻ quật cường của cô gái trước mặt, Đường Minh Lân hít một hơi thật sâu, sừng sốt đem lửa giận đè xuống, ánh mắt lơ đãng hướng về phía xương quai xanh có dán băng keo cá nhân của cô, chợt nhớ tới mới vừa rồi, ở trên xe anh có cắn cô một cái, đau lòng liền thay thế lửa giận.

Thấy anh không phản đối, Úc Tử Ân quay đầu lại, cắn môi chứa đầy oán khí và uất ức.

Trong cuộc hôn nhân này, cô cần phải nhẫn nại thêm bao lâu nữa? Cả đời sao? !

Nhớ tới thời hạn dài vô tận, cô không nhịn được mà cười khổ một tiếng, bỏ ra nhiều thứ như thế, lấy được cái gì ?!

Cũng không biết trải qua bao lâu, giải thích trên đài truyền rồi bình luận viên trận đấu giải thích, kháng đài truyền đến một trận âm ỉ, cô nhúu lông mày nhìn màn hình lớn, vuốt ve cái trán một cái, rồi lại cúi đầu chơi trò chơi trong điện thoại, có chút cảm giác chẳng thể thở nổi.

Nhưng không nghĩ, lúc này bên tai lại truyền đến một giọng nói dịu dàng: “Úc tiểu thư, tôi muốn đến Tần Nam thị sát, ở chỗ này tức giận làm gì, có muốn đi hóng mát một chút không?”

“Hả?” Quay đầu, cô nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, đôi môi mỏng của anh giương lên một nụ cười, mặc dù không thấy được cặp mắt kia, nhưng cô có thể cảm nhận được thành ý qua lời nói của anh.

Anh đang giải cứu cô, cô cảm kích gật đầu một cái, đứng lên nhìn về phía Đường Minh Lân, “Tôi còn có chuyện, tôi đi trước, anh ở đây xem một mình đi!”

Dứt lời, cô chẳng thêm đợi sự đồng ý của anh, xoay người rời đi.

Từ trên chỗ ngồi đứng dậy, Dịch Khiêm liếc nhìn Đường Minh Lân kinh ngạc mà giãy giụa, khẽ cười lắc đầu một cái, “Đường Tam, tôi muốn đi Tần Nam kiểm tra, đi trước!”

Nhìn người rời đi, lòng Đường Minh Lân không yên, gật đầu một cái, quay đầu nhìn về phía cô gái đang rời khỏi cửa, “Cô.”

“Úc tiểu thư là tôi dẫn tới, nên tôi phải đưa cô ấy về.” Dừng lại một chút, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, vỗ nhẹ vai của Đường Minh Lân, “Tôi đi trước!”

Nhìn hai bóng dáng, song song rời đi, Đường Minh Lân không tự chủ được, mà tay nắm thành quả đấm, mặc cho trận mưa xe đang tiến đến cao trào, anh cũng chẳng muốn xem nữa.

14. Chương 14: Người Đàn Ông Tuyệt Vời

Ngồi ở trong xe, Úc Tử Ân tựa vào trên ghế sau, mở cửa sổ ra, gió mang hơi lạnh thổi vào, mang đến hơi thở tươi mát mẽ giữa rừng núi.

Cô không nói lời nào, Dịch Khiêm cũng không mở miệng, trong buồng xe yên tĩnh chỉ nghe được tiếng gió bên ngoài truyền tới ừ ừ.

Xe cuối cùng dừng ở đất trống trên đỉnh núi, nhìn xuống dưới, cả thành phố C thu vào trong đáy mắt.

Từ trong xe xuống, Úc Tử Ân nhìn về phía một đám người làm công việc buôn bán cách đó không xa đi tới bên này, không ít người trong tay còn cầm tài liệu và bản vẽ, thoạt nhìn hình như là tới đây làm thị sát.

Nhìn một đám người làm ăn buôn bán vẻ mặt kinh ngạc, Úc Tử Ân lúng túng quay đầu nhìn về phía người đàn ông một bên bình tĩnh thnh lịch, “Ặc, anh còn bận, tôi không quấy rầy các anh, tôi đến bên kia đi một chút.”

Anh nói đi thị sát, cô vốn là còn tưởng rằng chỉ là anh thuận miệng nói đùa một chút, lại không nghĩ rằng anh thật sự có việc bận.

Mặc dù nói không biết rốt cuộc là anh làm gì, nhưng nhìn anh ở trước mặt một đám cậu ấm nhận được sự tôn trọng, ngay cả cấp nhân vật người đứng ra tổ chức đưa xe quản lý Phương cũng một mực cung kính đối với anh, có lẽ thân phận phi phàm (không tầm thường).

Gật đầu một cái, Dịch Khiêm nghiêng người sang chỉ vào thềm đá ở bên, “Đi lên có một đài quan sát, cô đến kia bên ngồi một chút, lát nữa chúng tôi bàn công việc xong tôi lại đến.”

“Được! Vậy anh mau lên!” Chỗ này không tệ, đúng là nơi hóng gió nhìn phong cảnh rất tốt.

Trước khi đi, anh không quên dặn dò: “Không cần đi xa, tránh cho lát nữa tôi tìm không ra.”

Giọng nói dịu dàng theo gió từ đỉnh núi thổi lại, mang đến một chút lạnh lẽo, mơ hồ có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt thuộc về anh.

Gật đầu một cái, cô xoay người đi về phía thềm đá, từng bước từng bước, quay đầu lại lơ đãng có thể thấy bóng dáng sau lưng đã cùng một đám cấp dưới bàn bạc tài liệu.

Đỉnh núi Tần Nam bên này có đình nghỉ ngơi và bãi đậu xe, chỗ này có thể đem cả thành phố C thu vào đáy mắt, đã gần tới hoàng hôn, mặt trời chiều ngả về tây cảnh đẹp bao phủ ở cuối chân trời giao nhau với thành phố, đẹp đến khí thế hào hùng.

Ngắm nhìn chỗ đài cự ly dừng xe cũng không xa, đứng ở trên đài trong đình, vẫn có thể thấy trên đất trống một nhóm bóng dáng đang bàn bạc như cũ.

Trong đám người một mảnh đen ngòm, một mảnh kia trong suốt như hạc đứng trong bầy gà, cho dù là một thân quần áo thoải mái cũng khó giấu khí thế thuộc về anh, giờ phút này anh đang cầm bút làm ký hiệu ở trên bản vẽ, thỉnh thoảng yên tĩnh nghe ý kiến người bên cạnh, cô đứng ở góc độ này đối diện với anh, cô có thể thấy rõ ràng vẻ mặt trên mặt anh.

Đều nói thời điểm đàn ông làm việc là có sức quyến rũ nhất, quả thật như thế.

Người đàn ông này cùng mới người mới vừa này dặn dò cô không cần đi xa hình như có chút không giống nhau, thời điểm làm việc nhiều thêm mấy phần nghiêm túc và trấn định, khí thế người lãnh đạo kia đủ để không chế thiên quân vạn mã, quả thật rất mê người.

Nhìn anh một người đàn ông đang chỉ điểm giang sơn trong một đám người, bàn luận từng đề tài, thỉnh thoảng có thể nhìn đến người bên cạnh gật đầu hiểu,

Đem so sánh với Đường Minh Lân tính trẻ con, Lam Mộ Duy dịu dàng, trên thân người đàn ông này bao gồm cả quá nhiều phong cách trong ảo tưởng người phụ nữ khó thể thực hiện, thành thực thanh nhã, dịu dàng khiêm tốn, thỉnh thoảng tôn quý như vương giả, thỉnh thoảng lạnh nhạt như người thường, phức tạp nhưng cũng không mâu thuẫn.

Thật đúng là một người. kỳ quái.

Anh là người cô gặp trong nhiều năm như vậy, người đàn ông duy nhất cô suy nghĩ không ra, hơn nữa còn là một người đàn ông ưu tú đến mức khiến phụ nữ đều không dám ngưỡng mộ.

Đỉnh núi gió lớn, sau khi mặt trời chiều ngả về tây tăng thêm mấy phần lạnh lẽo, cô vốn sợ lạnh, mặc dù là ở thời tiết mùa hạ, nhưng ở đỉnh núi khiến cho cô nổi lên không ít da gà.

Cô không biết, ở thời điểm cô quay lưng đi, bóng dáng trên đất trống lơ đãng ngẩng mắt nhìn cô đứng trong đình, cũng chỉ cần một cái liếc mắt, hình như là đang xác định cô vẫn ở đó hay không, vừa hình như lo lắng cô đi xa.

Trông mắt đen âm trầm từ lo lắng chậm rãi bình tĩnh lại, rồi sau đó vui đầu vào trong đề tài công việc lần nữa, cùng người bên cạnh bàn bạc quyết định cuối cùng.

Làm hết công việc trong tay, anh quay đầu đem bản vẽ và giấy tờ công văn trong tay giao cho người bên cạnh, nhàn nhạt phân phó một tiếng, đợi Văn Khâm cầm áo choàng từ trong xe đến đây, anh mới xoay người đi về phía thềm đá.

Mặt trời chiều ngả về tây, cả đỉnh núi bao phủ trời trong chiều màu vàng, bên trong tầm mắt, từ từ mà trở nên một mảnh hoàng hôn.

Thả nhẹ bước chân, anh nhìn bóng lưng hai cánh tay vây quanh thân, tóc đen màu mực tản mát ở trong gió, mảnh khảnh gầy yếu đến mức khiến người ta đau lòng.

Giơ tay lên, anh đem áo choàng khoác lên trên vai cô, quấy rầy bóng dáng mắt hờn đang nhìn trời chiều, quay đầu lại, cô nhìn thấy là anh, khẽ sửng sốt một chút, tiếp theo hí mắt cười một cái, tươi đẹp như ánh hào quang, khép lại áo choàng, cô ngược mắt hỏi một câu: “Hết bận sao? !”

“Ừ, đã hết bận.” Dừng một chút, anh nhìn theo phương hướng cô vừa mới nhìn, thành phố C phồn hoa thu vào đáy mắt, anh cũng chỉ liếc mắt nhìn, không dừng lại lâu.

“Cảm giác như thế nào đây, trong lòng thoải mái nhiều không?” Hôn nhân của cô và Đường Minh Lân, anh cũng có hiểu biết, nghe thư ký, trợ lý phòng làm việc bàn tán, mới hiểu được cô vì cha của mình, hy sinh hạnh phúc cả đời mình.

Anh không khỏi nghĩ, với tính tình quật cường của cô, còn có thể nhẫn nại đến khi nào?

Tất cả nhẫn nại đều có ranh giới cuối cùng, như vậy ranh giới cuối cùng của cô, ở chỗ nào?

Gật đầu một cái, cô lạnh nhạt gương môi, “Tốt hơn nhiều, đối với tôi mà nói, không có gì không trải qua được.”

Đau đớn lớn hơn nữa đều chịu được, huống chi là một chút uất ức như vậy.

“Ừ, vậy thì tốt, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta đi ăn cơm đi!” Anh cúi đầu nhìn thời gian, đã hơn năm giờ, thời gian lúc làm việc trôi qua thật vui vẻ!

“Được, tôi mời khách.” Cô ngược mắt, vẻ mặt kiên trì.

Không hiểu, anh khẽ cười một tiếng, ôn nhu hỏi: “Tại sao?”

“Anh năm lần bảy lượt giúp tôi, biểu đạt cảm ơn, hẳn là không phải sao?”

“Được, cô mời khách, tôi trả tiền.”

“Tại sao?” Một người hỏi ra một câu tại sao, chính cô nghe cũng muốn cười.

“Tôi không có thói quen để cho con gái trả tiền.” Khẽ cười, anh lạnh nhạt giải thích, không bá đạo ép buộc chút nào, cho dù là biểu đạt phong độ phái nam của anh, cũng vẫn tác phong nhanh nhẹn như cũ, “Cho nên, kính xin Úc tiểu thư đáp ứng một chút.”

“OK!” Gật đầu một cái, cô cũng không kiêu cách với anh, đáp một tiếng xoay người đi về phía bãi đậu xe.

Từ đỉnh núi đến lúc đi xuống dưới màn đêm dần buông xuống, đèn hai bên đường sáng lên, những ngọn đèn dầu sáng chói tràn ngập đô thị phồn hoa này.

Xe đi xuyên qua trên phố chợ sáng chói, nhìn ra ngoài cửa sổ, Úc Tử Ân quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh một chút, “Chúng ta đi đâu ăn cơm? Anh chọn địa điểm chứ?”

Cô nghĩ, người như bọn anh vậy, sơn hào hải vị nào chưa từng ăn, trong khoảng thời gian ngắn cũng nghĩ không ra được chỗ nào tương đối phù hợp thân phận và khẩu vị của anh, định để cho anh chọn địa điểm.

Trước kia cha có mang theo cô đi ra ngoài xã giao, thật sự không thích nơi như vậy, dần dà cô cũng cũng không đi theo, tự mình một người ngược lại thích những nơi thanh tịnh.

15. Chương 15: Đúng Là Người Khiêm Tốn!

Mời người ăn cơm mà khiến cho cả chủ và khách đều vui vẻ cũng không dễ dàng, cô chỉ có thể lấy mục tiêu thỏa mãn yêu cầu của anh là trên hết.

“Tôi ăn cái gì cũng được, chỉ cần không cay thì có thể.” Hình như nhìn thấu được việc làm khó cô, Dịch Khiêm đột nhiên quay đầu nhìn Tử Ân, vẻ mặt nhàn nhạt, tính cách bên trong mang theo phần lười biếng không dễ lộ ra ngoài.

“Ừm, anh không thể ăn cay? !” Nghe thế cô mơ hồ có chút ngạc nhiên, người đàn ông bên cạnh mình không ăn cay, giống như Đường Minh Lân cái loại đó dầu gì cũng có thể ăn một chút.

“Ừ, bao tử của tôi không được tốt, không thể ăn đồ kích thích.” Dừng lại, hình như anh đã nhìn ra được vẻ mặt tò mò của cô, anh cười nhạt, cong khóe môi mang theo dáng vẻ công tử ưu nhã, “Úc tiểu thư không cay không vui sao?”

“Éc. Một chút xịu đi, tôi rất háu ăn, cho nên.” Bị một người hiểu rõ, loại cảm giác đó từ trước đến nay không có cho nên khiến cô cảm thấy có chút khấn trương.

“Cháu gái nhỏ của tôi cũng rất háu ăn, tôi nghe bé nói, người háu ăn có thiên tính sáng sủa, luôn có thể làm mình vui vẻ, không biết Úc tiểu thư có phải đúng là như vậy hay không?”

Trong lời nói của anh có ý nếu không chú ý nghe sẽ không hiểu, cô chỉ nhẹ cười cười, gật đầu một cái, “Quả thật không sai, người háu ăn cũng không có cái gì phiền não. Nếu Dịch thiếu không thể ăn cay, vậy chúng ta đi ‘ Thập Tam Lâu ’ chứ?”

Thập Tam Lâu là khu vực nhà hàng theo phong cách đặc biệt của thành phố C. Mỗi năm, công ty đều lập bảng bình chọn thức ăn ngon tại nhà hàng. Bởi vì Thập Tam Lâu có thể dễ dàng dựa vào hương vị đặc sắc theo truyền thống của thức ăn mà nắm giữ được danh tiếng, mà cô lại là người sành ăn cho nên những chỗ như thế này đương nhiên phải thường xuyên đến.

Gật đầu một cái, Dịch Khiêm đột nhiên đáp nhẹ: “Được.”

Ngước mắt cô nghiêng người qua nói địa điểm cho tài xế, sau đó an tĩnh ngồi xuống lại.

Nửa đường, Văn Khâm ngồi bên ghế lái phụ nhận điện thoại xong sau đó vội vã xuống xe rời đi, còn chiếc xe vẫn lái về phía nội thành, tiến về một nơi sầm uất phồn thịnh.

Thập Tam Lâu giống như tên gọi của nó, ở đây chỉ có 13 tầng, mỗi một tầng chiều dài khách hàng cũng không giống nhau, tất cả đều dựa mùi vị của những cách thức chế biến thức ăn khác nhau ở từng địa phương để phân chia tầng lầu, lo lắng cho bao tử của Dịch Khiêm không tốt không thể ăn cay, Úc Tử Ân liền chọn tầng có món ăn Giang Tô tinh xảo.

Lúc đi qua phòng khách lớn, quản lý Tương của Thập Tam Lâu vừa vặn từ lầu hai xuống, xa xa thấy bóng dáng quen thuộc đang đi về phía bên này, vội vàng cười cười tiến lên đón, khi vừa nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đi sau Úc Tử Ân, khiến cô không khỏi ngẩn người.

Dịch Khiêm đột nhiên lễ phép gật đầu với cô một cái, vẻ mặt thanh nhã bình tĩnh hình như là muốn nói cho cô biết, hôm nay tôi là khách, không cần ngạc nhiên.

Tương Di đại khái đã từng thấy nhân vật lớn này rồi nên rất nhanh hiểu được ý tứ của anh, mặt không biến sắc nhìn về phía vẻ mặt kích động của Úc Tử Ân, “Ân Ân, hôm nay sao lại có thời gian rảnh rỗi tới đây vậy?”

“Tương Di, hôm nay tôi có khách cùng tới dùng cơm, món ăn Giang Tô cùng món ăn Huy Châu bên kia còn có chỗ ngồi không?”

“Đều có, hôm nay muốn ăn món ăn gì?” Tương Di cười dẫn bọn họ đi tới thang máy lầu hai.

“Dịch thiếu không thể ăn cay, hôm nay chúng ta ăn món ăn Giang Tô đi!”

“Được, mời tới bên này.”

Lầu bảy có chỗ ngồi gần cửa sổ, từ cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, dưới chân là phố xá trong ráng chiều rực rỡ, trong sự sầm uất lại có một nơi yên lặng đặc biệt này không thể không nói, Thập Tam Lâu có địa thế rất ưu việt, cho nên việc kinh doanh mà nói càng xứng với danh xưng “hiếm có”.

Mặc dù không biết ai là ông chủ, nhưng mà có thể kinh doanh nên một nơi ăn uống thuận buồm xuôi gió được như vậy cũng là có khả năng.

Sau khi ăn xong vài món ăn nhẹ, Úc Tử Ân ngước mắt nhìn về phía người đàn ông đối diện, loáng thoáng nhớ lại cái vấn đề vừa rồi, lại rồi rầm không biết nên mở miệng làm sao.

Thường thức chén nước trong tay, đột nhiên Dịch Khiêm nhàn nhạt ngược lên quan sát Tử Ân, “Úc tiểu thư có lời gì muốn nói với tôi?”

“Ừ, có một vấn đề, có thể sẽ rất đường đột.” Bởi vì, cho đến bây giờ cô cũng còn chưa biết anh tên là gì.

Tất cả mọi người đều xưng hô với anh ta là Dịch thiếu hay Dịch tiên sinh, còn cô căn bản cũng không biết anh ta tên gọi là gì!

“Úc tiểu thư mời nói.”

“Tôi. Tôi còn không biết anh tên là gì.” Anh ta giúp cô hai lần, mà đến bây giờ bản thân cô còn không biết gọi anh là gì, thật sự làm cho người ta xấu hổ.

“Thì ra là cái này, là tôi sơ sót, kẻ hèn này họ Dịch, gọi là Dịch Khiêm.” Tên gọi nói ra từ trong miệng anh, rất là dễ nghe.

Thấy cô lo lắng, anh cười cười, cúi đầu cầm lấy một bên khăn giấy viết xuống tên của mình, nét chữ bút máy cường tráng mạnh mẽ rơi vào trên tờ giấy trắng nõn.

Chuyển qua đưa cho cô, anh an tĩnh nhìn vẻ mặt của cô, chuyên chú mà không lay động thanh sắc(tiếng nói và nét mặt).

Nhìn trên khăn giấy hiện ra nét chữ của anh tự nhiên phóng khoáng, mạnh mẽ cường tráng, trong sự tự nhiên không thể che giấu đi khí chất của bậc đế vương.

Khiêm là khiêm tốn cẩn thận, đây quả thật là một người khiêm tốn. Đột nhiên ngoài ý muốn còn vượt qua cả ý tứ.

Quả nhiên là người cũng như tên !

Cẩn thận gấp khăn giấy lại thật tốt, cô nửa cười trêu ghẹo anh: “Tôi cho là anh sẽ đưa cho tôi danh thiếp !”

Bình thường những thương nhân trên người đều chuẩn bị gì đó mà đầu tiên chính là danh thiếp, có vài người thậm chí còn gắn lên bên trên mũ các loại danh hiệu hoa lệ, chỉ sợ mọi người không biết thân phận của bọn họ .

Thế mà anh lại không có, bình thần chất phác ở trên khăn giấy viết xuống tên của mình, thậm chí còn không có mở miệng giới thiệu chức vị cùng công việc của mình, giống như là việc này không đáng giá để nhắc tới .

Nhìn cô cất xong khăn giấy, Dịch Khiêm đột nhiên nhàn nhạt giương môi giải thích: “Bình thường người muốn có danh thiếp của tôi cũng không có nhiều, cho nên danh thiếp của tôi cũng không phải sử dụng đến.”

Thật ra thì cũng bởi vì phần lớn thời gian đều là người khác lần lượt cho anh danh thiếp, mà tên của anh, chính là danh thiếp tốt nhất.

Chỉ là rất dễ nhận thấy con Sư Tử nhỏ này lại không biết anh là ai, mà anh cũng không muốn giải thích nhiều, vừa đúng là hiểu lầm, dù sao đây cũng không phải là là việc mất đi sự thú vị.

Một món ăn cuối cùng là do quản lý Tương Di tự mình đưa tới, sẵn sóc chu đáo khiến Úc Tử Ân cũng cảm thấy kỳ quái, “Tương Di, hôm nay cô không vội sao?”

“Vội a, đây là món ăn cuối cùng đó, mời hai vị chậm rãi thưởng thức! Tôi đi phục vụ khách hàng khác!” Đang nói, sau cánh cửa hình vòm có hai bóng người đi vào, nhìn người tới, Tương Di không khỏi ngăn người, tiếp theo quay đầu nhìn về phía người ngồi một bên Úc Tử Ân.

Úc Tử Ân chú ý tới ánh mắt của cô ấy hình như có gì đó không đúng cho nên nhanh chóng quay đầu nhìn theo phương hướng kia, liền chứng kiến một khuôn mặt tươi cười dịu dàng đang đi tới, nhất thời sắc mặt trắng bệch!

16. Chương 16: Gặp Mặt Người Tình Cũ

Cánh cửa hình vòm mở ra, hai bóng người quét mắt một vòng, lơ đãng nhìn thấy bên cạnh cửa sổ sát đất có một bóng dáng đang ngồi, khẽ mỉm cười, tiếp theo quay lại đối diện với khuôn mặt tươi cười nhiệt tình mà khách sáo của Tương Di, “Mộ Duy, anh đã trở lại? !”

“Ừ, Tương Di, đã lâu không gặp!” Buông tay đang ôm người đẹp ra, Lam Mộ Duy nghiêng người qua ôm lấy Tương Di đã lâu không gặp, sau đó lách người sang bên giới thiệu cô gái xinh đẹp bên cạnh mình, “Tương Di, đây là Diệp Tư Mẫn, Diệp tiểu thư.”

Tương Di nghe giới thiệu, quay đầu liếc mắt lơ đãng quan sát cô gái đứng bên cạnh anh, nhàn nhạt gật đầu một cái, lễ phép đưa tay tới, khách sáo mà xa lánh: “Diệp tiểu thư, hoan nghênh ghé tới Thập Tam Lâu.”

Trước mắt là một cô gái xinh đẹp khêu gợi, trên người mặc một bộ váy màu vàng xanh lá, lộ vai, làn váy lá sen dài đến gối, nhiệt tình như lửa với mái tóc quấn màu rượu đỏ xoắn trên vai trái, kèm theo sắc môi hồng, xem ra lại trái ngược với vẻ nhiệt tình như lửa.

Chỉ là theo ý cô, cô gái trước mắt này mặc dù xinh đẹp, nhưng xinh đẹp có chút ít thô tục, nhất là vào mùa hè nóng bức như vậy mà nhìn thấy vẻ kiêu diễm của cô ta, nhìn lại Ân Ân mát mẻ đơn thuần, thật làm cho người ta cảm thấy phong thái mát mẻ đập vào mặt.

Năm đó Lam Mộ Duy chính là vì cô gái này, mới rời khỏi Ân Ân sao? Như thế thì xem ra, ánh mắt xác thực không được tốt lắm !

“Tương Di, Xin chào, lúc ở nước ngoài Mộ Duy cũng thường nhắc tới cô, nói cô đang kinh doanh nhà hàng Thập Tam Lâu ở thành phố C này là đúng nhất, vừa lúc chúng tôi mới vừa trở về nước, nên tranh thủ tới đây thăm!”

“Thức ăn có ngon hơn nữa cũng là do công lao của đầu bếp ở Thập Tam Lâu mà thôi, khó có dịp được đón tiếp hai vị tới đây, hôm nay hai người muốn ăn cái gì?”

“Món ăn Giang Tô đi!” Không đợi Diệp Tư Mẫn trả lời, Lam Mộ Duy đứng một bên đã dịu dàng ra quyết định, tiếp theo quay đầu nhìn về phía bóng dáng ngồi ở bên cửa sổ sát đất, “Giống như tôi đã thấy Ân Ân, Tương Di, sau này chúng ta tiếp tục tán gẫu!”

Tương Di theo bản năng liếc nhìn về phía cửa sổ, do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, “Vậy thì tốt, tôi đi bảo nhân viên tới đây phục vụ hai người!”

Đáp một tiếng, Lam Mộ Duy ôm người đẹp trong ngực, xoay người đi về phía cửa sổ sát đất.

Thật ra thì lúc Úc Tử Ân quay đầu lại, Dịch Khiêm đã liên phát hiện ra sắc mặt người đối diện không đúng, trong cặp mắt trong suốt như Lưu Ly kia, có kinh ngạc, có hốt hoảng, còn có luống cuống cùng bi thương, kết hợp với trong nháy mắt cả mặt sắc cô trở nên trắng xanh, vốn là khuôn mặt tươi cười sáng rõ nhất thời như bị sương đánh héo còi, yếu ớt làm cho đau lòng.

Lần đầu nhìn thấy cô ở Kim Cung, anh nghĩ, cô là một cô gái quật cường kiêu ngạo, không biết bộ dáng khi yếu ớt sẽ như thế nào, nhưng anh lại không nghĩ rằng, sẽ là vì một người đàn ông.

Lơ đãng quay đầu, lúc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, anh mới hiểu rõ ràng, đêm hôm đó, cô để lộ cái nhìn xuyên thấu của mình đối với Đường Minh Lân, thì ra là đối với cái người mà cô vẫn luôn nhớ nhung kia.

Thấy Lam Mộ Duy đi tới bên này, Úc Tử Ân hốt hoảng quay đầu đi, lúc quay đầu lơ đãng đối diện với vẻ mặt yên lặng của người đàn ông trước mắt, chợt cảm thấy có chút chột vật.

Tim đập bịch bịch, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mà ly nước trong tay cô, khó có thể tự kiềm chế mà khẽ run.

A. Úc Tử Ân ơi là Úc Tử Ân, may thật đúng là không có tiền đồ mà, đã nhiều năm không thấy rồi, mà khi thấy lại, người đàn ông này vẫn dễ dàng khiến may bị ảnh hưởng! Dù thế nào đi nữa, ở trước mặt người tình cũ đầu gối cũng phải kiêu ngạo một chút chứ?

Nghĩ như vậy, cô không khỏi hài hước cong khóe môi, ngoài cửa sổ trời chiều đầy náo nhiệt như đang làm nổi bật lên khuôn mặt tái nhợt của cô.

Ngồi ở đối diện, Dịch Khiêm yên tĩnh nhìn cô đem áp chế cảm xúc dâng trào trong lòng xuống, khuôn mặt tái nhợt dần dần bình tĩnh lại mà trở nên lạnh lẽo, chỉ là cặp mắt như lưu ly kia vẫn như cũ tràn ngập ưu thương nồng nặc.

Quạt cường như vậy, quạt cường đến làm cho người ta đau lòng.

“Ân Ân.” Đi lên trước, Lam Mộ Duy nhìn cô gái ngồi trên ghế, anh nở nụ cười dịu dàng mê người, môi thật mỏng nhàn nhạt giơ lên, con mắt nửa híp lúc cười cong cong như trăng non, một đôi lúm đồng tiền rất là mê người.

Chính người đàn ông tuấn tú dịu dàng này, năm đó đã nhẹ nhàng như vậy mà bắt lòng cô làm tù binh, mà cô cũng từng cho là, mình sẽ một mực bên cạnh anh đến răng long đầu bạc, mà lại không nghĩ rằng, có một số thứ, đúng là không chịu được thời gian khảo nghiệm.

“Ân Ân, không ngờ em cũng ở đây! Chúng ta đã rất lâu rồi không gặp, em sống có tốt không?” Diệp Tư Mẫn đứng một bên liếc nhìn cô gái cố gắng trấn định ngồi trên ghế, đôi mắt sáng ma mị cười cười chào hỏi, thân thể mềm mại cố ý cọ xát vào trong ngực của Lam Mộ Duy, mùi nước hoa xông vào mũi khiến Úc Tử Ân run rẩy hồi hồn.

Bên tai loáng thoáng tiếng vang, cô quay đầu liếc nhìn chỗ ngồi bên cạnh có một đôi trai gái xứng đôi đang đứng, hít một hơi thật sâu đứng lên, gương mặt lộ ra vẻ mặt tươi cười, kiêu ngạo mà lạnh lẽo nhìn lên hai người trước mặt, “Đã lâu không gặp!”

Đúng vậy, thoáng một cái đã là bốn năm, thật là lâu đấy.

“Ân Ân, những năm này em sống rất tốt sao?” Lam Mộ Duy nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt vẫn như cũ dịu dàng như lúc ban đầu, hình như đối với cô, anh có thể vĩnh viễn đều như vậy, dùng giọng nói ôn nhu nhất nói chuyện với cô, sủng ái như vậy, mặc dù hôm nay hai người đã là hai kẻ xa lạ.

Kéo nhẹ khóe miệng, Úc Tử Ân nhàn nhạt nhìn vẻ dịu dàng như hoàng tử vẫn như cũ của anh, phong độ thân sĩ nho nhã trong mấy năm qua đã nhiều hơn mấy phần thành thực, năm tháng thật là một thanh đao sắc bén, nhưng không có bao nhiêu người có thể tránh khỏi mấy đao này.

Cô đang muốn mở miệng thì Diệp Tư Mẫn này giờ đứng một bên lại vượt lên trước một bước, ánh mắt mềm mại xinh đẹp nhìn cô, “Ân Ân, tôi nghe nói cô đã kết hôn, thật sao?”

Gật đầu một cái, cô nhíu mày liếc nhìn chẳng sợ cô ta khiêu khích, “Tôi kết hôn rồi, rất đáng tiếc, lúc đó hai người không thể tới tham gia hôn lễ của tôi.”

“Thật sao?” Lam Mộ Duy nhìn cô, hình như cũng không biết tin tức cô đã kết hôn, sững sờ nhưng bình tĩnh, “Anh cũng không biết.”

“Hiện tại biết cũng không còn quan hệ, đã lâu không gặp, vốn là muốn ôn chuyện cũ, nhưng chỉ tiếc là hôm nay tôi có khách, hôm nào đi!”

Hai người lúc này mới chú ý tới bên cạnh còn có người, Lam Mộ Duy quay đầu liếc nhìn người đàn ông an tĩnh ngồi bên cạnh, đang muốn nói tiếng xin lỗi thì Dịch Khiêm đột nhiên ngược lên cười thanh nhã khiến anh vô cùng sững sốt.

17. Chương 17: Cậu Út?

Hai người lúc này mới chú ý tới bên cạnh còn có người, Lam Mộ Duy quay đầu lại liếc nhìn người đàn ông an tĩnh ngồi bên cạnh, ngay khi muốn nói lời xin lỗi thì Dịch Khiêm đột nhiên ngược lên mỉm cười thanh nhã khiến anh có chút sững sốt.

“Cậu út?” Nhìn người đàn ông trước mặt, Lâm Mộ Duy nhỏ giọng hô một tiếng, lại có thể gặp cậu ở đây, anh có chút bất ngờ.

Đối với sự kinh ngạc của anh, Dịch Khiêm lại rất bình tĩnh, không nhanh không chậm hạ chén gác đĩa trên tay, nhàn nhạt ngược mắt nhìn anh, gương mặt thanh nhã mỉm cười yếu ớt: “Mộ Duy, bây giờ là lúc ăn tối, món ăn Quảng Đông ở Thập Tam lâu làm cũng không tệ, cháu có thể nếm thử một chút, nếu như cháu còn muốn ôn chuyện cũ, thì có thể hẹn thời gian cụ thể với Úc tiểu thư sau.”

Chỉ một câu đơn giản, mang theo giọng điệu của trưởng bối, đã dễ dàng hóa giải sự lúng túng cùng luồng cuống của Úc Tử Ân.

Ở trước mặt Lâm Mộ Duy, Dịch Khiêm đột nhiên sử dụng đến thân phận trưởng bối, nếu đã lấy thân phận này mở miệng, tất nhiên Lâm Mộ Duy cũng không thể nói gì thêm, lễ phép gật đầu, khẽ cười một tiếng: “Nếu cậu út đã nói như vậy, thì chúng cháu cũng không quấy rầy nữa!”

Lâm Mộ Duy quay đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn Úc Tử Ân, cô có vẻ không muốn nhìn anh quá lâu, bất đắc dĩ cười cười, anh thu hồi tầm mắt: “Ân Ân, hôm nào chúng ta lại vui vẻ hàn huyên một chút.”

Ôm lấy người bên cạnh, Lâm Mộ Duy tìm bàn trống ngồi xuống, nhân viên phục vụ nhanh chóng đi đến cung kính đưa lên bằng thực đơn.

Hai bàn cách nhau không xa, Úc Tử Ân ngồi đối diện hoàn toàn nhìn thấy được gương mặt tuần tú dịu dàng của Lâm Mộ Duy, khiến cho cô cảm thấy không khí xung quanh càng trở nên mỏng manh, hít thở dường như có chút không thông thuận.

Cô không nghĩ đến nơi này lại gặp phải Lâm Mộ Duy, mặc dù từ chỗ Đường Tam biết được tin tức anh đã trở về, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để đối mặt với người đàn ông đã rời đi nhiều năm này.

Chính xác mà nói chính là người yêu đầu tiên.

Càng khiến cô bất ngờ chính là Lâm Mộ Duy lại là cháu bên ngoại của Dịch thiếu?! sự trùng hợp này khiến cô vừa lúng túng lại càng khiếp sợ!

Bây giờ là lúc ăn tối, nghe giọng nói của Dịch thiếu, anh dường như không thích lúc ăn cơm bị người khác quấy rầy, việc nhà của người khác cô cũng không tiện hỏi, đành nuốt xuống nghi vấn trong lòng.

Hít một hơi thật sâu, cô quay mặt, gương mặt cứng ngắc tươi cười nhìn về người đối diện, có chút lúng túng xin lỗi: “Dịch thiếu, rất xin lỗi, quấy rầy nhã hứng của anh!”

“Không sao, ăn cơm đi, món ăn cũng nguội rồi.”

Một câu nhàn nhạt tránh qua vấn đề, Dịch Khiêm đột nhiên quay đầu gọi nhân viên phục vụ mang thêm một phần bát đĩa tới, gắp một miếng cá hấp, cẩn thận lọc bỏ xương, đưa đến trong chén người đang cúi đầu ăn trước mặt: “Ăn nhiều cá một chút, để kháng của cô quá thấp cho nên mới sợ lạnh.”

“...” Nhìn miếng cá hấp trước mặt, Úc Tử Ân sững sờ, có chút vất vả nuốt xuống thứ đang ăn trong miệng, lúc đó mới lắc đầu mở miệng: “Tôi...tôi tự mình gắp là được rồi, thật ngại khi để anh giúp.”

Anh ta là khách, lại là đại nhân vật có thân phận phi phàm, để anh ta làm loại chuyện này, đối xử cao cấp như vậy, cô thật sự không có phúc hưởng.

Gương mặt khẽ cười, Dịch Khiêm đột nhiên lười biếng ngăn lại đũa tãi: “Tôi nhìn cô giống như không thích ăn thịt cá, lúc gọi thức ăn, cô nhìn món cá hấp lo lắng một hồi.”

“Ặc, thật ra thì cũng không phải là không thích, chỉ là sợ phiền một chút.” Cười nhắc nhó, cô cúi nhìn miếng cá hấp trong chiếc chén sứ trắng, trong lòng đầy đủ mùi vị hỗn tạp.

Thật ra thì không phải là không thích, chỉ là đã không còn ai sẽ vì cô mà lọc bỏ xương cá mà thôi.

Cô đã từng không chút lo âu khi nhìn vào thực đơn, muốn ăn gì liền gọi, cái gì cũng không cần kiêng dè, thật muốn gọi món cô yêu thích cá nấu thố, cũng sẽ có người tỉ mỉ lọc xương để tối trước mặt mình.

Những điều đẹp đẽ đó, cũng chỉ là đã từng, chuyện đời thay đổi, nghĩ lại chuyện cũ lại thấy thật lạ lùng.

Gật đầu một cái, anh giống như đã hiểu, không hỏi nhiều nữa, tùy ý bắt chuyện: “Hôm nay món ăn là cô chọn, cô có biết những món ăn này có đặc điểm gì không?”

Hiểu ra anh ta đang nói gì, cô lắc đầu: “Không hiểu lắm, món ăn Giang Tô tôi thích không có nhiều, cá hấp và thịt viên chỉ có hai món, đối với món ăn tôi có chút không hiểu biết.”

“Món ăn Giang Tô có đặc điểm, dùng hấp là chủ đạo, kỹ thuật chế biến rau rất tinh tế, chú trọng đến độ lửa, theo đuổi mùi vị thuần của món ăn, mặn ngọt vừa phải. Đồ ăn phong cách Giang Tô, hình dạng và tính chất đều tinh xảo, món ăn qua chế biến vẫn không mất đi vị đặc trưng, cá hấp sau khi bỏ xương vẫn nguyên vẹn, trơn mềm, thanh giòn. Tiêu biểu là các món cô vừa gọi, phần là món hấp, cá là nhiều nhất.”

Cô gái này có lẽ đoán dạ dày của anh không tốt nên mới chọn món Giang Tô, nếu không theo tính tình của cô tự nhiên sẽ không tìm phiền toái đến anh.

Những lúc như vậy, cô thật sự là rất ngốc.

“...” Nghe được một chút nhạo báng trong câu nói của anh, Úc Tử Ân lúng túng, cúi đầu ăn thêm một gắp mì trong chén.

18. Chương 18: Giấu Đi Về Nhếch Nhác

“...” Nghe được một chút nhạo báng trong câu nói của anh, Úc Tử Ân lúng túng, cúi đầu ăn thêm một gắp mì trong chén.

Bên tai cứ quanh quẩn những lời anh vừa nói, cảm giác có chút quen thuộc, chợt nhớ tới đây chính là lời giới thiệu món ăn được ghi trên thực đơn, cô sững sờ cầm lấy thực đơn bên cạnh, ngây ngốc như muốn xác nhận lại điều gì.

Nhìn dòng giới thiệu trên thực đơn, lại nhớ đến những lời của anh vừa rồi, quả thật một chữ cũng không khác!

Chợt ngẩng đầu, cô kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt khó giấu được vẻ kinh ngạc: “Anh...Đừng nói là đã nhìn qua sẽ không quên chứ? Lại có thể đem những dòng giới thiệu này nói ra không sót một chữ?!”

Thấy mình thành công hấp dẫn sự chú ý của cô, Dịch Khiêm chậm rãi buông đũa, ngược mắt chống lại ánh mắt kinh ngạc của cô, không nhanh không chậm giải thích: “Thật ra muốn nhớ một vài thứ cũng không khó, chỉ cần để tâm một chút là được rồi.”

“Thật sao?” Trùng mắt nhìn , lòng hiếu kỳ của cô bị anh thu hút, “Có cách gì nhanh chóng sao? Có thời gian thì chỉ giáo cho tôi thôi!”

“Được, sau này có thời gian tôi sẽ dạy cô, nhưng bây giờ, trước tiên cô nên đem bữa tối giải quyết.” Vừa dụ dỗ lại không chút để ý nói ra điều kiện, nhìn cô gật đầu, anh cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may cô gái này tính tình có chút mơ hồ, nếu không anh không thể chỉ nói hai ba câu lại có thể lừa gạt được cô, để cho cô từ trong đau khổ thoát ra cũng không dễ dàng, bữa cơm này không tính là ăn uống vui vẻ, nhưng cũng không đến nỗi làm người khác ngán ngẫm.

Chỉ là anh có chút ngoài ý muốn, cô rõ ràng nghe thấy Lam Mộ Duy gọi một tiếng cậu nhỏ, lại hoàn toàn không mở miệng muốn nghe lời giải thích, cũng không vì hận ý với Lam Mộ Duy mà trút lên người anh, có thể nhìn thấy, tu dưỡng của con sư tử nhỏ này rất tốt!

Cách đó không xa, Lam Mộ Duy ngồi tại bàn mình thỉnh thoảng lại ngược mắt nhìn về bóng hai người bên cửa sổ, nơi anh ngồi vừa vặn đối diện với Úc Tử Ân, biểu tình trên mặt cô anh có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đã qua nhiều năm, anh lại không biết, bản thân mình vẫn còn hoài niệm chuyện cũ như vậy, hoài niệm về tất cả khoảng thời gian học đại học, ngay cả biểu tình ngưỡng ngùng của một cô gái nhỏ khi đứng trước mặt anh lúc đó của Úc Tử Ân cũng khiến cho anh nhớ mãi không dứt.

Vậy mà hôm nay, nhìn cô lộ vẻ ngượng ngùng trước mặt một người đàn ông khác thật sự khiến anh chướng mắt.

Tin cô kết hôn, anh cũng vừa biết vào tháng trước, tất cả mọi người bên cạnh đều gạt anh, ngay khi anh sắp kết thúc việc học, anh mới biết cô được gả cho tên hoa hoa công tử ăn chơi nổi tiếng thành phố C Đường Tam thiếu.

Không thể không chế được cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, anh kiên quyết bỏ lại những lời mời của nhiều giáo sư, chuyên gia lựa chọn về nước, chuyến bay kéo dài mười mấy tiếng, anh không ngừng tự nói với mình, anh trở về chỉ để gặp mặt cô mà thôi, nhưng khi gặp được, anh lại phát giác ra mình lại không bao giờ muốn rời đi nữa.

Thức ăn trước mắt trở nên vô vị, anh nhìn cậu út thay cô lọc bỏ xương cá, trong đầu không tự chủ được nhớ lại những hình ảnh như vậy đã từng thuộc về quyền lợi của anh, hôm nay đã không còn là duy nhất nữa, mà ai cũng có thể làm như vậy cho cô.

Sự chua xót khác thường cuộn cuộn ở cổ họng, anh chớp mắt khổ sở, lúc thu hồi lại ánh mắt, lại nhìn thấy ánh lửa nơi trong mắt của Diệp Tư Mẫn, trong đôi mắt đó, ngoại trừ sự ảm đạm đối với anh còn có thật sâu ghen tỵ và chán ghét.

Lướt qua một chút, anh liền thu hồi tầm mắt, rử mi thay cô ta gấp một miếng sườn bỏ vào trong chén, dịu dàng dụ dỗ: “Đừng nhìn anh, ăn cái gì đi.”

Bởi vì không phải cô, cho dù đôi mắt có xinh đẹp như thế nào cũng không thể khiến anh trở nên nhung nhớ.

Lúc này Diệp Tư Mẫn mới thu về sự tức giận của mình, mỉm cười mềm mại với anh, cũng gấp một miếng cá hấp bỏ vào trong chén anh, vỗ vỗ mu bàn tay anh săn sóc: “Lúc này không phải là hét kêu đói bụng ư, ăn nhiều một chút.”

Âm thanh không lớn, lại đủ khiến cho người ngồi bên cửa sổ nghe được động tĩnh của họ bên này.

Úc Tử Ân ngược mắt theo hướng bên này nhìn qua, nhìn thấy bàn tay Diệp Tư Mẫn vuốt ve bàn tay của Lam Mộ Duy, cô có chút run rẩy, cúi đầu nhìn chằm chằm miếng cá được lọc xương trong chén của mình, nhất thời không có khẩu vị gì.

Thấy cô im lặng. Dịch Khiêm bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng sắc mặt không thay đổi, quan tâm dò hỏi: “Thế nào? Bị mắc xương cá sao?”

“Không có.” Khẽ hồi hồi, Úc Tử Ân lắc đầu với anh, làm sao cũng không thể cười được.

Rử mắt, cô nhìn miếng cá hấp trong chén, ép buộc mình mở to miệng nuốt xuống, có chút đau, tự mình biết là tốt rồi.

Hôm nay là cô mời, Dịch thiếu là khách, cho dù khổ sở ra sao, đến nỗi ăn không trôi, cũng không thể làm ảnh hưởng đến hứng thú dùng cơm của người khác, lễ nghĩa cơ bản như vậy cô vẫn hiểu.

Từ đầu tới cuối, cô chỉ cố ăn đồ trong bát, ăn xong luôn có người thay cô gấp thức ăn, cô cũng không có ngẩng đầu, chỉ lo ăn của mình, sợ mình vừa ngẩng lên, nước mắt sẽ liền rớt xuống.

Thật ra cô cũng không có yếu ớt như vậy, nhưng mà không biết sao, một khi căng thẳng như dây cung đi đến cực hạn sẽ có lúc buông lỏng, tất cả kiên cường của cô liền ầm ầm sụp đổ.

Nhất là đối với một người đàn ông dịu dàng thanh nhã như vậy, cô càng không biết làm thế nào để giấu đi vẻ nhếch nhác của mình.

19. Chương 19: Ông Chủ Thập Tam Lâu!

Thấy cô giống như đã ăn được một ít, Dịch Khiêm đột nhiên dừng tay, không cùng cô ăn nữa. Anh nói: “Tôi ăn no, cô thì sao?”

“Tôi cũng no rồi!” Từ từ hạ đũa xuống, cô ngược mắt nhìn anh, nhưng mới vừa rồi ăn thứ gì, thì cô chẳng thể nhớ được, chỉ muốn sớm kết thúc cuộc chiến tẻ nhạt này.

Một bữa tối tốt đẹp lại biến thành như thế này, cô nên nói một tiếng xin lỗi mới đúng.

“Dịch thiếu, rất xin lỗi.” Cô đem tình cảm riêng tư của mình mang tới bàn ăn, thật sự lãng phí bữa cơm hôm nay, “Hôm nào. Hôm nào tôi sẽ mời anh một bữa cơm khác.”

“Không sao, không cần tự trách, ăn cơm chỉ là hình thức mà thôi. Nếu ăn no, như vậy cùng tôi trở về đi!” Khóe môi giương lên, anh chậm rãi đứng lên, hình như xuyên thủng qua tâm tình của cô, cũng không chờ phục vụ đưa giấy tính tiền tới, trực tiếp dẫn cô đi ra ngoài.

Đi ngang qua bàn Lam Mộ Duy, đột nhiên Dịch Khiêm dừng bước chân, lễ phép và nhã nhặn chống lại ánh mắt miệt mài đánh giá của người cháu ngoại kia, lạnh nhạt nói: “Mộ Duy, cậu đã ăn xong rồi, cáo từ trước, các người ăn từ từ, cậu đã ghi nhớ vào mục thanh toán hóa đơn, coi như là cậu nhỏ thay cháu mời khách.”

Lam Mộ Duy quay đầu liếc nhìn Úc Tử Ân một cái, từ đầu đến cuối cô chưa từng liếc nhìn anh, hay là cô không muốn nhìn anh, nhưng vẫn không mở miệng nói với cô, quay đầu ra, anh lễ phép đáp lễ: “Cậu nhỏ quá khách khí, vậy khi chúng ta về nhà sẽ tán gẫu sau!”

“Được!” Gật đầu một cái, đột nhiên Dịch Khiêm quay đầu liếc nhìn cô gái đang cúi đầu đứng sau lưng mình, nhỏ giọng nói, “Chúng ta đi thôi!”

Lúc này Úc Tử Ân mới bừng tỉnh, gật đầu một cái, quay đầu liếc nhìn hai người bên cạnh bàn ăn, mặt vô cảm nói, “Hai vị cứ dùng từ từ, tôi đi trước, hôm nào gặp lại sau!”

Quay đầu ra, cô cũng không thèm nhìn Lam Mộ Duy, thậm chí chưa cho anh cơ hội mở miệng, xoay người đuổi theo bước chân của Dịch Khiêm.

Lúc tính tiền, Tương Di vừa vặn tới đây, thấy Dịch Khiêm kêu nhân viên phục vụ đưa giấy tính tiền đến, vội nhận lấy giấy tờ, rồi ký tên mình vào giấy.

Sững sờ một hồi, Úc Tử Ân nhìn anh ký tên, mang vẻ mặt không hiểu nhìn về phía Tương Di, nhìn thấy vẻ mặt kinh sợ của người kia khi nhìn anh, thấy anh đang ký tên vào giấy, cho là anh không có mang tiền nên đến đây ký sổ, rồi rầm mở miệng: “Tôi có. Đưa giấy tính tiền cho tôi đi!”

Quay đầu, đột nhiên Dịch Khiêm nhìn cô một cái, khóe môi mỏng nâng ra một nụ cười, đôi mắt dăng lên chút dao động .

Ký tên xong, Dịch Khiêm đột nhiên đem giấy tờ giao cho Tương Di, thân thể nửa nghiêng, cười như không cười nhìn Úc Tử Ân, trêu ghẹo hỏi: “Úc tiểu thư lo lắng cho tôi sao?”

“Ếc. tôi nói là tôi mới khách mà.”

“Tôi cũng đã nói là hãy mua đơn đi, không phải sao?” Chau mày, anh cười nhìn về phía Tương Di, xoay người phân phó một câu với nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ gật đầu rồi xoay bước rời đi

Tương Di nhìn Úc Tử Ân ngây ngốc kiên trì muốn tính tiền, bất đắc dĩ cười lắc đầu, nói thật tình: “Đồ ngốc, cô có thấy ông chủ nào đi ăn cơm mà phải tự mình tính tiền chưa?”

“Hả? ông chủ?!” Trùng mắt nhìn, qua một lúc lâu Úc Tử Ân mới tiêu hóa hết lời của Tương Di nói, gân cổ nổi lên, quay đầu nhìn về bóng dáng một người đang đang nhận cốc nước chanh từ người phục vụ, “Anh là ông chủ của Thập Tam Lâu?!”

“Ề hèm, nếu không cô cho rằng Dịch thiếu chấp nhận thân phận con nợ, ký tên vào sổ nợ của Thập Tam Lâu sao?” Tương Di liếc nhìn cô một cái, nhớ tới bộ dáng khấn trương của cô, thật sự dở khóc dở cười, “Được rồi, hóa đơn không cần lo lắng, có gì tôi sẽ lưu anh ta lại rửa đĩa!”

“Đó.” Cô ngây ngốc quay đầu lại, cô thấy người phía trước đã đi một đoạn xa, không có ý đợi mình, vội vàng nhấc chân đi theo.

Đứng trong thang máy, cô nhìn ảnh ngược của mình trong thang máy, quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đứng yên lặng bên cạnh “Tôi không ngờ anh là ông chủ của Thập Tam Lâu.”

Nhớ tới bộ dạng của mình khi cướp giấy tính tiền kia, cô thật hận không đào được cái hang chui vào.

“Không sao, đây không phải là chuyện lớn gì. Huống chi tôi cũng chưa nói cho cô biết tôi là ông chủ của Thập Tam Lâu, cho nên cô không cần tự trách.”

Cửa thang máy mở ra, anh lễ phép nghiêng người sang để cho cô đi ra ngoài trước, rồi anh mới đi ra ngoài theo cô, người khiêm tốn và phong độ khiến Úc Tử Ân không khỏi thổn thức.

Tài xế không biết đã rời đi từ lúc nào, chìa khóa được giao lại cho anh, trên đường trở về anh đích thân lái xe.

Mới vừa ngồi vào ghế lái phụ, thì người ngồi ở chỗ cạnh tài xế liền đưa qua cho cô một cái túi, bên trong chứa nước chanh mà phục vụ vừa mang đến.

“Uống chút nước chanh đi, cô vừa mới ăn không ít thức ăn, tôi lo lắng dạ dày của cô sẽ không thoải mái.”

Quay đầu, cô sững sờ nhưng nhìn anh, anh sẵn sàng cô chu đáo khiến cho trái tim cô trở nên ấm áp.

Cầm nước chanh lên, cô đưa nó đến khóe môi, “Cám ơn anh, Dịch thiếu.”

“Không cần cảm ơn tôi, đây là việc cần phải làm.” Đảo quanh tay lái, anh lái xe ra khỏi bãi đậu xe.

Xe hơi màu đen đi xuyên qua lưu lại một đạo ánh sáng chói lọi trên đường phố, trong xe mở nhạc, giọng hát ưu buồn của Trương Tín Triết bay ra: “Mỗi người đều có một đoạn bi thương, nghĩ sẽ che giấu, lại giấu đầu hở đuôi. Đường quá dài đuổi theo lại chẳng thể tha thứ, anh là tôi, không thể nói đau.”

Uống nước chanh vào, lòng chua xót muốn rơi lệ.

20. Chương 20: Cháu Đang Chấp Vấn Cậu Sao?

Đến bên cửa biệt thự phía Nam, đột nhiên Dịch Khiêm ngừng xe lại, quay đầu liếc nhìn cô gái đang ngồi cạnh tài xế, khẽ thở dài một cái.

Nghiêng mặt tựa vào cửa sổ xe, ngoài cửa sổ là ánh đèn đường mờ ảo hòa cùng ánh hoàng hôn hiu hắt, gò má mềm mại dưới ánh sáng yếu ớt lộ ra vẻ quật cường, anh loáng thoáng nhìn thấy đôi lông mi ướt nhoe nước mắt của cô.

Thật ra thì đáp án đã rất rõ rồi, mặc dù không cần hỏi, cũng có thể nhìn ra được quan hệ giữa cô và Lam Mộ Duy là như thế nào, trước đã từng nghe chị nói thời đại học Lam Mộ Duy có thích một nữ sinh, lại không nghĩ rằng sẽ là cô.

Năm đó tại sao Lam Mộ Duy bị đưa ra nước ngoài, điểm này anh không rõ cho lắm, một đôi nam nữ đang yêu thương lại bị người ta hung hăng chia tách, còn đau đớn nào sánh bằng cơ chứ?.

Sự trùng hợp này, tựa như một đám lông vũ, dắt nhau dính vào chuỗi quan hệ, khiến cho nó càng thêm rối rắm.

Cởi dây an toàn ra, anh mở cửa xe, rồi lại rời khỏi xe, thả bộ theo đường phố. Đêm tối lơ mơ, khu biệt thự bên này thật an tĩnh, loáng thoáng có thể nghe tiếng côn trùng kêu trong vườn hoa, khiến cả ngày nóng ran ban đêm giảm đi vài phần.

Tựa người bên cạnh xe, anh ngược mắt nhìn bầu trời tĩnh mịch, những vì sao lốm đốm đầy trời, anh không khỏi nghĩ về cặp mắt màu lưu ly chói mắt kia, khóe môi không tự chủ nâng lên ý cười.

Cũng không biết đứng bao lâu, người trong xe rốt cuộc đã tỉnh lại, dụi dụi con mắt, Úc Tử Ân quay đầu nhìn về phía ghế lái trống rỗng, sững sốt một lúc mới thấy bóng dáng của anh đang đứng bên ngoài, vội cởi dây nịt an toàn ra, đẩy cửa bước xuống.

Tiếng mở cửa xe kéo anh từ cõi mộng tỉnh lại, đột nhiên Dịch Khiêm chậm rãi đứng thẳng lên, quay đầu nhìn về phía đối diện, cười nhạt, “Đã tỉnh rồi hả?”

“Ừ. Xin lỗi, em không cẩn thận ngủ thiếp đi.” Bùm mặt, cô nói xin lỗi anh, cảm thấy rất mất mặt.

“Không sao.” Anh đáp một tiếng, cúi đầu nhìn qua nhìn đồng hồ trên tay, “Thời gian không còn sớm, trở về thôi!”

Gật đầu một cái, cô do dự không biết có nên nói cảm ơn anh không không, liền nghe được giọng nói trầm ấm của anh: “Nghỉ ngơi thật tốt, không cần nghĩ quá nhiều.”

“Ừ, em hiểu biết rõ, chuyện ngày hôm nay cảm ơn anh!” Nếu như không phải là anh, cô sợ rằng mình sẽ vô cùng nhếch nhác.

“Cô đã cảm ơn rồi, tôi sẽ đón nhận, về sau không cần khách khí như thế. Trở về đi thôi, ban đêm trời lạnh lắm.”

“Ừ, đi đường cẩn thận, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Khẽ gật đầu, cô không khách sáo nữa, xoay người đi vào trong.

Canh chùng bóng dáng cô đã biến mất khỏi khúc quanh, Dịch Khiêm chậm rãi thu hồi tầm mắt, xoay người ngồi vào xe, hơi lạnh trong không khí loáng thoáng lưu lại mùi thơm nhẹ nhàng của cánh hoa Anh Đào.

Quen thuộc như vậy, rồi lại xa lạ như vậy.

Khẽ cười một tiếng, anh khởi động xe, đảo quanh tay lái hướng đỉnh núi Thánh Sơn mà chạy.

Trở về nhà, xe mới vừa lái vào nhà để xe, quản gia Khang đã bước ra ngoài, sẵn sàng nhận lấy áo khoác của Dịch Khiêm, lúc này mới lên tiếng nói: “Tiểu Khiêm, có khách tới nhà.”

“Hả? Người nào?” Quay đầu, Dịch Khiêm theo bản năng nhìn về phía vườn hoa, trong đó đã có một chiếc xe thể thao đậu sẵn, loáng thoáng đoán được là ai, quay đầu hỏi “Mộ Duy?”

Chú Khang gật đầu một cái, “Đúng, tới một lúc lâu rồi, đang ngồi trong phòng khách lớn ạ!”

“Được, tôi biết rồi!” Xoay người cầm chìa khóa đưa cho quản gia, nhàn nhạt phân phó: “Bảo Huệ Di pha cho tôi ly Tô Đả Thủy (Loại nước uống làm từ tía tô).”

“Dạ.” Chú Khang đáp một tiếng, xoay người đi tới phòng khách nhỏ.

Bước vào phòng khách lớn, Dịch Khiêm liếc nhìn trên ghế sa lon an tĩnh có một người đang ngồi lật xem tạp chí, anh nhắc chân đi tới, tiếng gọi khẽ: “Mộ Duy.”

Người đang ngồi trên ghế sa lon ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh đã về, vội đứng lên, lễ phép mở miệng: “Cậu nhỏ.”

“Ngồi đi!” Dịch Khiêm đột nhiên hướng về phía anh làm tư thế mời khách, sau đó thuận thế ngồi xuống ghế salon đối diện, cử chỉ lười biếng mang theo khí thế vương giả, cùng sự dửng dưng của Lam Mộ Duy hoàn toàn bất đồng.

Khẽ tựa vào thành ghế dựa, Dịch Khiêm nhận lấy ly Tô Đả Thủy mà Huệ Di đưa tới, khẽ nhấp miệng, vượt quá cái ly, lúc này mới không nhanh không chậm nhìn về người cháu ngoại trai đang ngồi bên cạnh, “Khuya như thế này tới tìm cậu, chẳng lẽ muốn ôn lại chuyện xưa?”

Một câu nói, xuyên thủng ý định của Lam Mộ Duy, Dịch Khiêm nhìn sắc mặt của cháu ngoại khẽ cứng ngắt, chỉ an tĩnh nhắm mắt, chờ cho chính anh thành thực khai báo.

Nếu anh đã mở miệng, Lam Mộ Duy cũng không lòng vòng, “Cậu nhỏ, cậu. cậu và Ân Ân có quan hệ như thế nào?”

Buổi tối, lúc ăn cơm, anh nhìn thấy bộ dạng thân mật của hai người, chắc hẳn không phải bạn bè bình thường!

“Mộ Duy, con đến đây là để chất vấn cậu sao?” Chau mày, người đàn ông lười biếng giương khóe miệng lên, lạnh nhạt càng tăng thêm phần khí thế, “Nếu như là chất vấn, cháu dùng thân phận gì để chất vấn cậu?”

“Cháu.” Bị anh vừa nói như thế, Lam Mộ Duy cứng họng.

Liếc nhìn thấy sự luống cuống của Lam Mộ Duy, Dịch Khiêm chậm rãi dời mắt đi.

Cũng không phải là anh muốn đôi mắt mình trở nên sắc bén như thế, mà là anh đang xử lý vấn đề tình cảm quá mức rối rắm, yêu chính là yêu, không yêu cũng không nên dây dưa không rõ như vậy.

Bên cạnh mình đã có một cô gái, hôm nay còn muốn cứu mang thêm một cô gái, buổi khuya chạy đến đây chất vấn quan hệ của anh và Úc Tử Ân là quan hệ như thế nào?

“Ở nước ngoài tu luyện nhiều năm như vậy, là giáo hội nào dạy cháu làm người do dự và dây dưa không dứt vậy?” Khẽ cười một tiếng, nhìn Lam Mộ Duy ngồi đối diện muốn nói rồi lại thôi, “Nếu như cô ấy không có kết hôn, còn giá trị cho cháu tranh thủ, chuyện của hai người, chưa gặp qua nên không hỏi, thậm chí có thể dùng mọi thủ đoạn thanh toán cháu.”

“Nhưng cháu đừng quên, hiện tại cháu và cô ấy đang ở vị trí nào, bây giờ cô ấy là Đường phu nhân, mà cháu, cũng đã có người đẹp trong ngực. Mấy năm trước cậu đã nói cho cháu biết, nếu như không có năng lực cam kết tương lai, cũng không cần khư khư cố chấp. Lần này cháu vì cô ấy mà trở về, nhớ kỹ lại những chuyện trước đây mình đã làm, suy nghĩ thật kỹ, bây giờ cháu có năng lực cho cô ấy hạnh phúc hay không?”

Sau đó đứng lên, anh đem cốc nước đặt lên khay trà, nhàn nhạt nhìn Lam Mộ Duy một cái, bất đắc dĩ thở dài, “Muốn ở nơi này, thì nói chuyện với quản gia đi. Ngày mai cậu sẽ về Bắc Kinh một chuyến, cháu cũng sớm trở về đi!”

“Biết!” Lam Mộ Duy nhìn bóng dáng dần xa của anh, mặt đau thương tựa lưng vào ghế, khổ sở nhắm mắt lại.

Hôm nay, hình như anh đã đi vào ngõ cụt, thế nào cũng không ra được.

21. Chương 21: Gần Quan Được Ban Lộc

Đền phòng khách sáng trưng, Úc Tử Ân mới vừa bước vào cửa liền thấy Đường Minh Lân đang ngồi trong phòng khách, để chìa khóa xuống, cô không thèm để ý đến anh, xoay người liền hướng về phòng ngủ.

Vốn là đợi hơn nửa buổi tối, Đường thiếu gia bị cô không thèm quan tâm khiến phiền lòng và nôn nóng, nhất là chẳng biết vì sao cô lại trở về muộn như thế, rồi lại chẳng thèm nhìn đến anh, cộng thêm buổi chiều mang anh ra chơi đùa, một cổ tức giận trộn lẫn, ngọn lửa nóng nổi lên!

Mới vừa đi tới cửa phòng, Úc Tử Ân liền bị người phía sau kéo trở về, còn chưa hoàn hồn, cả người đã bị ném tới vách cửa, theo quán tính, cô cố đứng vững, cánh tay đánh vào gỗ cửa cứng rắn, đau đến kêu thành tiếng!

Che cánh tay đau đớn, Úc Tử Ân lạnh lùng trừng mắt nhìn gương mặt tuấn tú đang tiến đến gần mình, không nhìn đến ngọn lửa âm u trong đáy mắt, lạnh lùng nói: “Đường Minh Lân, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Người đàn ông này đang làm gì thế!

“Thế nào, ở bên cạnh tôi lại khổ sở như thế sao?!” Tiến lại gần, anh như một quân vương đang cổ khắc chế con cộp mẹ, nâng khoe môi lên, nở ra nụ cười tà mị, gương mặt hài hước: “Lam Mộ Duy đã trở lại, cô đang muốn nhanh chóng trở về bên cạnh hắn ta phải không?”

“Anh vô sỉ!” Nghe lời châm chọc cùng nhục nhã chói tay, Úc Tử Ân lạnh lùng quăng cho anh một câu nói, “Quan hệ của tôi và Lam Mộ Duy có liên quan gì tới anh? Không phải thời điểm kết hôn chúng ta đã nói sẽ không can hệ vào chuyện riêng của nhau sao? Thế nào mà vào lúc này anh lại khấn trương như thế?!”

Khẽ thở gấp, cô tức giận trừng mắt nhìn về phía người đàn ông trước mặt, nhưng không giải thích được, cười lạnh một tiếng, “Lam Mộ Duy cũng vừa trở về thôi, sao anh lại lo lắng thế? Không phải anh vẫn muốn ly hôn với tôi sao? Hiện tại cơ hội đã tới, anh không đồng ý hả, thế nào, yêu tôi hay không yêu tôi vậy?!”

Bị cô nói như thế khiến Đường Minh Lâm trở nên luống cuống, vì duy trì sự kiêu ngạo của một thiếu gia, anh đưa tay kéo cổ của cô, gặm nhẹ đầy tức giận: “Cô câm miệng cho tôi!”

“.....” Châu mày, mặt Úc Tử Ân không khỏi sợ hãi, giống như ở trong mắt cô, anh chỉ là một đứa trẻ bướng bỉnh

Nhưng thái độ cổ tình này làm cho Đường Minh Lâm càng thêm căm tức, tính khí thiếu gia đi lên, thì chẳng thể nào không chế được!

“Cô đừng quên, bây giờ cô là Đường phu nhân, là vợ của Đường Minh Lâm, dù Lam Mộ Duy trở lại, cô cũng đừng mơ tưởng đến chuyện sẽ trở lại bên cạnh anh ta! Cô có nghĩ gì đi nữa cũng là vô dụng, ông nội tôi có thể dùng mọi thủ đoạn để phá hủy chuyện đó!”

Sắc mặt anh từ hài hước chuyển dần sang tái nhợt, đột nhiên tâm tình Đường Minh Lâm trở nên tốt hơn, ít nhất còn có thứ để uy hiếp cô, hay đúng hơn là cái giữ chân cô, chuyện này với anh mà nói thì tốt biết bao nhiêu

Nghiêng thân mình qua, anh tiến đến trước mặt cô, cười đến mập mờ “Vợ à, nếu như nói để cho em cả đời này vẫn mang danh hiệu Đường phu nhân, cả đời này cũng không thể cùng Lam Mộ Duy ở chung một chỗ, thật là một chuyện vô cùng vui vẻ?!”

“.....” Nghiêng đầu, mặt Úc Tử Ân mang theo vẻ mặt chán ghét tránh né hơi thở của anh, chợt giơ tay lên đẩy anh ra, rồi đá vào cổ trụ, và “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Ngoài cửa, Đường Minh Lâm vận lòng mày nhìn chằm chằm cái cửa đóng chặt, hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Chưa từng có cô gái nào dám làm ra vẻ mặt như thế với anh cả, cổ tình lấy vợ về nhà, từ đầu đến cuối lại chưa từng thấy cô đợi anh, mà thôi chẳng sao cả, cũng không thể giải thích được chuyện vì sao anh chịu lấy cô.

Quả thực là gặp quỷ!

Rửa thậm một tiếng, anh đá vào lan can, sau đó bước trở về phòng

* * *

Thủ đô Bắc Kinh • lúa xanh và sông nước bình yên

Cái được gọi là Bắc Kinh thậm chí nhìn là nơi tập trung những khu biệt thự đắt tiền nhất, tiếp giáp với dòng sông lớn, còn có rừng rậm nguyên sinh bình yên, rừng rậm cũng có những dòng sông nhỏ, biệt thự kiểu Trung Quốc chói mắt, như một thế giới mới mẻ tách biệt với Trung Quốc, không chỗ nào ở nơi đây chứa đựng không khí của các cung điện hoàng gia

Tuy nhiên nơi này đang cất giấu kinh thành của một gia tộc lớn, đó chính là Dịch Thị.

Tám trăm thước ngô chạy khắp con đường lớn, một chiếc xe hơi màu đen chạy chậm chậm giữa ánh mặt trời như phá vỡ không khí bình yên, cây ngô đồng che ánh mặt trời, tỏa ra một sự mát mẻ

Trên ghế sau, Dịch Khiêm tùy ý liếc nhìn tài liệu trong tay, gương mặt tuấn tú loáng thoáng còn lưu lại sự bận rộn và nghiêm túc khi làm việc.

Quay đầu, nhìn đứa cháu ngoại bên cạnh, khép tài liệu lại, “Lần này trở về, cháu sợ rằng sẽ không được chị hai chào mừng?”

“Không có, chị ấy không biết cháu trở về.” Đôi mắt đang nhìn ra cửa sổ, Lam Mộ Duy nhàn nhạt đáp một tiếng, hiển nhiên không có ý định ở lại nơi này

“Mộ Duy, cháu nên thành thực một chút.” Quay đầu ra, tầm mắt của anh trở về trước sập tài liệu “Tùy hứng và kích động không giải quyết được vấn đề.”

“Nếu như cháu không đủ chín chắn, cháu sẽ không trở về.”

“Vậy thì tốt, cháu hãy dùng năng lực của mình để chứng minh, tuần sau bắt đầu đi trấn giữ Thụy Nhĩ, chức vị, CEO, hay quản lý cấp hai.” Giọng nói nhàn nhạt nhưng không để cho người ta làm trái với quyền uy của mình, giống như cách làm bình thường của anh, lấy quyền thế ức hiếp người khác.

Mới nghe đến việc anh sẽ làm trong tập đoàn Dịch Thị, Lam Mộ Duy ngăn người, chợt quay đầu nhìn cậu nhỏ của mình, chất vấn: “Tại sao phải làm ở chỗ đó? Cậu nhỏ, cháu có thể tự tìm việc, không cần dựa vào cậu.”

Anh học về tài chính, lại mang anh đến nằm vùng trong công ty thiết kế Thụy Nhĩ, thì anh có thể làm cái gì? Cho dù là CEO, thì cũng chỉ là trên danh nghĩa, chứ nào có gì khác!

“Bởi vì Úc Tử Ân đang làm Thụy Nhĩ.” Quay đầu ra, Dịch Khiêm ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn tú đánh một tầng lạnh nhạt: “Không phải mục đích cháu trở về nước của vì cô ấy sao? Bên cạnh một thời gian dài, cháu muốn làm gì thì làm.”

“Cháu. . . .” Đúng vậy, không phải anh vì cô nên mới trở về sao? Thế vì sao anh lại do dự trước cơ hội tốt thế này?

Hơi híp mắt lại, Lam Mộ Duy suy nghĩ không ra dụng ý của anh, khó hiểu hỏi: “Cậu nhỏ, tại sao cậu lại ưu ái cho cháu như thế?”

“Về phần tại sao, về sau sẽ rõ.”

Nếu như hiện tại anh ngăn Lam Mộ Duy không để cho anh ta đi làm chuyện anh ta nghĩ, chỉ sợ đoạn đường tình của anh sẽ càng khó bước, càng làm ọi chuyện rắc rối thêm.

Anh làm như thế không hẳn chỉ là để ỉnh, mà còn để cho Lam Mộ Duy chính mắt nhìn ra, cái nó muốn đến tột cùng là cái gì.

Lúc này, xe đã dừng ở cửa biệt thự, Dịch Khiêm quay đầu nhìn Lam Mộ Duy một cái, sắc mặt lạnh nhạt: “Đi thôi, đến nhà rồi!”

22. Chương 22: Kinh Thành - Nhà Họ Dịch

Kinh Thành có ba gia đình lớn, từ Kiến Quốc tới nay ở ba giới quân - chính – thương (Quân sự - chính trị - thương mại) cũng rất có danh tiếng, theo thứ tự là nhà họ Mộ, nhà họ Dịch và nhà họ Chu.

Đời sau của ba gia tộc bắt luận là ở giới quân sự hay là ở giới chính trị và giới thương mại, đều vì nước Cộng Hòa làm ra những cống hiến kiệt xuất, tiếp tục đến nay, thế hệ sau vẫn có địa vị quan trọng ở các giới như cũ.

Ông cụ tổ nhà họ Dịch năm xưa đã tham gia chiến tranh Triều Tiên, sau đó lại tham gia nhiều lần vận động ở trong nước, ở trong lịch sử nước Cộng Hòa có thể nói là chiến công lớn lao, sau khi cải cách mở ra vẫn đảm nhiệm chức vụ tư lệnh quân khu, mặc dù hôm nay rút lui khỏi quân đội, đại danh tiếng của ông vẫn vang dội trong quân đội như cũ.

Ông cụ tổ có năm người con trai, Con trai cả và con thứ hai đã bị chết vào năm 76 hỗn loạn, Con thứ ba và con thứ tư cũng lần lượt ra đi, để lại hai đứa con trai một đứa con gái, gia chường nhà họ Dịch hiện nay là ông cụ nhà bên cạnh, con trai thứ năm Dịch An Bang, khi đó là Tổng tham mưu trưởng bộ tư lệnh lục quân, cấp bậc thượng tướng.

Dịch An Bang có hai người con trai, Con trai cả là Dịch Cẩm Uyên, con thứ là Dịch Khiêm, mặc dù hai anh em cũng không theo cha nguyện ý dấn thân vào quân sự, lại dựa vào cố gắng của chính mình, tay trắng dựng nghiệp củng cố địa vị của nhà họ Dịch ở giới thương mại không người nào có thể rung chuyển.

Bởi vì Dịch An Bang là con trai nối nghiệp của ông cụ tổ, trực tiếp dẫn đến Dịch Cẩm Uyên Dịch Khiêm và anh cả, chị hai, chị ba chênh lệch số tuổi quá lớn, cháu trai cháu ngoại không phải so với mình lớn tuổi hơn chính là cùng lứa tuổi với mình, điều này ở trong gia đình lớn mà nói tuy là có gặp nhưng không thể trách, nhưng lại cũng đủ làm cho người ta khâm phục.

Bước vào phòng khách, Dịch Khiêm liếc mắt nhìn một nhóm trưởng bối đang chờ ở trong phòng khách, thông dong lạnh nhạt đi lên trước, “Ba mẹ, chị hai, anh ba.”

Thấy con trai bảo bối trở lại, bà Dịch Sở Hân Lan mừng rỡ vẫy vẫy tay với Dịch Khiêm, vẻ mặt đều là quý phu nhân quan lớn ưu nhã: “Tiểu Dịch, con đến đây, mẹ có lời muốn nói với con.”

Mặc dù đã hơn 50 tuổi, Sở Hân Lan nhìn vẫn giữ lại vẻ thướt tha thùy mị như cũ, so với bạn cùng lứa tuổi nhiều hơn một phần đáng vẻ quý tộc tôn quý, bên dưới có hai người con trai, con trai cả Dịch Cẩm Uyên bình thường không nói nhiều, lạnh nhạt cao ngạo cũng không thân cận với bà, cũng may con trai nhỏ khéo léo hiếu thuận.

Nhưng quá đáng tiếc chính là hai đứa con trai đến nay không muốn lập gia đình, cái gọi là Bất Hiếu Hữu Tam Vô Hậu Vi Đại*, bà người làm mẹ này làm sao có thể không vội? !

*: Không có hiếu

Ba ngày hai bữa cho hai anh em đối tượng xem mắt, xem mắt ăn cơm nhiều lần, cho đến khi người con cả Dịch Cẩm Uyên định lấy lý do vì công việc bận rộn không về nhà, trách nhiệm kết hôn nặng nề rơi vào trên người con trai thứ hai Dịch Khiêm, anh càng hơn thế, trình diễn Núi cao Hoàng Đế xa tướng* ở bên ngoài quân lệnh không thể không nhận với bà, trực tiếp đem trọng tâm sự nghiệp chuyển dời đến thành phố C.

*: Ý chỉ quân lệnh của tướng ở bên ngoài

Chuyện lớn hôn nhân của hai anh em cứ gác lại như vậy, bà dịch sốt ruột ôm cháu, đến nay còn không hết hy vọng âm mưu tìm kiếm vì kế hoạch ôm cháu.

Liếc nhìn ánh mắt mừng rỡ kia của mẹ, Dịch Khiêm nhàn nhạt nhếch môi, xoay người ngồi vào ghế sa lon bên cạnh bà, nghiêng người qua sát vào bên tai bà Dịch nói: “Mẹ, chuyện của chúng ta tối nay lại nói, Mộ Duy đã trở về.”

Bà Dịch lúc này mới chú ý tới Lam Mộ Duy theo sau Dịch Khiêm đi vào, khẽ sửng sốt một chút, quay đầu liếc nhìn bà Lam sắc mặt biến hóa, nhìn lại Dịch Khiêm một chút một bộ dáng việc không liên quan đến mình, liền cũng không nói gì thêm nữa.

Nghiêng người sang, Lam Mộ Duy lễ phép chào hỏi với mấy vị trưởng bối trong phòng khách, lúc này mới không nhanh không chậm quay đầu đi nhìn mẹ ở một bên.

Ở nước ngoài du học nhiều năm, hôm nay anh không thông báo đột nhiên trở về, cũng khó trách bà Lam nhìn thấy anh sẽ kinh ngạc.

“Mộ Duy, làm sao con đã trở về?” Bà Lam Dịch Ngưng từ trên chỗ ngồi đứng dậy, vội vàng kéo con trai bảo bối đã nửa năm không thấy, “Trở về làm sao không nói một tiếng với mẹ? !”

Lôi kéo con trai ngồi xuống, Dịch Ngưng hình như đã nghĩ tới điều gì, lại hỏi: “Không phải nói còn hơn một tháng mới kết thúc học kỳ sao? Làm sao trở lại trước thời hạn? !”

“Mẹ.” Mới vừa ngồi vững, Lam Mộ Duy liền không kịp chờ đợi mở miệng hỏi: “Ân Ân kết hôn mẹ tại sao không nói với con? !”

Vừa mở miệng chính là chuyện này, Dịch Ngưng nhất thời giận tái mặt, vốn dĩ cũng không đồng ý hai người bọn họ ở chung một chỗ, hôm nay thấy con trai bảo bối từ rất xa vì người con gái kia chạy về chất vấn mình, càng thêm giận đến mức không nệ: “Mộ Duy! Cô ấy kết hôn có quan hệ gì đến con? ! Đã nhiều năm như vậy, con còn không bỏ được cô ấy sao? !”

“Mẹ! Con liền không hiểu, tại sao đã nhiều năm như vậy mẹ chính là không thích cô ấy, Ân Ân có chỗ nào không tốt? Tại sao mẹ nhất định ngăn cản chúng con ở chung một chỗ? !”

“Cô ấy cũng chỉ là con gái một nhà giàu mới nổi, có chỗ nào xứng với con?” Nhìn con trai bộ dáng không tốt, Dịch Ngưng bắt đầu dĩ thử dài, trong giọng nói không nhượng bộ chút nào: “Mộ Duy, con không nên quá cố chấp, Úc Tử Ân cô ấy đã lập gia đình, con cũng không cần nhớ đến nữa ! Trên đời này phụ nữ không chỉ có một mình cô ấy, mẹ tìm cho con người tốt hơn!”

Cho nên không đồng ý bọn họ ở chung một chỗ, không phải là bởi vì Úc Tử Ân xuất thân bình thường, thân phận của cô thấp kém không phù hợp tiêu chuẩn con dâu của bà, bà cần chính là một thiên kim danh媛 trong mộng, cũng chỉ có con gái gia đình giàu có mới xứng được với con trai bảo bối của bà.

Con trai của bà bà vẫn hiểu rõ, gạt anh chuyện Úc Tử Ân kết hôn, chính là sợ anh biết sẽ trở về ngăn cản cuộc hôn lễ kia, hôm nay Úc Tử Ân đã gả cho người ta, ván đã đóng thuyền, anh cho dù có biết rõ cũng không thể thay đổi gì.

“Mẹ!” Đối với cách nhìn truyền thống lại phong kiến này của mẹ, Lam Mộ Duy thật sự không cách nào chịu được, gương mặt tuấn tú đảo qua dịu dàng thanh nhã ngày xưa, thay vào đó là cố chấp và kiên định nhiều năm chưa từng thay đổi như cũ: “Con lại thanh minh với ngài lần nữa, hôn nhân của con tự con làm chủ! Coi như Ân Ân đã lập gia đình, con cũng sẽ không lấy một người phụ nữ con không yêu!”

“Con” Lần nữa chống lại thái độ cứng rắn này của con trai, Dịch Ngưng thật sự giận không ít.

Không khí phòng khách có một khắc cứng ngắt vô cùng, Dịch Khiêm nhàn nhạt quét mắt Dịch An Bang và anh ba không có ý định nhúng tay quản chuyện, đứng dậy vòng qua khay trà rót chén nước, anh làm người hoà giải.

“Chị, đừng nóng giận, đến, uống chén nước xin bớt giận.” Quay đầu, Dịch Khiêm nháy mắt với Lam Mộ Duy, hiểu được ý tứ của cậu nhỏ, Lam Mộ Duy đứng dậy ngồi vào bên kia, cách xa chiến trường.

Nhận lấy ly thủy tinh, Dịch Ngưng bắt đầu dĩ nhìn em trai lớn hơn so với con trai của mình hai tuổi, số tuổi chênh lệch giữa hai chị em quá lớn, mà bà là con gái duy nhất trong nhà, dĩ nhiên là thương yêu người em trai này.

“Mộ Duy còn trẻ, sau này sẽ xảy ra cái gì ai cũng không biết, có lẽ qua chút thời gian nữa nó lại thật sự gặp được người con gái mà nó thích, gia thế tương mạo cũng phù hợp tiêu chuẩn của ngài, đến lúc đó chị coi như không ép buộc nó kết hôn, nó cũng sẽ muốn kết hôn. Có một số việc đã thành kết cục đã định, chúng ta những kẻ ngoài cuộc này cũng không cần đi bàn luận gì, ngài cũng cứ như vậy với con trai, cũng không phải là hi vọng nó hạnh phúc sao? Ép buộc ngược lại phản tác dụng, không bằng liền thuận theo nó đi!”

!

23. Chương 23: Cha Của Nhà Giàu Mới Nổi

Lời nói của Dịch Khiêm không phải là không có đạo lý, làm mẹ ai mà chẳng hy vọng con trai của mình hạnh phúc? ! Chị gái chính là đem ép hai đứa con trai quá gấp, dẫn đến hai anh em bọn họ một không thường về nhà một đến thành phố C, nhìn vết xe đổ như vậy, cho nên chuyện lớn cả đời của con cái chị ấy cũng chỉ có thể lui nhường một bước.

Ngước mắt bà nhìn thấy ánh mắt quật cường của con trai, khế thử dài một cái, đối với chuyện Lam Mộ Duy tự mình trở về, bà cũng không có so đo nhiều, “Hôm nay mẹ nể mặt cậu nhỏ nên không so đo với con, Mộ

Duy, lần sau không cần vì cô gái kia mà tôi chất vấn mẹ, biết không? !”

“Biết!” Lạnh lùng đáp một tiếng, Lam Mộ Duy từ trên ghế salon đứng dậy, “Con lên lầu trước xem ông cố!”

Sau lưng lơ đãng truyền đến tiếng cảm thán của Dịch Ngưng: “Chỉ có cậu là tri kỷ, Mộ Duy nếu được bằng một nửa của cậu thật tốt!”

“Chị, nói cái gì vậy, chỉ là do tính khí của Mộ Duy bướng bỉnh một chút thôi, chứ nó rất hiểu thuận với chị!”

Dừng một chút, Dịch Khiêm đột nhiên nửa cười liếc nhìn bóng dáng khác ở cầu thang, “Thật ra mà nói, nếu nói là danh môn, Úc Tử Ân mới chính thức được xưng tụng là danh môn đời sau, không phải chị cũng nói cô ấy là con gái của nhà giàu mới nổi sao. Chị, về sau định nghĩa tiêu chuẩn chọn con dâu nên sửa đổi một chút rồi, thực nữ danh môn(người con gái đẹp thùy mị của gia đình có tiếng tăm) nhiều như vậy, Mộ Duy thích, mới là tốt nhất.”

“Có ý gì?” Làm như nghe ra được cái gì, Dịch Ngưng không hiểu nhìn Dịch Khiêm, “Cậu nói cái gì danh môn?”

“Em nói là nhà họ Úc, mới chính thức được xưng tụng là danh môn, cái này về sau mọi người sẽ hiểu.”

Khẽ cười một tiếng, Dịch Khiêm đột nhiên vỗ nhẹ nhẹ bả vai của Dịch Ngưng, từ trên ghế salon đứng dậy: “Mọi người trò chuyện đi, em đi xem ông một chút, xin lỗi không tiếp được rồi.”

Không để ý tới sự kinh ngạc của Dịch Ngưng, Dịch Khiêm đột nhiên lạnh nhạt quay người đi lên lầu, để lại ột phòng khách rộng lớn một màn sương mù.

—— quân môn sủng hôn ——

Cãi nhau với Đường Minh Lân một trận, sáng sớm Úc Tử Ân đã rời khỏi Phỉ Thúy Nam Uyển, nhìn cô bữa ăn sáng cũng không ăn liền đi ra cửa, Đường Minh Lân đang chuẩn bị gọi cô dùng bữa ăn sáng thì cứ như vậy sững sờ đứng ở cổng nhà hàng, thiếu gia tự ái quá lớn, chết sống cũng không mở miệng kêu cô trở lại được.

Trở về phòng công tác, Úc Tử Ân nhìn thấy Tiểu Mễ cùng tiểu Toa đã đi làm, lên tiếng chào, “Tiểu Mễ, giúp tôi mua bữa ăn sáng, tôi muốn ăn sủi cảo hấp với bánh ngọt hai lớp mật.”

Ngồi vào chỗ cô chợt nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu lên, nhìn hai người bọn họ hỏi: “Hai người ăn sáng xong chưa?”

“Lão đại, chúng tôi ăn rồi!” Tiểu Toa giật giật cảm ý bảo Tiểu Mễ đi mua thức ăn, còn cô quay đầu rút một tập tài liệu từ trên bàn làm việc đưa tới, “Lão đại, đây là thư mời gửi tới từ tuần lễ quốc tế thời trang Bắc Kinh, chủ biên Phương mời chị tham gia, chị xem.”

Nhận lấy tài liệu, Úc Tử Ân tiện tay lật nhìn , “Chuyện khi nào? Trước đó không phải chị đã nói qua là chị sẽ không tham gia bất kỳ một cái nào phát biểu nào sao?”

Thật ra thì cũng không phải là không tham gia, chỉ là rất lâu rồi cô đều ẩn danh tham gia, sẽ rất ít khi lấy thân phận nhà thiết kế tới dự, cho nên đến nay giới thiết kế biết đến cái tên Tử Ân chính là nhà thiết kế nổi tiếng “YEN”.

“Thời gian là ngày mai, bên chủ biên Phương không có trở lại, lần này tuần lễ thời trang so với năm trước náo nhiệt hơn rất nhiều, em sắp xếp thời gian không có vấn đề gì, lão đại chị có thể đi xem một chút.”

Nhìn tiết mục biểu diễn một chút, cô gật đầu một cái, “Vậy thì tốt, em nói lại với chủ biên Phương là chị sẽ tham gia, chỉ là không phải lấy thân phận của khách quý.”

“Tốt!”

Để thư mời xuống, Úc Tử Ân quét mắt nhìn trên địa chỉ, “Đặt vé máy bay buổi chiều đến Bắc Kinh, sắp xếp xong xuôi nói cho chị biết thời gian là được.”

“Được, em sẽ đi!” Đáp một tiếng, tiểu Toa xoay người trở lại xử lý công việc.

Trên bàn làm việc điện thoại vang lên, Úc Tử Ân lấy di động liếc nhìn dãy số hiển thị, vội tiếp thì bên kia nghe thấy một giọng nói mềm dẻo truyền ra: “Cha già, sao lại có thời gian rảnh rồi gọi điện thoại tới hỏi thăm con à!”

“Ồ, cái đứa con gái không có lương tâm này, cha đây không phải là đang nghĩ tới bảo bối của cha hay sao, gọi điện thoại hỏi thăm cũng không được?” Bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của Úc Bảo Sơn, giọng nói khó dấu được của một người làm ăn.

“Chưa nói là không được..., lại nói bây giờ cha đang phiêu du ở đâu đây? Không phải vừa trở về có mấy ngày sao, tại sao con lại không có thấy cha đâu cả! Làm cho con trở thành cô nhi không cha không mẹ, muốn con hiếu kính ngài thì dầu gì ngài cũng phải cho con cái cơ hội chứ!”

Khẽ tựa vào trên ghế dựa, Úc Tử Ân câu được câu không cùng cha trò chuyện, mặc dù hai cha con cô đều ở cùng một thành phố, nhưng công việc của Úc Bảo Sơn quá bận rộn, cho nên một tháng cô đều không nhất định có thể thấy mặt cha một lần!

Cha rất yêu cô, cô biết, chỉ tiếc là ông ấy yêu công việc hơn, mỗi lần cảm thấy thẹn với cô, ông đều dùng tiền mua một đồng quà xa xỉ các loại đưa đến trước mặt cô, nhưng lại không có một cái nào là cô muốn.

Thật ra thì cô tình nguyện để cha bỏ ra chút thời gian bồi bên cạnh mình, để cô có thể có một cuộc sống như người bình thường, Phụ Từ nữ hiếu(sự yêu thương của cha mẹ, hiếu kính của con cái) so cái báu vật quý giá còn tốt hơn nhiều lắm! Báu vật có thể sử dụng tiền để mua.

Chỉ tiếc, cô ấy là con gái của nhà giàu mới nổi, cha chỉ biết dùng tiền tới thu mua, chỉ cần có thể dùng tiền giải quyết vấn đề, đối với cha mà nói tất cả đều không phải là vấn đề.

Mẹ qua đời đã nhiều năm như vậy, cha một đấng mày râu nuôi nấng cô không dễ dàng, mặc dù quanh năm suốt tháng không thấy được mấy lần, nhưng cô cũng chưa từng oán trách cha. Ông đã cố gắng đánh liều như vậy, nhưng mà cũng chỉ là vì muốn cho cô có một cuộc sống không buồn không lo, không lo ăn mặc.

“Bây giờ cha đang ở Bắc Kinh, bên này có một công trình xảy ra chút vấn đề, cha đi tới xem một chút, vài ngày sau mới trở lại. Bảo bối ngoan ngoãn ở nhà, trở lại cha mang cho con đặc sản Bắc Kinh!”

“” Nghe bên đầu điện thoại kia vĩnh viễn không đổi là những lời dặn dò cùng trấn an, Úc Tử Ân giật giật khóe miệng, “Không cần mang cho con đâu, buổi chiều nay con bay sang Bắc Kinh, đến lúc đó cha nói địa chỉ ở khách sạn cho con biết, con đi gặp cha!”

“Được, vậy cha chờ con tới đây, muốn cha đặt vé máy bay giúp con không?”

“Không cần, cha không phải là cũng để cho thư ký giúp một tay sao, con đây cũng có phụ tá, không cần làm phiền ông chủ lớn, cứ như vậy đi, con cúp trước, gặp lại sau!”

“Được, con đi cẩn thận một chút, đến nơi cha bảo thư ký đi đón con.”

Bên đầu điện thoại kia vẫn như cũ không quên các loại dặn dò, mặc dù đã quen việc cha cầu nhàu, nhưng Úc Tử Ân nghe vẫn cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Đã nói không cần, cha cứ làm việc của mình đi, đến nơi con sẽ gọi điện thoại cho, cứ như vậy, cúp!”

Cúp điện thoại, cô kinh ngạc nhìn điện thoại di động, bất đắc dĩ cười cười.

24. Chương 24: Ông Lão Quê Mùa

Mới vừa xuống máy bay, Úc Tử Ân liền nhận được điện thoại của Giang Thành là thư ký của cha, hỏi cô lúc nào thì đến, anh ta tới phi trường đón người.

Thư ký Giang Thành của Úc Bảo Sơn là một chàng trai đang hoàng trung thực, những năm này vẫn đi theo bên cạnh ông, giúp đỡ Úc Bảo Sơn chống đỡ giang sơn, đối với Úc Bảo Sơn mà nói, Giang Thành không khác nào là trợ thủ đắc lực của ông.

Tiểu Toa đặt vé máy bay là vào buổi trưa, cho nên lúc tới Bắc Kinh mới hơn một giờ, đây cũng chính là thời điểm giữa trưa mặt trời nóng nhất, không muốn làm cho anh ta ở một nơi thật xa chạy tới, Úc Tử Ân trực tiếp cự tuyệt ý tốt, hỏi địa chỉ khách sạn, sau đó cô đón taxi chạy thẳng tới.

Lúc đến khách sạn, Giang Thành đã đứng chờ, thấy tới đón không phải là Úc Bảo Sơn, Úc Tử Ân một hồi thất vọng.

Giang Thành khách sáo tiến lên đón, sẵn sọc đem xách dùm cô rương hành lý trong tay, “Úc tiểu thư, đi đường khổ cực!”

Ở phương diện làm người Giang Thành đã cực kỳ tốt rồi, Úc Tử Ân gật đầu cười, “Thư ký Giang, cha tôi đâu?”

“Úc tổng mới vừa đi ra ngoài, để cho tôi ở lại khách sạn chờ cô, phòng đã chuẩn bị rồi, mời đi bên này!” Giang Thành dẫn cô đi tới phía thang máy, Úc Tử Ân quét mắt nhìn khách sạn cao quý, im lặng nhún vai một cái.

Úc Bảo Sơn sĩ diện, chọn lựa khách sạn không phải đắt tiền nhất thì là tốt nhất, đối với hành động tầm thường này của ông, từ trước tới giờ Úc Tử Ân cũng không quan tâm.

An bài xong xuôi, Úc Tử Ân thay một bộ quần áo nhẹ nhàng, cột tóc đuôi ngựa đeo túi xách đi ra cửa, T-shirt trắng, quần jean ngắn phối hợp với đôi giày màu trắng, đơn giản thanh thuần giống như sinh viên chưa tốt nghiệp Đại Học.

Vào buổi chiều, cô tùy ý tìm địa chỉ quán trà trên điện thoại di động, sau đó lái xe qua.

Bắc Kinh là một nơi phồn hoa mà cổ xưa, cô đã tới nơi này không chỉ một lần, cho nên cô luôn có thể tìm thấy một nơi yên tĩnh thuộc về mình trong cái thành phố phồn hoa này, nhất là khi cô sáng tác khô kiệt, thời điểm đó rất cần một chút linh cảm đặc biệt kích thích.

Lần trước tham gia cuộc thi thiết kế, linh cảm xuất phát từ kinh kịch cổ và văn hóa mặt nạ, dung hợp hiện đại và cổ đại sáng lập ra yếu tố trào lưu của thời đại mới, thiết kế này đã dễ dàng mang lại cho cô giải quán quân.

Cho nên đối với nơi phồn hoa này trong cô tràn đầy chuyện xưa vẫn luôn rất nhớ nhung, hàng năm vào mùa thu Hương Sơn Hồng Diệp nở rộ, cô đều sẽ đến nơi này ở lại một thời gian.

Cửa trước Khu Đông Thành, cửa trước M.

Ở trong thành Bắc Kinh có rất nhiều quán trà chiều đặc sắc, tên cũng rất là đặc biệt, liền kêu cửa trước M, địa điểm ở đường số 2 tầng 3, ngồi ở trên ban công, giường mắt là có thể thấy ba cửa bên, Tử Cẩm Thành thu hết vào mắt.

Cảnh trí rộng rãi cũng chỉ có ở phía trước cửa M, phòng ăn chủ yếu dùng để thưởng thức trà chiều, bánh nướng xốp, sandwich, món điểm tâm ngọt tràn đầy ở ba tầng Tháp Lý, cực kỳ phong phú.

Phối hợp rất nhiều chủng loại trà khác nhau, trà Bá tước của nước Anh, bữa ăn sáng kết hợp với trà, trà Darjeeling, các loại trà Trung Quốc, rất là phong phú, ở chỗ này ăn cái gì hình như cũng không quan trọng, quan trọng là vào giờ phút này, cảnh đẹp thu hết vào mắt.

Mới từ trong taxi xuống, Úc Tử Ân liền thấy cách đó không xa có hai bóng người, mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy có chút quen thuộc, dừng lại bước chân nhìn một chút, đây không phải là cha cô Úc Bảo Sơn hay sao? ! Thả chim bồ câu tới nơi này ước hẹn với phụ nữ? !

Nhìn lại người phụ nữ bên cạnh ông một chút, cô thả nhẹ bước chân đi lên trước, con người lưu ly sáng chói an tĩnh quan sát, ừ, có thể nói là vẫn còn phong vận quý phụ nhân(khí thế quý hiển, sang trọng), kết đôi với cha già quê mùa nhà mình thật sự không biết điều.

“Cha!” Bỗng chốc phun ra, Úc Tử Ân vỗ vỗ bả vai Úc Bảo Sơn, bị cô làm cho sợ hết hồn, Úc Bảo Sơn chợt quay đầu nhìn không biết nơi nào nhô ra con gái bảo bối, ngẩn người, khẽ hiện lên vẻ lúng túng trên mặt.

“Bảo bối, làm sao con biết ở chỗ này? !” Nửa nghiêng thân thể, Úc Bảo Sơn khấn trương nhìn người phụ nữ đối diện một chút, nhìn lại con gái bảo bối bên cạnh đang kéo cánh tay mình, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao giới thiệu.

Nhìn cái dáng vẻ không có tiền đồ kia, Úc Tử Ân khẽ thở dài một cái, quay đầu nhìn về người phụ nữ dịu dàng phía đối diện, cười đến vô cùng rục rỏ mở miệng chào hỏi: “Dì mạnh khỏe! Con là Úc Tử Ân, con của cha nhé!”

“Thì ra con chính là Ân Ân a, nhiều năm như vậy không thấy, hôm nay trông thật duyên dáng yêu kiều!”

Làm sao tưởng tượng nổi phu nhân phía đối diện là quen biết từ lâu, Úc Tử Ân sững sờ nhìn người phụ nữ hòa ái đối diện, nhìn lại người cha ngây ngốc, đầu óc mơ hồ cười cười, “Dì biết con sao?”

“Dì là dì Dương ở khu phố cũ, bạn học cũ của ba con, lúc trước dì đã thấy con mấy lần còn ôm con nữa! Sau đó dì đi đến Bắc Kinh, cho nên cũng cắt đứt liên lạc, không nghĩ tới hôm nay gặp lại ở chỗ này !”

Đối với dì Dương này Úc Tử Ân ấn tượng không sâu, nhưng vẫn là cười gật đầu chào hỏi, “Thì ra là bạn học cũ của cha! Nếu là bạn học cũ gặp mặt vậy phải hợp mặt thật tốt, trời nóng nực chúng ta đi vào trong nói chuyện đi!”

“Ai u, hôm nay tôi lại không có thời gian, ở công ty còn có buổi họp, Ân Ân Bảo Sơn, chúng ta hôm nào hẹn thời gian hàn huyên một chút!” dì Dương cúi đầu nhìn qua đồng hồ đeo tay, từ trong túi rút ra tấm danh thiếp đưa cho hai cha con cô, “Đây là danh thiếp của tôi, chúng ta hôm nào gặp mặt đi!”

“Được, vậy bà đi làm việc của mình đi! Hôm nào nữa hẹn thời gian!” Úc Bảo Sơn hào phóng nhận danh thiếp đưa cho con gái bảo bối, khách sáo lễ phép cười đưa mắt nhìn người rời đi.

Nhìn danh thiếp trong tay, Úc Tử Ân ngẩng đầu nhìn bóng dáng ngồi xe rời đi, thọt hông của cha một cái, Úc Bảo Sơn mới vừa từ hồi ức tuổi 18 bừng tỉnh, lúng túng sờ sờ đầu, “Bảo bối, cái đó cha.”

“Cha cái gì? Phải giải thích cho con, cha bỏ con thả chim bồ câu tới gặp người tình cũ sao?” Úc Tử Ân im lặng trợn mắt nhìn cha, lôi kéo ông đi về phía khách sạn.

“Bảo bối, con hãy nghe cha nói, thật sự chính là cha ngẫu nhiên gặp phải bà ấy.”

“Được rồi cha, con sớm đã nói với cha rồi, nói yêu thương là chuyện của cha, coi như cha cưới mẹ ghẻ cho con đi, con cũng vậy không có ý kiến a! Chỉ là trước khi cha cưới mẹ ghẻ thì phải để cho con gặp gỡ trước, con xét duyệt mà không qua thì cha nên đổi một người khác đi!”

“.” Úc Bảo Sơn hết ý kiến, đối với phương diện này con gái luôn rộng lượng tha thứ, khiến ông luôn luôn mặc cảm.

“Dì Dương này con cảm thấy cũng không tệ, như thế nào, có phải cha nên suy tính một chút không?”

“Cái nha đầu này, con mắt nào của con nhìn thấy cha có ý tứ kia với bà ấy hả?” Úc Bảo Sơn im lặng liếc con gái một cái, dẫn cô bước vào thang máy.

“Hai con mắt con đều nhìn thấy cha mới vừa rồi đưa tiễn người ta mà tâm tư quay về thời 18 tuổi, còn không thừa nhận!” Kéo tay Úc Bảo Sơn, Úc Tử Ân nghiêng đầu nháy mắt theo dõi, “Cha, dì ấy vừa nhìn chính là rất có phẩm vị, cha là người quê mùa, người ta đồng ý sao?”

25. Chương 25: Không Hẹn Mà Gặp

Úc Tử Ân hỏi tùy tiện, Úc Bảo Sơn lại có chút lung túng, chua chua: “Con làm sao lại biết cô ấy có phẩm vị, còn cha con lại là người quê mùa chứ?”

“Cha quên con gái mình làm nghề gì sao? Bọn con luôn tiếp xúc với xu hướng thời thượng, phải rèn luyện sao cho có một đôi mắt nhân kim tinh, toàn thân cô ấy đều là hàng hiệu, không quá lòe loẹt, rất có gu phong cách, đồng hồ trên tay của cô ấy là hãng Patek Philippe được mua chưa quá một năm, một người phụ nữ ở tuổi của cô ấy còn biết theo đuổi xu thế thời trang như vậy, vì sao lại không có phẩm vị được chứ?”

Phụ nữ tới một độ tuổi nhất định, không nhất định cứ phải có tâm tư truy đuổi theo danh lợi, sự nghiệp, gia đình, các loại chuyện khác cũng rất hỗn loạn, giống như cô một kiểu phụ nữ mạnh mẽ, cha cô làm sao có thể nắm bắt được.

Ra khỏi thang máy, Úc Tử Ân nhìn bất đắc dĩ nhìn dáng vẻ mê hoặc của cha mình, khẽ thở dài một cái.

Úc Bảo Sơn đi ở phía sau cô, có chút không hiểu vì sao, lo lắng hỏi một câu: “Bảo bối, con than thở cái gì vậy?”

Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, Úc Tử Ân ngồi xuống ở một bàn gần cửa sổ, lúc này mới chậm rãi nhìn Úc Tử Ân có chút khấn trương ở đối diện. Cô nghiêng người vỗ nhẹ bờ vai ông: “Cha, phụ nữ như vậy, cha không nắm bắt được, bỏ qua cô ấy cũng buông tha cho tâm ý của mình thôi! Cố gắng, cha sẽ nhanh tốt hơn thôi! Con ủng hộ cha!”

“...” Đợi lâu như vậy, khấn trương như vậy, lại nghe được một câu khuyên mình vứt bỏ tâm tư kia, Úc Bảo Sơn cúi đầu ủ rũ như đưa đám.

Bảo bối nhà ông không coi trọng người kia, về sau nhất định cũng không thể qua lại nữa rồi.

Cầm thực đơn được nhân viên đưa tới, Úc Tử Ân tiện tay mở ra, “Buổi trưa con còn chưa ăn gì đâu, thật đói muốn chết, cha, cha có muốn ăn chút gì không? Hoặc cũng uống ly cà phê rồi ngồi cùng với con một lát chứ? Hai cha con đã hơn một tháng không gặp rồi, đừng nói một chút thời gian như vậy cũng không có nhé?”

Vừa nghe con gái bảo bối nói như vậy, Úc Bảo Sơn nhất thời cảm thấy có lỗi, chợt ngẩng đầu: “Có...có thời gian!”

Ngước mắt, Úc Tử Ân liếc nhìn ông một cái, gật đầu nói: “Được rồi, đã có thời gian, vậy thì phải ngồi với con thật lâu.”

Cầm lấy thực đơn, Úc Bảo Sơn mở ra, quan tâm hỏi: “Cha chọn giúp con nhé.”

Nói xong, ông ngẩng đầu nhìn về phía nhân viên phục vụ, bắt đầu gọi món: “Một phần súp hải sản, lại thêm một phần cá hồi sốt rượu vang, heo sữa quay giòn, một phần thịt cừu nướng...”

Ông còn chưa gọi xong, Úc Tử Ân liền lên tiếng cắt ngang: “Ngừng! Cha, cha muốn cho con no chết à?”

Mặc dù cô là loại động vật ăn thịt, nhưng cũng không có tham ăn vậy chứ!?

Úc Bảo Sơn về mặt xem thường, rất là vô tội nhìn cô: “Những món ăn này mùi vị không tệ, mỗi thứ nên thử một chút!”

“...” Cha cô hiện tại chính là người tục nhất nơi này, nhưng lại không hoàn toàn che giấu sự sùng ái đối với cô, chỉ sợ cô bỏ qua những món ăn ngon, tình nguyện gọi đầy một bàn cũng muốn cho cô được nếm các loại thức ăn ngon khác nhau.

“Vậy...nếu không hay là con gọi đi?” Sự áy náy đối với con gái, thứ ông có thể bồi thường cũng chỉ như vậy thôi.

“Để con gọi cho...” Liếc nhìn nhân viên phục vụ đang nín cười đứng bên cạnh, Úc Tử Ân gọi một phần cá hồi hun khói và bánh tráng miến và Hồng Trà Tích Lan, cũng thuận tiện gọi cho Úc Bảo Sơn một phần trà.

Bỏ thực đơn xuống, trong khi đợi thức ăn mang lên, Úc Tử Ân chống cằm nhìn người cha ngồi đối diện, một tháng không gặp, dường như ông già đi, bốn ba khắp nơi nhất định ăn ngủ không ngon rồi.

“Cha, thật ra cha không cần phải liều mạng kiếm tiền, con đây không có thiếu thốn, cha làm gì lại liều mạng như vậy? Cha không thể sống thoải mái một ngày, để con chăm sóc cha già được sao?”

“Nam Phong là tâm huyết của cha và mẹ con, cha làm sao có thể đứng nhìn nó đóng cửa? Hiện tại cha còn có thể làm việc, kiếm được tiền thì để lại cho con và cháu, nếu tương lai cho ngộ nhờ có gì...”

“Ai da, được rồi, không nói cái này!” Mỗi lần nhắc đến đề tài này, cha lúc nào cũng thương cảm như vậy, Úc Tử Ân thật không có kiên nhẫn nghe tiếp.

Cũng không phải đề tài vui vẻ gì, Úc Baoe Sơn cũng không đề cập đến nữa, “đúng rồi, mấy hôm trước có người bạn tặng cho cha một chiếc Ferrari đỏ, cha cũng không dùng đến, khi về cha sẽ kêu Giang Thành đưa chìa khóa cho con.”

“Ai muốn Ferrari, lại còn màu đỏ, như vậy vừa tục lại rất khó coi!” Nhân viên phục vụ mang bữa ăn đến, Úc Tử Ân nhìn qua món cá hồi, vừa ăn vừa nói.

“Nếu không cha kêu người đổi lại màu khác?” Úc Baoe Sơn hiển nhiên là không hiểu được ý của cô.

“...”

“Đổi sang màu bạc được không?”

“Tục...” thường thức của cha thật không cùng một tầng với cô mà, hơn nữa còn là kém rất nhiều bậc.

“Hoặc là màu vàng được chứ? Nếu vẫn không được thì dán thêm trang trí? Phát sáng lánh lánh nha!”

“Vay càng tục!” Ngắc đầu lên, mặt Úc Tử Ân xám lại, nhìn thấy dáng vẻ thảo luận nhiệt tình của cha cũng không muốn dỗi cho ông một gáo nước lạnh, suy nghĩ một chút liền chuyển đề tài: “Xe con không muốn, bây giờ công việc của con cũng không cần xe, cha đổi thành tiền mặt cho con, con thấy thực dụng hơn.”

“Không thành vấn đề, cha sẽ kêu Giang Thành cho người đi làm!” Dừng một chút, Úc Baoe Sơn dường như nhớ ra điều gì, “Bảo bối, đừng nói con không có tiền xài chứ?”

Cô nhóc nhà ông chưa bao giờ chìa tay muốn tiền, trừ khi tiền trên người không đủ, tình huống bình thường đều là ông chủ động đưa tiền nhiều hơn.

“Con không thiếu tiền đâu, dù sao cũng không cần xe, đặt ở nhà xe cũng rất lãng phí, không bằng con đem đi tặng lương cho Tiểu Toa, Tiểu Mễ.”

Có lẽ trước kia từng sống cực khổ, Úc Baoe Sơn lo lắng nhất là cô không đủ tiền dùng, cho nên chuyện tiền bạc trước giờ ông đều cung ứng không p bao giờ thiếu.

“Vay cũng tốt.” Tiểu Mễ, Tiểu Toa ông cũng từng gặp, đi theo bên cạnh cô cũng đã lâu, có nhiều người bên cạnh chăm sóc cô cũng rất tốt.

Cách đó không xa, một bosngd ánh lười biếng ngồi đưa lưng về phía cô, lúc này đang yên tĩnh xem tin tức trên ipad, khi nghe âm thanh truyền đến từ bàn phía sau, ngón tay thon dài cũng khẽ dừng lại một chút.

Đối diện với anh là một cô bé ngây thơ, xinh đẹp đang chiến đấu với một bàn bánh ngọt và trà chiều, một mình đang rất vui vẻ ăn uống.

Thỉnh thoảng Dịch Khiêm sẽ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô bé một cái, trong ánh mắt quanh quẩn nhàn nhạt sự cứng chiều và dung túng.

Giống như hết cách với cô bé, anh lắc đầu bất đắc dĩ cúi xuống tiếp tục xem tin tức, quanh quẩn trong hơi thở thơm nồng mùi cà phê.

Lúc này, quản lý nhà hàng lễ phép đứng bên cạnh bàn ăn tự mình phục vụ, quan tâm chu đáo.

26. Chương 26: Dịch Thiểu, Trùng Hợp Vây Sao?

Lúc này, quản lý nhà hàng lễ phép đứng bên cạnh bàn ăn tự mình phục vụ, quan tâm chu đáo.

“Dịch thiếu, hoan nghênh đã đến.” Quản lý lễ phép chào hỏi, quay đầu nhìn cô bé bên cạnh đang nhìn ông chằm chằm, hiền hòa cười một tiếng: “Cô Dịch cũng tới, hoan nghênh hoan nghênh! Thức ăn hôm nay cảm thấy thế nào? Có vừa miệng không?”

“Không tệ, ăn rất ngon!” Dịch Noãn gật đầu một cái, vẻ mặt đáng yêu ngập tràn thỏa mãn, “Đồ ăn của Mễ thị rất ngon, cháu rất thích món bánh trứng.”

“Thật sao! Trong thực đơn trà chiều còn có mấy món ngọt cũng không tệ, cô Dịch có thể thử xem.”

“Cháu...” Dịch Noãn muốn mở miệng, lại liếc thấy người đối diện ngẩng đầu nhìn bé một cái, ánh mắt đầy cảnh cáo khiến bé phải ngậm miệng.

Từ màn hình ipad ngẩng đầu lên, Dịch Khiêm nhìn cô bé đối diện một cái, không nhanh không chậm mở miệng: “Một lần không thể ăn quá nhiều, cô bé đã ăn không ít rồi, lần sau tới lại ăn thử, ăn quá no lát nữa lại đau bao tử, lúc đó ta sẽ hối tội cháu.”

Một câu nói nhàn nhạt, mang theo uy quyền cùng sự quan tâm của người lớn, lại làm cho cô bé suy sụp cúi mặt.

Nghe anh nói như vậy, quản lý đành nhún vai với Dịch Noãn một cái bất đắc dĩ, cười trấn an: “Vậy để tôi mang cho cô Dịch một ly nước chanh, xin chờ một chút.”

Dịch Khiêm tất nhiên là khách quý ở nơi này, quản lý tự nhiên không dám chậm trễ, xoay người bước nhanh về quầy phục vụ.

Có người giám sát, lại nghĩ đến uy quyền của chú, Dịch Noãn gặm bánh quy trên bàn, cắn cắn môi, im lặng kháng nghị.

“Thế nào? Cảm thấy ảm ức?” Từ màn hình ngược mắt lên, Dịch Khiêm đột nhiên bỏ xuống ipad, vẻ mặt phớt tỉnh nhìn cô bé đối diện, ở một số chuyện, sự kiên trì của anh ở mỗi quyết định dường như không ai có thể thay đổi: “Vậy là cháu cảm thấy lời của ta không đúng?”

“Không có...” cô bé liếc nhìn anh, cúi đầu không nói lời nào.

Mặc kệ thương yêu hay cưng chiều, anh cũng đều có nguyên tắc, nhìn cô bé đang ảm ức, Dịch Khiêm cũng hết cách lắc đầu: “Noãn Noãn, cháu thích ăn cái gì ta cũng sẽ không cấm, nhưng cháu phải biết mỗi việc đều có giới hạn, nếu cháu ăn quá no, nếu bị tiêu chảy thì làm sao? Cháu đã quên lần trước chuyện ăn tôm hùm đã khiến cho cả nhà náo loạn đến gà chó không yên rồi hả?”

“Cháu chưa...” Nhớ đến lần đau đến chết đi sống lại kia, cô vẫn có chút run sợ.

“Nhớ là tốt rồi! Đợi lát nữa, nếu cháu thích có thể đem về nhà, cháu nói với quản lý một tiếng, gói đem về nhà đi! Không thể gói quá nhiều, lần sau ta lại dẫn cháu đến!”

“Được rồi!” Mới nghe thấy lời này, mặt cô bé nhất thời vui đến nheo mắt lại!

Bé vẫn đang chờ câu này của chú đó, bé biết ông chú sẽ không tàn nhẫn như vậy đối với bé đâu!

Ngồi gần cửa sổ, Úc Bảo Sơn nhận được điện thoại của thư ký, vội vội vàng vàng đi thị sát công trường, đem Úc Tử Ân bỏ lại ở nhà hàng.

Nhìn ông vội vàng như vậy, Úc Tử Ân cũng không ép, tiêu sái khoát tay thả người, nhìn bữa ăn trước mắt, khẩu vị cũng mất, gọi phục vụ dọn xuống, chỉ để lại ly hồng trà còn đang bốc khói.

Là người có thói quen uống trà chiều, lúc bưng chén trà lên, lơ đãng nhìn thấy trên khăn ăn có một họa tiết rất đặc biệt, với nhạy cảm của người thiết kế, cô liền lấy ra một cây bút cùng một kẹp giấy nhỏ, nhanh chóng vẽ họa văn lên trên.

Lúc đang bận vẽ, cô loáng thoáng瞥 thấy một cổ nhân nhạt hương thảo mộc xông vào mũi, mơ hồ có chút quen thuộc, theo bản năng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một bóng dáng không biết đã đứng trước bàn từ lúc nào.

Nhìn thấy là anh, cô có chút bất ngờ: “Dịch thiếu?”

“Úc tiểu thư.” Không nghĩ cô lại đột nhiên ngẩng đầu lên, Dịch Khiêm hơi híp mắt lại, mở miệng cười chào hỏi, gương mặt thanh nhã tuấn tú còn loáng thoáng một chút biếng nhác chưa biến mất hoàn toàn.

Hoảng hốt đứng lên, cô khẩn trương nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, cười cười xấu hổ: “Ếc...làm sao anh cũng ở đây?!” Thật là khéo, ở chỗ này cũng có thể gặp anh!

“Đúng dịp về nhà, hôm nay tôi dẫn cháu gái đi uống trà chiều bên ngoài!”

“À, hóa ra là vậy!” Cô nhìn theo hướng của anh, cách đó không xa một cô bé đag tò mò nhìn qua bên này, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Bên kia là cháu gái nhỏ anh hay nhắc đến?”

“Ừ...cứ xem là như vậy đi!” Dịch Khiêm đột nhiên cười cười, nhìn cô bé bên kia vẫy vẫy tay, cô bé đang tò mò liền hấp ta hấp tấp chạy tới.

27. Chương 27: Chẳng Lẽ Có Jq?

Dịch Khiêm đột nhiên bị kéo tay, Dịch Noãn Noãn cười đến mặt sáng rỡ, kích động chào hỏi Úc Tử Ân: “Chào chị! Em tên là Dịch Noãn Noãn, Noãn - ảm áp.”

“Tiểu nha đầu đáng yêu!” Hình như là thật lâu chưa từng thấy cô gái nhỏ đáng yêu như vậy, Úc Tử Ân không nhịn được khen ngợi, tiếp theo cười duỗi tay về phía cô bé: “Xin chào, chị tên là Úc Tử Ân, Úc - thơm nồng, Tử - con gái, Ân - ân điển.”

“Ừ, em là. . . . Tiểu Ngũ.”

Vào lúc giới thiệu, tiểu nha đầu đột nhiên nghiêng đầu nhìn Dịch Khiêm một cái, hình như hơi do dự, khi nhận được sự đồng ý của người khác thì nhanh xoay đầu lại, tiếp tục cười nói: “Em là chất gái của Tiểu Ngũ!”

“Hả? Chất. . . . Chất gái? !” Mới nghe đến đây, Úc Tử Ân ngẩn người, cho là mình nghe lầm, quay đầu nhìn về phía người đàn ông một bên cười nhạt, không xác định hỏi câu nữa: “Chất gái? !”

Hài lòng khi thấy vẻ mặt Úc Tử Ân kinh ngạc, tiểu nha đầu vui mừng cười đến híp cả mắt: “Tiểu Ngũ là ông chú của em, ông nội em là anh ông, ba em là cháu ông! Tiểu Ngũ có vai vế cao, chiếm đủ tiện nghi của tất cả mọi người!”

Tiểu nha đầu vừa giới thiệu, cô loáng thoáng nhớ tới ngày đó gặp Lam Mộ Duy ở Thập Tam Lâu, anh gọi là chú nhỏ, dòng họ gia đình bốn đời cũng không hiếm thấy, mình với cháu ngoại mình cùng lứa cũng không phải là không thể nào, cô ngược lại có vẻ hơi ngạc nhiên.

Sững sờ rồi hồi hồn, cô lúng túng nhìn về phía người đàn ông trang nhã đối diện, “Xin lỗi, tôi vẫn cho là cô bé là cháu gái anh.”

Chau chau mày, Dịch Khiêm đột nhiên cười khế, “Nên nói xin lỗi phải là tôi mới đúng, ngày đó là tôi nói gạt cô.”

Thói quen đem tiểu nha đầu làm thành cháu gái của mình để chăm sóc, cũng dung túng cô bé muốn làm gì thì làm không biết lớn nhỏ gọi mình là Tiểu Ngũ, thời gian lâu dài cũng trở thành cháu gái thật.

“Ừa, cái gì nói gạt? Chị Úc, có phải Tiểu Ngũ nói với chị em là cháu gái ông hay không? !”

“Ừ, phải. . . .” Cô nói thật, không thể nghĩ đến kém mấy vai vế, đảo mắt thành cháu gái!

Nghe được cô nói như vậy, tiểu nha đầu cười híp mắt, “Tiểu Ngũ nhà chúng em đâu chỉ có vai vế lớn, lại không muốn bị người ta kêu già như vậy, ông chú, ông suy nghĩ xem có phải già không! Cho nên mỗi lần ông dẫn em đi ra ngoài đều giới thiệu em là cháu gái ông, trực tiếp gọi cháu cho tiết kiệm, lập tức để cho em thăng cấp có thể xưng anh gọi em với cha em, em thật vui mừng á!”

“” Nhìn bộ dáng của tiểu nha đầu này, Úc Tử Ân cười cười bất đắc dĩ, quay đầu nhìn về phía bóng dáng bưng ly nước lọc bằng thủy tinh, động tác đơn giản lại được anh làm tới cực kỳ đẹp mắt.

Cô cảm giác trên người anh có phong cách người đàn ông khác không có, thành thực trang nhã, lười biếng lại cao quý, giống như là quân tử cổ đại, phong độ khiêm tốn hòa nhã bất phàm.

Cho dù là nghe tiểu nha đầu tố cáo, trên mặt anh vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt, mấy phần cứng chiều mấy phần dung túng, thậm chí mang theo vài phần bất đắc dĩ, vậy mà gương mặt tuấn tú lại chỉ lưu lại dấu vết mờ mờ.

“Nhưng mà loại chuyện này phải gạt cha em bí mật tiến hành, nếu không để cho cha em biết về nhà em sẽ bị đòn!” Dừng một chút, tiểu nha đầu hình như nghĩ tới điều gì, lại hỏi: “Chị Úc, lúc nào thì Tiểu Ngũ nhắc qua em với chị?”

“Éc.” Nhớ tới ngày ngoài ý muốn đó, Úc Tử Ân theo bản năng nhìn về phía đối diện người đàn ông, do dự muốn mở miệng, tiểu nha đầu ngây thơ nhạy cảm đánh hơi được tư vị JQ, tò mò hể hể mở miệng trước: “Không thể nói sao? Chẳng lẽ có JQ?”

Nghe vậy, tay người đàn ông bưng cái ly cứng lại, rất là im lặng quay đầu nhìn cô bé, hình như cũng không giấu giếm, chỉ nhàn nhạt gợi ý bốn chữ: “Băng keo cá nhân!”

“Oh.” Chợt hiểu được anh nhắc nhở, tiểu nha đầu làm dáng vẻ hiểu, nửa hí mắt nhìn hướng Úc Tử Ân đối diện, trong ánh mắt đơn thuần nhiều hơn mấy phần quan sát cùng thưởng thức, “Hóa ra chị chính là mỹ nữ băng keo cá nhân!”

“Éc. Xin lỗi, ngày đó chiếm dụng băng keo cá nhân của em.” Trí tưởng tượng của tiểu nha đầu này thật phong phú, cô là một phụ nữ đã lập gia đình, có thể có JQ gì chứ, vậy thì không tôn trọng người đàn ông tôn quý này rồi?

“Không sao không sao!” Tiểu nha đầu đặc biệt khoát tay áo, “Tiểu Ngũ nói rồi, đồ tốt sẽ có công dụng vào thời điểm mấu chốt mới có giá trị, hôm nào em đưa chị một bộ băng keo cá nhân do em thiết kế, rất dễ thương!”

“Ặc, cái này không cần đâu.” Nha đầu ngây thơ lần đầu tiên gặp mặt đã hào phóng chia sẻ đồ đặc của mình với cô, nếu cô không có đáp lễ vậy cũng quá không lễ phép.

“Cần, cần, đó là tự em thiết kế, bên ngoài còn không mua được!”

“Được!” Không muốn phạt ý tốt của cô bé, Úc Tử Ân gạt đầu đồng ý, cầm cây kẹp vẽ trong tay lên, “Làm đáp lễ, hôm nào chị thiết kế xong bộ quần áo này sẽ đưa cho em.”

“Tuyệt! Quá tuyệt!” Nhìn đồ án phức tạp trong tay cô, mặt Dịch Noãn Noãn sùng bái chống cằm nhìn Úc Tử Ân, “Chị Úc, không ngờ chị là nhà thiết kế! Thật là lợi hại, em sùng bái nhà thiết kế nhất, có thể thiết kế ra rất nhiều y phục rất đẹp!”

“Thật sao! Thật ra thì thiết kế cũng chính là người bình thường, chỉ nhiều hơn chút chú ý trào lưu cùng khuynh hướng hơn so với mọi người mà thôi!” Thu hồi cây kẹp vẽ, Úc Tử Ân chống mặt nhìn về phía tiểu nha đầu đối diện vẫn tò mò như cũ, nửa cười vươn tay, “Cho chị số điện thoại di động của em, thiết kế xong y phục chị sẽ đưa tới cho em!”

“Được ạ!” Tiểu nha đầu vội vàng cúi đầu lấy điện thoại từ trong bao ra đưa cho Úc Tử Ân, mặt mong đợi nhìn cô nhập số điện thoại mình vào trong điện thoại di động.

Người đàn ông trầm mặc một bên rốt cuộc không hề trầm mặc nữa, đặt cái ly quay đầu đi, khẽ cười một tiếng, mặt trời ghé nhìn tiểu nha đầu bên cạnh, “Ê hèm, gặp lần đầu đã quen thân, chỉ hận không gặp sớm?”

“” Nghe vậy, tiểu nha đầu quay đầu lại, con mắt đáng yêu hướng anh chớp, “Đều có! Con cũng thật thưởng thức mỹ nữ! Còn lại là mỹ nữ kiểu tài nữ!”

28. Chương 28: Tôi Tin Tưởng Vào Ánh Mắt Của Cô

Sau khi thu hồi điện thoại di động, Dịch Khiêm từ trên ghế salon đứng dậy, một tay đặt lên đầu cô, khoe miệng nở ra nụ cười yếu ớt.

“Bình thường quần áo của tôi đều do chuyên gia mua sắm, không khéo là gần đây hẳn ta không ở trong nước. Còn tôi đây thì đang cần đồ để tham gia một hội nghị, sau hội nghị còn có dạ tiệc, nên chưa biết phải chọn đồ gì, hôm nay gặp Úc tiểu thư ở đây, cô có thể giúp tôi chứ!”

Không ngờ anh sẽ mở miệng yêu cầu cô giúp đỡ, Úc Tử Ân ngẩn người, tiếp theo là gạt đầu một cái, sáng khoái đồng ý: “Được! Chẳng qua tôi chỉ cho chút ý kiến thôi.”

“Úc tiểu thư là nhà thiết kế, tôi tin tưởng ánh mắt của cô.” Đang nói, anh quay đầu nhìn về bóng dáng đang bước ra từ phòng thử đồ, đôi mắt phát ra chút ánh sáng, gạt đầu khen, “Không tệ, rất thích hợp với nó.”

Một chiếc đầm màu trắng với vai xéo, thắt lưng là nơ con bướm thật to rũ xuống, vừa lộ vẻ đáng yêu lại không mất đi phần hấp dẫn, mặc kệ là hội nghị hay dự tiệc đều đủ tiêu chuẩn, thỏa mãn hư vinh đơn thuần của một đứa bé trong cô

Quay đầu, đột nhiên Dịch Khiêm nhìn cô gái bên cạnh một cái, cười nhạt, “Cô cảm thấy như thế nào?”

Ánh mắt của cô không tồi, có thể đoán được tâm tư nha đầu kia, còn có thể chọn cho cô một bộ váy hoàn hảo khiến cô ghi dấu trong lòng người ta, về điểm này không phải nhà thiết kế nào cũng làm được.

Nghiêng người sang, Úc Tử Ân nhàn nhạt quan sát tiểu nha đầu một cái, sau đó gạt đầu, “Ừ. khá đẹp!”

Nghe cô nói như vậy, dĩ nhiên tiểu nha đầu sẽ rất vui mừng, chạy vội đến kéo cánh tay của Dịch Khiêm, “Tiểu Ngủ, hôm nay cháu chà quét thể hơi nhiều, sẽ không đau lòng chứ? Không thể nào?!”

Xem đi, cái gì là có được tiện nghi rồi còn ra vẻ, chính là bộ dáng hiện tại của tiểu nha đầu!

Hết cách với cô, Dịch Khiêm bất đắc dĩ lắc đầu, tức giận giơ tay lên cú một cái cốc vào trán cô, “Mấy vị này còn phải ra sức dọn dẹp cục diện rồi rầm, tôi đây chỉ ra ít tiền lại, ngược lại chẳng thấy đau lòng gì cả.”

“A a, cậu không phải đau lòng là tốt rồi!” Tiểu nha đầu giả hoạt trừng mắt nhìn Dịch Khiêm, ngược mắt nhìn về phía Úc Tử Ân treo nụ cười bất đắc dĩ, mặt sùng bái: “Những quần áo này tôi đều rất thích, mắt nhìn của chị Úc thật tốt, không hổ là nhà thiết kế, bội phục!”

“Được rồi, đừng khoe mẽ, chúng ta còn phải đi mua ít quần áo nam, nhanh đi thay quần áo đi!”

“Hả? quần áo nam, cho ai ạ?” Tiểu nha đầu chớp chớp đôi mắt tò mò nhìn cô

Úc Tử Ân quay đầu nhìn Dịch Khiêm, còn chưa mở miệng, Dịch Khiêm đột nhiên liền vỗ vỗ vào mặt tiểu nha đầu, “Là cậu, thay quần áo đi!”

“Dạ, lập tức, lập tức”

Bước vào khu chuyên bán quần áo nam, Úc Tử Ân đi một vòng, cuối cùng tuyển chọn được vài bộ, ôm những bộ quần áo đó đến trước mặt Dịch Khiêm, “Ặc, có muốn thử một chút hay không?”

Chống lại cô là một nụ cười anh tuấn đặc biệt hơn người, cô đột nhiên cảm thấy có chút quẫn bách, trừng mắt nhìn anh, không hiểu mà hỏi: “Tại sao nhìn tôi như vậy?!”

Ánh mắt rơi vào đôi mắt lưu ly chói sáng của cô, anh cười và hỏi: “Cô không hỏi kích thước của tôi sao?”

Sau khi đi vào cửa hàng, cô chỉ hỏi phục vụ những quần áo tây để ở chỗ nào, sau đó nghiêm túc cẩn thận tìm mấy bộ quần áo tới đây, từ đầu đến cuối cũng không hỏi kích cỡ của anh, điều này làm cho anh có chút kinh ngạc.

“Cái này sao, đây là bài học quan trọng của nhà thiết kế, phải đo được kích thước người qua ánh mắt, như thế mới không có lỗi với khách hàng, không tin anh cứ thử một chút!”

Dịch Khiêm nhận lấy quần áo, gật đầu một cái, xoay người đi vào phòng thử đồ cùng với một nhân viên phục vụ.

Sau khi Dịch Khiêm đi vào phòng thay đồ, Úc Tử Ân kéo tiểu nha đầu qua một bên, tò mò hỏi ra sự nghi ngờ của mình: “Noãn, bình thường Dịch thiếu mặc quần áo là do người nào chịu trách nhiệm, cô biết không?”

“A, cái này, tôi biết rõ, hình như là gọi. Tên gì Louie •King , tự xưng là Quốc vương, thật ra thì lão chẳng mấy tuyệt vời, thật là kỳ quái!”

“Louie •King?!” Mới nghe đến cái tên này, Úc Tử Ân ngăn người, đây không phải là ngọn lửa đỏ trong tuần lễ thời trang Paris những năm gần đây sao. Là một nhà thiết kế đầy tài hoa?!

Hơn một năm trước, cô từng được nhìn qua tác phẩm của ông trong tuần lễ thời trang ở Paris, phong cách đặc biệt tràn đầy phong tình Trung Quốc, từ thiết kế đến nguồn gốc linh cảm cũng không bình thường, đúng là nhân vật lợi hại, lại không nghĩ rằng ông là nhà thiết kế riêng của Âu Dương Khiêm!

Điều này cũng khó trách cô cảm thấy phong cách quần áo anh mặc có chút quen thuộc, riêng những bộ quần áo được đo ni chuẩn, toàn thế giới không ra được bộ thứ hai!

29. Chương 29: Được Lời To

Cửa phòng thay quần áo cách một tiếng liền mở ra, Úc Tử Ân theo nhìn lại nơi phát ra âm thanh ấy, một bóng dáng kiêu căng và lạnh nhạt đứng trước tấm kính lớn, áo khoác màu xám đen ở bên ngoài, bên trong là một chiếc áo màu tím nhạt, áo cổ lật thiết kế đặc biệt, bộ quần áo này mặc trên người anh, rất vừa vặn, không thừa một phân không thiếu một nét.

Sắp xếp cổ áo ổn thỏa, Dịch Khiêm đột nhiên ngược mắt nhìn về phía trước cô gái nhỏ đang quan sát mình, ánh mắt khó nén sự tán thưởng, môi mím giương nhẹ, “Rất vừa vặn, xem ra cái danh nhà thiết kế này không phải là có tiếng mà không có miếng.”

Khẽ cười một tiếng, Úc Tử Ân cũng không phản bác, xoay người đến chọn cà vạt, cuối cùng chọn một cái màu tím đậm cùng màu thắt tử đưa tới trước mặt anh, khi anh nhìn chiếc áo sơ mi của mình, anh quyết định chọn màu tím đậm.

Chau mày, cô ngược mắt liếc nhìn anh một mình đeo cà vạt mà không ai giúp, nhón chân lên giúp anh một tay.

Gần như vậy, loáng thoáng có thể ngửi được mùi hoa cỏ từ người anh, hơi thở mập mờ chuyển động vòng quanh, để cho cô không nhìn được mà căng thẳng.

Thật ra thì không phải là cô chưa từng đeo cà vạt giúp đàn ông, lúc ở nhà cô thường đeo caravat giúp ba mình, sau khi kết hôn mỗi tuần cô đều cùng Đường Minh Lân trở về Đường gia ở một ngày, đại gia là anh thỉnh thoảng ăn vạ, bắt cô đeo caravat dùng.

Chỉ là hôm nay cô lại giúp đỡ người đàn ông tôn quý này, cho dù là nhà thiết kế có thói quen đeo caravat giúp khách hàng, cô vẫn cảm thấy hơi lo lắng

Ho nhẹ một tiếng, cô mong không khí ngột ngạt trong lòng mình giảm xuống: “Bộ quần áo này dường như rất thích hợp để đi hội nghị, đa số các chủ quản cấp cao thích tây trang màu đen, nên tôi chọn áo khoác màu xám, tương đối hòa hợp lại có phần nổi bật.”

Thời điểm tất cả đã hoàn chỉnh, dường như cô nghĩ đến điều gì, rồi lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp đen, một ghim cài áo hình nhánh cỏ bốn lá, thận trọng đặt lên cổ áo của anh.

Cỏ bốn lá khéo léo và tinh xảo, chiếu hào quang rực rỡ, nó cũng giống như đôi mắt của anh, thâm trầm nhưng không cứng nhắc, đúng là một cảnh đẹp hoa lệ, cũng làm cho người đàn ông vốn luôn tôn quý và ưu nhã có thêm khí chất thư thái.

Cúi đầu nhìn ghim kẹp chói sáng trên cổ, Dịch Khiêm khẽ sững sốt một chút, “Cái này rất đặc biệt, là cái gì?”

“Hả? Cái này à, cái này là cổ bốn lá của quốc hoa Ireland, trong truyền thuyết của Ireland, mọi người bình thường cho là cổ bốn lá là vật đem đến may mắn, về truyền thuyết cổ bốn lá cũng có rất nhiều, và luôn mang cái kết tươi đẹp! Đưa cho anh, là hi vọng anh có một hội nghị thành công, coi như là đáp tạ việc lần trước anh giúp tôi một tay, mặc dù nó không phải là thứ rất đáng tiền.”

Cái ghim này cô mới mua vài ngày trước, vốn muốn dùng để phối hợp với quần áo của người mẫu, lại không nghĩ rằng nó có công dụng lớn như thế.

Người đàn ông này xuất sắc và hoàn mỹ, hình như phối hợp với bất kỳ vật gì cũng cảm thấy phù hợp, thậm chí còn có cảm giác nó cao quý hơn một bậc.

Xoay người, đột nhiên Dịch Khiêm liếc nhìn chính mình trong gương, ánh mắt lơ đãng rơi vào cổ bốn lá trên cổ áo, con mắt u ám bộc phát một tia sáng.

Quay đầu lại, nửa nghiêng thân thể, anh nhàn nhạt mỉm cười với cô, “Cám ơn cô về món quà.”

“Đừng khách khí, chuẩn bị đổi một bộ khác đi!” Nói xong, cô xoay người liếc nhìn tiểu nha đầu đang chơi điện thoại di động sau lưng, nhẹ cười một tiếng, đem một bộ quần áo khác thích hợp hơn với tiệc đưa cho anh.

Thấy cô nhìn tới mình, tiểu nha đầu hơi hốt hoảng thu hồi điện thoại di động, cười hì hì nhìn cô một cái, lại nhìn bóng dáng của Dịch Khiêm đang đi vào phòng thay đồ, mặt nịnh hót, kéo tay Úc Tử Ân, “Chị Úc, đợi lát nữa xong mọi chuyện chúng ta đi dạo phố nhé, chị còn có việc bận sao? Nếu như không có, chúng ta cùng đi ăn bữa ăn tối đi?”

“Hả? Đã muộn rồi sao?” Cúi đầu, cô lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, quả thật không còn sớm, nhớ tới tiệc cơm mời khách lần trước, ai cũng chưa tận hưởng, liền gật đầu, “Được rồi, cùng đi ăn bữa ăn tối, chỉ là, tôi mời khách!”

“Tại sao vậy? Tụi em không phải là một tài chủ lớn sao! Tùy tiện đánh cướp, không cần khách khí đâu!”

“Cái nha đầu này.” Nhìn Dịch Noãn suy nghĩ đơn thuần, Úc Tử Ân thật sự hết cách với cô, cô là người lớn mà ra tay đánh cướp thế, cô ta còn sung sướng, thật đúng là hiếm thấy.

Đổi một bộ tây trang màu lam ra ngoài, Dịch Khiêm ngược mắt nhìn về phía đối diện đang cầm một cái nơ đi tới, không nhanh không chậm cài nút áo của mình thật chỉnh tề.

“Dạ tiệc thì không cần cả vật rồi, dùng cái này đi!” Giúp anh buộc nơ, rồi cô vui vẻ lùi về phía sau, dò xét cẩn thận ánh mắt của anh, vẫn mang theo ánh mắt bất bẻ dành cho nhà thiết kế, quần áo rất vừa người, chỉ là cô cảm thấy có gì đó thiếu thiếu.

Vận lòng may suy nghĩ một chút, cô mang ra một ghim cổ áo hình chữ V gấp ra ngoài, kẹp trên ngực anh, một chiếc khăn màu lam được quấn theo kiểu Nhật truyền thống, tạo hình đặc biệt cùng thiết kế khiến trọn bộ càng khiến nó thêm khác biệt.

Nha đầu tò mò bu lại, ngạc nhiên nhìn ghim cài trên ngực Dịch Khiêm, đúng là một tạo hình hoàn mỹ, mặt không thể tin: “Chị Úc, chị thật lợi hại! Một chiếc ghim kẹp đơn giản như lên quần áo lại rất khác, trong túi chị có nhiều bảo bối thật!”

Nhìn bộ dáng khoa trương của tiểu nha đầu, Úc Tử Ân cười cười, “Trong túi tôi quả thật đều là bảo bối, nhưng nhà thiết kế phải tùy thời mà bất linh cảm!”

Xoay người, cô hướng về người đàn ông bên cạnh, hỏi thăm ý kiến: “Dịch thiếu, anh cảm thấy như thế nào?”

Nhìn mình trong kiếng, Dịch Khiêm gật đầu một cái, mặt hài lòng, “Ừ, rất tốt! Úc tiểu thư thay tôi chọn lựa đồ, khiến cho tôi bắt đầu mong đợi vào dạ tiệc rồi!”

Quần áo đơn giản nhưng lại không kém phần sang trọng, chỉ sợ ngay cả Louie • King cũng không thể nghĩ ra, xem ra để cho cô chịu thiệt ở Thụy Nhĩ, làm một nhà thiết kế nhỏ, thật là anh được lời to rồi!

30. Chương 30: Ý Nghĩa Của Cỗ Bốn Lá

Ra ngoài ăn tối xong, đưa Úc Tử Ân về khách sạn, tiểu nha đầu trên ghế sau liền không kịp chờ đợi ngồi lên ghế lái phụ rồi.

Đang muốn nổ xe rời đi, Dịch Khiêm quay đầu liếc nhìn tiểu nha đầu bên cạnh tò mò cười hề hề, nửa nghiêng thân thể, một tay đỡ ở trên tay lái, trêu ghẹo cười cười, “Nhìn anh như vậy, muốn có ý đồ bất chính với anh sao?”

“Thôi đi, anh có cái gì có thể nhường cho em sao!” Tiểu nha đầu vẽ mặt khinh thường khê hừ một tiếng, đột nhiên vừa nghĩ tới ước nguyện ban đầu của mình, nhanh chóng chuyển đề tài, thần bí hề hề sáp lại gần, “Tiểu Ngũ, anh thành thật khai báo cho em, có phải anh đối với chị Úc có ý tứ hay không!”

Nghe cô hỏi vấn đề này, Dịch Khiêm không những không kinh ngạc, thì ngược lại giống như trêu chọc mèo, nhẹ nhàng cười yếu ớt, không nhanh không chậm đáp trở lại: “Như vậy theo ý của huynh, anh giống hay không giống có ý tứ với cô ấy?”

“Giống như, không đúng, căn bản chính là đối với người ta có ý tứ!” Tiểu nha đầu một bộ dáng cực kỳ khẳng định và xác định chính xác, nháy nháy mắt, sừng sốt muốn hỏi ra kết quả ở trên vấn đề này.

“Thật sao?” Chau chau mày, Dịch Khiêm cho cô một câu trả lời lập lờ nước đôi, không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhất thời khiến tiểu nha đầu tò mò gần như phát điên.

“Dùng một phần nhỏ loại ngữ điệu này gạt em, em chính là có chứng cứ! Hừ!” Không hỏi ra cái gì, tiểu nha đầu tức không nhịn nổi, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, mở ảnh chụp mình vừa mới chụp khi anh thử quần áo đưa cho anh nhìn.

“Tự anh xem một chút, phải nói hai người các anh không có JQ*, ai tin!” Mới vừa nhìn bộ dáng chị Úc đeo caravat cho anh, cực kỳ giống một đôi vợ chồng trẻ, một màn kia nhưng mà JQ vô hạn nha!

JQ: gian tình

Cầm điện thoại di động của Dịch Noãn khảm đầy kim cương này, Dịch Khiêm hơi cúi đầu mở ra một tấm ảnh chụp ở phía trên, ngón tay thon dài quét qua trên màn hình, trong buồng xe một mảnh tĩnh mịch.

“Ề hèm, ảnh chụp không tệ!” Mặc dù cách một khoảng, nhưng kỹ thuật tiểu nha đầu chụp ảnh quả thật rất được, nhiều góc độ nhìn cực kỳ mập mờ.

Khê cười một tiếng, anh giơ tay để điện thoại trở về trong túi Dịch Noãn, không nhanh không chậm ngừng đầu lên quan sát Dịch Noãn, nhàn nhạt mở miệng đánh gãy ảo tưởng của cô: “Chỉ là, em nghĩ hơi nhiều.”

“Cái gì suy nghĩ nhiều! Tiểu Ngũ, anh không cần không thừa nhận nha! Thích người ta cũng không phải là chuyện mất mặt!”

“Em thật sự nghĩ nhiều! Giữa anh và cô ấy không có loại quan hệ như em nghĩ kia.”

“Tại sao không có, cái này có thể có!”

“Cái này thật sự không có!” Nhẹ nhàng cười, Dịch Khiêm bắt đắc dĩ vỗ vỗ gương mặt của tiểu nha đầu cố chấp, “Cô ấy đã kết hôn rồi, không nên suy nghĩ nhiều, tránh cho làm hại đến tiếng tăm của cô ấy, biết không?”

“Hà? ! Kết hôn á! A ông trời —— Tiểu Ngũ vậy anh không thể không hy vọng? !” Mới nghe đến điều này, tiểu nha đầu thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại một tranh hơn thua ngang bướng nhìn anh, “Không có việc gì, kết hôn còn có thể ly hôn đấy! Tiểu Ngũ em ủng hộ anh nha!”

“.....” Xoay người, Dịch Khiêm thắt chặt dây an toàn khởi động động cơ, trước khi lái xe không quên quay đầu liếc nhìn tiểu nha đầu bên cạnh, cứng chịu sờ sờ đầu của cô, một bộ dạng trưởng bối ân cần dạy bảo: “Nha đầu, nếu như cô ấy hạnh phúc, thì không thể làm chuyện phá hỏng nhân duyên của người khác,

biết không? Còn nữa, chuyện ngày hôm nay, về nhà đừng nhắc lại nữa, cũng không nên nhắc tới ở trước mặt bất kỳ người nào, nếu để cho Hân lão phu nhân của các người biết, anh sẽ rất bị thảm đấy! Biết không? !”

“A, biết!” Chuyện Hân lão phu nhân ba ngày hai bữa tìm phụ nữ cho Tiểu Ngũ xem mắt cô không phải là không biết, suy nghĩ vì tiền đồ tốt đẹp sau này của mình, chuyện này chỉ có thể là bí mật rồi!

“Ai, đáng tiếc, chị Úc xinh đẹp lại có tài năng, tại sao lại bị người đàn ông khác giành trước rồi sao! Tiểu Ngũ vận số của anh thật không tốt.”

Không để ý tới tiểu nha đầu nói nhảm, Dịch Khiêm bắt đắc dĩ cười cười, khởi động xe đem xe chạy nhanh trên đường.

—— quân môn cương chiều cười ——

Trên đuôi lông mày ánh trắng, biệt thự yên tĩnh xa hoa bao phủ ở dưới ánh trăng nhàn nhạt, loáng thoáng có thể nghe giữa đêm hè, tiếng côn trùng kêu vang trong bụi cỏ trong rừng.

Phòng khách to như vậy tràn ngập mùi hương nhàn nhạt, phòng khách thiết kế kết hợp phong cách Trung Quốc và phương Tây, khiến cho phòng khách nguyên bản là nghiêm túc ngạo lạnh nhìn tăng thêm mấy phần ấm áp.

Ở trên vách tường hai giá sách hình cung được hiện lên, biến thành đặc sắc lớn nhất của phòng khách, đường cong cũng nhu hòa phòng khách.

Khẽ tựa vào trên ghế dựa, Dịch Khiêm nghiêng đầu chuyên chú mà lười biếng xem ảnh chiếu trên TV màn hình tinh thể lỏng, ngón tay thon dài đang cầm một ly rượu đỏ, tinh tế thưởng thức.

Ảnh từ chỗ Dịch Noãn len lén lấy được bản chính, bên cạnh đó còn có hôm nay lúc đi dạo phố thử quần áo chính anh chụp ảnh, mỗi một tấm ảnh hình như cũng đang giải thích chuyện xưa không giống như vậy.

Nhìn những tấm ảnh này, anh mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy trong lòng rộn ràng dần dần yên tĩnh lại, die»nd anl«equ»yd«on trong yên tĩnh mơ hồ còn nhúc nhích một chút rung động.

Nghiêng thân thể qua, anh cầm lấy chiếc kẹp ghim cổ bốn lá ở trong hộp gấm trên bàn, tinh tế liếc nhìn, làm như nghĩ tới điều gì, đang ngồi thẳng đánh vào ba chữ “cổ bốn lá” trên trang web.

Một cái enter liền đem tất cả đáp án tìm ra.

Cổ bốn lá lại có tên là cổ may mắn, trong truyền thuyết cổ bốn lá là Eve từ vườn địa đàng trên thiên đàng mang tới cả vùng đất, ý nghĩa tiếng Trung là hạnh phúc.

Mỗi lá đều ý nghĩa không giống nhau, Cổ một lá ý nghĩa là hy vọng, Cổ hai lá ý nghĩa là trả công, Cổ ba lá ý nghĩa là tình yêu, mà cổ bốn lá hiếm có, chính là hạnh phúc.

“Thì ra là.”

Dưới ánh đèn mờ, anh cúi đầu nhìn kẹp ghim cổ bốn lá trong tay, hơi híp mắt lại, khóe môi lạnh bạc nâng lên nụ cười dịu dàng, bóng đêm ấm áp, cũng yên tĩnh.

!

31. Chương 31: Vô Tình Gặp Gỡ Ở Tuần Lễ Thời Trang

Bắc Kinh tuần lễ thời trang quốc tế.

Hoạt động thời trang kéo dài hơn một tuần lễ, vì vậy Úc Tử Ân lấy danh nghĩa cá nhân đồng ý lời mời tham gia, cho nên ở công ty cô chỉ có thể xin nghỉ ba ngày, lần này Thụy Nhi tham gia các hoạt động trong tuần lễ thời trang sai người khác đi tới, nên cô chỉ có thể tận lực ẩn núp.

3 ngày không thể tham gia hết tất cả buổi họp báo cùng lời mời thi đấu, nên cô chỉ chọn mấy buổi họp báo lớn, tuần lễ thời trang lần này Thụy Nhĩ cũng có tổ chức mấy buổi họp báo cho nhà thiết kế, hơn nữa còn là suốt một ngày, việc đầu tiên trong buổi họp báo là thông báo tất cả hoạt động chương trình trong một ngày, còn hầu hết thời gian còn lại là chọn lựa nhãn hiệu tham gia.

Bởi vì tham gia là những nhãn hàng thời trang quốc tế, mà cô thân là nhà thiết kế không thể mặc những trang phục tầm thường, từ trong rương hành lí cô chọn một số bộ trang phục, cổ áo màu trắng chiffon nhon kết hợp với áo sơ mi màu hồng phối hợp với quần dài màu bạc và giày cao gót màu đen, một màu trắng bạc tươi mát.

Đồ trang sức trang nhã, cầm túi xách chuẩn bị ra cửa, lại không nghĩ rằng bên ngoài Úc Bảo Sơn mới vừa giờ tay lên chuẩn bị gõ cửa, cửa phòng đã mở, ông sững sờ nhìn con gái bảo bối trước mặt, ánh mắt rực rỡ hẳn lên, Úc Bảo Sơn xem xét cẩn thận con gái trước mắt, gương mặt tán thưởng: “Ừ, bảo bối nhà ta thật xinh đẹp! Đây là định đi đâu đây?”

“Hôm nay con muốn đi tham gia tuần lễ thời trang, cha thì sao? Hôm nay chuẩn bị đi làm gì ? Còn muốn đi thị sát công trình sao?” Mở cửa, Úc Tử Ân xoay người trở về nhà.

“Hôm nay cha muốn đi họp ở công trường, tuần lễ thời trang của con tổ chức ở nơi nào, cha bảo thư ký đưa con đi.”

“Không cần, con đón xe tới là được, ở Bắc Kinh này Giang Thành cũng không quen thuộc, cũng không nhọc đến anh ta.” Cúi đầu nhìn thời gian, cô cũng không thể trì hoãn thêm nữa, chỉ sợ kẹt xe, “Không bởi cha nữa, con còn phải chạy tới đó, có chuyện gì lúc sau rồi nói.”

“Được rồi! Con cẩn thận một chút !”

Lúc cô chạy tới hội trường, phóng tầm mắt nhìn người ta tấp nập, cả đám truyền thông căng thẳng ở hiện trường, chủ biên Phương mời không ít ngôi sao tai to mặt lớn tới tham gia, ở bên ngoài những fan cổ vũ cũng không thiếu.

Úc Tử Ân vừa tới sân khấu, mới vừa bước lên thảm đỏ liền có không ít truyền thông lôi kéo cô chụp hình, mặc dù không biết cô là người nào, nhưng có một mỹ nữ thời thượng xuất hiện luôn có thể hấp dẫn ánh mắt của các nhiếp ảnh gia.

Hình như đã thành thói quen với loại này ánh sáng này, cho nên dù là cô bị lôi kéo chụp hình, Úc Tử Ân vẫn rất phối hợp với đối phương tạo kiểu, mặc cho nhiếp ảnh gia chụp từ mọi góc độ.

Vào lúc này, cô muốn khiêm tốn cũng không được.

Cầu thang lộ thiên trong hội trường, hai bóng người vì bên này xô xao mà chậm rãi ngừng lại, ngược lại Văn Khâm mắt rất tinh, một cái liền nhận ra bóng dáng bị cả đám nhiếp ảnh gia vây quanh, cẩn thận nhìn chăm chú nhìn một chút, sau khi xác định mình không nhìn lầm, quay đầu nhìn về phía người bên cạnh bởi vì chính mình dừng bước mà cũng dừng lại.

“Đang nhìn cái gì? Gặp phải bạn bè quen thuộc sao?” Thấy người bên cạnh dừng bước lại, đột nhiên Dịch Khiêm theo phương hướng của anh ta nhìn lại, ánh mắt lạnh bạc vừa vắn rơi vào bóng dáng mảnh khảnh trước mắt.

Đèn flash chiếu vào cô gái, nếu như là một gốc hoa đào xinh đẹp cũng không khoe ra trước mặt mọi người, cho dù là ở trong trường hợp như vậy, cô vẫn khổng chế được, giữ im bình tĩnh cùng tĩnh táo, càng làm cho cô có vẻ xinh đẹp động lòng người.

“Đó không phải là Úc tiểu thư sao? Tôi sẽ không có nhìn lầm.” Văn Khâm ngẩng đầu lên, lơ đãng liếc mắt về Dịch Khiêm đột nhiên khước miệng nhàn nhạt cười yếu ớt.

“Là cô ấy không sai.” Cúi đầu, anh lấy danh sách nhân viên Thụy Nhĩ tham gia buổi họp báo trong tay ra xem, trong danh sách cũng không có tên của cô, vậy mà cô lại xuất hiện tại nơi này, làm cho anh không thể ngờ.

Thu hồi tầm mắt, Văn Khâm nhàn nhạt hỏi một tiếng: “Có cần tới chào hỏi cô ấy một tiếng không?”

Vừa muốn mở miệng, anh lại thấy cách đó không xa Lam Mộ Duy đang đứng đợi cô đi tới, khẽ cười một tiếng, “Không cần, chúng ta vào đi thôi! Đi tới buổi họp báo Pháp Lam, bên Thụy Nhĩ đã có Mộ Duy ở đây, chúng ta cũng không cần qua.”

“Tốt!” Văn Khâm liếc nhìn về phía thảm đỏ, không nhiều lời thêm nhắc chân đi theo.

—— quân môn cương chiều cười ——

Ánh đèn flash không ngừng lé lên, Úc Tử Ân nhanh chóng thoát thân ra ngoài, khẽ thở dốc một hơi, ngẩng đầu đang chuẩn bị tìm chỗ đứng nhìn rõ hội trường thì một bóng dáng màu đen không biết lúc nào đã đứng ở trước mặt của cô, một người đàn ông dịu dàng tuấn nhã giờ phút này lại đang an tĩnh mỉm cười với cô, trong cặp mắt kia loáng thoáng lóe ra ánh sáng vui mừng.

“Ân Ân.” Đi về phía trước mấy bước, Lam Mộ Duy mở miệng cười chào hỏi, trêu ghẹo nhìn về mặt đang kinh ngạc của Úc Tử Ân, bộ dạng hình như rất chuyên chú, giống như mỗi một tí về mặt của cô đều không thể bỏ qua.

Tóc mái rũ xuống trên gương mặt cô, Úc Tử Ân quay đầu ra hít một hơi thật sâu, hơi tỉnh táo chút, lúc này mới xoay đầu lại, lành lạnh mở miệng: “Học trưởng, thật là trùng hợp!”

“.” Mới nghe tiếng cô gọi, Lam Mộ Duy ngẩn người, sắc mặt cứng ngắc nhú lông mày, hình như có chút không thể tin hai chữ này còn có thể từ trong miệng cô nói ra, trừ khiếp sợ ra, hơn nữa là chua xót cùng khó chịu.

“Học trưởng. A ~ Ân Ân, cái người này sao lại gọi như vậy, em muốn đem quá khứ của chúng ta trước đây hoàn toàn chặt đứt sao?” Kéo nhẹ khóe miệng, Lam Mộ Duy thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, ánh mắt như có lực xuyên thấu, hình như giờ phút này anh hận không thể đem tất cả tâm tư của cô xuyên thấu, vừa hình như muốn nhìn rõ ràng lúc này cô đang muốn che giấu thứ gì.

“Học trưởng, nếu như muốn ôn chuyện cũ vậy thì hôm nào tìm thời gian không được sao? Hôm nay em còn có chuyện! Anh xuất hiện tại nơi này, vậy là cũng có cần làm chứ?” Trùng mắt nhìn, Úc Tử Ân hít một hơi thật sâu, cố ý nói sang chuyện khác.

Trường hợp như vậy, thân phận như vậy, thật không thích hợp nói tới loại đề tài này.

Chính là bởi vì hiểu rõ cô, cho nên Lam Mộ Duy cũng không miễn cưỡng, gạt đầu một cái, “Vậy thì tốt, hôm nào chúng ta ôn chuyện đi!”

Có mấy lời, đúng là anh cần có thời gian nói rõ ràng.

32. Chương 32: Ân Ý

Sắp đảm nhiệm chức vụ CEO của Thụy Nhĩ, Lam Mộ Duy đột nhiên bị Dịch Khiêm phái tới tham gia buổi họp báo tuần lễ thời trang của Thụy Nhĩ, bởi vì là công việc không thể vắng mặt, ngược mắt vừa định muốn hỏi Úc Tử Ân chuẩn bị đi tham gia cuộc buổi họp báo nào, thì người đã biến mất không còn hình bóng.

Hội trường huyền ảo, người bên trong cũng tấp nập, anh quét mắt một vòng, không có tìm thấy bóng dáng của cô, bất đắc dĩ thở dài, xoay người đi tới chỗ tổ chức buổi họp báo của Thụy Nhĩ.

Đi vào hiện trường buổi họp báo Hải Lam, Úc Tử Ân nhìn bốn phía một chút, cúi đầu quét mắt sang chỗ ngồi của mình, xoay người đi tới hàng ghế phía trước, lúc này buổi họp báo sẽ bắt đầu, người chủ trì đã đi lên đài.

Tìm được chỗ ngồi, lúc vừa muốn ngồi xuống, thì ánh mắt lơ đãng thấy ghế trống ở bên cạnh đang có một bóng dáng đã yên vị, hơi sững sờ, tiếp theo cười khẽ gạt đầu về phía anh, sau đó xoay người ngồi xuống.

Hình như là không ngờ cô sẽ đến buổi họp báo Hải Lam, đột nhiên lúc Dịch Khiêm nhìn thấy cô, anh cũng có chút kinh ngạc, quay đầu đi, anh khẽ cười một tiếng, lưỡi biếng mở miệng chào hỏi: “Úc tiểu thư.”

“Dịch thiếu, thật là trùng hợp nha! Không ngờ lại gặp phải anh ở chỗ này.” Quay đầu, cô nhìn anh một cái, không tự chủ cười cười.

“Năm nay buổi họp báo náo nhiệt hơn năm ngoái, cũng có rất nhiều nhân hiệu tham gia, cho nên tôi đi tới xem một chút.” Anh cho là cô sẽ cùng Lam Mộ Duy đi tham gia buổi họp báo của Thụy Nhĩ, lại không nghĩ rằng cô lại tới hội trường Hải Lam.

“Đó, hoá ra là như vậy.” Quay đầu, cô nhìn thấy người chủ trì trên đài đã chuẩn bị xong, khẽ tựa vào trên ghế dựa yên tĩnh lại.

Sau hội trường buổi họp báo Hải Lam còn sau có một sân khấu hình chữ T, nhìn người mẫu đi trên sàn catwalk, Úc Tử Ân quay đầu liếc nhìn sắc mặt lạnh nhạt của người đàn ông bên cạnh, ở trên đài chữ T âm nhạc huyền ảo, cô nghiêng qua người qua nói bên cạnh lỗ tai anh: “Mỹ nữ như vậy, lấy ánh mắt nhìn của một người đàn ông, Dịch thiếu, anh cảm thấy có đặc biệt xuất sắc hay không?”

Giọng điệu nhàn nhạt hòa vào với âm nhạc trên sàn catwalk chui vào trong tai anh, làn khí nóng êm ái từ bên tai anh phất qua, loáng thoáng mang theo mùi hương hoa Anh Đào mát mẻ, tay không khỏi khẽ run.

Bình tĩnh, anh chậm rãi quay đầu, ngược lên nhìn vào đôi mắt lưu ly đang an tĩnh, hình như đang đang trong trạng thái trầm lắng, tiếp theo cô lại quay đầu nhìn về bước đi của người mẫu, nghiêng đầu tiến gần: “Mặc quần áo vào xong, biểu hiện cũng không tệ lắm, cô ta ra sân khấu ba lượt, nét mặt cùng động tác của cô ta cũng rất hoàn mỹ, khi mặc quần áo biểu thị được cảm giác muốn biểu đạt.”

Theo phương hướng của anh nhìn lại, nhìn kỹ, cô kinh ngạc phát hiện anh đang nói về người mẫu mà cô cũng coi trọng, khó được ánh mắt nhất trí, cô không khỏi cười cười, “Tôi cảm thấy biểu hiện của cô ta cũng không tệ! Nếu có khả năng, công ty chúng tôi có thể ra giá ời cô ấy tới.”

Trên đài có rất nhiều người mẫu có kinh nghiệm phong phú, có thể đem trang phục biểu đạt cảm giác hoàn mỹ diễn dịch ra ngoài, cũng đủ khổng chế các loại trường hợp, thần thái đặc biệt là Thụy Nhĩ, hiện nay ký hợp đồng với mấy minh tinh này người khác không có được.

Ăn ý như vậy, Dịch Khiêm đột nhiên nhàn nhạt nâng khóe môi, “Cái người này sao nghiêm túc nhìn người mẫu biểu diễn vậy, là có tính toán gì sao?”

“Nếu như mà tôi nói muốn đào tạo cô ấy, anh tin không?” Có người mẫu ổn định như vậy, tương lai cô thiết kế trang phục ở nước ngoài cũng có thể gây chấn động sàn catwalk.

Cô không phải dựa vào lăng xê mà người mẫu đã nổi tiếng, nhìn trúng là do bản thân người mẫu có kinh nghiệm cùng năng lực.

Dịch Khiêm đột nhiên gật đầu một cái, tựa như có lẽ đã đoán được cô có ý định này, không nhanh không chậm nói: “Dĩ nhiên, cô ấy là người mẫu rất tốt, Thiên Lý Mã thường có, mà Bá Nhạc không thường có, không phải sao?”

“A. . . .” Anh nói như vậy, thật ra khiến cô nhin không được bật cười.

Vui mừng dừng quá mức, mình làm cố vấn cho người khác ý kiến, còn đối với phương diện tổng quan không thể lập lờ nước đôi, thái độ rõ ràng khi nói về vấn đề của cô, mà Dịch Khiêm hoàn toàn là người như vậy, xem thấu tâm tư của cô không nói, còn khích lệ cô đi tranh thủ, đàn ông như vậy bình thường không dễ làm cho người ta đoán được, mà cô cũng không muốn đi dò xét cái gì.

Xem xong người mẫu biểu diễn cũng đã là tới thời gian bữa trưa, mới vừa đi ra hội trường, điện thoại trong túi liền vang lên, Úc Tử Ân liếc nhìn mã số xa lạ ở màn hình, do dự một chút cuối cùng vẫn nhận.

Bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nói dịu dàng của Lam Mộ Duy: “Ân Ân, anh ở cửa chính chờ em, cùng nhau ăn bữa cơm chứ?”

“Không cần, tự em có thể tìm chỗ ăn cơm.” ăn cơm cùng anh, cô không biết mình có còn khẩu vị ăn được hay không nữa.

Đối với Lam Mộ Duy, mối tình đầu bị thương mang theo đau đớn còn chưa tan, bởi vì anh trở về lần nữa mà cuốn tới, một lần lại một lần vạch ra từng vết thương trong trái tim yếu ớt của cô.

Anh đi nhiều năm như vậy, những năm này cô và anh không có bất cứ liên hệ gì, vốn cho là mình có thể để xuống một ít cảm tình rồi, nhưng không nghĩ, hôm nay cảnh còn người mất, đối mặt với anh, cô còn không có đầy đủ dũng khí kiêu ngạo mà kiên cường lạnh nhạt đối mặt.

Không đợi đầu kia người trả lời, cô trực tiếp cúp điện thoại, lúc cất điện thoại di động, ngược mắt nhìn về phía bóng dáng bên cạnh, lúng túng giật giật khóe miệng, “Ếc. . . . Là Lam Mộ Duy.”

33. Chương 33: Sử Tử Nhỏ Được Trang Bị Đầy Đủ

Không đợi người ở đầu dây bên kia trả lời, cô trực tiếp cắt đứt cuộc trò chuyện, thu hồi điện thoại di động, ngược mắt lên đón lấy bóng dáng đang nghiêng người nhìn cô, lúng túng giật giật khóe miệng, “Ếc. . . . Là Lam Mộ Duy.”

Giống như trong suy nghĩ, Dịch Khiêm đột nhiên gật đầu, “Là hẹn cô ăn cơm sao?”

Thấy cô gật đầu một cái, nhưng dáng vẻ như người không muốn, anh khẽ cười một tiếng, quay đầu liếc nhìn Văn Khâm đã chạy xe đi, “Đi đi, các người cũng rất lâu không gặp nhau, ôn lại chuyện cũ là việc nên làm.”

“” Việc được ủng hộ là ngoài dự đoán, nhất thời khiến cô ngẩng đầu lên, vốn cho là anh sẽ khuyên cô không nên đi, để cho cô chẳng còn suy nghĩ gì khi gặp lại anh ta, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh lại đồng ý.

Chống lại đôi mắt lưu ly mang theo vẻ kinh ngạc của cô, Dịch Khiêm nở nụ cười nhạt, gương mặt tuấn tú vẫn là sự nhã nhặn và sâu sắc, trông mắt đen thẫm thẫm xuất hiện vài phần trấn an: “Trốn tránh không phải là cách có thể giải quyết vấn đề.”

Không nói gì thêm, anh xoay người, mở cửa xe ra và ngồi xuống, chiếc xe hơi màu bạc chậm rãi lái ra đường lớn.

Nhìn chiếc xe đi một đoạn xa, cô hít một hơi thật sâu, quay đầu liền thấy Lam Mộ Duy đi về phía mình, trong đầu thoáng qua những lời Dịch Khiêm vừa nói, trốn tránh không giải quyết được vấn đề, thật sự là đúng như thế.

Càng tránh né, càng khiến Lam Mộ Duy cảm giác khó quên được tình cũ, hôm nay cô đã kết hôn, có vài lời thật sự cần phải nói ra.

“Ân Ân! Cẩn thận!” Bước nhanh về phía trước, Lam Mộ Duy bỗng giữ chặt cổ tay của cô kéo cô lại từ trong suy nghĩ trở về thực tại, kịp thời né nhanh qua nhóm người vận chuyển máy quay và nhiếp ảnh gia chạy như bay.

Thiếu chút nữa đụng vào người cô, người nhiếp ảnh gia kia gấp rút dừng lại cúi thấp đầu nói xin lỗi, khẽ vận lòng mày, Lam Mộ Duy khoát tay áo, “Không có việc gì, cẩn thận một chút!”

Cúi đầu, nhìn cô gái nhỏ đang sững sờ trước ngực, dường như cô vẫn chưa hoàn hồn, lo lắng hỏi thăm: “Không sao chứ? Có bị thương hay không?”

“Tôi không sao.” Bừng tỉnh, Úc Tử Ân không để lại dấu vết, cố gắng đẩy tay của anh ra, nghiêng người sang tránh thoát khỏi lòng ngực của anh, thái độ nhàn nhạt, giống như đã nỗ lực rất nhiều để đối mặt với anh.

“Không phải là ăn cơm sao, đến chỗ này làm gì?!” Chau mày, cô ngược mắt nhìn anh, giọng nói bén nhọn mà lạnh lùng, cả người giống như con nhím xù lông, trang bị đầy đủ võ thuật

Sắc mặt biến đổi nhanh như thế, Lam Mộ Duy nhìn cô gái nhỏ đang đưa móng vuốt sư tử ra, khẽ cười một tiếng, quật cường và giả vờ kiêu ngạo như vậy, thật khiến cho anh cảm thấy giống một đứa bé.

Vẫn là một đứa bé, rất hay giận dỗi?

“Hôm nay muốn ăn cái gì, đồ ăn Trung Quốc hay dùng món Tây?” Nhìn cô như vậy, anh lại nhớ về những năm tháng vẫn còn bên cạnh nhau, mặc dù bản thân cô hay phát cáu, anh vẫn vui vẻ chịu đựng.

Anh biết, mặc kệ cô đối với anh tùy hứng như thế nào, lạnh lẽo ra sao, nói kiêu căng cũng rất cần rồi, ngày thứ hai cô lại cười rộ rỡ kéo anh tay, xem như không có chuyện gì.

Cô chính là như thế, chẳng bao giờ mang thù vào người cả

Cho nên mặc kệ cô đối xử với anh như thế nào, anh cũng không tức giận, đưa bé phát cáu, qua rồi thì thôi.

Theo dõi gương mặt dịu dàng của anh, cô cắn răng nghiêng lợi quay đầu ra nói: “Ăn cơm Tây!”

Cô có chút nhỏ mọn cũng chẳng qua mặt được anh; anh cũng vui vẻ, sáng khoái gật đầu một cái: “Được, đi thôi, chúng ta đi lấy xe.”

Một quyền đập vào vải bông, không có tức giận, Úc Tử Ân cũng lười tiếp tục náo loạn, đi giày cao gót đuổi theo bước chân của anh.

Khách sạn Bách Duyệt, tầng lầu 66.

Biết tâm tư ăn uống nghèo nàn của cô, Lam Mộ Duy mang cô đến một nhà hàng ăn uống mà cô thích, ngồi xuống thì vẫn giữ phong độ của một người con trai, thay cô kéo ghế ra, cô đã từng mê luyến những hành động này của anh, hôm nay chỉ cảm thấy có chút dư thừa.

Chỗ ngồi gần cửa sổ, độ cao tầng 66 đủ để đem cả thành phố phồn hoa đập vào đáy mắt, bên trong phòng là những đèn lồng thiết kế theo phong cách Trung Quốc, truyền thống cũng không cũ kỹ, vòi phun nước vòng quanh, ngược lại rất khác biệt.

Tuy là việc chọn chỗ tốn không ít tâm tư của anh, nhưng khi cần chọn món ăn, cô cũng chẳng thêm lên tiếng, cứ như ăn một bữa cơm bình thường, cũng chẳng thêm đánh giá phong cách phòng hay giá cả món ăn.

Khép thực đơn lại, Lam Mộ Duy nửa cười nhìn về phía gò má của cô, hôm nay cô trang điểm nhẹ nhàng, xinh đẹp cũng không dung tục, nhàn nhạt mà mát mẻ rất thích hợp với cô, áo sơ mi trắng vô cùng kín đáo, cho dù là lạnh lùng, nhưng nhất cử nhất động của cô vẫn khiến nội tâm của anh rục rịch.

34. Chương 34: Em Hận Anh Sao?!

Một chút chung đụng gây cho người ta cảm giác khó thích ứng, nhưng đối với người đàn ông dịu dàng như Lam Mộ Duy, cô thật sự không cô muốn phải tay đánh gương mặt tươi cười của anh.

Quay đầu, cô nhìn về phía người đàn ông đối diện, người đang nhìn chăm chăm cô, ánh mắt lạnh nhạt mà lên tiếng, “Hẹn em ăn cơm là có chuyện muốn nói với em sao? Nếu như đơn giản, chỉ cần một câu là có thể giải quyết, thì đợi em trở về thành phố C rồi nói, tính khí của Diệp đại tiểu thư em đã lãnh giáo qua, chúng ta nên giữ khoảng cách, làm thế cô ấy sẽ rất vui mừng.”

“Thật sao?” Lam Mộ Duy chau mày, câu trả lời nâng khóe môi lên, “Ở trong ấn tượng của anh, em không phải là người chỉ vì niềm vui của người khác mà miễn cưỡng làm những chuyện mình không muốn làm, làm thế nào mà chỉ có vài năm không gặp, em lại sửa tính tình của mình rồi?”

“Không phải người ta nói động vật hay thay đổi sao? Thời gian năm năm có thể làm rất nhiều thứ thay đổi, cô gái tên Úc Tử Ân ngây thơ trong suy nghĩ của anh đã không tồn tại, hôm nay lại ở trước mặt anh, là cô gái ích kỷ và lạnh lùng.”

“Nhưng anh không cho là như vậy, trong mắt của anh em vẫn như ngày xưa, em vẫn là một viên lửa với cái tâm nóng bỏng.”

“Tâm? Hả” Nghe anh nói những lời nịnh hót buồn nôn như thế, cô hài hước cười một tiếng, “Ngay cả Đường Minh Lân cũng nói em là cô gái không có lương tâm, xem ra đối với năm năm qua, em cũng chưa hiểu rõ hết những thay đổi của mình.”

Hít một hơi thật sâu, cô ngẩng đầu lên, mặt đẹp nở ra nụ cười ảm đạm và quật cường, nhìn thẳng vào mắt anh, vẫn là thứ ánh sáng chói mắt như thuở nào, “Nhưng những thứ đó anh không cần biết, giữa những bạn bè bình thường, thì không cần hiểu quá nhiều.”

“Ân Ân, em nhất định phải dùng thái độ này mà đối xử với anh sao?! Như vậy phải cho em chịu đựng thêm một chút? Để cho em đừng hận anh!”

Có mấy lời kia, anh muốn cùng cô nói rõ mọi chuyện, nhưng bộ dạng bắt người khác đứng ở ngoài ngàn dặm, sẽ chỉ làm cho khoảng cách của bọn họ càng xa nhau.

Cô cực đoan và lạnh lùng cũng khiến cho anh càng ép buộc mình phải có được cô, không cách nào đi tới, cũng không có đường lui.

“Em vẫn luôn là người như thế, chỉ là anh không phải biết mà thôi, học trưởng, anh đừng ngồi đây ôn lại chuyện cũ, hãy đem tất cả cất vào hoài niệm đi.”

Dừng lại một chút, cô nhìn nụ cười dần trở nên cứng ngắt của anh, đem kiên cường còn sót lại, cô nói: “Còn nữa, em đã kết hôn, bây giờ em đã là Đường phu nhân, anh cũng đã có mỹ nữ trong ngực rồi, lại nói chuyện quá khứ chỉ càng làm cho người ta lưu luyến, dễ dàng để cho chiến tranh bùng nổ, em luôn luôn không thích những trò chơi như thế, cho nên đừng khiến em nổi nóng.”

Đối với vẻ lạnh lùng và kiên trì giữ vững khoảng cách, dẫu có thế nào thì anh cũng chẳng thể tin tưởng, chỉ cho rằng cô hận anh, kiêu ngạo duy trì khoảng cách trước mặt anh để có thể giữ tự ái, cho nên mặc dù anh tức giận thì cũng không phải là chuyện to tát.

“Được. Chúng ta không đề cập tới chuyện này.” Thấy không thể thu được điều mình muốn – thì không nên tiếp tục, đạo lý này anh hiểu, nếu tiếp tục thảo luận, sợ rằng cô thật sự sẽ ra về.

Vừa vặn vào lúc này nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, cắt đứt đoạn đối thoại của hai người, không khí vốn ngọt ngào trở nên hòa hoãn hơn.

Một bữa cơm, bởi vì chủ đề tế nhị mới vừa rồi, mà bàn thức ăn mỹ vị trước mắt cũng chỉ có thể nhai và nuốt.

Ăn xong bữa ăn chính, Lam Mộ Duy thay cô chọn thêm thức ăn ngọt, nhìn trước mặt toàn là những món ăn mình thích, nhớ lại ý nghĩa của món ăn, càng cảm thấy nó không có khẩu vị gì cả.

Sau khi anh đi mấy năm, có một đoạn thời gian cô thích ngọt như mật, tất cả mọi người đều cảm thấy ngọt ngào như đường nhuyễn của Thổ Nhĩ Kỳ, cô cũng cảm thấy nó vô cùng xa xỉ.

Chỉ là vị ngọt kia cũng lâu không được đầy lòng khổ sở.

Đẩy món đồ ngọt mê người trước mặt ra, cô cúi đầu nhìn thời gian trên điện thoại di động, quay đầu ra nhìn ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ, “Cám ơn anh vì bữa trưa, em muốn đi về! Hôm nào có thời gian sẽ gặp nhau!”

“Anh đưa em về!” Muốn đi theo, anh bảo nhân viên đưa giấy tính tiền tới, quẹt thẻ rồi liền đuổi theo chân cô.

Đến cửa thang máy, Úc Tử Ân nhìn bóng dáng hai người trên kính phản chiếu, đã từng là đôi tình nhân được người ta ngưỡng mộ trong thời đại học, hôm nay thì ai lại đi con đường của người đó, cô gả cho người đàn ông khác, anh cũng đã có cô gái khác.

Có lúc, cô cảm thấy câu nói trong phim ‘Thất tình 33 ngày’ là rất đúng, tình yêu đối với cô mà nói là nhu phẩm cần thiết, nó cũng giống như chiếc túi LV xa xỉ, tùy lúc mà nói, tình yêu có rồi lại không có, giống như công ty LV không phải nói đúng là có thể đóng cửa.

Tình yêu là một thứ rất kỳ diệu, có thể ràng buộc cô nhiều năm như vậy, nhưng đôi lúc lại dễ như trở bàn tay, cô không có chút do dự khi chọn buông tay.

Đến cửa hàng rượu, Lam Mộ Duy dừng xe xong, cô nhanh chóng nói tiếng cảm ơn, không chút do dự mà đẩy cửa xe ra, đi xuống xe, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói nam đầy gấp gáp: “Ân Ân!”

Dừng bước chân một chút, cô đang muốn xoay người, lại nghe được một câu nói mang theo chút dịu dàng, chút kiên định: “Em hận anh sao?!”

Đưa lưng về phía anh, tay nắm túi xách trở nên chặt hơn, hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô vẫn không quay đầu lại, ưỡn thẳng sống lưng đạp thảm đỏ đi vào đại sảnh khách sạn.

Hận. Một từ quá quen thuộc.

Đã trôi qua nhiều năm như vậy, cô quả thật đã hận anh, chỉ là dù hận thế nào, thời gian lâu dài, cuối cùng cũng sẽ trôi đi.

Xem đi, đây chính là điều vĩ đại nhất của thời gian.

35. Chương 35: Cúi Đầu Không Thấy Ngẩng Đầu Lại Gặp

Từ trước đến giờ phòng nước công ty thường náo nhiệt, vẫn luôn là nơi bắt nguồn các loại xì căng đan bát quái, tranh thủ lúc rảnh rỗi thảo luận việc lớn việc nhỏ lan truyền trong công ty dạo gần đây.

“Tôi mới vừa đi ra từ phòng làm việc của Tổng giám đốc, có tin tức nói hôm nay công ty chúng ta có hai Phó tổng mới nhậm chức!” Tiểu Trịnh thân là trợ lý thiết kế, tin đồn luôn luôn nhanh nhạy, mới vừa mở lời đã như mở câu dao mấy người đồng thời bu lại.

“Lập tức có hai Phó tổng nhảy dù, định làm gì chứ?”

“Phó tổng? Hai người Phó tổng này là ai? Phó tổng giám đốc hay Phó tổng quản lý?”

“Nam là Phó tổng giám đốc, nữ là Phó tổng giám đốc phòng thiết kế.”

“Wow, không phải chứ? Còn nữ ma đầu? Cô ta bị điều đi đâu?”

“Nghe nói là bị điều đi Thượng Hải trấn giữ rồi, nữ ma đầu đi càng tốt, sau này chúng ta cũng không cần nhìn sắc mặt cô ta mà làm việc!”

“Thôi đi, ai biết Phó tổng giám đốc mới nhậm chức có thể rất hành hạ người như thế hay không!”

“Theo kinh nghiệm trước kia, Phó tổng đột nhiên nhảy dù tới có thể đá văng nữ ma đầu đi nhất định là có bản lĩnh không nhỏ, có điều Phó nam bình thường không thể nào quản sự, không cần lo lắng. Ngược lại phòng thiết kế của chúng ta đột nhiên có Phó tổng giám đốc nhảy dù, tôi thấy gần đây không yên ổn, mọi người cũng nên cẩn thận một chút!”

“ ”

Vòng qua một đám đồng nghiệp thảo luận bát quái, Úc Tử Ân đi vào trong rót ly nước, đang muốn về chỗ ngồi, trợ lý thiết kế Tiểu Trịnh mắt tình nhìn thấy cô, vội nhảy lên kéo người, mặt tò mò xông tới, “Ân Ân, tổng giám Hạ có nói cho cô biết trong buổi họp mặt công ty hôm nay có hai Phó tổng hay không?”

Ở Thụy Nhĩ có hai đại ma đầu, một người trong đó chính là nữ ma đầu mới Lê Thanh thân là Phó tổng giám đốc, một cái nữa chính là Tổng giám Hạ Khương Tuyết phòng thiết kế, mà ở trong phòng thiết kế, người được Hạ Khương Tuyết “thương yêu” nhất cũng chỉ có Úc Tử Ân.

Ngoài công việc Hạ Khương Tuyết chiếu cố Úc Tử Ân thế nào mọi người đều biết, Tổng giám đại nhân cũng một lòng muốn cất nhắc cô làm Phó tổng giám, đáng tiếc người định không bằng trời định, lệnh điều động của Tổng giám còn chưa xuống, đã bị kẻ nhảy dù vượt lên trước một bước rồi.

Hướng về phía nhóm ánh mắt hiếu kỳ, Úc Tử Ân im lặng nhún vai một cái bày tỏ mình cũng không biết, “Chuyện này tôi cũng mới nghe các cô nói, trên tầng 35 Hạ tổng giám đang “diện thánh”, tin tức của các cô ngược lại nhanh nhạy thật!”

Cậu Tiểu Trinh là Tổng giám đốc, trong công ty có tin đồn gì, cô dĩ nhiên không chịu thua người ta, tin tức truyền đến từ chỗ Tổng giám đốc, sẽ không thể giả.

Công ty lập tức có hai Phó tổng nhảy dù, đây là chuyện chưa bao giờ có, hơn nữa tới đột nhiên như vậy, bên bộ phận nhân sự giấu diếm đến một giọt nước không lọt, thật sự khiến người ta ngoài ý.

“Đó là đương nhiên, chỉ là chỗ ngồi của Tổng giám bây giờ đột nhiên bị nhảy dù chiếm, thật là đáng tiếc, vốn là nên Ân Ân cô!” Tiểu Trinh có chút giận nhìn Úc Tử Ân, rất có ý bất bình dùm cô.

Ở phòng thiết kế, Úc Tử Ân đối nhân xử thế tốt, là người khiêm tốn, mời khách ăn cơm đi dạo phố cũng không keo kiệt chút nào, chung sống không tệ với một đám đồng nghiệp văn phòng, ít lúc đục đầu đá, cuộc sống trôi qua cũng thoải mái một chút.

Còn nữa, cô dĩ nhiên có phòng làm việc riêng biệt của mình, sự nghiệp chủ yếu cũng không ở Thụy Nhĩ, tới nơi này làm việc đơn giản là muốn thử nghiệm cuộc sống đi làm muộn chín năm, trong phòng làm việc ít người quá khô khan, linh cảm thiết kế ở trong cuộc sống, cô chỉ có thể vui đầu vào trong cuộc sống.

“Chỗ ngồi Tổng giám không có viết người nào nhất định có thể ngồi lên, người tài mới có thể, chúng ta làm tốt bốn phận thuộc về mình là tốt rồi. Được rồi, đến giờ làm việc, cũng bận rộn việc của mình! Tránh cho lát nữa Hạ tổng giám trở lại không thấy người, lại bị ăn mắng!”

Cầm cái ly đi ra ngoài, vừa đi ra phòng nước liền thấy Hạ tổng giám dẫn hai người đi tới bên này, nhìn kỹ một chút, chứng kiến tới hai khuôn mặt quen thuộc, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Mấy người đi theo phía sau ra ngoài thấy cô ngừng lại, cũng nhìn theo qua đó, một nhóm người tựa như xem kịch vui ngẩn ở cửa phòng nước, tò mò nhìn về phía tuần nam mỹ nữ sau lưng Hạ tổng giám.

Dẫn người đi tới, Hạ Khương Tuyết liếc nhìn sắc mặt Úc Tử Ân không tốt, ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc mà lạnh nhạt bắt đầu giới thiệu hai người bên cạnh: “Nếu tất cả mọi người ở đây, vậy tôi cũng không nói thêm, hai vị này là Phó tổng mới tới công ty, vị này là Phó tổng giám đốc Lam Mộ Duy - Lam tổng, vị này là Phó tổng giám phòng thiết kế Diệp Tư Mẫn - Diệp tiểu thư, mọi người hoan nghênh!”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Diệp Tư Mẫn ngẩng đầu liền thấy Úc Tử Ân đứng trước mặt, khẽ sững sốt một chút, theo bản năng quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh nhìn chằm chằm Úc Tử Ân, giờ khuỷu tay lên đụng đụng ngực anh ta nhắc nhở anh ta chú ý đứng mực.

Gặp phải Úc Tử Ân ở chỗ này, mặc dù trong lòng không vui, hướng về phía nhiều cấp dưới như vậy, cô ta nhanh chóng sửa sang xong cảm xúc, lễ phép cười gật đầu hướng đám nhà thiết kế.

Bình tĩnh, Lam Mộ Duy lễ phép gật đầu, thân sĩ không thay đổi mở miệng giới thiệu mình: “Tôi là Lam Mộ Duy, sau này làm việc kính xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn! Nếu như có vấn đề gì trong công việc, hoan nghênh mọi người nói ra, để cho chúng ta cùng Thụy Nhĩ cùng nhau phát triển!”

Hình tượng đẹp trai hoàn mỹ, tư thái ưu nhã phong độ khiêm tốn rất nhanh bắt tim phụ nữ phòng thiết kế làm tù binh, khẽ ngược mắt, Úc Tử Ân nhíu mày nhìn tuần nam mỹ nữ trước mặt, nhàn nhạt nâng khóe miệng lên cười cười, lần này thật đúng lúc, về sau mỗi ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp.

36. Chương 36: Không Có Thành Ý

Một nhóm người chuẩn bị tản đi, đột nhiên Diệp Tư Mẫn xoay người lại gọi Úc Tử Ân, “Ân Ân!”

Nghe cô gọi như thế, tất cả mọi người đều xoay người lại, mười mấy đôi mắt rồi rít nhìn về phía Úc Tử Ân.

Dừng bước chân lại, Úc Tử Ân hít một hơi thật sâu chuyển qua khuôn mặt tươi cười, bình tĩnh mà cố gắng cách xa Diệp Tư Mẫn tràn đầy tự tin và kiêu ngạo: “Phó giám đốc Diệp, có chuyện gì sao?”

“Ừ, là như vậy, tôi cùng Mộ Duy đều mới nhậm chức nên rất nhiều thứ chưa đi vào quỹ đạo, về sau trên phương diện công tác, hy vọng cô có thể giúp đỡ! Không biết sau khi tan làm cô có thời gian hay không, đã nhiều năm qua chúng ta không gặp nhau, cùng ngồi ôn lại chuyện cũ một chút được không?”

“A, phó tổng Diệp mời đi ăn cơm! Có thể mời cả phòng thiết kế cùng đi được không, cô chỉ mời mình tôi, tôi sợ sẽ làm ọi người dậy sóng. Điều này khiến cho tôi về sau rất khó hòa đồng cùng với các đồng nghiệp khác?”

Không ngờ cô lại trả lời như thế, Diệp Tư Mẫn ngẩn người, tiếp theo là cười và quay đầu lại nhìn Lam Mộ Duy, cứ như chú chim nhỏ nép vào người Lam Mộ Duy để trưng cầu ý kiến, một màn này rơi vào trong mắt người khác, thật là có cảm giác mập mờ, người sáng suốt ai cũng phải nhìn ra.

Hình như là không muốn buông tha cơ hội liên hoan, Lam Mộ Duy quay đầu nhìn về phía đám thuộc hạ tò mò, cười thay Diệp Tư Mẫn giải vây: “Ân Ân không đề cập tới tôi cũng quên mất vụ này rồi, tôi sẽ đặt trước chỗ ở Lăng Đình, buổi tối tan việc rồi cùng nhau liên hoan nhé?”

“À Được! là phó tổng giám đốc mời khách sao?” Tiểu Trịnh phụ họa và vỗ tay hoan hô, vẫn không quên náo động Lam Mộ Duy một phen.

“Dĩ nhiên, mong rằng mọi người nỗ lực mà đến tham gia!” Cặp mắt sáng quắc rơi vào gương mặt của Úc Tử Ân, còn cô thì chẳng thèm liếc nhìn anh lấy một cái, thất vọng xông lên đầu, hít một hơi thật sâu, anh quay đầu nhìn đến người quản lý phòng thiết kế: “Trưởng phòng Hạ, cô cũng tham gia nhé!”

Hạ Khương Tuyết gật đầu một cái, “Được!”

“Ân Ân, cô sẽ đến chứ?” Mời khách ăn cơm tuy là do cô khỏi xương, nhưng anh hi vọng cô có thể cùng tham gia, về sau làm cùng một công ty, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, anh thật không hy vọng quan hệ của bọn họ lại gương ép.

Cho nên sẽ đáp ứng Dịch Khiêm tới nơi này đi làm, ngoài ra đúng là anh muốn gần cô hơn, mặc kệ làm cái gì cũng được, chỉ cần có thể thấy cô, anh đã hài lòng rồi.

“Nha. Liên hoan hả, tôi.” Lời còn chưa nói hết, điện thoại trên bàn làm việc đã vang lên, giống như là nhất được cây cổ cứu mạng, cô vội vàng nhận điện thoại, “Dạ, cha, con đang làm việc! Được, con và anh ấy sẽ về ăn cơm ạ, cứ như vậy đi, con đang rất bận! Gặp lại sau!”

Vội vàng cúp điện thoại, cô quay đầu lại đưa về mặt áy náy nhìn phó tổng giám đốc, nhún vai một cái bày tỏ sự bất đắc dĩ: “Xin lỗi, ba tôi bảo tôi và chồng về ăn cơm cùng ông ấy, không thể đi liên hoan với mọi người được rồi, hôm nào khác đi!”

Cô cố gắng tăng thêm âm lượng khi nói từ “chồng”, không ngờ là chuyện này lại giúp cô thấy vẻ mặt biến sắc của Lam Mộ Duy.

“Ân Ân, cô không nên từ chối chúng tôi chứ? Về nhà ăn cơm với ba thì bữa nào cũng được, khó có được cơ hội mọi người cùng nhau liên hoan kia mà?” Diệp Tư Mẫn làm ra vẻ hiếu khách đứng dậy, nhiệt tình khiến cho Úc Tử Ân chỉ có thể im lặng.

Cố gắng lôi kéo nhìn như có vẻ rất thân thiết? Chẳng lẽ cô nhìn thấy cõi lòng nửa sống nửa chết của Lam Mộ Duy mà có thể thoải mái ăn uống sao? Về sau cũng làm cùng công ty, cúi đầu không thấy ngẩng đầu liền gặp nhau, cần gì gặp gặp như vậy?

“Tổng giám đốc Lam và Phó tổng giám đốc Diệp mời khách làm sao mà tôi lại không nỗ lực, nhưng ba tôi thì một tháng mới có thể cùng nhau ăn bữa cơm, chồng tôi cũng bận rộn, khó được có thời gian rảnh, cho nên chỉ có thể để lần sau gặp mọi người!”

Quay đầu, Diệp Tư Mẫn liếc nhìn sắc mặt ủ dột của Lam Mộ Duy, khuôn mặt tươi cười nhìn về phía Úc Tử Ân: “VẬY cũng được! Hôm nào chúng ta sẽ hẹn hò lại!”

Gật đầu một cái, Úc Tử Ân quay đầu không thèm nhìn đến sắc mặt của hai người, xoay người ngồi lại bàn làm việc, bắt đầu công việc của mình.

Hạ Khương Tuyết thấy thế, cũng chào hỏi những người khác rồi mang theo hai vị tổng giám đốc đi tham quan các phòng ban khác.

Ba người mới vừa đi, Tiểu Trịnh mang theo mấy đồng nghiệp liền bu lại, tò mò nhìn Úc Tử Ân: “Ân Ân, không ngờ cô biết Phó tổng giám đốc nhé!”

“Một người là học trưởng, một người là đàn chị khóa trên, cứ như vậy.” Cầm lấy bản thiết kế, Úc Tử Ân ngẩng đầu nhìn Tiểu Trịnh chưa từ bỏ ý định, tức giận cười cười, “Được rồi, cậu làm việc của cậu đi! Hôm nay là thứ hai, công việc sẽ rất nhiều!”

“Đợi chút, còn vài vấn đề nữa!” Không có hỏi được tin tức muốn nghe, Tiểu Trịnh chưa từ bỏ ý định lôi kéo Úc Tử Ân.

“OK, cậu hỏi đi! Nhanh, tôi còn đi qua bộ phận tiêu thụ nữa!”

“Có phải Phó tổng giám đốc Diệp và Tổng giám đốc là JQ không?! Tôi cảm giác thấy ánh mắt Tổng giám đốc nhìn phó tổng giám đốc có gì đó không thích hợp, hơn nữa còn có ý đối địch! Con gái có giác quan thứ sáu, bình thường rất linh cảm, cô mau thành thật khai báo?”

“” Người này, ánh mắt nhìn người đứng là rất lợi hại!

Vì để tránh cho Tiểu Trịnh đổi trắng thay đen đem tin tức kia lan rộng, Úc Tử Ân chỉ có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô ta: “Tổng giám đốc Lam và phó tổng giám đốc Diệp là một đôi tình nhân, đoán chừng là sắp đính hôn, cứ như vậy, cậu đi làm được chưa!”

Thấy cô không muốn nói thêm gì nữa, một nhóm người lớn chỉ có thể tan tác như chim về tổ.

Khu vực làm việc rốt cuộc lại an tĩnh, Úc Tử Ân nhìn tấm ảnh của cô và cha cô, khẽ thở dài một cái, vuốt vuốt nụ cười chua xót, cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên gọi cho Đường Minh Lân.

Cha muốn gặp con rể, hai người gặp lại phải ràng buộc mình, trở về nhà là phải trang bị một vẻ mặt vợ chồng ân ái, điều cha cô hy vọng nhất chính là vợ chồng cô được hạnh phúc.

Nghe được người tiếp nhận điện thoại chính là thư ký của Đường Minh Lân, một giọng nói dịu dàng truyền đó: “Đường phu nhân, tổng giám đốc Đường đang đi họp, tối nay hội nghị mới kết thúc, khi nào anh ấy trở về tôi sẽ báo lại cho anh ấy ạ.”

“A, không cần, cô giúp tôi nói cho anh ấy biết, ba tôi gọi đến bảo anh ấy khuya về nhà dùng cơm, cứ như vậy, làm phiền cô!”

“Dạ, không cần khách khí!”

Chỉ vừa mới cúp điện thoại, Đường Minh Lân liền gọi trở lại, tốc độ nhanh đến khiến cô hoài nghi có phải vừa rồi anh ta cũng ở bên cạnh hay không, không nhận điện thoại ngược lại bảo thư ký nghe giúp, ý là đang muốn giận dữ cô.

Đầu dây bên kia điện thoại là giọng nói nhạo báng của Đường Minh Lân: “Vợ ơi! Bảo anh về nhà ăn cơm nên là em tự nói với anh? Bảo thư ký truyền đạt, không có chút thành ý nào cả!”

“Được, tôi lặp lại một lần nữa, Tam Thiếu, buổi tối trở về ăn cơm với ba tôi, ba tôi muốn gặp anh!” Đối với giọng nói cổ tình gây sự của anh, cô lười phản ứng.

“ Biết, tan việc anh sẽ sang đón em!” Không đợi Úc Tử Ân đáp lời, anh trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn màn hình điện thoại, Úc Tử Ân im lặng thở dài, ném điện thoại di động sang một bên, tiếp tục làm việc.

37. Chương 37: Người Vợ Qua Cầu Rút Ván!

Lúc vừa tan làm, người phòng thiết kế đều đang đợi liên hoan, họ Lâm chi tiền, Hạ Khương Tuyết gọi Úc Tử Ân vào phòng làm việc.

Ở Thụy Nhĩ, Hạ Khương Tuyết cũng coi như người làm mưa làm gió, có thể xưng thực lực cùng một nữ ma đầu khác thì đương nhiên không kém cỏi, đội thiết kế do cô ấy lãnh đạo, đạt được không ít giải thưởng ở trên thế giới, Fashion Magazine cũng không ít lần đưa tin Tổng giám phòng thiết kế Thụy Nhĩ.

Từng có lời đồn đãi, Phó tổng Thụy Nhĩ vốn nên do cô ấy trấn giữ, sau lại không biết vì nguyên nhân gì mà cô ấy cự tuyệt, nhiều năm qua vẫn ở lại phòng thiết kế, lãnh đạo Thụy Nhĩ mạnh mẽ vang dội ở trên võ đài quốc tế.

Đối với Hạ Khương Tuyết, Úc Tử Ân rất khâm phục, bất luận là năng lực lãnh đạo hay năng lực quản lý, cô ấy luôn có biện pháp làm cho cả đám nhà thiết kế cấp dưới tin phục.

“Tổng giám, ngài tìm tôi?” Trước bàn làm việc, Úc Tử Ân chậm rãi dừng lại bước chân.

“Ân Ân, phòng thiết kế có Phó tổng giám mới tới, về sau nếu như có vấn đề gì ở trên công việc, bọn họ có thể đi tìm Phó tổng Diệp, cô tới tìm tôi, Phó tổng Diệp mới đến còn có rất nhiều chỗ không hiểu, tôi không hy vọng bởi vì cô ấy nhậm chức, mà chậm trễ cuộc so tài nhân hiệu Xuân Hạ lần này, cô hiểu ý tôi chứ?”

“Ừ, tôi biết rồi!” Diệp Tư Mẫn nhậm chức, tuy nói là đảm nhiệm chức vị Phó tổng giám, trên nghiệp vụ cô ấy còn chưa quen, về lần so tài này cô cũng cân nhắc lo nghĩ, nếu Tổng giám mở miệng, cô thi hành cũng được, kể từ đó cô cũng sẽ ít chung đụng với Diệp Tư Mẫn hơn.

Ít gặp mặt, ít mâu thuẫn, cô cũng mừng rỡ nhẹ nhõm.

“Về chuyện giữa cô và hai vị Phó tổng, tôi biết rõ đó là chuyện riêng của cô, tôi cũng không hỏi nhiều, chớ ảnh hưởng tới công việc là tốt rồi!”

Nhìn phản ứng của ba bọn họ, cộng thêm Phó tổng giám đốc từng dặn dò cô ấy, cô ấy không khó nhìn ra gút mắt trong đó, từ lúc cô vào Thụy Nhĩ cô ấy đã gửi gắm lên người cô, mặc dù không thể ngồi lên vị trí Phó tổng giám, chuyện này đối với cô mà nói cũng chưa hẳn không phải chuyện tốt.

Vốn không phải là vật trong ao, lấy tài hoa của cô, đợi một thời gian, một Phó tổng giám nho nhỏ thậm chí là Tổng giám đều dễ.

Gật đầu một cái, cô đáp nhẹ, “Cám ơn Tổng giám nhắc nhở, tôi sẽ có chừng mực, sẽ không bởi vì chuyện riêng mà ảnh hưởng tới công việc.”

“Ừ, chuyện cô làm tôi luôn yên tâm, được rồi, tan việc đi đi!” Khoát tay áo, cô ấy cúi đầu tiếp tục làm việc còn đóng tài liệu trên đầu chưa xử lý xong.

“Được, vậy tôi đi trước!”

Mới vừa trở lại chỗ ngồi chuẩn bị đi, điện thoại ở trong tay vang lên, liếc nhìn biểu hiện trên điện rồi nhận điện, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Đường Minh Lân: “Tôi đợi em ở lầu dưới, em xuống đây đi!”

“Biết!” Cúp điện thoại, cô xem thời gian, nghĩ thầm, Đường tổng bận rộn ngược lại bấm rất chính xác giờ cô tan sở ư?

Từ công ty ra ngoài, mới ra khỏi cửa văn phòng xa xa đã thấy bóng dáng tựa bên cửa xe nghịch điện thoại di động, xe thể thao xanh lam bánh bao dừng ở cửa chính, bất luận kẻ nào ra vào cũng có thể liếc nhìn cảnh vật chói mắt này, thật đúng là đủ rêu rao đấy!

Lúc này cô mới nhớ tới vừa rồi mình quên dặn dò anh khiêm tốn một chút, náo loạn như vậy, ngày mai cô chuẩn xác trở thành nhân vật chủ đề bất quá của toàn bộ công ty sau giờ rồi rồi, người đàn ông này, có thể để cho cô sống yên ổn một chút hay không!

Mọi nơi quét mắt, thừa dịp ít người, cô không chút do dự nắm chặt túi xách đội ở trên đầu nhanh chóng chạy về phía trước, cũng không cần biết mình đi giày cao bẩy phân hay dép lê, tóm lại tránh tai mắt của người khác quan trọng hơn.

Hình như là nghe được tiếng bước chân, Đường Minh Lân hồi hồn từ điện thoại di động, ngẩng đầu liền thấy bóng dáng chạy tới hướng bên này, bộ dáng không kịp chờ đợi nhất thời khiến cho tâm tình anh ta thật tốt, thu hồi điện thoại di động thẳng người, đợi cô chạy đến trước mặt thì chặn người ôm lấy.

Mùi hoa anh đào nhàn nhạt xông vào mũi, anh ta tự tay ôm chặt cô gái vọt tới trong ngực hơn, hít một hơi thật sâu, cũng không quản ánh mắt tò mò đông đảo quanh mình, quyến luyến không chịu rời đi.

Gót giày quá cao, mới vừa ổn định thân thể, Úc Tử Ân liền bình tĩnh, ý thức được mình vọt vào trong ngực người khác, không khỏi ảo não, giùng giàng tránh thoát từ trong ngực anh ta, “Đường Minh Lân, anh buông tay! Ban ngày ban mặt mà như thế! Buông tay!”

Nới lỏng một cái tay, Đường Minh Lân rũ con mắt xuống nhìn cô gái trước mặt gương nanh múa vuốt, khẽ cười một tiếng, bực bội mấy ngày đều quét sạch, tâm tình tốt hiển lộ trên mặt: “Bà xã, em nói xem em không những qua cầu rút ván mà còn không biết tốt xấu gì? Vừa rồi là ai chủ động xông vào trong lòng tôi? !”

“Cút sang một bên! Còn không phải là vì anh! Đem xe bánh bao đậu ở chỗ này, cũng không biết khiếm tốn một chút!” Rụt cổ lại, cô len lén lui về phía sau liếc nhìn, gần Đường Minh Lân đang chuẩn bị lên xe, lại không nghĩ rằng người đàn ông bên cạnh kéo cô lại.

“Làm gì hả! Muốn cho tất cả mọi người xem tôi à! Buông tay!”

Đẩy tay anh ta vất ngang hông, thời điểm quay đầu lơ đãng thấy sắc mặt người nào đó trầm xuống, hơi sững sờ, thấy hai mắt anh ta nhìn chằm chằm phương hướng không bình thường, cô theo bản năng quay đầu, một cái liền thấy một đám đông nghiệp từ trên bậc thang xuống, mà Lam Mộ Duy và Diệp Tư Mẫn vừa vịn ở trong đó.

“Tại sao cậu ta lại ở chỗ này? !” Thu hồi tầm mắt trên người Lam Mộ Duy, Đường Minh Lân lạnh lùng quay đầu nhìn về phía cô gái bên cạnh, trong nháy mắt nụ cười trên gương mặt tuần tú biến mất hầu như không còn.

“Tại sao anh ta lại ở chỗ này, chờ lát nữa tôi giải thích với anh, đi thôi!” Thật sự không muốn chạm mặt bọn họ trong trường hợp này, cô lôi kéo anh xoay người lên xe.

Nhưng ai biết, Đường Minh Lân lại kéo cô vào trong ngực, mặt cười đến âm trầm: “Nếu đã đụng phải, không chào hỏi thì cũng quá không có lễ phép nhỉ? Bà xã, em nói xem?”

“” Chống lại con mắt âm u lạnh lẽo của người nào đó, Úc Tử Ân run run, tự biết không tránh khỏi, chỉ có thể cứng ngắc xoay người lại.

38. Chương 38: Ghen Tỵ

Đợi mọi người đi lên trước, Úc Tử Ân không nhìn ánh mắt ước ao ghen tỵ mình của đồng nghiệp quanh kia, gượng ép nở một nụ cười, nửa mở miệng cười chào hỏi: “Phó tổng Lam, phó tổng Diệp!”

“Ân Ân, ân ái trước công chúng cái người này là muốn chúng tôi hâm mộ chết nha!” Thời điểm mọi người còn chưa mở miệng, Diệp Tư Mẫn mở miệng trước, nụ cười xinh đẹp thật chói mắt, nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông bên người cô lạnh nhạt tuần dật, nhíu nhíu đôi mắt xinh đẹp: “Không giới thiệu cho chúng tôi một chút sao?”

Trước khi trở về nước nghe nói cô kết hôn rồi, khi đó còn không biết cô gả cho người nào, sau khi về nước mới biết cô gả cho con trai thứ ba nhà họ Đường giàu sang quyền quý ở thành phố C, chẳng qua ngoài ý muốn của cô chính là, chuyện lý thú của cô và con trai thứ ba nhà họ Đường vẫn luôn là chuyện cười trong

mất mọi người, tin tức vợ chồng bất hòa ba ngày hai bữa cho lên báo, nghĩ đến cuộc hôn nhân này cũng không có hạnh phúc cô tưởng tượng.

Hôm nay thấy bọn họ ân ái ở trước công chúng, không khỏi làm cho cô hoài nghi tính chân thật của tin đồn.

“” Quay đầu, Úc Tử Ân liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, mặc cho anh ôm, trước công chúng cô cũng không dễ làm trái ý anh, thời điểm do dự muốn mở miệng giải thích, Tiểu Trinh ở một bên không nhẫn nại được cười đến mức vẻ mặt mập mờ mà hỏi: “Ân Ân, đây là ông xã của cô chứ? ! Tôi giống như có thấy qua anh ở trên báo!”

“Ách.” Liếc nhìn người đàn ông không có ý giải thích thân phận của mình, Úc Tử Ân chỉ có thể gật đầu cười, “Vị này là Đường Minh Lâm, của tôi.”

Quay đầu đi, Đường Minh Lâm nhíu lông mày im lặng nhìn cô gái nhỏ trong ngực không có tiền đồ, khe hờ một tiếng, khe ôm chặt tay của cô, quay đầu nhìn về phía cả nhóm đồng nghiệp của cô, lễ phép không thay đổi mở miệng giới thiệu mình: “Chào mọi người, tôi là Đường Minh Lâm, ông xã của Ân Ân, bình thường Ân Ân quen khiêm tốn, cũng không chịu để cho tôi tới công ty đón cô ấy, về sau ở trên công việc kính xin mọi người chăm sóc Ân Ân nhiều một chút, bao dung nhiều hơn!”

“Đó là đương nhiên” Nói chuyện với đẹp trai như vậy, Tiểu Trinh đỏ mặt đáp lời.

Quay đầu, Đường Minh Lâm liếc nhìn Lam Mộ Duy sắc mặt không tốt, ánh mắt lăm liết quay lại trên người cô gái nhỏ, cứ thể đem cô từ trong xác rùa đen kéo ra ngoài: “Ân Ân, hai vị này là cấp trên của em sao?”

“Vị này là phó tổng giám đốc mới nhận chức của công ty chúng tôi, Lam tổng, vị này là phó tổng giám đốc phòng thiết kế Diệp phó tổng.” Vì để cho chuyến đi của mình về nhà tốt hơn một chút, xưa nay cô chưa từng phối hợp anh, theo tâm tư của anh giới thiệu hai người trước mặt.

Tin tức Lam Mộ Duy trở về nước anh đều có thể rõ ràng như vậy, làm sao có thể không rõ biết anh là ai, cô giới thiệu quả thực là dư thừa!

“A, thì ra là Lam tổng, chào anh!” Cho dù là đối mặt với tình địch, anh vẫn là là cực kỳ thân sĩ đưa tay về phía Lam Mộ Duy, không quên lại một lần nữa giới thiệu thân phận của mình trước mặt anh: “Tôi là Đường Minh Lâm ông xã của Ân Ân!”

“Đường tổng, chào anh!” Trước mặt nhiều người như vậy, Lam Mộ Duy khổ sở giật giật khóe miệng, lễ phép bắt tay đáp trả.

Thời điểm thu tay lại, Đường Minh Lâm nhìn đồng hồ, hơi có vẻ áy náy cười cười với Lam Mộ Duy, “Xin lỗi mọi người, người lớn đang ở nhà chờ chúng tôi về ăn cơm, cũng không làm phiền các vị rồi ! Chúng tôi xin phép đi trước!”

.

“Được, hai người đi thông thả! Ân Ân, hôm nào chúng ta gặp lại!” Thấy bọn họ phải đi, Diệp Tư Mẫn vội mở miệng phụ họa, hình như có chút không kịp chờ đợi vẫy tay về phía bọn họ.

Bọn họ nán lại ở chỗ này một phút, có người đau lòng một phút, mà cô, nhất là không ưa bộ dáng Lam Mộ Duy tình cũ khó quên này, thật sự trêu chọc ghen tỵ của cô thật sâu.

Xe thể thao màu xanh ngọc biến mất rất nhanh từ trong tầm mắt, nhìn chiếc xe đi xa như vậy, Lam Mộ Duy hít một hơi thật sâu không tự chủ nắm chặt quả đấm, ngực tràn đầy một luồng khí nhảy lên nhảy xuống, đau đến mức anh gần như có chút hít thở không thông.

Nhìn anh một bộ dạng mắt hờn mắt vía, đáy mắt Diệp Tư Mẫn nhanh chóng thu lại một chút oán hận chợt lóe lên này, đưa tay khoác ở cánh tay Lam Mộ Duy, “Mộ Duy, chúng ta đi thôi, tất cả mọi người đói bụng!”

Bình tĩnh, Lam Mộ Duy liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh, khe gật đầu, không nói gì nhiều, xoay người đi về phía nhà để xe.

Trong xe yên tĩnh, Úc Tử Ân quay đầu liếc nhìn Đường Minh Lâm sắc mặt chìm lạnh, hài hước giật giật khóe miệng, “Thế nào, thỏa mãn lòng hư vinh của anh còn không hài lòng sao?”

“Như vậy cô cho rằng tôi thật sự nê vui mừng sao? !” Quay đầu, anh lạnh lùng liếc cô một cái, gương mặt tuần tú không còn dịu dàng vừa mới nữa, thật sự khiến cho cô hoài nghi Đường Minh Lân thân sĩ lễ phép vừa mới có phải bị quỷ ám rồi hay không!

“” Không thềm nói thêm nữa câu.

“Gần quan được ban lộc, cùng đi làm ở một công ty, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, tôi xem người vui mừng hẳn là cô đi?” Giọng nói hài hước vang lên ở trong không khí hít thở không thông, mơ hồ lộ ra một vị chua.

“Vậy ý của anh là muốn cho tôi từ chức sao? !” Không phải nghe không hiểu giễu cợt của anh, Úc Tử Ân cười lạnh một tiếng, “Nếu như mà tôi thật từ chức, vậy thì giấu đầu lòi đuôi rồi, đến lúc đó anh còn sợ tìm không ra cơ nhục nhâ tôi sao? Lam Mộ Duy ở Thụy Nhĩ mặc cho Phó tổng có liên quan gì với tôi, coi như cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, tôi và anh ấy cũng không thể quay lại như ngày trước!”

“” Bị một câu nói của cô chặn phải gần chết, anh hài hước hừ lạnh một tiếng, đôi tay không tự chủ nắm chặt tay lái.

Q quan tâm và để ý xa lạ khác thường như vậy, anh chưa bao giờ có, anh thậm chí ghét chết ánh mắt của Lam Mộ Duy vừa mới nhìn cô, hận không được cầm dao tử đánh chết nó!

Chỉ tiếc, đối phó với tình địch, anh còn khinh thường dùng loại thủ đoạn này.

39. Chương 39: Đủ Loại Mập Mờ

Trở lại nhà họ Úc, Úc Tử Ân nói một tiếng với Úc Bảo Sơn đang bận rộn trong phòng bếp xong liền quay đầu đi lên lầu, bỏ rơi người phía sau ở trong phòng khách.

Nhàn nhạt liếc nhìn bóng dáng của cô, Đường Minh Lân kéo nhẹ khóe miệng, anh cũng không muốn so đo cùng cô, tự mình cởi áo khoác vén tay áo lên sau đó xoay người đi vào phòng bếp.

Quanh năm suốt tháng Úc Bảo Sơn khó có được một lần ở nhà, nhưng đối với Úc Tử Ân thì cực kỳ thương yêu, mặc dù công việc của ông rất bận rộn nhưng mỗi tháng đều rút ra 2-3 ngày để tự mình xuống bếp nấu cơm cho con gái bảo bối.

Đối với người cha giàu có mới nổi này của Úc Tử Ân, mặc dù Đường Minh Lân không có cảm tình gì nhưng cũng không ghét bỏ, cũng vì đã trải lần khủng hoảng kinh tế trước cho nên Úc Bảo Sơn đã bớt phóng túng hơn, lần đầu tư lớn ột dự án vừa rồi quá nguy hiểm cũng đã nhận được sự giúp đỡ một ít từ con rể, nên đối với việc làm cứu công ty đó ông rất tán thưởng người con rể này.

Có lẽ ông đã gả con gái bảo bối của mình vào đúng chỗ, chỉ tiếc là quan hệ hôn nhân giữa hai đứa nó bây giờ lại trở thành vật hy sinh cho lợi ích buôn bán, căn bản là không có hạnh phúc đúng nghĩa.

“Cha, con tới giúp cha!” Bước vào căn phòng bếp to như vậy, Đường Minh Lân nhìn thấy bóng dáng bận rộn của ông liền đưa tay ra giúp bưng cái mâm.

“Ai nha, phòng bếp nặng mùi khói dầu, con ở phòng khách chờ là được rồi, rất nhanh sẽ có cơm ăn mà!” Nghe được giọng nói của Đường Minh Lân, Úc Bảo Sơn quay đầu nhìn anh một cái, lại không thấy con gái bảo bối tới đây, nên hỏi: “Ân Ân đâu?”

Tay bưng cái mâm khế dừng một chút, anh ngẩng đầu cười nhìn về phía Úc Bảo Sơn, “Ân Ân đã lên lầu nghỉ ngơi rồi ạ, gần đây cô ấy tương đối bận rộn nên cũng không thể nào ngủ ngon, chuẩn bị cơm tối xong con sẽ đi lên gọi cô ấy xuống.”

Bộ dạng lấy cớ này dần dà cũng trở nên thuận miệng, coi như mới vừa rồi hai người còn ở gây gổ, nhưng sau một khắc đối mặt với vẻ thật thà tươi cười của Úc Bảo Sơn, anh cũng có thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà duy trì đoạn hôn nhân có tiếng không có miếng này.

“Gần đây cha thật sự quá bận rộn nên cũng không có thời gian chăm sóc nó, mấy ngày trước cha có gặp nha đầu này ở Bắc Kinh, thấy nó gầy đi không ít, thật làm cho người ta đau lòng. Tiểu Lâm à, về sau trong sinh hoạt con nhớ chú ý chăm sóc nó nhiều một chút, mặc dù tính khí của Ân Ân không được tốt, nhưng dù sao nó cũng là vợ của con, con hãy dành chút thời gian khuyên nhủ Ân Ân, đừng để cho nó giày vò mình như vậy nữa, gia đình ta cũng không phải là không nuôi nổi một người, không cần liều mạng làm việc như vậy!”

“Vâng, con sẽ nói với cô ấy!” Khó trách mấy ngày trước cô ấy nói với anh là không có thời gian trở về nhà họ Đường, thì ra là đi Bắc Kinh.

Nhận lấy cái mâm từ trong tay Đường Minh Lâm, Úc Bảo Sơn nhìn Đường Minh Lâm một cái, “Nơi này cha có thể giải quyết, con đi lên bồi bên cạnh Ân Ân đi! Đợi lát nữa xuống dưới này dùng cơm.”

“Vậy cũng được.” Thấy ông kiên trì, Đường Minh Lâm cũng không còn nói thêm gì, rửa tay quay người đi lên lầu.

Cửa phòng không khóa, anh đẩy cửa đi vào, cúi đầu nhìn thấy thảm lông dê xa xỉ bên trên sàn nhà, bên cạnh có để một đôi dép hoạt hình màu hồng, anh cúi giấy đi vào.

Phòng ngủ của Úc Tử Ân thông với thư phòng, mấy năm trước Úc Bảo Sơn đã sửa chữa lại phòng ốc một lần, bởi vì ông sợ Úc Tử Ân làm công việc quá bận rộn ngủ ở thư phòng sẽ bị cảm lạnh, nên ông đã đem hai gian phòng này liên thông với nhau.

Úc Bảo Sơn chẳng sợ tổn tiền với con gái bảo bối của mình, đối với ông mà nói, chỉ cần có thể dùng tiền giải quyết vấn đề thì tất cả đều không phải là vấn đề.

Mặc dù anh rất khinh thường hành động của người giàu có mới nổi như Úc Bảo Sơn, nhưng đối lại ở một góc độ khác, ngược lại anh rất hâm mộ một tình thương của cha như vậy.

Quét mắt nhìn khắp phòng ngủ to như vậy, cuối cùng anh nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang ôm gối ngủ thiếp đi ở bên cửa sổ, giẫm lên tấm thảm lông mềm mại, anh nhẹ nhàng bước lên trước, thả nhẹ động tác ngồi vào một bên.

Gò má mềm mại dựa vào chiếc gối ôm con thỏ trong ngực, tia sáng hoàng hôn từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nhàn nhạt rơi trên khuôn mặt cô tạo nên một cái bóng mờ ảo, trên mặt thấm mang theo một mảnh vàng óng ánh.

Đột nhiên anh cảm thấy, giờ khắc này yên tĩnh mà tốt đẹp.

Hai người kết hôn lâu như vậy rồi, nhưng anh chưa từng thấy qua dung nhan an tĩnh ngủ như vậy của cô, mặc dù lúc bị mẹ đánh bất ngờ, hai người bị buộc ngủ chung trong một phòng, nhưng cô ấy lại tăng độ cảnh giác anh gấp đôi.

An bình như vậy trong cuộc sống hỗn loạn trước đây của anh chưa bao giờ có, nhưng không ngờ anh cũng không ghét bỏ.

Hay là nói, bởi vì có cô ở bên người, cho nên anh cũng không cảm thấy ghét.

Cảm giác quái dị chui vào đầu khiến anh hơi hoảng hốt, bàn tay anh mới vừa đưa đến bên má của cô bỗng dừng lại, cuối cùng vẫn là thu hồi lại.

Gần đây hình như chính mình có cái gì không đúng rồi, trước kia chính anh la hét ồn ào muốn ly hôn, bản thân anh luôn muốn bắt được tất cả các cơ hội để kích bác ý chí của cô, nhưng hôm nay khi biết Lam Mộ Duy trở lại, thế nhưng anh lại phát giác ra đồ đặc của mình đang bị người khác mơ ước, chết sống cũng không muốn ly hôn.

Gần đây hình như anh thật sự có chút không giải thích được.

Nghiêng người sang anh chuẩn bị cô lên giường ngủ, nhưng đúng lúc ấy cặp mắt đang đóng chặt bỗng chốc mở ra, gương mặt tuần tú của anh cách chớp mũi của cô còn mấy cm đột nhiên dừng lại.

Tư thế như vậy, đủ loại mập mờ.

Nhìn lên gương mặt tuấn tú phóng đại ngay trước mắt, Úc Tử Ân rất là bình tĩnh trừng mắt nhìn, dưới đáy đôi mắt sáng chói như lưu ly còn một chút buồn ngủ, một lúc lâu cô mới chậm rãi bình tĩnh, ngồi thẳng người đẩy đẩy tên đàn ông ở trước mặt ra, sắc mặt lạnh lạnh: “Anh nghĩ mình đang làm gì!”

“Không có gì!” Ngượng ngùng ngồi xuống lại, Đường Minh Lân lúng túng quay đầu đi, né tránh ánh mắt dò xét của cô.

“Không có gì sao anh lại lên đây!” cô im lặng liếc anh một cái, cô giơ tay lên ném con thỏ trong ngực lên người anh, đứng dậy đi tới bàn trang điểm sửa sang lại đầu tóc rối bời.

Anh ngây ngốc ôm con thỏ của cô ném tới, cảm xúc mềm mại loáng thoáng vẫn còn lưu lại nhiệt độ ấm áp cùng hương thơm nhàn nhạt trên người cô, anh thấy mình không buông tay được, cứ như vậy ôm thỏ tựa vào cửa, nghiêng người nhìn bóng dáng của cô.

“Có một chuyện nói cho em biết, chuyện liên quan đến công ty của cha em.” Anh biết, phạm là nói tới chuyện của cha cô, mặc kệ là việc lớn hay việc nhỏ, chỉ cần được nói ra từ trong miệng anh, luôn có thể hấp dẫn sự chú ý của cô.

Có lúc anh cũng cảm thấy rất buồn cười, anh đường đường là Tam thiếu gia nhà họ Đường lại vẫn không thể hấp dẫn hơn so với cha của cô.

“Nói đi!” Tay chải đầu của cô dừng lại một chút, Úc Tử Ân nhàn nhạt nói.

“Gần đây có mấy công ty đều đang cạnh tranh mảnh đất ở tây thành kia, công ty của cha em cũng tham gia cạnh tranh, ông cũng đã ném vào đó nguồn nhân lực cùng tiền của rất lớn, hình như ông ấy cũng đang ở trong tình thế bất buộc. Nếu như mảnh đất kia cha em có thể sở hữu thì vốn quay vòng cho công ty trong nửa năm sau cũng không có vấn đề.”

Nói tới chuyện công việc, Úc Tử Ân cũng rất nghiêm túc, xoay người nhìn chăm chăm vào anh, “Anh nói với tôi chuyện này, là muốn biểu đạt cái gì?”

“Mảnh đất kia là một hạng mục không hề nhỏ, nếu như công ty của cha em không lấy được nó thì tính riêng về phương diện nguồn tái chánh dự phòng kia công ty của cha em sẽ không thể quay vòng vốn đủ.”

“Nếu công ty của cha tôi không lấy được thì có thể hợp tác cùng Đường thị không thể sao? Anh đừng nói với tôi Đường thị không có tham dự hạng mục đầu thầu này!”

“Em nói đúng rồi, hôm nay lúc họp, mấy lão già ở Hội Đồng Quản Trị đều không đồng ý cho tôi tham dự hạng mục đầu thầu này, đây nhất định là do ý chỉ của ba tôi. Ông đoán chừng là biết tôi sẽ hợp tác với công ty của cha em, sợ bị cản trở, nên ra tay trước để chiếm được lợi thế.”

“Các người đã không muốn Đường thị hợp tác với cha tôi, vậy thì tìm công ty khác, nhiều công ty như vậy, cũng không thể nào không phải là công ty Đường thị mới được.” Đứng lên, cô nhàn nhạt nhìn anh một cái, “Chuyện này em hãy nói chuyện cùng cha, chuyện của công ty tôi không nhúng tay vào.”

“Tôi chỉ muốn nói trước với em một tiếng, sợ về sau em hiểu lầm tôi thấy chết không cứu.”

“Tôi không có nhiều chuyện đi xem các người lục đục đầu đá.” Quay đầu ra, cô nhìn thời gian trên vách tường, “Đi thôi, ăn cơm!”

40. Chương 40: Tự Cho Là Đúng

Mảnh đất Tây thành kia quả thật như Đường Minh Lân đã từng nói, một mình công ty của Úc Bảo Sơn thật không thể lấy được, Úc Tử Ân cũng đã hỏi Úc Bảo Sơn về hạng mục này ông bảo sẽ chọn công ty hợp tác cùng có sức cạnh tranh mạnh hơn những công ty khác, không thể không thừa nhận, nhà họ Đường rút lui ra khỏi để giảm bớt áp lực cho công ty của cha cô.

Muốn tìm một người có năng lực tài chính có thể cùng Đường thị hợp tác, còn phải thuyết phục đối phương cùng cạnh tranh dự án chung này hiển nhiên không dễ dàng, ai cũng nghĩ mảnh đất này là một cái bánh kem lớn, người nào ở vị trí số một thì sẽ chiếm được ưu thế tốt nhất, Úc Bảo Sơn muốn tìm người hợp tác càng càng thêm khó khăn.

Dự án này nếu như công ty của cha Úc không nắm được, thì tiền lương của công nhân nửa năm sau toàn bộ sẽ bị khó khăn, việc quay vòng vốn cũng sẽ gặp phải khó khăn.

Công ty nhà họ Đường không chịu chìa tay giúp đỡ cô có thể lý giải, nhà họ Đường đối với người con dâu này cho tới bây giờ cũng không quan tâm, không chịu giúp một tay thì thôi, nhưng hôm nay gặp phải việc đầu tư sắp tới này, cô thật sự lo lắng Úc Bảo Sơn có thể bỏ hạng mục này xuống hay không.

Mấy ngày nay Úc Bảo Sơn đi gặp mặt nói chuyện với mấy vị tổng giám đốc công ty khác, nhưng ý tứ hợp tác cũng không lớn, Giang Thành đã nói với cô Úc Bảo Sơn mấy hôm nay mặt ủ mày chau, thật sự làm cho cô đau lòng.

Lúc đang sững sờ, tiểu Trịnh bên cạnh đẩy cánh tay của cô một cái, để cho cô chú ý đến việc tổng giám đang nói, nhỏ giọng nhắc nhở: “Tổng giám hỏi ý kiến chị kìa!”

“Ý kiến gì?” Chợt hồi hồn, Úc Tử Ân chớp chớp mắt có chút không hiểu nhìn Tiểu Trịnh, lại quay đầu nhìn về phía Hạ Khương Tuyết, mặt áy náy: “Tổng giám thật xin lỗi, vừa nãy tôi chưa nghe rõ lời chị nói. . . .”

“Ân Ân, có phải trong người không thoải mái không, mới sáng sớm mà lòng cũng không yên!” Hạ Khương Tuyết đỡ kính mắt trên sống mũi lên, nhàn nhạt nhìn cô một cái, vẻ mặt hoảng hốt tái nhợt trên mặt cô ấy thoát nhìn hình như không thích hợp.

Ở trong ấn tượng của cô, Úc Tử Ân không bao giờ giống như quân nhân đào ngũ trong buổi họp, mấy năm này có thể nói là cô rất coi trọng những nhà thiết kế như cô ấy, công và tư luôn luôn rõ ràng, hôm nay đây là thế nào?

“A, tôi không sao, có thể là do buổi sáng dậy trễ chưa ăn sáng nên tuột huyết áp, Tổng giám chị tiếp tục. . . .”

Vuốt vuốt cái trán hơi đau, cô hít một hơi thật sâu tận lực để ình lên tinh thần, thời điểm ngược mắt lên lơ đãng thấy Diệp Tư Mẫn ngồi phía đối diện đang nhìn mình, nhàn nhạt giật giật khoe miệng, lần nữa khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt nghiêm túc.

“Cuộc thi thiết kế lần này mỗi người đều muốn đưa ra một tác phẩm của mình tới dự thi, nếu Thụy Nhi có thể lấy được giải nhất, công lao là của mọi người, xin mọi người toàn lực hưởng ứng!”

Thu hồi ánh mắt không biến sắc, Diệp Tư Mẫn nhìn về phía bên trái Hạ Khương Tuyết, “Tổng giám Hạ, lần này chúng ta có thể cùng nhau tham gia cuộc thi thiết kế sao? Thời gian tranh tài còn một đoạn nữa, tác phẩm chuẩn bị đã không thành vấn đề!”

Nghe vậy, Hạ Khương Tuyết nhìn Diệp Tư Mẫn một cái, nhàn nhạt gật đầu một cái, “Dĩ nhiên có thể!”

Hơi cúi đầu, Úc Tử Ân lục tục gõ xuống trên bản ghi chép, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Khương Tuyết, “Tổng giám, lần này dự thi có bao nhiêu nhãn hiệu tham gia?”

“Không dưới hai trăm, đều là những nhãn hiệu quốc tế nổi danh của các nhà thiết kế, bây giờ tất cả mọi người đều lên tinh thần mười hai phần cho tôi, đừng làm xấu mặt mũi của Thụy Nhi!”

“Dạ, Tổng giám!” Nghe Hạ Khương Tuyết khích lệ một tiếng đầy khí thế, tất cả mọi người lớn tiếng đồng ý.

Diệp Tư Mẫn không có đảm nhiệm chức phó tổng giám đốc phòng thiết kế như trước, đối với cuộc thi thiết kế lần này Úc Tử Ân tràn đầy tự tin, cô cũng muốn tham dự lần tranh tài này, nhưng thực tại làm cô mất hăng hái.

Cô không quên lần tranh tài trước, Diệp Tư Mẫn lấy trộm sáng kiến của cô, không chỉ cô ta đạt được hạng nhất cuộc thi mà còn đoạt đi cơ hội xuất ngoại du học của cô, cũng làm cho tình cảm của cô và Lam Mộ Duy càng chạy càng xa, cuối cùng chạy hướng chia tay.

Đối với Diệp Tư Mẫn nói cô không hận thì có vẻ kiểu cách, quá khứ nhiều năm như vậy trong lòng cô quá thật rất hận cô gái này, nhưng sau khi suy nghĩ lại, qua nhiều thời gian như vậy hận một người, thật sự quá mệt mỏi.

Hôm nay Diệp Tư Mẫn du học trở về, lại đảm nhiệm chức vụ cao hơn cô, cuộc sống cứ như thế mà gặp gỡ nhau, suy nghĩ một chút đã cảm thấy châm chọc.

Có lẽ Diệp Tư Mẫn nghĩ thời gian 5 năm này cô sẽ bỏ bê mọi việc, năm năm sau, cô ta trở về kiêu ngạo đứng ở phía trên cô quan sát cô hèn mọn như thế nào.

Sau khi tan họp, Diệp Tư Mẫn bảo Úc Tử Ân ở lại phòng họp, Hạ Khương Tuyết nhàn nhạt nhìn cô một cái, cũng không nói thêm gì, dẫn một đám người xoay người ra khỏi phòng họp.

Thu thập xong tài liệu trên bàn, lúc này Úc Tử Ân mới không nhanh không chậm nhìn về phía cô gái đáng vẻ khiêu khích ở trước mặt, “Phó tổng Diệp tìm tôi có việc?”

“Ân Ân, có phải cô hiểu lầm tôi chuyện gì hay không, tôi không hy vọng chuyện giữa chúng ta ảnh hưởng đến công việc, bây giờ tôi là Phó Tổng Giám, ở trên công tác nếu có chỗ nào không đúng, cô có thể nói ra.”

Lời của cô ta còn chưa nói hết, Úc Tử Ân liền không nhịn được cắt đứt việc cô ta tự mình là đúng, “Phó tổng Diệp, tôi cũng nghĩ hình như cô đã hiểu lầm tôi chỗ nào đó rồi! Tôi đã làm chuyện gì ảnh hưởng đến công tác sao? Hình như không có mà? Còn nữa, công việc của cô rất hoàn mỹ, tôi không có gì để soi mói cô cả, nếu như không có việc gì lớn tôi đi về trước!”

Lạnh lùng thu hồi tài liệu trên bàn, cô xoay người sải bước đi ra khỏi phòng họp, không thềm nói nhiều thêm nữa câu với cô ta, mà cô thật sự cũng không có gì để nói.

41. Chương 41: Náo Nhiệt

Tan việc, quay lại phòng làm việc, Úc Tử Ân không ngờ Dịch Noãn từ sân bay gọi điện thoại tới, la hét muốn được cô chứa chấp mấy ngày.

Sợ cô bé bị lạc thì khó ăn nói với Dịch thiếu, cô chỉ có thể lái xe tự mình đến sân bay đón cô bé, mới vừa gặp được người, cô bé đã hấp tấp kéo cô đến Thập Tam Lâu ăn cơm.

“Chị Úc, chị đã đến Thập Tam Lâu chưa? Em đã đến mấy lần, món ăn chỗ đó thật rất ngon! Em mỗi lần đến đây đều qua đó ăn cơm.”

Ngồi ghế bên cạnh tài xế, từ khi lên xe miệng đã không hề rảnh rỗi. Úc Tử Ân lái xe, liếc nhìn cô bé đang phấn khích kia, cười nhẹ, “Chị cũng là khách quen bên Thập Tam Lâu, bên đó đồ ăn cũng khá phong phú, mùi vị cũng không tồi. Hôm nay chị mời khách, mời em ăn cơm.”

Có thêm cô bé này, cuộc sống mấy ngày tiếp theo sợ rằng sẽ rất náo nhiệt đây?

“Được ạ! Chị Úc, em tới thành phố C ở hai ngày, thứ hai trở về đi học, chị cho em ở nhờ hai buổi tối có được không? Tiền của em không nhiều lắm, không đủ để ở khách sạn...” Cô bé quay đầu, đáng vẻ thật đáng thương nhìn cô, vừa ngây thơ lại đơn thuần thật sự làm cho người khác buồn cười.

“Em tới thành phố C Dịch thiếu có biết không?”

““Ông cụ” đó không biết ạ, em lên tới, chị tuyệt đối phải giữ bí mật cho em nha!”

“Như vậy à...” nghe cô bé nói như vậy, cô do dự một chút, trầm nghĩ, nếu thiên kim đại tiểu thư như cô bé xảy ra chuyện gì khẳng định cô không thể gánh nổi trách nhiệm, trước khi chứa chấp người nên nói cho rõ ràng: “Noãn Noãn à, cho em ở vài ngày không phải là vấn đề, nhưng không thể mang lại rắc rối cho chị có biết không?”

“OK! OK! Em hiểu mà! Em nhất định sẽ không gây thêm phiền toái cho chị! Chị yên tâm đi!”

“Vậy thì tốt!” Gật đầu một cái, cô đưa xe vào bãi đỗ xe ngầm, kéo cô bé lên lầu.

Màn đêm buông xuống, ban đêm ở thành phố C ánh sáng từ các ngọn đèn tỏa sáng mở màn cho cuộc sống phồn hoa.

Vừa mới bước vào Thập tam Lâu, cô bé liền che mặt núp bên cạnh Úc Tử Ân, ánh mắt cảnh giác nhìn nhân viên phục vụ ở bốn phía.

“Noãn Noãn, em đang làm gì thế?” Nhìn cô bé vừa vừa cửa đã vội kéo mình tránh đông trốn tây, lén lút vùng trộm thật sự không thể nào hiểu được.

“Chị Úc, chúng ta khiêm tốn một chút, Tiểu Ngũ tai mắt đông đảo, trong bọn họ không chừng chính là thám tử bên cạnh Tiểu Ngũ đó thôi!”

“Ặc, cái này...” trán nhỏ mồ hôi, Úc Tử Ân im lặng liếc cô bé một cái: “Em đã biết nơi này nhiều tai mắt, vậy còn vội kéo chị tới nơi này ăn cơm? Sợ mình chưa đủ gây chú ý sao?”

“Chị không biết rồi, em đây là đang đánh lạc hướng, mặc dù tai mắt của Tiểu Ngũ ở nơi này đông đảo, nhưng em cũng không thể khiến dạ dày của mình chịu uất ức! Phải biết, đầu bếp Thập tam Lâu được xếp ở vị trí số 2 số 3 toàn quốc, đều là do Tiểu Ngũ bỏ rất nhiều tiền mới mời về được đó, mặc dù thức ăn nơi khác cũng rất ngon, nhưng chỉ có mùi vị ở nơi này mới là chính tông thôi! Em tình nguyện đổi mặt với sự nguy hiểm bị bắt được, cũng muốn tới nơi này ăn!”

“Xem ra, cô nhóc nhà em ăn uống cũng rất kén chọn nha!” Người tham ăn bình thường đối với đồ ăn sẽ không yêu cầu quá cao, mà cô bé lại theo đuổi trình độ chính tông, hiển nhiên không phải là ham ăn bình thường.

“Đó là đương nhiên, chúng ta đến bên cửa sổ đi, chỗ đó phong cảnh rất được, có thể nhìn cảnh đêm.”

“Được, nghe theo em!” Đang nói, nhân viên đã bưng nước chanh đến, lễ phép đưa thực đơn lên.

Bàn xem ăn món gì, hai người bắt đầu một vòng bàn luận về thức ăn ngon.

Từ trong tay nhân viên nhận lấy cái khay, dì Tương quản lý Thập Tam Lâu đẩy cửa phòng đi vào, nhìn thoáng qua mấy vị khách quan trọng đang trò chuyện, hạ chiếc khay trong tay, đột nhiên nháy mắt với Dịch Khiêm.

Nhận thấy nhắc nhở, Dịch Khiêm đột nhiên chậm rãi đứng lên, quay đầu chào hỏi với một vài khách hàng bên cạnh, đi theo dì Tương đi ra khỏi phòng.

“Sao, xảy ra chuyện gì à?” Đóng cửa lại, Dịch Khiêm nhàn nhạt hỏi.

“Tôi vừa mới ở lầu mười hai nhìn thấy cô Dịch, nhìn cô ấy có vẻ đang trốn tránh, tôi nghĩ là đang trốn ngài.”

“Cô Dịch ? Noãn Noãn?” Con nhóc kia xuất hiện ở đây không có trong tính toán của anh, hiển nhiên là lông cánh đã cứng cáp, dám lên anh đi tới nơi đây rồi!

“Đúng!” Cô bé này đã tới Thập Tam Lâu mấy lần, mỗi lần đều ở phía sau Dịch Khiêm, bà sẽ không nhận lầm.

“Chỉ một mình sao?” chân mày khẽ chau lại, anh cúi đầu nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, nhớ tới mai là thứ bảy, con bé kia chắc là chạy tới đây chơi.

“Không phải, Ân Ân cũng ở đây, hai người bọn họ cùng đến!”

“Úc tiểu thư?” Mới nghe đến tên của cô, anh không khỏi ngẩn người, con bé kia thật sự là quen lối, vào lúc này sợ rằng đã ném anh ra khỏi đầu rồi?

“Vâng, đúng! Ngài xem...”

“Cứ theo cô bé đi, không cần nói với cô bé là tôi ở đây, tránh cho nó ăn bữa cơm cũng không thấy yên.” Dừng một chút, giống như nghĩ tới điều gì, lại nói: “Món ăn ở lầu mười hai con nhóc đó thích nhất, cô kêu đầu bếp giảm lượng thức ăn, tránh cho con nhóc đó ăn quá no.”

“Vâng, tôi biết rồi!”

Gật đầu một cái, anh không nói thêm gì, xoay người quay vào phòng.

Ăn no, uống no chuẩn bị xuống lầu, Dịch Noãn dường như ăn hơi nhiều, đỡ eo, ưỡn bụng từ Thập Tam Lâu ra ngoài, dáng vẻ thật giống như người có thai khiến Úc Tử Ân cười nằm.

“Em ăn no quá, buổi tối làm sao chịu được!” Dựa vào thang máy, Úc Tử Ân bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Không sao, em tự biết chừng mực...” Lời còn chưa nói hết, điện thoại trong túi đã vang lên, cô bé lấy điện thoại ra liếc nhìn dãy số trên màn hình, cả người sững sờ, một lúc lâu mới bình tĩnh, nhìn Úc Tử Ân làm động tác im lặng, lúc này mới nhận điện thoại: “Tiểu Ngũ...”

Âm thanh vui vẻ có chút khiến người khác rộn cả tóc gáy, người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại không nhận được run run, hiển nhiên là bị âm thanh này làm ẽm nhũn cả khớp xương.

“Nói thật dễ nghe!” Tựa bên cửa xe, Dịch Khiêm đột nhiên ngược mắt nhìn dòng chữ Thập Tam Lâu đang lóe sáng ở phía trước, không nhanh không chậm nhạo báng: “Ồ chỗ nào.”

“À? ở nhà của cháu nha, đêm khuya chú không ở cùng với người đẹp, tìm cháu có việc gì thế?” Đang nói, người đã bước ra Thập Tam Lâu.

Nhìn hai bóng người ở cửa lớn đối diện, Dịch Khiêm đột nhiên khẽ vắn lông mày, “Nếu ở nhà thì đưa cho cha cháu nghe điện thoại! Ta có việc tìm ông ấy!”

“Chú có chuyện tìm ông ấy thì chú gọi điện thoại cho ông ấy thôi”

“Điện thoại của ông ấy tắt máy không gọi được, cháu đem điện thoại đưa cho ông ấy đi.” Đối phó với con nhóc này thật sự không cần phải dùng đến thủ đoạn cao siêu gì.

“Ếc...việc này chú gọi điện thoại nhà đi, bảo quản gia...” vừa dứt lời, cô bé ngẩng đầu lên liền thấy bóng người đứng trước cửa của chiếc xe màu đen, cả người liền sững sờ.

Đứng thẳng người, Dịch Khiêm chậm rãi ngắt điện thoại, ngược mắt nhìn cô nhóc đang sững sờ, khẽ cười một tiếng, “Thế nào, không phải nói đang ở nhà sao? Chỉ vài giây đã xuyên qua được tới đây, khả năng của cháu cũng thật là không nhỏ nhỉ?”

“Ặc, Tiểu Ngũ, thật ra thì cháu...Cháu có chút nhớ chú, cho nên liền trộm tới...”

“Thật sao? Ta vì sao lại không biết hai người có quen biết nhỉ?” Nói xong, anh quay đầu nhìn về phía cô gái đang cười trộm, “Úc tiểu thư.”

“Dịch thiếu, xin lỗi, cô bé tới đây tôi lại không nói với anh một tiếng.” Thấy chết mà không cứu thật sự không phải là tác phong của cô.

42. Chương 42: Nhà Tư Bản Là Vampire

“Dịch thiếu, xin lỗi, cô bé tới đây tôi lại không nói với anh một tiếng.” Thấy chết mà không cứu thật sự không phải là tác phong của cô.

“Tiểu Ngũ, thật ra là cháu tự tìm đến chị Úc, chú cứ xem như cháu cùng chị ấy là bạn thân, không đúng, coi như nể mặt của chị Úc, đối với chuyện của cháu sẽ bỏ qua chứ?” Cô nhóc vội tìm đường, đột nhiên dùng sức kéo mạnh hai tay của Dịch Khiêm.

Người đàn ông chưa từng có nhược điểm, hôm nay lại để cho cô bé này tìm ra, lại nhắm ngay nhược điểm của anh xuống tay chuẩn xác không sai!

“...” Khẽ chau mày, Dịch Khiêm đột nhiên liếc nhìn cô gái bên cạnh cô nhóc, bắt đắc dĩ thở dài, nhìn cô gái trước mắt, mỉm cười lạnh nhạt: “Úc tiểu thư, cô bé này lại gây phiền toái cho cô rồi!”

“Không sao, tôi cũng rất thích Noãn Noãn.” Liếc nhìn cô nhóc đang ra sức nháy mắt đưa ám hiệu, cô nhẹ giương mắt lên: “Dịch THIẾU, Noãn noãn nói hai ngày nay muốn ở cùng tôi...tôi cũng đang thiết kế y phục cho cô bé, ở chỗ tôi sẽ thuận tiện hơn, anh xem...”

Quay đầu, Dịch Khiêm nhìn cô nhóc bên cạnh, hỏi nhàn nhạt: “Ý của cháu là?”

“Vâng...” cô bé gật đầu một cái, nhón chân tới nói nhỏ bên lỗ tai của anh một câu: “Không vào hang hổ sao bắt được hổ con, cháu là thay chú đi thăm dò quân tình.”

“...” biết được tâm tư của cô bé này, Dịch Khiêm đột nhiên lắc đầu với cô một cái: “Không nên lại gây ra thêm chuyện gì linh tinh, nếu không tiền tiêu vật tháng sau của cháu sẽ bị tịch thu!”

“Biết biết, cháu bây giờ càng lúc càng tin vào câu nói kia của lão tổ tông rồi!” Cô bé không nhịn được khoát tay, nhảy trở về bên cạnh Úc Tử Ân.

“Ừ, câu nào vậy?” nhìn cô bé cùng người lớn cãi vã rất thú vị, Úc Tử Ân không nhịn được có chút tò mò.

“Nhà tư bản đều là Vampire!” đột nhiên cô bé nghiêng đầu nhìn Dịch Khiêm cười, cười đến hết sức rục rịch.

“...” bất đắc dĩ lắc đầu, Dịch Khiêm chỉ cười không nói, cũng không phải là mình gây sự, cúi đầu nhìn đồng hồ: “Đã không còn sớm, về sớm một chút nghỉ ngơi đi! Ngày mai là thứ bảy, có thể đi ra ngoài chơi một chút!”

“Vâng! Tiểu Ngũ, chú cũng nên về sớm chút đi!” giống như lấy được lệnh đặc xá, cô bé vui sướng khoát tay, ước gì có thể rời đi ngay lập tức.

Gật đầu một cái, Dịch Khiêm quay đầu nhìn về phía Úc Tử Ân, không quên dặn dò: “Lái xe cẩn thận.”

“Ừ, tôi đã hiểu, anh cũng vậy!” khoát tay, cô lôi kéo Dịch Noãn xoay người đi về phía bãi đỗ xe.

Sau lưng, người đàn ông kiêu ngạo an tĩnh nhìn bóng dáng đi xa, cho đến khi biến mất ở khúc quanh mới chậm rãi hồi phục lại tinh thần, khéo môi lơ đang treo nụ cười yếu ớt.

Trên ghế tài xế, Văn Khâm đẩy cửa ra, lễ phép thay anh mở cửa xe: “Dịch tiên sinh, ban đêm lạnh, chúng ta cũng trở về thôi!”

“Được.” Xoay người, anh thu hồi ánh mắt, nghiêng người ngồi vào xe.

Thành phố phồn hoa ngoài cửa xe chậm rãi ngã xuống, khẽ tựa vào ghế, Dịch Khiêm chậm rãi nhắm mắt lại, hôm nay xã giao có uống chút rượu, dạ dày có chút khó chịu, trong xe mở điều hòa, lại vẫn không thể xoa dịu cái nóng ran ở nơi đó.

“Tiên sinh, ngài uống chút nước giải rượu đi!” giống như nhìn thấu anh, Văn Khâm từ tay lái phụ đưa bình đựng nước tới, sẵn sàng mở nắp.

Văn Khâm biết, hôm nay là buổi tiệc của quan chức cấp cao, với một hai thân phận phi phạm, lại là người phụ trách tập đoàn, kiểu xã giao này không thể không bị mời vài vòng rượu, không uống thì thật là không cho đối phương mặt mũi, hẳn chỉ là thư ký, không thể làm chủ, chỉ có thể nhìn ông chủ uống rượu vào cái dạ dày đang bị bệnh.

Mở mắt ra, Dịch Khiêm cầm lấy bình nước, nhấp một hớp liền đưa lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, “Ngày mai anh đến Thủy Nhĩ, kêu người phụ trách cuộc thi thiết kế thời trang Xuân hè năm nay chỉnh sửa lại phương án, nhanh giao đến cho tôi.”

“Vâng, tôi đã biết.” Văn Khâm gật đầu, xoay người sang chỗ khác, ghi lời nhắc nhở vào trong điện thoại của mình.

Dừng một chút, Văn Khâm giống như nhớ đến việc gì, nghiêng người sang nói: “Phó tổng Lam lần này nhậu dù đến Thủy Nhĩ, Hội đồng quản trị bên kia có ý kiến khá nhiều, ngày mai họp Hội đồng quản trị, ngài nghĩ có phải hay không...?”

“Việc này tôi sẽ giải thích rõ ràng với họ.” Quay đầu lại, anh nhìn ánh đèn nơi chợ đêm, gương mặt tuần tú dần trở về lạnh nhạt.

Vừa mới bước vào chỗ ở của Úc Tử Ân, cô bé tò mò đã không nín được đi loanh quanh thăm dò, cô bé vốn nghĩ rằng thẩm mỹ của người thiết kế sẽ rất đặc biệt, lại không ngờ cả căn phòng so với trí tưởng tượng của cô còn kinh ngạc hơn!

Thiết kế theo tông màu hồng mờ ảo, có thể tùy ý nhìn được viền rèm cửa cùng với ghế salon màu hồng nhạt đáng yêu, hồng trắng phối hợp, tạo ra phong cách công chúa hoàn mỹ, lập tức khiến àu trắng đơn điệu thêm vài phần hài hòa và đẹp mắt.

Theo cô biết, giá phòng ở thành phố C không rẻ, cả nước trừ Bắc Kinh, thành phố C là đắt đỏ nhất nhì, có thể mua được một căn phòng như vậy, hiển nhiên Úc Tử Ân so với trí tưởng tượng của cô còn có tiền hơn nhiều.

“Chị Úc, làm nghề thiết kế tiền lương rất cao sao?” thăm dò tình địch thì cái gì cũng nên hỏi một chút, tránh cho có sơ hở.

“A, thiết kế như bọn chị lương không cao, giống như tiền lương của thành phần tri thức bình thường! Sao vậy, sao lại hỏi cái này?” Bối tóc lên, Úc Tử Ân tiwf phòng ngủ đi ra, nhìn dáng vẻ của cô bé đag ngồi trên ghế slon, khó hiểu hỏi.

“Em nhìn phòng ốc của chị thiết kế rất đẹp, nếu chỉ là tiền lương của nhà thiết kế thì ở thành phố C mua được chứ?”

“A, em nói việc này à, phòng này là cha chị đưa, so với ông ấy tiền của chị có là bao, chỉ với lương của nhà thiết kế, mua không được phòng lớn như vậy đâu.” Nói xong, cô vẫy vẫy tay với cô bé, “Tới phòng làm việc của chị, xem chiếc váy chị thiết kế cho em.”

“Đã thiết kế xong chưa?” Mới nghe đến việc này, cô bé vội đứng dậy, chạy như bay đến bên người cô, hấp ta hấp tấp đuổi theo.

43. Chương 43: Gọi Tiểu Ngũ Đến Ăn Điểm Tâm Cùng Nhau Nhé?

“Đã thiết kế xong chưa?” Mới nghe đến việc, cô nhóc vội đứng dậy từ trên thuyền, chạy như bay đến bên người cô, hấp ta hấp tấp đuổi theo.

“Đã thiết kế tốt rồi, để chị xem nào, nếu như không vừa người, chị sẽ chỉnh sửa một chút cho em.” Đẩy cửa phòng làm việc ra, cô dẫn cô nhóc tò mò sau lưng vào cửa.

“Oa, chị Úc, phòng làm việc của chị thật là to!” Quan sát phòng làm việc còn rộng rãi hơn so với hai phòng ngủ, Dịch Noãn Noãn kinh hô, nhìn trong góc từng dây từng ống gỗ vải dệt màu sắc khác nhau cùng mười mấy mô hình người mẫu, nhìn lại mấy bộ y phục đã thiết kế tốt rồi, tò mò không ngừng sờ động sờ tây.

“Đó là mấy bộ y phục khách hàng đặt làm theo yêu cầu, của em ở chỗ này.” Xoay người, cô từ đồng hình người mẫu bên cạnh lấy ra một mô hình, chuyển tới trước mặt cho cô nhóc nhìn, “Cái này là thiết kế cho em, em xem em có thích không.”

Chạy lên trước, Dịch Noãn Noãn nhìn lễ phục màu hồng nhạt trước mặt, tò mò sờ soạng, “Chị Úc, cái này là màu gì, màu sắc thật là đẹp, em chưa từng thấy qua!”

“Cái này là màu cam tươi sáng bóng, đan xen màu hồng cùng đường sáng giữa màu hồng cam, màu sắc này không có màu hồng ngây thơ, nhưng vừa không cam chói mắt, vừa hay thích hợp với tuổi của em, cho nên lễ phục thiết kế theo phong cách này, chị muốn em sau này ở par-ty sinh nhật hoặc là tham dự nơi quan trọng đều có thể dùng đến, thay thử xem, nơi nào không thích hợp chị sẽ sửa lại.”

“Được! Em đi thay!”

“A, phòng thay quần áo ở chỗ này.” Mở cửa phòng thay quần áo ra, cô xoay người thấy phía cuối trên bàn làm việc có bàn thiết kế kiểu dáng đồ trang sức.

Trong chốc lát, cô nhóc từ trong phòng thay đồ ra ngoài, nhìn trái nhìn phải quan sát mình trong kính, hài lòng cười đến híp cả mắt.

Thiết kế lễ phục rất đặc biệt, thoát khỏi kiểu dáng áo ngực truyền thống, trước ngực tạo hình bày ra hai cánh hoa Tulip, dọc theo rìa thêu hoa văn đặc biệt, vạt áo voan mỏng ngắn theo tầng lại không khuếch trương, phần đuôi sau lưng còn thiết kế nơ bướm đặc biệt, phía trên nơ bướm thêu thùa hoa văn vừa vặn là loại thấy ở buổi trưa hôm uống trà, thoáng thay đổi tạo hình, hoàn mỹ không thể tưởng tượng nổi!

“Chị Úc, đẹp không?” Xoay người, cô nhóc hướng cô bày ra pose, đắc ý khoe khoang mình lộng lẫy nhất giờ phút này.

“Ừ, cũng không tệ lắm! Kích thích vừa chứ?” Con mắt cô đo lường cũng không khác biệt quá lớn.

“Vừa vặn, kỹ thuật đo lường của con mắt chị Úc thật là lợi hại!”

Đem đồ trang sức trong tay cất xong, cô đi lên trước, cầm lấy cái kẹp và Giáp lược tạo hình đơn giản cho cô bé, cài đồ trang sức trong tay, “Đồ trang sức này là chị đặc biệt thiết kế, về sau tham dự cái gì nếu có thợ trang điểm thay em hóa trang, em sẽ dùng cái này.”

“Trân châu cùng kim cương phối hợp thì thật đẹp, tạo hình cũng rất khác biệt, còn là kiểu S!”

“Cái này dùng ở mặt bên cái trán, tốt lắm, em xem xem.” Đồ trang sức khác biệt, cô lui về phía sau quan sát cô nhóc trước mặt, hài lòng gật đầu.

Cô nhóc như được trời sinh, quả thật là mặc cái gì đều dễ nhìn.

“Thật là đẹp mắt!” Nhìn mình trong kính, Dịch Noãn Noãn cầm lấy điện thoại di động trên bàn, “Chị Úc, chị chụp tấm hình giúp em!”

“Được!” Chụp tấm hình, cô giao điện thoại lại cho cô nhóc, “Đi đổi y phục lại đi, đợi lát nữa chúng ta đi phòng nghe nhìn xem chiếu bóng rồi nghỉ ngơi!”

“Hoan hô, hoan hô!”

Tắm xong nằm trên giường, Dịch Noãn Noãn ngắm nghía điện thoại trong tay, liếc nhìn Úc Tử Ân bên cạnh vẫn còn đang chỉnh sửa bản thiết kế, chán đến chết đem hình mới vừa chụp chia sẻ với Dịch Khiêm.

Lấy được câu trả lời chỉ có mấy chữ: “Ừ, rất đẹp!”

“Haiz, chị Úc, chị nói Tiểu Ngũ làm sao mà không có tình cảm thế nhỉ! Em đem hình vừa này chỉ sẻ với ông, ông chỉ nói có vài chữ, quá keo kiệt!”

“Anh ấy nói gì hả?” Ánh mắt đàn ông và ánh mắt con gái không giống nhau, có đôi khi cô thiết kế y phục, cũng muốn quan tâm đến ánh mắt đàn ông.

Ngồi thẳng người, Dịch Noãn Noãn vuốt mặt một cái, mặt giả bộ âm trầm: “Ừ, rất đẹp!”

“Éc.” Nhìn bộ dáng của cô nhóc, cô dường như có thể tưởng tượng về mặt người đầu kia nhìn thấy sẽ có hình dáng gì.

Người đàn ông ưu nhã như Dịch Khiêm, khi gơ tay nhấc chân cũng lộ ra phong độ thân sĩ nhẹ nhàng mà ưu nhã.

“Haiz, chị nói xem ông không thể nhiều mấy câu ư? Thiệt là!” Hình như là tức không nhịn nổi, cô nhóc trực tiếp gọi điện thoại qua hỏi người đầu kia: “Tiểu Ngũ à, thái độ của ông cũng quá qua loa đấy? Dầu gì ông cũng nên khen ngợi con mấy câu chứ!”

Điện thoại di động nhấn loa ngoài, giọng nói nguội lạnh của Dịch Khiêm truyền ra từ trong điện thoại, “Nhóc con, nếu cháu muốn nghe những lời khen ngợi thì để lại cho bạn trai sau này của cháu ấy! Ông là một trưởng bối cũng không sẵn sàng sử dụng cái quyền lợi này đâu.”

“Thật không có tình cảm!” Cô nhóc khẽ hừ một tiếng, “Không thèm nghe ông nói nữa, con muốn nghỉ ngơi, ngủ ngon! Ông cũng nghỉ ngơi sớm một chút, đừng muộn như vậy rồi còn mở hội nghị quốc tế gì đó với đám kia thuộc hạ của ông, có mệt hay không!”

“Được rồi, ông biết.” Cúp điện thoại, Dịch Khiêm điểm màn hình điện thoại di động, nhìn hình mới vừa phát tới, phong cách thiết kế đặc biệt quả thật vượt quá dự liệu của anh.

Cũng không phải vật trong ao, ánh mắt Hạ Khương Tuyết không tệ, xem ra Thụy Nhĩ không giữ được cô, anh ngược lại có chút mong đợi ngày cô lột xác!

Thời điểm bữa ăn sáng, Dịch Noãn Noãn nhìn bữa ăn sáng phong phú mà dinh dưỡng trên bàn, đột nhiên nhớ tới người nào đó, không khỏi nhìn về phía bóng dáng bận rộn trong phòng bếp, “Chị Úc, hồ Thánh Sơn cách nơi này xa không?”

Quay đầu, Úc Tử Ân nhìn cô nhóc một cái, “Không xa lắm, lái xe đại khái mất 20 phút lộ trình! Sao vậy?”

“Chúng ta gọi Tiểu Ngũ đến ăn điểm tâm cùng nhau nhé? Bên hồ Thánh Sơn có phòng ốc lớn như vậy, mỗi ngày ông đều ăn điểm tâm một mình, không cảm thấy căn nhà ẩm cúng, ngẫm nghĩ cũng cảm thấy rất đáng thương.”

“Nếu chỉ ở một mình, sao anh ấy muốn mua phòng ốc lớn như vậy?” Phòng ốc bên hồ Thánh Sơn vẫn luôn là thần thoại của Thành phố C, bất luận giá phòng hay diện tích, đều chỉ nhìn mà không thể đụng.

“Tiền nhiều mà không có chỗ xài, nhà tư bản có tiền cũng là người lập dị!” Khẽ thở dài, cô nhóc nhìn thẳng vào cô, “Cùng nhau nhé? Nếu chị chuẩn bị bữa ăn sáng dư ra.”

“Dĩ nhiên có thể! Bởi vì không biết em thích ăn cái gì, cho nên bữa ăn sáng hôm nay chuẩn bị hơi nhiều một chút, Dịch thiếu tới, vừa lúc không cần lãng phí rồi!”

“Tốt lắm, em gọi điện thoại kêu ông tới đây!” Lấy được sự cho phép, cô nhóc vui vẻ đi tìm điện thoại di động gọi điện thoại.

Không tới nửa giờ, bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa, cô nhóc vui mừng chạy đi mở cửa.

Trong nhà ít khi có khách đến, Úc Tử Ân cũng vui mừng, bưng cái mâm đi ra, vừa vặn nhìn thấy cô nhóc dẫn người bước vào phòng khách, lễ phép gật đầu: “Dịch thiếu, chào buổi sáng!”

“Chào Úc tiểu thư, mạo muội đến thăm, quấy rầy!” Hơi dừng bước chân, Dịch Khiêm lễ phép chào cô.

44. Chương 44: Mối Tình Đầu

Úc Tử Ân gật đầu một cái, ngược mắt khẽ quan sát anh, áo T-shirt màu trắng và quần vải ka-ki bình thường, nổi bật bộ dáng ưu nhã, có lẽ là bởi vì không cần đi làm, nên quần áo của anh khá đơn giản.

Trong ấn tượng của cô dù anh mặc trên người những quần áo vô cùng đơn giản, vẫn luôn bắt đồng với phẩm chất của anh, trời sanh vóc người, mặc vào chẳng thua gì những người mẫu trên sàn T cả.

Ánh mắt không biến sắc, cô khoát tay anh cười một tiếng, “Không quấy rầy, không quấy rầy, trong nhà đơn sơ, để cho anh chê cười, mời ngồi đi, bữa ăn sáng rất nhanh sẽ xong! Noãn à, chào hỏi khách đi!”

“Được rồi!” Tiểu nha đầu kích động gật đầu một cái, kéo ra một chiếc ghế bên cạnh chủ tọa, rồi đột nhiên ngồi xuống cạnh Dịch Khiêm.

Quay đầu đi, Dịch Khiêm liếc nhìn nha đầu đang khoe tài một cái, cũng không nói thêm gì, nghiêng người ngồi vào vị trí chủ tọa.

Trở về phòng bếp bưng mớ hỗn loạn ra ngoài, Úc Tử Ân nghiêng người sang đứng đối diện với Dịch Noãn, múc muỗng cháo trắng cho Dịch Khiêm, cô cười cười xấu hổ, “Bữa ăn sáng tương đối đơn giản, tay nghề của tôi còn kém nhiều lắm, hai vị có muốn ăn không?!”

“Nhìn rất muốn ăn!” Sau khi nói tiếng cảm ơn, anh nhận lấy chén súp tinh sảo, hơi quét mắt nhìn chén cháo dinh dưỡng theo kiểu Trung trên bàn ăn, nhàn nhạt nâng khóe môi lên, ngược mắt nhìn về phía bóng dáng đang cúi thấp đầu, “Đường thiếu không có ở cùng cô sao?”

“Chúng em không ở cùng nhau, anh ta đi đường anh ta, em đi đường em, không can thiệp chuyện của nhau. Vào lúc này không chừng anh ta đang ôm cá hương dịu dàng, em không thể nào đến cửa cắt bớt điểm tâm của người ta!”

Khẽ mỉm cười, cô đem một chén cháo khác đặt xuống trước mặt nha đầu, “Nếu như mà em có đến cửa, đoán chừng anh ta sẽ cảm thấy em không xứng đáng để nhận chén vợ của anh ấy nữa. Dù sao ngày cứ trôi qua như vậy đi, thỉnh thoảng phối hợp cùng nhau diễn màn vui trước mặt người lớn, duy trì sự nổi tiếng của anh ta, khiến em cũng không đến nổi mất mặt trước các cô gái khác, như vậy em đã cảm thấy là anh ta hết lòng giúp đỡ rồi”

“” Nghe cô giải thích như vậy, Dịch Khiêm đột nhiên trở nên không biết nên nói thế nào.

“Chị Úc, chị và chồng chị không có tình cảm, vậy tại sao không ly hôn đi? Duy trì một đoạn quan hệ hôn nhân không có tình yêu như vậy không phải là liên lụy cả hai người sao?”

“Ặc, nơi này quan hệ thật phức tạp, em còn nhỏ còn có rất nhiều chuyện em không hiểu, chờ em trưởng thành rồi, nếu như chị vẫn còn chưa ly hôn, đến lúc đó chị sẽ nói cho em biết nguyên nhân!” Nói xong, cô lấy cái rổ bên cạnh, quay đầu nhìn về phía khách đang ngồi ở vị trí chủ tọa, “Có chút đơn sơ, không biết Dịch thiếu có quen ăn những món này hay không?”

“Tôi không sao, bình thường ở nhà cũng là bữa sáng kiểu Trung.” Ngẩng đầu lên, Dịch Khiêm nhàn nhạt trả lời cô, một chút bí ẩn trong tâm tình đã tiêu tán khỏi đáy mắt.

“Đúng vậy, ở nhà cậu cũng thích ăn những thứ này, Tiểu Ngưu và ông nội đều thích ăn mấy món xưa cũ, chỉ cần không cay là tốt!”

Gật đầu một cái, Úc Tử Ân đang muốn nói gì, thì điện thoại di động trên bàn vang lên, âm thanh nhạc chuông thanh thúy vang khắp phòng ăn.

Lấy di động qua liếc nhìn dãy số trên màn hình, chợt nhìn đến mã số số đuôi quen thuộc, cô không khỏi vắn lông mày, tiện tay nhấn phím tắt, hình như cũng không nghĩ nhiều.

Mà tính nhẫn nại của người ở đầu dây bên kia thật tốt, cô mới vừa nhấn tắt lại gọi lại, đang ăn mấy thứ linh tinh, Úc Tử Ân bất đắc dĩ dịch tới, tiện tay quan sát màn hình điện thoại di động, đề xuống hands-free, “Sớm thế, Phó tổng giám đốc Lam.”

“Sớm, Ân Ân, vì sao em cứ cố tránh điện thoại của anh?” Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng nói dịu dàng của Lam Mộ Duy, cho dù là biết cô không muốn nghe điện thoại của anh, anh vẫn luôn có thái độ khiêm tốn, làm cho người ta bội phục.

Nghe giọng nói ở đầu dây bên kia, Dịch Noãn ngẩn người, quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm, hạ thấp âm lượng: “Giọng nói kia sao lại quen thuộc như vậy?”

Đang lật xem tờ báo buổi sáng, anh chỉ nhìn cô một cái.

“Phó tổng giám đốc Lam, bây giờ là chủ nhật, là thời gian riêng tư của mọi người?” Không để ý đến người ở đầu dây bên kia, cô xoay người trở về phòng bếp, lấy trứng gà đã nấu xong ra.

“OK! Nếu là thời gian riêng của mọi người, như vậy hôm nay lúc nào em rảnh, có thể đi họp mặt chút không?”

“Thật xin lỗi, hai ngày cuối tuần này tôi đã có dự định trước hết rồi, hôm nào đi!” Kéo cái ghế qua, cô lạnh lùng đáp, lấy một cái cốc hoàn mỹ.

“Dự định trước? Ai vậy? Không phải là đang gạt anh đấy chứ? Mấy hôm trước em đã nói với anh, hôm nay em không có chuyện gì làm cả?”

Ngẩng đầu lên, Úc Tử Ân im lặng hít một hơi thật sâu, thật sự lười phải nói nhảm với anh, giờ tay lên đưa di động chuyển cho trước mặt Dịch Noãn, “Em nói chuyện với anh ta đi!”

“À?” Nhìn điện thoại trước mặt, Dịch Noãn ngẩng người, tiếp theo là cầm điện thoại, quét mắt nhìn dãy số trên màn hình, không xác định được mà hỏi: “Cậu nhỏ? Là cậu sao? Con là Noãn!”

“Nào? Tại sao là con?!” Hình như không có dự liệu là cô sẽ xuất hiện ở đầu dây bên kia điện thoại, Lam Mộ Duy sững sốt chốc lát, “Con đang ở chỗ của Ân Ân sao?”

“Đúng ạ! Hai ngày trước chị Úc đã có hẹn với con rồi, cậu không hẹn trước thì phải xếp hàng! Chỉ là con nói trước nhé, chỗ này không cung cấp dịch vụ chen ngang. Hàaaa...!”

“Noãn, cậu là người lớn, chẳng lẽ lại không thể có đặc quyền sao?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói thương lượng của Lam Mộ Duy, có người phải cầu, tiểu nha đầu vui mừng mà cười híp mắt.

“Thật xin lỗi, người lớn cũng không có đặc quyền! chỗ này con chỉ thi hành nguyên tắc công bằng, không làm giả, không nhận gian lận lại càng không cho phép lập quan hệ!”

“Vậy tháng sau cậu cho con thêm chút tiền tiêu vặt được không?” Trong ý thức của anh, đứa bé này vẫn còn có thể thu mua.

Nhưng ai biết, tiểu nha đầu căn bản không nghĩ như vậy, nhấp một hộp sữa đậu nành không nhanh không chậm nói: “Không phải cậu chỉ mới vừa đi làm sao? Có thể cho con bao nhiêu tiền nào? Nhiều hơn nữa cũng không bằng cậu Tiểu Ngũ? Có bà nội con sẽ được lãnh nhiều hơn, cho nên cậu đừng miễn cưỡng nữa!”

Dứt lời, tiểu nha đầu cũng không đợi người ở đầu kia đáp, trực tiếp cúp điện thoại!

Muốn cùng Tiểu Ngũ giành một cô gái, không có cửa đâu! Cũng không nhìn Tiểu Ngũ là ai, mặc dù có thể nhiều hơn một phần tiền tiêu xài, nhưng chỉ là một phần nhỏ, chẳng bằng Tiểu Ngũ cho cô thì cô chẳng thêm!

Hôm nay cho Tiểu Ngũ mặt mũi thu mua chị Úc, một công đôi việc, cô không có ngu nha!

Ngẩng đầu lên, tiểu nha đầu tò mò nhìn Úc Tử Ân đang cúi đầu, trừng mắt hỏi: “Chị Úc, chị và cậu nhỏ, các người. Các người làm sao mà quen biết?”

Nghe bọn họ đối thoại, cô cứ có cảm giác bọn họ từng yêu nhau!

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy bén, khẳng định không sai!

“Người đó là học trưởng của chị thời đại học, cũng là. mối tình đầu của chị.” Tiểu nha đầu thông minh như vậy, muốn lừa gạt cô cũng không dễ.

“Đó, thì ra là.”

“Được rồi, không nói việc gì nữa, nghĩ xong hôm nay chúng ta sẽ đi đâu chơi chưa?” Khẽ cười một tiếng, cô nhàn nhạt ngăn đề tài này, dù sao tiểu nha đầu cũng là khách, trên bàn ăn thật sự không thích hợp thảo luận cái đề tài này.

“Chưa có nghĩ kỹ, em đang suy nghĩ ạ.” Tiểu nha đầu cũng rất thức thời, không truy hỏi nữa, nháy mắt suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm, “Tiểu Ngũ, hôm nay cậu không phải đi làm sao?”

“Cháu cũng phải cho cậu nghỉ ngơi nữa chứ? Vừa đúng lúc cậu muốn nghỉ ngơi, như thế nào?” Dịch Khiêm chau mày, sắc mặt không thay đổi nhìn về phía Dịch Noãn, cố ý xuyên thủng tâm tư của tiểu nha đầu.

“A nha. Vậy cậu không ngại làm tài xế kiêm người dẫn đường chứ?” Tuy tiểu nha đầu nói như vậy, không quên quay đầu nhìn về phía Úc Tử Ân, “Chị Úc, chúng ta đem tài xế miễn phí đi cùng được chứ?”

“Được, em vui là tốt rồi!” Gật đầu một cái, Úc Tử Ân cũng không phản đối, quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm rồi hỏi: “Sẽ không làm trễ nãi thời giờ của Dịch thiếu chứ?”

Khép tờ báo buổi sáng lại, Dịch Khiêm đột nhiên khẽ cười một tiếng, “Không có, hôm nay là ngày tôi nghỉ ngơi, coi như là hóa giải áp lực công việc!”

“Vậy thì tốt!” Có tài xế miễn phí cũng tốt, tiết kiệm tiền xe của cô.

45. Chương 45: Tôi Là Thương Nhân

Cùng với tiểu nha đầu làm ẩm ỉ hai ngày, Dịch Khiêm đột nhiên trở thành tài xế miễn phí của hai người, cho đến khi hai người tiễn tiểu nha đầu lên máy bay về Bắc Kinh, lúc này Úc Tử Ân mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường trở về, người đàn ông ngồi ở vị trí tài xế yên lặng nhìn gò má mệt mỏi để cho người ta đau của Úc Tử Ân.

“Hai ngày qua nha đầu kia đã khiến cô mệt nhiều rồi?” Vốn không nên dung túng nha đầu kia phiền toái cô như vậy, lại không nghĩ rằng hai ngày qua nhanh như cái chớp mắt, nhanh đến để cho anh khó mà tin tưởng.

“Cũng không có gì, đã rất lâu rồi tôi không được vui vẻ như thế, giống như anh nói, hóa giải áp lực, cả người nhẹ nhõm đi rất nhiều.”

Thời điểm đèn đỏ, đột nhiên Dịch Khiêm cúi đầu nhìn đồng hồ, “Thời gian vẫn còn sớm, dẫn cô đến một nơi.”

“Hả? Đi nơi nào?” Quay đầu, cô không hiểu nhìn anh.

“Chỗ đó. Cô sẽ thích.” Ở ngã tư đường, đợi đèn đỏ bắt qua, anh đảo tay lái, hướng một con đường khác.

Màn đêm dưới đô thị phồn hoa, ngọn đèn dầu sáng chói, đốt sáng cả phố đêm ồn ào, chiếc xe hơi màu đen xuyên qua những ánh sáng kia, nhanh chóng lao qua những con đường đông đúc, mơ hồ lộ ra mấy phần cô đơn.

Bước vào thang máy ngắm cảnh, đột nhiên Dịch Khiêm nghiêng người sang dè xuống phiếm số, Úc Tử Ân quay đầu nhìn ra bên ngoài, đô thị phồn hoa chậm rãi dời khỏi bước chân cô, không còn nữa những ngọn đèn đường tỏ rõ, những dòng người không dứt.

Quay đầu lại, Dịch Khiêm an tĩnh nhìn gò má ưu thương của cô, không biết vì sao anh đột nhiên không muốn quấy rầy giây phút này.

Vào giờ phút này, cô cũng đang quan sát anh, trên người anh là một cổ cảm xúc làm cho người ta khó thở, cho dù là cô, cũng không dám đến gần.

Khi thang máy bật lên một âm thanh vang dội, lúc này Úc Tử Ân mới chậm rãi bình tĩnh, quay đầu nhìn người đang nghiêng thân thể đợi mình bước ra, cô cười cười xấu hổ, xoay người ra khỏi thang máy.

Trên hành lang sáng ngời, cô ngược mắt nhìn, chung quanh phòng ăn được thiết kế những bức tường trắng sang trọng, những chiếc ghế chiếc bàn được đặt vô cùng tinh tế, không chỉ cho chúng ta thấy được nghệ thuật cao cấp, mà ánh đèn màu vàng rơi xuống, còn cho ta cảm giác cả thế giới vô cùng ấm áp.

Hơi quét mắt nhìn bốn phía khách khứa thưa thớt, phòng khách to như thế chỉ có hai đôi tình nhân, mặc dù không nhiều người lắm, lại dưới hoàn cảnh này, thực là khó nén không khí lãng mạn và ấm áp.

Thân thể Dịch Khiêm khẽ nghiêng, hướng về cô làm tư thế chào mời: “Ngồi đi!”

Nhân viên phục vụ tiến lên, lễ phép đưa menu đến, chứng kiến người đàn ông ngồi đối diện thì hơi sững sờ, tiếp theo là lễ phép gật đầu chào hỏi: “Dịch tiên sinh!”

Dịch Khiêm đột nhiên khẽ vuốt cằm, quay đầu nhìn về phía cô gái nhỏ đối diện, khẽ cười một tiếng, “Gian phòng này tương đối đặc biệt, chỉ cung cấp các món điểm tâm ngọt, tôi nhớ rằng cô rất thích món ngọt.”

“Hả?” Trùng trùng mắt nhìn, cô có chút không hiểu, cúi đầu, tiện tay mở menu ra, màu sắc rực rỡ cùng những hình ảnh về các món ăn nổi tiếng trên thế giới, bất luận là nước Pháp, Mã Lai còn có Italy, Đê Lạp Mễ Tô, hay là Tây Ban Nha cả bánh mì Thổ Nhĩ Kỳ ... đều có.

Ngước mắt, cô không khỏi mỉm cười, gọi một phần Đê Lạp Mễ Tô rồi đem menu đưa lại cho người phục vụ

“Dịch tiên sinh, ngài vẫn dùng một ly nước nóng sao?” Thu hồi menu, nhân viên phục vụ lễ phép nhìn về phía Dịch Khiêm, tôn kính anh như thể anh là một người khách quý.

“Như cũ đi!” Quay đầu, anh khẽ cười nhìn chằm chằm về phía Úc Tử Ân, hơi híp mắt lại, “Cô đang suy nghĩ tôi làm gì ở đây sao?”

“Tôi nghĩ anh là khách quen ở nơi này, chỉ là anh không thích ăn đồ ngọt, vậy thì vì sao lại trở thành khách quen ở đây? Thật sự là kỳ quái!” Hoàn cảnh nơi này quả thật ưu nhã và an tĩnh, thấy thế nào cũng không giống như một quán bình thường, chắc hẳn người tới nơi này phần lớn đều là những kẻ giàu có.

“Tôi thích hoàn cảnh nơi này, thỉnh thoảng sẽ lên ngồi một chút, ngắm cảnh đêm.” Nói xong anh quay đầu nhìn về cảnh đêm bên ngoài, “Có lúc công việc quá bận rộn, cần một không gian riêng, cô cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt sáng quắc nhìn đến anh, Úc Tử Ân nhẹ cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, một lúc lâu mới mở miệng trả lời vấn đề của anh: “Có lúc nghĩ lắng xuống, đáng tiếc thời gian và địa điểm đều không cho phép, mỗi một ngày đều phải trôi qua hết sức vội vã.”

“Tôi nhớ cô từng nói với tôi, đi qua một đoạn đường, phải biết dừng bước nhìn lại những nơi mình từng đi qua. Không cần inh áp lực quá lớn, bất luận là sáng tác hay thiết kế đều cần buông lỏng cảm xúc, chắc hẳn cô vẫn nhớ rõ chuyện này.”

“Ừ, tôi hiểu rõ.” Gật đầu một cái, cô quay đầu, làm như nghĩ tới điều gì, nên lên tiếng hỏi: “Dịch tiên sinh, có một vấn đề muốn hỏi anh, nhưng có chút mạo muội.”

“Ừ, xin hỏi.” Cầm cái ly lên, anh ngược mắt nhìn cô, an tĩnh mà bí ẩn.

“Ặc, vấn đề của tôi hơi nhiều.”

“Không sao, cô có thể hỏi từ từ, tôi có thời gian để trả lời.”

“Tôi có thể biết anh là người thế nào không? Anh cho tôi một cảm giác vô cùng thần bí, thân phận cũng không rõ.”

Nghe cô hỏi về vấn đề này, Dịch Khiêm đột nhiên khẽ mỉm cười, thưởng thức ly thủy tinh trong tay, hơi nhú mày nhìn cô, “Cái vấn đề này đã bị tôi bỏ quên, hình như tôi chưa giới thiệu chân chính về mình. Theo ý của cô, tôi giống như người làm nghề nào?”

“Ừ. Thương nhân? Chẳng qua tôi nghĩ hẳn không phải là người xấu.”

“Ừ, thương nhân thì không sai, nhưng tối thiểu có thể bảo đảm không phải người xấu.” Bị hỏi về đề tài này, Dịch Khiêm đột nhiên khẽ cười một tiếng, “Có có gì chất vấn thân phận của tôi sao?”

“Cũng không có, chẳng qua là cảm thấy tò mò.” Dừng một chút, cô cười chuyển đề tài, “Anh đã là thương nhân, anh có biết Úc Bảo Sơn là ba của tôi không?”

“Tôi biết, đồng sự trưởng tập đoàn Bảo Úc, thế thì sao?” Thân phận của cô anh có biết một chút, giải trí truyền thông luôn luôn cung cấp đầy đủ thông tin của cô và Đường Minh Lân, thân thế của hai người cũng bị lật tung, muốn không biết cũng khó.

“Gần đây ông ấy coi trọng mảnh đất ở Tây Thành, nhưng tập đoàn Bảo Úc lại không nắm được, đang tìm người hợp tác, anh cũng là người trong giới, có tìm được người nào thích hợp để hợp tác không, đề cử cho tôi với?”

46. Chương 46: Cô Có Người Yêu Sao?

“Gần đây ông ấy coi trọng mảnh đất Tây Thành kia, nhưng mà công ty Bảo Úc không nắm được, gần đây đang tìm người hợp tác, anh cũng là người trong giới kinh doanh, có tìm được người nào thích hợp để hợp

tác không, đề cử cho tôi với?”

Vấn đề này nếu Đường Minh Lân không chịu giúp một tay, vậy cô cũng không còn cần thiết hỏi nữa anh, hỏi nhiều ngược lại có vẻ lúng túng, cầu xin anh đại gia cũng khiến cho cô cảm thấy rất thấp kém.

“Người nói là mảnh đất Tây Thành kia sao! Mảnh đất Tây Thành kia nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, lấy thực lực công ty Bảo Úc mà nói một người một ngựa chính xác thực sự rất khó nắm được. Còn nữa, Tây Thành đã sớm có nhiều công ty nhòm ngó, ba cô nếu như muốn nắm được mảnh đất kia mà nói, nhất định cần thiết tìm công ty lớn mạnh hợp tác, tôi thiếu ở phương diện tài chính phải có ưu thế tuyệt đối mới được.”

“Cái này tôi hiểu rõ, chỉ là gần đây ông ấy tìm mấy công ty cũng đều là tình thế bắt buộc đối với Tây Thành, hợp tác có chút khó khăn. Tôi cũng đã khuyên ba tôi không nên đuổi nước đục lần này, ông ấy cũng không biết lại cố chấp như vậy, trong lúc mấu chốt này ông ấy chuyển giao, chẳng khác gì là lót đáy cho bọn họ rồi, chính xác là già rồi nên hồ đồ!”

Đặt cái ly xuống, anh nhướn mày nhìn cô, trên gương mặt tuấn tú vẻ mặt có chút nghiêm túc: “Ba của cô mặc dù không hiểu nhiều về ông ấy lắm, nhưng mà có điều nghe thấy, nói thật, ông ấy quá mức thành thật, cũng không thích hợp làm một thương nhân.”

“Tục ngữ nói đúng, vô thương bất gian, ba tôi quả thật không thích hợp làm thương nhân, chỉ là công ty Bảo Úc là ông ấy và mẹ tôi cùng nhau thành lập, sau khi mẹ đi, ông ấy vẫn luôn rất nỗ lực muốn bảo vệ phần cơ nghiệp này, chỉ tiếc ông ấy thật sự không có thiên phú này.”

Làm như nhớ tới điều gì, cô khẽ nghiêng đầu, khẽ cười một tiếng, “Thật ra thì ba tôi cố gắng kiếm tiền như vậy, cũng là vì để cho tôi trải qua những ngày tốt nhất, chỉ cần mỗi ngày cuộc sống áo cơm của tôi vô ưu vui vẻ về ông ấy liền vui vẻ, trong mắt của tôi tiền nhiều hơn nữa ngược lại không quan trọng như vậy, người một nhà ở chung một chỗ so với núi vàng núi bạc gì cũng trân quý hơn. Chỉ tiếc. . . . Ông ấy nghĩ không giống với tôi nghĩ.”

“Nhìn ra được, ông ấy quả thật rất thương người con gái bảo bối này.” Gật đầu một cái, anh gọi nhân viên phục vụ mang giấy bút tới, cúi đầu ghi lên mấy tên công ty có thể hợp tác được lên phần ghi chú, sau đó đưa cho cô, “Mấy công ty này cô bảo cha của cô đi thử một chút, nếu như nói không thể đồng ý, cũng có thể tới tìm tôi.”

Nói xong, anh lấy danh thiếp màu đen từ trong ví ở trên tay ra, nghiêng người đưa cho cô, “Đây là danh thiếp của tôi, đưa danh thiếp ra bọn họ sẽ dẫn cô tới tìm tôi.”

“Ừ, cảm ơn!” Nhận lấy danh thiếp, Úc Tử Ân nhìn thiết kế đơn giản phía trên một chút, một hàng tên một hàng địa chỉ, không có bất kỳ danh hiệu và chức vị gì, vô cùng đơn giản rồi.

Màu đen là màu sắc tôn quý, nhưng mà rất thích hợp với phong cách của anh, không có bất kỳ tước hiệu gì, tính tình khiêm tốn giống cách làm người của anh.

Lật danh thiếp lại, cô nửa cười trêu chọc anh, “Danh thiếp không có bất kỳ chức vụ, bình thường thân phận chủ nhân của danh thiếp đều không đơn giản, càng ngày càng hiểu kỳ anh rồi cuộc là thân phận gì!”

“Thân phận của tôi thật ra thì rất đơn giản, về sau cô sẽ biết.” Hình như là không muốn phá hỏng không khí như vậy, anh cũng không có giải thích thêm thân phận của mình, vẫn duy trì một phần cảm giác thần bí nhàn nhạt như cũ.

Thưởng thức bánh Tiramisu trước mặt, cô nghiêng đầu nhìn ra cảnh đêm phồn hoa ngoài cửa sổ, hưởng thụ một khắc yên tĩnh khó có được như vậy.

Ban đêm như vậy, yên tĩnh mà cô đơn, nhìn về phía cả thành phố khói lửa, luôn dễ dàng nhớ tới những người rời khỏi cuộc sống của mình.

“Dịch thiếu, anh có người yêu không?” Quay đầu, cô nửa hí mắt, khép hờ lông mi che đầy ưu thương nhàn nhạt ở đáy mắt.

Nỗi ưu thương của cô không ở trên mặt kia, mà là ở đáy mắt sáng chói như ngọc lưu ly kia, ánh đèn lộng lẫy chiếu sáng, sáng lạng đến mức khiến người ta đau lòng.

“ ” Chưa bao giờ nghĩ tới cô sẽ hỏi bản thân vấn đề như vậy, anh khẽ vúi đầu, khẽ cười một tiếng, làm như đang suy nghĩ làm như thế nào trả lời vấn đề này.

“Xin lỗi, vấn đề tôi hỏi có chút đường đột.” Cười cười xấu hổ, cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, tư vị ngọt ngào trong miệng dần dần phân biệt ra chocolate cay đắng.

Diendan

“Không thể nói đường đột, chỉ là cái vấn đề này tôi rất lâu không có nghĩ qua rồi.”

“Ách. Anh có thể không cần trả lời.” Sợ anh hiểu lầm, cô vội vàng cười giải thích: “Tôi không có ý tứ gì khác, chẳng qua là cảm thấy tình cảnh này dễ dàng làm cho người ta nghĩ đến những chuyện kia. cố nhân*.”

*: người xưa

“Đúng vậy nha, trăm phương ngàn hướng bao lần kiếm (bao nhiêu người), bỗng nhiên quay đầu, nhưng không có một người sẽ ở dưới ngọn đèn tàn đợi như vậy. Có lúc cảm thấy, duyên phận có thể ngộ nhưng không thể cầu.” Anh quay đầu nhìn về phía phồn hoa ngoài cửa sổ, “Nếu nói là yêu, vậy cô đã từng có yêu sao?”

Anh nghĩ, cô hẳn là có yêu, nếu không sẽ không toát ra cô đơn bi thương như vậy, thế giới bi thương như vậy, khiến cho anh cảm thấy anh cũng không đi vào được.

47. Chương 47: Không Để Ai Vào Trong Mắt

Nói đến yêu là một chuyện rất xa xôi.

Tuy nói xa xôi, nhưng tưởng tượng lại thời điểm đó, cảm thấy thời gian 5 năm cũng không có mang đi cái gì, rất nhiều thứ vẫn ở chỗ cũ gần trong gang tấc.

“Có lẽ. Đã từng có một đoạn thời gian yêu trôi qua như vậy! Chỉ tiếc, bây giờ đã tăng thêm hai chữ gì đó, là tiếc nuối kết thúc.” Cười nhạt một tiếng, ở trước mặt anh nhắc lại chuyện cũ đã qua, đột nhiên khiến cô cảm thấy thở phào nhẹ nhõm như vậy.

“Đứng ở góc độ thương nhân mà nói, thời điểm có một con đường đi không thông thì phải lập tức thay đổi một con đường khác, có lẽ sẽ đi được tốt hơn.”

“Ừ, đạo lý này tôi hiểu.” Gật đầu một cái, cô buông cái nĩa trong tay, nhìn thời gian trên điện thoại di động một chút, “Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về thôi!”

“Được.” Gọi nhân viên phục vụ đem giấy tính tiền, anh cùng cô bước vào thang máy.

Cửa Hoa Đình màu xanh lá, sau khi Úc Tử Ân cảm ơn rồi bước xuống xe, cô nghe được tiếng đóng cửa ở chỗ tài xế ngồi, quay đầu nhìn người đàn ông phía sau, thì nghe được anh cất tiếng gọi khẽ: “Ân Ân.”

“Hà?” Dừng bước chân, cô ngược mắt nhìn anh, khẽ cười một tiếng, “Chuyện gì?”

“Không có gì.” Lờ ra đến khóe miệng mà vẫn không thể nói ra, khẽ lắc đầu, anh nhàn nhạt giương môi: “Trở về đi thôi! Ngủ ngon!”

“Ừ, ngủ ngon! Lúc trở về lái xe cẩn thận một chút!”

“Được.” Đáp nhẹ một tiếng, anh khoát khoát tay với cô, đứng lặng người nhìn cô từ từ rời xa tầm mắt của mình.

—— quân môn sủng hôn ——

Úc Bảo Sơn cho người tiến hành soạn thảo mấy hợp đồng hợp tác với các công ty, bản thân cũng không hỏi quá nhiều những tài liệu này là từ đâu tới, ông rất nghe lời tìm mấy quản lý cùng Tổng giám đốc mấy công ty cùng nhau bàn bạc, quyết định chia nhau hành động.

Chỉ tiếc, một nhóm người bận rộn cả một ngày, vẫn không có bất kỳ công ty nào nguyện ý cùng công ty Úc Bảo Sơn hợp tác, khâu tiền bạc dự định đầu tư cho dự án quá lớn, hơn nữa công ty của Úc Bảo Sơn ở trên tài chính còn bị túng quẫn, tất cả mọi người lo lắng sẽ thành công dã tràng, bị công ty này kéo chân, nên không có một công ty nào nguyện ý chia tay giúp đỡ hợp tác.

Không được lợi cùng lui, Úc Bảo Sơn ủ rũ cúi đầu gọi điện thoại cho Úc Tử Ân, không có đạt tới hiệu quả dự trù, Úc Tử Ân cũng cảm thấy tiếc nuối, cô đang chuẩn bị đi khuyên nhủ Úc Bảo Sơn buông tha thì trong đầu đột nhiên thoáng qua một bóng dáng.

“Cha, cha đừng vội, con còn có một người bạn cũng làm trong giới kinh doanh, không biết có thể giúp được cho chúng ta hay không, bây giờ cha hãy đem mấy phần tài liệu fax cho con...con đi tìm anh ấy nói chuyện một chút, nếu như có thể hợp tác, con lại điện thoại cho cha?”

“Ai, tình thế bây giờ là một mất một còn, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, con hãy đi thử một chút đi! Nếu mệnh trời đã định cha không thể lấy mảnh đất kia, thì cha đành chịu!” Bên đầu kia điện thoại, Úc Bảo Sơn than thở, trừ tiếc nuối ra hơn nữa là rối rắm.

Lúc này dường như có thể tưởng tượng bộ dáng ủ rũ cúi đầu của Úc Bảo Sơn, Úc Tử Ân bắt đầu đi lắc đầu, “Chờ xem, con đi giúp cha nói chuyện một chút, nếu như anh ấy chịu giúp cha, vậy hẳn là sẽ không có vấn đề.”

Một người đàn ông giống như Dịch Khiêm, có thể quản lý rất tốt Thập Tam Lâu, còn khiến cho Đường Minh Lân cùng cả đám người tôn kính, như vậy thân phận tất nhiên không đơn giản, hôm nay cô cũng chỉ có thể đi tìm anh ta nhờ hỗ trợ!

Nhận được mấy phần tài liệu, cô sắp xếp chuẩn bị đi tìm Tổng giám bàn bạc, nhưng vừa mới ngẩng đầu liền nhìn thấy Diệp Tư Mẫn đang đi về phía mình.

“Phó tổng Diệp!” Dừng bước chân, cô chậm rãi đứng thẳng người, mặt không đổi sắc mở miệng.

Hơi liếc Úc Tử Ân một cái, Diệp Tư Mẫn chau mày, vẻ mặt xinh đẹp trở nên nghiêm túc: “Thế nào, muốn đi ra ngoài? Hiện tại hình như là đang trong giờ làm việc?”

“Tôi biết rõ bây giờ là giờ làm việc, nhưng có việc gấp, xin lỗi không tiếp được rồi!” Không muốn cùng cô ta nói nhảm nhiều, Úc Tử Ân xoay người bước nhanh tới phòng làm việc của Tổng giám.

Diệp Tư Mẫn không nghĩ mình lại bị thái độ lạnh lùng của Úc Tử Ân kích thích, đột nhiên cô ta kêu tên Úc Tử Ân một cách bén nhọn: “Cô đứng lại đó cho tôi!”

Giọng nói bén nhọn của cô ta nhất thời gây sự chú ý cho các đồng nghiệp trong khu vực lân cận——

Dừng bước chân, Úc Tử Ân quét mắt bốn phía nhìn những con người đang chờ xem kịch vui, đồng thời bày ra vẻ mặt lạnh lạnh: “Phó tổng Diệp còn có việc sao?”

“Úc tiểu thư, đầu gối bây giờ tôi cũng là cấp trên của cô, nhưng thái độ này xem ra cô cũng không thêm để tôi vào trong mắt cô đi?!”

“Ừm, tôi đối với việc công không sai, chỉ là tôi đối đãi với bất luận kẻ nào đều giữ thái độ như vậy, nếu như phó tổng Diệp cảm giác trong mắt tôi không có cô, vậy thật xấu hổ, bình thường thói quen của tôi cũng không chú ý tất cả mọi người nhưng cũng không thấy bọn họ có ý kiến gì. Nếu như phó tổng Diệp cảm giác về sau đối với cô tôi cần phải a dua nịnh hót thì tôi cũng có thể, tôi thiếu mặc kệ như thế nào, trong công việc cô vẫn là chủ, còn tôi là nhân viên, không phải sao?”

“Cô. Úc Tử Ân, cô đây là có ý gì? Cô đang nói tôi nhỏ mọn sao?”

“Tôi cũng không có nói như vậy, phó tổng Diệp nghĩ hơi nhiều rồi. Nếu như không có việc gì lớn, vậy tôi tới xin nghỉ với Tổng giám!” Lạnh nhạt trừng mắt nhìn, cô xoay người, liếc nhìn cửa phòng làm việc của Tổng giám, Hạ Khương Tuyết đứng đó hơi sững sờ.

“Tổng giám.” Tiếng gọi khẽ, cô khẽ cắn môi, thầm mắng mình mới vừa ham vui nhất thời.

“Bây giờ là giờ làm việc, ai làm việc này!” Quay đầu, Hạ Khương Tuyết quét mắt nhìn đám người xung quanh đang đứng xem kịch vui, ánh mắt lạnh bạc rơi vào trên mặt Diệp Tư Mẫn, “Phó tổng Diệp cũng đi mau lên! Ân Ân, cô tới phòng làm việc của tôi một chuyện!”

“Được, tôi biết rồi!” Gật đầu một cái, Úc Tử Ân đuổi theo sau nên không nhìn thấy sắc mặt Diệp Tư Mẫn ở sau lưng đang vô cùng vụn vẹo.

48. Chương 48: Mạo Muội

Trong phòng làm việc, Hạ Khương Tuyết liếc nhìn Úc Tử Ân một cái, bất đắc dĩ thở dài, quay đầu ngồi lại ghế làm việc.

“Ân Ân, nơi này là công ty, mà em luôn luôn là người làm chuyện có chừng mực, mặc kệ em và phó tổng Diệp có hiểu lầm gì, cũng không nên đem chuyện cá nhân xen lẫn vào chuyện công ty, biết không?”

“Ừ, em hiểu!” Gật đầu một cái, cô cũng không muốn giải thích quá nhiều vì chuyện này, hít một hơi thật sâu, “Tổng giám, em muốn xin nghỉ mấy giờ, có chút chuyện riêng.”

“Ừ, được rồi, đi làm việc của em đi! Điều chỉnh thái độ thật tốt, nơi này là công ty, có lúc sẽ có rất nhiều việc bất đắc dĩ, em phải hiểu được như thế nào gọi là nghịch cảnh sinh tồn.”

“Cám ơn Tổng giám, em hiểu rồi, không có chuyện gì vậy em đi trước!” Khẽ cúi đầu, cô không nói gì thêm nữa, xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, bây giờ giữa cô và Diệp Tư Mẫn đang có hiềm khích, cũng không phải là một hai câu là có thể nói rõ ràng, hôm nay cô ta là cấp trên của cô, thân là cấp dưới, chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng thì có một số việc cô vẫn là có thể nhẫn nại.

Cô lái xe một đường chạy thẳng tới địa chỉ được ghi trong danh thiếp, dừng xe xong ra ngoài, đứng ở dưới tòa Cao ốc, cô ngược mắt nhìn tòa nhà màu đen sừng sững chọc vào mây trời thì đã mơ hồ nhận ra màu đen này thích hợp với người đàn ông đó, cúi đầu nhìn tấm danh thiếp, hít một hơi thật sâu cô nhắc chân đi vào.

Lầu một, quầy phục vụ bên cạnh, cô đưa mắt nhìn về phía cô gái tiếp tân được huấn luyện nghiêm chỉnh kia, “Xin chào, tôi tìm Dịch Khiêm à không Dịch tiên sinh.”

“Tiểu thư cô khỏe, xin hỏi cô họ gì, có hẹn trước không?” cô gái tiếp tân lễ phép hỏi thăm.

“Tôi tên là Úc Tử Ân, không có hẹn trước, Dịch tiên sinh chỉ nói với tôi, nếu tìm anh ấy thì tới nơi này là được rồi.” Nói xong, cô đem tấm danh thiếp Hắc Kim trong tay đưa cho cô gái.

Đột nhiên nhìn thấy cô đưa ra tấm danh thiếp Hắc Kim, cô gái tiếp tân ngẩn người, chợt nhớ tới lời tổng giám đốc nhắc nhở, vội vàng cười biểu đạt áy náy: “Thì ra là Úc tiểu thư, xin mời tiểu thư, Dịch tiên sinh ở tầng 55, tôi dẫn cô đi lên!”

Nói xong, cô gái đem danh thiếp trả cho cô, sau đó lễ phép làm tư thế mời, dẫn cô đi tới thang máy cá nhân.

“Được, cám ơn!” Gật đầu một cái, Úc Tử Ân cũng không còn nghi ngờ thái độ nhiệt tình phục vụ đó, nhắc chân đuổi theo.

Tầng 55, cô gái dẫn cô đi tới cửa phòng thư ký, trùng hợp đụng phải thư ký Văn Khâm từ văn phòng đi ra ngoài.

“Thư ký Văn, vị này là Úc tiểu thư.”

Văn Khâm nhìn Úc Tử Ân đột nhiên đến, gật đầu với cô gái tiếp tân một cái, “Tôi biết rồi, cô đi xuống trước đi!”

“Văn Khâm, tùy tiện tới chơi, quấy rầy rồi!” Tử Ân đã từng thấy Văn Khâm, anh ta là thư ký nam bên cạnh Dịch Khiêm.

“Úc tiểu thư, boss đang đi họp, trước tiên cô hãy ở phòng làm việc của anh ấy chờ chốc lát! Mời tới bên này!” Nửa nghiêng người sang, Văn Khâm lễ phép thay cô mở cửa phòng làm việc, rồi thuận thế bảo trợ lý bưng cho cô một ly trà hoa lái.

“Thư ký Văn mặc kệ tôi, tôi ở nơi này chờ một lát là được rồi, anh cứ đi làm việc của mình đi!”

“Được rồi!” Văn Khâm lễ phép gật đầu, ôm một xấp tài liệu xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Trong phòng làm việc to như vậy lại tràn ngập mùi hương nhàn nhạt của cỏ cây, là một mùi thơm quen thuộc.

Phòng làm việc này rất lớn đã vượt ra khỏi tưởng tượng của cô, cho dù cha cô là nhà giàu mới nổi, cố ý chọn lựa một căn phòng làm việc cực lớn, nhưng so với căn phòng làm việc này thì cũng coi như là gặp phải sự phụ rồi.

Phong cách trắng đen hài hòa làm tan đi sự cứng nhắc trong căn phòng, cửa sổ hình cung sát đất có thể giúp phóng tầm nhìn ra xa, đặc biệt là cách thiết kế này làm cho cả phòng làm việc trở nên sáng ngời sạch sẽ, trang trí đơn giản lại không quá cầu kỳ, từ giá sách đến khay trà rồi đến bàn làm việc, dường như là liền một mạch.

Hơi thở xa hoa, vẻ đẹp khiêm tốn hoa lệ tràn ngập khắp căn phòng, chỉ cần nhìn phòng làm việc này cũng có thể đoán ra cá tính của một con người, nhưng trái lại rất phù hợp với tính cách khiêm tốn của anh.

Trợ lý Khâm Lâm theo lời dặn bưng ly trà hoa lái đi vào, sau đó cô đợi trong chốc lát, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, cô quay đầu nhìn lại, một bóng dáng ngạo mạn đến gần trong tầm mắt.

Tây trang màu lam phối hợp với cà vạt màu rượu đỏ, trong hơi thở nồng đậm thương vụ (hơi thở của người làm ăn), khó nén được tính cách thanh nhã bẩm sinh, trên khuôn mặt tuấn tú loáng thoáng còn lưu lại sự nghiêm túc trong hội nghị đã qua, làm cho cả người anh thêm nhiều hơn mấy phần thành thực hấp dẫn.

“Úc tiểu thư, để cho cô phải chờ lâu!” đặt cặp hồ sơ xuống, đột nhiên Dịch Khiêm xoay người đi về phía ghế sa lon bên này, ưu nhã cởi ra chiếc áo khoác trang trọng trên người.

“Cũng không có bao lâu.” Đứng lên, Úc Tử Ân cười cười xấu hổ, “Tùy tiện tới chơi, quấy rầy anh rồi!”

“Không quấy rầy, mời ngồi!” Khay trà bên cạnh, anh lễ phép dùng tay làm dấu mời cô, thuận thế ngồi xuống, “Tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Ừ, đúng là có chuyện tìm anh, hi vọng anh sẽ không để ý tôi mạo muội.”

“Không biết tôi có thể đến giúp gì, nhưng đó cũng là vinh hạnh của tôi, mời nói!”

“Vậy tôi cũng không quanh co lòng vòng làm gì, lần trước anh có giới thiệu cho cha tôi mấy cái tên công ty để hợp tác, nhưng cha tôi cũng đã thử qua rồi, kết quả vẫn không quá lạc quan, anh nói không sai, công ty của cha tôi có thể thật sự không quá thích hợp tham dự dự án đầu thầu mảnh đất tây thành kia, chỉ là. . .”

“Chỉ là ông ấy không muốn buông tha?” Biết được dụng ý của cô, đột nhiên Dịch Khiêm nhàn nhạt nhíu mày, quét mắt nhìn thấy xấp tài liệu trên đầu gối của cô, khẽ cười một tiếng, “Cô đưa tài liệu cho tôi xem một chút đi, nếu như điều khoản trong đó không quá hà khắc trùng hợp công ty chúng tôi cũng có thể giúp được một tay!”

“Ế. . . . Anh có thể làm chủ sao?” cô do dự ngược mắt nhìn về phía anh, có chút không xác định được ý tứ trong lời nói đó.

Nghe khẩu khí trong lời nói của anh, cô nghĩ ắt hẳn người này phải là một cán bộ quản lý cấp ới có thể dứt khoát quyết định như vậy, nhưng mà chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, quyết định sau cùng nhất định phải là ý kiến của tổng giám đốc công ty mới phải, vậy cô không phải là nên hỏi thân phận của anh ta trước một chút hay sao?!

49. Chương 49: Thiếu Nhân Tình

Nhận lấy tài liệu, mới nghe thấy cô hỏi, Dịch Khiêm đột nhiên khẽ sùng sốt một chút, tiếp theo khẽ cười một tiếng, nụ cười nhạt nhòa khó nén chứng tỏ bây giờ anh đang rất vui vẻ.

“Mảnh đất ở thành Tây kia cũng không lớn, dự án này tôi còn có thể làm chủ.” Nói xong, anh đứng lên đi đến nhắc điện thoại nội bộ trên bàn làm việc: “Thư kí Văn, đưa tư liệu về dự án ở thành Tây vào.”

Tiện tay lật xem tài liệu, hiệu quả làm việc của Văn Khâm thật cao, trong chốc lát đã đem tài liệu đi vào.

Bên cạnh ghế salon, Văn Khâm đứng yên tĩnh một bên, tay cầm một xấp tài liệu, một mực cung kính nhìn bóng dáng đang xem tài liệu ngồi trên ghế sofa: “Tổng giám đốc, đây là tài liệu ngài cần.”

Dịch Khiêm ngẩng đầu lên, tiện tay nhận lấy tài liệu, đem tài liệu đang coi ở trong tay đưa cho hắn, “Anh xem một chút điều kiện trên tập tài liệu.”

“Vâng.” Gật đầu một cái, Văn Khâm nhận lấy tài liệu, lùi sang một bên cẩn thận lật xem.

“Tổng, tổng giám đốc?” Nghe xong cách gọi của Văn Khâm, Úc Tử Ân ngẩn người, một lúc lâu mới bình tĩnh là mình đã nghe được cái gì, sùng sờ nhìn về phía Dịch Khiêm đang cúi đầu xem văn kiện, lại nhìn Văn Khâm bên cạnh, “Anh..anh nói anh ấy là người phụ trách công ty QM?”

Văn Khâm liếc nhìn người không có ý định trả lời vấn đề này, do dự một chút, gật đầu một cái, “À...Đúng, Úc tiểu thư, anh ấy chính là đại boss của công ty chúng tôi.”

“...” Bừng tỉnh hiểu ra, ý thức được những gì mình vừa nói, quả thực là hết sức ngốc mà!

“Được rồi, tài liệu tôi đều xem rồi, điều kiện không tính là quá hà khắc.” Khép lại tài liệu, Dịch Khiêm Khiêm đột nhiên nhàn nhạt ngẩng đầu lên, ánh mắt tối tăm nhìn về phía người con gái còn đang khiếp sợ, “Trở về cô có thể nói với Úc tổng dành ra chút thời gian tới đây cùng quản lý nghiệp vụ của QM, hoặc là cùng tôi nói chuyện cũng được.”

“Tốt...tôi sẽ trở về nói chuyện với cha mình, Dịch Khiêm tổng, cảm ơn người đã giúp một tay! Tôi cho là...”

“Ừ, cho rằng cái gì?” Anh nhìn cô không hiểu, khóe miệng chứa đựng nụ cười nhạt.

“Tôi cho rằng anh sẽ không giúp, tùy tiện gạt tôi, tôi cũng chỉ giao phó cùng cha mình như vậy. Dù sao anh cũng biết, công ty của ba tôi nếu tham dự cạnh tranh mảnh đất thành Tây kia, nhất định sẽ kéo theo người giúp đỡ, anh tình nguyện cùng ông hợp tác, tôi thật sự có chút ngoài ý muốn.”

Hôm nay, cô mặc dù mang theo hi vọng mà đến nơi này, nhưng cũng tư tưởng nhận lấy sự từ chối, lại không nghĩ rằng anh đường đường là người phụ trách một tập đoàn lại tình nguyện giúp đỡ cô!

Càng khiến cô không ngờ chính là, cô vẫn cho rằng anh chỉ là quản lý cấp cao của tập đoàn QM, lại không nghĩ rằng là tổng giám đốc của QM, trước kia mình vì sao lại ngu như vậy, đem anh coi thường chứ?

“Hai công ty hợp tác, nếu thắng hai bên đều có lợi, tôi nhìn trúng chính là sự phát triển lâu dài chứ không phải lợi ích thiên cận trước mắt, cùng với tập đoàn Bảo Úc hợp tác đối với chúng tôi cũng không phải là không có lợi, ít nhất tập đoàn Bảo Úc có thứ mà QM chúng tôi không có, đây chính là ưu thế.”

Khẽ cười một tiếng, anh chậm rãi đứng lên, đem tài liệu về mảnh đất thành Tây gấp lại, quay đầu nhìn Văn Khâm phân phó: “Thư ký Văn, trở về nói với các phòng, dự án này chúng ta sẽ hoàn chỉnh lại thêm một lần, sẽ cùng với tập đoàn Bảo Úc hợp tác.”

“Vâng...” Hình như không ngờ tổng giám đốc lại đột nhiên thay đổi chủ ý, Văn Khâm ngẩn người, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Tập đoàn Bảo Úc gần đây vấp phải trắc trở ở khắp nơi, chuyện này không phải là tổng giám đốc không biết, đột nhiên anh ấy lại thay đổi chủ ý cạnh tranh dự án này, tiếp theo lại muốn hợp tác cùng tập đoàn Bảo Úc, đây không lẽ là nể mặt của Úc Tử Ân chứ?

Lập tức bỏ qua vài triệu tiền lãi qua tay một cách dễ dàng, lại mang theo một cản trở, chuyện này thực sự không phải là tác phong của người phụ trách tập đoàn QM.

Đứng lên, cô ảm kích nhìn anh, “Dịch tổng, chuyện này cảm ơn anh, hạng mục công việc cụ thể cũng là bên anh cùng với người của công ty Bảo Úc nói chuyện, tôi cũng không am hiểu lắm!”

“Được, chuyện hợp tác không cần quá lo lắng, điều kiện của Bảo Úc cũng không tính là hà khắc, cơ hội hợp tác của dự án này là rất lớn!”

“Ừ, thật là cảm ơn anh!” Trừ cảm ơn, cô cũng không biết nên nói gì, chuyện của công ty cô không hiểu, nhưng anh chịu giúp một tay, nói sao cũng là một cái ơn huệ lớn bằng trời.

“Được rồi, không cần nói cảm ơn qua snhieeuf, nếu thật muốn cảm ơn tôi, hôm nào mời tôi ăn cơm là tốt rồi!”

“Được, một lời đã định! Nhưng mà lần này tôi muốn một lần mời khách để tôi trả hóa đơn, nếu không sẽ không biểu lộ được thành ý của tôi.” Bởi vì lần trước mời cơm hóa đơn lại do anh trả, lần này thiếu người ta ơn huệ lớn như vậy, lời cảm ơn này cô sẽ luôn luôn nhớ kỹ.

“Ừ, cô vui vẻ là tốt rồi!” dưới nụ cười sáng rỡ của cô, anh đột nhiên có loại cảm giác ấm áp như gió xuân.

Úc Tử Ân vừa mới đi, Văn Khâm liền ôm tài liệu gõ cửa phòng đi vào, liếc nhìn bóng dáng đứng bên cửa sổ, nghiêng người đặt xuống các tài liệu.

“Boss” bên cửa sổ, Văn Khâm dừng bước, gọi khẽ.

“Ừ.” Xoay người, Dịch Khiêm đột nhiên liếc nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của người kia, khẽ cười một tiếng, “muốn nói gì thì cứ nói đi!”

“Ngài vì sao lại đột nhiên muốn cùng công ty Bảo Úc hợp tác, với khả năng cùng với thực lực của công ty họ, chỉ làm liên lụy chúng ta, tài sao ngài lại...”

“Mấy ngày trước ta đã đề cử cho cô ấy nhiều công ty, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cô ấy sẽ cũng không tới làm phiên ta, đã như vậy, anh nghĩ mình có nên cự tuyệt người khác như vậy sao?”

“Nhưng...” thế nhưng cũng không thể hi sinh lợi ích công ty làm cái giá nhà, trên thương trường chuyện người gạt người là quá nhiều, cá lớn nuốt cá bé luôn là quy tắc bên trong thế giới này, Bảo Úc không bằng người cũng chỉ có thể trách là năng lực chưa đủ thôi, không phải sao?

“Không có nhưng nhị gì hết, cứ làm theo lời của tôi! Nếu ai có ý kiến gì, để bọn họ tới tìm tôi!” Khẽ vắn lông mày, anh trầm giọng nói một câu, xoay người ngồi lại trên ghế làm việc.

Thấy anh không muốn giải thích thêm, Văn Khâm cũng không dám hỏi nữa, boss làm việc luôn có quy tắc của mình, làm thuộc hạ chỉ cần làm tốt bốn phận của mình là đủ rồi..

50. Chương 50: Người Yêu Đầu Tiên Của Hắc

Đem về tin tức tốt cho Úc Bảo Sơn, mới nghe đến công ty hợp tác là tập đoàn QM thì Úc Bảo Sơn chấn động ngay tại chỗ, một lúc lâu vẫn không bình tĩnh.

“Cha, cha! Người làm sao vậy? Vui mừng quá mức?” Úc Tử Ân đặt móng ngồi lên ghế làm việc, phát phát tay về hướng Úc Bảo Sơn, lúc này ông mới chậm rãi bình tĩnh.

Đôi mắt nhìn chăm chăm vào con gái bảo bối, gương mặt Úc Bảo Sơn là không thể tin, vội vàng nhìn cô, liền hỏi: “Nha đầu, con làm sao thuyết phục được tập đoàn QM? Bọn họ là công ty đã đưa ra thị trường, làm sao sẽ chịu hợp tác cùng chúng ta?! Con xác định là con không nhầm chứ?”

“Không có sai đâu mà, con chính đã theo chân tổng giám đốc của bọn họ nói chuyện, việc này còn nhầm lẫn sao? Chẳng lẽ tổng giám đốc của bọn họ không phải gọi là Dịch Khiêm sao?” Nhìn dáng vẻ khiếp sợ của Úc Bảo Sơn, Úc Tử Ân không hiểu ra sao.

“Tổng giám đốc của QM? Làm sao con biết tổng giám đốc của QM?!”

“Anh ta là bạn hữu của Đường Minh Lâm, gặp ở câu lạc bộ, anh ấy cũng đã giúp con rất nhiều lần, thế nào?”

“Nha đầu à, con có thể không biết, Dịch Khiêm, chủ tịch tập đoàn QM nhưng hẳn ta là một nhân vật rất giỏi! lời đồn trong Nghiệp giới, thân phận của hẳn ta thần bí, ở thành phố C có thể nói là thần long thấy đầu không thấy đuôi, một nhân vật phong vân, không phải là trường hợp quan trọng thì sẽ không xuất hiện, người gặp qua hẳn cũng cực ít, cha con cũng đã tung hoành thương trường nhiều năm như vậy, cũng chưa có cơ hội cùng hẳn gặp mặt một lần!”

Chau chau mày, gương mặt Úc Tử Ân xem thường, “Thật sao? Anh ấy cũng không còn là người thần bí trong lời đồn nữa rồi chẳng, chỉ là có chút không nổi danh thôi.”

Chắc vậy, thói quen khiêm tốn trong mắt người khác lại được xem là thần bí.

“Tập chí kinh tế tài chính lớn nhất thành phố chúng ta từng mời hẳn phóng vấn, đều là tay không trở về! Nha đầu, con biết công ty Bảo Úc của chúng ta có thể cùng bọn họ hợp tác, ý nghĩa là như thế nào không?”

“Cái gì?” Úc Tử Ân không hiểu nhìn ông, thật sự không hiểu việc này có cái gì phải kinh ngạc.

Nếu nói kinh ngạc, thân phận thật của Dịch Khiêm mới là khiến cô kinh ngạc một lần, nếu hôm nay cô không đến tập đoàn QM tìm anh, có lẽ cô cũng không biết thân phận chân chính của anh.

“Ý nghĩa là mảnh đất thành Tây kia, cha con đã 100% cơ hội lấy về tay, hiểu không?”

“Chuyện kinh doanh con không hiểu cũng không muốn hiểu, tự cha hiểu thôi! Có thể hợp tác hay không còn chưa nhất định! Cha đừng cản trở người ta là tốt rồi! Dù nói thế nào, tập đoàn QM cũng đã đưa ra thị trường, người ta không thể xấu mặt đâu! Lần hợp tác này nếu phá hư, cha, người cũng đừng trông cậy vào việc tiếp tục lẫn lộn nữa rồi!”

“Ai da, cái này cha hiểu rõ, cha sẽ trực tiếp theo sát dự án này đấy!” Úc Bảo Sơn cười thật thà, “Nha đầu, tập đoàn QM chịu hợp tác với chúng ta, có thể nói là hạ thấp bản thân rồi, lần hợp tác này nếu như đàm phán thỏa thuận xong, chúng ta phải cảm ơn người ta thật tốt!”

“Con biết rõ, con đã nói với anh ta rồi, hôm nào mời anh ta ăn cơm.” Quan hệ lui tới đơn giản chính là như vậy, trả lễ luôn cần phải làm như vậy.

“Ừ, đi đến nơi cao cấp, ăn cái gì đều được, đắt một chút mới tốt, quay về cha lại trả cho con.”

“Làm ơn, người ta sơn trần hải vị gì chưa từng ăn, càng quý hiếm ngược lại có vẻ càng tục khí!” Đối với cha, càng đắt tiền thì mới càng tốt, cô lại luôn không đồng ý như vậy, cô đứng lên, khoát tay với ông, “Không quấy rầy cha bận rộn nữa, con đi, đàm phán xong nhớ nói với con một tiếng nhé!”

“Được được được...con trở về cẩn thận một chút!”

“Biết biết...”

Ngồi vào trong xe, Úc Tử Ân suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nhắn cho Dịch Khiêm một cái tin, “Dịch thiếu, cảm ơn anh! Chờ nào anh có thời gian, tôi mời anh ăn cơm!”

Mặc kệ dự án có ổn hay không, Úc Bảo Sơn có thể yên lòng, cô cũng rất vui mừng.

Trong phòng làm việc an tĩnh, âm báo tin nhắn đột ngột vang lên, người đàn ông trước bàn làm việc lấy di động qua nhìn một chút, mở tin nhắn, một dãy số quen thuộc nhảy vào mắt, khi đọc được những câu nhắn kia, môi không khỏi giương lên một nụ cười.

“Ngày mai tôi có thời gian.” Hạ bút đang muốn ký tên, anh nhanh chóng nhấn lại vài chữ.

“Vậy ngày mai tôi lái xe đến QM đón anh? Như vậy mới có thể tương đối biểu hiện thành ý của tôi...”

“Được, chiều mai sáu giờ.” Anh cũng không kiểu cách với cô, nhàn nhạt đáp lại một câu.

“OK! Tôi sẽ đến đúng giờ!” cất điện thoại, cô hít một hơi thật sâu, giống như buông xuống gánh nặng, nhẹ nhàng rất nhiều.

Khi khởi động xe, di động lại đing đing vang lên, cô xem một chút, là bạn thân Thẩm Bối Bối gọi tới, vội nghe máy: “Thân ái, ở chỗ nào? Trở về chưa?”

“Trở lại trở lại, mệt chết bần cung rồi, nhanh tới sân bay đón tao.”

“Được, chờ, tao đến ngay!” Khởi động xe, cô nhanh chóng đi về phía sân bay.

Một tháng không thấy Thẩm Bối Bối, thật sự rất nhớ, mới vừa bước vào sân bay, cô còn chưa tìm được người, một bóng dáng màu trắng đã bổ nhào vào cô.

“Ai nha, thân ái, tao nhớ mày muốn chết.” Nghiêng cooe, Úc Tử Ân sững sốt chốc lát, tiếp theo khẽ cười, “Tao cũng nhớ mày lắm! cho tao nhìn xem, xem mày có bị nắng ăn cho đen thui không?”

Đứng thẳng người, Thẩm Bối Bối rất phối hợp, bày ra một tư thế, “Đen một nửa, đau lòng quá, chết tao rồi! Sớm biết như vậy đã không xuất ngoại! Mày không biết đâu, đi theo bên cạnh Lăng Thiệu Phong, bần cung đây chính thật là “ba bồi”! Bồi ăn, bồi chơi còn bồi ngủ!”

“Ếc...thân ái, có chừng mực, nơi này là sân bay!” lúng túng nhìn ánh mắt xung quanh, Úc Tử Ân tức giận nhắc nhở.

“Sợ cái gì, Bần cung cũng không phải dựa vào đàn ông mà sống!” Thẩm Bối Bối xì khẽ, khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp rất linh động, tính tình tùy tiện cũng không ảnh hưởng đến khí chất của cô, tính tình sáng khoái như vậy ngược lại khiến cho người khác không cảm thấy cô đag làm bộ.

“Tốt tốt, đừng kích động!” Úc Tử Ân quay đầu nhìn phía sau, không thấy Lăng Thiệu Phong cùng về, không hiểu hỏi: “Lăng Thiệu Phong là người nào? Không về cùng mày sao?”

“Tự tao về trước, bần cung không phục vụ hần!” Hừ khẽ một tiếng, vẻ mặt Thẩm Bối Bối khinh thường: “phẩm tính nam nhân đều đáng ghét!”

Làm như nghe không hiểu cô bạn đag nói gì, Úc Tử Ân ngẩn người, “Cái gì?”

“Tiện đó! Đã ăn trong bát còn dám nhìn trong nôi!”

“Ếc ...cái vấn đề này tao không hiểu có hay không.” Khẽ cười, khi Úc Tử Ân đag muốn kéo cô bạn đi ra ngoài, tầm mắt lơ đãng thấy có một bóng dáng cách đó không xa đag đi tới, không khỏi dừng một chút.

Đang bị kéo, Thẩm Bối Bối cũng dừng lại, nhìn cô một cái, nhạy cảm nhìn theo hướng nhìn của cô

Chỉ thấy hai bóng dáng có vẻ mệt mỏi đag đi về hướng này, vai nam không phải là người cùng Úc Tử Ân gây huyền não dư luận Đường gia Tam thiếu sao? Nhưng mà người phụ nữ trong ngực hần, là ai?!

Đường Minh Lâm gặp dịp thì chơi cô không phải chưa thấy, hoa hoa công tử trong trăm khóm hoa, phiền lá lại không dính người, nhưng người hôm nay, cô nhìn sao cũng thấy có chút quen mắt?!

“Tao không nhìn nhầm, người phụ nữ này hình như là có quen biết nhỉ?” Nhất thời nhớ không nổi đã gặp người kia ở đâu, Thẩm Bối Bối kéo vạt áo của Úc Tử Ân.

“Người yêu đầu của Đường Tam thiếu, Lâm Quân Dao.” Khẽ cười một tiếng, Úc Tử Ân chậm rãi thu hồi tầm mắt, chống lại ánh mắt đau lòng của Thẩm Bối Bối, nhún vai một cái, gương mặt không thêm để ý, “Tao đây quay về thật đúng là trước có giặc chặn sau có truy binh rồi?”

Trước một Diệp Tư Mẫn, sau lại thêm một Lâm Cảnh Nguyệt Quân Dao, cuộc sống sau này của cô chỉ sợ sẽ không quá như ý!

51. Chương 51: Bình Thường Cùng Không Bình Thường

Lạnh lạnh quét mắt “gian phu dâm phụ” ân ái không coi ai ra gì kia, Thẩm Bùi Bùi rất là khinh thường khề hừ một tiếng, quay đầu có bộ mặt phớt tỉnh nhìn Úc Tử Ân: “Cậu, mặc kệ tới mấy, cậu đều là chánh cung nương nương, chỉ cần cậu còn chưa thói vị nhượng hiền, họ tới một cậu giết một, tới hai cậu bắt cả đôi!”

“Thân yêu, cậu quên à, tớ đây chỉ là chánh cung nương nương trên danh nghĩa, ở giữa chánh cung cùng mối tình đầu, cậu cảm thấy lấy tính tình Đường Tam thiếu, anh ấy sẽ lựa chọn người nào?”

Khề cười một tiếng, cô nhàn nhạt quay đầu nhìn hai bóng người đã chú ý tới bên này, độ cong khỏe miệng yếu ớt tùy ý giờ lên, “Không phải tớ không có lòng tin đối với mình, cũng không phải là sức quyến rũ của tớ không đủ, trong lòng anh ta rõ ràng, ai cũng không thay thế được, mà tớ, cũng không nghĩ muốn thay mặt.”

“Haiz. Các cậu! Nếu đã vậy, thay vì hành hạ lẫn nhau, còn không bằng ly hôn đi!” Khề thở dài một cái, Thẩm Bùi Bùi lắc đầu bất đắc dĩ, giữa bọn họ liên quan đến lợi ích buôn bán cô chắc chắn hiểu, nhất định có quá nhiều bất đắc dĩ mới có thể kiên quyết làm cho bọn họ dính dấp ở chung một chỗ.

Nếu như có thể, cô ngược lại hi vọng kỳ sĩ uy vũ đến, cứu vớt một công chúa bị lạc phương hướng, rời xa tòa thành hoa lệ, ra ngoài tòa thành, có lẽ sẽ có một bầu trời không đồng dạng.

“Ly hôn mặc dù là tớ quyết định, nhưng cậu cũng biết, trong này có rất nhiều bất đắc dĩ, không phải sao?” Kéo nhẹ khỏe miệng, cô quay đầu nhìn về phía hai bóng người dừng lại bước chân trước mặt, tư thái lạnh nhạt tựa như có lẽ đã làm xong, chuẩn bị nghênh đón khiêu chiến.

Ở chỗ này thấy cô, Đường Minh Lân cũng có chút ngoài ý muốn, quay đầu liếc nhìn cô gái mềm mại bên cạnh, gương mặt tuấn tú nhàn nhạt xẹt qua một tia lúng túng, cuối cùng vẫn còn không chút để ý tay ôm vào ngang hông cô gái.

“Ân Ân, sao em ở chỗ này?” Quét mắt nhìn cô gái đứng bên cạnh cô, không khỏi nhíu mày, “Thẩm tiểu thư cũng ở đây, trùng hợp như thế? !”

“Đúng vậy, thật là đủ khéo đó! Tới chỗ nào đều có thể nhìn thấy Đường Tam thiếu ôm mỹ nhân trong ngực, phúc khí của Bồn cung thật tốt!”

Xì khề một tiếng, mặt Thẩm Bùi Bùi khinh thường nhìn về phía dáng vẻ kệnh cớm của cô gái bên cạnh anh ta, ánh mắt cố ý mang theo quan sát liếc trên dưới mấy lần, váy dài màu trắng viền tơ, bên tai có một hoa tai trứng gà, thanh thuần mềm mại giống em gái nhà bên cạnh, cô gái như vậy quả thật khiến đàn ông yêu thích.

Chau chau mày, Thẩm Bùi Bùi nhìn về phía Đường Minh Lân, giọng nói cọt nhả: “Lần này, Tam Thiếu đổi khẩu vị?”

“.” Đường Minh Lân liếc nhìn cô gái bên cạnh, lúng túng nhìn về phía Úc Tử Ân, đang muốn giới thiệu, Lâm Quân Dao vượt lên trước một bước: “Xin chào, tôi tên là Lâm Quân Dao, tôi là.”

“Cô là ai không quan trọng, Bồn cung cũng không muốn biết cô!” Không khách khí cắt đứt Lâm Quân Dao tự giới thiệu mình, mặt Thẩm Bùi Bùi khinh thường, “Tam Thiếu có quá nhiều đàn bà, Bồn cung không có nhiều nhàn hạ thoải mái biết từng cái!”

“Ân Ân. Anh vừa vặn đụng phải Quân Dao trên máy bay, cũng không phải như em nghĩ!” Đối lại là quá khứ, anh chơi phụ nữ sẽ không phí tâm giải thích cùng cô, thậm chí không cần mở miệng, nhưng mà về phần Lâm Quân Dao, anh thế nhưng lại không thể không giải thích.

Thật ra thì anh cũng không biết thế nào, gần đây anh làm rất nhiều chuyện nằm ngoài dự đoán của anh, vào giờ phút này, anh thậm chí sợ cô sẽ hiểu lầm.

“Không phải như em nghĩ ư? Tam Thiếu cảm thấy em sẽ nghĩ thế nào?” Khề cười một tiếng, cô không chút để ý nhìn người đàn ông trước mặt, lại nhìn một chút cô gái như chim nhỏ nép vào bên cạnh anh, “Em không có nghĩ như thế nào, cũng sẽ không nghĩ nhiều. Tam Thiếu chơi gái là bình thường, không chơi gái mới không bình thường.”

Dứt lời, ánh mắt của cô nhàn nhạt rơi vào trên mặt Đường Minh Lân, mặt đẹp xẹt qua khinh thường, “Không quấy rầy, chúng tôi đi trước! Bù Bù, chúng ta trở về đi thôi!”

“Tốt!” Khẽ hừ một tiếng, Thẩm Bù Bù tức giận trợn mắt nhìn Đường Minh Lân một cái, quay đầu kéo cánh tay Úc Tử Ân, lôi kéo hành lý tiêu sái đi ra khỏi phi trường.

“Ân Ân.” Sau lưng, Đường Minh Lân gọi khẽ, đang muốn đuổi theo, cô gái bên cạnh lại kéo anh, “Minh Lân, đầu em hơi choáng váng.”

“Hả? Sao thế?” Mới nghe âm thanh nhu nhược của Lâm Quân Dao, Đường Minh Lân chợt bừng tỉnh, vịn bóng dáng xiêu vẹo bên cạnh chỉ chực sụp đổ, “Dao Dao, em làm sao vậy?”

“Em không sao, có thể do chênh lệch giờ.” Tựa vào trong ngực Đường Minh Lân, Lâm Quân Dao nghiêng đầu nhìn hai bóng dáng đi xa, khóe miệng khẽ giơ lên, tự tin mà hài lòng.

52. Chương 52: Xì Căng Đan Bay Đầy Trời

Cho đến hôm nay, rốt cuộc Úc Tử Ân đã cảm nhận được cái gì gọi là lời nói rất đáng sợ, xì căng đan bay đầy trời.

Ngày hôm qua tại phi trường nhận cuộc điện thoại kia, lại được đám báo chí truyền thông thêm dầu thêm mỡ đem theo đủ loại phiên bản tung ra làm tin giật tít ở trang đầu, vợ chồng Đường Tam công tử lần nữa trở thành tiêu điểm của truyền thông, rồi nhân vật mới ra trường cũng nhận được sự chú ý.

“Vợ của Tam công tử và tiểu tam mới ra trường PK tại sân bay!”

“Vợ của Tam công tử không địch lại người mới, hôn nhân Hào Môn lâm vào cục diện bế tắc.”

“Mối tình đầu của Tam Thiếu trở về, vợ của anh sẽ đi con đường nào?”

“.”

Nhìn những tiêu đề đặc sắc trên báo mà Úc Tử Ân cảm thấy vô cùng buồn cười, tiện tay lật qua một trang, cô tùy ý quét mắt, bắt mắt dĩ gặp tờ báo lại, tiếp tục sửa sang lại bằng báo cáo quý.

Khó trách việc sáng sớm nay cô đến công ty, đông đảo đồng nghiệp rất có ăn ý mà đem cô trở thành mục chú ý, thì ra là một màn ở phi trường kia đã trở thành đề tài của mọi người trong lúc trà dư tửu hậu.

Hôn nhân của cô và Đường Minh Lân, cho tới bây giờ cũng không thiếu hụt những chuyện cười, lần nữa trở thành tiêu điểm cho tất cả mọi người, cô ngược lại chẳng thấy đó là điều đáng tức giận, chắc hẳn đây chính là hiệu quả mà Đường Tam thiếu muốn, khua chiêng gióng trống thông báo cho thiên hạ thế cũng tốt, gần đây giữa bọn họ đang thiếu đề tài mới để bàn tán!

Phòng giải khát vẫn náo nhiệt như cũ, rót một ly trà cũng có thể nghe được đủ loại thảo luận.

“Cô nói xem đầu năm này, làm sao lại xuất hiện thêm một hoa hoa công tử, Ân Ân chúng ta gặp gỡ người đàn ông kia đúng là xui xẻo cực kỳ!”

“Tôi đã nói rồi, con dâu nhà giàu có chẳng dễ làm đâu, cô cho rằng công tử nhà giàu đều là người tốt hết hả!”

“Tôi nói này, bây giờ Tiểu Tam rất ngông cuồng, được voi liền đòi tiên! Các người không nhìn thấy những màn ôm ôm ấp ấp sao, làm người buồn nôn rồi quá rồi!”

“.” Một nhóm người đang thảo luận vô cùng náo nhiệt, từ bàn thủy tinh bên cạnh đã nhìn thấy Diệp Tư Mẫn đang cầm một tờ báo cười lạnh rồi để tờ báo xuống, ưu nhã bưng tách trà lên thưởng thức: “Không thể không chế được người đàn ông của mình, thì đó là một người phụ nữ thất bại, hôn nhân không có tình yêu thì đó là điều đáng buồn!”

“Phó tổng Diệp, thật ra thì cũng không thể nói như vậy!” Nghe ra ý châm chọc trong lời nói nên Tiểu Trịnh bất mãn phản bác: “Ngày đó ở dưới lầu, hai vợ chồng bọn họ không phải rất ân ái sao?! Nếu nói là giữa bọn họ không có tình cảm, Ân Ân còn có thể ba ngày hai bữa náo loạn với anh ta sao!”

“Chỉ có thể nói là người đàn ông kia chẳng biết điều gì cả!” Tiểu Đàm ngồi một bên chen vào trò chuyện.

“Khụ. Chị Ân Ân.” Có người mắt tinh thấy Úc Tử Ân đứng ở cửa, vội mở miệng cắt đứt cuộc trò chuyện của mọi người

“Hôm nay phòng nước khá nóng nhỉ!” Khẽ cười một tiếng, Úc Tử Ân xoay người rót ỉnh chén nước, nhàn nhạt quét mắt xem kịch vui của Diệp Tư Mẫn, khẽ nhún chân mày, “Phó tổng giám đốc Diệp cũng ở đây à!”

“Ân Ân, chuyện trên tờ báo là thật sao? Đường Tam thiếu thật là xuất quỷ à?” Cầm tờ báo lên, Diệp Tư Mẫn kiêu ngạo nhìn cô, giọng nói bén nhọn mang mùi vị châm chọc.

“Như cô thấy, xì căng đan qua báo chí sẽ mọc ra đủ loại phiên bản, không biết cô muốn thông qua tôi nghe đáp án gì?”

Bị cô sẵng giọng, Diệp Tư Mẫn có chút xấu hổ, tiếp theo đổi qua giọng nói quan tâm: “Chúng tôi cũng chỉ là quan tâm cô!”

“Quan tâm cũng không cần rồi, tôi không sao cả, tốt vô cùng, cảm ơn mọi người đã quan tâm! Những xì căng đan như thế ba ngày hai bữa đều có, nếu mọi người thích chú ý các tin bất quá cùng xì căng đan kia, có thể mua thêm vài phần tạm chí nữa. Về phần bản thân tôi, mọi người cũng không cần quan tâm! Thôi tôi có chuyện vội đi rồi!”

Lễ phép gật đầu một cái, cô không nói thêm gì nữa, xoay người đi trở về bàn làm việc của mình, tiếp tục sửa sang bằng báo cáo.

Một đám người sau lưng liếc nhìn nhau, ai cũng không nói gì thêm.

Diệp Tư Mẫn quét mắt nhìn bóng lưng người vừa đi, hài hước giật giật khóe miệng.

Điện thoại trên bàn làm việc vang lên, Úc Tử Ân giơ tay lên nhận, đầu bên kia truyền đến giọng nói êm ái của Lam Mộ Duy “Ân Ân, tới phòng làm việc của anh một chuyến.”

“Được, tôi biết rồi!” Bây giờ là thời gian làm việc, Phó tổng giám đốc Lam triệu tập, cô không có lý do gì không đi, nếu thật không đi, ngược lại càng khiến cho bọn họ trở nên mờ ám hơn.

Trước cửa phòng làm việc, cô lễ phép giơ tay lên gõ cửa, sau khi lấy được đồng ý của người bên trong, lúc này cô mới đẩy cửa đi vào.

Lần đầu tiên tới phòng làm việc của Lam Mộ Duy, cô quét mắt nhìn chung quanh, tìm được bóng dáng anh sau bàn công tác, nhắc chân đi lên trước, trên bàn làm việc là một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Phó tổng giám đốc Lam, anh tìm tôi?”

“Ừ, Ân Ân.” Từ trong tài liệu ngược mắt lên, liền nhìn thấy cô, Lam Mộ Duy nâng ra nụ cười rồi khép tài liệu lại, “Mời ngồi!”

Kéo ghế ra, Úc Tử Ân lạnh nhạt ngồi xuống, ngược mắt an tĩnh chờ chỉ thị của người đàn ông đối diện

“Anh đã đọc tin tức ngày hôm nay rồi.” Nghiêng người sang, Lam Mộ Duy cầm tờ báo lên, nhìn chăm chăm vào mắt cô, dịu dàng mà chuyên chú: “Em. không có sao chứ?”

Chau mày, Úc Tử Ân vô tội trừng mắt nhìn, “Tôi không sao! Có chuyện gì ạ? Không phải ba ngày hai bữa báo chí đều có những tin bất quá như vậy sao? bây giờ tôi đối với với những tin tức này đã tập thành thói quen rồi.”

Cho đến hiện tại cuộc sống của cô và Đường Minh Lân chưa có gì gọi là bí mật riêng tư, tất cả đều được đem ra ánh sáng ọi người biết, dần dà không tập thành thói quen cũng không được.

53. Chương 53: Ghen?

Không khí có chút lúng túng.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Lam Mộ Duy đột nhiên cảm thấy Úc Tử Ân đối với anh vô cùng lạnh nhạt và xa lạ.

Chuyện đã qua nhiều năm rồi, có lẽ năm tháng đã làm cô kiên cường và mạnh mẽ hơn. Đã năm năm không gặp, gặp lại thì trên người của cô đã nhiều hơn vẻ lạnh lẽo, lạnh được độ khiến anh chẳng thể đến gần được.

Cô càng lạnh nhạt không quan tâm, anh càng cảm thấy cự ly giữa cô và anh chẳng thể nào vượt qua được.

“Hôn nhân cần kinh doanh, lại gây ra nhiều chuyện như thế đối với em cũng không tốt. Cho dù hai vợ chồng sống qua ngày, cũng không nên làm âm ỉ như vậy, anh nhớ được em đã từng nói, bình yên mới là thật, không phải sao?”

Dừng một chút, anh chậm chước dừng từ, ánh mắt tối tăm nhìn về mặt lạnh nhạt của cô, “Ân Ân, anh chỉ hy vọng em sống tốt, không có ý tứ gì khác.”

“Cám ơn Phó tổng giám đốc đã quan tâm, hiện tại tôi thấy mình vẫn sống rất tốt! Thỉnh thoảng giữa vợ chồng có những cãi vã nho nhỏ, giai điệu tình yêu có chút thăng trầm cũng khiến cuộc sống thêm gia vị, nhưng nói chung đó là chuyện riêng tư của tôi không có liên quan đến phó tổng giám đốc!”

Cô đứng lên, nhìn anh một cách chăm chú, “Nếu như không có việc gì, vậy tôi đi trước đây.”

“Ân Ân. . . .” Lam Mộ Duy đột nhiên mở miệng gọi cô lại.

Úc Tử Ân dừng bước, xoay người nhìn anh, an tĩnh chờ anh nói tiếp.

“Buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi! Anh trở về lâu như thế, chúng ta cũng chưa lần nào thật sự trò chuyện.” Đi theo cô, anh cố ý hạ thấp thân phận để nói chuyện với cô, cũng chẳng muốn đem mình đặt vào ghế cấp trên mãi.

Úc Tử Ân do dự chốc lát, gật đầu một cái, “Được.”

“Vậy thì đi Ngự Uyển được chứ? Chỗ đó có rất nhiều món ăn em thích.” Thấy cô đồng ý, trên mặt Lam Mộ Duy hiện ra vẻ vui mừng, nụ cười thân nhiên giương lên ở khóe miệng, gương mặt tuấn tú khó nén được tâm tình rục rờ, “Cứ như vậy đi, hết giờ làm việc sáng anh sẽ chờ em ở lầu dưới.”

“Ừ.” Cô đáp nhẹ một tiếng, không nói thêm gì nữa, xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Trước bàn làm việc, Lam Mộ Duy nhìn thời gian trên máy vi tính, khẽ cười một tiếng, một buổi sáng dài vắng vắng đột nhiên trở nên ngắn ngủi.

Mới vừa đi xuống phòng làm việc, điện thoại di động trong túi chợt vang lên, cô đi tới cửa sổ sát đất, liếc nhìn cái tên hiển thị bên trên, do dự một lát rồi trực tiếp nhấn phím tắt.

Ánh mặt trời sáng rõ từ bên ngoài cửa sổ sát đất truyền tới, cô hí hóp mắt nhìn con đường phía dưới, cái nóng ran giữa trưa hè xuyên qua cửa sổ thủy tinh, khiến cho ta có thể cảm thụ nó rõ ràng.

Trong chốc lát, điện thoại di động lần nữa vang lên, cầm điện thoại lên và nhìn vào, vẫn là số của Đường Minh Lâm

Tính kiên nhẫn của người ở đầu dây bên kia thật tốt, cô lần lượt tắt máy, thì anh lại một lần nữa gọi lại, thì ra cô không nhận điện thoại thì anh sẽ buông tay.

Thời điểm điện thoại reo lần thứ N, lúc này Úc Tử Ân mới nhận điện thoại, xoa xoa cái trán đau buốt của mình, giọng nói lạnh nhạt: “Xin hỏi Tam Thiếu gọi điện thoại cho tôi là có chuyện gì sao?”

“Bà xã. . . .” Người ở đầu dây điện thoại bên kia như vừa sắc một tiếng, lời nói vừa ra khỏi miệng đã kéo cô trở về, “Bà xã, cái đó. . . .”

“Có lời gì muốn nói, tôi nghe, không có chuyện nhảm chán gọi đến đây tán gẫu, tôi còn rất bận, cúp.”

“Haizzz, bà xã em chờ một chút!” Người đầu dây bên kia nghe vậy liền nóng nảy, “Bà xã, những chuyện trên báo viết anh đã thấy rồi, em. . . . Có thể nghe anh giải thích được không? Chuyện này thật không phải không như lời cánh truyền thông đâm thọt!”

“À, anh gọi điện thoại đến cho tôi là vì chuyện này sao? Trước kia xì căng đan như vậy chẳng phải là chuyện như cơm bữa sao? Thế vì sao hôm nay anh lại khẩn trương như vậy? Chẳng lẽ là anh đã làm chuyện gì có lỗi với tôi rồi?”

“Bà xã, em nghe lời anh nói này, gần đây anh không có tạo ra xì căng đan nào cả? Chuyện ở sân bay chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, anh cũng không ngờ là đám nhà báo lại bắt gặp! Bà xã, anh và Dao Dao chỉ là vô tình gặp nhau trên máy bay mà thôi, mọi chuyện không như em nghĩ đâu.”

“Tôi nghĩ như thế nào? Tam Thiếu, tôi đã nói là tôi không muốn nhắc lại chuyện ngày hôm qua rồi? Tôi nghĩ anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi, anh là Đường Tam thiếu đào hoa ai cũng biết, có phải vì những lúc tôi không phối hợp khiến cho anh không thoải mái? Thiếu gia, hôm nay gọi điện thoại tới chỉ có dụng ý này sao? Trách cứ tôi là vợ nhưng lại không biết chăm sóc chồng? Nếu như là vậy thì thật xin lỗi rồi, gần đây tôi không có tâm tình gì để cùng anh gây náo loạn, thật ngại quá! Về sau tôi nhất định phối hợp, OK?”

“Bà xã. . . .” Liên tiếp nhiều vấn đề ập tới như thế, giọng của kẻ gây sự Đường Tam Thiếu nhất thời trở thành ập úng không biết nên nói gì.

“Còn chuyện khác sao?” tính khí Đường Tam thiếu vô cùng khó đoán, lại còn là nói thông qua điện thoại, nên cô càng không muốn phí công dò xét, hôn nhân giữa bọn họ, mặc dù không phải là thực, nhưng cứ mãi đè nặng trên vai cô khiến cô không thở nổi.

“Bà xã, buổi tối em về nhà ăn cơm không?” Đầu dây được thoại bên kia, dường như đổi một người khác trò chuyện, giọng nói dịu dàng, dù sao thì anh cũng là kẻ có lỗi

“Em. . . .” Chợt nhớ tới chuyện cô đã hẹn đi ăn tối cùng với Dịch Khiêm, vội bưng tỉnh, “Hôm nay em có hẹn đi ăn cơm với người khác rồi, không trở về được, anh tìm người khác ăn cơm cùng đi! Người thanh mai trúc mã của anh đã trở về rồi đó, anh đừng lo mình chết đói”

“Bà xã, lời này của em làm anh thấy chua chát quá? Chẳng lẽ em muốn ăn đám chua của Dao Dao sao?” Nghĩ đến khả năng này, trong đầu của hai người ở hai đầu dây điện thoại có những thái độ khác nhau, anh khẽ cười một nụ cười thần nhiên

Còn Úc Tử Ân hỏi ngược lại: “Ghen?” Làm sao lại xảy ra chuyện buồn cười như thế chứ, Úc Tử Ân khẽ cười một tiếng, “Tam Thiếu, anh thật quá nể mặt tôi rồi, ngoan, tìm cô gái khác đi chơi đi!”

“Bà xã, vậy lúc nào thì em về?” Lúc cô sắp cúp điện thoại, đầu kia người đột nhiên hỏi lớn.

“Tạm thời không trở về, tuần này tôi rất bận, không trở về nhà được, ba mẹ anh cũng rất yêu quý người bạn thanh mai trúc mã của anh kia mà, anh mang cô ấy trở về là tốt rồi!”

“Bà xã, lời này của em có ý gì? Trở về nhà lớn là bổn phận của con dâu nhà họ Đường, làm sao mang Dao Dao trở về!”

“Vậy thì thôi, chuyện của anh, không quan hệ với tôi. Cứ như vậy đi, tôi rất bận rộn, có thời gian hãy nói!” Không đợi người ở đầu dây bên kia nói thêm lời nào, cô trực tiếp cúp điện thoại.

Nắm chặt điện thoại di động trong tay, cô hít một hơi thật sâu, vừa mới xoay người liền thấy Diệp Tư Mẫn, khẽ dừng bước, tiếp theo mặt không đổi sắc tiến nhìn ánh mắt khiêu khích của cô ta, “Phó tổng giám đốc Diệp.”

“Ân Ân, cô không thương anh ta, tại sao còn phải giả cho anh ta?”

Đây cũng là vấn đề mà Diệp Tư Mẫn không hiểu, năm đó cô ta và Lam Mộ Duy yêu nhau đến độ thề sống chết, hôm nay bọn họ trở lại, cô ta đã giả cho người khác, nếu nói cô ta không thương Lam Mộ Duy là không phải, nhưng Úc Tử Ân cho cô một cảm giác xa lạ

“Phó tổng giám đốc Diệp, bây giờ là giờ làm việc, cô rất có hứng thú với chuyện riêng của tôi sao, hôm nào chúng ta có thể rút thời gian rảnh ngồi nói chuyện một buổi.” Dừng một chút, cô đi lên trước, dùng vẻ mặt lạnh nhạt như trăng sỏi đang so tài, “Hôn nhân là chuyện của hai người, về sau phó tổng giám đốc Diệp kết hôn rồi cũng sẽ hiểu.”

Khẽ cười một tiếng, cô quay đầu nhìn về phía hành lang, “Không có việc gì nữa, tôi đi trước!”

Nhìn bóng dáng đã đi xa, Diệp Tư Mẫn xì khẽ một tiếng, hài hước chau mày lại, xoay người bước vào thang máy.

54. Chương 54: Trái Tim Bị Thương Tồn

Thời gian tan việc vừa đến, mấy Cật Hóa (người tham ăn) phòng làm việc liền bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, thường là buổi chiều không có nhiệm vụ đặc biệt nặng nề, mỹ nữ cả tòa lầu cũng sẽ tìm tìm phòng ăn thuận tiện lại có món ngon giải quyết thời gian bữa trưa nhàn nhã.

Sửa sang xong một phần bản thảo cuối cùng, Úc Tử Ân dọn dẹp cái bàn bữa bộn, liếc nhìn thời gian trên màn hình vi tính, nhớ tới Lam Mộ Duy hẹn ăn trưa cùng nhau, vội tắt máy vi tính cầm túi lên chạy ra ngoài.

Mới từ phòng làm việc ra ngoài, Diệp Tư Mẫn một cái liền thấy bóng dáng kia vội vàng vàng chạy ra ngoài, khẽ sững sốt một chút, theo bản năng đi theo bước vào một thang máy khác.

Ở cửa công ty, Lam Mộ Duy luôn luôn chú ý cửa bóng dáng đi ra từ tòa nhà, rốt cuộc thấy được bóng dáng quen thuộc kia hiện lên, trên mặt mỉm cười đẩy cửa xe ra đi xuống, động tác nhanh chóng cơ hồ có chút không thể chờ đợi.

Nhìn thấy anh, Úc Tử Ân thả chậm bước chân đi lên trước, mà lúc này, Lam Mộ Duy đã thân sĩ thay cô mở cửa xe ghé lái phụ ra, lễ phép mà ưu nhã chờ cô lên xe.

“Cám ơn!” Khẽ gật đầu, cô ngồi vào trong xe, không nhanh không chậm thay mình nịt chặt dây an toàn.

Lên xe, Lam Mộ Duy quay đầu nhìn cô một cái, khoe miệng khó nén ý cười, nhanh chóng khởi động xe chạy nhanh ra đường cái ồn ào.

Cửa cao ốc công ty, Diệp Tư Mẫn nhìn bóng xe đi xa như vậy, trên khuôn mặt trang điểm tinh xảo hung ác, tay phải không tự chủ nắm chặt cặp tài liệu, tài liệu trắng tinh, nhất thời nhẵn thành một đoàn.

Úc Tử Ân, cô được lắm đấy, kết hôn còn có lá gan bắt cá hai tay, vậy mà có đủ bản lĩnh!

Chỉ tiếc, Diệp Tư Mẫn tôi cũng không phải là dễ khi dễ, thứ thuộc về tôi, coi như không chừa thủ đoạn nào tôi cũng sẽ nắm chặt ở trong tay!

—— quân môn cứng chiều cười ——

Ánh mắt buông xuống, Úc Tử Ân nhìn lên mấy món ăn mình thích nhất trước mặt, trong hơi thở vẫn là mùi thơm quen thuộc này, vậy mà, ở thời điểm ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông đối diện, cô lại đột nhiên cảm thấy một cỗ xa lạ chưa bao giờ có.

Chỉ là thời gian 5 năm mà thôi, những thứ kia cô một mực cẩn thận từng chút không đụng vào gì đó, hôm nay đã hoàn toàn thay đổi.

“Em thích nhất thủy tinh sỏi cỏ tôm, nếm thử một chút xem.” Cầm đôi đũa trên bàn lên, Lam Mộ Duy giơ tay lên thay cô gấp miếng sỏi cỏ tôm óng ánh trong suốt đặt ở trong khay trước mặt cô, yên tĩnh nhìn về điệu dàng trên mặt cô này.

Chung đụng như vậy, trong mấy năm quá khứ kia, anh đã từng luyện tập qua vô số lần, nhưng mặc kệ anh nhớ nhung thế nào, nhớ mãi không quên thế nào, người bên cạnh kia cuối cùng cũng không phải cô.

Nhớ tới thời điểm, ngực nén thành một khối, cũng hầu như sẽ không khổng chế được đau nhói.

“Anh ăn đi, không cần lại chuẩn bị thức ăn cho tôi, tôi đã trưởng thành, cũng kết hôn, không hề cần anh chăm sóc chu đáo như vậy nữa.” Ngẩng đầu lên, cô yên tĩnh nhìn anh, con mắt lưu ly vốn là gợn sóng vui mừng vô cùng dần dần bình tĩnh lại.

“Được. . . .” Đáy mắt của cô lạnh nhạt, khiến cho trái tim cuồng nhiệt của anh bỗng lạnh một đoạn, tay khẽ run để chiếc đĩa xuống, khổ sở bưng ly lên uống một ngụm nước.

Một bữa cơm ăn vô vị tẻ nhạt, giữa hai người yên tĩnh giống như là rất có ăn ý với nhau, từ đầu đến cuối cũng không vượt qua được một cái khe, anh không dám vượt qua, mà cô cũng cách xa.

Bữa trưa ăn không được, đau bụng một cả một buổi chiều, không chịu đựng được qua giờ làm việc khá dài, cô đột nhiên nhớ đến cuộc hẹn với Dịch Khiêm, chịu đựng đau bụng hoàn thành công việc trước thời gian, chờ lúc tan việc vừa đến, trước giờ cao điểm ở trước cửa công ty QM.

Mời khách ăn cơm mà trễ tới lại không được, không những biểu hiện không có mấy thành ý, còn có thể đánh mất nguyên tắc của mình, nhất là ở trước mặt người đàn ông ưu nhã và lại vô cùng tu dưỡng như Dịch Khiêm vậy, cô càng không hy vọng mình luôn là thu hoạch chặt vặt như vậy.

Mặc dù nói lái xe đi trước thời gian, trên đường vẫn là bị tắc đường gần nửa giờ, thời điểm chạy tới công ty QM vừa đúng sáu giờ, sợ mình đến muộn, xe mới vừa dừng hẳn cô liền cầm điện thoại gọi.

Sau khi nhận được điện thoại, Dịch Khiêm từ công ty ra ngoài, dừng ở cửa xe, thuận thế nhìn về phía bóng dáng đứng bên cạnh xe.

Cúi đầu, anh nhìn thời gian, sáu giờ năm phút, hẹn chính là sáu giờ, năm giờ cô tan việc tới đây nếu như không kẹt xe tối thiểu phải mất nửa giờ, khoảng thời gian này cô còn có thể chuẩn như vậy thì vẫn thật là khó khăn.

Dụng tâm của cô, anh sẽ không xem không hiểu, lồng ngực bình tĩnh xẹt qua một tia rung động nhỏ nhẹ.

Khẽ cười một tiếng, anh nhắc chân đi lên trước, nhàn nhạt dừng bước chân lại, bóng dáng cao to ở dưới trời chiều vàng rực kéo đến thật dài, trên gương mặt tuần tú nụ cười êm ái, “Úc tiểu thư.”

“Ặc, Dịch thiếu, tôi hẳn không có tới trễ chứ?” Cúi đầu nhìn qua thời gian trên điện thoại di động, đã qua năm sáu phút, lại nói cũng đã chậm một chút rồi.

“Không có, rất đúng giờ, con gái có thể chuẩn giờ như vậy bây giờ không nhiều lắm.” Híp mắt cười một tiếng, anh nghiêng đầu liếc nhìn Volkswagen Beetle màu trắng phía sau cô, “Hôm nay chuẩn bị mời tôi đi đâu ăn cơm?”

“Ừ. . . . Nếu là mời khách ăn cơm, vậy thì không thể đi một loại khách sạn? Nếu không, nghe cha tôi đề nghị, đi chỗ đắt tiền nhất?” Cô ngẩng đầu lên, nửa cười nhạo báng anh.

Mặt trời chiều ngã về tây, cảnh tượng hai người mặt đối mặt đứng như vậy, cô đột nhiên cảm thấy có chút ảm áp.

“Được, hôm nay cô là chủ nhân, tôi là khách, khách tùy chủ tiện (khách tùy ý chủ).” Gật đầu một cái, anh cũng không phản bác, nửa cười thừa nhận nhạo báng của cô, gò má dịu dàng ở dưới ánh mặt trời vàng rực, lưu luyến mà triển miên.

“Này Dịch tổng xin mời!” Nói xong, cô đi qua bên cạnh tự mình thay anh mở cửa xe, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn.

“Cám ơn!” Khẽ cười một tiếng, anh xoay người ngồi vào ghế lái phụ.

55. Chương 55: Về Nhà Ăn Cơm!

Lần đầu tiên mời anh ấy ăn cơm ở Thập Tam Lâu, bởi vì gặp phải Lam Mộ Duy, bữa cơm này thật vô vị tẻ nhạt, cuối cùng cô đành nhếch nhác thoát ra.

Lần này muốn cảm ơn anh đã giúp cha cô một tay, lại không thể mời anh đến nhà hàng cao cấp dùng cơm thì thật tầm thường, cô suy nghĩ trước sau thật lâu, lúc này mới nghĩ tới mời anh đến một chỗ đặc biệt.

Sau khi chạy qua cầu vượt nội thành, cô vẫn bình thản lái xe đến vùng ngoại ô trống trải, đường xá có hơi xa, đến nơi thì trời đã tối rồi, ánh đèn rực rỡ mới lên đốt sáng màn đêm bao phủ xuống đô thị phồn hoa.

Dọc theo đường đi, vì lý do an toàn, Dịch Khiêm cũng không nói chuyện với cô, sợ cô lái xe phân tâm.

Ngược lại tâm trạng của Úc Tử Ân rất tốt, sợ anh nhàm chán, thỉnh thoảng cô lại tìm đề tài hàn huyên một chút, một giờ lái xe bất tri bất giác trôi qua, xe chạy qua mấy con đường hẻm cũ, cuối cùng dừng ở bên ngoài một con phố.

Bước xuống xe, xa xa nhìn lại, một thị trấn nhỏ mang phong cách cổ xưa được xây dựa vào núi rất yên tĩnh, thừa thớt một vài ngọn đèn dầu dịu dịu trong nhà.

Quay đầu, cô nhìn người đàn ông bên cạnh, có chút xấu hổ cười cười, “Xe không vào được, chúng ta chỉ có thể tự đi qua.”

“Ừ, không sao, đi một chút cũng tốt, phong cảnh tươi đẹp ấm áp này bình thường không dễ gì thấy được.” Khẽ cười một tiếng, anh ngược mắt nhìn cô, ánh sáng mờ nhạt phát ra từ ngọn đèn, trong ánh mắt tối tăm ấy lại thấy một chút ánh sáng lóe lên, cùng một chỗ với ánh sáng ngọn đèn dầu, cuối cùng hợp hai làm một.

“Vậy chúng ta đi!” Nói xong, cô xoay người dẫn anh đi trên đường phố cũ.

Đá lát đường hơi ướt ươn ướt, trên mặt đường lồi lõm đã trải qua biết bao năm tháng sương gió, hai bên cửa đèn lồng đỏ lớn treo trên cao, thỉnh thoảng còn có thể thấy mấy du khách đi qua bên cạnh, tất cả hình ảnh ấy đều mang một loại cảm giác an bình hiền hòa, giống như đang xuyên qua thời gian, từ đô thị phồn hoa trở về đến thế giới cổ kính.

Hai bóng người đi song song nhau, vang vọng trong không khí là tiếng bước chân hài hòa của hai người trên nền đá cũ, ăn ý mà ấm áp.

“Dịch thiếu, anh đã tới chỗ này rồi sao?” Nơi này cách nội thành có một đoạn, bình thường cũng chỉ vào thứ bảy cô mới có thời gian trở lại, về sau khi kết hôn cô phải về nhà họ Đường, cho nên số lần trở lại nơi này cũng dần dần ít đi.

“Đã tới mấy lần, nhưng chỉ tới vào ban ngày, chưa có xem qua cảnh đêm đẹp như vậy.” Nhìn những ngọn đèn dầu lan tràn nơi xa, anh khẽ nghiêng đầu nhìn cô, gương mặt anh tuần diệu tràn ngập vẻ an tĩnh chưa từng có.

Vào giờ phút này, cùng cô đi trên đường, anh mơ hồ cảm giác dường như mình được trở về nhà.

“Nơi này đến buổi tối đặc biệt xinh đẹp! Đợi lát nữa ăn xong bữa tối tôi dẫn anh đi dạo một chút!” Nói xong, cô dẫn anh quẹo vào một ngõ hẻm, đi chưa được mấy bước thì dừng lại trước một căn nhà.

“Mời vào!” Đứng ở cửa, cô đẩy cửa ra, lễ phép nhìn anh, mặt đẹp khó nén nụ cười nhẹ nhõm.

Anh kinh ngạc liếc nhìn cô, kinh hoảng trong chốc lát, biết cô lâu như vậy nhưng hình như anh chưa từng nhìn thấy nụ cười sáng lán như vậy xuất hiện ở trên gương mặt cô, xé đi vẻ ẩn nhẫn lạnh nhạt, trở lại vẻ ngây thơ hồn nhiên không để lộ ra ngoài này.

Cô như vậy, thừa dịp như vậy bóng đêm yên tĩnh, một vẻ đẹp rung động lòng người.

Chợt bừng tỉnh, anh đuổi theo bước chân của cô bước vào ngôi nhà cũ sáng ánh đèn dầu, trong phòng khách, nghe được âm thanh bà lão đã đứng lên, tươi cười đi tới phía bọn họ.

“Bà ngoại, chúng con đã đến!” Chờ ở trong phòng khách, Lý Phúc gật đầu cười, trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn cười nhẹ nhàn.

Đã hơn 70 tuổi, nhưng bà cụ vẫn khỏe mạnh hiền lành như cũ, tóc xám trắng búi lên, trên sống mũi chống đỡ khung kính lão, quần dài, áo vải chiffon xanh đậm cài nút, trang phục cất giữ vẻ cũ kỹ mấy chục năm.

Sáng sớm cô có gọi điện thoại tới đây trước, nói sẽ mang một người khách đến ăn cơm, bà còn nhiều chuyện hỏi thêm một câu là nam hay là nữ, nghe nói là nam mà còn không phải là chồng con bé, bà cho là nó chỉ nói giỡn, không ngờ đem người mang đến thật.

“Dịch thiếu, đây là bà ngoại của tôi, bà ngoại, đây là Dịch Khiêm, là. bạn bè.” Quay đầu, Úc Tử Ân ho nhẹ một tiếng, mang bộ mặt phớt tỉnh giới thiệu.

“Bà ngoại khỏe! Cháu theo Ân Ân gọi bà như vậy, hi vọng bà không cảm cháu quá đường đột.” Anh thật không nghĩ tới cô sẽ dẫn mình về nhà ăn cơm, thật ngoài ý muốn.

Ngay cả lúc chưa chuẩn bị tâm tư, đã biết các loại trường hợp, trường hợp như vậy anh vẫn có thể ứng phó qua được .

Sau khi lễ phép làm lễ ra mắt, anh cười nhìn cô gái bên cạnh một cái, có chút bất đắc dĩ, “Cháu không biết Ân Ân dẫn mình tới nơi này ăn cơm, nên ngay cả món quà lễ ra mắt cũng không có, mong rằng bà ngoại đừng chê!”

Nghe tiếng quay đầu, Lý Phúc quan sát người đàn ông ôn nhu trước mặt, hài lòng gật đầu một cái.

Có một số người chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn ra được tính tình như thế nào, còn cậu thanh niên lễ phép này quả thật không giống người khác, cho dù là Đường Minh Lân cũng tốt, nhưng lấy hai người so sánh với nhau, người này càng thêm thành thực nho nhã, chừng chặc, thấy thế nào cũng không giống là người bình thường.

56. Chương 56: Chung Thủy Trong Tình Cảm

Sống nhiều năm như vậy, đã gặp qua nhiều loại người, những năm trước đây bà cũng hay giới thiệu bạn trai cho Ân Ân xem mắt, nhưng chỉ có người đàn ông này khiến cho bà có ấn tượng đặc biệt.

Phong cách bẩm sinh được tu dưỡng, nhìn qua nhất cử nhất động của cậu ta có thể thấy được đứa bé này không phải sinh ra trong một gia đình bình thường.

Thu hồi tầm mắt, Lý Phúc không khỏi khẽ cảm thán, Ân Ân nhà bọn họ làm sao lại không thể gặp gỡ một người đàn ông tốt như vậy chứ?

Gả cho cậu thanh niên Đường Minh Lân kia, ngày ngày đều ôm ấp với những người phụ nữ khác tạo xi căng đàn thật kỳ cục, nhưng hôn nhân này là do tiểu nha đầu nhà mình chọn, cái này bà cũng không tiện nói thêm cái gì.

Con đường này là con bé kiên trì phải đi, hiện tại hy vọng duy nhất của bà chính là kẻ phong lưu này cải tà quy chính, đối xử thật tốt với Ân Ân, bà cũng không có gì tiếc nuối.

“Làm sao biết chứ, trong nhà khó được có khách đến chơi, bình thường cũng chỉ có hai người ăn cơm, nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên bà nhìn thấy Ân Ân mang bạn bè về nhà ăn cơm ! Đến đây, vào đi!” Lý Phúc hòa ái nhìn bọn họ một cái, cười xoay người dẫn hai người đi vào phòng khách.

“Biết hôm nay Ân Ân sẽ dẫn khách về nhà ăn cơm, dì Bình nấu rất nhiều món ăn đó!” Đi ở đằng trước, bà cụ lẩm bẩm nói, quay đầu nhìn về trong phòng bếp nói với dì Bình đang làm thức ăn, giọng nói ôn hòa trong tràn đầy vui sướng: “Tiểu Bình, khách đến, chuẩn bị ăn cơm!”

“Yes Sir!” Trong phòng bếp dì Bình ghé đầu liếc nhìn hai người trong phòng khách, xoa xoa tay đáp một tiếng.

Dì Bình là bảo mẫu Úc Tử Ân mời về làm bạn chăm sóc cho Lý Phúc, vẫn chưa tới năm mươi tuổi, nên vẫn còn thùy mị, đối nhân xử thế rất thân thiện tỉ mỉ, năm xưa khi chồng chết, dì ấy vẫn ở vậy nuôi con trai.

Tuy nói là bảo mẫu, nhưng mọi người cũng không coi dì như người ngoài, Lý Phúc càng thêm coi dì ấy như con gái của mình, không có việc gì liền tác hợp dì Bình với cha Úc Bảo Sơn, chỉ tiếc Úc Bảo Sơn chết sớm không nhìn ra được điểm tốt ở người ta, ngay cả Úc Tử Ân cũng không cách nào hiểu được cách chọn phụ nữ của người cha này.

“Dịch thiếu, anh ngồi đi! Tôi đến phòng bếp giúp một tay!” Nói xong, cô nháy mắt với anh một cái, chống lại vẻ mặt bình tĩnh là một vẻ mặt cười tự nhiên, quẹo vào phòng bếp.

Trong phòng khách, Lý Phúc di chuyển khay trà, vẫy vẫy tay với cậu thanh niên đứng bên cạnh, “Tiểu tử, ngồi đi!”

“Vâng, bà ngoại!” Dịch Khiêm nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, nghiêng người ngồi vào ghế bành bên trái.

Phòng khách được trang hoàng theo phong cách đã cũ kỹ mấy chục năm, ghế bành được khắc hoa Trắc Đài, sau lưng tấm bình phong, vẫn cất giữ được hơi thở cổ kính thời xưa.

“Tiểu tử cậu làm nghề nghiệp gì đây?” Sau khi rót chén trà Phổ Nhĩ, Lý Phúc ôn hòa hỏi cậu thanh niên ngồi thẳng tắp phía đối diện.

“Hiện tại chủ yếu cháu làm bên nghiên cứu phát triển các sản phẩm khoa học kỹ thuật.” tập đoàn QM làm trong ba lĩnh vực, hiện tại anh điều hành bên nghiên cứu và phát triển sản phẩm khoa học kỹ thuật, Thụy Nhĩ tạm thời do Lam Mộ Duy xử lý, còn phương diện kinh doanh bất động sản anh vẫn luôn để người quản lý phụ trách.

Quyết sách cuối cùng của công ty cuối đều do anh bày mưu đặt kế, thân là người phụ trách của tập đoàn, trừ việc có thể không chế quyền lợi kiên quyết ở ngoài, nhiều hơn còn cần giỏi trong các thủ đoạn giao tiếp, nếu không một công ty khó có thể ở cạnh tranh sống còn với các đối thủ ngoài thị trường.

“Thì ra là làm nghiên cứu khoa học, thật là Hậu Sinh Khả Úy a!” Đôi mắt này rất thâm thúy sắc bén, có thể nhìn rõ lòng người, có lẽ chức vị như vậy cũng không thấp chút nào.

Ha ha, Lý Phúc quay đầu liếc nhìn bóng dáng đang bê thức ăn đi ra từ phòng bếp, “Ân Ân nhà chúng ta rất ít khi mời khách về nhà ăn cơm, dù là đưa bé Tiểu Đường kia, cũng chỉ tới có một lần, bà còn lo lắng nha đầu này không chơi được với bạn bè!”

“Bà ngoại, con đây người gặp người thích hoa gặp hoa nở, làm sao lại không chơi được với bạn bè!” hạ cái mâm xuống, nghe bà ngoại trêu ghẹo mình, Úc Tử Ân tức giận dậm chân, giận dữ xoay người trở về phòng bếp.

“Đứa nhỏ này.” Lý Phúc bất đắc dĩ lắc đầu, quay đầu nhìn về Dịch Khiêm ngồi một bên, “Ân Ân nha đầu này là như vậy, có lúc đối với một ít chuyện rất cố chấp, khuyên thế nào cũng không quay đầu lại.”

“Có lúc cố chấp cũng đại biểu một lòng, cô gái như vậy thường thường rất chung tình.” Dứt lời thì anh chậm rãi ngược mắt, nhìn về phía bóng dáng đi ra từ phòng bếp, an tĩnh mà thâm trầm.

Hình như là nghe được lời mình mới vừa nói, anh nhìn thấy cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái, có mấy phần nũng nịu mấy phần quyền rũ, không khỏi cười một tiếng, quay đầu ra nhìn lại ánh mắt như có điều suy nghĩ của Lý Phúc, đáy mắt thâm trầm lần nữa trở nên thần nhiên gió nhẹ nước chảy: “Bạn bè không cần nhiều, cả đời chỉ cần có vài người tri kỷ cũng đủ rồi, bà ngoại nói có đúng không?”

“Ừ, tiểu tử nói không sai!” Lý Phúc gạt đầu một cái, đứng dậy nói với Dịch Khiêm rửa tay dùng cơm.

Trong phòng bếp, đột nhiên Dịch Khiêm đứng ở trước kệ bếp, nghiêng đầu nhìn Úc Tử Ân, nửa cười nghiêng người qua nhỏ giọng nói: “Hôm nay cô dành cho tôi một bất ngờ cũng quá lớn chứ? Về sau trước tiên có thể nói chuyện trước với tôi được không?”

“Đi theo anh rồi chẳng phải là không có gì ngạc nhiên hay sao?” Quay đầu, Úc Tử Ân bày ra vẻ mặt vô tội nhìn anh, hai bóng người cách được không xa, tư thế cô quay đầu cách gương mặt tuần tú ấy quá mức gần, trong hơi thở đều mang mùi hương cỏ cây nhàn nhạt.

Khoảng cách mập mờ như vậy, cô không khỏi sững sờ, theo bản năng bình tĩnh, vội quay đầu ra, khuôn mặt nóng bỏng, lúng túng nói ra một câu: “Đi ra ăn cơm đi!”

“Được.” Sau lưng, Dịch Khiêm nhàn nhạt đứng thẳng người dậy, khóe miệng không nhin được nở nụ cười êm ái.

Thức ăn trên bàn đơn giản nhưng cũng không thiếu đặc sắc, năm món ăn một món canh, dường như đều hợp khẩu vị của anh, ngay cả canh cũng là rất ấm dạ dày, bình thường khó có được một bữa ăn ở nhà như vậy, ngồi ở trước bàn ăn, dường như Dịch Khiêm có chút cảm động.

Ngẩng đầu, anh cảm kích gật đầu một cái với Úc Tử Ân ngồi đối diện, cảm ơn cô hôm nay đã có thịnh tình muốn mời.

Ăn cơm xong, hai người cùng ngồi nói chuyện với Lý Phúc trong đình viện một lúc lâu, tới vội vàng, nên phòng khách không kịp dọn dẹp, Lý Phúc cũng không có để cho bọn họ ngủ lại.

Trên đường trở về, hai người sóng vai đi trên con đường đá an tĩnh, bên tai loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng phim truyền hình ở nhà bên cạnh truyền tới, trên trời đầy sao, thân thể được ánh đèn sưởi ấm, vừa lòng mà tự tại.

Trong tầm mắt trống trải, Úc Tử Ân dừng bước chân, giữa đầu nhìn khắp trời đầy sao, thế này mới ý thức được, hình như chính mình thật lâu rồi không có an tĩnh như vậy rồi.

“Dịch thiếu.” Cúi đầu, cô lẳng lặng nhìn anh, cất tiếng gọi khẽ.

“Hả? Muốn nói cái gì với tôi sao?” Dưới ánh đèn sáng chói, ánh mắt thâm thúy giống như xuyên qua thời gian, chuyện chú mà dịu dàng.

“Anh có cảm thấy cảm giác đó hay không, ngay cả có khi sẽ cảm thấy, cái bóng của mình sẽ không nhanh hơn bước chân của mình?” cô tin tưởng suy nghĩ biểu đạt của mình, anh ấy nhất định sẽ hiểu được.

“Nếu như cảm giác bóng dáng mình không theo kịp bước chân của mình, vậy thì hãy dừng lại nghỉ ngơi một chút, đừng làm cho nó lạc mất.”

Nghe giải thích của anh, cô nhàn nhạt cười khẽ, “Vậy nếu như không tìm được nơi nghỉ ngơi thì sao?”

Yêu một nơi, trái tim lại hướng về nơi khác, không có người có thể dựa vào, làm thế nào có thể dừng lại được?

“Chỉ cần cô nguyện ý, thật ra thì có rất nhiều thứ, chỉ cần xoay người lại một đoạn mà thôi. Cô quá mạnh mẽ rồi, thỉnh thoảng nên mềm yếu một chút, nói không chừng sẽ đón nhận được nhiều hơn.”

“Thật sao?” cô nhìn anh, chớp chớp mắt chưa xót, nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói gì thêm nữa.

57. Chương 57: Gây Khó Khăn

Trong buổi họp sáng, Hạ Khương Tuyết báo cáo nhiệm vụ, dự án mùa thu hợp tác với công ty Y.JO vốn do Úc Tử Ân dẫn đoàn sang Hồng Kông đàm phán, nhưng đích thân phó tổng Diệp Tư Mẫn mở miệng, thuận nước đẩy thuyền nhúng chân vào, dự án liền từ trong tay Úc Tử Ân đi vòng qua tay cô ta, do cô ta toàn quyền phụ trách.

Hạ Khương Tuyết cũng không tiện dày mặt, chỉ có thể lùi một bước, để cho Úc Tử Ân cùng Diệp Tư Mẫn cùng đi đàm phán.

Dự án nỗ lực hơn cả tuần lễ, trong lúc mấu chốt của cuộc đàm phán lại để người khác cướp công, tất nhiên là có người tức giận mà không dám nói. Úc Tử Ân cũng chỉ nhàn nhạt nhìn Diệp Tư Mẫn, không nói gì thêm, gật đầu đồng ý.

Nếu Diệp Tư Mẫn thích giật đồ của cô, nếu không phải quá quý giá thì cô có thể để cho cô ta, nhưng nếu đã chạm vào ranh giới cuối cùng, vậy thì cũng không cần phải nói đến thể diện và tình cảm.

Dự án hợp tác lúc mới bắt đầu chính là do cô cùng hai thiết kế khác cùng nhau sửa chữa, vì các số liệu thống kê mà cô phải chạy lui chạy tới Bộ Tài chính không dưới 20 lần, dự án hợp tác này là một case lớn mùa thu của Thụy Nhĩ, nếu như có thể thuận lợi nắm được, tiền thưởng quý của cô có thể tăng thêm vài lần.

Yêu cầu của Hạ Khương Tuyết đối với cô cũng rất cao, liên tục hủy bỏ ba lần mới miễn cưỡng đồng ý với phương án cuối cùng, cũng là trải qua nhiều lần sửa đổi kết quả mới có được.

Sau khi tan họp, Úc Tử Ân trở lại chỗ ngồi, mở hộp thư điện tử, những người cùng phụ trách chung dự án đã bu lại, có chút giận thay cô bất bình, “chị Ân Ân, chị nói có phải phó tổng Diệp cũng quá mặt dày không nhỉ, chúng ta trăm ngàn cực khổ mới có được thành quả, cô ta không biết xấu hổ đoạt từ tay chúng ta, thật là tức chết người mà!”

“Phó tổng Diệp giữa chừng thay đổi cũng không sợ đập phải đinh!” Tiểu Nhận hừ lạnh một tiếng, đối với hành động giữa đường chen chân cướp đi công lao của bọn họ của Diệp Tư Mẫn rất là khinh thường.

“Tốt lắm, tổng giám Hạ không phải để cho chúng ta cùng phối hợp với phó tổng Diệp sao? Dự án đàm phán cũng thỏa đáng rồi, công lao cũng không thiếu phần chúng ta. Mấy ngày nay mọi người cũng cực khổ rồi, chờ ký xong hợp đồng, chúng ta cùng nhau đến tiệm Hỏa Oa mới khai trương ăn lẩu.”

“Ặc, chị Ân Ân à, trời nóng như vậy mà ăn lẩu, có thể hay không bị nóng chết à?”

Vấn đề này cũng không cần nghĩ quá nhiều, nhưng hai ngày trước thấy quán kia kinh doanh rất thuận lợi, trời nóng vẫn có người ăn, cũng là chuyện tốt.

“Chị nghe nói kem ở quán đó cũng không tệ, chúng ta có thể đi thử một chút.” Vỗ vỗ bả vai Tương Tương, cô quay đầu liếc nhìn flat screen TV, “Cũng nên chuẩn bị một chút thôi, 10 giờ chúng ta còn phải đi Thịnh Thiên cùng Tổng giám đốc Y.JO đàm phán! Tài liệu cần mang theo cũng nên chuẩn bị kỹ, chớ để sai sót!”

“Được rồi!” Tương Tương bắt đầu dĩ nhiên vai, mới vừa ngồi vào chỗ chỗ, điện thoại nội bộ đã vang lên, nhần nhin nghe đầu bên kia phân phó, sau đó phanh một tiếng cúp điện thoại.

Hành động lớn như vậy, Úc Tử Ân đang ở trong đồng tài liệu cũng ngẩng đầu lên nhìn cô ấy, “Sao vậy?”

“Phó Diệp lệnh em mang bản chính của hợp đồng lên đưa cho cô ta xem, thật chưa thấy ai gặp chuyện như vậy còn chạy đi ôm chân phạt đấy!”

Cười khế, Úc Tử Ân rút nhanh tập tài liệu trên bàn đưa qua cho Tương Tương, “đi đi, tránh cô ta chờ đợi lại nóng nảy!”

“Biết!” Tương Tương rất không tình nguyện cầm lấy tập tài liệu, xoay người đi về hướng phòng phó tổng.

Khách sạn Thịnh Thiên là khách sạn nổi tiếng của thành phố C, rất nhiều công ty lớn đều tổ chức hội nghị ở nơi này, nơi đây cung cấp không chỉ có phòng họp cao cấp, mà tốt nhất chính là hoàn cảnh hội nghị được tổ chức khiến cho người khác rất thư tâm.

Tổng giám đốc Lý bên kia từ Hong Kong bay qua đàm phán, Thụy Nhĩ là chủ nhà, chiêu đãi khách tất nhiên không thể quá mức mộc mạc.

Khi một nhóm bốn người đến khách sạn, quản lý khách sạn truyền lại tổng giám đốc Y.JO còn chưa rời giường nên để bọn họ chờ ở phòng họp.

Úc Tử Ân nghe điện thoại từ hành lang đi vào, liền nhìn thấy Tương Tương cùng Tiểu Nhận đang rối loạn, nghe một lúc cô mới hiểu được hai người đang loạn cái gì, thì ra là Diệp Tư Mẫn đã để quên phần tài liệu quan trọng nhất của dự án ở phòng làm việc, lại đem theo một phần tài liệu vô dụng khác tới đây.

Bước lên, cô quay đầu nhìn Diệp Tư Mẫn đang giả bộ vô tội đứng một bên vắn lông mày, “Phó tổng Diệp, cô có phải là nên giải thích một chút hay không?”

Diệp Tư Mẫn vô tội nhìn về phía Tương Tương, sau nhìn về Úc Tử Ân, đáng vẻ thật sự không liên quan đến mình, “Giải thích cái gì, tôi nghĩ chuyện này hẳn không phải là trách nhiệm của tôi chứ? Tới đây đàm phán, chẳng lẽ mấy người không chuẩn bị trước tài liệu sao? Tôi chỉ là vô tâm sai lầm, cô cũng không thể đem hết trách nhiệm đẩy tới trên người tôi chứ?”

Nghe vậy, Úc Tử Ân cười lạnh, thật sự không muốn nhiều lời cùng cô ta nói nhảm, có tâm hay vô tâm, đoán chừng trong lòng mỗi người đều rõ ràng.

“Nếu không phải trách nhiệm của cô thì chính là trách nhiệm của tôi!” Cúi đầu, cô nhìn thời gian, khoảng cách bắt đầu hội nghị còn nửa tiếng, quay về lấy nhất định không kịp, trong lúc quan trọng này Diệp Tư Mẫn lại ném cho cô một vấn đề không nhỏ, rõ ràng muốn gây khó khăn để cô xuống đài!

Hai công ty đàm phán, nếu không có tập tài liệu chính có con dấu của công ty Thụy Nhĩ, coi như bọn họ in ra phần lưu trên email cũng không có tác dụng, nếu đàm phán đến thuận lợi ký hợp đồng, tài liệu không có con dấu thì cũng không có hiệu lực pháp lý.

Diệp Tư Mẫn là cố ý, ra chiêu thật đúng thời điểm, rõ ràng chính là đang nhắm về phía cô đấy!

Dự án không ổn, chưa nói Hạ Khương Tuyết sẽ nhìn cô như thế nào, mà cô cũng không có mặt mũi về công ty nhìn đông đảo đồng nghiệp, nếu như bây giờ không nghĩ ra biện pháp giải quyết, vậy thật là để cho cô ta xem thường bản lãnh của cô mà!

Xoay người, cô cẩn thận suy nghĩ một chút, dưới tình huống không có biện pháp gì, cô cũng chỉ có thể là chết ngựa thì chọn ngựa sống trước mắt là được rồi!

Cái này thật khó, cho dù như thế nào cô đều phải lao theo, quay đầu về mặt thành thật trợn mắt nhìn về phía Tương Tương, “Tương Tương em lập tức chạy về công ty đến phòng phó tổng cầm tài liệu! Mặc kệ kịp hay không, em đều phải quay về đây!”

“Nhưng mà, cách hội nghị còn không tới nửa giờ, làm sao có thể...” Tương Tương khổ sở nhìn cô, không rõ dụng ý của cô.

“không sao, bên kia Lý tổng chị sẽ cố kéo dài, em nhanh đi nhanh về! Chị sẽ chờ em ở phòng họp!” không tới phút cuối cùng, cô sẽ không buông tha!

“Được...” Nhìn ánh mắt kiên định của Úc Tử Ân, Tương Tương gật đầu một cái, xoay người nhanh chân chạy mất.

Hít một hơi thật sâu, cô nắm chặt tay, lạnh lùng liếc Diệp Tư Mẫn một cái, “Nếu Diệp phó luôn muốn xem kịch vui, vậy thì mời đến phòng hội nghị chờ đi!”

“Tôi xem các người làm sao dọn dẹp cục diện rồi rắm này!” Khẽ hừ một tiếng, Diệp Tư Mẫn bước cao chân đẩy cửa phòng họp đi vào.

Bên phía hành lang, đột nhiên truyền đến âm thanh huyền ảo, Úc Tử Ân theo bản năng quay đầu lại, liền nhìn thấy bóng dáng của người dẫn đầu bên kia đang đi tới, hơi sững sờ.

một nhóm nhân sĩ thương giới trong đó phần lớn là người ngoại quốc, hình như vừa mới họp xong trên mặt mỗi người còn treo nụ cười nhàn nhạt, sau đó không quên dùng tiếng anh lưu loát để trò chuyện với nhau.

cô không khỏi nhìn về phía người đàn ông dẫn đầu, một thân trang phục màu đen xám, áo sơ mi màu tím nhạt, cà vạt màu tím đậm, hơi thở trang trọng trầm ổn, khó nén sự ưu nhã của quý tộc, cổ áo bốn lá kim băng sáng chói, nụ cười ôn hòa, có thể nói là hào quang rực rỡ.

58. Chương 58: Kéo Dài Thời Gian

Bước chân dừng một chút, sau khi Dịch Khiêm nói vài câu với mấy người ngoại quốc bên cạnh, thư ký Văn Khâm dẫn bọn họ đi về phía bên ngoài.

đi lên trước, anh an tĩnh nhìn cô, cười nhạt, vẫn cứ lạnh nhạt như vậy, “Úc tiểu thư.”

“Dịch thiếu, làm sao anh lại ở chỗ này?” Lại ở chỗ này gặp anh, cô cũng cảm thấy thật khéo.

Nhìn cổ áo của anh, cô chợt nhớ tới hôm lựa chọn bộ quần áo này, anh từng nói với cô là muốn tham gia một hội nghị quốc tế, nghĩ tới anh phải tới đây họp chắc

không sai.

“Tôi đi dự hội nghị” Anh trả lời lạnh nhạt, nhất thời khiến cho cô cảm thấy mình hỏi vấn đề vừa rồi thật là ngốc.

Liếc thấy cô có vẻ lúng túng, anh cũng không trêu chọc cô, chuyển đề tài: “Làm sao cô cũng ở đây?”

“Chúng tôi tới đây đi họp, chỉ là xuất hiện một chút vấn đề nhỏ”. Quay đầu cô nhìn Tiểu Nhạn bên cạnh, đem tài liệu trên tay đưa cho cô ấy “Em vào phòng họp trước chờ chị”

“Vâng!” Tiểu Nhạn liếc nhìn người đàn ông ôn nhã trước mặt, xoay người đẩy cửa đi vào.

Lơ đãng thấy dáng vẻ chau mày của cô, anh hỏi nhiều một câu: “Xảy ra vấn đề gì? Tôi có thể giúp một tay không?”

“Tài liệu hội nghị quên ở phòng làm việc” Cười khổ một tiếng, cô hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên “không có việc gì, tôi có thể giải quyết, tôi đã cho người quay về lấy, biện pháp duy nhất bây giờ chỉ có thể trì hoãn thời gian”

Quan niệm thời gian trong công việc của người Hong Kong rất mạnh, kế hoạch trì hoãn của cô chưa hẳn đã hữu dụng, hôm nay cô chỉ xem ngựa chết như ngựa sống mà chữa chạy, trước cứ nghĩ biện pháp trước đã!

Khẽ vận lông mày, anh nghĩ nghĩ, không khỏi hỏi “Người tới đàm phán với cô là ai?”

“Hả? Thế nào?” cô không hiểu nhìn anh, không rõ anh hỏi cái này làm gì, không phải công ty ở đây, chỉ sợ anh cũng không giúp được gì đâu?

Tuy là nghĩ như vậy, cô vẫn nói người phụ trách đàm phán cho anh, lại không nghĩ anh lại có thể biết Tổng giám lý của YJO

“Anh... anh nói anh biết Tổng giám lý của YJO? Sao lại có thể khéo như vậy?” cô kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt lưu ly lóe lên, giống như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng

“Tôi đã đi tham gia mấy lần họp báo của công ty YJO, cùng với Lý Tổng của họ sớm quen biết”. trên thực tế, mấy đối tượng hợp tác dự án của Thụy Nhĩ lần này vẫn do anh bổ nhiệm, nhưng anh không ngờ Lâm Mộ Duy lại chọn YJO để hợp tác.

Thực lực YJO anh biết, trong giới danh tiếng rất lớn, nhưng nếu Thụy Nhĩ có thể hợp tác cùng họ, tuần lễ thời trang mùa thu tất nhiên không thể quá kém, anh thật sự muốn xem một chút Thụy Nhĩ dưới sự quản lý của Lâm Cảnh Nguyệt Mộ Duy có thể làm nên những việc gì.

“Tôi nghĩ như vậy đi, đợi lát nữa tôi sẽ giúp cô giữ hân, chờ các cô mang tài liệu đến đây lại đàm phán, cô xem như thế nào?”

Biện pháp như vậy đối với anh chỉ là hạ sách, nhưng hạ sách này vừa vặn giúp cô giải quyết vấn đề khẩn cấp, anh cũng không ngại lãng phí một chút thời gian, chỉ sợ cô vì chuyện này lại thêm phần cung kính với anh, đây cũng không phải hiện tượng tốt gì.

cô càng đối với anh cung kính, như vậy sẽ kéo tăng cự ly thân phận, sẽ khiến anh cảm thấy có vật ngăn cản giữa anh và cô, thế nào cũng không thể vượt qua

cô vốn là một đóa hồng trắng kiêu ngạo, anh thật sự không muốn nhìn thấy cô vì một số người mà có dáng vẻ cúi đầu

“Chuyện này...” Nhớ tới nhóm thân sĩ thương giới mới đi qua mình, cô có chút do dự “Anh có việc bận thì nên đi thôi! Tôi không thể để chuyện của mình làm trễ nãi thời gian của anh”

“Hội nghị đã xong rồi, thời gian còn lại là giải lao, bọn họ còn có Văn Khâm chăm sóc, tối nay tôi lộ mặt là được rồi, không cần lo lắng, sẽ không trễ nãi thời gian của tôi” Anh dịu dàng trấn an cô, giọng nói êm ái vang vọng trên không, rất dễ nghe.

“Vậy thì làm phiền anh rồi” Luôn phiền toái anh giúp một tay, thật ngại, vốn cô không cần phải chận vật trước mặt anh như vậy, không nghĩ tới vẫn cứ không thể không chận vật không chịu nổi

“Giữa chúng ta không cần phải khách khí như vậy” đang nói, anh quay đầu nhìn về phía hành lang, nhìn một cái liền thấy phụ tá của Tổng giám Lý quay đầu, sau khi nháy mắt với cô, liền bước đến phía trước người đàn ông mới đến.

“Lee, đã lâu không gặp!” Đối với ánh mắt kinh ngạc của người kia, Dịch Khiêm nhàn nhạt mở miệng chào hỏi.

Chợt nhìn rõ là anh, Lý Tổng giám ngăn người, tiếp theo liền kinh hô một tiếng, dùng tiếng phổ thông không thành thạo chào hỏi Dịch Khiêm, “Dịch đã lâu không gặp! Trùng hợp như thế, sao anh cũng ở nơi đây?”

“Tôi vừa lúc tới đây đi họp!” Đưa tay qua, Dịch Khiêm lạnh nhạt cùng hắn bắt tay, hai người vui mừng đến quên cả người xung quanh

“Tôi cũng tới đây đi họp, tối nay hội nghị kết thúc, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm chứ?”

“không thành vấn đề” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm nghiêng người sang, giới thiệu với hắn: “Đây là bạn hữu của tôi Úc Tử Ân, cũng là đối tượng đàm phán lần này”

“Hả? Các người... các người quen biết?!” Nhìn người con gái một thân trang phục tri thức trước mắt, Tổng giám Lý có chút kinh ngạc.

“Chúng tôi là bạn hữu” quay đầu anh nhìn Úc Tử Ân một cái, cũng không muốn giấu diếm sự thật, “Bên Thụy Nhĩ có chút vấn đề không ổn, có thể cần vài phút xử lý, còn có chút thời gian, Lee, chúng ta trước nói chuyện?”

59. Chương 59: Ngại Chết Tôi Rồi!

Có lẽ là nhìn thấy mặt Dịch Khiêm, tổng giám Lý thật đúng là hào phóng cho Thụy Nhĩ thời gian, nếu là ôn chuyện, Úc Tử Ân cũng không tiện có mặt ở đây, có ý định trở về phòng họp, chờ đợi Tương Tương đưa tài liệu tới.

Thấy cô đi vào, Diệp Tư Mẫn ngược mắt nhìn cô một cái, bộ dáng kiêu ngạo nhìn cô, trong ánh mắt có mấy phần hả hê.

Nhìn thời gian trên laptop đã sắp tới giờ hội nghị bắt đầu, ngược lại cô ta phát hiện Úc Tử Ân càng trấn định tự nhiên, ngược lại không có nóng nảy cùng luống cuống mới vừa rồi.

Cho đến khi thời gian hội nghị bắt đầu, còn không thấy Tổng giám Y•JO tới đây họp, lúc này cô ta mới nhìn về phía gương mặt trấn định của Úc Tử Ân: “Tổng giám Lý đâu? Tại sao còn chưa tới?”

“Tổng giám Lý mới vừa gặp người quen ở bên ôn chuyện ở phòng họp khác! Ngài ấy cũng đồng ý cho Thụy Nhĩ chúng ta thêm thời gian nửa tiếng nên hoãn hội nghị!”

“Người quen? Người quen nào?” Mới nghe đến nửa đường bỗng nhảy ra người quen trì hoãn thời gian, giọng của Diệp Tư Mẫn nhất thời trở nên bén nhọn, thậm chí thêm mấy phần chất vấn tức giận.

Úc Tử Ân làm như không thấy cô ta khiêu khích cùng gây khó khăn ỉn, Tiểu Nhạn bên cạnh đã sớm không nhìn được, khẽ hừ một tiếng chen vào nói: “Phó tổng Diệp, đây là ông trời đang giúp chị Ân Ân!”

Hài hước liếc Diệp Tư Mẫn một cái, Tiểu Nhạn nhìn cô ta khiêu khích, “Là Thụy Nhĩ chúng ta phạm sai lầm trước, nếu bên tổng giám Lý chịu cho chúng ta thời gian kéo dài hội nghị, vậy thì chờ xem! Ai bảo lỗi này là cô phạm đâu!”

“...” Diệp Tư Mẫn tức giận quay đầu trợn mắt nhìn Úc Tử Ân, ai ngờ cô lại cúi đầu tự nhiên nhìn tài liệu dành riêng, căn bản không nhìn cô ta, ý thức được mình bị xem thường, cô ta đột nhiên cảm thấy tức giận chặn ở cổ họng, phun không ra, nuốt không trôi!

Hình như là bấm đúng thời gian ôn luyện, trong chốc lát, Tương Tương vừa vặn cầm tài liệu tới phòng họp, Úc Tử Ân đang muốn đứng dậy qua đó xin tổng giám Lý tới đây họp, tiếng gõ cửa phòng họp vang lên, hai bóng người từ bên ngoài đi vào.

Nhìn người đàn ông dẫn đầu, Diệp Tư Mẫn hơi sững sốt, chợt quay đầu nhìn về phía Úc Tử Ân, cuối cùng cũng hiểu Trình Giảo Kim xuất hiện giữa chừng là ai, lại không nghĩ rằng cư nhiên sẽ là ông cậu!

“Cậu nhỏ, tại sao là cậu...” Nhìn ông cậu tới đây, Diệp Tư Mẫn vội vàng cười, đứng dậy nghênh đón.

Ai ngờ người khác không cảm kích chút nào đối với việc cô ta khách sáo, trên gương mặt tuấn tú là ngội lạnh nhàn nhạt, giọng nói xa cách: “Diệp tiểu thư gọi một tiếng cậu nhỏ này làm tôi không dám nhận, chờ sau này cô và Mộ Duy kết hôn, lấy lễ nghi xưng cũng không muộn!”

nói xong, anh nghiêng người sang nhìn tổng giám Lý phía sau, “Lee, tôi không quấy rầy các cậu đi họp, sau khi hội nghị kết thúc, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, cũng để cho tôi tận nghĩa chủ nhà một lần!”

“OK! không thành vấn đề!” Tổng giám Lý gật đầu, nhìn về phía Úc Tử Ân, “Úc tiểu thư, vấn đề của các cô giải quyết sao rồi?”

Úc Tử Ân cảm kích nhìn về phía Dịch Khiêm, quay đầu mở miệng nghiêm túc: “đã không sao rồi, tổng giám Lý, vậy chúng ta bắt đầu thôi!”

“Tốt!” Tổng giám Lý hướng trợ lý gật đầu, “Dịch, đợi lát nữa chúng ta bàn lại.”

“Được, vậy tôi về công ty một chuyến trước đã, đợi lát nữa các cậu kết thúc, tôi sẽ lái xe tới đây!” Cười hòa nhã, anh quay đầu nhìn về phía Úc Tử Ân, gật đầu khích lệ, xoay người ra khỏi phòng họp.

Ngồi trở lại bên cạnh bàn hội nghị, tổng giám Lý bắt ngồi chỉ đích danh Úc Tử Ân nói chuyện với anh ta, điều này làm cho Diệp Tư Mẫn chợt cảm thấy thể diện mất sạch, vì có người ngoài ở đây nên chỉ có thể âm thầm nhịn xuống.

Liếc nhìn tài liệu trong tay, Úc Tử Ân rút cuộc tìm lại tự tin, một cuộc đánh giằng co y hệt bày ra văn kiện giằng hòa, cuối cùng cô cố chấp kiên trì cũng không chịu thối lui nói chuyện.

Thời điểm ký tên ở trên hợp đồng, giờ cô mới hiểu được, việc khiến tổng giám Lý chịu hạ bút ký hai hợp đồng, tất cả đều là bởi vì cô cố chấp cùng kiên trì.

Có thể nói cô kiên trì cùng sự dẻo dai nào đó chinh phục anh ta, cuối cùng thuận lợi ký hợp đồng.

Ký hợp đồng xong, Diệp Tư Mẫn bày ra khuôn mặt tươi cười, bắt tay với tổng giám Lý, lạnh lùng trợn mắt nhìn Úc Tử Ân, xoay người dẫn đầu ra khỏi phòng họp.

“Tương Tương, Tiểu Nhận, trước tiên các cô đem hợp đồng mang về công ty đi! Tôi cùng tổng giám Lý nói chuyện một lát.”

“Dạ, vậy chúng em đi về trước! Lý tổng giám, tạm biệt!”

“Tạm biệt.”

đi ra thang máy, tổng giám Lý nửa cười nhìn về phía Úc Tử Ân, “Úc tiểu thư, cô kiên trì khiến tôi rất bội phục, ở trong giới mới, chỉ có người kiên trì cuối cùng, mới có thể đi được xa hơn.”

“Tổng giám Lý khen nhầm rồi, tôi chỉ không muốn dễ dàng buông tha mà thôi. Cũng cảm ơn tổng giám Lý cho Thụy Nhĩ chúng tôi một cơ hội, chúng tôi nhất định sẽ đảm nhận tốt hạng mục này!”

“Tôi tin tưởng các cô có thực lực này!” Gật đầu một cái, anh ta lễ phép mời cô đi ra cửa xoay tròn trước.

Ở bên ngoài cửa, nhìn bọn họ ra ngoài, Văn Khâm lễ phép tiến lên đón, “Tổng giám Lý, Úc tiểu thư, Dịch tiên sinh ở Thập Tam Lâu chờ hai người qua đó!”

“Hả, tôi?” Cho là mình nghe lầm, Úc Tử Ân nhìn anh ta không hiểu, “không phải Dịch tổng muốn ôn chuyện cùng tổng giám Lý à, tôi...”

“Đây là ý của Dịch tiên sinh, hai vị, xin mời!” Nghiêng người sang, Văn Khâm mở cửa xe, lễ phép chờ.

Dịch thiếu có ý tốt nên cô không tiện cự tuyệt, Úc Tử Ân thả lỏng vai, đi theo lên xe.

60. Chương 60: Hình

Vốn cô tính là mình mời cơm, đến cuối cùng vẫn là Dịch Khiêm trả tiền, làm cho Úc Tử Ân rất là ngại.

Sau khi đưa Tổng giám đốc Lý về khách sạn, Dịch Khiêm lại bảo tài xế đưa Úc Tử Ân về công ty, không khí trong xe vô cùng tĩnh lặng, nó ngăn cách cái nóng chói chan bên ngoài

“Dịch thiếu, chuyện ngày hôm nay lại bắt anh giúp đỡ! Tôi đúng là vô dụng mà” Nhớ đến rất nhiều chuyện xảy ra gần đây, khiến cho cô có cảm giác như mình kẻ thất bại, nhất là khi đứng trước mặt một người đàn anh tuyệt vời như thế này thì loại cảm giác đó càng mãnh liệt hơn.

“Không cần cảm ơn tôi, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi.” Anh chậm rãi quay đầu đi, lặng lẽ nhìn cô, bộ dạng cúi đầu kia không giống như Úc Tử Ân kêu ngạo mà anh từng biết

“Thật ra thì cô nên hiểu, bất luận cuộc sống hay công việc, chắc chắn cũng có những chuyện ngoài ý muốn, cô cần phải học cách xử lý những chuyện rắc rối, nhìn trước nguy cơ, ngã một lần khôn hơn một lần, kinh nghiệm hơn nhiều, xử lý việc cũng thành thạo hơn.”

“Vâng, tôi hiểu ạ, tôi sẽ bắt mình phải lớn lên.” Ở trước mặt anh, cô cũng chỉ là con chim non, còn rất nhiều điều cần phải học

“Về sau có chuyện gì không giải quyết được có thể tìm tôi... mặc dù tôi cũng không phải là một người vĩ đại, nhưng với bạn bè, nếu có chuyện gì tôi giúp được, thì tôi sẵn sàng.” Chỉ cần cô nguyện ý mở miệng, tất nhiên anh sẽ không cự tuyệt.

Vậy mà, anh lại không nghĩ tới, trong tương lai, cô có đề suất với anh một yêu cầu, thế nhưng anh lại nhất quyết cự tuyệt

Trở lại công ty, còn chưa ngồi nóng ghế, Úc Tử Ân liền đã nhận ra đồng nghiệp đang đưa đôi mắt khác thường nhìn cô.

Nhớ tới buổi chiều còn có hội nghị cần báo cáo, cô cũng không thềm quan tâm, đáng tiếc là có người luôn cố ý phát những tin xì-căng-đan vào lỗ tai cô, mặc dù cô không muốn nghe, cũng không thể không nghe.

Phòng nghỉ ngơi, vĩnh viễn là nơi náo nhiệt nhất, các đề tài thảo luận không bao giờ dứt

Mà cô gần đây lại trở thành chủ đề chính trong rất nhiều cuộc trò chuyện, bất cứ khi nào, có dịp đi ngang đây là cô lại nghe họ nhắc đến tên cô.

“Tôi nghe nói, hôm nay đi đàm phán với Thịnh Thiên, Ân Ân dám bỏ qua mặt mũi của phó tổng giám đốc Diệp! Mà Tổng giám Y•JO lại không nói gì, nhưng cố tình chọn Ân Ân, cô nói xem có phải là Phó tổng giám đốc Diệp muốn gây khó khăn không?!”

“Tôi cảm thấy được, Phó tổng giám đốc Diệp cũng thiệt là, ở trong lúc mấu chốt lại đi gây khó khăn cho người ta, may là Phật cho cô ta mặt mũi, nếu vụ án này không ổn thỏa, nhất định tổng giám đốc Hạ sẽ nóng giận đến mấy ngày lẫn!”

“Mà cũng nói, Ân Ân rất lớn mặt đó nha, dám không thềm nể mặt của phó tổng giám đốc Diệp, chúng ta là những nhân vật nhỏ nên chẳng có lá gan lớn thế, không cẩn thận sẽ khó giữ được công việc.”

“Người ta là người có tiền, coi như cuốn gói khỏi công ty, cũng không chết đói!”

“Cũng đúng.”

Úc Tử Ân cười khỏ một tiếng, rồi mang vẽ bắt đắ dĩ nhún vai một cái, xoay người ngồi trở lại bàn làm việc.

“Chị Ân Ân, chị có thư chuyển phát nhanh này!” Tương Tương từ dưới lầu đi lên, cầm lấy một lá thư được bọc trong túi màu xanh dương đưa tới trước mặt cô, lại giống như một người vô cùng sùng bái cô, “Chị Ân Ân, chị biết không, từ lúc Thịnh Thiên ra về, mặt phó tổng giám đốc Diệp đen xì luôn!”

“Vậy sao?” Nhận lấy thư chuyển phát nhanh, Úc Tử Ân nhíu mày nhìn vẽ mặt tò mò của Tương Tương, “Phó tổng giám đốc Diệp luôn ở sau, nếu chị không chọc thì đừng ai trên. Chuyện ngày hôm nay là cô ấy có điểm quá quắt, chị cũng chỉ là trước nói lễ nghĩa sau sẽ dùng tay chân thôi. Được rồi, không nói chuyện này nữa, chị còn chuyện gấp phải làm! Buổi tối chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa!”

“Hoan hô! Chị Ân Ân là người tốt nhất! Em đi nói với Tiểu Nhạn!” Vừa nghe đến mình được mời cơm, Tương Tương liền bay đi chẳng thấy hình bóng.

Úc Tử Ân chỉ cười cười, xong cúi đầu nhìn phong thư chuyển phát nhanh trong tay, sau đó rút thư bên trong ra, nhìn kỹ một chút, là một xấp hình, chính xác mà nói là ảnh chụp ‘lén’

Nhìn những nội dung của anh, tình chàng ý thiếp thực khiến cho người ta ghen chết ghen sống, người vào vai nam chính không ai khác chính là Đường Tam thiếu – người chồng phong lưu của cô, và người nữ được anh che chở đó chính là người bạn thanh mai trúc mã của anh.

Kể từ sau khi cô và Đường Minh Lâm kết hôn, hình ảnh của anh cặp kè cô này cô kia chẳng khó thấy trên các tờ báo lớn, nhưng chưa ai trắng trợn đem hình đó gửi riêng cho cô.

Cẩn thận nhìn vào ánh mắt khiêu khích của Lâm Quân Dao, lại nhìn về cự ly và góc độ chụp, cô giống như đã được cái gì đó, xì khe một tiếng, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh.

Cô đoán lần này có lẽ Lâm Quân Dao đã tổn không ít tâm tư rồi, nhưng nếu nghĩ cách để khích bác, ly gián, bắt cô ly hôn thì tạm thời không thể, bởi vì hai nhà kết thông gia, trong tay Tập đoàn Đường thị nắm hai mươi phần trăm cổ phần của công ty nhà họ Úc, ông nội có nói, đợi cô sinh cháu cho nhà họ Đường, ông liền đem số cổ phần này chuyển cho cô.

Nên trước mắt, vì cha, cũng vì bảo vệ tập đoàn của gia đình, cô lựa chọn cúi đầu thỏa hiệp, kéo dài được một ngày là một ngày, cùng tên hoa hoa công tử Đường Minh Lâm sống cuộc sống vợ chồng hữu danh vô thực

Đến khi cầm được số cổ phần kia, cô cũng chẳng thêm duy trì cuộc hôn nhân này làm gì nữa, người ta nói như thế nào cũng được, gieo tiếng ác cũng không sao, không có ít cho cô thì cô không xem nặng.

Đem tất cả chỗ ảnh kia để vào trong thư, cô lấy điện thoại ra xem lại lịch trình một chút, ngày mai phải trở về nhà họ Đường, vì để cho ngày mai diễn tốt hơn một chút, xem ra tối hôm nay cô phải trở về nói chuyện với Đường Minh Lâm rồi.

61. Chương 61: Lợi Thế Ly Hôn

Đi chơi mấy vòng với Tương Tương xong, lúc trở về Phủ Thụ Nam Uyển cũng đã sắp mười hai giờ, vốn tưởng rằng Đường Tam thiếu cùng với giai nhân không có tới đây sớm như vậy, hoặc là sáng sớm ngày mai mới xuất hiện, nhưng lại không ngờ rằng, lúc đổi giày ở cửa trước, cô liếc nhìn thấy giày của anh ta.

Xem ra có người còn trở về sớm hơn mình, suy nghĩ kỹ một chút, hình như mình cũng không có bảo anh ta chờ cửa, vậy mà so với cô còn sớm hơn, thật hiếm khi!

Nghe được tiếng đóng cửa, người đang xem TV trong phòng khách bừng tỉnh, quay đầu nhìn cô một cái, để hộp điều khiển ti vi xuống đi về phía cô.

Ngồi một mình đợi cô, anh vẫn chưa có đi tắm, chỉ là thay bộ quần áo bình thường ở nhà mặc cho thoải mái, áo polo màu trắng quần thường, nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp trai, phóng khoáng.

Trời sinh Đường Minh Lân có dáng người tiêu chuẩn, khuôn mặt anh tuấn, lại là thanh niên trẻ tuổi tiền nhiều, hoàn toàn phù hợp với hình tượng cao to đen hời, phụ nữ chạy theo anh ta như bầy vịt chưa bao giờ thiếu, vì là con nhà giàu cho nên bản tính của anh ta cũng phát huy đến cực hạn, chỉ tiếc cái số phận đào hoa như vậy lại thua trong tay của cô.

Trước khi kết hôn, cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ gả ột người đàn ông như vậy, càng không nghĩ tới mình sẽ vì lợi ích mà hy sinh hạnh phúc cả đời, nhưng sau khi kết hôn xong cô mới dần hiểu được, có lúc rất nhiều chuyện cũng không phải do mình lựa chọn.

“Bà xã, em đã về!” bước lên trước, Đường Minh Lân đang chuẩn bị đưa tay cầm lấy túi xách của cô, lại thấy cô mệt mỏi khoát ta, không có chút cảm kích nào: “Thôi đi, bớt lầy lòng đi.”

Ngượng ngùng thu tay lại, Đường Minh Lân im lặng nhìn cô một cái, dường như nghĩ thấy có mùi rượu thoang thoảng, khẽ vận lông mày, “Uống rượu sao?”

“Hôm nay kí kết được một hợp đồng làm ăn, tôi không thể ăn mừng một chút sao?” Rượu chỉ uống một chút, cũng không nhiều, không uống rượu say bên ngoài là nguyên tắc của cô.

“Tùy em!” Nhún vai một cái, Đường Minh Lân xoay người đi vòng qua bên quầy bar rót cho cô ly nước.

Nhận lấy ly nước, Úc Tử Ân chỉ vào ghế sa lon đối diện, “Ngồi đi, tôi có lời muốn nói với anh!”

Nghiêng người sang, Đường Minh Lân miễn cưỡng ngồi vào ghế sa lon, nhíu mày nhìn cô, “Trước khi nói chuyện với anh, em xác định mình còn tỉnh táo không? Anh không nói chuyện với người say rượu.”

“Nếu tôi uống say, cũng sẽ không nói với anh!” Nhàn nhạt ngược mắt, cô tức giận trắng mặt nhìn anh ta một cái, lấy một xấp hình trong túi xách ra, tiện tay ném vào trên khay trà, mặt không đổi sắc mở miệng nói: “Hôm nay tôi nhận được quà, đem tới chia sẻ với anh!”

Cô cũng không phải cái loại người thích đâm thọc người khác, nếu như Lâm Quân Dao đã có chủ ý đánh lên người mình, cô cũng không thể giả vờ như không thấy chuyện này được.

Nhớ mang máng có một vị tác giả đã nói: một cái đầu phụ nữ có thể đưa tới phân tranh, nhưng một người phụ nữ thông minh, tuyệt đối sẽ không làm ỉn rơi vào trong cuộc chiến tranh chạt vật như vậy.

Chính bởi vì biết rõ địa vị của Lâm Quân Dao ở trong suy nghĩ của Đường Minh Lân, cho nên anh ta mới không dám khinh thường chuyện này, còn cô cũng không có năng lực nắm lại cổ phần của Bảo Úc lúc trước, đoạn hôn nhân này còn phải duy trì lâu như vậy, chỉ vì để cho sau này mình có một cuộc sống tốt hơn, cô không thể không phòng ngừa chu đáo.

Cúi đầu nhìn xấp hình trên khay trà, vẻ mặt Đường Minh Lân lập tức cứng đờ, đưa tay cầm xấp hình, nhìn kỹ một chút, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Úc Tử Ân, bộ mặt khẩn trương: “Ai gửi cho em? !”

“Ai gửi cho tôi không quan trọng, quan trọng là người gửi những thứ đồ này cho tôi có mục đích, Đường Tam, chúng ta nói chuyện một chút.”

Dừng một chút, cô thành thật nhìn anh, giọng nói bình tĩnh: “Tôi không muốn chuyện bé xé ra to, cũng không phải muốn lấy chuyện này ra để náo loạn với anh, việc này không có ý nghĩa gì hết. Kết hôn lâu như vậy, chúng ta vẫn không nói chuyện đàng hoàng với nhau, hôm nay chúng ta hãy nói chuyện nghiêm túc đi.”

“Em muốn nói chuyện gì? !” Hình như là đoán được cô muốn nói cái gì, anh lập tức ném xấp hình trong tay ra, khẩn trương nhìn cô, đôi mắt bỗng trở nên sắc bén, chặt chẽ dính trên mặt cô, giống như là muốn nhìn ra được điều gì đó từ khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của cô.

Sau khi kết hôn, ba ngày hai bữa anh lại tạo xì căng đan với phụ nữ khác ở bên ngoài, cô cũng chưa bao giờ quan tâm, thỉnh thoảng nổi hứng làm ồn ào đôi chút với anh, để ỉn nhìn giống như người vợ đúng nghĩa, nhưng anh rất hiểu, trong lòng của cô căn bản chưa từng có anh, cô làm cho dư luận xôn xao chỉ vì muốn làm cho anh tức giận mà thôi!

Anh chọc gãi bên ngoài, theo như tính tình kiêu ngạo của cô, làm sao có thể dễ dàng cho qua như vậy?

Dần dần, hình như anh cũng quen với hình thức chung đụng như vậy rồi, cho dù là bị xoay quanh bởi chuyện cười của bảy gia hỏa kia, nhưng cô não loạn như vậy, dù sao anh cũng không thể làm gì, cũng không thể ly hôn, vì để cho cuộc sống này trôi qua không khô khan, làm ầm ĩ như vậy cũng cho qua.

Bởi vì anh nghĩ, đợi cô não loạn đủ rồi, hoặc là hoàn toàn thất vọng về anh, cô sẽ đồng ý ly hôn, giải trừ khổ sở của hai người, nhưng anh cũng không biết lúc nào thì mình đột nhiên không muốn ly hôn nữa.

Nhất là sau khi Lam Mộ Duy trở về, anh càng không muốn dễ dàng đẩy cô đến bên cạnh tên đàn ông khác như vậy, coi như cô tức giận cũng tốt lạnh lùng cũng được, nhưng để cho người ta đục khoét góc tường nhà mình, anh còn chưa có hào phóng như vậy!

“Nói chuyện về cái người thanh mai trúc mã của anh một chút đi! Trước khi kết hôn, chúng ta có nói qua sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau, anh có bao nhiêu phụ nữ ở bên ngoài tôi cũng không quan tâm, nhưng nếu anh muốn diễn trò thì tôi có thể theo anh đến cùng. Hôm nay cô ta trở lại, ngược lại tôi cũng muốn nghe một chút, anh nghĩ như thế nào?” Khẽ tựa vào trên ghế sa lon, cô an tĩnh nhìn anh, đột nhiên cảm thấy chưa bao giờ lại cảm thấy mệt mỏi đến vậy.

Từ lúc kết hôn đến bây giờ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cô đều cười trừ, lúc Lam Mộ Duy trở lại, lúc bị Diệp Tư Mẫn khiêu khích, giờ đây lại thêm một Lâm Quân Dao, không thể phủ nhận bọn họ cũng góp phần làm cuộc sống nghiệp dư của cô thêm phong phú hơn, hơn nữa một Đường Minh Lân cùng với người của nhà họ Đường càng khiến cô mệt mỏi gấp bội.

“Không sao cả, chỉ là do Dao Dao lâu rồi không trở về, cho nên anh dẫn cô ấy đi dạo một chút mà thôi, em có ý gì! Chuyện căn bản cũng không phải là như em nghĩ!” Dừng một chút, anh làm như đang nhận ra cái gì, hai mắt khẩn trương nhìn chăm chăm cô, “Bà xã, em không phải đang ghen chứ? !”

Cô làm cái gì cũng không khơi dậy nổi hăng hái của anh, nhưng chỉ mỗi chuyện cố tình ghen như vậy, làm anh cảm thấy hứng thú gấp đôi!

Cô ấy có thể ghen vì anh, vậy ít nhất cũng chứng minh một thứ, có thể là cô đang bắt đầu thích anh!

“Dừng lại! Tôi không phải muốn cho anh cơ hội giải thích chuyện này, anh cũng đừng suy nghĩ nhiều! Trước đó tôi đã nói với anh, phu nhân Đường Tam Thiếu ăn dấm chua của Tiểu Tam, việc này sẽ làm tôi cảm thấy rất mất mặt!”

Bị cô lạnh lùng dội xuống một thùng nước lạnh, Đường Minh Lân chợt cảm thấy cả người lạnh lẽo, cô gái trước mắt này lại khôi phục lại vẻ lạnh bạc như trong quá khứ, khiến cho anh cũng cảm thấy trái tim băng giá.

“Đường Tam, cô ấy trở lại, anh nghĩ muốn ly hôn sao?” cô lẳng lặng nhìn anh, đôi mắt sáng chói bình tĩnh không gợn sóng, có tâm tình gì cũng không nhìn ra được.

“Anh không muốn!” Mới nghe đến hai chữ ly hôn, dây thần kinh của Đường Minh Lân lập tức căng thẳng, lạnh lùng nhìn cô, “Anh thấy vì Lam Mộ Duy trở lại, em mới nghĩ đến ly hôn đó! Anh nói rồi, hiện tại ông đây không muốn ly hôn! Em càng nghĩ đến ly hôn, anh càng không để cho em được toại nguyện!”

“Đường Minh Lân, anh không cần giảng đạo lý! Lâm Quân Dao trở lại, bây giờ anh có thể nghĩ đến chuyện ly hôn, nhưng tôi chỉ có một điều kiện!”

“” Hình như là không ngờ cô sẽ dễ dàng đồng ý vấn đề ly hôn như vậy, Đường Minh Lân sững sờ nhưng nhìn cô, một lúc lâu cũng không mở miệng.

Trước kia mặc kệ anh dùng thủ đoạn như thế nào, cô đều chết sống không chịu ly hôn, thậm chí ngay cả cơ hội nghĩ đến cũng không cho anh, hôm nay thế nhưng cô lại dễ dàng đồng ý, việc này hoàn toàn trái ngược với dự liệu của anh!

Tại sao đồng ý, còn không phải là vì tên đàn ông Lam Mộ Duy kia sao!

“Anh hãy nói với ông nội, để cho ông ấy đem 20% cổ phần của Bảo Úc chuyển về danh nghĩa của anh, ly hôn, đồ của anh tôi không cần, chỉ cần anh đem cổ phần công ty Bảo Úc trả lại cho tôi! Sau đó về sau, anh muốn cưới người nào làm cái gì đều không liên quan đến tôi, tôi sẽ không ngăn cản.”

“A. Thì ra là vì lí do cái này.” Cười khỏ một tiếng, Đường Minh Lân hài hước nhìn cô, gương mặt kiêu ngạo tuần tú ẩn nhẫn một cơn lửa giận, “Quên nói cho em biết, trước đây không lâu, anh đã nói ông nội đem cổ phần của công ty Bảo Úc chuyển vào danh nghĩa của anh rồi, bây giờ trong tay anh nắm giữ cả Tập Đoàn Đường Thị, mấy cái cổ phần kia của Bảo Úc tự nhiên cũng nằm trong lòng bàn tay của anh, em muốn lấy về, không thể nào!”

Nói đến buồn cười, hôm nay anh lại có thể khống chế đồ của cô rồi, chỉ là cuối cùng giữa bọn họ chỉ còn lại có những thứ hư vô mờ mịt đó thôi sao?

Ban đầu, lúc anh khuyên ông nội đem cổ phần chuyển vào tay anh, trong lòng anh chỉ muốn có một ngày anh có thể danh chánh ngôn thuận đem những thứ thuộc về cô trả lại cho cô, vậy mà hôm nay, bọn họ đi tới tình cảnh này, thế nhưng anh lại không thể không lợi dụng những thứ này, giữ lại cô.

Có lẽ, đây là lý do duy nhất anh có thể giữ lại cô.

Bản thân anh có nhiều đồ như vậy, nhưng lại không thể giữ được một người phụ nữ.

Cái cô gái Úc Tử Ân không có lương tâm này, từ đầu đến cuối, đều chưa từng quan tâm đến anh, chưa từng.

“Cái gì? ! Cổ phần của Bảo Úc ở trong tay anh? !” Mới nghe đến đây, Úc Tử Ân không thể tin nhìn của anh, mặt tràn đầy kinh ngạc !

“Không sai! Ông nội làm như vậy là hi vọng chúng ta có thể sống với nhau thật tốt, lại không nghĩ rằng trong lòng em lại nghĩ tới đều là những thứ đó!” đáy mắt anh tràn đầy tối tăm, lóe xoáy: “Bà xã, chỉ vì những thứ đó, mà mỗi ngày em đều cư xử giả dối với anh như vậy, em không cảm thấy mệt mỏi sao?”

Thái độ coi thường của anh ta, làm cô cụt hứng mất một nửa!

Nhớ tới điều kiện của ông nội, nhất định ông ấy đã hiểu được nỗi khổ tâm của cô, nhưng cũng không nên lừa gạt cô như vậy!

Nếu cổ phần của Bảo Úc đã sớm cho Đường Minh Lân, sớm biết việc này, sợ rằng cuộc hôn nhân này cô đã sớm kết thúc, cũng không cần tự lừa mình dối người như vậy .

Người nhà họ Đường lừa mình, Đường Minh Lân cũng lừa mình, tất cả mọi người đang gạt mình, chỉ có một mình mình là đứa ngốc.

Hít một hơi thật sâu, cô chịu đựng nỗi bi thương mãnh liệt đang tuôn trào, gian nan mở miệng: “Bảo Úc là tâm huyết cả đời của cha tôi, từ cái ngày mà tôi gả cho anh, tôi đã khiến ình không còn đường lui rồi. Không phải anh muốn ly hôn sao? Tôi đồng ý ly hôn còn không được sao? ! Hôn nhân của chúng ta từ lúc vừa mới bắt đầu chính là một tội lỗi, bây giờ người yêu của anh đã trở lại, vậy thì tôi sẽ thành toàn cho anh, cho nên anh cũng nên thả tôi đi!”

Mình thật sự sai lầm rồi, ban đầu mình không nên lấy hạnh phúc cả đời để đi đổi những thứ không thiết thực kia.

Nếu như ba biết được chân tướng việc mình kết hôn, chỉ sợ cũng sẽ rất đau lòng!

“Anh nói, hiện tại anh không muốn ly hôn! Coi như Dao Dao trở lại, em cũng đừng mơ tưởng!”

“Tại sao? Đường Minh Lân, anh giày vò tôi như vậy là có ý gì? !” ban đầu anh ta dùng lời khuyên nói cô phải ly hôn, hôm nay ngược lại cô lại là người dùng tới.

Vật đổi sao dời, đổi thành cô muốn ly hôn, đột nhiên cô có thể cảm nhận được ban đầu Đường Minh Lân là thật lòng.

Chỉ là cô không nghĩ ra, một lòng muốn ly hôn là anh ta, thế nào vào lúc này lại không muốn ly hôn!

“Dù là giày vò anh cũng nguyện ý, em muốn ly hôn không có cửa đâu! Anh sẽ không để cho tên Lam Mộ Duy kia chiếm tiện nghi như vậy!”

“Lam Mộ Duy chả có quan hệ gì với tôi cả! Tôi đã nói rồi, tôi cùng anh ta đã là quá khứ, anh không cần phải lấy việc này làm cái cớ? !” Quả nhiên là phong thủy luân chuyển, hiện tại đến phiên cô cầu xin anh ta ly hôn!

“Thật sao? Nhưng vì cái gì trong mắt của anh, em với anh ta giống như là tình cũ khó quên? !”

“Đó là việc của tôi, không mượn anh xen vào!” Coi như hiện tại cô muốn cầu cạnh anh ta, nhưng nếu dính đến chuyện riêng của cô, cô cũng không muốn giải thích quá nhiều với người khác.

Cái tính chết không thay đổi của cô đối với anh mà nói quả thực là thêm dầu vào lửa, hừ lạnh một tiếng, anh chợt đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, thì lơ đãng liếc thấy bộ dạng cô cắn môi ầm nhẩn tâm tình, quật cường đến khiến người ta đau lòng, bước chân rời đi bỗng ngừng lại.

Đứng lại an tĩnh, anh khẽ ngửa đầu hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn mềm lòng, vòng qua khay trà đi tới bên cạnh cô, ngồi xổm người xuống ngẩng đầu nhìn người trước mặt, khó có lúc gương mặt anh tuần ấy mang vài phần dịu dàng, thỏa hiệp như vậy.

“Bà xã, chúng ta không thể nào sống với nhau thật tốt hay sao? Nếu ông trời đem chúng ta cột làm một, vậy thì chúng ta hãy thuận theo tự nhiên đi, không được sao?” Anh đưa tay qua, dịu dàng nắm lấy tay cô, bàn tay lạnh lẽo ấy làm cho tim anh chợt đau nhói!

“Sống với nhau thật tốt? Hôn nhân không có tình cảm, anh bảo làm sao để sống với nhau thật tốt đây? Ngày ngày nhìn anh đùa giỡn qua lại với mấy người phụ nữ khác nhưng vẫn phải giữ khuôn mặt cười mà chống đỡ sao? Hay là, ba ngày hai bữa phải ứng phó những cô Tiểu Tứ Tiểu Ngũ Tiểu Lục chạy đến cửa khiếu khích? Đây chính là sống thật tốt sao? Cuộc sống này anh chấp nhận sao? ! Đường Minh Lân, yêu cầu của anh hơi quá đáng rồi!”

“Quá đáng? Cuộc sống trước kia không phải em cũng cảm thấy không vui vẻ gì sao? Hiện tại có lợi liền muốn ly hôn, em cảm thấy anh quá đáng rồi sao? !” Lời này vốn không phải có dụng ý này, nhưng khi nói ra miệng, kèm theo lửa giận phun trào, nhất thời thay đổi ý tứ.

Đẩy mạnh tay của anh ra, cô lạnh lùng nhìn anh, bởi vì câu nói mới vừa rồi của anh, đáy mắt cô lại thêm ý lạnh mấy phần, “Hôn nhân không có tình yêu, cho nên từ lúc mới bắt đầu chính là sai lầm rồi, mà tôi cũng không muốn mắc thêm lỗi lầm nữa! Chuyện ly hôn, tốt nhất anh nên suy tính đi!”

“Ly hôn, em nghĩ cũng đừng nghĩ!” Thấy thái độ kiên quyết của cô, tính nhẫn nại của Đường Minh Lân có khá hơn nữa cũng bị tiêu tan hầu như không còn, bỗng chốc đứng dậy, anh nắm chặt lấy cổ của cô, sau đó bóng dáng cao to mạnh mẽ đè xuống, không chút khách khí ấn cô té ở trên sofa, hôn cuồng liệt!

Đối với động tác của anh, cô không có phản kháng, mặc cho anh bóp cổ, hung hăng hôn môi cô, vẻ mặt của cô vẫn an tĩnh quật cường kiêu ngạo như vậy.

Cắn chặt hàm răng, cô ngăn cản nụ hôn mang theo lửa giận của anh, Đường Minh Lân không hổ là cao thủ tán tỉnh, không chống đỡ được hành động của anh, cô mạnh mẽ há miệng, hung hăng cắn trên môi anh một cái.

Anh đau, nhưng không có vì vậy mà buông ra, ngược lại vẫn tiếp tục phát tiết, bấy giờ giữa răng môi đều có vị tanh của máu.

Liếc thấy đáy mắt hờ hững lạnh bạc của cô, anh run lên bần bật, giống như là bị người khác tưới nước lạnh lên đầu mình, lạnh từ đầu đến chân.

Chợt buông tay, anh từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt quật cường này của cô làm mắt anh đau nhói.

“Đủ chưa?” Cô lạnh lùng ngược mắt nhìn anh một cái, cười lạnh một tiếng, sau đó đẩy người đàn ông đang nằm đè lên người mình ra, chống tay đứng dậy, hoảng hốt trở về phòng.

Trên ghế sofa, Đường Minh Lân thất bại thở dài, thật vất vả mới khiến quan hệ giữa hai vợ chồng hòa hoãn một chút, nhưng lần này lại lâm vào bế tắc nữa rồi!

Tức giận đập cái bàn một phát, khiến cho tất cả chén sứ tinh xảo trên bàn lập tức ngã xuống sàn nhà, bình hoa thủy tinh cũng ngã theo!

Nóng nẩy vuốt mặt một cái, anh đứng dậy nhặt điện thoại di động trên đất lên, tìm kiếm số điện thoại gọi ột người, điện thoại vừa mới thông, anh liền không khách khí mở miệng: “Thượng Quan, ra ngoài uống với tôi một chén, ông đây đang bị thương!”

“Sao vậy Đường Tam, buổi tối khuya mà cậu cũng không nhìn thời gian một chút! Ai không đúng, cậu lạ bị sao vậy!” Bên đầu kia điện thoại kia truyền đến giọng nói nhanh nhẹn đầy nhiệt huyết của Thượng Quan Triệt.

“Có tới hay không!” Không có kiên nhẫn nói nhảm với cậu ta, Đường Minh Lâm đứng dậy đi tới cửa trước đổi giày.

“Được được, cậu chờ, mình lập tức tới!” Anh em chính là cần ở lúc mấu chốt như vậy còn có chút công dụng!

—— quân môn sủng hôn ——

Đêm ở thành thị.

Thượng Quan Triệt vừa vào cửa liền nhìn thấy một bóng dáng đang ngồi ở trên ghế sa lon uống rượu, uống liên tiếp không ngừng, cái này đầu giống như uống rượu, mà căn bản là mua say!

Suy nghĩ kỹ một chút, ngược lại đã lâu rồi anh không thấy Đường Minh Lâm mua say như vậy, lúc trước khi kết hôn, không chuyện gì có thể làm cho cậu ta mua say như vậy.

Theo lý thuyết mà nói, bây giờ Lâm Quân Dao đã trở lại, thì tên tiểu tử này phải nên vui mừng mới đúng chứ, tại sao buổi tối khuya khoắt rồi còn hẹn mình ra ngoài uống rượu là sao ta? !

“Được rồi, nào có ai uống rượu như cậu vậy!” Vòng qua khay trà, Thượng Quan Triệt đoạt lấy cái ly trong tay của Đường Minh Lâm, thuận thế ngồi xuống, “Được rồi thổ lộ với anh em một chút đi!”

“Cậu nói xem tại sao dưới gầm trời này lại có thể có một cô gái vô lương tâm như vậy chứ? !” Hình như là uống rất nhiều rượu, mắt Đường Minh Lâm lơ đãng nhìn Thượng Quan Triệt, nỗi khổ trong lòng cũng bị tuôn ra.

“Cậu nói là cô gái nào? Là bà xã của cậu sao?” Đoán chừng cũng chỉ có cô gái lạnh bạc đó mới có thể được xưng tụng là không có lương tâm thôi!

“Trừ. . . . Trừ cô ấy ra còn có thể là ai! Úc Tử Ân em là người không có lương tâm.”

“Trừ ...trừ cô ấy ra còn có thể là ai? Úc Tử Ân, em là người không có lương tâm...”

“Hai người bọn mày ba ngày đánh trận nhỏ năm ngày quây một trận lớn, trước kia cũng không thấy mày vì cô ta mà tìm say! Đường Tam, đừng nói mày đối với cô ta...động lòng chứ?” Con người đến lúc mất đi mới biết quý trọng, nhất là người đàn ông.

“Vậy thì sao, người ta cơ bản cũng không hiếm lạ gì!” Cầm chiếc ly, Đường Minh Lâm cười khổ một tiếng, “Trước kia tao chết sống đều muốn ly hôn, bây giờ lại là cô ấy muốn ly hôn.”

“Thì ra là...” Đường Tam sẽ động lòng như trước kia hẳn đã đoán, dù sao một đám người như bọn họ, đối với hành động chinh phục luôn rất hứng thú, hứng thú như vậy luôn là thứ đầu tiên bọn họ để mắt tới.

Có thể để ột công tử phong lưu động lòng, xem ra Đường Tam lúc này đã thua trong tay một người phụ nữ.

“Mày đã động lòng với Úc Tử Ân rồi, vậy thì Lâm Quân Dao phải làm thế nào? Bây giờ cô ta đã trở về, vừa đúng lúc Úc Tử Ân muốn ly hôn, chẳng lẽ mày không phải muốn quay lại với tình cũ sao?!”

“Cút mẹ nó đi cái gọi quay về với tình cũ! Ông đây lúc này một Úc Tử Ân còn không giải quyết được, quay về không phải là thêm phiền sao!”

Thật ra đối với Lâm Quân Dao hẳn cũng không nói lên được cảm giác gặp lại lần nữa là như thế nào, còn đối với lúc hẳn đối với Úc Tử Ân động lòng, đối mặt với niềm vui mới và tình cũ, tâm tình thật sự rất phức tạp.

“ Tao thấy vấn đề bây giờ không phải là có thêm phiền hay không, Đường Tam, là mày tự đào hố rồi nhảy xuống! Mày thật là đã động lòng với Úc Tử Ân vậy thì ít nhất cũng nên cắt đứt với Lâm Quân Dao, mày

đừng nghĩ mấy hôm nay mày ở cùng với người nào tao không biết! Nhưng nếu mày thật sự muốn cùng Úc Tử Ân sống thật tốt, thì không nên dính đến bất cứ đóa hoa dại nào ở bên ngoài, lòng dạ của phụ nữ rất nhỏ nhen!”

“Tao đây vừa mới hiểu được đạo lý này, tao còn đang muốn làm sao để “mất dê mới lo làm chuông” thì cô ấy đã làm loạn muốn cùng tao ly hôn! Còn nói cái gì mà hôn nhân không tình yêu thì chỉ càng thêm lầm lẫn, để tao tự nghĩ về vấn đề ly hôn, cô ấy thành toàn cho tao cùng Lâm Quân Dao! Đây cũng là một cái vấn đề!”

“A... vợ chồng bọn mày thật đúng là có ý tứ!” Phong thủy luân chuyển, bây giờ lại đến phiên Úc Tử Ân muốn Đường Tam ly hôn, truyền ra thật sự khiến cho người khác phải cười thêm vài ngày.

Châm chọc chốc lát, Thượng Quan Triệt thành thật nhìn hấn, “Vây mày bây giờ định làm như thế nào? Ly hôn hay không cũng không phải cách?”

“Tao đây cũng đang rất phiền!” nóng nảy nắm tóc, Đường Minh Lân thở dài, tựa vào ghế salon, nhất thời hấn cảm giác như đang đi vào ngõ cụt, đi như thế nào cũng không thoát ra được.

Chuyện ly hôn cũng không đơn giản như mình tưởng, nếu hấn đồng ý thì tiếp theo có lẽ hấn sẽ vĩnh viễn mất cô. Nếu như hấn không đồng ý, hai người cứ giằng co như vậy, cô sẽ hận hấn cả đời, khoảng cách giữa cô và hấn sẽ càng ngày càng xa, hấn cũng không còn cơ hội nào để đến gần cô nữa.

Trải nghiệm sự lạnh nhạt của cô, đủ để cho hấn phải rung động.

“ Cái tên này gọi tao ra đây là để kể khổ hay là để cho tao đây à ý kiến?” Không qua tình yêu sẽ không hiểu được yêu thương, thấy Đường Minh Lân như vậy, Thượng Quan Triệt cũng nhăn mày.

“Mày cứ nói đi!” Đường Minh Lân tức giận nhìn hấn một cái, “Mày có đề nghị nào vẹn cả đôi bên sao?”

“ Đề nghị thì có, nhưng mày vẫn nên suy nghĩ kỹ càng mới được.”

“Nói đi! Tao nghe!” Nắm ly rượu, hấn thành thật đợi Thượng Quan Triệt mở miệng.

“Đề nghị của tao là, hai người nên ly hôn đi!”

“DCLMM! Mày đag ra cái chủ ý cùi bắp gì !” mới nghe đến hai chữ kia, Đường Minh Lân phanh một tiếng ném luôn chiếc ly trên tay xuống sàn nhà.

“Mày có thể nghe tao nói xong không hả!” Thượng Quan Triệt im lặng nhượng mắt, “Hôn nhân của hai người khi mới bắt đầu đã là sai lầm, không có tình yêu thì làm sao có thể lâu dài? Đối với phụ nữ mà nói, tình yêu hơn cả mạng sống, mày hiểu không?! Nếu bây giờ muốn ly hôn, vậy mày sẽ thành toàn cho cô ấy, đừng để cho cô ấy hận mày! Không ai quy định ly hôn rồi không thể tái hôn, cũng không ai quy định chồng trước không thể thêm lần nữa theo đuổi vợ trước, không đúng sao?”

Dừng một chút, Thượng Quan Triệt nhìn vẻ mặt không hiểu của tên kia, thả chậm giọng nói, “Hai người kết thúc đoạn hôn nhân sai lầm này, sau đó lần nữa bắt đầu, Phượng Hoàng phải trải qua hỏa kiếp mới có thể trùng sinh, có tình cảm làm cơ sở thì về sau hôn nhân của mày mới không có xảy ra vấn đề.”

“...” cúi đầu, Đường Minh Lân tỉ mỉ cân nhắc lời nói của Thượng Quan Triệt.

Thật ra thì hấn nói không sai, nếu cuộc hôn nhân này là sai lầm, thay vì hai người hành hạ lẫn nhau còn không bằng kết thúc nó, sau đó lại bắt đầu lần nữa.

“Tao cũng nói trước, tao chỉ đề nghị, cụ thể nên làm sao thì mày mới là người quyết định, việc này cũng giống như mua bán mày phải tự gánh lấy nguy hiểm, đừng chờ đến sau khi ly hôn mày không thể theo đuổi được, cũng đừng trách tao ày chủ ý cùi bắp!”

“Tao hiểu.” bất kỳ chuyện mua bán nào cũng có nguy hiểm, huống chi là hôn nhân.

Nhưng mà lần này, hấn muốn đánh cược một phen, đánh cược hạnh phúc cả đời của hấn.

Vây mà, hấn không hề biết, tình yêu cùng hôn nhân, một khi thành lợi thế trên chiếu bạc, tất nhiên phải gánh chịu mạo hiểm.

Hoặc là thua trắng tay, hoặc là lấy được toàn thiên hạ.

Giằng co một trận, ai cũng không muốn mang khuôn mặt tươi cười trwor về nhà họ Đường, hai người cũng không định trở về.

Úc Tử Ân không muốn về nhà họ Đường, thật ra hơn một nửa là cô không biết làm sao để đối mắt với người nhà họ Đường, ông nội mặc dù thương cô nhưng đúng là vẫn lừa dối cô.

Đường Minh Lân một đêm không quay về, cô cũng không có tâm tư đi đâu, nhận điện thoại của Thẩm Bùi Bùi, và Sở Tiểu Ninh, trực tiếp cầm chìa khóa chạy thẳng đến nơi.

Bình thường nơi ba người gặp gỡ không khác gì là một cái ổ nhỏ, ba trạch nữ, một là nhà thiết kế, một người là thư ký, một là tác giả, trạch đến muốn mạng người.

Lúc Úc Tử Ân cùng Thẩm Bùi Bùi chạy đến nhà Họ Ninh , thức ăn mua trên mạng cũng đã mang đến, Thẩm Bùi Bùi cầm hai túi lớn thức ăn mua từ siêu thị bước vào phòng khách, liếc thấy chiếc hộp “pizza Hut” để trên bàn, lắc đầu than thở.

“Cô, cô không cần phải keo kiệt như vậy chứ, Hàn lão tổng không cho cô tiền riêng sao? Người gì mà một ngày ba bữa đều ăn pizza không sợ chán chết sao, nếu Hàn tổng nhìn thấy chắc cũng đau lòng đến chết thôi!”

Sở Tiểu Ninh công việc rất tự do, là tác giả mạng, bình thường dựa vào tiền nhuận bút cũng không lo ăn uống, cuộc sống gia đình tạm ổn nhẹ nhàng, từ sau khi gặp Hàn Trung Dục, cô gái này càng được nước, nghĩ hết mọi biện pháp để giầy vò người ta.

“Ta khinh! Ai thèm tiền của hần, bà đây cũng không phải là bà hai hần bao nuôi, có tay có chân tự mình kiếm tiền, muốn tiền của hần làm cái gì?!”

“Đúng là phụ nữ dựa vào năng lực của mình kiếm sống cũng không đáng xấu hổ, không nhất định phải dựa vào đàn ông! Đàn ông nha, đều không phải là người tốt!” Đặt mông ngồi lên nệm, Úc Tử Ân giận dữ hừ hai tiếng.

Thẩm Bùi Bùi nhìn không được, liếc Úc Tử Ân một cái, chen vào nói, “Tao nói Tiểu Ninh, mày cũng đừng cố chết giãy dụa, Hàn Trung Dục tiền nhiều, mày không thay hần tiêu đi bớt, không chừng hần sẽ xài lên trên người phụ nữ khác rồi, thừa dịp cfon trẻ tuổi, vớt của hần một khoản!”

Mắt tròn ngược, Sở Tiểu Ninh đẩy gọng kính trên mũi, có chút bất đắc dĩ khấn cầu hai tổ tông, “Tao có thể không nói đến hần không? Hôm nay là chị em mình gặp mặt, phải tận sức vui vẻ thôi!”

“À, đúng rồi, Ân Ân, có một chuyện muốn nói với mày!” Từ laptop ngẩng đầu lên, tính Sở Tiểu Ninh rất khó nhẫn nại, không kịp chờ đợi bắt đầu moi ra xì căng đan.

Gặm cánh gà nướng, Úc Tử Ân câu được câu không, liếc bạn một cái, đối với chuyện Sở Tiểu Ninh đang nói không cảm thấy hứng thú.

Thật ra coi như cô không nói, cũng có thể đoán được đại khái chuyện gì, ba người ở một chỗ, ngoại trừ công việc chính là nói đến đàn ông, nhưng hôm nay cô không muốn nhắc đến người đàn ông tên Đường Minh Lân này.

“Bọn mày nhìn một chút những hình này, là hôm qua có người tung lên web, sáng sớm hôm nay lướt xem đã từ từ tăng lên, tao mới vừa nhìn hình một chút liền cảm thấy có chút không đúng.” Nói xong, Sở Tiểu Ninh đem laptop chuyển tới trước mặt Úc Tử Ân, “Cô gái này là ai vậy! Mấy ngày nay toàn là xì căng đan hình của hai người bọn họ, nhìn bọn họ thân mật như vậy, Đường tam thiếu sẽ không thật sự cùng cô ta có một chân chứ?”

“...” Thẩm Bùi Bùi cùng Úc Tử Ân liếc màn hình, Úc Tử Ân quay đầu nhìn khuôn mặt khinh thường của Thẩm Bùi Bùi, khẽ cười một tiếng, “Người này à, là thanh mai trúc mã cùng tình đầu của Đường Tam thiếu.”

“Tao choáng! Đây không phải là cái người gọi là Lâm Quân Dao chứ! A, cạc cạc, tình cũ của Đường Tam trở lại, Ân Ân mày không phải gặp tình cảnh nguy hiểm sao?”

Thẩm Bùi Bùi gật đầu một cái, mặt đồng tình nhìn Úc Tử Ân: “Tình cảnh của mày lúc này chỉ có gói gọn trong một câu...trước có cường địch sau có truy binh! Lâm Quân Dao đã trở về, Diệp Tư Mẫn cũng quay lại, một trước một sau, hai ả thôi cũng đủ phá hỏng mày!”

“Không phải đâu, tiện nhân Diệp Tư Mẫn kia thế nào cũng quay về rồi, Vội vàng đi đâu thôi!”

“Thật ra thì Ân Ân nè, cuộc sống nếu không chịu được thì cũng đừng giày vò mình, ly hôn cũng được! Dù sao cuộc hôn nhân này từ đầu đã là sai lầm, kết thúc sớm một chút cũng tránh được trì hoãn mình.” Ngồi xếp bằng trên thảm, Sở Tiểu Ninh lấy tài ăn nói của tác giả ra khuyên bạn.

“Tối hôm qua tao đã cùng Đường Minh Lâm nói chuyện ly hôn, hần không đồng ý. 20% cổ phần công ty ba tao bây giờ đang nằm trong tay hần, bây giờ tao cơ bản không có lợi thế khi nói ly hôn.”

“Vậy làm sao bây giờ? Mày nói Đường Tam thiếu đúng là kỳ quái không, trước kia quần quýt mày muốn ly hôn, bây giờ mày đồng ý hần lại không chịu!” Sở Tiểu Ninh vuốt cằm suy nghĩ một chút, “đừng nói là Đường Minh Lâm thích mày rồi cho nên không đồng ý ly hôn nhé?!”

“Mày đi chết đi! Đừng có đem tình tiết cầu huyết trong tiểu thuyết ngôn tình của mày đeo vào người Ân Ân, Đường Minh Lâm nếu thật thích Ân Ân còn có thể cùng người khác tạo xi căng đan sao? Mày không thấy xi căng đan bay đầy trời à?!” Vừa nghĩ tới cảnh chói mắt trong sân bay ngày trước, Thẩm Bùi Bùi rất giận, hừ lạnh một tiếng.

“Này Ân Ân, mày định như thế nào?” Sở Tiểu Ninh đồng tình nhìn cô, thật sự không nghĩ ra vì sao ông trời lại không sủng ái cô gái này chứ?

Khi kết hôn đã bắt đắ dĩ, ly hôn lại vẫn bắt đắ dĩ, đây là thể loại gì chứ!

“Mặc kệ! Cứ như vậy giăng co thôi, đến lúc Đường Minh Lâm chịu ly hôn, tao lại cùng hần nói chuyện một chút, để xem có cách gì đem cổ phần công ty của ba tao lấy về không.” Kế sách lúc này cũng chỉ có thể dùng là kế hoãn binh mà thôi.

“Ai...” Thẩm Bùi Bùi thở dài, vỗ nhẹ mặt của Úc Tử Ân, “Mày, cần giúp một tay cứ mở miệng, cổ phần công ty của ba mày, nếu như Đường Minh Lâm muốn dùng tiền mua lại, đây chính là một số tiền lớn, nếu không đủ tiền thì chỗ tao có!”

“20% cổ phần, ít nhất cũng 100 vạn, đũa nào hôm qua còn cùng tao than khó hả!” Sở Tiểu Ninh một bên không nhịn được đội một gáo nước lạnh.

“Tao không có không có nghĩa là Lăng Thiếu Phong không có, tùy tiện sắc dụ một chút là đủ tiền rồi...”

“Éc...” Sở Tiểu Ninh cùng Úc Tử Ân liếc nhìn nhau, cùng nhau cho Thẩm Bùi Bùi một cái xem thường.

Ba người dùng xong cơm tối liền giải tán, Úc Tử Ân vừa bước vào bãi giữ xe điện thoại trong túi liền vang lên, liếc nhìn dãy số lạ trên điện thoại, cô do dự chốc lát liền nhận, “Alo?”

“Úc tiểu thư, tôi là Lâm Quân Dao, có thể ra ngoài nói chuyện chút không?” bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng ngây ngáy của Lâm Quân Dao, thật là như nước, đàn ông nghe được chắc cũng sẽ tê rần đến tận xương.

“Tôi không nghĩ tôi và cô có chuyện để nói.” Phụ nhân chân chính và tiểu tam, ngoài nói về đàn ông, còn có chuyện gì khác?

“Không nói thì làm sao cô biết chúng ta không có chuyện để nói? Tôi ngược lại có rất nhiều lời muốn nói cùng cô! Quán bar Thất Mị, tôi chờ cô.”

Cầm điện thoại, Úc Tử Ân hài hước giật giật khóe miệng, cũng không quan tâm cô đồng ý hay không đã cúp máy, tự tin của Lâm Quân Dao thật khiến người bội phục.

Đầu tiên là gửi hình cho cô, hiện tại lại hẹn cô ra ngoài, cô nếu còn trốn tránh thật sự sẽ bị cô ta xem thường.

Mở cửa lên xe, cô tra nhanh địa chỉ của Thất Mị, khởi động lái xe rời đi.

Mặc kệ Lâm Quân Dao có ý gì, cô đều có thể ứng phó được.

Dưới sự hướng dẫn của bồi bàn, cô liếc thấy bóng dáng đang ngồi, lúc này người ngồi trên salon và người đẹp thanh thuần ở sân bay ngày trước thật sự không giống, một chiếc đầm bó sát chuyên dành đi hộp đêm, chiếc áo thấp ngực khó nén được khe rãnh phía trước, cặp đùi đẹp thon dài cân xứng, khuôn mặt đang trang điểm yêu mị, rất là mị hoặc.

Nếu để Đường Minh Lân nhìn thấy dáng vẻ như vậy của cây hoa sen trắng trong lòng hân, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Nghiêng người, cô ngồi xuống đối diện với người trên ghế salon, gọi một ly nước lọc, yên tĩnh chống lại cặp mắt quan sát của Lâm Quân Dao.

Nhận lấy ly nước bồi bàn mang tới, Úc Tử Ân miễn cưỡng nhìn người đối diện, “Không biết Lâm tiểu thư có lời gì muốn nói cùng tôi?”

“Tôi có một vấn đề vẫn luôn không hiểu, muốn hỏi Úc tiểu thư một chút.” Nhắc ly rượu, mặt Lâm Quân Dao mị ý, nâng nụ cười trên môi, thật đủ để câu hồn đàn ông.

“Cô nói.” Dời ánh mắt, Úc Tử Ân nhàn nhạt mở miệng.

“Cô đoạt đi tất cả hạnh phúc trên tay tôi, sau khi gả cho Minh Lân, cô có hạnh phúc không? Vậy giờ phút này cô có cảm thấy loại cảm giác mua dây buộc mình chứ?”

“...” tay cầm ly siết chặt theo vài phần, Úc Tử Ân lạnh lùng nhìn cô ta, giọng nói lạnh bạc, “Có ý tứ gì?”

“Cô gả vào nhà họ Đường, đơn giản là vì công ty của ba cô, mà Minh Lân cũng không yêu cô, người hân yêu là tôi, coi như hai người đã kết hôn, hân cũng chưa bao giờ đặt cô trong lòng, hôn nhân không có tình cảm như vậy, đối với người kiêu ngạo như cô mà nói, chỉ sợ là một sự nhục nhã sâu sắc mà thôi?”

“Lâm tiểu thư nói như vậy, giống như rất hiểu chuyện của tôi?” nghe cô ta tự tin nói chuyện, Úc Tử Ân khẽ cười một tiếng, khuôn mặt càng lạnh không nhìn ra vẻ gì, “hôn nhân là chuyện hai người, không đến phiên người thứ ba nhúng tay vào, Lâm tiểu thư là muốn làm người thứ ba sao?”

“A...Người thứ ba?” giống như nghe được câu chuyện cười, Lâm Quân Dao cười một tiếng, “tôi cùng Minh Lân mới là một đôi yêu nhau, nếu nói người thứ ba, sợ rằng Úc tiểu thư mới là người thứ ba chứ? Nếu như không có cô, tôi cùng Minh Lân hiện tại đã là một đôi ân ái. Là cô chia rẽ chúng tôi, cô mới thật sự là người thứ ba.”

“Vậy sao? Nhưng rất nhiều chuyện sẽ không ai đi tìm kiếm quá trình, họ chỉ nhìn vào kết quả. Hiện tại người ngồi ở vị trí Đường phu nhân chính là tôi, không phải cô. Cô và Đường Minh Lân có quá khứ kinh thiên động địa như thế nào với tôi không quan hệ, tôi cùng hân cũng không can thiệp vào chuyện riêng của nhau.”

“A...Úc tiểu thư thật đúng là rộng lượng nha, chồng mình bên ngoài ăn chơi đàn đúm cũng có thể làm như không sao cả, thật sự là hiếm thấy. Tôi nhớ mẹ Đường có cùng mình nói qua, hai người kết hôn đơn giản là muốn giữ được công ty của ba cô, giữa hai người không có tình cảm, vậy hì vì sao lúc này cô lại không chịu ly hôn chứ?”

“Ở trong mắt Lâm tiểu thư xem ra tôi chính là người qua sông rút ván sao?” Nhìn cô ta, Úc Tử Ân cười nhạt, “Nhà họ Đường giúp tôi...tôi lại dùng một cước đá văng bọn họ, việc này sợ rằng là trái đạo đức? Lâm tiểu thư hôm nay hẹn tôi ra ngoài, đơn giản là muốn tôi cùng Đường Minh Lân ly hôn chứ?”

Vị trí Đường phu nhân cô ta mơ ước bấy lâu, hôm nay hẹn cô ra ngoài, trừ mục đích này, sợ rằng không còn ý gì khác.

“Không sai!” Lâm Quân Dao cũng không giả bộ ngỡ ngàng, gật đầu một cái, “Chỉ cần cô chịu cùng Minh Lân ly hôn, điều kiện gì tôi cũng có thể đồng ý với cô.”

“Lâm tiểu thư nghĩ chuyện tình thật quá đơn giản, trước kia Đường Minh Lân muốn ly hôn tôi không đồng ý, bây giờ tôi muốn ly hôn, hân lại không đồng ý. Không phải là tôi không muốn thành toàn cô, mà loại chuyện như vậy, một mình tôi không thể quyết định được.”

Khẽ cười một tiếng, cô đặt ly đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống người ngồi trên ghế, “nếu như cô muốn Đường Minh Lâm ly hôn với tôi để cưới cô, còn phải bỏ công trên người hắn, tìm tôi vô dụng.”

Dứt lời, xoay người đi thẳng ra ngoài, nhưng không ngờ, vừa mới quay người, bên ngoài đột nhiên xông vào một đám cảnh sát, ùn ùn kéo tới khiến tiếng thét vang lên khắp quán.

Đám cảnh sát xông vào nhanh chóng kiểm soát hiện trường, người đàn ông mặc đồng phục đội trưởng đi lên trước, lớn tiếng hô lên với đám người: “Nhận được tố cáo, nơi này có giao dịch ma túy! Tất cả mọi người đứng tại chỗ, chờ thẩm tra!”

Cũng không phải lần đầu tiên gặp phải chuyện này, Úc Tử Ân tỉnh táo nhìn cảnh sát lúc soát bốn phía, yên lặng ngồi lại chỗ cũ.

Vậy mà, khi thấy hai cảnh sát lục túi của cô tìm ra được hai gói bột màu trắng, cô lại đột nhiên sững sờ.

“Tại sao lại có thể như vậy, đây không phải là đồ của tôi!” Nhìn hai gói thuốc trắng, sắc mặt Úc Tử Ân trở nên xanh trắng.

“từ trong túi cô tìm ra, sao lại không phải là của cô!” cảnh sát hung hăng giữa chặt cánh tay cô, lạnh lẽo còng tay không hỏi nguyên do.

Nhìn chiếc túi trong tay cảnh sát, cô biết rõ đây là nguyên một túi ma túy, nếu như cô thật sự buôn bán ma túy, chỉ với một túi thôi cũng đủ đẩy cô vào chỗ chết!

Khẽ run, cô chợt nhớ tới sau khi vào cửa cô đụng phải người đàn ông, còn chưa kịp thấy rõ đối phương là ai, hắn đã chạy ra ngoài, khi còn đang kinh ngạc, người bồi bàn đã đến, cô cũng không quá chú ý đến chuyện này, chẳng lẽ...

“Buông tôi ra, đây không phải là đồ của tôi! Các người buông tôi ra!” giùng giăng, cô lạnh lùng nhìn về phía người cầm đầu cảnh sát, lạnh lùng mà tức giận.

“Có phải là đồ của cô hay không, tự nhiên có nơi để cô giao phó! Mang đi!” không để ý tới cô gào thét, người cầm đầu phát tay, hai cảnh sát nhanh chóng xách tay cô, nửa kéo nửa dẫn đưa cô ra khỏi quán.

Bị hai người dắt ra, cô lơ đãng liếc nhìn nụ cười hắc hê của Lâm Quân Dao, nụ cười nơi khóe miệng, hết sức chói mắt.

Kinh ngạc bị áp tải lên xe cảnh sát, lắc lư chạy về phía đồn cảnh sát, lúc này cô mới bừng tỉnh, khẩn trương siết chặt tay.

Gặp chuyện như vậy cô nên làm gì? Tiểu Mễ bị cô giao nhiệm vụ, còn chưa trở về, phía ba mình cô lại không dám nói, Đường Minh Lâm...vẫn là không được.

Suy nghĩ một đường, người duy nhất có thể giúp mình mà cô nghĩ đến chỉ có một.

62. Chương 62: Ánh Mắt Mỹ Nữ Trong Kính

Ngồi ở trong bốt cảnh sát sáng rực, Úc Tử Ân do dự một lúc lâu, cuối cùng mới muốn điện thoại cho Dịch Khiêm.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, người duy nhất cô nghĩ đến có thể giúp mình cũng chỉ có anh.

Số điện thoại của anh rất dễ nhớ, đều là một dãy con số đặc biệt, hệ số lặp lại rất cao, nhìn một lần là có thể nhớ.

Điện thoại gọi tới, người nghe điện thoại là Văn Khâm, do dự một lát sau, cô không mở miệng không được: “Thư ký Văn, tôi tìm Dịch tiên sinh, anh ấy đâu vậy?”

“Boss còn đang họp, Úc tiểu thư có việc gì thế?”

“Tôi. Chính tôi đang ở bót cảnh sát, xảy ra chút chuyện, có thể làm phiền anh ấy tới đây một chuyện không?”

“Xin chờ một chút, tôi bảo boss nghe điện thoại!” Nghe cô nói ở bót cảnh sát, Văn Khâm cũng không dám chậm trễ, ở bên cạnh Dịch Khiêm đã nhiều năm, sao anh ta không nhìn ra, tầm quan trọng của cô gái này đối với boss chứ.

Trong phòng họp yên tĩnh, Văn Khâm cầm điện thoại di động nghiêng người qua tiến tới cạnh Dịch Khiêm nói thầm vài câu bên tai, mặt người đàn ông ở chỗ ngồi chủ tịch liền biến sắc, vội vàng đứng dậy cầm lấy điện thoại di động trong tay Văn Khâm, vội vàng ra khỏi phòng họp nghe điện thoại.

“Àn Ân, xảy ra chuyện gì à?” Mới vừa nghe được Văn Khâm nói cô ở cục cảnh sát, anh bỗng cảm thấy trái tim hơi run.

“Tôi. Tôi bị người ta hãm hại, cảnh sát tìm thấy một trăm gram ma túy từ trên người tôi, tôi...tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Em đừng vội, chờ tôi...tôi lập tức tới ngay!” Biết rõ vấn đề nghiêm trọng, anh không đợi cô mở miệng, trực tiếp bấm điện thoại, vội vàng xoay người bước vào phòng họp, “Xảy ra chút chuyện, hôm nay tạm thời dừng ở đây, ngày mai tiếp tục hội nghị! Giám đốc Lý, nơi này giao cho anh!”

“Dạ!” Giám đốc Lý đáp một tiếng, quay đầu nhìn về đám người trong phòng họp khoát tay áo, ý bảo bọn họ chờ.

Quay đầu, Dịch Khiêm nháy mắt hướng Văn Khâm, hai người vội vã ra khỏi phòng họp, bỏ lại đám thuộc hạ với sắc mặt ngạc nhiên ở phòng họp.

Trong thang máy, Văn Khâm quay đầu nhìn boss bên cạnh, nhìn bộ dáng khẩn trương của anh, chắc thật sự xảy ra chuyện rồi!

“Boss, bên Úc tiểu thư xảy ra chuyện gì à? !” Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy anh khẩn trương, mà đối tượng khiến anh khẩn trương, lại chính là cô gái đã kết hôn kia.

“Cô ấy bị người ta hãm hại! Cảnh sát tìm thấy một trăm gram ma túy trên người cô ấy, đây không phải là việc nhỏ!”

“Một trăm gram, này, này, đủ bị phán tử hình rồi!” Mới nghe đến đây, Văn Khâm luôn luôn trầm ổn cũng không thể bình tĩnh.

Dịch Khiêm trầm mặc một lát, trầm giọng phân phó: “Cậu liên lạc với cục trưởng Lưu, trước tiên hãy tìm hiểu tình hình, bảo ông ta áp chế chuyện này xuống trước đã.”

“Dạ!” Nhận được phân phó, Văn Khâm vội lấy điện thoại di động ra, thời điểm tra mã số, lại nghe Dịch Khiêm phân phó tiếp: “Điện thoại cho Cận Vệ, bảo cậu ta tra rõ chuyện này! Có thể dễ dàng lấy ra một trăm gram Heroin hãm hại người khác, cái này không phải là việc nhỏ, tôi muốn điều tra kỹ chuyện này!”

“Dạ!” Nghe được tên Cận Vệ nói ra từ trong miệng boss, có thể thấy được tính nghiêm trọng của chuyện này!

Bình thường bọn họ sẽ không vận dụng người bên Cận Vệ, lần này điều tra kỹ nguồn gốc ma túy, nếu Cận Vệ biết là vì phụ nữ, sắc mặt kia chắc chắn sẽ không dễ nhìn.

dien.dan.le.quy.don

Lúc Dịch Khiêm đến cục cảnh sát đã là hơn mười giờ đêm, trong bót cảnh sát huyền ảo, phần lớn là từ chỗ mấy tiểu thư và kẻ nghiện trở lại, vài ba người đứng ở cạnh góc tường, xem ra tình cảnh hơi hỗn loạn.

Dịch Khiêm chân trước mới vừa bước vào bót cảnh sát, cục trưởng bót cảnh sát dẫn một nhóm người chân sau đi vào, thấy Dịch Khiêm vì chuyện này mà tự mình tới đây, Cục trưởng Lưu vội vàng tiến lên bắt tay với anh, hơi thở hỗn hển giải thích: “Dịch tiên sinh, tôi mới vừa biết chuyện này, có thể hơi khó giải quyết.”

“Tôi biết rõ, một trăm gram Heroin không phải là chuyện nhỏ, chẳng qua tôi cũng tin tưởng, bạn tôi sẽ không làm loại chuyện như vậy. Kính xin Cục trưởng Lưu điều tra kỹ một chút, chớ đổ oan người tốt.” Lễ phép đưa tay ra bắt, Dịch Khiêm nhàn nhạt mở miệng, khí thế thông dung không vội vã đủ để chấn động hiện trường.

“Đây là điều đương nhiên, chúng tôi nhất định sẽ tra rõ chuyện này!” Cục trưởng Lưu gật đầu, quay đầu nhìn về phía mấy cảnh sát thẩm tra, “Tôi chờ ở chỗ này, các cậu mau điều tra rõ ràng xem chuyện này là thế nào cho tôi!”

“Dạ! Cục trưởng!” Cảnh sát kiểm tra một mực cung kính đáp một tiếng, không quên quay đầu liếc nhìn người đàn ông có thân phận phi phạm bên cạnh, tầm mắt cuối cùng rơi vào trên người Úc Tử Ân.

Dù là anh ta cũng không nghĩ ra, cô gái bắt trở lại hôm nay, thậm chí có nhân vật mạnh chống lưng, ngay cả cục trưởng cũng kính nể!

Xoay người, Dịch Khiêm đi tới trước mặt Úc Tử Ân, vỗ nhẹ bả vai an ủi cô, “Đừng lo lắng, không có việc gì đâu! Tôi đã sai người đi quây bar tìm camera rồi, không phải đồ của em, bọn họ sẽ không định tội em được.”

“Tôi biết rõ, Dịch thiếu, cảm ơn anh.” Anh bảo cô chờ anh, anh thật sự đến rồi!

Khẽ ngẩng đầu, Úc Tử Ân nhìn anh cảm kích, người đàn ông trước mắt thông dong trầm ổn nói mấy câu làm cô an tâm, yên tâm chờ đợi kết quả điều tra.

Quét mắt qua đường lớn tạp nham, Cục trưởng Lưu quay đầu lễ phép hỏi thăm Dịch Khiêm: “Dịch tiên sinh, quá trình thẩm tra cũng không kết thúc được trong thời gian nửa giờ, không bằng đến phòng khách chờ vậy?”

“Được!” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm quay đầu dặn dò Văn Khâm mấy câu, ngược mắt nhìn về phía Úc Tử Ân còn đang trong tình trạng khẩn trương, “Thông báo chuyện xảy ra tối hôm nay là được, còn dư lại tôi sẽ xử lý!”

“Tốt. Tôi biết rồi!” Run run thu hồi ánh mắt, cô lúng túng nhìn Văn Khâm một cái, quay đầu lại quan sát cảnh sát phía đối diện, hít một hơi thật sâu ổn định tâm tình của mình.

Nửa giờ sau, một bóng người màu đen vội vã bước vào bót cảnh sát, con người lạnh lùng quét qua đường lớn tạp nham, tìm kiếm bóng dáng Văn Khâm sau đó bước nhanh lên trước.

“Cậu đã đến rồi!” Nhìn thấy anh ta đến, Văn Khâm đứng lên, vội vàng dò hỏi: “Tìm thấy camera rồi sao? Như thế nào?”

“Đều ở đây!” Cận Vệ giơ tay lên đưa cho anh ta một usb màu đen, quét mắt bốn phía, không thấy bóng dáng Dịch Khiêm đâu, trầm giọng hỏi: “Boss đâu?”

“Ở phòng tiếp khách, Cục trưởng Lưu cũng ở đó.” Văn Khâm vừa nói xong đã đưa usb cho cảnh quan thẩm tra đối diện, “Đây là camera ở quây bar, các anh xem sẽ hiểu!”

Cảnh quan thẩm tra nhìn Cận Vệ một cái, cúi đầu cắm usb vào tiếp tục thẩm tra.

Bước vào phòng tiếp khách, Cận Vệ lễ phép gật đầu hướng Dịch Khiêm, hiểu được ý của anh ta, Dịch Khiêm đứng lên, nhìn đồng hồ, “Cục trưởng Lưu, tôi thấy cũng sắp xong rồi, chúng ta hãy đi ra ngoài đợi luôn!”

“Được, mời tới bên này!”

Đề ra nghi ngờ cuối cùng kết thúc, chỉ là hiểu lầm, lúc này Úc Tử Ân mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, thời điểm ký tên mình, đôi tay vẫn còn hơi run.

Từ trong bót cảnh sát ra ngoài, cô quay đầu nhìn về phía bóng dáng đứng đợi bên cạnh xe chờ cô lên, do dự một lát, cuối cùng vẫn còn ngồi xuống.

Xe chậm rãi khởi hành ở dưới ánh đèn lơ mờ, trong buồng xe an tĩnh, ai cũng không nói gì, Úc Tử Ân quay đầu nhìn những ngọn đèn lướt qua liên tục bên ngoài cửa sổ, tâm tình phức tạp.

Trong xe, không biết chuông điện thoại di động của người nào vang lên, quay đầu đã thấy Dịch Khiêm nhận điện thoại, giọng nói hời hợt chậm rãi vang lên: “Nói đi!”

“Đã đã điều tra xong, người cũng đã bắt được, có thể xác định hàng kia là có người cố ý mua để vu khống hãm hại, tôi còn đang tra nguồn gốc một trăm gram ma túy, cần một chút thời gian.”

“Khai báo là ai chỉ điểm ở sau lưng chưa?” Khẽ nhíu lông mày, Dịch Khiêm trầm giọng nói.

“Là một phụ nữ, hình và tài liệu cụ thể chờ tí tôi sẽ gửi cho anh.”

“Được, vất vả rồi!” Cúp điện thoại một lát, tiếng tin nhắn vang lên, anh liếc nhìn màn hình, tấm hình cô gái đội mũ mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy hơi quen mắt, hình được cắt ra từ camera, loáng thoáng còn có thể phân biệt ra hình dáng gương mặt.

Quay đầu, Dịch Khiêm nhìn về phía người bên cạnh còn hơi mất hồn, “Ân Ân, gần đây em có đắc tội với người nào hay không? !”

“Hả? Đắc tội?” Úc Tử Ân bưng tỉnh, không hiểu nhìn anh, “Tôi không nhớ rõ tôi có đắc tội với ai.”

“Xem thử người này em có biết hay không.” Đưa tay qua, anh đưa di động cho cô.

Nhìn hình ảnh màu lam trên điện thoại di động, cô nhìn kỹ, chợt nhìn rõ ràng người này là ai, lại ý thức được lúc mình bị áp ở trong quán bar vừa rồi, ánh mắt hả hê của Lâm Quân Dao, một số việc dần dần rõ ràng.

“Sao lại là cô ta!” Quay đầu, cô không thể tin nhìn người đàn ông bên cạnh, cười khổ một tiếng, “Cô ta là người tình cũ của Đường Minh Lâm, mới trở về nước mấy ngày trước, tôi căn bản không đắc tội với cô ta, hôm nay cô ta đột nhiên hẹn tôi đến quầy bar, nói là có lời muốn nói với tôi, không ngờ cô ta lại hãm hại tôi!”

Vì một người đàn ông mà cô ta chi tiền lớn như vậy, cô ta muốn ép cô vào con đường chết, nghĩ cô sẽ không có cách nào ra ngoài được ư? !

“Em nên phòng bị, sau này tự mình phải đề phòng một chút. Nhưng nếu những phụ nữ kia đều đứng xếp hàng tới đối phó em giống như hôm nay, tình cảnh của em đã không hay rồi.”

“Tôi sẽ cẩn thận! Ngã một lần khôn hơn một chút, tôi không ngu như vậy nữa.”

Dừng một lát, cô làm như nhớ ra cái gì đó, đưa di động trả cho anh, nhin không được mở miệng hỏi: “Nhiều ma túy như vậy, cô ta lấy được từ đâu vậy? !”

“Có tiền còn sợ không lấy được những thứ đồ này à?” Khẽ cười một tiếng, Dịch Khiêm chậm rãi cất điện thoại di động, hình như cũng không muốn nhắc nhiều đến vấn đề ma túy, “Đi về nghỉ ngơi thật tốt, tôi sẽ xử lý chuyện còn lại.”

“Ừ, được. Cảm ơn anh về chuyện ngày hôm nay! Nếu như anh không tới, sợ rằng buổi tối hôm nay tôi thật sự phải qua đêm ở bốt cảnh sát rồi.” Lại làm phiền anh lần nữa, trừ lòng ngoài tràn đầy cảm kích ra, cô còn mơ hồ cảm thấy bị thương.

Ở vào thời điểm này, người thực sự có thể dựa vào, một bàn tay cũng có thể đếm rõ được.

Mà không biết sao trong nhiều bạn bè người thân, cô lại chọn anh.

“Không cần cảm ơn tôi, một cái nhắc tay mà thôi. Em có thể nghĩ đến nhờ tôi giúp một tay, đây cũng là vinh hạnh của tôi, đúng không?” Nhẹ quay đầu ra nhìn phía ngoài cửa sổ, con người thâm thúy đen nhánh trở nên thâm trầm.

Chưa trở về Phi Thúy Nam Uyển, Úc Tử Ân trở về chỗ của mình, tiễn Dịch Khiêm, cô cúi đầu tìm chìa khóa mở cửa từ trong túi xách, thuận thể gọi một cuộc điện thoại cho Tiểu Mễ, giục họ nhanh chóng trở lại.

Chuyện ngày hôm nay cũng không phải là tình cờ, cô cũng không thể đơn thuần cho rằng đây là một việc ngẫu nhiên, giá tiền 100 gram Heroin không thấp, muốn lấy được thứ đồ này cũng không dễ dàng, Lâm Quân Dao có thể sử dụng thứ đồ này để hãm hại cô, hiển nhiên là có âm mưu từ trước.

Xem ra không chỉ đơn thuần là người tình cũ của Đường Minh Lân cô thật đúng là không thể coi thường cô ta!

Trên đường trở về, Dịch Khiêm an tĩnh nhìn thư Cận Vệ gửi đến ipad, trong tin nhắn tất cả đều là tin tức và tài liệu cần kè về người phụ nữ Lâm Quân Dao, chính là thiên kim tập đoàn Lâm thị, to gan mua nhiều ma túy để hãm hại người khác, xem ra không phải là người bình thường.

Trên ghế sau, người đàn ông thu hồi đồ trong tay, miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, trầm giọng mở miệng: “Văn Khâm.”

“Dạ, Boss, có gì phân phó?” Người ngồi chỗ tài xế ngược mắt liếc nhìn kính chiếu hậu, đáp nhẹ.

“Sắp xếp lại tất cả các tư liệu về mảnh đất ở thành Tây, ngày mai tôi muốn xem. Thuận tiện nói với chân bọn họ một tiếng, buổi sáng ngày mai họp.”

“Dạ!”

“Còn có. tin tức vụ hợp tác sợi quang học với tập đoàn Lâm thị nâng lên chương trình nghị sự, cậu nói một tiếng với người bộ phận lập kế hoạch, tôi tự mình làm hạng mục này, tất cả nhân viên tham dự đều do tôi chọn, bảo bọn họ đem tinh lực đặt ở những hạng mục quý khác.”

“Tốt, tôi biết rồi!” Đảo quanh tay lái, xe chậm rãi đi tới hồ Triều Thánh Sơn.

Trầm mặc một lúc lâu, lúc này Văn Khâm mới tiêu hóa hết mệnh lệnh và nhiệm vụ Boss vừa ra, có chút không hiểu: “Boss, vụ hợp tác với Tập đoàn Lâm thị, hình như không phải hạng mục lớn của quý, sao ngài lại muốn tự mình làm?”

“Tôi muốn gặp lão hồ ly Lâm Toàn Minh một lần.” Nghiêng đầu, anh nhìn ngoài cửa sổ đen nhánh, đèn đường hai bên núi sáng rõ xẹt qua tầm mắt, khi anh trầm tĩnh trên sườn mặt mờ tối, “Cậu đừng coi thường ông ta, ông ta không đơn giản như cậu tưởng đâu. Về sau hai nhà hợp tác, cậu nói chuyện với ông ta thì phải cẩn thận chút.”

“Dạ, tôi hiểu!” Nên nói cái gì và không nên nói cái gì, trong lòng anh ta rõ ràng, dù nói thế nào thì anh ta đã đi theo bên cạnh anh nhiều năm, cách đối nhân xử thế mặc dù không thể nói là khôn khéo lỏi đời nhưng tối thiểu cũng thành thạo.

Xe ngừng lại trước vườn hoa ngoài trời trước cửa biệt thự, bác Khang quản gia đợi ở cửa thấy xe lái tới, nhắc chân đi lên trước, im lặng nhìn về bóng dáng bước xuống từ trong xe, “Tiểu Khiêm, Cận Vệ đã tới.”

“Được, tôi biết rồi.” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm quay đầu nhìn về phía thư ký ở chỗ ngồi tài xế, “Hôm nay khuya lắm rồi, cậu cũng đừng về, ở lại nơi này đi! Vừa lúc Cận Vệ cũng ở đây, có thể tự ôn chuyện.”

“Được!” Nếu Boss mở miệng, Văn Khâm cũng không kiêu cách, đáp một tiếng đảo tay lái để lái xe vào nhà để xe.

Trong phòng khách xa hoa sáng ngời, người đàn ông áo đen trên ghế sa lon nhìn bóng dáng tiến vào từ bên ngoài, chậm rãi đứng dậy từ trên ghế, lễ phép gật đầu làm lễ với người vừa vào, “Boss!”

“Ngồi đi!” Khoát tay áo, Dịch Khiêm xoay người ngồi vào ghế sa lon, “Trong khoảng thời gian này, chuyện bên kia thực vất vả cho cậu rồi!”

“Không vất vả, đây là công việc của tôi, cũng là trách nhiệm của tôi.” Đợi Dịch Khiêm ngồi xuống, lúc này Cận Vệ mới ngồi xuống, giọng nói u sầu lộ ra tang thương nhân nhậ và lão luyện.

“Vậy thì tốt! Nếu như quá vất vả, tôi có thể tìm người tới giúp cậu!”

“Hiện tại tạm thời chưa cần dùng, về sau cần, tôi sẽ nói với anh!”

“Ừ!” Đứng lên, Dịch Khiêm dặn dò người giúp việc dọn dẹp phòng khách xong, quay người đi lên lầu.

Dừng xe xong, Văn Khâm bước vào phòng khách, nhìn bóng dáng ngồi trên sofa, không nhanh không chậm đi tới, “Gần đây thế nào? Tôi nghe nói cậu bị một cô gái quán lấy? Mặt trời có phải mọc từ hướng tây hay không, tuổi cậu đã cao còn có phụ nữ để ý cậu?”

Thật ra thì Cận Vệ cũng không già, người đàn ông ba mốt ba hai nhiều hơn mấy phần thành thực mà thôi, nhưng nghe nói chuyện xưa của anh ta, cô gái quần quít chặt lấy đuối theo anh ta không thả, lại là một cô bé mới lớn không bao lâu?

Ông chú và bé con. Ấc, khẩu vị này thật đúng là không phải nặng bình thường!

“Tin tức của cậu thật nhanh nhạy!” Người đàn ông đối diện khẽ hừ một tiếng, hình như không muốn trả lời vấn đề của anh ta, “Cô gái được Boss giúp hôm nay, nếu như mà tôi không nhìn lầm, hẳn là vợ Đường Minh Lân.”

“Không sai.” Gật đầu một cái, Văn Khâm cười như không cười nhìn anh ta, “Sao, giữa bạn bè giúp một tay không phải là chuyện lớn gì chứ?”

“Bạn bè? Tôi nhìn thế nào cũng cảm thấy Boss đối với cô ta không phải là bạn bè bình thường.” Dưới tình huống nào đó đàn ông cũng có giác quan thứ sáu, bình thường cũng rất chính xác, “Boss đang muốn cạy góc tường nhà Đường Minh Lân?”

“Lời của cậu thật là khó nghe, đồ Boss muốn, còn cần cạy góc tường nhà người ta sao?” Xì khẽ một tiếng, Văn Khâm miễn cưỡng đứng dậy từ trên ghế salon, “Không hàn huyên với cậu nữa, cậu nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai tôi còn phải bận rộn với một đồng chuyện lớn!”

“Tôi nói này, cậu là người cô đơn, cũng nên tìm phụ nữ chứ nhỉ? Cậu không phải muốn trải qua nửa đời sau với Boss chứ? ! Nếu không, tôi bảo Boss giới thiệu cho cậu một cô?”

“.” Bóng dáng lên lầu bỗng dừng lại, Văn Khâm nhíu lông mày quay đầu nhìn về phía bóng dáng trong phòng khách, hành vi im lặng người khác không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì: “Ghét xem mắt, chưa từng thấy ai đáng ghét như cậu!”

“.”

Thừa dịp giờ tan sở, Úc Tử Ân trở về phòng làm việc một chuyến, tiểu Mễ và tiểu Toa cũng chạy về.

“Lão đại, người chị giao cho chúng em, chúng em đã hoàn thành!” Thấy cô tới đây, tiểu Mễ không kịp chờ đợi báo cáo tin tức tốt cho cô.

“Có gây ra rắc rối gì cho tôi không?” Nhìn ánh mắt tiểu Mễ hả hê, Úc Tử Ân không nhịn được dội nước lã.

“Không có, lần này thật không có! Nếu như gây ra rắc rối, chúng em nào còn mặt mũi trở lại nữa!”

“Vậy thì tốt!” Gật đầu một cái, Úc Tử Ân quay đầu kéo ghế qua một bên ngồi xuống, “Còn có nhiệm vụ giao cho các em.” Nói xong, cô lấy tấm hình từ trong túi ra đưa cho cô ấy, “Trong vòng ba ngày, tôi muốn tất cả tài liệu của cô ta. Tên và địa chỉ đều ở phía sau, tôi muốn thấy không chỉ là tư liệu bên ngoài, cô gái này không đơn giản, lúc các em tra thì tra cặn kẽ một chút!”

“Cô gái này không phải là người nào xì căng đan với Đường Tam thiếu à? Lão đại, chị tra cô ta làm gì?” Nhìn cô gái trong hình, tiểu Mễ suy nghĩ một chút, cuối cùng nhớ ra gặp ở đâu.

“Hai ngày trước, cô ta dùng một trăm gram Heroin, hại tôi vào bót cảnh sát.”

“Cái gì? ! Lão đại, chị nói cô ta. Cô ta dùng ma túy hãm hại chị? !” Mới nghe đến đó, tiểu Mễ nhất thời hét lên.

Tiểu Toa bên cạnh ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhíu lông mày, nhàn nhạt mở miệng: “Một trăm gram Heroin, đây cũng không phải là số lượng nhỏ.”

“Cho nên tôi mới bảo các em đi điều tra lai lịch của cô ta. Không phải tôi không nuốt trôi việc này, mà giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho tôi biết, cô ta là nhân vật khó giải quyết, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, tôi không muốn lần sau lại vô duyên vô cớ bị cô ta chinh.”

Gật đầu một cái, tiểu Toa nhận lấy hình, “Em biết rồi! Nếu có tin tức, chúng em sẽ thông báo cho chị!”

“Được, vất vả cho các em rồi!”

Bàn xong chuyện mảnh đất thành Tây, Úc Bảo Sơn vì không kéo chân tập đoàn QM được, tiếp tục đâm đầu vào công việc, lại loay hoay không có tiền đồ.

Mấy ngày nay hình như Đường Minh Lân an phận hơn, không gây ra xì căng đan, chuyện ly hôn cứ thế không có kết quả, anh ta không chủ động liên lạc với cô, cô cũng không có ý định hỏi.

Cuộc thi thiết kế sắp bắt đầu, Hạ Khương Tuyết có lệnh, tất cả mọi người phải chuẩn bị một tác phẩm dự thi, tác phẩm của cô còn chưa chuẩn bị xong, trong khoảng thời gian này vì những thứ chuyện ngổn ngang kia, căn bản cũng không có ý định sáng tác tác phẩm.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ dần dần tối xuống, cô quay đầu nhìn con số trên đồng hồ treo trên vách tường, đã sắp bảy giờ rồi.

Bản vẽ trong tay, bản thiết kế giấy vẫn trắng trơn như cũ, sốt ruột trong lòng cũng không có bởi vì không khí bên trong phòng mát mẻ mà tỉnh táo lại.

Bỏ bản vẽ xuống, cô đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, theo trên cao nhìn xuống đường phố và tòa nhà xen lẫn xi măng trong rừng cây, hai bên đường đã sáng đèn, cả thành phố phồn hoa dần dần bị đốt lên.

Rất nhiều ban đêm chưa về nhà, cô rất thích đứng ở nơi này, nhìn xe cộ qua lại dưới chân không dứt, đèn nê ông bập bùng, ấm áp lan tỏa thành thị rét lạnh.

Trong dạ dày co quắp từng cơn, lúc này cô mới nhớ ra mình còn chưa ăn bữa tối, lấy di động quyết định lái xe đi mua đồ ăn vặt và bánh ngọt, thuận đường rót ly trà sữa ỉnh.

Rời ngoài cửa sổ lên ban công sáng đèn, trên độ cao 56 tầng gió đêm hiu hiu, hướng về phía cảnh đẹp, cô định đem bản vẽ và bữa ăn tối lên trên ban công, vui vẻ với thành phố phồn hoa này.

Mới vừa ngồi xuống, điện thoại màu trắng trên bàn vang lên, cô nhìn xem mã số hiển thị, vội tiếp, còn chưa mở miệng, đầu kia đã truyền đến giọng gấp gáp của Dịch Noãn Noãn: “Chị Ân Ân!”

“Noãn Noãn.” Nghe giọng nói kích động, cô đột nhiên cảm thấy lo lắng trong tim.

“Chị Ân Ân, chị ăn cơm chưa? Trong khoảng thời gian này chị có nhớ em không?”

“Đang chuẩn bị ăn cơm! Em không nói, chị còn hơi nhớ em! Như thế nào, tuần này bận không, không bận tới thành phố C chơi nhé!”

“Tuần này sợ rằng không được, chúng em thi! Nhưng tuần sau có thể, thứ Bảy tuần sau là sinh nhật tiểu Ngũ, em muốn về làm sinh nhật chú! Đến lúc đó chị phải đi cùng đấy!”

“Hả? Sinh nhật Dịch thiếu? Hình như chị không nghe thấy anh ấy nhắc đến!” Cô nhóc này không nói, cô thật đúng là không biết.

“Đúng đó! Ai da, chị không biết ư, tiểu Ngũ không hiểu tình cảm, sinh nhật hàng năm của chú đều tùy tiện, nói là nhiều người sẽ phiền. Năm nay em muốn ăn mừng với chú một lần! Đến lúc đó hai chị em mình thương lượng một chút, chị Ân Ân cho em chút ý tưởng đấy!”

“Được, không thành vấn đề!” Tán gẫu một lúc lâu, bởi vì phải ôn tập, lúc này cô nhóc mới lưu luyến cúp điện thoại.

Bưng cái ly, cô không khỏi nghĩ, sinh nhật Dịch thiếu, cô phải tặng quà gì mới được.

Dạng người như anh cái gì cũng không thiếu, muốn tặng một món quà hợp ý thật không dễ dàng.

Liếc nhìn Fashion Magazine trên bàn, trên tạp chí hình người mẫu nam mặc y phục trình diễn đưa tới chú ý của cô, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ngược lại nghĩ ra quà tặng thích hợp tặng anh.

Đã nắm bút trên bàn, cô đang vẽ đường cong phác họa, tiếng xẹt xẹt và tiếng gió nhỏ nhẹ đan vào nhau, ban đêm ngược lại không còn vắng lạnh.

Mà cô không biết, một màn ở ban công này, hoàn toàn rơi vào đôi mắt đối diện tòa nhà này.

Trước cửa sổ sát đất, Hạ Ninh Huân nhìn mỹ nữ trên ban công đối diện, miễn cưỡng nâng người lên, “Lão Ngũ, cậu tối đây xem một chút, trên lầu đối diện có một mỹ nữ!”

“Thật sao?” Người đàn ông trên ghế sa lon ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái, hình như không mấy cảm thấy hứng thú, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu trong tay.

“Aish, cậu tới đây xem một chút thì có sao! Thật sự là mỹ nữ!” Thấy anh bất động, Hạ Ninh Huân xoay người vẫy vẫy tay với anh, “Tôi xem một chút, chắc chắn sẽ không làm cậu thất vọng!”

“Cậu đã không còn là thằng nhóc nữa, xem qua bao nhiêu mỹ nữ, hiện tại đâu còn mỹ nữ vừa mắt Hạ đại thiếu!” Mời các bạn sang web . o, r. g đọc nhé

Đặt xấp tài liệu rồi đứng lên, Dịch Khiêm chậm rãi đi tới trước cửa sổ.

Ngước mắt ngó nhìn, trên lần đối diện còn có ánh đèn sáng, cách một con đường, anh vốn không biết Hạ Ninh Huân nói đến phương hướng nào.

“Vây cũng chưa chắc, người xưa đều nói người cuối cùng tốt nhất, không có đẹp nhất, chỉ có đẹp hơn!” Nói xong, anh ta nghiêng người sang nhường chỗ, “Xem xem, bên đối diện cũng không tệ! Riêng mặt bên đã xinh đẹp như vậy, nếu cả khuôn mặt quay sang, khẳng định.”

“Cậu là. Một tháng không có đụng phụ nữ?” Cô gái có thể được Hạ Ninh Huân tán thưởng cũng không nhiều lắm, anh không khỏi tò mò.

“Làm sao có thể!” Hạ Ninh Huân chê cười, ngượng ngùng tựa vào một bên.

Nghiêng người qua, Dịch Khiêm xuyên qua ống nhòm nhìn, ống nhòm hướng về phía ban công đối diện, trên ban công là một bóng dáng mảnh khảnh đang ngồi yên lặng, áo sơ mi trắng quần vải ka-ki, tóc đen được hai cây trâm cài ở sau đầu, cả người xem ra nhàn nhã mà lão luyện.

Nhìn bóng dáng nghiêm túc vẽ trên bảng, anh bỗng cảm thấy có chút quen thuộc, đợi trong chốc lát, hình người cúi đầu vẽ tranh rốt cuộc ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt vừa vụt rơi vào trong tầm mắt của anh, lúc này anh mới thấy rõ mỹ nữ trong miệng Hạ Ninh Huân nói rốt cuộc là ai.

“Hóa ra là cô ấy.” Khẽ cười một tiếng, anh điều chỉnh tiêu cự, ống kính phóng đại gấp mấy lần, gương mặt đó càng thêm rõ ràng hơn.

“Ai vậy, cậu có biết không?” Nghe Dịch Khiêm nói vậy, Hạ Ninh Huân nhất thời đứng thẳng người.

“Cậu cũng biết.” Ngồi dậy, Dịch Khiêm nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, khóe miệng chứa đựng nụ cười yếu ớt, “Úc Tử Ân.”

“Cái gì? Sao lại là cô ta!” Đáp án này nhất thời khiến ảo tưởng của anh ta tiêu tan, mặt Hạ Ninh Huân không tin, dùng ống nhòm xác nhận lại, cuối cùng khẳng định là Úc Tử Ân không sai, lúc này mới thất vọng ngẩng đầu lên.

“Thì ra là con mèo nhà Đường Tam, tôi cứ tưởng ai đó! Thật là khiến người ta thất vọng quá.” Dừng một chút, anh ta như nghĩ tới điều gì, “Tôi nghe nói gần đây hai người bọn họ lại đang cãi nhau chuyện ly hôn!”

Chau chau mày, Dịch Khiêm hình như cũng không kinh ngạc, gương mặt tuấn tú trầm tĩnh sóng nước chẳng xao, “Hai người bọn họ cãi nhau chuyện ly hôn, ba ngày hai bữa thì có một phiên bản ra ngoài, quyền ly hôn cũng không phải nằm trong tay Đường Tam, anh ta muốn ly hôn không phải vẫn luôn không có cách sao?”

“Lần này không giống, là Úc Tử Ân muốn ly hôn, Đường Tam không đồng ý! Gió mưa thất thường, hai vợ chồng này thật đúng là thú vị!”

Hết chương 62

63. Chương 63: Mập Mờ

“Nó không giống lần đầu tiên, là Úc Tử Ân nghĩ ly hôn, Đường Tam không đồng ý! Phong thủy luân chuyển, hai vợ chồng này thật đúng là chẳng suy nghĩ!” Khẽ cười một tiếng, Hạ Ninh Huân xoay người đi vòng qua bên quầy bar, cầm lấy cái ly rót hai ly rượu đỏ.

“Ly hôn, không phải đơn giản như trong tưởng tượng sao, giống như buôn bán kết hôn vậy, nó liên quan đến nhiều lợi ích.” Nhận lấy ly rượu Hạ Ninh Huân đưa tới, Dịch Khiêm đột nhiên quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đối diện tòa cao ốc là một quán ăn nhỏ, ánh sáng mập mờ khiến cho anh không khỏi cô đơn.

“Cậu lo lắng cho cô ấy sao?” Nghiêng người sang, Hạ Ninh Huân miễn cưỡng tựa ghế, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào anh, giống như là muốn tìm thứ gì đó trong đôi mắt trầm tĩnh kia.

Làm như nghe được ý trong lời nói của Hạ Ninh Huân, Dịch Khiêm đột nhiên chậm rãi thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn anh một cái, tay cầm ly rượu ưu nhã lắc lắc, “Lời của cậu là có ý gì?”

“Cậu không hiểu ý tôi.” Liều mạng uống một ngụm rượu, Hạ Ninh Huân quay đầu nhìn về phía đối diện “Tôi nghe nói, mấy ngày trước cậu với cô ấy ra khỏi cục cảnh sát, thậm chí còn vận dụng quan hệ để làm thế.”

Thấy bộ dáng của Dịch Khiêm vẫn ưu nhã như cũ, Hạ Ninh Huân không nhịn được mở miệng nhắc nhở: “Lão Ngũ, đó là người phụ nữ của Đường Tam, cậu đừng nên động tâm chứ?”

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi.” Nhàn nhạt nói một câu, không mang theo chút tâm tình nào, anh ngược mắt nhìn về phía đối diện, thoáng nắm chặt ly rượu trong tay.

“Chỉ mong là tôi suy nghĩ nhiều!” Hạ Ninh Huân thức thời không hề hỏi tới vấn đề này nữa, thuận miệng ngăn đề tài: “Tôi nghe nói gần đây cậu đang bắt đầu học làm một số hạng mục lớn? Hơn nữa đối tượng hợp tác còn là tập đoàn Lâm Thị mà trước nay cậu không hề để mắt đến?”

“Không sai.” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm cũng không phủ nhận, nhú mày nhìn Hạ Ninh Huân, “Thế nào, cậu có hứng thú với hạng mục này sao?”

“Coi như tôi cảm thấy hứng thú cũng sẽ không thò một chân vào, tập đoàn Lâm thị có thể được cái ‘ưu đãi’ mà không có lý do gì sao, trong lòng cậu đang tính toán gì có ai biết đâu, tôi không dám nhúng tay vào. Lão già Lâm Toàn Minh rất giỏi hoạt, cậu nên cận thần một chút.”

“Cậu nên biết, tôi cũng không đánh khi không nắm chắc bàn thắng.”

“Ề hèm, tôi sợ đến lúc đó Lâm Toàn Minh vì bảo toàn cho bản thân, sẽ đưa con gái bảo bối của ông ta lên giường cậu! Đến lúc đó cậu sẽ nhận lấy phiền toái!”

“Cậu cảm thấy tôi sẽ để mình sa vào tình cảnh đó sao?”

“Vậy chưa chắc, nếu như đưa đến trên giường cậu là Lâm Tiểu Uyển thì sao đây?” Thời điểm anh nói ra tên đó, anh thấy rõ vẻ mặt của Dịch Khiêm đột nhiên biến sắc, con người tối tăm xẹt qua một đạo ánh sáng lạnh lùng, Hạ Ninh Huân không thể nín cười được, trong lòng của Dịch Khiêm vẫn chưa quên được cô gái kia.

“Lão Ngũ, không qua được ải này, đó sẽ trở thành vết thương chí mạng của cậu, cậu đừng quên.”

“Tôi hiểu rõ.” Anh quay đầu đi, nhìn về phía cửa sổ, đôi mắt âm trầm hòa vào bóng đêm.

“Biết là tốt rồi!” Hạ Ninh Huân khẽ thở dài một cái, vỗ nhẹ nhẹ bờ vai của Dịch Khiêm, “Đi thôi, thời gian cũng không còn sớm, tôi không chiếm dụng thời gian của cậu nữa, tôi có việc phải đi trước!”

“Tôi muốn an tĩnh một lát, cậu bận thì cứ đi đi!” Đưa lưng về phía anh, Dịch Khiêm nhàn nhạt mở miệng.

Hạ Ninh Huân gật đầu một cái, cũng không nói thêm cái gì, “Vậy thì tốt, tôi đi trước, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho tôi!” đọc chương mới nhanh nhất tại .

Cửa phòng làm việc đóng lại, căn phòng to như vậy lại trở nên tĩnh lặng và trống trải, bên cửa sổ có một dáng người đứng lặng yên, càng khiến không gian thêm mấy phần lạnh lẽo.

Lấy điện thoại di động ra, anh gọi điện thoại ột người trong quán đồ ngọt, nghe được điện thoại của anh người kia vô cùng kinh ngạc, mở miệng hỏi, trong giọng nói mang theo mấy phần run rẩy: “boss?”

“Bảo phòng bếp làm mấy phần bánh mì Thổ Nhĩ Kỳ, làm nhiều khẩu vị hơn một chút, đưa đến nhà một người giúp tôi, địa chỉ cụ thể tôi sẽ nhắn tin qua.”

“Dạ, tôi sẽ phân phó ngay!”

Cúp điện thoại, anh ngược mắt nhìn về phía ban công đối diện, khóe môi không tự chủ nâng lên một tia cười yếu ớt, dịu dàng lưu luyến.

Xoay người, anh cầm theo chìa khóa cửa, tiện tay cho gọi một cú điện thoại cho Lam Mộ Duy “Mộ Duy, tới giờ nhớ đến họp.”

*

Không giải thích được phần bánh người ta đưa đến, Úc Tử Ân nhìn logo bên trong, rất nhanh nhớ ra đây là một tiệm bánh ngọt cao cấp, vội hỏi ai là người tặng, “Đây là Dịch tiên sinh để cho cậu đưa tới?”

“Đúng vậy thưa cô Úc!” Người mang đồ đến cho cô là một cô gái trẻ, trên mặt là nụ cười sáng lạn

“VẬY anh ấy đâu? Sao không tới?” Đây là phòng làm việc bí mật của cô, anh biết được chỗ này, thật ngoài suy đoán của cô.

“Là như vậy, đồ là Dịch tiên sinh gọi điện thoại tới bảo chúng tôi đưa đến đây, chúng ta cũng không biết anh ấy ở đâu.”

“A, như vậy sao! Vậy cảm ơn cô đã đưa đến đây!”

“Không khách khí!”

Ôm hộp quà trở lại phòng công tác, Úc Tử Ân nhìn những chiếc bánh Thổ Nhĩ Kỳ tràn đầy màu sắc, không thể nín cười, lòng tràn đầy vui mừng khi nhận được món quà bất ngờ

Gấp mấy khối mềm đường đặt tại trong đĩa, cô bưng lên cái đĩa lên, tự chụp một tấm hình, kiểm tra số điện thoại của Dịch Khiêm xong gửi anh một lời cảm ơn.

Ngồi ở quán Kim Cung Hồng, Dịch Khiêm đột nhiên nhận được một tấm ảnh, trong ảnh là nụ cười sáng lạn của một cô gái thì không thể nín cười được, ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Lam Mộ Duy, không chút để ý thu hồi điện thoại di động.

“Gần đây công việc như thế nào? Còn thích ứng được không?” anh bổ nhiệm cậu làm Phó tổng giám đốc ở Thủy Nhĩ, tức đặt thêm một gánh nặng lên vai người không hiểu gì về buôn bán, bây giờ anh suy nghĩ một chút cũng còn cảm thấy mình có chút nặng tay rồi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, anh cũng tin tưởng, theo tính tình của Lam Mộ Duy, dù gánh nặng thế nào, cậu cũng sẽ làm được.

“Tạm được! Cậu nhỏ, tại sao cậu không nói với cháu, Ân Ân cũng làm ở Thủy Nhĩ?” Chắc hẳn Dịch Khiêm biết, nếu không sẽ không phải anh đến Thủy Nhĩ làm, anh làm như thế là có dụng ý gì?

“Không phải bây giờ cháu đã biết sao?” Anh lười biếng tựa vào trên ghế sa lon, nhúu mày nhìn Lam Mộ Duy, giọng nói trầm thấp mang theo vài phần hờ hững, “Hiện tại cô ấy với cháu đã làm cùng một công ty, cùng nhau ở chung một không gian, chẳng lẽ cháu mất hứng?”

“Cháu cũng không biết có nên vui mừng hay không, cháu chỉ cảm thấy, giữa cháu vào cô ấy, có nhiều thứ không giống nhau, mặc dù hôm nay ở gần nhau, nhưng lòng của cô ấy lại ở rất xa, mặc kệ cháu cố gắng đuổi theo lại, cũng không đuổi kịp.”

Thời gian năm năm, thay đổi rất nhiều, cô lạnh lùng và hờ hững, khiến Lam Mộ Duy chùn bước.

Nhưng bởi vì trong lòng vẫn thích, vẫn hi vọng, cho nên anh mới tiếp tục tấn công.

Anh không muốn buông tha một cách dễ dàng thế, cũng không muốn bởi vì thời gian và khoảng cách mà thừa nhận mình thất bại, càng không muốn bỏ qua một lần để hối hận cả đời.

Ở nước ngoài mấy năm, anh bận rộn với việc học tập và nhớ nhung quê nhà, sau khi về nước gặp được cô, anh mới hiểu ra mình đang nhớ nhung điều gì

“A. Thì ra cũng có lúc cháu không tự tin về mình.” Khẽ cười một tiếng, Dịch Khiêm nâng ly trà lên uống một ngụm, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, “Cậu chuẩn bị đi về, cháu thì sao?”

Lam MộDuy đứng lên, ngược mắt nhìn anh, “Cháu cũng phải trở về rồi, cháu đưa cậu về luôn!”

“Cậu không uống rượu, có thể tự mình lái xe. Cháu uống rượu, cậu mới là người phải đưa cháu về.” Trên ghế salon, Dịch Khiêm đặt cốc thủy tinh xuống bàn, không phải xã giao thì anh sẽ không uống nhiều rượu. Còn nữa, trong dạ dày còn những trận đau âm ỉ, nhắc nhở anh không cần tự tìm đến tổn thương.

“Vây cũng tốt.” Mới vừa rồi anh uống nhiều rượu, quả thật không thích hợp lái xe, gạt đầu một cái, anh không nói gì thêm nữa, xoay người rời đi.

Chiếc xe hơi màu đen bay nhanh vào màn đêm, lại vô tình dừng lại trước một ngôi nhà ở Hoa Trì Lục, chờ anh ý thức được mình lái xe đến đâu, thì lập tức ngừng người.

Từ phòng làm việc trở về, Úc Tử Ân lái xe thẳng đến ngôi nhà ở Hoa Trì Lục, mặc kệ là ở nơi nào, nhà họ Úc cũng được, biệt thự Nam Phỉ Thúy cũng được, cô được Úc Bảo Sơn mua thêm căn nhà này.

Khi cõi lòng muốn được an tĩnh, cô sẽ tự động trở về đây, hưởng thụ cuộc sống thuộc về mình.

Xe dừng lại trước cổng rào, đang muốn đưa giấy thông hành tạm thời ra, lơ đãng thấy chiếc xe dừng lại đối diện, đèn xe chói mắt chiếu thẳng vào cô, nhìn biển số xe, lơ mơ thấy một biển số xe khá quen thuộc.

Cô híp mắt lại, nhìn về phía người ngồi ở vị trí tài xế, người tài xế đang gục mặt trên vô lăng, cô không xác định được đó là ai, cuối cùng vẫn đẩy cửa ra và xuống xe đi xem thử.

Cô gõ nhẹ vào cửa xe đối diện, đợi trong chốc lát mới thấy cửa sổ xe được hạ xuống, thấy gương mặt đẹp trai của ngày thường giờ trắng bệch thì cô không khỏi sửng sốt!

“Dịch thiếu, sao anh lại ở chỗ này?!”

Dịch Khiêm ngẩng đầu lên, khẽ cười một tiếng, áp chế dạ dày đang đau thắt, anh nói: “Vừa lúc tôi đi ngang qua.”

“Hả? Anh sao vậy? Có phải trên người có chỗ khó chịu hay không?” Nhìn gương mặt của anh không có vẻ bình tĩnh như mọi ngày, sắc mặt anh giờ trắng bệch lại có chút mệt mỏi, khiến cô chợt nhớ ra gì đó, vội vàng hỏi: “Có phải bao tử đau hay không?”

“Ừ, có chút.” Chống lại đôi mắt lưu ly của cô, anh cũng không che giấu mà nói thẳng ra.

Rất lâu rồi, cho dù cho có bị đau bao tử đột xuất, anh vẫn giả vờ như không có chuyện gì, nhin đến tàn cuộc, nhưng không rõ vì sao lần này anh không nhịn được.

Nhớ rằng có ai đó đã nói: “trong rừng rậm, nếu con sói bị thương nó sẽ yên lặng liếm láp vết thương của mình, nhưng nếu có người quan tâm đến nó, thì nó nhất định sẽ trở nên yếu đuối”.

Anh nghĩ, vào giờ phút này, chắc chắn là anh đang như thế.

Thói quen một người nó rất lạ, đôi khi đau đớn vô cùng khó chịu cũng cảm thấy không có gì, nhưng nếu được quan tâm thật sự, thì anh sẽ cảm thấy rất đau.

“Vào nhà em đi, chỗ em có thuốc bao tử!, xuống xe đi!” Mặc kệ anh có nguyện ý hay không, cô đưa tay mở cửa sau đó đỡ anh ra ngoài, chào hỏi bảo vệ rồi nói người bảo vệ dẫn xe cô vào tầng hầm giúp

Ngồi trong phòng khách, Dịch Khiêm nhìn căn phòng gọn gàng sạch sẽ, khẽ nhú lông mày nhăn nải chịu đựng cơn đau nơi lồng ngực. truyện thấy hay các bạn sang . đọc nhé

Lần trước tới nơi này ăn điểm tâm, thuần túy là do Dịch Noãn yêu cầu, lần này lại tự mình lái xe đến đây, cũng chẳng rõ vì lý do gì, lý do. Lý do anh hoàn toàn không rõ

Vội vàng chạy đến lấy hòm đựng cụ y tế ra, Úc Tử Ân tìm vỉ thuốc trị bao tử, cô rót một ly nước đưa cho anh, “Nước không nóng lắm, anh uống thuốc đi.”

Nhìn anh uống thuốc xong, lúc này cô mới hài lòng gật đầu một cái, “Anh quên ăn bữa tối sao?”

“Không có khẩu vị, cho nên không ăn, sao thế?”

“Không ăn bữa ăn tối dễ dàng đau bao tử, anh không còn là trẻ con nữa rồi, sao lại tùy hứng như thế!” Cô tức giận nhìn chăm chăm vào anh, có chút im lặng: “Vậy mà anh còn cho người đến đưa bánh Thổ Nhĩ Kỳ cho em sao?”

“Cô đoán ra à.” Anh không đáp mà chỉ cười, có thể là bởi vì bao tử bị đau, nên anh nhìn ra đôi mắt của cô như có chút mông lung.

“Chỗ đó là nơi làm việc bí mật của em, làm sao anh biết được?” Điểm này để cho cô nghi ngờ không hiểu, thật sự rất muốn hỏi.

“Khi đó tôi đang đứng ở tập đoàn Hà Thị.” Cách một con đường đi nên nhìn thấy cô, khoảng cách như thế không gọi là xa, cũng không gần, chỉ cần cô ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy.

“Hà Thị?” Cô vận lòng mày suy nghĩ một chút, hiểu rõ rồi, khẽ cười một tiếng, “Em nhớ ra rồi, đó là công ty đối diện với nơi làm việc riêng của em, nó chỉ cách nhau một con đường, làm sao anh có thể nhìn thấy em?”

“Hà Ninh Huân là bạn thân của tôi, cô thử nghĩ xem?”

“Hiểu.” Khó trách anh có thể biết rõ ràng chỗ của cô, hoá ra là như vậy!

“Thôi em đi nấu ít cháo cho anh đi, nó sẽ giúp dạ dày anh ấm lên, như vậy anh sẽ thoải mái hơn một chút.”

“Không cần phiền như thế! Tôi không sao.”

“.” Cô nhìn anh, ánh mắt hiện lên vẻ cố chấp và kiên trì, không nói lời nào, nhưng bộ dáng rất quật cường, thấy vậy Dịch Khiêm có chút mềm lòng, “Được rồi! Nghe lời cô!”

Nghe anh nói như vậy, lúc này cô mới xoay người trở về phòng bếp, vo gạo nấu cháo.

Đợi đến lúc cô chuẩn bị mọi thứ xong rồi, người đang ngồi trên ghế salon đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, bóng dáng màu đen làm cho phòng khách đầy nữ tính có chút ngọt ngào.

Đi lên trước, cô ngồi xổm xuống, khẽ gọi, thấy anh vẫn chưa tỉnh lại, đang muốn mở miệng gọi thêm, lơ đãng nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên gò má anh, lời nói đã ra đến khóe miệng nhưng vẫn phải nuốt trở vào.

Khẽ thở dài một tiếng, cô đứng dậy đi lấy một cái chăn mỏng rồi đắp lên người anh, giảm bớt độ sáng cho đèn phòng khách, sau đó xoay người trở về phòng bếp để dọn dẹp.

Trong nhà có thêm khách, cô không ngủ được, định đi vào phòng thiết kế, tiếp tục hoàn thành bản thiết kế đang dở.

Đứng trước những khúc vải đủ màu sắc, cô nhìn bản thiết kế mấy lần, suy nghĩ xem nên sử dụng màu nào, chợt nhớ tới màu quần áo của người đang nằm trong phòng khách, cô vội nắm lấy một ít màu vải, sau đó bước ra khỏi phòng thiết kế.

Mượn ánh đèn nhân nhật cô đem những mảnh vải trong tay đặt lên người anh, đem tất cả màu sắc so sánh một phen, cuối cùng cô chọn mảnh vải màu xanh da trời được làm từ nhung tơ tổng hợp.

Nếu để đi dự tiệc sinh nhật, cái màu sắc này được ánh đèn rọi vào, nhất định sẽ rất đặc biệt, vừa hơn người lại vừa nhã nhặn, rất thích hợp với tính cách của anh.

Hài lòng nheo lại mắt, đang lúc cô chuẩn bị đứng dậy, hai chân đột nhiên tê rần, cả người không kịp phòng bị nên đâm vào người đang nằm trên ghế sa lon, tuy động tác của cô rất khẽ nhưng cũng làm người đang ngủ mở mắt ra, lạnh tay lạnh mắt ôm cô, tránh cho cô đập đầu vào khay trà.

“.....” Giờ khắc này, anh và cô gần trong gang tấc, anh rõ ràng có thể ngửi được mùi hoa anh đào nhân nhật trên người cô, không khí mập mờ tràn ngập khắp căn phòng.

một lúc sau, cô bình tĩnh, ý thức được mình đè trên ngực người khác, Úc Tử Ân vội vàng giỡn đùa đứng dậy, lúng túng và ảo não cúi đầu, chống lại đôi mắt tối tăm của người còn lại, khẽ vận lòng mảy, mặt đỏ bừng, mở miệng nói xin lỗi: “thật xin lỗi, thật xin lỗi, em.....”

Ôi trời ơi! Sao trời không dùng sét đánh chết cô cho rồi đi! Tình huống như thế, cô biết giải thích thế nào đây!

Nếu anh coi cô như sắc nữ, đêm khuya yên tĩnh có mưu đồ bất chính với anh, làm sao cô còn có thể sống được nữa!

Chậm rãi ngồi dậy, Dịch Khiêm nhìn cô một chút, sau đó dịu dàng mở miệng: “không sao chứ?”

“Em...em không có việc gì, anh.....anh có bị thương không?” cô khẩn trương ngẩng đầu lên, hốt hoảng đem tay giấu ra phía sau.

“Tôi không có việc gì.” Chú ý tới động tác của cô, anh cười nhạt, an ủi cô đừng luống cuống và hốt hoảng “Trong tay cầm cái gì vậy?”

“không có, không có gì! Bây giờ còn không thể nói cho anh biết.” Lui về phía sau một bước, cô khẩn trương nhìn anh “Dạ dày anh còn đau nữa không?”

“đã hết đau, cảm ơn cô!” Nhìn về ánh mắt của cô, nơi đó chứa đựng đầy ý cười.

“Vậy thì tốt, có đói bụng không, tôi sẽ hâm cháo lại cho anh, anh ăn một chút nhé?”

“Được.....” Anh cũng không cự tuyệt, gật đầu một cái, ngoan ngoãn như một đứa bé.

Nghe được lời anh nói, lúc này cô mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, “Vậy anh ngồi đợi tí, tôi lập tức trở lại.” nói xong, cũng không dám nhìn anh, cô xoay người nhanh chân chạy lên trên lầu.

Nhìn bộ dạng ảo não đang muốn chạy trốn của cô, Dịch Khiêm an tĩnh ngồi trên ghế sa lon, môi mỏng không tự chủ nâng lên một nụ cười yếu ớt.

Thần kinh căng thẳng chưa bao giờ được nhẹ nhõm, hình như đã lâu rồi anh không có nụ cười vui vẻ như thế, nhất là sau khi gặp con mèo nhỏ này, anh như sống trong giấc mộng, cuộc sống của anh như có ánh mắt trời chiếu rọi.

không hề rét lạnh nữa, cũng không đen tối nữa.

một ý niệm loé lên trong đầu anh, anh bỗng chấn động, nhìn về phía cầu thang, ánh mắt trở nên âm trầm.

Đường Tam, nếu tôi thật sự muốn mang người bên cạnh cậu đi, cậu sẽ làm như thế nào vậy?

Đợi anh ăn xong cháo, Úc Tử Ân cũng đã dọn dẹp xong phòng khách, từ trên lầu đi xuống, nắm cái gối, khẩn trương nhìn anh “đã muộn rồi, anh hãy nghỉ ngơi ở đây đi, em đã dọn dẹp xong phòng khách rồi, sáng sớm ngày mai anh đi cũng chưa muộn.”

“Quấy rầy cô, thật sự rất ngại.”

“không quấy rầy, dù sao phòng khách trong nhà cũng nhiều, mà chỉ có mình em ở đây. Hơn nữa, anh đã giúp em rất nhiều rồi, cũng nên để em báo đáp lại anh một chút chứ?” Những gì cô thiếu người khác, không trả cô sẽ cảm thấy rất ngại.

“Ân Ân.....” Anh gọi khẽ, giọng nói nỉ non mang theo dịu dàng.

“Hả? Thế nào?”

“không cần nhớ ơn tôi rồi trả ơn, cô không thiếu tôi cái gì cả, như vậy khiến cho cô sống rất mệt mỏi, có biết hay không?”

Đem tất cả mọi chuyện tính rõ ràng như vậy, cô chấp không chịu để cho người khác tiến vào thế giới của cô, mặt dù anh thấy rõ vẻ nguy trang của cô, nhưng anh cũng cảm thấy đau lòng.

“Em biết rõ.....” Tâm tư của cô đã bị người ta nhìn thấy, cô có chút xấu hổ đứng tại chỗ, không biết làm cách nào để thoát: “Gian phòng trên lầu hai, phòng cuối cùng, anh nghỉ ngơi trước đi! Em rửa bát đĩa xong cũng đi nghỉ, ngày mai mới tính tiếp.”

“Được, ngủ ngon!” Nhìn thấu tâm tư của cô, anh cũng không nói nhiều, gật đầu một cái.

“Ngủ ngon!”

Ngồi ở trong phòng làm việc, Úc Tử Ân cẩn thận liếc nhìn tư liệu do Tiểu Mễ và Tiểu Toa điều tra được, những năm qua Lâm Quân Dao ra nước ngoài du học, cũng không có vấn đề gì lạ, nhưng có chút chi tiết trong tài liệu không cặn kẽ, nhất là đoạn thời gian trước khi cô trở về nước, cứ bay qua Anh Quốc rồi lại bay qua Thái, có thể nói là đi khá nhiều nước

Phí chi tiêu trên thẻ ngân hàng cũng không thấp, hơn sáu triệu, số tiền kia cũng không phải do ba của Lâm Quân Dao gửi vào, rất dễ nhận thấy số tiền kia không rõ lai lịch.

Hơn nữa, việc đêm hôm đó, giá của một trăm gram Hải Lạc Nhân (Heroin) cũng không thấp, muốn thu nó vào tay cũng không phải là chuyện dễ dàng, ở những quầy bar, nó được xem là ma túy, nên cũng không thể lập tức có nhiều như thế.

Tiểu Toa ngẩng đầu khỏi laptop, nâng cặp mắt kính lên: “Lão đại, có phải cô đang hoài nghi gì đó không, quả thật cái người tên Lâm Quân Dao này không phải là người bình thường, tài khoản trong ngân hàng của cô ta có vài khoản ra vào không rõ, tôi đã điều tra, số tiền này đều được gửi vào từ một tài khoản quốc tế, không phải Trung Quốc.”

“Lão đại, cô nói xem có phải là cô ta tham gia một tổ chức thần bí nào đó không?! Tôi thấy dáng vẻ của cô ta rất nhu nhược, không giống như người dính tới những thứ đó”

Nghe câu trả lời đơn thuần của Tiểu Mễ, Úc Tử Ân khẽ cười một tiếng, “Vậy cũng chưa chắc, cô đã gặp qua tên trộm nào mà trên ốt nó viết ba chữ ‘tôi là trộm’ rồi sao? Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, cẩn thận một chút là được!”

Tiểu Mễ gật đầu một cái, hỏi lại: “Vậy chúng ta có tiếp tục điều tra không?”

“Dĩ nhiên! Chỉ là nên hành động cẩn thận một chút, tránh đưa tới hoài nghi! Bây giờ cô ta đang ở tại lãnh thổ Trung Quốc, chắc hẳn không dám làm loạn, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, tránh cho cô ta theo dõi ngược lại.”

“Ừ, tôi biết rồi!”

Sau khi nói chuyện xong, Tiểu Toa lấy số vải được yêu cầu đưa lên lầu, một sấp vải nhung dày được đặt trên bàn, “Lão đại, thứ cô muốn đã có rồi ạ! Vải màu xanh lam được làm bằng nhung tơ tổng hợp, chúng tôi đã tìm khắp thành phố C rồi mà chỉ có nhiều đây thôi, nếu như không đủ, có thể phải đi qua thành phố khác kiếm hàng. Nếu như không đủ, xin cô thông báo với tôi trước vài ngày.”

“Được, tôi biết rồi” Úc Tử Ân ngẩng đầu lên, cô nhìn bộ quần áo được thiết kế tỉ mỉ theo mô hình 3D chi tiết nên nhìn đẹp hơn nhiều khi vẽ bằng bút đơn giản.

In ra sẽ làm cho tỉ lệ hình ảnh giảm sút, cô đứng dậy cầm lấy chìa khóa trên bàn, “Tôi đi ra ngoài mua đồ một chút, hai người làm xong việc rồi về sớm nhé, nhớ khóa cửa!”

“Cảm ơn Lão đại ạ, cô nhớ lái xe cẩn thận đó! Kỹ thuật lái xe của cô còn chưa ổn đâu...” Tiểu Mễ ngẩng đầu lên, nhìn bộ dạng vội vã đi ra ngoài của cô, đưa đôi mắt khó hiểu nhìn Tiểu Toa đang đứng phía sau. “Chị, tại sao em cứ có cảm giác, thời gian này, lão đại có gì đó khác lạ?”

“Cái gì lạ, em mới không bình thường đó!” đang bẽ bặt rộ, Tiểu Toa quay đầu liếc cô một cái.

“Chị xem thử đi, bộ quần áo này không phải là mẫu thiết kế nam sao! Em làm việc chung với lão đại đã lâu rồi, vẫn chưa thấy cô ấy thiết kế quần áo nam? Hơn nữa còn thiết kế riêng! Thêm nữa chất liệu vải này rất khó kiếm, vô cùng mờ ám ả!”

“Cho dù có mờ ám đi chăng nữa, đó cũng là chuyện riêng của lão đại, em hỏi nhiều như vậy làm cái gì! Làm việc đi!”

“Biết biết!thật không thú vị gì cả!”Vì không tìm được một người chị em có thể trò chuyện cùng, Tiểu Mễ thở dài, ngoan ngoãn ngồi vào bàn làm việc.

Vì tìm khăn tay và khuy nút phối hợp với áo, Úc Tử Ân đã lái xe khắp các khu bán đồ nổi tiếng.

Bình thường cô không thiết kế nhiều quần áo nam, nên cũng lái xe đến khu chuyên bán thời trang nam một chút để tìm cảm hứng thiết kế nhưng điều để cho cô không ngờ nhất là, cô vừa chọn trúng một chiếc khăn tay, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói của một cô gái, “Phiền cô đưa cho tôi xem một chút!”

Giọng nói này rất quen thuộc, Úc Tử Ân khẽ vận lông mày, chậm rãi xoay người lại, nhìn Diệp Tư Mẫn đang đứng sau mình, một lúc lâu mới mở miệng chào hỏi, “Phó tổng giám đốc Diệp!”

không ngờ lại gặp nhau ở chỗ này, Diệp Tư Mẫn lạnh lùng nhú mày, khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt vô cùng khó ưa, kiêu ngạo nhìn cô, “Làm thế nào lại trùng hợp như vậy! Chẳng lẽ cô theo chân tôi tới đây sao!”

Nghe được lời của cô, Lam Mộ Duy đang đứng cách đó không xa liền ngẩng đầu lên, vừa thấy cô, trên gương mặt anh tuần lấp tức nở ra nụ cười dịu dàng, đi lên trước, Lam Mộ Duy đưa đôi mắt sáng rực nhìn cô, “Ân Ân, làm sao em lại đến đây?”

Thấy Lam Mộ Duy đến gần, Diệp Tư Mẫn liền cảnh giác đút tay khoắc lấy cánh tay của anh, kiêu ngạo tuyên bố chủ quyền.

Nhìn bộ dáng khấn trương của cô, Úc Tử Ân khẽ cười một tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt: “Tôi đi đến mua ít đồ! sẽ không quấy rầy hai người đâu!”

nói qua cô quay đầu nhìn về phía một nhân viên phục vụ, “Phiền cô tính tiền cái khăn này giúp tôi, cảm ơn!”

“Mắt nhìn hàng của tiểu thư thật tốt, khăn của nhãn hiệu này số lượng chỉ có hạn, đây cũng là chiếc khăn cuối cùng rồi!” Nhân viên phục vụ vừa giải thích vừa cười lấy chiếc khăn đặt vào trong túi, lễ phép nói: “Có cần mua thêm thứ gì nữa không ạ?”

Gật đầu một cái, cô tự nhiên hiểu cái khăn tay của hãng này luôn được bán giới hạn, cô muốn mua nó là vì nó có một không hai.

“Tôi cần mua thêm một chút đồ cho quần áo, cô dẫn tôi đi xem một chút được không?”

“Vâng ạ, mời cô tới bên này!”

Nghiêng đầu nhìn hai người một cái, Úc Tử Ân trờng mắt, cũng không muốn nói nhiều lời, xoay người đuổi theo bước chân của nhân viên phục vụ.

Phía sau lữn truyền đến giọng nói mềm mại của Diệp Tư Mẫn: “Mộ Duy, anh xem thử xem cái khăn tay này như thế nào? Đặt trên người anh cũng không tệ, rất thích hợp xuất hiện trong sinh nhật của cậu nhỏ...”

“Ừ...” Nhìn theo bóng người đã đi xa, Lam Mộ Duy hững hờ đáp, đôi mắt nhìn chằm chằm vào người đang đứng cạnh quấy kính.

Tim của anh nhảy loạn, nhất thời khiến Diệp Tư Mẫn nổi giận, đưa tay qua kéo anh đến bên cạnh, xoay người ngăn trước mặt anh, “Mộ Duy! Rốt cuộc anh có nghe em nói gì hay không!”

Mùi nước hoa nồng nặc xông vào trong mũi Lam Mộ Duy, anh khẽ búng tỉnh, nhìn cô gái nhỏ đang ngăn trước mặt mình, lưu luyến thu hồi tầm mắt, giữa hai lông mày xuất hiện vài tia không kiên nhẫn: “Em thích là tốt rồi, anh không có ý kiến gì!”

“Anh... Mộ Duy!” Diệp Tư Mẫn khẽ cắn răng, khống chế tâm tình, trên mặt rất nhanh khôi phục vẻ tươi cười, kéo cánh tay của anh, “Mộ Duy, anh nói xem, mình nên tặng cậu nhỏ quà gì?”

“Cậu nhỏ chẳng thiếu cái gì đâu, ta cứ tới dự là được.” Lạnh nhạt bỏ tay của cô ra, anh đi vào phòng thay đồ để đổi trang phục lại.

Diệp Tư Mẫn bị gạt tay xuống, đứng nguyên chỗ, hít một hơi thật sâu, áp chế sự ghen tị trong đáy lòng, quay đầu tức giận trờng mắt nhìn theo bóng dáng đang rời đi, móng tay sơn màu đỏ thắm bấm vào da thịt.

64. Chương 64: Ranh Giới Cuối Cùng

Hai tuần lễ chưa trở về nhà họ Đường, một cuộc điện thoại của ông cụ lại đem người gọi trở về.

Nhìn người đàn ông sáng sớm về mặt vẫn chờ ở phòng khách không đi, Úc Tử Ân có chút im lặng, quay đầu nhìn về phía bữa ăn sáng trên bàn ăn người khác mua về, là ở cửa hàng ăn sáng cô thích kia, hơn nữa tối ngày hôm qua cô ở phòng thiết kế bận rộn một đêm thật là làm đến không ăn, giờ phút này càng thêm đói bụng đến mức nhìn không rõ đường rồi.

“Ăn chậm một chút! Anh cũng sẽ không giành với em!” Chuyển sữa đậu nành sang một bên, Đường Minh Lâm nhìn lên cô gái trước mặt như quỷ chết đói đầu thai, bắt đầu đi lắc đầu, trên gương mặt tuấn tú vẻ mặt dịu dàng trước đây không có, “Hôm nay chúng ta có thể không cần trở về sớm như vậy, tránh cho lại bị mắng.”

“Mắng cái gì? Tôi gần đây lại không làm chuyện gì thực có lỗi với nhà họ Đường, không phải là muốn ly hôn với anh sao?”

Bị cô chặn lời như vậy, Đường Minh Lâm nhất thời không có khẩu vị, sững sốt áp chế tâm tình của mình, “Bà xã, hai ta có thể không nói chuyện ly hôn không?”

“A, thì ra cái người này mấy ngày căn bản chưa từng cân nhắc vấn đề này đúng không? Tôi nhớ được tôi có bảo anh suy nghĩ. Đây còn không phải khoảng cách, anh không phải cảm thấy nên cho tôi một câu trả lời chắc chắn sao?” Thay vì nín kén như vậy, còn không bằng cho cô sáng khoái!

“Muốn trả lời chắc chắn, vậy em cứ chờ đi! Chờ tôi nghĩ xong lại nói! Hiện tại tôi không muốn bàn về cái vấn đề này!” Đặt cái cốc xuống khẽ hừ một tiếng, anh đứng dậy rời khỏi bàn ăn, ném cho cô một bóng lưng cứng rắn.

“ ” Ngồi ở trên ghế, Úc Tử Ân nhìn bóng dáng rời đi kia, có chút không hiểu Đường Minh Lâm nghĩ ra sao.

Không phải anh vẫn luôn muốn ly hôn sao? Làm sao vào lúc này cô nguyện ý ly hôn, thì anh ngược lại không đồng ý rồi hả ? Còn nữa, không phải người yêu cũ của anh trở lại sao? Cô tác thành cho anh còn không được sao? Người đàn ông này thế nào càng ngày càng không thể nói lý rồi !

Bữa ăn sáng kết thúc trong không vui, trên đường trở về nhà họ Đường hai người ai cũng không lên tiếng, không khí trong xe lạnh đủ để tổn thương người do giá rét.

Trở về nhà họ Đường, bước vào phòng khách, nhìn mấy người trong phòng khách đang ngồi kia, Úc Tử Ân mới hiểu được, hôm nay về nhà ăn cơm có thể nói là Hồng Môn Yên, chị hai Đường Minh Lệ và Lâm Quân Dao Thương Uyển Nhu bình thường không thường xuyên trở về đều ở đây, ngay cả lão đại Đường Minh Sâm một mực ở trong quân đội cũng trở về rồi.

Đây là từ khi bọn họ kết hôn tới nay, người của Đường gia lần đầu tiên tập trung đông đủ như vậy, thời điểm kết hôn Đường Minh Sâm ở bộ đội diễn tập không có trở về, chị hai Đường Minh Lệ luôn luôn nhìn cô không vừa mắt, trước khi cô kết hôn một ngày viện cớ ra nước ngoài du lịch.

Hôm nay ngọn gió nào thổi trúng, nhiều người tập trung ở một chỗ như vậy, chuẩn bị thẩm định xem xét 3 lần đây!

Quay đầu đi, cô liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, nhìn trận thế lớn như vậy, Đường Minh Lâm cũng quay đầu nhìn cô, mặt lo lắng, cuối cùng vẫn không nhịn được tiến tới nói trấn an bên tai cô: “Đừng lo lắng, có anh đây!”

Một màn mập mờ này rơi vào trong mắt những người khác, thật chói mắt.

Bên sofa, Úc Tử Ân dừng bước chân lại, lễ phép mở miệng: “Ba mẹ, anh cả, chị hai.”

“Ừ, trở về.” Trên ghế sa lon vị trí chủ đạo, Đường Chính Phong gật đầu một cái, coi như là đáp lại.

Thấy Đường Minh Sâm, Đường Minh Lâm cười cười, rõ ràng có chút ngoài ý muốn, “Anh, làm sao anh trở lại!”

“Bộ đội nghỉ phép, tôi trở về gặp chú.” Đường Minh Sâm một thân mặc thường phục màu xanh, thân là quân nhân trời sinh khí thế nghiêm nghị, kiêu ngạo uy nghiêm, mọi hành động tuyệt đối mang theo khí thế quân nhân.

Quay đầu, nhìn anh nhìn về phía Úc Tử Ân Đường bên cạnh Minh Lâm, chậm rãi đứng lên, “Ân Ân, đến phòng sách một lát, tôi có lời muốn nói với cô.”

“Vâng!” Gật đầu một cái, Úc Tử Ân nhìn Đường Minh Lâm một cái, xoay người đi theo Đường Minh Sâm bước chân lên lầu, giảm đi vài ánh mắt của mấy người phụ nữ trong phòng khách.

Cô cũng không hiểu, tại sao phụ nữ nhà họ Đường, phụ nữ có liên quan đến nhà họ Đường, làm sao đều không thích cô, cô cứ làm người ta ghét như vậy sao?

Lắc đầu, cô ném cái này vấn đề ra sau óc, đi vào phòng sách của Đường Minh Sâm.

Phòng sách này cô vẫn là lần đầu tiên tới, bình thường phần lớn thời gian Đường Minh Sâm đều không ở nhà, cô và Đường Minh Lâm kết hôn lâu như vậy, chỉ là cũng mới gặp một lần, cộng thêm lần này là lần thứ hai, không tính là thân thiết, anh đột nhiên nói có lời gì muốn nói với bản thân, thật ra khiến cô cảm thấy ngoài ý muốn.

“Ngồi!” Nghiêng người sang, Đường Minh Sâm ngồi vào ghế sa lon, nhàn nhạt làm một tư thế mời với cô.

“Vâng!” Ngồi ở trên ghế sa lon, cô khẩn trương ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện khí phách lạnh lùng, khí thế mạnh mẽ bao phủ ở bốn phía, khiến cho cô cảm thấy có chút khó thở.

Trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì, vì hóa giải khẩn trương lúc này, cô ngẩng đầu lên cố làm bình tĩnh mở miệng: “Anh cả, anh tìm em là có chuyện gì sao?”

Gật đầu một cái, Đường Minh Sâm cầm phần tài liệu từ bên cạnh khay trà đưa cho cô, ánh mắt nhìn về phía cô nhiều hơn mấy phần quan sát và thưởng thức: “Ân Ân, thân phận của cô để cho tôi cảm thấy rất hứng thú.”

Nhìn về phía anh ánh mắt bỗng run lên, Úc Tử Ân khẩn trương nhìn anh, mặt không hiểu nhận lấy tài liệu, “Anh cả, em không hiểu rõ ý của anh là gì. Em chỉ đúng là con gái một nhà giàu mới nổi, có cái gì có thể khiến người ta cảm thấy hứng thú?”

“Có phải hay không, chính cô nhìn thì biết!” Anh chỉ chỉ phần tài liệu trong tay cô cái kia, “Xem thật kỹ một chút.”

Kinh ngạc cúi đầu, Úc Tử Ân nhìn phần tư liệu tuyệt mật trong tay này, không xem không biết, vừa nhìn thật đúng là để cho cô sợ hết hồn!

Tay run run, cô bỗng nhiên ngẩng đầu, cảnh giác theo dõi anh, “Những tài liệu này, anh lấy được từ đâu?”

Những thứ tư liệu này cực kỳ bí mật, không phải là quan hệ bình thường không thể nào lấy được, Đường Minh Sâm, anh rốt cuộc là ai!

“Cô biết tôi hiện tại chịu sự quản lý của binh chủng nào không?” Chậm rãi đứng lên, Đường Minh Sâm trầm tĩnh (âm trầm và bình tĩnh) nhìn cô, ánh mắt thâm thúy lộ ra một cổ sắc bén.

“Có thể lấy được những tài liệu này, trừ ngành tình báo quốc quốc tế, một cái nữa chính là bộ đội đặc chủng.” Ngược mắt, cô lạnh lùng nhìn anh, cả người như một con nhím đối với anh cực kỳ phòng bị: “Anh hẳn là một phần của bộ đội đặc chủng tình nhuệ đi?”

Gật đầu một cái, Đường Minh Sâm nhìn bộ dáng cô cảnh giác kia, không thể nhịn được cười cười, “Không cần lo lắng, tôi không phải có lòng muốn điều tra cô, mà là cô khoảng thời gian trước vào trong cục cảnh sát một chuyến, theo ngành tình báo điều tra của chúng tôi chính là cái người kia liên lụy cùng nhau đến rồi, cho nên tôi mới cho người điều tra tư liệu của cô. Nếu như không vận dụng quan hệ, muốn biết thân

phận của cô cũng không dễ dàng, tư liệu ở đây trước khi cô tiến vào Thụy Nhĩ tất cả đều là trống không, không cần lo lắng có người sẽ tra ra cái gì.”

“Anh. . . . Anh là bởi vì vụ án ma túy mấy ngày trước điều tra được tư liệu trên người tôi?” Nhắc tới sự kiện kia, cô không khỏi tăng thêm mấy phần thận trọng, “Nếu có thể điều tra được chuyện này, như vậy anh cũng rõ ràng, những thuốc phiện kia xuất ra từ tay người nào chứ?”

“Dĩ nhiên. Bây giờ chúng tôi hợp tác điều tra với cảnh sát, tạm thời không muốn bứt dây động rừng, cũng hi vọng người bên kia đừng quá kích động, tránh cho quá nhiều hành động của chúng tôi.”

“Tôi biết rồi! Bên chúng tôi vốn cũng không tính toán nhúng tay vào, các anh đã bắt đầu điều tra cùng cảnh sát, vậy chúng tôi cũng có thể bớt việc rất nhiều.” Đói bụng một chút, cô làm như nghĩ tới điều gì, khẽ cười một tiếng, “Con gái nhà người ta hiện tại quán em trai anh không thả, anh chính là nhắc nhở một chút anh ta tự giải quyết cho tốt đi!”

Mặc dù mới vừa nghe được tin tức bọn họ muốn ly hôn, anh vẫn làm bộ như cái gì cũng không biết, không chút để ý hỏi ngược lại: “Cô là vợ của cậu ấy, phải nhắc nhở cũng là cô nhắc nhở chứ?”

“Tôi hiện tại đi nhắc nhở anh ta, sợ rằng anh ta sẽ cho rằng chính tôi đi khích bác ly gián, khích bác anh ta và bạn gái cũ trong chuyện tình cảm. Loại chuyện thất đức này, tôi không làm!”

“Thật sao? Tôi lại không cho là như vậy, nhưng nếu cô mở miệng, cậu ấy sẽ coi trọng chuyện này. Cậu ấy là tôi nhìn lớn lên, tôi hiểu rõ cậu ấy hơn so với cô, hai mươi mấy năm qua tôi chưa từng thấy cậu ấy lúc nào thì nghe lời như vậy, nhưng là lời của cô nói, thế nhưng cậu ấy lại mỗi một câu cũng ghi tạc chú ý, lời của cô nói, so với ai nói cũng có tác dụng hơn.”

“Anh cả anh không cần phải cho tôi mang mũ cao (ý chỉ được cho là người quan trọng), tôi hiểu biết rõ mình nặng mấy cân mấy lượng, chính tôi ở trong lòng anh ta còn chưa có quan trọng như vậy.” Dừng một chút, cô trực tiếp nói: “Huống chi, tôi với anh ta cũng chuẩn bị ly hôn.”

“Hai đứa. Thật sự không đi tiếp được nữa?” Đường Minh Sâm nhìn cô, nghiêm túc mà không hiểu.

“Hôn nhân không có tình yêu chỉ biết mắc thêm sai lầm, thay vì kéo dài làm tổn hại lẫn nhau như vậy, còn không bằng chấm dứt sớm một chút. Đối với anh ta tốt, cũng đúng tôi tốt! Ít nhất mẹ có thể đem cô dâu mẹ thích mang về bên cạnh sớm một chút, tôi cũng vậy có thể giải thoát.”

Gả vào Hào Môn chưa chắc liền hạnh phúc, mà cô hôm nay, thể xác và tinh thần mệt mỏi.

“Hi vọng về sau cô sẽ không hối hận.” Xoay người, anh lấy lại phần tài liệu trong tay cô, cầm lấy cái bật lửa đem tài liệu đốt sạch không còn một mống.

“Chuyện của cô tôi sẽ không nhắc tới với người thứ hai, không cần lo lắng. Chuyện này nếu như cô có thể không nhúng tay liên tục không nên nhúng tay, liên lụy đến mấy đại án quốc tế (vụ án quốc tế), đối với cô mà nói có chút nguy hiểm, chính cô phải cẩn thận!”

“Em hiểu biết rõ, em sẽ cẩn thận! Cám ơn anh cả!” Đứng lên, cô không dừng lại thêm, “Chính anh cũng cẩn thận, có gì cần giúp một tay, xin cứ mở miệng!”

“Được!” Gật đầu một cái, Đường Minh Sâm cũng không khách khí với cô.

Từ phòng sách ra ngoài, Úc Tử Ân mới vừa ngẩng đầu, nhìn một cái liền thấy bóng dáng chờ ở trên hành lang, thấy cô ra ngoài, Đường Minh Sâm vội đi tới, khẩn trương nhìn cô, lại phát hiện sắc mặt cô có chút không tốt, vội vàng hỏi: “Anh cả không có nói gì với em chứ?”

“Không nói gì, liền hỏi tình trạng của anh gần đây một chút mà thôi.” Hất tay của anh ra, cô tránh né ánh mắt của anh, xoay người trở về phòng ngủ.

Theo sau đi vào, Đường Minh Sâm nhìn cô, suy nghĩ cẩn thận một chút, cảm thấy hình như nên giải thích với cô một chút Thương Uyển Nhu và Lâm Quân Dao tại sao ở nhà, nhưng lời nói đến khóe miệng, lại không biết làm như thế nào mở miệng, giấu đầu hử đuôi ngược lại sẽ khiến cho cô cảm thấy dối trá.

“Tôi nói, hôm nay trong nhà thật là đủ náo nhiệt nha! Thí sinh làm con dâu phù hợp trong suy nghĩ của mẹ tất cả đều gọi trở về rồi, đây là tính toán để cho anh cưới một người đây?”

“Anh không biết họ có ở nhà, không liên quan với anh!” Anh đúng là không biết họ cũng ở nhà họ Đường này, nếu không anh sẽ không mang theo cô trở về.

“Chuyện này nếu đổi lại ở thời cổ đại, người đàn ông tam thê tứ thiếp không có gì ngạc nhiên, anh có đem hai người phụ nữ trong phòng khách kia cũng cười về nhà tôi đều không có ý kiến, ngược lại càng có thể biểu hiện tôi đây là một người rộng lượng và tha thứ. Chỉ là hôm nay anh cả chị hai đều ở đây, mẹ làm mất mặt mũi của tôi như vậy liền có chút quá!”

“Bà xã, em hẳn là ở đây không sống được, chúng ta hiện tại liền đi thôi? Tránh cho em lại phải xem sắc mặt bọn họ.”

Mới nghe đến anh nói như vậy, Úc Tử Ân ngăn người, ngược lại cảm thấy ngạc nhiên, khẽ cười một tiếng, “Trước đây họ ở nhà, anh đều hận không được làm tôi khó khăn xuống đài cười nhạo tôi, hôm nay làm sao sẽ mở lòng từ bi quan tâm đến tâm tình của tôi rồi hả?”

“Em là vợ anh, anh không thể quan tâm em sao?” Bị cô lạnh lùng giễu cợt đáp lại, Đường Minh Lân đột nhiên cảm thấy tâm có chút lạnh.

“Đây hình như cũng không là vấn đề quan tâm chứ?” Đi lên trước, cô hài hước nhìn anh, giơ tay lên cột nơ nâng cằm của anh lên, “Đường Tam thiếu, sẽ không là yêu nên coi trọng tôi đi?”

Bị cô nhạo báng như vậy, sắc mặt Đường Minh Lân cứng đờ, kéo tay của cô ra, quay đầu tránh né ánh mắt của cô, “Em là vợ tôi, giữa hai vợ chồng nói yêu cũng không kỳ quái!”

“Thật sao? Nhưng lúc trước người nào nói với tôi người nào yêu người kia trước liền thua? Nếu thua trò chơi liền kết thúc, người thắng làm vua, người thua rút đi! Cái người này coi như là đồng ý ly hôn với tôi sao?”

Quanh đi quẩn lại, đề tài lại trở lại trên vấn đề ly hôn, Đường Minh Lân quay đầu không vui lườm cô một cái, bỗng chốc đưa tay, một tay đem cô gái nhỏ khiêu khích trước mặt kéo đi tới đây: “Ly hôn ly hôn! Em bây giờ suy nghĩ đây trong đầu chính là ly hôn với anh sao? Ly hôn xong đầu tiên chạy đến trong ngực của Lam Mộ Duy sao? Em cứ không thể chờ đợi như vậy sao?”

“Chuyện này không có liên quan với Lam Mộ Duy, anh đừng đem bực tức đổ lên trên người người khác. Đây là nhà họ Đường, tôi không muốn cãi nhau với anh!” Nói xong, cô lạnh lùng đẩy tay của anh ra, xoay người đi tới bên cửa sổ, đưa lưng về phía anh che giấu cảm xúc cuộn cuộn trong ngực.

Nhìn cô, Đường Minh Lân khẽ hừ một tiếng, xoay người sắp cửa bỏ đi.

—— quân môn cứng chiều cười ——

Cũng không biết thời điểm Thương Uyển Nhu và Lâm Quân Dao ở nhà họ Đường bị bà Đường cho uống mê hồn dược gì, ba ngày hai bữa hai người thay phiên hện gặp mặt với cô, Úc Tử Ân phiền chết đi được.

Vì giải quyết triệt để vấn đề, cô định đem hai người cùng hện đến một chỗ nói rõ ràng.

Lâm Quân Dao và Thương Uyển Nhu một trước một sau bước vào quán cà phê, nhìn bóng dáng đang ngồi bên cạnh cửa sổ, lắc mông đi tới.

Nghe được tiếng bước chân, Úc Tử Ân xoay đầu lại, nhàn nhạt nhìn thoáng qua các cô, cảm giật giật, “Mời ngồi!”

“Hai vị gấp đem tôi hện ra như vậy, là có chuyện gì phải nói sao? Nếu như là vậy, vậy thì nói xong một lần đi! Tôi tương đối bận rộn, không có thời gian.” Hai người vừa mới ngồi xuống, Úc Tử Ân liền đi thẳng vào vấn đề.

“Chúng tôi vì cái gì mà đến cô hẳn là rõ ràng so với bất kỳ ai khác, cô có điều kiện gì liền nói ra đi!” Lâm Quân Dao ngược mắt nhìn cô, gương mặt tự tin.

Tự tin của cô ta thật ra khiến Úc Tử Ân bội phục, chỉ là so sánh với Thương Uyển Nhu trầm ổn, cô ta còn thiếu vài phần cơ trí, nếu bàn về tâm kế, Thương Uyển Nhu cũng không phải như Lâm Quân Dao.

Cả hai đều không phải là hiền lành, cô lập tức trêu chọc cả hai, cô không khỏi cảm thán, phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ?

“Tôi không có điều kiện gì, hai cô không phải là muốn khiến cho tôi và Đường Minh Lân ly hôn, chỉ là trong lòng tôi tương đối hiếu kỳ, theo tôi nếu như anh ấy thật sự ly hôn, anh là một người đàn ông, hai người phụ nữ các cô, làm sao chia? Chẳng lẽ các cô muốn anh ấy đem hai cô cũng cưới trở về sao? Một kiêu ngạo một làm thiệp?”

“Đây là chuyện của chúng tôi, cũng không phiền đến cô quan tâm! Chỉ cần hai người ly hôn, những thứ khác chúng tôi tự mình có thể giải quyết!”

“A, thì ra là vậy!” Thì ra là hai người đã đạt được thỏa hiệp rồi, thống nhất nhất trí đối ngoại!

Gật đầu một cái, cô cũng không nói nhảm với các cô, “Các cô đã đạt được thỏa hiệp, vậy tôi cũng nói cho các cô biết, bây giờ là Đường Minh Lân không chịu ly hôn, các cô nếu như muốn làm công tác tư tưởng mà nói, phải đi tìm anh ấy! Chỉ cần anh ấy chịu ly hôn, tôi đồng ý vô điều kiện. Về phần những thứ khác, các cô cũng không cần quan tâm, đó là chuyện giữa tôi và anh ấy, cũng không cần người thứ ba nhúng tay!”

Dừng một chút, cô ý vị không rõ nhìn về phía Lâm Quân Dao, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười cảnh cáo nói: “Nhưng nếu các cô người nào giở thủ đoạn ở sau lưng tôi, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở các cô trước!”

Mặc dù cô không quan tâm các cô khiêu khích mình một chút, nhưng mà cô cũng không phải là không có nguyên tắc.

65. Chương 65: Boss Lớn!

Có một loại người khiến Úc Tử Ân không nghĩ tới, chính là loại vì một người đàn ông, mà thà làm ngọc vỡ.

Ở ngã tư đường, xe của cô vừa mới lái ra, thì ở khúc quanh bên kia đường có một chiếc xe thể thao màu đỏ chạy thẳng về phía cô, mà cô thì lại đang lái xe đi tới khúc quanh đó, không biết là do cô tránh quá chậm hay là đối phương lái xe quá nhanh, hai chiếc xe con cứ như vậy phanh một tiếng đụng vào nhau.

Đụng mạnh liệt khiến cho tay lái của Úc Tử Ân bị loạn choạng, xe đâm thẳng vào hàng rào phía trước, nối tiếp sau đó là một loạt tiếng va chạm.

Đập đầu thật mạnh vào trên tay lái, ngực bắt đầu đau nhức, cô ráng chịu đựng cơn đau, tháo dây nịt an toàn bước xuống xe, sau lưng là một hàng dài các xe ô tô đụng vào nhau liên tiếp, mà chiếc xe thể thao lao tới xe cô kia đã bị một chiếc xe khác tông vào đuôi xe đâm vào bên kia.

Không muốn nói nhiều, cô nghiêng người lấy di động ở trong xe lập tức báo cảnh sát, đúng lúc cô đi tới trước chuẩn bị nhìn thử xem người trong xe thể thao kia có bị thương gì không, lại không nghĩ rằng người cô thấy lại là Thương Uyển Nhu!

Vuốt vuốt trán, cô ôm ngực, nhớ tới tình cảnh mới vừa rồi chiếc xe này đột nhiên lao ra giống như hận không thể đụng chết cô vậy, đột nhiên có chút dở khóc dở cười.

Đều do cô quá sơ suất, đánh giá thấp tâm kế của bọn họ, lại đặt mình vào nguy hiểm, đổi lại là cô, sợ rằng cũng không thể đề ra được phương án xử lý ác độc như vậy.

Không còn hơi sức, cô cố gắng gọi điện thoại cho Tiểu Mễ và Tiểu Toa, nói cho các cô ấy biết địa chỉ xảy ra sự việc, rồi sau đó cô xoay người ngồi trở lại vào trong xe, chờ đợi cảnh sát giao thông tới đây xử lý.

Nguyên nhân chỉ là một vụ tai nạn giao thông, lại không nghĩ rằng truyền thông tin tới người nhà hai gia đình với tốc độ nhanh đến chóng mặt làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Vốn không muốn để cho Đường Minh Lân thay mình dọn dẹp cục diện rối rắm này, nhưng nhìn thấy người nhà họ Đường vội vã chạy tới đây, cuối cùng Úc Tử Ân cũng gọi điện thoại cho Đường Minh Lân, để cho anh ta tới đây một chuyến.

Sự cố cũng không phải là do cô gây ra, mà cô cũng cũng không phải là cố ý, vội vã chạy tới bệnh viện thì thấy Cố Tổ Lan và mẹ của Thương Uyển Nhu đứng ở ngoài phòng giải phẫu, trong khi đó Cố Tổ Lan không hỏi thử một câu nguyên nhân đã gở tay lên tát Úc Tử Ân một bạt tai.

“Úc Tử Ân! Lòng dạ của cô tại sao lại ác độc như vậy! Uyển Nhu tốt bụng hẹn cô đi ra ngoài uống trà, cô đồng ý là được, tại sao lại đem đẩy nó vào bệnh viện hả! Cô có ý gì đây! Thấy Uyển Nhu thích Minh Lân cho nên cô hận đến mức muốn nó chết sao? !”

Cố Tổ Lan còn chưa có nghe xong lời giải thích của cảnh sát, không phân biệt tốt xấu liền đổ ập mọi tội lỗi xuống người của Úc Tử Ân, sau đó rống lên, một lòng bà ta nhận định cô chính là người gây ra họa.

Đành bị một bạt tai, Úc Tử Ân còn chưa có thở nổi, ngực lại lần nữa đau nhói, cô vừa muốn ngẩng đầu lên giải thích, lại bị mẹ của Thương Uyển Nhu đứng một bên hung hăng túm lấy cô lắc mạnh, khóc kêu gào bảo cô đền con gái: “Kẻ tiện nhân này! Nếu như con gái của tôi có mệnh hệ gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho cô!”

Hai phe đánh nhau, cảnh sát đứng một bên thấy vậy, vội tách hai người ra, bị ngăn cản ở sau lưng cảnh sát, Úc Tử Ân khê tựa vào vách tường, nhẹ nhàng hô hấp, vết thương trên ngực đã khiến cho cô không có hơi sức đi cãi cò nữa.

Chậm rãi ngược mắt lên, sắc mặt của cô ngày càng trắng xanh nhìn hai vị phu nhân phách lối vô lễ trước mặt, cười lạnh một tiếng, rốt cuộc cô hiểu rõ thì ra là còn có người so với loại người có tâm địa xấu xa còn buồn nôn hơn nhiều.

Vội vã chạy tới bệnh viện, Đường Minh Lân nhìn thấy ba người đứng đó, thì ngẩn người, cuối cùng tầm mắt khóa ở trên người của Úc Tử Ân.

“Bà xã, em không sao chứ? !” Vội vàng đi lên trước, anh khẩn trương cúi đầu tra xét vết thương của cô, chợt nhìn thấy trên khuôn mặt trắng bệch của cô có dấu vết hồng hồng in hình năm ngón tay, anh liền quay đầu nhìn về phía mẹ của mình và mẹ của Thương Uyển Nhu, đôi mắt u ám thâm trầm: “Ai đánh cô ấy!”

Hình như là chưa từng thấy con trai bảo bối của mình quan tâm chăm sóc cho cô ta như vậy, Cố Tổ Lan lộ ra vẻ mặt khinh thường ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn con trai, lại nhìn qua Úc Tử Ân, tức giận bùng nổ: “Mẹ đánh đó, thì sao? ! Không thể được sao? !”

“Mẹ! Đây là ta vợ của con, tại sao mẹ lại không nói lý lẽ như vậy!” Một bên là mẹ của mình, một bên là vợ của mình, Đường Minh Lân bị kẹp ở giữa hai người phụ nữ, lần đầu tiên anh cảm thấy thật bất đắc dĩ.

“Tại sao mẹ lại cần nói lý lẽ? Mẹ là bề trên lại không thể dạy dỗ cô ta sao? ! Con nhìn xem, cô ta làm cho Uyển Nhu biến thành hình dáng gì!” Con trai không giúp mình nói chuyện, làm cho Cố Tổ Lan càng thêm nổi trận lôi đình, hai bên mẹ chồng nàng dâu luôn luôn không hợp nhau, lại có con trai làm trung gian chen vào, nước với lửa càng thêm xung khắc.

“Mẹ còn biết mình là bề trên, vậy mà còn đối xử với con cháu thế sao? Dẫu gì cô ấy cũng là con dâu của mẹ, coi như mẹ không thích cô ấy đi, thì cũng không thể quá đáng như vậy được!”

“Đường Tam! Con nói chuyện với mẹ như vậy sao? !” Càng nói càng thái quá, nhìn con trai bảo bối một lòng bảo vệ Úc Tử Ân, Cố Tổ Lan không nhịn được nổi trận lôi đình, “Mẹ là mẹ con, chứ không phải là kẻ thù của con! Con cưới con tiện nhân này về thì cũng thôi đi, vốn là mẹ chỉ muốn nếu cô ta sinh ẻ cháu trai, thì mẹ có thể không so đo thân phận của cô ta! Nhưng hai người kết hôn lâu như vậy rồi, mà ngay cả một động tĩnh nhỏ cũng không có, thấy thế nào cũng giống như là gà mái không hán là có thể đẻ trứng! Cô gái như vậy, con cần làm cái gì!”

“Mẹ! Mẹ đừng nói nữa. Con không cho phép mẹ vũ nhục Ân Ân, cô ấy là vợ của con, coi như mẹ là mẹ con, thì con cũng không cho phép!” Những lời nói khó nghe kia của mẹ, làm Đường Minh Lân nổi giận, lạnh lùng nhìn chằm chằm người mẹ luôn luôn dục vọng tôn quý của mình, giờ khắc này thế nhưng anh lại cảm thấy thật xa lạ.

Hôn nhân của anh là chuyện của chính bản thân anh, không cần bọn họ phải nắm trong tay mọi việc, vậy mà hôm nay, cũng là bởi vì có mẹ tham gia, lại dẫn đến tình cảnh như vậy.

Tất cả mọi nỗ lực muốn văn hồi của anh, hôm nay sợ rằng.

“Àm ĩ gì thế! Nơi này là bệnh viện, không biết giữ yên lặng sao? !” Y tá đi ngang qua nhìn thấy, lớn tiếng chen vào nói.

Không khí trong nháy mắt trở nên lúng túng mà lạnh lẽo ——

Chậm rãi đứng thẳng người dậy, Úc Tử Ân hài hước ngẩng đầu lên, lôi kéo ống tay áo của Đường Minh Lân, mệm mĩm mở miệng: “Đừng làm ồn! Chuyện lần này như thế nào, các người cứ đi hỏi cảnh sát đi! Nếu như đúng là tôi là người gây ra họa, tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn, đền mạng cũng được, nhưng nếu như không phải, tối thiểu tiền thuốc thang tôi có thể bồi thường.”

Quay đầu, cô xoay người về phía cảnh sát, lấy ra tấm danh thiếp trong giỏ xách đưa cho họ, “Đây là danh thiếp và chứng minh nhân dân của tôi, sự cố lần này nếu là do lỗi của tôi gây ra thì tôi sẽ phụ trách hoàn toàn, nhưng cũng xin các anh điều tra công bằng, không nên đổ hết mọi tội danh lên người tôi, tôi sẽ coi đó là sự trả thù, và tôi cũng sẽ không vì một cô gái mà bồi thường bằng tánh mạng của mình, làm phiền các anh rồi !”

“Được, chúng tôi sẽ xử lý công bằng! Sự cố xảy ra lần này tôi đã cho người đi lấy bằng giám sát, có tin tức gì tôi sẽ điện thoại cho cô!” Nam cảnh sát nhìn cô một cái, cô gái yếu đuối mà kiên cường này, khiến cho người khác đồng tình mà cũng làm cho người ta đau lòng.

Gật đầu một cái, Úc Tử Ân quay đầu nhìn về phía Đường Minh Lân, “Chuyện ly hôn tốt nhất anh nên suy tính đi! Vẫn là câu nói kia, cái gì của nhà họ Đường tôi cũng không thêm, chỉ cần anh đem cổ phần của công ty Bảo Úc trả lại cho tôi là được! Nếu như anh không muốn trả, tôi chỉ có thể thông qua luật pháp để lấy về, hoặc là tôi dùng tiền mua lại tất cả cổ phần đó cũng có thể.”

Hít một hơi thật sâu, cô chịu đựng cơn đau ở ngực, quay đầu nhìn ánh mắt ảm đạm của Đường Minh Lân, khổ sở mở miệng: “Tôi cho anh ba ngày suy nghĩ, ba ngày sau nếu như anh không tới lấy giấy thỏa thuận li hôn, tôi sẽ bảo người đem qua cho anh, anh chỉ cần ký tên là được rồi.”

“Bà xã, em đang nói gì vậy! Đến nước này rồi, em có thể không cần nói chuyện này ra không được sao?” Nhìn vẻ mặt tái nhợt của cô, đột nhiên Đường Minh Lân lại có một loại cảm giác bất lực, vết thương ở ngực từ từ mở rộng ra.

Cô ấy chưa bao giờ dùng cái giọng bình thản như vậy nói chuyện với anh, sự bình tĩnh này khiến cho anh hít thở không thông.

Anh và cô gần nhau như vậy, nhưng sao anh lại cảm giác được, có một món đồ gì đó đang dần dần đi xa, dù cho anh có làm như thế nào cũng sẽ không bao giờ bắt lại được.

Quay đầu, cô nhìn Cố Tố Lan đứng đối diện, người phụ nữ này chưa bao giờ chấp nhận mình, cô cười nhạt một tiếng, giống như trở lại với vẻ bình thường, gió nhẹ nước chảy: “Rời khỏi con trai của bà, có lẽ đây là điều bà muốn nhìn thấy nhất, không lâu nữa bà sẽ thỏa mãn. Cái này coi như người con dâu này, đưa ẹ chồng món quà tặng cuối cùng.”

Chậm rãi tách khỏi tay của Đường Minh Lân, cô ngược mắt nhìn anh một cái, trong đôi mắt kia tràn đầy ảm đạm nhưng chưa bao giờ có đau đớn, đó là một chỗ xa lạ, nhưng cũng đã còn quan hệ gì với cô nữa rồi.

Từ đầu đến cuối, cô cũng chưa từng hy vọng bất kỳ người nào nhà họ Đường thương tiếc mình, bao gồm Đường Minh Lân, cũng giống vậy.

“Hi vọng tốt nhất anh nên suy tính lời nói của tôi!” Quay đầu, cô xoay người thả bước chân nặng nề rời đi.

Sau lưng, Đường Minh Lân khổ sở thấp tiếng gọi: “Ân Ân.”

Nhìn cô càng lúc càng đi khuất tầm mắt mình, anh mơ hồ cảm thấy được, lần này, giống như anh đã không thể giữ được cô nữa rồi.

—— quân môn sủng hôn ——

Mới vừa đi ra khỏi bệnh viện, Úc Tử Ân ngược mắt nhìn xe cộ trên đường, vô lực dựa vào cái cây bên cạnh, vết thương trên ngực càng ngày càng nặng, ho khan một hồi, máu đỏ tươi từ trong cổ họng trào lên!

Tầm mắt mờ mịt, hình như cô thấy được Tiểu Mễ và Tiểu Toa đang chạy về phía cô, rồi sau đó bản thân rơi vào trong bóng tối.

Lúc nhận được điện thoại, Úc Bảo Sơn đang cùng Dịch Khiêm và mấy kỹ sư đi thị sát đo lường ở tây thành, hai công ty hợp tác không có bất kỳ tà niệm nào với mảnh đất tây thành này, điều này làm cho Úc Bảo Sơn vui mừng đến vài ngày không thể nhắm mắt, đối với người đàn ông Dịch Khiêm này ông chỉ có thể nói là tán thưởng thêm mà thôi.

Nhận được điện thoại của tiểu Toa, rõ ràng là lúc đó Úc Bảo Sơn có chút ngoài ý muốn, nhưng khi nghe được đầu kia người ta nói nguyên nhân, ông lão thô tục rốt cuộc cũng không thể khống chế được âm thanh của mình nữa mà rống to: “Cái gì? ! Ân Ân bị thương? Ở bệnh viện nào? ! Được. Tôi lập tức tới đây!”

Nghe được Úc Tử Ân bị thương, Dịch Khiêm đột ngột ngẩng mặt lên từ trên bản đồ, ngược mắt nhìn về phía Úc Bảo Sơn đang vội vàng đi về phía mình: “Sao vậy? Ân Ân đã xảy ra chuyện?”

“Nói là vào bệnh viện, nhưng chưa rõ là xảy ra chuyện gì! Tổng giám đốc Dịch, thật xin lỗi, tôi phải chạy tới đó một chuyến, chuyện bên này.”

“Tôi và ông cùng đi xem một chút đi!” Nói xong, anh đem bản đồ trong tay giao cho thư ký đứng một bên, “Văn Khâm, nơi này giao cho cậu!”

“Vâng!” Văn Khâm gật đầu một cái, lấy ra cái chìa khóa giao cho anh.

“Tổng giám đốc Úc, chúng ta chạy nhanh tới đó đi!” Quay đầu, đột nhiên Dịch Khiêm gật đầu nói với Úc Bảo Sơn, sau đó hai người bước nhanh ra chỗ đỗ xe.

Vội vã chạy tới bệnh viện, Úc Bảo Sơn còn chưa kịp lấy lại hơi, vừa nhìn thấy con gái bảo bối nằm trên giường bệnh, cả người giống như là bị rút đi hồn vía, nhất thời vẻ mặt trở nên trắng xanh!

Rất nhiều năm trước, cô gái ông thích nhất cũng là rời đi trên giường bệnh, cho nên đối với bệnh viện ông vẫn luôn có cảm giác sợ hãi, hôm nay nằm tại đây lại chính là cô con gái bảo bối duy nhất của ông, khiến ông càng thêm đau lòng đến không thở được.

“Bảo bối.” Run rẩy bước trước, Úc Bảo Sơn khản trương nhìn con gái còn đang nằm trên giường chưa tỉnh lại, kích động sắp khóc lên.

“Tiểu Toa, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Đang bình yên vô sự như vậy tại sao bây giờ lại vào bệnh viện! Hai người chăm sóc nó như thế hả!” Đau lòng con gái bảo bối, Úc Bảo Sơn nghẹn ngào hỏi.

“Chị ấy là do bị tai nạn xe cộ, bác sĩ nói là bị gãy hai cái xương sườn, lúc đưa tới bệnh viện hơi trễ, cho nên lồng ngực có tụ máu, đã làm phẫu thuật rồi, thuốc mê chưa có hết, qua hai giờ sẽ tỉnh lại.”

“Ồ, không phải là đưa tới bệnh viện hơi trễ, đó là do chị ấy đến bệnh viện, rồi tự mình té xỉu.” Tiểu Mễ đứng một bên chen vào nói, lại không nghĩ rằng bị tiểu Toa nói một câu xem thường: “Câm miệng!”

“Vốn chính là vậy mà! Tôi chỉ không rõ, tại sao chị ấy lại phải cứu cô gái kia, rõ ràng là cô ta cố ý đụng xe vào chị Úc.”

Giống như nghe ra được cái gì, Úc Bảo Sơn chợt xoay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Tiểu Mễ: “Các người đang nói tới ai? Là ai đụng con gái bảo bối của tôi? ! Tiểu Toa câm miệng, Tiểu Mễ nói rõ ràng cho tôi!”

“Còn không phải là con gái thiên kim của tập đoàn Thượng Minh sao! Cảnh sát nói là do cô ta đột nhiên lái xe đâm vào xe chị Úc, vậy mà chị Úc còn có lòng tốt đưa cô ta đi bệnh viện! Người này, đúng là lòng dạ rắn rết! Loại người như cô ta nên chết sớm một chút!”

“Tiểu Mễ!” Tiểu Toa ở một bên kéo kéo cánh tay của cô, “Em không nói chuyện không ai bảo em câm!”

“Chị.” Tiểu Mễ tức không nhịn nổi, ảo não dậm chân, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Trước cửa phòng bệnh, Tiểu Mễ kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng bên cửa, ánh mắt liền di chuyển lên xuống đánh giá, sau đó kinh ngạc mở rộng miệng đang muốn nói chuyện, thì đột nhiên Dịch Khiêm quăng tới cho cô ánh mắt khiến cho Tiểu Mễ nhất thời cảm thấy lạnh lẽo, nên đành im lặng.

Đi vào phòng bệnh, Dịch Khiêm lại làm cho tiểu Toa nhớ đến ánh mắt mới nãy của mình, tiểu Toa nhìn thấy như vậy cũng có chút ngoài ý muốn, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

“Tổng giám đốc Úc đừng quá lo lắng, Ân Ân không có việc gì đâu! Tôi đi hỏi bác sĩ một chút chuyện, đợi lát nữa sẽ trở lại!”

“Tổng giám đốc Dịch, thêm phiền toái cho cậu rồi!”

“Ông khách khí rồi, Ân Ân cũng là bạn của tôi mà.” Nghiêng đầu, anh nhìn chằm chằm cô gái với sắc mặt trắng bệch đang nằm trên giường bệnh, tay khẽ nắm chặt quả đấm, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Ở cửa phòng bệnh, đột nhiên Dịch Khiêm cúi thấp đầu nhìn hai chị em kia, một tay rút túi quần, lông mày thì nhíu lại, một lúc lâu mới nhàn nhạt mở miệng: “Hai người các cô đi đến đồn cảnh sát bên kia tìm hiểu tình hình một chút, sau đó xử lý bồi thường sự cố và thương lượng rõ ràng, còn nữa, đem bằng giám sát mang đến đây cho tôi.”

“Dạ, Boss!” Tiểu Toa một mực cung kính gật đầu một cái, lôi kéo Tiểu Mễ vẫn còn ở tình trạng ngẩn ngơ đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng của bọn họ rời đi, Dịch Khiêm cảm thấy nhức đầu vuốt vuốt cái trán, xoay người đi đến phòng viện trưởng.

Trong thang máy, Tiểu Mễ đang sững sờ chợt bừng tỉnh, quay đầu nhìn về phía tiểu Toa, “Chị, Boss lớn làm sao lại tới đây chứ? ! Ông trời! Mới vừa rồi em còn tưởng rằng mình nhìn lộn người rồi!”

“Mới vừa rồi em không nghe thấy sao? Anh ta là bạn với chị Úc!” Ngẩng đầu lên, tiểu Toa tức giận trắng mặt nhìn Tiểu Mễ một cái, mặc dù trong nội tâm cô hiểu rõ rõ ràng, nhưng cũng không muốn cùng cô em gái Tiểu Mễ thần kinh không ổn định này nói thêm cái gì.

66. Chương 66: Cùng Ngày Sinh Nhật

Khi Úc Tử Ân tỉnh lại, nhìn Úc Bảo Sơn ngồi bên giường bệnh, nhỏ giọng kêu ông một tiếng.

“Bảo bối, con đã tỉnh!” nghe được âm thanh, Úc Bảo Sơn vội vàng đứng dậy, khẩn trương nhìn cô, “Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái? Để cha gọi bác sỹ tới đây?”

“Không cần, con không sao.” Quay đầu, lúc này cô mới thấy trong phòng bệnh còn có một người khác đang ngồi.

Nhìn thấy anh, Úc Tử Ân hơi kinh ngạc, nhìn về phía cha mình, “Cha, tại sao Dịch thiếu lại ở chỗ này?”

“Lúc cha nhận được điện thoại của Tiểu Toa là đng thị sát bên phía tây thành, Dịch tổng sợ con có chuyện gì, cho nên cùng nhau tới đây! Bảo bối à, con thật sự hù chết cha! Về sau không cho phép con lái xe, muốn đi đâu để Tiểu Mễ Tiểu Toa mang con đi, bằng không cha sẽ mời tài xế cho con, nói gì con cũng không thể lại dọa tới cha nữa!”

“Cha...thật xin lỗi!” nghe Úc Bảo Sơn thăm nói về sự lo lắng của mình, Úc Tử Ân chua xót một hồi, không nhịn được mà trấn an, “Con không sao, chỉ là vết thương nhẹ thôi, cha đừng lo lắng! Con rất nhanh sẽ khỏe hơn!”

Nhìn cha lo lắng và khẩn trương, cô chắc chắn hiểu, đối với người ngay cả bị bệnh cũng không muốn đến bệnh viện, nhìn thấy tâm can bảo bối của mình nằm trên giường bệnh khẳng định sẽ rất lo lắng.

“Ừ, được, cha đã làm thủ tục nhập viện, đợi vết thương khỏi hẳn có thể trở về, Cha sẽ gác lại công việc, mấy ngày nay sẽ ở bệnh viện chăm sóc con.”

“Vết thương của con không nghiêm trọng chứ? Con cũng có thể về nhà nghỉ dưỡng mà!” Nói thật, cô không thích bệnh viện, không có chuyện gì thật sự không muốn tới, cả mũi toàn mùi thuốc sát trùng, hít thở một hơi cũng cảm thấy không thoải mái.

“Vậy không được! Nếu để lại di chứng gì thì làm sao? Cha mặc kệ, mấy ngày này con phải ngoan ngoãn nằm ngửa trong bệnh viện cho cha! Khỏe hẳn mới có thể về nhà!”

“Biết...” gật đầu một cái, cô nhìn bóng dáng đàng ngồi trên chiếc ghế đối diện, “Cha, con có chút đói bụng, cha đi hỏi bác sỹ xem con có thể ăn được gì, thuận tiện mua cho con một ít.”

“Được, cha sẽ đi! Con phải ngoan ngoãn cho cha!” Úc Bảo Sơn không yên tâm nhìn cô, quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm, trong lòng hiểu rõ con gái muốn hẳn ra ngoài, cũng không nói thêm gì, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

“Dịch thiếu, hình như tôi lại gây phiền toái cho anh rồi.” giống như mỗi lần cô ở bên cạnh anh đều không tránh được có chút vấn đề xảy ra.

“Không can hệ.” Đứng lên, Dịch Khiêm quay đầu nhìn về phía Văn Khâm vừa vịn đứng lúc gõ cửa, gật đầu một cái, đi tới cửa mới đưa tay tiếp nhận túi giấy mà hắn đưa tới.

“Dịch thiếu, anh đi làm việc của mình đi! Tôi có thể tự chăm sóc tốt ỉnh.” Sau khi Văn Khâm rời đi, cô quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm, có chút xấu hổ.

Hình như chính cô luôn gây thêm phiền toái cho anh, vào lúc này bị thương còn làm trễ nải thời gian của người ta, thật sự là bần khoản.

“Tôi cũng không vội!” Kéo ghế qua một bên ngồi xuống, anh lấy tài liệu trong túi giấy cùng với một cái thẻ căn cước, không nhanh không chậm an ủi cô, “Làm người quản lý, nếu như mọi chuyện đều phải tự mình xử lý, như vậy không khác nào phủ nhận tôi đây thật sự không có đủ tư cách làm quản lý sao?”

Cười khẽ một tiếng, anh nhìn về phía cô, “Tôi đã cho người đem đồ về, công tác bồi thường cũng đã xử lý tốt, cô cũng không phải là người gây họa, tiền thuốc thang cho thiên kim nhà họ Lâm cô cũng không cần chịu.”

“Cám ơn...” cô cảm kích nhìn anh, cảm ơn nói quá nhiều rồi, lại nói thì thật sự có vẻ xa lạ.

“Chúng ta là bạn bè, nên giúp đỡ nhau, về sau không cần khách khí như vậy, nếu không tôi lại nghĩ cô không xem tôi là bạn bè đấy!”

“Ừ, được!”

“Mấy ngày này cố gắng nghỉ ngơi, bên công ty tôi đã cho người xin phép cho cô rồi, không cần lo lắng.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Ngừng một chút, giống như nhớ tới điều gì, “Dịch thiếu, có thể giúp tôi tìm hai vị luật sư không?”

“Luật sư? Cô mời luật sư làm gì?” Anh khó hiểu nhìn cô, hình như chưa từng thấy cô nghiêm túc như vậy.

“Tôi muốn ly hôn, tìm luật sư thảo một phần thỏa thuận ly hôn.” Nhưng nếu Đường Minh Lân chịu cứ như vậy cùng cô ly hôn, cô cũng không cần chịu hành hạ như vậy, phải viết cái thỏa thuận ly hôn thật khó nhai đây.

“Tôi đem luật sư công ty cho cô mượn mấy ngày nhé! Mấy ngày nay hẳn cũng không có gì vội, cô có yêu cầu gì cứ nói với hẳn.”

“Được, cám ơn!” gật đầu, cô nhìn anh, “Chuyện ly hôn, trước tiên anh giúp tôi giấu, bên phía cha tôi sợ rằng không dễ gì trong thời gian ngắn có thể nói chuyện.”

“Tôi hiểu.” Đây là chuyện riêng của cô, anh chỉ là người ngoài, không tiện tham dự quá nhiều, cũng không nên xen vào chuyện của người khác.

“Nghe tôi nói ly hôn, anh hình như cũng không kinh ngạc?” nếu là hai người bạn thân của cô, sợ rằng lúc này đã nín lấy cô thực hiện chính sách “thắng thắng được khoan hồng” rồi, người đàn ông này giống như đã biết trước, một chút cũng không hỏi tới.

“Đây là chuyện riêng của cô, cô là người có chủ kiến, biết cần phải làm gì, cho nên mặc kệ cô muốn làm gì tôi cũng sẽ không ngăn cản, mặc dù tôi với Đường Tam là bạn bè, cũng đều sẽ làm như vậy.”

Nghe anh nói như vậy thật khiến cho lòng cô bình thường lại rất nhiều, có lẽ ly hôn đối với cô mà nói là một quyết định chính xác.

Trong phòng làm việc, Úc Tử Ân liếc nhìn đồng tài liệu được chất như núi, trưởng đoàn luật sư Phương Chính ôm tài liệu gõ cửa đi vào.

“Boss!” đứng trước bàn, Phương Chính cung kính nhìn về phía người đàn ông đối diện, đợi xong việc mới mở miệng.

Thấy là hẩn, Dịch Khiêm chậm rãi bỏ xuống tài liệu trên tay, “Chuyện làm xong rồi?”

“Đã làm xong, tôi mới từ bệnh viện quay lại, tình huống bên phía Úc tiểu thư cũng không có khó lắm, cô ấy không có yêu cầu gì đối với việc ly hôn, chỉ là muốn từ trong tay Đường Tam thiếu lấy về 20% số cổ phần thuộc tập đoàn Bảo Úc.”

“Thì ra là vậy...” gật đầu, anh giống như hiểu ra cái gì, nhú mày hỏi, “Bên kia đã tìm ra Đường tam thiếu chưa?”

“Vẫn chưa, Úc tiểu thư nói cho anh ta thời gian ba ngày, nếu như sau ba ngày anh ta vẫn không đưa qua thỏa thuận ly hôn, cô ấy sẽ đưa đơn hiệp nghị qua cho anh ta.”

“Được, tôi biết rồi, trong khoảng thời gian này, anh giúp cô ấy một chút đi.”

“Được, tôi hiểu! Chỉ là...”

“Việc gì?”

“ 20% cổ phần trong tay Đường Tam thiếu, nếu bản thân anh ta không đồng ý, Úc tiểu thư muốn lấy về sợ rằng không dễ dàng, nếu những cổ phần này trở thành tài sản chung của vợ chồng, Úc tiểu thư sẽ không thể lấy về được toàn bộ.”

“ 20% cổ phần, án chừng thực lực của tập đoàn Bảo Úc lúc này, cô ấy muốn mua về 20% cổ phần ít nhất cũng cần 700-800 vạn.” Theo tình hình của cô, nếu Đường Tam không chịu trả cổ phần ỉn, cô ấy tất nhiên sẽ dùng tiền mua lại.

“Đúng, điểm này tôi đã nhắc nhở với Úc tiểu thư, cô ấy nói sẽ xem xét.”

“Được, tôi biết rồi, anh đi làm việc đi! Máy ngày nay vất vả cho anh rồi!”

“Đây là trách nhiệm của tôi!” Gật đầu một cái, Phương Chính xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Chuyển động chiếc ghế, Dịch Khiêm đứng dậy đi đến bên cửa sổ, bóng dáng kiêu ngạo như quân vương, quan sát đường phố tấp nập, trên cao không tránh được rét lạnh, anh đột nhiên sinh ra một chút cảm giác cô đơn nhàn nhạt.

Quay đầu lại, anh nhìn vị trí trống rỗng bên cạnh, nghĩ thầm, vị trí này, có phải nên có người cùng anh đứng sánh vai, cùng anh chinh chiến, cùng nhau trong coi vương quốc của anh, cùng nhau chia sẻ tất cả những gì thuộc về anh.

Ngay lúc anh đang mất hồn, điện thoại lại vang lên, anh chậm rãi phục hồi, xoay người đi đến cầm lên điện thoại, nhìn dãy số trên máy, nhấn phím nghe, “Noãn Noãn?”

“ Tiểu Ngũ à! Thứ bảy là sinh nhật người đó, cháu đây đã tổ chức party cho người rồi! Người không thể cự tuyệt đâu...cháu sẽ rất đau lòng !” Bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói kích động của Noãn Noãn, giống như không thể chờ đợi muốn vọt tới trước mặt anh.

“Có thể, nhưng tiền đâu mà cháu tổ chức party cho ta chứ? Từ tiền tiêu vặt hàng tháng của cháu sao?” Người này nửa cười nhạo nửa đùa chọc cô, vừa mở miệng đã đâm vào chỗ đau của cô rồi, khiến cho cô nhóc bên kia kêu la oai oái.

“Ai nha, Tiểu Ngũ, sao người có thể vậy chứ! Đây chính là sinh nhật người mà, tại sao lại biến thành người bóc lột vậy! Quả nhiên lời của các cụ đều là chân lý, giai cấp tư sản cùng nhân dân lao động luôn đối lập!”

“Nếu giai cấp tư sản như ta đây đối lập với cháu, vậy tiền tiêu vặt mỗi tháng của cháu có cần thiết phải phát đúng hạn không?”

“Có có có, cái này có thể có!” liên quan đến vấn đề tiền tiêu vặt của mình, quyết không thể mơ hồ, cô nhóc vội vàng mở miệng, “Nếu cháu không có tiền alfm sao tổ chức tiệc mừng cho người chứ!”

“Sinh nhật ta là chuyện nhỏ, tùy tiện tổ chức một chút là được rồi, không cần nhọc công tốn kém, nếu như cháu muốn tới đây chúc mừng cùng ta, cháu tới là tốt rồi.”

“Vậy cũng tốt, Cháu muốn xin nghỉ để tới , người đừng ngăn cản cháu nha!”

“Tùy cháu, nếu thành tích thi không tốt, trừ 2 tháng tiền tiêu.” Giọng nói lạnh lạnh bên này điện thoại giống như đag dội trực tiếp một gàu nước lạnh vào cô nhóc bên kia.

“Nhà tư bản đúng là hung ác, mọi lúc đều nghĩ đến bóc lột nhân dân lao động! Cháu biết rồi, cháu sẽ nỗ lực! Cứ như vậy, bb!” đầu bên kia có người không bình tĩnh cúp điện thoại.

Bỏ xuống điện thoại, anh chợt nhớ tới ngày đó nhìn trên thẻ căn cước, theo bản năng nhìn vào ngày tháng trên điện thoại, không ngờ phát hiện, cô ấy lại cùng anh có chung ngày sinh nhật.

Sự phát hiện này khiến anh sững sốt chốc lát, bưng tỉnh, anh không chút do dự cầm lấy áo khoác trên ghế dựa, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc.

“Boss!?” Văn Khâm đứng bên ngoài đang định gõ cửa, nhìn bóng dáng từ bên trong đi ra, hơi sững sờ, “Ngài đây là muốn đi ra ngoài?”

“Ừ, tôi ra ngoài một chuyến! Có chuyện gì anh gọi điện thoại cho tôi!”

“Nhưng lát nữa Ngài phải chủ trì hội nghị ra mắt nhân hiệu của Thụy Nhĩ...”

Dừng một chút, Dịch Khiêm chợt nhớ tới bản thân còn có một hội nghị muốn tham dự, nhưng lại không thể không chế được bước chân của mình, “Đem hội nghị hoãn đến xế chiều, những việc khác đợi tôi trở lại rồi nói!”

“Vâng...” Nhìn bóng dáng vội vã rời đi, Văn Khâm thở dài có chút không biết làm sao, quay người đến phòng thư ký truyền đạt mệnh lệnh.

Hắn dường như đã rất lâu không thấy boss khấn trương như vậy rồi, đây là chuyện gì vậy nhỉ, lại có thể khiến boss đem hội nghị quan trọng như vậy hoãn lại, thật sự khiến hắn cảm thấy không thể tin được.

67. Chương 67: Người Đáng Thương Cũng Có Chỗ Đáng Hận

Sáng sớm bị người mất hồn kéo đi uống rượu giải sầu từ trong ổ, gương mặt Thượng Quan Triệt u ám chạy tới phòng, nhìn một người đàn ông muốn mở miệng uống rượu, cúi đầu liếc nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, bảy giờ sáng, sáng sớm đã xướng tuồng gì đây!

“Tôi nói này Đường Tam, sẽ không là buổi tối ngày hôm qua bị chị dâu đuổi ra khỏi cửa chứ, cả đêm ở chỗ này uống rượu giải sầu?” Đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, Thượng Quan Triệt nhìn người đàn ông đối diện có ánh mắt mông lung, tầm mắt rơi vào một đồng tàn thuốc trên bàn, mơ hồ hiểu ra cái gì, khẽ thở dài: “Sớm biết như thế sao lúc trước còn làm vậy! Nếu để cho bọn họ biết anh vì một người phụ nữ mà luân lạc thành bộ dáng này, chỉ sợ bị người ta chê cười!”

“Tôi định ly hôn với cô ấy.” Có lẽ, đây là thứ duy nhất anh có thể thành toàn cho cô.

Thượng Quan nói không sai, không ai quy định chồng trước không thể đuổi ngược theo vợ trước, tối thiểu ly hôn xong, anh còn có cơ hội bắt đầu cuộc sống lần nữa.

Thay vì cứ kéo hành hạ lẫn nhau, còn không bằng hiện tại thả tự do cho cô, thời điểm cô không hận anh, anh vẫn còn có cơ hội.

“Nghĩ kỹ rồi?” Ngược mắt vẻ lưu manh, vẻ mặt Thượng Quan Triệt thành thật hỏi.

“Nghĩ kỹ! Thật ra thì tôi chỉ sợ, sợ sau khi cho cô ấy tự do, tôi sẽ không theo đuổi được.” Cũng không phải là anh ta không đủ tự tin, mà từ đầu đến cuối anh ta đều chưa đi vào trong lòng cô, ở trong cảm nhận của cô, Lam Mộ Duy vĩnh viễn đều chiếm cứ vị trí quan trọng nhất, anh ta không có niềm tin tuyệt đối là có thể thay thế.

Nhất là với tính tình cố chấp mà quật cường của cô, anh ta càng cảm giác nếu lần này mình buông tay, con đường tương lai sẽ gặp ghềnh.

“Người anh em, có bỏ mới có được, anh phải hiểu được!” Thấy bộ dáng này của Đường Minh Lân, Thượng Quan Triệt cũng không biết nên nói gì, từ trước đến giờ anh ta đều khinh thường nói lời an ủi.

“Tôi biết rõ!” Gật đầu một cái, Đường Minh Lân đứng dậy từ trên ghế salon, “Đi thôi! Đưa tôi về công ty, tôi tìm luật sư viết thỏa thuận li hôn.”

Chỉ mong về sau, anh ta sẽ không hối hận về lựa chọn hôm nay của mình.

Làm như nghĩ tới điều gì, Thượng Quan Triệt nhin không được mở miệng hỏi: “Hai người muốn ly hôn, bên ông cụ phải giao phó thế nào?”

“Nói thật! Tôi sẽ giải thích với ông nội.”

“Ban đầu hai người kết hôn, trong đó có liên quan đến cổ phần của công ty Bảo Úc, anh định xử trí như thế nào? Đây chính là liên hệ duy nhất giữa hai người, anh có thể nghĩ kỹ.”

“Trong lòng tôi có tính toán.” Vuốt vuốt cái trán đau nhức, anh ta xoay người ra khỏi phòng.

Nhìn bộ dáng mệt mỏi kia, Thượng Quan Triệt lắc đầu bất đắc dĩ, đứng dậy đuổi theo.

Ra đến trước bệnh viện, Úc Tử Ân đi một mình gặp Thương Uyển Nhu, nhìn người phụ nữ trên giường bệnh treo ngược chân sắc mặt tái nhợt, cô đột nhiên cảm thấy cô ấy có chút đáng thương.

Nhưng người đáng thương cũng có chỗ đáng hận.

Thương Uyển Nhu đột nhiên lái xe đâm mình, nhưng nếu chỉ vì vẫn còn tình cảm với Đường Minh Lân, còn nếu mượn dao giết người thì cô ta thật đáng thương.

Thấy cô đi vào, Thương Uyển Nhu ngăn người, đặt sách trong tay xuống, cảnh giác nhìn cô.

“Đừng quá khẩn trương, nơi này là bệnh viện, tôi sẽ không làm vì cô đâu! Mặc dù cô lái xe đâm tôi, nhưng cô cũng gặp phải báo ứng. Chẳng qua là cô dùng khổ nhục kế hơi quá, mình bị tội không nói, còn tiện nghi cho người khác! Cô ở trong bệnh viện cũng phải mười ngày nửa tháng, người ta có thể thừa dịp mười ngày nửa tháng này bồi dưỡng tình cảm với Đường Minh Lân, chẳng phải là cô trộm gà không được còn mất nắm gạo ư?”

“Cô. Cô có ý gì!” Nghe Úc Tử Ân nhắc nhở không rõ, Thương Uyển Nhu lại không không chế được suy nghĩ nhiều, mơ hồ hiểu nhắc nhở của cô.

“Người phụ nữ thông minh, chưa bao giờ sẽ vì người khác làm mai mối không công. Cô và Lâm Quân Dao liên kết muốn vắn ngã tôi rất dễ dàng, nhưng cô ta cũng có thể dễ dàng lật đổ cô hơn! Các người hợp tác tuy đã xây dựng lợi ích chung, nhưng từ đầu đến cuối cô ta đều bàng quan, ngồi ngư ông đắc lợi, cô và tôi đều là kẻ địch của cô ta, cô cho rằng cô ta sẽ giúp cô à?”

“” Bỗng hiểu những gì cô nhắc nhở, Thương Uyển Nhu chợt nín chặt ga giường, sắc mặt tái nhợt hơn.

“Tôi và Đường Minh Lâm muốn ly hôn rồi, tất cả đều nằm trong kế hoạch của cô, cô tạo ra vụ tai nạn xe cô, vừa loại trừ tôi lại loại trừ được cô, thật đúng là một mũi tên hạ hai chim!” Khẽ cười một tiếng, cô gạt tóc rơi trên trán, “Thừa dịp ở bệnh viện nghỉ ngơi mấy ngày suy nghĩ thật kỹ, chớ bị người ta bán còn cam tâm tình nguyện kiếm tiền thay người ta!”

Tục ngữ nói đúng, không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ bằng hữu giống như lợn, lần này Thương Uyển Nhu thua triệt để.

Từ phòng bệnh ra ngoài, Úc Tử Ân liếc nhìn tiểu Mễ và tiểu Toa chờ ở cạnh cửa, im lặng trợn mắt, lần này thoát khỏi tai nạn xe cô, hiện tại mỗi ngày hai người bọn họ đều đi theo bên người cô, ngay cả đi nhà vệ sinh đều chờ ở cửa, thật sự khiến cô nhức đầu.

Đi theo phía sau, tiểu Mễ không nhịn được mở miệng hỏi: “Lão đại, tại sao chị bỏ qua cho cô ta dễ dàng như vậy! Nếu là em...em sẽ hung hăng dạy dỗ cô ta! Xem lần sau cô ta còn dám phách lối nữa không!”

“Thêm một kẻ địch không bằng thêm một người bạn, tôi đang tự tiêu diệt tai họa ngầm của mình, nếu tôi dạy dỗ cô ta thật, chỉ sợ tôi sẽ có thêm kẻ địch nữa! Hiện tại cô ta đã phân rõ địch ta rồi, đương nhiên sẽ không xuống tay với tôi nữa, ngược lại sẽ khai chiến với Lâm Quân Dao.”

“Ặc, lão đại, chị thật phúc hắc đó! Làm cho Lâm Quân Dao và Thương Uyển Nhu đấu tranh nội bộ, chị có lợi ích gì?”

“Tôi vui mừng nhẹ nhõm! Tiểu Mễ, có lúc giải quyết vấn đề không chỉ xem bề ngoài mà cần hoạch định phát triển lâu dài.”

“” Aish, phụ nữ tội gì phải làm khó phụ nữ chứ?

Nhận được đơn thỏa thuận ly hôn của Đường Minh Lâm, Úc Tử Ân vừa mới xuất viện đã trở lại nhà họ Úc, thừa dịp Úc Bảo Sơn đi ra ngoài mua thực phẩm tẩm bổ, cô quay người đi lên lầu cẩn thận liếc nhìn nội dung đơn thỏa thuận.

Trong đơn thỏa thuận, anh ta giữ lại một phòng ốc cho cô, trên danh nghĩa còn có mấy bất động sản, từ đầu đến cuối một chữ cũng không nói đến cho cô cổ phần Bảo Úc.

Biết rõ cô muốn là gì, trong lúc mấu chốt lại muốn treo ngược khẩu vị của cô, thật sự khiến cô không còn gì để nói.

Cầm điện thoại di động lên, cô gọi điện thoại qua, vừa mở miệng câu nói đầu tiên đã không khống chế được chất vấn người đầu kia: “Đường Minh Lâm, anh có ý gì! Tôi nói rồi, chúng ta ly hôn tôi không muốn bất kỳ thứ gì của anh, anh chỉ cần trả cổ phần Bảo Úc cho tôi là được!”

Vậy mà, người đầu kia nghe điện thoại cũng không phải Đường Minh Lâm, giọng nói dịu dàng chậm rãi truyền đến, mang theo vài phần hài lòng cùng khiêu khích: “Úc tiểu thư, Minh Lâm đang thay quần áo, có chuyện gì cần tôi chuyển lời giúp cô à?”

Nghe giọng điệu vừa lòng của Lâm Quân Dao, Úc Tử Ân khẽ nhíu lông mày, toàn bộ chất vấn và lửa giận giảm xuống: “Cô bảo anh ta trở lại thì điện thoại cho tôi!”

Không đợi người đầu kia mở miệng, cô trực tiếp tắt điện thoại, căn bản không muốn nghĩ xem Đường Minh Lâm đang làm gì vào giờ khắc này.

Từ phòng để quần áo ra ngoài, Đường Minh Lâm nhìn Lâm Quân Dao cầm điện thoại di động của mình trong tay, bước nhanh đi lên phía trước, đoạt lấy điện thoại di động, “Em lấy điện thoại di động của anh làm gì?”

“Anh có điện thoại, anh đi thay quần áo, em nhận thay anh thôi!” Nhìn bộ dáng khấn trương của Đường Minh Lâm, Lâm Quân Dao chậm rãi đứng dậy từ trên ghế quý phi, mặt uất ức nhìn anh.

Đường Minh Lân vội vàng liếc nhìn hiển thị cuộc gọi tới, cũng không đoán hoài tới người phụ nữ bên cạnh, xoay người đi ra ban công gọi điện thoại.

Bộ dáng không kịp chờ đợi kia khiến Lâm Quân Dao đau lòng.

Điện thoại vừa mới tiếp thông, anh ta đã không kịp chờ đợi mở miệng: “Bà xã?”

“Đường Minh Lân, anh có ý gì, không phải tôi đã nói không cần bất cứ thứ gì của anh sao? Anh trả lại cổ phần Bảo Úc cho tôi, những xe hơi hay phòng ốc gì đó, tôi đều không cần!”

“Bà xã, em gọi điện thoại cho anh chỉ vì muốn nói đến chuyện này sao?” Đầu kia điện thoại, Đường Minh Lân nhìn ánh mặt trời sáng rõ bên ngoài ban công, đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi lạnh.

“Nếu không còn có chuyện gì? Cổ phần Bảo Úc anh đã không chịu trả lại cho tôi, vậy tôi mua về thì có thể chứ? !” Nếu muốn ly hôn, vậy thì phải triệt để, lại còn có dính dáng sẽ rối rắm, đến lúc đó hai người bỏ không xong còn loạn.

“Mua?” Đường Minh Lân cười lạnh, ánh mắt vốn mang theo vui vẻ, bộc phát lạnh lẽo, “Hiện tại giá thị trường của cổ phiếu Bảo Úc tối thiểu là tám trăm vạn đến mười triệu, bà xã, em có nhiều tiền như vậy à?”

“Cho dù tôi có táng gia bại sản cũng phải mua Bảo Úc về!” Nếu không một khi Bảo Úc vẫn còn bị anh ta nắm trong tay, tương lai nếu anh ta nổi lên lòng riêng, dùng mọi thủ đoạn thâm tóm Bảo Úc, cha già như vậy rồi mà tâm huyết cả đời cũng bị mất.

“Táng gia bại sản? Bà xã, em có thể có bao nhiêu tiền riêng mua được nhiều cổ phần như vậy? Dù là vay ngân hàng, chỉ sợ lập tức vay cũng không được nhiều như vậy nhỉ? Lãi mẹ đẻ lãi con, tính thế nào? Không bằng. . . .” Chau chau mày, anh trầm giọng đầu độc.

“Thế nào? ! Anh muốn bảo tôi là đừng ly hôn phải không? Nói cho anh biết, không thể nào!”

“Anh định nói, chỉ bằng em mượn anh, không kỳ hạn không lợi tức, tiền em có thể trả từ từ, em cảm thấy thế nào?” Không phải anh ta hèn hạ vô sỉ, mà là trừ cái này ra, anh ta không có thứ gì có thể giữ được cô ở bên người.

Điều kiện của cô cũng không kém, còn có Lam Mộ Duy còn chưa kết hôn, ông mật vây lượn ở bên người cô không phải ít, mà cô vẫn ghét sự hiện hữu của anh ta, sau khi ly hôn, anh ta cũng không nắm chắc còn có thể dẫn cô trở lại.

Suốt mười mấy năm qua, đây là một lần duy nhất anh ta không có lòng tự tin vào mình.

“Với anh, vay tiền trả lại cho anh? Đường Minh Lân, bầu trời sẽ không rót bánh nhân, anh cho rằng tôi ngu như thế hả?” Khẽ hừ một tiếng, cô lạnh lùng mở miệng: “Tôi sẽ trả cho anh theo giá thị trường để mua cổ phần Bảo Úc, anh hãy chờ xem! Tôi sẽ đem tiền đưa đến trước mặt anh!”

“Em. . . .” Không đợi anh ta nói xong, người đầu kia đã cúp điện thoại, một hơi ngấn ở cổ họng, ấn nhẫn lửa giận, gờ tay ném điện thoại di động từ trên lầu ra ngoài.

Hình như là chưa hết giận, anh ta hừ lạnh một tiếng xoay người, lơ đãng thấy Lâm Quân Dao đứng phía sau, sưng sốt chốc lát, tính khí thiếu gia nổi lên, anh ta cũng lười để ý tới cô ta, xoay người đi tới thư phòng.

Trong không khí loáng thoáng còn tràn ngập mùi thuốc súng, Lâm Quân Dao xoay người nhìn bóng dáng đóng sập cửa, ngực tràn ngập đau thương.

Đây hình như là lần đầu tiên, trong mắt anh không thấy sự tồn tại của cô ta, đây là người đàn ông cô ta luôn yêu nhiều năm, hôm nay suy nghĩ trong đầu đều là người phụ nữ Úc Tử Ân không thương anh ta!

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng rõ và ấm áp, mà cô ta lại cảm thấy quanh thân rét lạnh, một dòng ghen tỵ vọt tới giống như thủy triều, trong nháy mắt bao phủ lấy cô ta.

68. Chương 68: Đưa Tiền, Giang Hồ Cần Giúp Đỡ!

Ký xong thỏa thuận ly hôn, Úc Tử Ân làm gì cũng không vui mừng nổi, vốn tưởng rằng Đường Minh Lân có thể sẵn sàng ly hôn với như vậy, cô được xem là giải thoát, tiết kiệm được rất nhiều phiền toái, lại không nghĩ đến chuyện cổ phần công ty Bảo Úc vẫn ở trong tay anh, làm thế nào anh cũng không chịu trả cho cô.

Hôm nay, biện pháp duy nhất cô có thể làm được là kiếm tiền trả cho anh, muốn mua hai mươi phần trăm cổ phần về cũng phải hơn tám trăm vạn, dù cô có làm gì đi nữa cũng không thể kiếm được nhiều tiền như thế, mà cô càng không muốn tìm Úc Bảo Sơn.

Nếu để cho ông biết cô và Đường Minh Lân đã ly hôn, chỉ sợ ông cũng chẳng đưa tiền cho cô.

Một khoản tiền lớn như vậy, cô dù đi mượn người bên cạnh, cũng chưa chắc có thể gom đủ, mở miệng ra cũng chỉ mượn được tầm một trăm vạn, mà hành động vay tiền của cô lại dọa mọi người.

Nhìn tấm thẻ ngân hàng chỉ có một triệu đồng tiền tiết kiệm mới đáng thương làm sao, cộng thêm tiền làm việc mấy năm nay của cô, tính đi tính lại cũng chỉ hơn ba triệu, còn lại năm trăm vạn, cô phải mượn ở đâu?

Cùng đường, cô chỉ có thể ở nhờ phòng của hai người bạn.

Biết cô muốn cùng Đường Minh Lân ly hôn, Thẩm Bội Bội và Sở Tiểu Ninh xưa nay chưa từng đồng ý giúp chuyện gì, lại quay đầu tìm người đàn ông của mình mượn tiền.

Trong phòng, Lăng Thiệu Phong đang cùng những người bạn của mình trò chuyện, đang thảo luận về chuyện buôn bán và sự phát triển của tài chính thì Thẩm Bội Bội đập cửa đi vào, vốn định bảo các cô gái trong phòng đi ra, lại không nghĩ rằng, trong phòng chỉ có đàn ông, không có người phụ nữ nào cả.

Hiểu được trường hợp này không giống bình thường, cô thoáng thu tâm tình phách lối lại, quay đầu nhìn về phía Lăng Thiệu Phong, bởi vì cô đến đây đã cắt ngang cuộc nói chuyện của anh ta, trong phòng bốn năm người đồng loạt nhìn cô

“Lăng, cậu xem cô gái này đi, chẳng dịu dàng chút nào cả?” Trong phòng yên tĩnh, Hạ Ninh huân cười nửa miệng nhìn về phía cô gái đối diện, không nhịn được trêu đùa.

Trường hợp này, dám đập cửa đi vào, đoán chừng cũng chỉ có cô gái của Lăng Thiệu Phong mới dám làm như thế, mặc dù vợ của Đường Tam cũng phách lối, nhưng tối thiểu vẫn là người hiểu lễ phép.

“Cậu không biết, khẩu vị của tớ gần đây nặng lắm sao?” Không vui khi người phụ nữ của mình lại bị kẻ khác nói, Lăng Thiệu Phong lạnh lùng quay đầu nhìn Hạ Ninh Huân một cái, mặt không đổi sắc ngược mắt nhìn cô gái nhỏ của mình, “Sao thế, đến đây kiểm tra hay là bắt kẻ thông dâm?”

“Ai cũng nói bắt gian tại trận là phải giữa trưa, trong thời gian này, trong trường hợp này, anh ‘cứng rắn’ được sao?” Thẩm Bội Bội chau mày, im lặng liếc anh một cái, lời vừa nói ra quả thật khiến cả đám ngồi xung quanh rớt mắt kiếng.

Bị cô nói thẳng, không che miệng, không đùa giỡn, mặt Lăng Thiệu Phong không đổi màu, chỉ là tay nắm ly rượu chặt hơn một chút, khóe miệng chứa đựng một tia mập mờ yếu ớt, “Cái người này vội vã chạy tới đây, là muốn kiểm tra anh sao?”

“Cái vấn đề này để nói sau đi!” Nói xong, cô không khách khí đưa tay đến trước mặt anh “Đưa tiền, giang hồ cần giúp đỡ.”

“Em muốn bao nhiêu?” Miễn cưỡng tựa vào trên ghế salon, Lăng Thiệu Phong nhíu mày, cũng không để cho cô ngồi xuống, cứ ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng cực kỳ phách lối lại có chút đáng yêu của cô.

“Hai trăm vạn, nếu không ba trăm vạn cũng được, nếu như anh có nhiều hơn, năm trăm vạn cũng được.” Cô nháy mắt, đưa gương mặt vô tội nhìn anh, muốn cùng hắn phát triển quan hệ thì chuyện này là đương nhiên.

“Em cần nhiều tiền như thế làm gì?” Lăng Thiệu Phong nhàn nhạt nhìn cô, chút tiền này không phải là việc khó khăn đối với anh, chỉ là cô chưa bao giờ mở miệng xin tiền anh, lần này vừa mở miệng chính là bạc triệu, anh không hiểu rõ sẽ không đưa

“Không phải đã nói giang hồ cần giúp đỡ sao! Chớ nhiều lời lảm nhảm như thế! Anh có đưa hay không!” Cô thu tay lại, mắt hướng nhìn anh, chỉ sợ lúc này anh lại cự tuyệt mình, như thế cô cũng không tiện để gặp Ân Ân nữa rồi.

“Năm trăm vạn không phải là con số nhỏ, em phải nói cho anh biết em lấy số tiền này để làm gì, anh mới suy nghĩ xem có nên đưa tiền cho em hay không. Nếu em muốn cầm tiền này chạy trốn cùng người đàn ông khác, chẳng phải anh thua thiệt sao? Em yêu à, anh là thương nhân, không làm mua bán lỗ vốn!”

“Vậy em mượn anh được hay không?!” Người đàn ông nhỏ mọn!

“Mượn anh cũng được, nhưng em lấy gì để trả? Từ vào tiền lương thưởng mỗi tháng của em sao? Phải trừ đến ngày tháng năm nào?”

“Em cho anh thật thường không được sao? Một lần năm mươi vạn, làm đủ mười lần không phải trả sạch rồi sao?!” Từ đó đến giờ nói chuyện với anh cô chẳng ngượng miệng, cũng không quan đến việc chung quanh đây còn có người, cô trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, những người ở chỗ này đều là những người hiểu chuyện, nghe được câu nói của cô thì đồng loạt cười lớn.

Không thể không thừa nhận, Lăng Thiếu Phong coi trọng cô gái này, chính là vì cô rất khác người.

“Thật thường. Cũng không phải là không thể, nhưng em phải nói cho anh biết, em cần nhiều tiền như vậy để làm gì.” Con mắt khẽ trầm xuống, nhìn về phía cô, hình như nhiều hơn mấy phần cương chiêu, mấy phần sắc bén.

Với Thẩm Bội Bội thì ánh mắt này quá mức quen thuộc, bình thường khi anh đàn áp cô lên giường, thì đều nhìn cô như thế, phương pháp chinh phục đàn ông đơn giản nhất đơn giản nhất là sắc dục, cô lại là người anh dùng thấy rất thuận tay.

Biết vay tiền có hi vọng, cô cũng không kiêu ngạo, trực tiếp mở miệng nói lý do: “Ân Ân và Đường Minh Lân ly hôn, Đường Minh Lân không chịu trả cổ phần tập đoàn Bảo Úc cho cô ấy, cô ấy muốn mua về nhưng không đủ tiền, em muốn giúp cô ấy!”

“Đường Tam muốn ly hôn là chuyện anh hiểu, anh chỉ cho rằng đó là chuyện đùa giỡn, không ngờ là thật.” Dừng một chút, anh làm như nghĩ tới điều gì, khẽ vận lông mày, “Không đúng, nếu Đường Tam thật muốn ly hôn, thì cậu ta cũng không thêm quan tâm đến số cổ phần ít ỏi kia đâu, chẳng có lý do gì để giữ lại?”

“Căn bản Đường Minh Lân cũng không thiếu tiền như vậy, anh ta giữ lại cổ phần không chịu trả lại cho Ân Ân, em đoán chừng là vì anh ta thật sự đã động tâm với Ân Ân rồi, đáng tiếc hiện tại Ân Ân muốn ly hôn với anh ta, anh ta không muốn chặt đứt quan hệ, cho nên sẽ dùng số cổ phần trong tay để khống chế cô ấy! Anh ta biết rõ việc Ân Ân không có nhiều tiền như vậy, nên dùng kế này hoãn binh, khiến cho Ân Ân dù có ly hôn cũng không trốn thoát, thật là quá hèn hạ mà! Đàn ông các người không có gì tốt cả!”

“Chớ vì một gậy trúc đánh đổ cả một con thuyền, không phải tất cả đàn ông đều vô sỉ giống như em nghĩ đâu.” Lăng Thiếu Phong nghiêng thân qua, đặt ly rượu trong tay xuống, giơ tay lên kéo cô đến bên cạnh, “Tiền anh có thể cho em, nhưng nếu em để cho Úc Tử Ân đến nói với anh, bởi vì người phải vay tiền là cô ấy, không phải em.”

“Cái này cũng đâu có khác gì đâu? Muốn phiền toái như vậy làm cái gì, trực tiếp đưa cho em là được rồi!” Thẩm Bội Bội xoay người, im lặng nhìn người đàn ông bên cạnh, chuyện vay tiền không phải ai cũng mở miệng được, anh là người đàn ông của cô, cô tự mở miệng sẽ tốt hơn bất Ân Ân nói!

“Đây là vấn đề nguyên tắc, em đem câu thoại của anh nói lại cho cô ấy, cô ấy sẽ hiểu ý của anh.” Đầu óc của nha đầu này rất đơn giản, anh cũng không muốn giải thích thêm với cô làm gì

“Anh. Sẽ không trước mặt em thì đồng ý, vụng trộm cự tuyệt cô ấy đó chứ?” Không hiểu dụng ý của anh, cô chỉ có thể hoài nghi như vậy.

“Anh giống như hạng người đó sao? Cô ấy là bạn bè của em, anh cũng sẽ đối xử với cô ấy như bạn bè mình, hiểu không?”

“ ”

Hai người đang nói chuyện náo nhiệt, góc bên cạnh, một bóng người chậm rãi đứng lên, hờ hững nhìn tất cả mọi người trong phòng, rồi lên tiếng “Tôi còn có chuyện phải đi trước! Hôm nào lại gặp nhau! Hôm nay hóa đơn tính tiền ở đây tôi sẽ thanh toán.”

Nhìn thấy anh đứng dậy rời đi, trong phòng bỗng trở nên yên tĩnh, .Hạ Ninh Huân cũng đứng dậy theo, “Tôi cũng phải đi rồi, lát nữa có hẹn với khách!”

Lăng Thiếu Phong đứng dậy theo, bộ dáng vô cùng ưu nhã: “Vậy cũng tốt! Hôm nào gặp lại sau!”

Dịch Khiêm gật đầu một cái, đột nhiên vỗ nhẹ vào vai anh, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Nhìn người đàn ông cao quý trước mặt, Thẩm Bội Bội không nhịn được thở dài: “Dịch thiếu còn biết điều như vậy! Khiêm tốn, chính trực, cao quý quá! Em đến lâu thế, nếu không phải anh ấy đứng lên, cũng không biết anh ấy ở nơi này!”

“Thu mất lại cho anh!” Tiếng một người đàn ông lạnh lùng vang lên bên tai.

Không khí lạnh lẽo tràn ngập, Thẩm Bội Bội rung mình một cái, vội bưng tỉnh, đưa tay khoác cánh tay anh, “Chúng ta cũng đi thôi! Theo em đi dạo phố đi! Sinh nhật Dịch thiếu, em còn chưa nghĩ ra sẽ quà gì để tặng anh ấy!”

“Anh ta là bạn bè của anh, em tặng quà làm gì!” Khẽ hừ một tiếng, Lăng Thiếu Phong quay đầu nhìn về phía mấy người bạn trong phòng “Hôm nay giải tán đi, hôm nào gặp lại sau!”

Ở bãi đậu xe, Dịch Khiêm mới vừa ngồi lên xe, Hạ Ninh Huân cũng không khách khí ngồi vào chỗ cạnh tài xế, quay đầu liếc nhìn người đàn ông đang ngồi ở chỗ tài xế “Sao cậu lại vội vã rời đi như thế, chẳng lẽ là muốn giúp cô ấy giải quyết vấn đề?”

Dịch Khiêm khẽ nghiêng đầu, không nhanh không chậm nhìn anh một cái, khởi động động cơ xe, “Về sau nói chuyện, phải suy nghĩ kỹ một lần rồi hẵng nói.”

“” thái độ nhẹ nhàng, sự lập lờ nước đôi, Hạ Ninh Huân cũng hiểu đôi chút, vấn đề kéo đến, không nhịn được mà hỏi vài câu: “Lão Ngũ, cậu thật sự động lòng với cô ấy sao?”

“” Người đàn ông ngồi chỗ tài xế khẽ cười một tiếng, vô tình không hay.

“Cũng tốt, anh cũng nên bắt đầu lại một lần nữa.” Gật đầu một cái, Hạ Ninh Huân giống như đã hiểu ra vấn đề, không nói thêm gì.

Không ngờ nhận được điện thoại của Dịch Khiêm, hai người hẹn gặp mặt ở quán đồ ngọt, chờ Úc Tử Ân đến nơi, Dịch Khiêm đã ngồi ở bàn cạnh cửa sổ đợi một lúc lâu.

Nghiêng người ngồi xuống, cô khẽ thở dốc một hơi, ngược mắt nhìn về người đàn ông đối diện, “Xin lỗi, em tới trễ!”

“Không sao, là tôi đến sớm.” Chuyển thực đơn đến trước mặt cô, anh dịu dàng hỏi: “Muốn ăn chút gì không?”

Đây là thời gian trà chiều, Úc Tử Ân nhìn thực đơn một chút, gọi một phần bánh ngọt và hồng trà, lúc này mới ngẩng đầu lên hỏi “Sao hôm nay anh rảnh rồi hẹn em đi uống trà vậy?”

“Sau khi gặp bạn bè xong, nhàn rồi không có chuyện gì làm, tìm người ra ngoài làm bạn nhưng không biết ai, nên gọi điện cho cô, cô đang ở chỗ nào vậy?”

“Em à, em vừa mới đi ra ngoài tìm màu vải mình thích, nhưng chưa tìm được, đợi lát nữa lại đi tìm chỗ khác xem sao, vừa lúc tối đây uống ly trà nghỉ ngơi một chút.”

“Ừ, lao động nên kết hợp với thư giãn, mới có thể làm được chuyện to.” Anh gật đầu một cái, anh rất đồng quan điểm với thái độ sống của cô

“A, đúng rồi, chuyện ly hôn đã quyết định rồi, cảm ơn anh đã giúp em tìm luật sư, mấy ngày nay phiền toái anh ấy nhiều rồi!” Mặc dù không đạt tới hiệu quả như mình muốn, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

“Không cần cảm ơn tôi, luật sư có chức trách của luật sư, giúp cô một chút chính là nhiệm vụ của cậu ta, về sau cô có thể cảm ơn cậu ta.”

“Vâng.”

“Cổ phần của tập đoàn Bảo Úc, Đường Tam không chịu trả cho cô sao? Vậy điều kiện của cậu ta là gì?”

Nhắc tới chuyện này, Úc Tử Ân khẽ nhíu mày, cúi đầu nhìn ly hồng trà thơm ngào ngạt trước mặt, trong lúc nhất thời cũng không biết nên mở miệng thế nào.

69. Chương 69: Ly Hôn - Tự Do!

“Cổ phần Bảo Úc, Đường Tam bên kia thái độ cứng rắn, tôi chỉ có thể dùng tiền mua lại! Anh ta đoán chừng là chắc chắn tôi không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy, mới đưa ra một vấn đề khó khăn như vậy cho tôi.”

Cười khổ một tiếng, cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào xuyên thấu qua cửa sổ sắt đất, loáng thoáng còn có thể cảm thấy khô nóng oi bức giữa hè bên ngoài.

“20% cổ phần Bảo Úc, tương đương không sai biệt lắm là trong khoảng tám trăm vạn đến mười triệu, nếu như người muốn mua lại, một khoản tiền như vậy cũng không phải là số lượng nhỏ.” Đường Tam không chịu trả lại cổ phần, chỉ sợ là thật sự không nở buông tay, nếu không cũng không thể nói lên yêu cầu vô lễ như vậy, để cho cô tốn tiền đem cổ phần mua lại như thế.

“Đối với tôi mà nói, áp lực quả thật không nhỏ!” Khẽ thở dài một cái, dù vậy, cô cũng vẫn không tránh khỏi tiếp tục khích lệ mình, “Không sao, tôi có thể gánh vác được! Đã đi đến tình cảnh này rồi, tôi cũng vậy chỉ có thể từ từ gộp đủ số tiền kia thôi.”

“Nếu đã như vậy, tôi có một đề nghị, em có muốn nghe một chút hay không?” Nhìn cô cố làm bộ dáng kiên cường này, anh mờ mờ ảo ảo cảm thấy có chút đau lòng.

Ngước mắt, cô kinh ngạc nhìn anh, khẽ mỉm cười, “Anh có đề nghị gì hay, có thể thay tôi hóa giải nguy cơ sao?” Bản thân tự mình một mình rồi rắm, cô tại sao lại quên anh rồi!

“Nếu như em là quyết định chủ ý muốn ly hôn với Đường Tam, như vậy tôi đem số tiền kia cho em mượn, thay em giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt này.”

“Hả? Anh. . . . Anh nói là anh đem tiền cho tôi mượn? !” Mới nghe đến đây không phải là một sáng kiến, cô khẽ sửng sốt một chút, không hiểu nhìn anh.

Nhìn cô bộ dáng một mặt ngạc nhiên, Dịch Khiêm cười cười, trêu đùa nói: “Thế nào, cảm thấy tôi không lấy ra số tiền kia sao?”

“Không đúng, dĩ nhiên không phải!” Năng lực của anh cô đã biết không ít ở chỗ Úc Bảo Sơn, nhân vật lớn số một số hai giống như anh ở thành phố C này, quản lý QM khổng lồ như vậy đưa công ty ra thị trường, sợ rằng cho dù là thị trường đều phải nhún nhường đối với anh ba phần, huống chi chỉ là một khoản tiền như vậy.

“Mượn của anh trả cho anh ta, đến lúc đó tôi vẫn phải trả lại anh tiền, thật ra thì thứ tự trong lúc này đều không sai biệt lắm.” Đều là mượn tiền, chẳng qua là đối tượng khác nhau mà thôi.

“Đối tượng không giống nhau, sợ rằng đến lúc đó em trả tiền lại tâm tình cũng sẽ không giống nhau chứ?” Khẽ cười một tiếng, anh lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt thâm thúy tối tăm: “Theo ý của huynh, tôi đáng ghét hơn so với Đường Tam sao?”

“Sẽ không. . . .” Hiểu được ý của anh, cô nửa cười ngẩng đầu lên, “Bồch chốc mượn anh nhiều tiền như vậy, anh có điều kiện gì không?”

Lắc đầu một cái, Dịch Khiêm ưu nhã đặt ly thủy tinh trong tay xuống, nghiêm túc mà chuyên chú nhìn cô, “Tôi không ra điều kiện với bạn, chỉ là một khoản tiền mà thôi, nếu như mà tôi có thể giúp được việc, đương nhiên sẽ không ngồi yên không để ý tới.”

“” Từ trong vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô hiểu được kiên trì của anh, không khỏi một hồi cảm động: “Dịch thiếu, cảm ơn anh!”

“Không cần cảm ơn tôi, giữa bạn với bạn không cần phải khách sáo như vậy.” Dừng một chút, anh giơ tay lấy ra chi phiếu từ trong túi, cầm lấy một bên viết ký tên, tiêu sái ở chi phiếu thượng viết xong tên tổng số tiền sau đó đưa cho cô, “Đây là chín trăm vạn, em cầm lấy. Cổ phần Bảo Úc mấy ngày nay có biến động, con số cụ thể không sai biệt lắm là chín trăm vạn.”

Nhìn anh dễ dàng ký xong một tờ chi phiếu, chín trăm vạn ketch xù đối với anh mà nói hình như là gió nhẹ nước chảy không đáng nhắc tới, nhưng đối với cô mà nói, số tiền kia nặng nề đến mức khiến cô áp lực bội lần.

Làm như nhìn thấu tâm tư của cô, anh nửa cười an ủi cô: “Không cần phải gấp gáp trả lại tiền cho tôi, trước tiên đem vấn đề phải giải quyết trước mắt giải quyết đã, sau đó sẽ xử lý chuyện khác, như vậy em mới không bỏ không xong để ý còn loạn.”

“Vâng, tôi hiểu biết rõ! Cảm ơn!” Trừ cảm tạ ở ngoài, cô không biết còn có thể nói gì.

“Được rồi, không cần cảm ơn tôi nữa, em như vậy sẽ làm tôi cảm thấy chung đụng với em áp lực rất lớn!” Khẽ cười một tiếng, anh cúi đầu liếc nhìn thời gian, “Lát nữa em đi đâu? Tôi đưa em đi!”

“A, không cần, tôi tự mình đi được!”

“Không sao, buổi chiều tôi không cần đi làm, thời gian vẫn còn sớm, chuyến bay của Noãn Noãn là bảy giờ tối, còn một khoảng thời gian rất dài.”

“Noãn Noãn cũng muốn tới đây sao? Hôm nay hình như mới thứ năm chứ?”

“Nha đầu kia nói đến đây sớm giúp tôi chuẩn bị party sinh nhật, nếu con bé đã ham thích như vậy, tôi cũng từ chối cũng không tốt, chỉ có thể để tùy ý cô ấy rồi.”

“A, thì ra là vậy.” Nhớ tới mình còn chưa chuẩn bị xong quà sinh nhật, cô không khỏi cười cười, nhắc chân đuổi theo anh.

—— quân môn cương chiều cười ——

Tự mình đến phòng làm việc của Đường Minh Lân, biết được anh còn đang họp, Úc Tử Ân cũng rất kiên nhẫn, ngồi chờ hơn nửa canh giờ chờ anh họp xong ra ngoài.

Nghe được trợ lý nói Đường phu nhân tới đây, Đường Minh Lân mặt vui vẻ đẩy cửa ra, vội vàng nhìn về phía bóng dáng ngồi trên ghế sa lon, để tài liệu trong tay xuống đi tới, “Bà xã, sao em lại tới đây!”

“Làm sao, tôi không thể tới sao?” Nghe được âm thanh, Úc Tử Ân nhàn nhạt nhíu mày, ngược mắt nhìn anh một cái, chỉ vào ghế sa lon đối diện, “Ngồi đi, tôi có chuyện nói với anh!”

Nhìn cô một mặt bộ dáng nghiêm túc, Đường Minh Lân đột nhiên có chút sợ hãi, mặc dù hai người cũng định ly hôn, nhưng trong tiềm thức của anh vẫn không hi vọng hai người cứ như vậy liền kết thúc.

Ngồi vào ghế sa lon, anh khẩn trương nhìn cô, một lúc lâu mới ổn định hơi thở, nhàn nhạt hỏi: “Em muốn nói gì với tôi?”

Nghiêng người sang, cô từ trong bao lấy ra một tờ chi phiếu đặt ở trên khay trà đưa cho anh, “Đây là chi phiếu chín trăm vạn, tôi đem cổ phần Bảo Úc mua về.”

“” Sững sờ cúi đầu, anh cầm lấy chi phiếu liếc nhìn, thời điểm nhìn thấy chữ ký trên chi phiếu, lửa giận không khỏi xông ra: “Em đi tìm anh ta vay tiền? !”

“Như anh thấy, không sai là tôi tìm anh ấy vay tiền! Tiền tôi đã đưa cho anh, cũng hi vọng anh giữ lời hứa hết lòng!”

Ầm một tiếng, Đường Minh Lân đột nhiên đem chi phiếu trong tay vỗ vào trên khay trà, con người vốn là trầm tĩnh trong nháy mắt ánh lửa đầy trời, lửa giận không chế không được giọng nói trầm trầm rống lên tới đây: “Em tình nguyện đi vay tiền anh ta, em cũng muốn ly hôn với anh thật sao? !”

Anh cứ làm người ta ghét như vậy sao? Cô cứ không kịp chờ đợi muốn rời đi từ bên cạnh anh như vậy? !

“Không sai! Thỏa thuận ly hôn không phải đã ký tên sao? Nếu tôi cũng đã đem tiền đưa đến, mấy ngày nữa phải đi đến cục dân chính ly hôn đi! Tôi vẫn là câu nói kia, cái gì của Đường gia các anh, cái gì tôi cũng không cần!”

“Úc Tử Ân! Cô đừng quá đáng!” Không hiểu, con người anh trầm xuống lạnh lùng rống lên một câu với cô, luôn nghĩ không ra, tại sao cô có thể đối với anh tàn nhẫn như vậy!

Anh đều đã làm đến mức này rồi, tại sao vẫn không thể hiểu dụng ý của anh? Nhất định tổn thương anh như vậy sao? !

“Tôi quá đáng? Đường Minh Lân, anh đừng quên, là ai bức tôi đến nước này!” Lạnh lùng đứng lên, cô trừng mắt nhìn anh một cái, hít một hơi thật sâu, “Nên làm tôi đã làm, chính anh tự mình giải quyết cho tốt đi!”

Khẽ thở dài, cô cũng không quay đầu lại đi khỏi phòng làm việc, để lại người đàn ông trên ghế sa lon âm thầm thương tổn.

Mới vừa đi ra khỏi phòng làm việc, bên trong liền truyền đến âm thanh ném đồ vật, tựa vào trên tường, Úc Tử Ân bất đắc dĩ thở dài, ưỡn thẳng sống lưng xoay người rời đi.

Ngày thứ hai, Úc Tử Ân họp xong ra ngoài liền nhận được điện thoại của Đường Minh Lân, đi cục dân chính ly hôn, cô cũng không do dự, xin Hạ Khương Tuyết nghỉ liền chạy thẳng tới cục dân chính.

Làm xong thủ tục ra ngoài, Đường Minh Lân đứng ở cửa nhìn cô, khuôn mặt vốn là tuần mị giờ phút này xem ra có chút mệt mỏi thất bại, so với người đàn ông thường ngày phong lưu phóng khoáng thẳng thắn.

“Như em mong muốn, chúng ta ly hôn, bản thân tự do rồi!” Thu hồi quyển sách, anh hắng giọng mở miệng, tối hôm qua hút thuốc một đêm, giờ phút này giọng nói khàn khàn đau đớn, mà người phụ nữ trước mặt anh, vẫn xinh đẹp mà lạnh lùng như cũ, lạnh lùng đến mức khiến lòng anh đau, “Cổ phần Bảo Úc ngày mai tôi cho người đưa đến cho em, ông ngoại bên kia tôi sẽ giải thích với ông!”

“Cám ơn!” Gật đầu một cái, Úc Tử Ân nhìn anh, rốt cuộc giải thoát, mà những gì cô muốn nói với anh, lại cũng chỉ có một câu này sao.

“Ân Ân.” Anh khẽ gọi cô một tiếng, không còn là một tiếng bà xã mang theo bất cần đời, thời điểm nói ra khỏi miệng, ngay cả anh tự mình cũng cảm thấy lòng chua xót đau đớn.

“Hả? Còn có việc gì sao?” Nhướn lông mày, cô yên tĩnh nhìn anh, chờ anh tiếp tục.

“Em không có lương tâm.” Quay đầu, anh xoay người rời đi cũng không quay đầu lại, ném cho cô một câu không giải thích được như vậy.

Sững sờ đứng tại chỗ, cô nhìn chiếc xe kia vội vã đi, một lúc lâu cũng không hiểu được anh nói câu nói này là có ý gì.

Thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút, cô quả thật rất không có lương tâm, ban đầu lúc Bảo Úc gặp rủi ro, là anh giúp cô, mặc dù cô lấy hạnh phúc cả đời làm giá lớn, nhưng quay đầu lại cô lại vẫn rời khỏi anh, quyết tuyệt như vậy, như vậy là không chú ý tình cảm và thể diện, cũng khó trách anh sẽ nói cô không có lương tâm.

Chỉ là, nhiều chuyện như vậy, nhiều người như vậy, lại có thể để cho cô đạt được mọi ước nguyện, luôn phải trả giá một chút ít.

Có đôi khi, bất đắc dĩ, chỉ là thân bất do kỷ.

Mà để cho cô không ngờ chính là, ngày thứ hai, tin tức cô và Đường Minh Lân ly hôn liền cuốn sạch các trang đầu ớn của tuần san lớn, bóng dáng hai người từ cục dân chính ra ngoài, rõ ràng bị đăng ở trên báo.

Xem những phiên bản bát quái không giống nhau, Úc Tử Ân không khỏi cười cười, ly hôn cũng còn có thể huyền não náo nhiệt như thế, ùn ùn kéo đến tuyên truyền, giống như là sợ người ta không biết.

Tin tức có hiệu suất như thế, cho dù cô là người trong cuộc, đều không thể không bội phục!

Nếu đã ly hôn, một số người một chút thủ đoạn, chỉ cần không nguy hại đến ích lợi bản thân cô, cô có thể không so đo.

Tận lực không nghe các loại nghị luận trong công ty, Úc Tử Ân bỏ mặc các loại chê cười tiếp tục công việc, tan việc vừa mới bước vào thang máy liền nhận được điện thoại của Dịch Noãn Noãn gọi đến, hẹn cô cùng nhau ăn bữa tối.

Cô suy nghĩ một chút, thời điểm đang muốn đồng ý, hai bóng người xông tới ngăn cản trước mặt cô, nhìn thấy hai bọn họ, cô liền biết rõ tối hôm nay mình trốn không thoát trách cứ của ông cụ.

“Cô Úc, lão thủ trưởng mời cô đi qua một chuyến!”

Cúp điện thoại, cô hít một hơi thật sâu nhìn lên hai nhân viên bảo vệ trước mặt, nhàn nhạt hỏi: “Ông cụ tìm tôi có việc?”

“Đúng! Xin mời ngài!” Nghiêng người sang, người đàn ông dừng xe phía cửa bên trái làm một tư thế mời.

Cúp điện thoại di động, Úc Tử Ân bất đắc dĩ nhấc chân đi về phía xe.

Không tránh được đối mặt với chất vấn của ông cụ, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, trốn không thoát.

70. Chương 70: Sinh Nhật

Xe chậm rãi đi tới biệt thự, nơi này Úc Tử Ân đã tới hai lần, một lần là bàn bạc chuyện kết hôn của cô ông cụ hẹn cô và Úc Bảo Sơn đến đây uống trà, một lần khác là lúc cô về biệt thự nhà họ Đường, ông cụ nhân rồi nên bảo cô và Đường Minh Lân tới chơi.

Ông cụ vốn mong cuộc hôn nhân này sẽ thành công mỹ mãn, nhưng hôm nay lại tan vỡ, ban đầu tìm tới người nhà họ Đường là cô, hôm nay người rời đi đầu tiên, cũng là cô, cũng khó trách Đường Minh Lân mắng cô là người không có lương tâm!

Hôn nhân của cô và Đường Minh Lân tồn tại quá nhiều yếu tố không xác định, hơn nữa người lớn hai bên gia đình cũng có mâu thuẫn, cô là người trong cuộc, đối với cuộc hôn nhân không có tình yêu này, thật sự cô khó có thể kiên trì được.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự, nhân viên bảo vệ đứng một bên thay cô mở cửa xe, ngồi ở trong xe, Úc Tử Ân quay đầu nhìn về ngôi biệt thự, sau khi hít một hơi cố mới quyết định bước xuống.

Biệt thự Nhã Uyển trang hoàng theo phong cách truyền thống, được chia ra làm bốn tiểu viện là Mai Lan Trúc Cúc, mỗi sân trong tiểu viện đều được trồng rất nhiều cây cỏ, thường ngày ông cụ hay chọn Trúc, nhưng lần này lại chọn Mai.

Bây giờ đang giữa hè, cho nên các cây mai trong sân phát triển rất tốt, lá xanh mơn mẫm, đến gần nhìn, loáng thoáng còn có thể thấy được mấy cái chồi non đang lớn lên, khiến cái không khí nóng ran của mùa hè cũng được giảm bớt.

Nhìn xung quanh, cô đưa mắt nhìn thấy bóng dáng ông cụ đang ngồi trong đình, nhấc chân bước tới đó.

“Ông nội!” Đứng bên ngoài đình, cô cất tiếng gọi ông cụ đang đánh cờ trong đình.

Nghe được âm thanh, ông cụ ngẩng đầu nhìn cô một cái, đặt các con cờ trong tay xuống, “Đánh với ông vấn cờ đi!”

“Vâng” Gật đầu một cái, cô đi đến ngồi lên chiếc ghế đá lạnh lẽo một bên, giơ tay cầm hộp cờ màu trắng về phía mình.

Trong viện rất yên tĩnh, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách vòng quanh núi giả, còn có tiếng côn trùng kêu, ai cũng không nói gì, đến cuối cùng, Úc Tử Ân vẫn lễ phép nhường ông cụ.

Thắng bại đã định, ông cụ bưng ly trà lên uống, khẽ thở dài một cái, lúc này mới ngược mắt nhìn nha đầu ngồi đối diện mình, “Việc hai đứa ly hôn, khiến ông suy nghĩ rất nhiều, có phải ông đã sai lầm rồi hay không?”

“” Nghe ông cụ tự trách mình, khiến Úc Tử Ân ngẩn người, bỗng nhiên cô ngẩng đầu lên, “Ông nội, đó không phải lỗi của ông mà, là do cháu làm chưa tốt, không có phúc khí làm con dâu của nhà họ Đường.”

Sợ rằng giữa cô và Đường Minh Lâm, đã thiếu đi một chút duyên phận, nhưng nếu người một nhà hòa thuận với nhau, không có những nhân vật phụ kia, cũng không có người mẹ chồng gây khó dễ chán ghét cô, thì có lẽ cô còn có thể kiên trì, nhưng tiếc là tất cả đều chậm.

“Chuyện hôn nhân giữa cháu và Đường Minh Lâm, có lẽ từ lúc vừa mới bắt đầu đã định sẵn kết cục này rồi, một cuộc hôn nhân không có nền tảng tình yêu, thì một ngày nào đó sẽ kết thúc mà thôi. Giữa cháu và anh ấy, chia tay như vậy, đối với cả hai đều tốt.”

“Ai, hai đứa này, ông cũng không biết nên nói cái gì cho phải nữa! Tính của Đường Tam thích chơi lớn, nhưng nó đối với cháu là quan tâm thật sự, nếu không nó sẽ không đến xin ông chuyển cổ phần của Bảo Úc cho nó, thật ra thì chính nó muốn đợi đến một ngày nào đó sẽ đem những thứ thuộc về cháu, trả lại cho cháu đó. Không phải Đường Tam không thương cháu, mà chỉ là nó không biết biểu đạt làm sao mà thôi.”

“Ông nội.” Kinh ngạc khi nghe lời ông cụ nói, đồng thời cô cũng cảm thấy tiếc nuối, sớm biết như thế sao lúc trước còn như thế đây?

Hôm nay bọn họ đã ly hôn rồi, hiện giờ còn có Lâm Quân Dao và cô gái Thương Uyển Nhu kia kẹp ở giữa hai người, cho nên cho dù cố gắng như thế nào nữa, thì cũng không thể trở lại như trước được nữa.

“Ai. Thôi thôi, con cháu có phúc của con cháu, nếu sau này có hối hận, thì ông già này cũng không miễn cưỡng cháu nữa, Đường Tam nhà ông quả thật cũng chưa làm tốt bổn phận của nó, nếu như ngày nào đó nó tỉnh ra, biết quay đầu lại, nếu như cháu còn quan tâm, thì cháu hãy cho nó một cơ hội, mặc kệ như thế nào, ông vẫn là rất hài lòng với đứa cháu trai này.”

“Cám ơn ông nội.”

Ông cụ gạt đầu một cái, lúc lơ đãng ngẩng đầu lên ông thấy một bóng dáng đang đứng cạnh cửa, ông giơ tay vẫy vẫy Đường Minh Lâm tới, “Nhóc con, đến đây với ông!”

Nghe được âm thanh, Úc Tử Ân chậm rãi quay đầu, mới vừa rồi cô đánh cờ quá chuyên chú, cho nên không thấy bóng người đứng bên cạnh cửa kia.

“Ông nội!” Đi tới trước, Đường Minh Lâm lễ phép mở miệng, ánh mắt anh rơi vào trên người của Úc Tử Ân, trong đó mang theo vài phần quyến luyến, mấy phần lạnh lùng, cặp mắt kia dính trên người cô rất lâu không chịu dời đi.

Chống gậy đứng dậy, Úc Tử Ân lạnh tay lẹ mắt đưa tay ra đỡ ông cụ, Đường Minh Lâm cũng đi tới, tay của hai người vừa mới đụng vào nhau, khiến cả hai cùng sửng sốt, cuối cùng vẫn là Úc Tử Ân buông lỏng tay trước, ngưng ngừng đứng sang một bên.

Ông cụ nhìn bọn họ như vậy cũng không muốn nói gì, “Các cháu đều ở đây, tối hôm nay hãy cùng ông ăn bữa cơm đi!”

“Được, ông nội!” Úc Tử Ân gạt đầu một cái, không có cự tuyệt.

Sau khi ly hôn, cô sẽ không thể nào thường xuyên trở về nhà họ Đường, cho nên ăn cô muốn ăn một bữa cơm cùng ông cụ.

Bước vào phòng ăn, Đường Minh Lâm đứng dậy gọi người phục vụ tới, liếc nhìn thực đơn, anh ngược mắt nhìn cô gái ngồi đối diện mình một cái, nhịn không được mở miệng hỏi: “Em chọn hay anh chọn?”

“Anh chọn đi!” Cô cười cứng ngắc nói với anh, lúc này điện thoại của Úc Bảo Sơn gọi tới lại là biện pháp giải cứu cho cô.

Vội vã đứng dậy, cô đi ra phía đình để nghe điện thoại, vừa mới nhận, đầu kia liền truyền đến nói âm ỉ của Úc Bảo Sơn : “Bảo bối! Hai người các con xảy ra chuyện gì sao? Tại sao phải ly hôn!”

“” Thoáng đưa điện thoại ra xa, Úc Tử Ân im lặng trợn trắng mắt, bên ngoài đình mặt trời chiều đã ngã về tây, ánh mặt trời vàng óng ánh rơi trên những chiếc lá xanh, lúc này trời chiều đẹp vô hạn chỉ tiếc hoàng hôn mang đến cho ta một cảm giác thương cảm.

“Ba, chuyện này tối nay con sẽ giải thích cho ba được không? Trước tiên ba đừng kích động, cẩn thận tăng huyết áp!”

“Giải thích? Giải thích cái gì! Ly hôn cũng đã làm rồi, còn giải thích cái gì nữa!”

“Ba, đây là quyết định của con, ba hãy tôn trọng con có được không? Chờ con về nhà rồi sẽ từ từ giải thích với ba, ba đừng tức giận nữa! Con còn có chuyện cúp trước, lát nữa rồi nói!”

Không đợi đầu kia người mở miệng, cô đã vội vàng cúp điện thoại trước, lúc xoay người, ngược mắt liếc thấy bóng người đứng phía sau, trên mặt cô bỗng cứng lại.

“Ân Ân.” Anh khẽ gọi cô một tiếng, gương mặt anh tuần bây giờ như đang ẩn nhẫn một cảm xúc gì đó, nhìn thấy có chút bi thương.

“Anh có gì muốn nói với tôi sao?” Ngược mắt nhìn anh, Úc Tử Ân bình tĩnh hỏi.

“Như báo chí cũng có nói, đó không phải là chủ ý của anh, hi vọng em đừng hiểu lầm.”

“Tôi biết rõ không phải anh.” Gật đầu một cái, cô khẽ cười một tiếng, “Bọn họ muốn nói thế nào là chuyện của bọn họ, tôi không quan tâm. Chúng ta vào thôi, bên ngoài hơi nóng.”

Không đợi anh mở miệng, cô đã xoay người bước vào phòng khách, một giây kia đột nhiên cô cảm thấy giống như mình đang chạy trời chết, nhất là tâm tình của mình đối với Đường Minh Lân, hình như có đối xử với anh có hơi tàn nhẫn.

Nhìn cô vội vàng rời đi, Đường Minh Lân chậm rãi nắm chặt tay thành quả đấm, ẩn nhẫn nỗi đau đang trào lên trong ngực.

Sớm biết như thế, sao lúc trước còn như vậy!

71. Chương 71: Tôi Công Em!

Úc Bảo Sơn tự mình khởi động xe chạy trước đến trấn nhỏ, có Dịch Khiêm đi cùng, nhiều thêm một lái xe miễn phí, cô tất nhiên cũng cảm thấy rất vừa lòng.

Xe vững vàng lái ra phía ngoại ô, chiếc xe thể thao màu đen tính năng thật tốt, chẳng qua cũng xem như bị giầy vò khi lái đến nơi vắng vẻ như vậy, liền có vẻ mất đi giá trị.

Quay đầu đi, nàng liếc nhìn dấu hiệu trên tay lái, khẽ mỉm cười, người ngồi ghế tài xế giống như nghe được, quay đầu nhìn cô một cái, không hiểu hỏi, “Cười gì vậy?”

“Chiếc xe thể thao mấy triệu này của anh vốn nên đưa mỹ nữ đi hóng gió ngắm phong cảnh, không ngờ lại theo tôi đến địa phương nông thôn này, ừ, có chút quá tài tiểu dụng.”

Dịch Khiêm mà cô biết so với những công tử phong lưu kia không giống nhau, cho dù anh có mua xe thể thao có thương hiệu quý giá thì anh cũng sẽ chọn nhãn hiệu và loại xe khiêm tốn nhất của hãng xe đó, khiêm tốn đến khiến cho người ta khó suy đoán được phẩm vị và tính tình của anh.

“Đến nông thôn để hóng gió, cô không phải cũng cảm thấy rất khác biệt sao?” giọng nói thật thấp mang theo vài phần nhạo báng, không khó để nghe ra tâm tình của anh lúc này.

Úc Tử Ân gật đầu một cái, quay đầu nhìn phong cảnh thành phố đang dần khuất xa ở bên ngoài cửa sổ, trong xe lần nữa yên tĩnh lại, không hiểu tại sao cô lại đột nhiên cảm thấy có chút không quen.

“A, đúng rồi, món ăn Quảng Đông hôm nay đầu bếp làm ăn rất ngon, tôi ăn đến no quá chừng!” Điểm tâm sáng kiểu Quảng Đông rất tinh xảo, nhất là món sủi cảo tôm thủy tinh, cô thật sự là mê chết đi được!

“Hôm nào có thời gian có thể đến ném thử chút món ăn mới.” Anh quay đầu nhìn cô một cái, tư thế chỉ hơi nghiêng đầu, lại thấy được khóe miệng đang mỉm cười của cô.

Đều nó ảm no là hạnh phúc, thỉnh thoảng suy nghĩ cũng có chút đạo lý.

Ngày đó cùng cô quay lại trấn nhỏ ăn cơm, lão phu nhân có làm vài món điểm tâm tinh xảo, bên trong còn có món sủi cảo tôm thủy tinh cùng mã đề cao, quay về Thập Tam lâu anh hỏi đầu bếp chính, mới biết những món bánh ngọt này thuộc món ăn Quảng Đông, đầu bếp ở Thập Tam Lâu mặc dù cũng biết làm món Quảng Đông nhưng tay nghề không quá sâu, anh liền muốn dì Tương mời một vị đầu bếp từ Quảng Đông xa xôi tới đây, chuyên làm điểm tâm Quảng Đông cho Thập Tam Lâu.

Hôm nay đưa cô tới nếm thử, nhìn cô tươi cười vui vẻ thảo mãn, anh chợt hiểu cảm giác ngàn vàng khó mua được trái tim như lúc này.

Nhắc tới ăn, cô không khỏi nhớ đến cô bé hay ăn vặt Dịch Noãn, quay đầu lại hỏi: “Anh theo tôi đi đến trấn nhỏ, Noãn Noãn đâu? Sẽ không vứt cô bé ở nhà một mình đấy chứ?”

“Con bé này không ở yên được, luôn luôn giãy vò kiếm chút chuyện ra ngoài, sáng sớm đã nói có hẹn với Tiểu Hạ đi đến thành phố C ăn vặt, vui vẻ so với ai còn hăng hái hơn, lúc tôi thức dậy Tiểu Hạ đã đem người đón đi rồi.”

“A, thì ra là vậy!” khẽ cười một tiếng, cô có hơi cảm thán, “Tôi lại rất hâm mộ Noãn Noãn, không buồn không lo, cũng không có gì phiền não, chỉ cần là đồ ăn ngon cũng có thể khiến cho cô bé vui vẻ cả nửa ngày.”

Khi chưa lớn lên, phiền não rất ít, sau khi trưởng thành lười đời, làm chuyện gì cũng sợ đầu sợ đuôi, luôn luôn bận khoản quá nhiều, người cũng trở nên chẳng vui vẻ.

“Ừ, cô bé còn nhỏ, dễ dàng thỏa mãn.” Dừng một chút, anh nghiêng đầu nhìn cô, giống như nhớ ra gì đó, “Trước đây rất lâu có nguwoif nói với tôi, phụ nữ có hai khoảng thời gian là tốt đẹp nhất, một là lúc còn nhỏ, một là thời điểm có người cưng chiều.”

“Hả? Còn có cách nói này sao!” Nghe lời anh, cô cũng cảm thấy thật thú vị, cẩn thận suy nghĩ một chút, trong những lời này lại có ý nghĩ khác.

Cô đã qua thời thiếu niên rồi, đoạn kí ức kia mặc dù không có gì tốt đẹp, nhưng ít nhất cũng không lo, sau khi lớn lên, Úc Bảo Sơn đối với cô sủng ái quá đáng muốn cái gì có cái đó, trừ những năm tháng Lam Mộ Duy rời đi có chút ưu thương, khoảng thời gian đó, đúng là tốt đẹp nhất.

“Có lúc mềm yếu cũng không nhất định thỏa hiệp, cô có lúc quá hiếu thắng, rất dễ làm tổn thương chính mình.”

“Tôi biết...” Yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, cô trả lời rất nhỏ một câu.

Thật ra, cô làm sao không hiểu đạo lý này, chỉ là có lúc, tự ái của cô không cho phép cô nhếch nhác trước mặt người khác, cho nên chỉ có thể kiêu ngạo làm như không chuyện gì cả, để ọi người đều cho rằng cô là người không tim không phổi không có lương tâm.

Thấy cô trầm mặc, Úc Tử Ân cũng không mở miệng nữa, xe yên lặng lái về phía trấn nhỏ.

Đi tới mộ địa, Dịch Khiêm có chút sững sốt, chỗ này là đỉnh núi, cũng không phải là là khu công viên nghĩa trang như bình thường.

Xung quanh mộ địa trồng vài bụi cây Mộc Cẩn, một mặt khu mộ hướng về phía trấn nhỏ, một mặt hướng về phía dòng sông, phong cảnh nơi này được chiếu rọi rực rỡ tràn ngập ánh mặt trời ấm áp.

Những bố trí này đều được Úc Bảo Sơn xếp đặt theo yêu thích của vợ mình, ban đầu vì mua mảnh đất này, Úc Bảo Sơn phải uống rượu với chủ đất đến chảy máu dạ dày, nằm ở bệnh viện, sau khi nghe được tin tức chủ đất đồng ý bán lại ông đã cười ngậy ngốc như một đứa bé.

Lúc từ chân núi đi lên, Úc Bảo Sơn đã đến trước bọn họ, đứng trước bia mộ, bóng dáng Úc Bảo Sơn có chút cô đơn.

Bước chân Úc Tử Ân dừng một chút, cách một khoảng cứ yên tĩnh đứng như vậy, hình như cũng không muốn quấy rầy người đang đứng trước mộ, càng không muốn quấy rầy vợ chồng ông nói chuyện.

Thật ra thì cô luôn cho rằng, mặc dù mẹ đã rời đi nhiều năm như vậy, trong lòng của Úc Bảo Sơn, địa vị của bà vĩnh viễn đều không ai có thể thay thế.

Mặc dù những năm này, Úc Bảo Sơn không sợ người khác làm phiền tìm mẹ kể cho cô, người không biết còn tưởng rằng hoa đào của Úc Bảo Sơn lại có thể nở rộ, cũng chỉ có cô hiểu, ông đây chính là muốn cô có tình thương của mẹ mà thôi.

Ông là người đàn ông thật thà, đem những gì tốt nhất đều cho cô, cho nên khi công ty Úc Bảo Sơn xuất hiện tình trạng không ổn, cô mới có thể không chút do dự lấy chính hạnh phúc cả đời mình đổi lại điều ông muốn.

Không có đáng giá hay không, chỉ có cô muốn hay không mà thôi.

Nghe Úc Bảo Sơn nhứ nhứ thao thao nói thật lâu, Úc Tử Ân cũng không mất kiên nhẫn, hàng năm chỉ có một ngày, đứng ở nơi này nghe Úc Bảo Sơn cùng mẹ cầu nhau việc nhà cũng là một niềm hạnh phúc.

Cái chết, hình như cũng không mang đi tất cả những gì quý giá giữa hai người.

thật lâu, Úc Bảo Sơn quay đầu lại, nhìn bóng hai người đứng một bên, ngẩn người, cuối cùng vẫn gật đầu gơ tay lên gọi bọn họ đi qua.

Đứng trước ngôi mộ, Dịch Khiêm lễ phép gật đầu một cái chào hỏi Úc Bảo Sơn, Úc Bảo Sơn gật đầu một cái, thu hồi vẻ nghiêm túc trên mặt, không khỏi hỏi, 'Dịch tổng vì sao lại tới?'

"Tôi cùng Ân Ân tới đây, thuận tiện làm tài xế cho cô ấy, là tôi mạo muội rồi!" quay đầu đi, mắt anh nhìn tấm hình trên bia mộ, tấm hình một người phụ nữ trên nền đen trắng, nét dịu dàng an tĩnh cùng cô gái đang đứng trước mộ cũng không khác nhau mấy, chỉ là nhiều hơn vài phần lẳng đọng thanh nhã của thời gian mà thôi.

"Ân Ân lại mang phiền toái cho anh rồi!" phiền người ta đưa con gái tới đây, Úc Bảo Sơn có chút ngượng ngùng.

"Lời như vậy, Úc tổng khách khí rồi!"

Gật đầu một cái, Úc Bảo Sơn xoay người lui lại, đứng yên tĩnh không nói thêm gì nữa.

Đứng trước ngôi mộ, Úc Tử Ân nhìn người đứng bên cạnh một chút, khẽ nhếch môi: "Anh biết không? Nơi này, cho dù là Đường Minh Lân, hắn cũng chưa từng tới."

An tĩnh nhìn cô, Dịch Khiêm không nói gì, hình như chỉ lắng nghe, nghe cô một mình nói chuyện xưa cho người bên cạnh nghe.

Nhìn bóng lưng của cô, anh mơ hồ hiểu rõ sự kiên cường của cô.

Xoay người, anh nhìn Úc Bảo Sơn, vẻ mặt thành thật mở miệng, "Úc Tổng, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?"

Úc Bảo Sơn nhìn Úc Tử Ân một cái, gật đầu, ông dẫn anh đi xuống núi, để không gian lại cho Úc Tử Ân.

Đợi Úc Tử Ân từ trên núi đi xuống, cô mờ mờ ảo ảo cảm thấy không khí có chút kỳ lạ, ánh mắt Úc Bảo Sơn nhìn cô cùng thần thái nói chuyện với Dịch Khiêm không giống nhau, Dịch Khiêm cũng sửa miệng không kêu Úc tổng nữa, ngược lại đối xưng hô thành bác trai, Úc Bảo Sơn càng không khách khí, tự mình nhận lấy phận trưởng bối, mở miệng liền gọi một tiếng Tiểu Dịch, thật sự để cho nàng cảm thấy..

cô nhìn Dịch Khiêm so với lúc mới tới vẻ mặt cũng không mấy khác biệt, vẫn cứ lạnh nhạt tự nhiên, không khỏi hoài nghi cô có đang gặp ảo giác hay không

"Bảo bối, hôm nay ba chúng ta ở lại nhà bà ngoại ăn cơm đi! Buổi tiệc của Tiểu Dịch đến tối mới bắt đầu, buổi chiều các con hãy trở về." không đợi Úc Tử Ân mở miệng, Úc Bảo Sơn đã thay hai người quyết định xong.

“Được rồi! Vậy ở lại nhà bà ngoại ăn cơm cũng rất tốt, dù sao Dịch thiếu cũng không phải lần đầu tiên tới đây!” tròng mắt, cô quay đầu nhìn người đàn ông đang đứng mỉm cười một bên, nhún nhún vài thẳng bước trở về.

“trên xe ba có để đồ, người không ngồi được, tự bọn con trở về đi!” phía sau, Úc Bảo Sơn nháy mắt với Dịch Khiêm, mở cửa xe tự mình đi trước.

Nhìn chiếc xe việt dã nghênh ngang rời đi, Úc Tử Ân ảo não dậm chân, không nhịn được hô to: “Cha! Chân con cũng muốn gãy rồi mà còn để ta tự đi về, cha cũng thật ác độc nhẫn tâm mà!”

“Được rồi, chúng ta trở về thôi! Nếu thật không thể đi được, tôi công cô?” người im lặng cuối cùng cũng mở miệng, vẫn như cũ rất tao nhã, lịch sự.

Úc Tử Ân im lặng, mắt trợn trắng, khẽ hừ một tiếng, “Tôi cũng không có kiểu cách như vậy đi thôi!”

nói là không có kiểu cách, trên mặt cô khó được lúc lộ ra ngoài dáng vẻ đang làm nũng, mang theo vài phần phách lối mấy phần ương ngạnh, khiến cho anh nhìn thấy có chút ít ngáy ngẩn.

“..” đi vài bước, cô phát hiện người phía sau không có theo kịp, quay đầu nhìn một chút, ánh mắt trời khiến cô nheo mắt lại “Sao lại không đi?”

“Ừ.” Chậm rãi hồi hồn, anh bước nhanh đến bên người cô, vẻ mặt thành thật nhìn cô. “Nơi này cách trấn cũng khá xa, tôi công cô đi một đoạn đi!”

“À? Tôi không mệt, tôi chỉ nói một chút mà thôi...” Thuận miệng nói một chút, không ngờ anh lại cho là thật.

Quay lưng lại, anh cúi người xuống đưa lưng về phía cô, “Lên đây đi, đoạn đường cát đá trước mặt cũng không dễ đi, cô mang giày này sẽ đau chân.”

... Nhìn chằm chằm vùng lưng rộng của anh, cô do dự một chút, cuối cùng cũng giơ tay qua nắm lên.

Xung quanh truyền đến hơi thở đàn ông nhàn nhạt, mát mẻ nhưng cũng không khó ngửi.

Cảm nhận sức nặng sau lưng, Dịch Khiêm chậm rãi đứng lên, nghiêng đầu liếc mắt một cái, “Vịn chắc, lát nữa mà té xuống tôi cũng không chịu trách nhiệm.”

“Anh không sợ tôi quá nặng sẽ đè chết anh à?” cô gái phía sau tức giận hừ một tiếng, không chút biết ơn nào.

Ai đó khẽ cười một tiếng, giọng nói vững vàng, “Thầy bói nói tôi mạng lớn, sẽ không dễ dàng chết như vậy.”

“thật sao? Mọi việc đều có cái bất ngờ!”

“Tôi làm việc đều có nguyên tắc, sẽ không để cho chuyện bất ngờ có thể xảy ra.”

“Trời cũng có lúc mưa gió không ngờ, anh không cần quá lạc quan!”

“Vậy cũng không thể bi quan chứ?”

“...”

72. Chương 72: Cái Này Có Thể Xâm Phạm

Lúc trở lại nhà bà ngoại, Úc Bảo Sơn và dì Bình đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa trưa, Lý Phúc ở trong sân xử lý hoa cỏ, nhìn thấy bọn họ trở lại, đặt bình nước trong tay xuống vẫy vẫy tay hướng bọn họ.

“Bà ngoại. . . .” Úc Tử Ân gọi khẽ, dẫn theo người đàn ông phía sau, nhắc chân đi tới.

“Bà ngoại, con lại tới làm phiền!” Dừng bước chân lại, Dịch Khiêm mở miệng lễ phép.

“Nào có, trong nhà hiếm khi có khách đến, bà vui mừng còn không kịp nữa là!” Xoay người, Lý Phúc chỉ vào bàn đá ghế đá bên cạnh, “Đi một rồi chứ? Ngồi xuống, uống ly trà hoa cúc. Hoa cúc được người làm hái hàng năm đó! Biết các con trở lại khẳng định sẽ khát, bà để trà lạnh.”

Rót hai ly trà ở trong bình thủy tinh, trong nước trà màu vàng có mấy đóa hoa cúc thật nhỏ, cầm cái chén đưa lên mũi ngửi, một mùi hương hoa cúc nhàn nhạt xông vào mũi.

Uống mấy ngụm trà, Úc Tử Ân thở một hơi thật to, không nhịn được than thở: “Uống ngon thật! Vẫn là tay nghề của bà ngoại tốt nhất!”

“Cái đứa nhỏ này. . . .” Lý Phúc cười nhẹ, quay đầu lơ đãng nhìn Dịch Khiêm một cái, thanh lịch tao nhã, động tác thưởng thức trà thành thạo ưu nhã, phong cách tản ra từ trên người anh, ngược lại trong veo giống như nước trà hoa cúc.

Đứa nhỏ này, vừa nhìn chính là người thông thạo về trà, không giống nhóc con nhà bà, chỉ biết uống từng ngụm, hoàn toàn không bình phẩm gì.

Úc Tử Ân quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh một lát, tò mò hỏi: “Thế nào, uống ngon chứ?”

“Ừ, rất ngon! Vì đắng mà ngọt, có một phong vị khác!” Đặt cái chén xuống, Dịch Khiêm nhàn nhạt đáp, ánh mắt nhìn về phía cô mang theo nụ cười.

Đang trò chuyện, Úc Bảo Sơn từ phòng bếp ra ngoài, nhìn bóng dáng đang ngồi trong sân, cao giọng nói: “Nhóc con, đi mua chai nước tương về đây, nhà hết nước tương rồi!”

“A, vâng ạ!” Liếc nhìn người đàn ông mặc tạp dề, Úc Tử Ân đứng dậy từ trên ghế, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đã đứng lên: “Đi à? Tôi dẫn anh đi dạo một chút?”

“Ừm!” Gật đầu, Dịch Khiêm nói với Lý Phúc một tiếng, xoay người đuổi theo bước chân của cô ra cửa.

Thấy bọn họ đều đi ra ngoài, lúc này Lý Phúc mới quay đầu nhìn về phía Úc Bảo Sơn, khẽ thở dài, “Mẹ đã biết chuyện con bé ly hôn rồi, con bé đã trưởng thành, nó biết lựa chọn như thế nào, mẹ thấy đứa nhỏ tiểu Khiêm này cũng không tệ, không biết Ân Ân có tốt phúc hay không. . . .”

“Đứa nhỏ tiểu Khiêm này thành thực chừng nào, con cũng rất thích nó, chỉ có điều muốn Ân Ân gả vào nhà hào môn cũng không phải chuyện dễ dàng, nhà họ Đường chính là ví dụ rõ nhất, aish, dưa hấu xanh không ngọt, cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi!”

Con gái bảo bối của ông luôn có chủ kiến, cũng biết nên chừa ỉnh đường lui, mặc dù ông không cần quan tâm, nhưng hôn nhân chuyện lớn, người làm cha như ông cũng hi vọng con gái có thể tìm được gia đình tốt, nếu không sau khi chết ông sẽ không có mặt mũi đi gặp vợ ông.

Đi xuyên qua ngõ hẻm, hai người sóng vai đi, Úc Tử Ân quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, tròng mắt nhìn, tò mò hỏi: “Anh vừa nói gì với cha tôi vậy? Nhìn ông ấy đặc biệt vui vẻ!”

Hình như đã lâu rồi cô không thấy Úc Bảo Sơn vui vẻ như vậy, từ mộ trở lại, trên mặt Úc Bảo Sơn vẫn treo nụ cười sáng lạn, rất khác các năm trước, cô suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn đem nguyên do kết lên trên thân người đàn ông trước mắt.

Giống như trừ anh ra, cô không nghĩ ra lý do khác có thể khiến Úc Bảo Sơn vui vẻ như vậy!

Nghe cô hỏi, Dịch Khiêm hơi híp mắt lại, nửa cười quay đầu nhìn cô, “Tôi nói với bác trai một vài chuyện quan trọng, nhưng mà bây giờ vẫn chưa thể nói cho em biết!”

“Tại sao vậy? Chuyện công hay chuyện riêng?” Nhìn về mặt thần bí kia, cô càng thêm tò mò, đuổi theo anh không thôi: “Không phải hai người thương lượng chuyện gì bán đứng tôi chứ? !”

“Làm sao có thể! Ba em chỉ có mình em là con gái, sao cam lòng bán em đi!” Quay đầu, anh tức giận giơ tay lên vuốt vuốt đầu cô, “Được rồi, đừng nghĩ nhiều, thời điểm em nên biết, sẽ nói cho em biết!”

“. . . .” Động tác thân mật như vậy nhất thời khiến cô sững sờ tại chỗ.

Ý thức được mình đường đột, Dịch Khiêm không nhanh không chậm thu tay lại, trên gương mặt tuần tú lại không nhìn thấy chút lúng túng nào: “Đi thôi, không phải chúng ta muốn đi mua đồ à? Đừng đợi đến lúc mua nước tương về rồi, món ăn cũng đã nấu xong!”

“Được rồi!” Thấy anh bắt giắc khó xử, cô cũng không kiêu cách, gật đầu đuối theo bước chân của anh, “Kỳ thực tôi cảm thấy được dẫn anh đi mua nước tương, thật sự có chút. Ấc, không tôn trọng người có hình tượng cao quý!”

“Thật sao? Tôi cũng là người bình thường, không khác gì người đàn ông bình thường. Sao đến chỗ em, là không thể không tôn trọng?”

“Thật ra thì ở trong cảm nhận của tôi, anh luôn là thần thánh không thể xâm phạm, cuộc sống vụn vặt, sẽ làm ô uế anh.” Đây là ấn tượng đầu tiên anh cho cô, cũng bởi vì như thế, cho nên ở trong cảm nhận của cô, anh chính giống như Thần.

“Ừ, cái này có thể xâm phạm, dù sao tôi cũng chỉ là người đàn ông bình thường, tương lai kết hôn cũng sẽ bận chuyện vụn vặt trong cuộc sống, phải chăm sóc gia đình, phải gánh chịu trách nhiệm, đây là dấu hiệu của người đàn ông thành thực.”

Làm như không thể tin được lời nói sẽ được nói ra từ trong miệng anh, cô ngẩn người, cuối cùng cười khẽ, “Về sau nếu cô gái nào gả cho anh, nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

Ít nhất, cô ấy còn có một người chồng tốt nỗ lực vì gia đình.

“Thật sao?” Anh yên lặng nhìn cô, con mắt thâm thúy xẹt qua ánh sáng thừa thớt, nghiêm túc mà chuyên chú: “Tôi cũng hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc, tôi sẽ cố hết sức có thể.”

Gật đầu một cái, cô cười quay đầu đi, nhưng câu nói kia của anh khiến cô cảm động thật lâu.

Cho đến thật lâu về sau, khi cô biết anh nói câu kia thật ra là tự nhủ, cô mới chợt hiểu, người đàn ông này không dễ dàng cam kết, vì cam kết với cô, thật sự đánh đổ tất cả.

—*—

Ăn xong cơm trưa, nghỉ ngơi một lát, sau đó biết Dịch Khiêm còn phải trở về Thị Lý tham gia party sinh nhật, Úc Bảo Sơn cũng không giữ người, ngay tiếp theo cũng bảo Úc Tử Ân trở về.

Đi hơn hai giờ đường xe, trở lại Thị Lý đã hơn bốn giờ chiều, Úc Tử Ân nhìn đường đi lạ lẫm bên ngoài, đây là khu thương vụ cô không thường tới, cũng không có mấy người bạn quen, anh mang cô tới đây làm gì?

“Chúng ta đến đây làm gì? Cử hành party ở đây sao?” cô quay đầu, không hiểu hỏi.

không phải ở gần đây, ở khách sạn Thánh Đình, dẫn em đi gặp người trước.” nói xong, anh xoay tay lái, lái xe về phía bãi đỗ xe ngầm.

Từ bãi đậu xe lên tới tầng ba mươi, lúc nhìn thấy tám biển treo trên cửa, cô mơ hồ đoán được anh muốn mang cô đi gặp người nào.

Louie King, tuần lễ thời trang Paris chạm tay có thể bỏng, nhà thiết kế chính ở châu Á.

Bước vào phòng làm việc, Úc Tử Ân khẽ quét mắt, rất nhanh thấy có hai nhân viên nữ phục vụ bước nhanh tới chỗ họ, trên mặt tươi cười, mở miệng: “Dịch thiếu, hoan nghênh!”

Quét một vòng, không thấy bóng người, Dịch Khiêm nhàn nhạt mở miệng: “Louie đâu?”

“Boss ở bên trong ạ, tôi mời ngài ấy ra ngoài, trước hết mời ngài ngồi xuống!” Nhân viên phục vụ nữ quay đầu, gật đầu với đồng nghiệp bên cạnh, một người phụ nữ khác khách khí mà lễ phép dẫn họ đi tới ghế salon cạnh cửa sổ sát đất.

Chẳng mấy chốc, trong phòng làm việc khép chặt có một bóng dáng cao to đi ra, nhìn người trên ghế salon, một tay cầm túi, trên mặt tươi cười.

Úc Tử Ân ngược mắt nhìn anh ta, âm thầm quan sát, người đàn ông này có chút không giống với lần trước cô thấy ở tuần lễ thời trang, nhà thiết kế Louie thâm kín còn tùy ý hơn so với trường hợp đó. T shirt xanh nhạt, quần thường màu trắng, mode ánh nắng nhưng không mất ưu nhã.

“Tiểu Ngũ, đã lâu không gặp!” Louie mở miệng cười chào hỏi, tầm mắt lại lạc đến trên người phụ nữ bên cạnh anh, hơi nheo mắt quan sát, nửa híp mắt cười, duỗi tay về phía cô, “Xin chào, tôi là Louie King!”

“Chào anh! Tôi là Úc Tử Ân, tôi đã gặp anh!” Úc Tử Ân đứng lên, lễ phép bắt tay.

“Hả? không biết Úc tiểu thư từng gặp tôi vào lúc nào?” Phòng làm việc của anh ta đều tiếp đãi khác đặc biệt, người phụ nữ này, hơn nữa còn do Tiểu Ngũ mang tới, anh ta có thể khẳng định mình chưa từng gặp qua.

“Thời điểm tuần lễ thời trang mùa đông ở Paris, anh lấy phía Bắc Bắc Kinh làm chủ đề thiết kế quần áo Hương Sơn Hồng Diệp, rất có phong thái Trung Quốc, tôi rất thích!”

“Hả? thật sao? Có thể được Úc tiểu thư tán thưởng, thực là vinh hạnh của tôi!”

“Ngài khách khí rồi, phải là tôi cần ngài chỉ bảo nhiều hơn mới phải!”

không đợi Louie hiểu được ý cô, Dịch Khiêm bên cạnh đã mở miệng giải thích: “cô ấy cũng là nhà thiết kế, bây giờ đang làm ở Thụy Nhĩ!”

“thì ra là cùng hành!” Gật đầu một cái, Louie cười nhìn về phía Dịch Khiêm, “Lễ phục của anh đã được quần gia sai người đưa đến rồi, tôi vừa nhìn, cắt xén cùng thiết kế rất đặc biệt, tôi ngược lại muốn hỏi xem là do nhà thiết kế nào thiết kế!”

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!” Dịch Khiêm khẽ cười, ngược mắt nhìn người phụ nữ đối diện, quay đầu phân phó nhân viên phục vụ đưa hộp quà tới.

“Đó? thật sao? thật là khiến người ta kinh ngạc! Lúc tôi thấy bộ quần áo kia, còn đương tưởng là nhà thiết kế quốc tế kia! Hóa ra là do Úc tiểu thư!” Biết cô thiết kế quần áo, Louie cũng không che giấu kinh ngạc của mình, trong lời nói đều là tán thưởng.

“Chuyết tác* khiến người chê cười!” Cười cười xấu hổ, cô quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm cầm hộp quà tới, liền nghe Louie mở miệng: “đi thay quần áo trước đã!”

* Chuyết tác: tác phẩm kém cỏi của tôi.

Dịch Khiêm gật đầu, nghiêng đầu nhìn Úc Tử Ân, xoay người, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ bước vào phòng thay quần áo.

Chẳng được bao lâu, hai người đang trò chuyện, Dịch Khiêm đổi xong quần áo từ phòng thay quần áo đi ra, hai người đứng bên ngoài không hẹn mà cùng nhìn về phía bóng dáng ở cửa phòng thay quần áo.

Áo tơ màu làm làm tôn lên khí chất của anh, đặc biệt cổ được cắt xén cẩn thận, cùng khí chất thanh nhã vốn có của anh hòa làm một thể, khiến cả người anh xem ra càng thêm trầm ổn tôn quý.

Người đàn ông có vóc người trời sinh, bất luận mặc quần áo trên người anh cũng đều đặc biệt tương xứng.

Gật đầu một cái, Louie không nhịn được tán thưởng: “Rất tuyệt! Ánh mắt Úc tiểu thư thật độc đáo, phong cách thiết kế cũng rất đặc biệt! Khâm phục khâm phục!”

Xoay người, Dịch Khiêm nhìn mình trong gương, đáy mắt tối tăm xẹt qua tia kinh ngạc.

Bộ quần áo này bất luận kích thước hay phong cách cũng đều rất hợp với anh, dụng tâm của cô khiến anh cảm động.

73. Chương 73: Hấp Dẫn!

Cầm lấy chiếc khăn tay cùng ghim cài bên cạnh hộp quà, cô chậm rãi đi về phía người đang đứng trước gương, theo thói quen với thân phận là một nhà thiết kế, bước lên thay anh sửa lại trang phục cùng với khăn tay và ghim cài.

Đứng yên, Dịch Khiêm khẽ ngược mắt nhìn lên khuôn mặt ấm áp của cô gái, không khỏi nâng nhẹ môi mỏng, ánh mắt đen thẳm rơi trên người cô, có chút nhàn nhạt dịu dàng và lơ đãng quyến luyến.

Khoảng cách hợp lý, Louie nhìn hai bong bóng kia, giống như một bức tranh hài hòa bình thản, mơ hồ hiểu ra cái gì, theo bản năng cầm điện thoại chụp lại khoảnh khắc ấm áp khó gặp này.

Đã bao nhiêu năm hần chưa từng nhìn thấy một Dịch Tiểu Ngũ ôn hòa như vậy rồi nhỉ? Rất là nhiều năm rồi nhỉ? Nhìn anh quyết đoán sát phạt trên thương trường, vận trù duy ác, đối với ai cũng đều mang trên mặt nụ cười ôn nhã ung dung, gương mặt được ông thức hóa che giấu sự lạnh lùng cùng lạnh nhạt bên dưới đáy mắt, cũng chỉ khi đứng trước mắt cô gái này mới có thể lộ ra vẻ mặt dịu dàng như vậy.

Đàn ông khi động tình liền có nhược điểm, nếu như hần không có nhìn lầm, cô gái này, sẽ là vết thương trí mạng lớn nhất trong cuộc đời anh ta.

Cũng tốt, hần thật sự muốn nhìn một chút người đàn ông không có nhược điểm này, khi đối mặt với sự khiêu chiến, sẽ chọn lựa như thế nào?

Bước lên trước, Louie quan sát Dịch Khiêm một chút, không thể không thừa nhận, cô gái này có ánh mắt cực tốt, ngay cả phong cách thiết kế cũng rất có sang tạo, nhưng loại nhung tơ tổng hợp có màu sắc này, ở cả thành phố C mà nói tồn tại không nhiều lắm, mà cô ấy có thể làm cho anh ta một bộ âu phục, có thể thấy được hai người quan hệ không tệ.

“Rất tốt! Úc tiểu thư tay nghề rất tốt, qua không bao lâu nữa, chỉ sợ tôi cũng muốn cam bái hạ phong rồi!” khẽ cười một tiếng, Louie nhàn nhạt nhạo báng Úc Tử Ân một tiếng, nhưng lại hát đầu then thùng, ánh mắt không khỏi nhìn về hướng Dịch Khiêm, “Lễ phục của cô tôi đã chuẩn bị tốt, Úc tiểu thư, cô cũng đi thay thử xem nào.”

Nói xong, hần nói với nhân viên phục vụ đứng phía sau một tiếng, rất nhanh, một nhân viên liền cầm một bộ lễ phục màu lam nước biển tươi đây, Úc Tử Ân nhìn lễ phục một chút, hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Louie, “Đây là chuẩn bị cho tôi sao?”

Lễ phục do Louie.King thiết kế phần lớn đều là giá trên trời, cô cho dù có chút tiền lẻ nhưng cũng không mua nổi đâu!

Giống như nhìn thấu tâm tư của cô, Louie cười nhẹ, quay đầu vỗ vỗ bả vai Dịch Khiêm: “Là Tiểu Ngũ muốn tôi chuẩn bị, người này tiền rất nhiều, dù sao cô cũng nên thay hần tiêu tốn bớt ra ngoài, không cần lo lắng, tôi cùng hần là bạn hữu, sẽ không lấy giá trên trời đâu!”

“...” Úc Tử Ân sừng sờ nhìn hần, quay đầu nhìn Dịch Khiêm, có chút không hiểu hết ý tứ của anh, vốn muốn hỏi anh một chút, lại không ngờ anh đã nhàn nhạt mở miệng, giọng nói dịu dàng mang theo vài phần dụ dỗ: “Party hôm nay tôi cùng cần bạn gái, không biết Úc tiểu thư có nguyện ý nể mặt hay không?”

Do dự một chút, cuối Úc Tử Ân cũng gật đầu, chỉ là làm bạn gái thôi, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

“Đi thử một chút!” lấy được sự đồng ý của cô, Dịch Khiêm gật đầu với nhân viên phục vụ một cái, nhân viên phục vụ liền lễ phép chu đáo phục vụ dẫn Úc Tử Ân đến phòng thay áo quần.

Cho đến khi phòng thử áo quần đóng lại, Dịch Khiêm mới thu hồi lại tầm mắt, không nhanh không chậm nhìn về phía người bên cạnh đang hứng thú đây mình, lười biếng híp mắt lại nói, “Muốn nói cái gì cứ nói đi!”

“Tiểu Ngũ, anh động tình rồi!” nửa nghiêng người, Louie vẽ mặt thành thật nhìn anh, giọng nói không hề có chút khách khí!

“...” ưu nhã cài khuy tay áo, Dịch Khiêm chây lười cười một tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận, lại hỏi ngược lại một câu: “Cho nên?”

“Cho nên anh cũng có nhược điểm Anh nên hiểu điều này có ý nghĩa như thế nào!” Người giống như anh, một khi có nhược điểm, như vậy chắc chắn sẽ là nhược điểm trí mạng, mà hần cũng không hi vọng nhìn thấy anh sẽ ở trong tình cảnh nguy hiểm như vậy.

Nhắc nhở của bạn tốt, thật ra trong lòng anh cũng đã nắm chắc, cho nên giữa lý trí và tình cảm, anh cũng giằng giụa không ít.

Ánh mắt trầm trầm, anh lẳng lẳng nhìn về cánh cửa đóng chặt, không tự chủ vòng tay, trên gương mặt tuần tú lại khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như cũ, “Người mà tôi đã định, mặc dù sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy an toàn!”

“Vậy thì tốt!” gật đầu một cái, Louie cũng không nói thêm gì về vấn đề này nữa, sau đó nói sang chuyện khác: “Tôi vừa mới nhìn qua quần áo và vật liệu dùng để may cho anh, mỗi đường nét đều là phong cách của một nhà thiết kế đẳng cấp quốc tế, cô gái anh xem trọng, cũng không phải là vật trong ao. Thụy Nhĩ chưa chắc có thể giữ nổi cô ấy!”

“Tôi biết rõ, tôi cũng không muốn để cả đời cô ấy ở lại Thụy Nhĩ, sau khi kết thúc cuộc thi này, tôi sẽ đưa cô ấy đến bên cạnh tôi.”

‘Đến bên cạnh anh? Làm ơn, cô ấy là học thiết kế, các anh là làm nghiên cứu khoa học, cơ bản không chút dính dáng, anh cũng không thể để cho cô ấy đi nghiên cứu cái gì gọi là kỹ thuật nano chứ!’ mới nghe Dịch Khiêm nói như vậy, Louie nhất thời bật cười.

“Nước chảy đá mòn, chỉ cần cô ấy bên cạnh tôi là được.” khẽ cười, Dịch Khiêm không để ý đến sự nhạo báng của hắn, quay đầu nhìn bong bóng ở phía phòng thử quần áo, nhưng, chỉ một cái liếc mắt, anh liền sững sờ không tin vào mắt mình!

Bộ dạ phục màu xanh lam, cổ được cắt xén thành hình chữ V bộc lộ rất rõ khí chất của cô, làn váy thật dài kéo ở trên sàn nhà, chỉ kim tuyến thêu hoa văn lạ mắt thất quanh vòng eo mảnh khảnh, cổ chữ V khoét sâu, siết chặt khe rãnh mê người, nhìn cô nhẹ nhàng đi tới, anh giống như thấy được linh tinh đi lạc trong rừng, linh động mà mị hoặc!

Chậm rãi dừng bước lại, cô ngược mắt nhìn hai người đàn ông đang sững sờ trước mắt, ánh mắt rơi vào con người âm trầm của Dịch Khiêm, trong long có chút quần bách, dạt làn váy trong tay, ánh mắt vô tội nhìn: “Đẹp mắt không?”

“quay người nhìn một chút!” Louie đứng một bên, chột hồi hồn, nửa cười nháy mắt với cô.

Úc Tử Ân gật đầu một cái, xoay nhẹ giày cao gót, sau lưng trống không có một lớp sa mỏng, lộ đường cong trực tiếp mở trên cặp mông, bóng lưng như ẩn như hiện mọi lúc đều là điểm hấp dẫn trí mạng.

Không xoay người thì thôi, cô vừa mới xoay nhẹ, liền nhìn thấy ánh mắt của Dịch Khiêm so với trước kia càng thêm u ám, hơi run một chút, nói nhỏ, “Khó coi lắm sao?”

“...” sao lại khó coi! Nhưng mà với dáng vẻ hiện tại của cô, nếu anh thật sự mang cô tới buổi tiệc, chỉ sợ đến lúc đó một đám sói đều sẽ nhìn cô chăm chăm. Hít một hơi thật sâu, Dịch Khiêm chậm rãi hồi hồn, nhẹ nhẹ nheo lông mày. “không phải khó nhìn, mà chỉ là không thích hợp với cô!”

nói xong, anh quay đầu nhìn Louie đang đứng xem kịch vui, ánh mắt ẩn ẩn cảnh cáo: “Đổi bộ khác!”

“A...” nhìn sắc mặt anh không đúng, Úc Tử Ân cho dù thích bộ dạ phục này cũng chỉ có thể nhún vai một cái, ngược mắt nhìn dáng vẻ nén cười của Louie, nhất thời luống cuống.

“Được, vậy thì đổi một bộ khác!” xoay người, hắn đi đến bên kệ cầm một bộ lễ phục màu đen tối, nén cười: “đi đổi lại xem!”

Đổi thì đổi, thế nhưng khi Úc Tử Ân từ trong phòng thay đồ đi ra, Dịch Khiêm nhất thời tối hơn nửa khuôn mặt.

Trước ngực cắt chữ V thật sâu, xẻ ta dài gần như đến rốn, lệ phục màu đen càng làm nổi bật thêm màu da hết sức mị hoặc, giống như là vết cắt hở ở lưng, ở bộ dạ phục này, ngực chính là điểm nhấn của toàn thể, nhìn đường rãnh ở giữa ngực cũng đủ để cho đàn ông mất hồn!

Thành công nhìn thấy Dịch Khiêm đổi sắc mặt, Louie hài lòng gật đầu một cái, cố ý mở miệng: “Bộ quần áo này như thế nào?”

Trán nhảy thành thạch, Dịch Khiêm giận tái mặt, lạnh lạnh mở miệng: “cô ấy không hợp với màu đen, đổi lại!”

“...” Dịch Khiêm bước lên, ánh mắt cảnh cáo. Louie nhún vai một cái, nhưng vẫn thỏa hiệp.

Chứa đựng nụ cười, hắn xoay người đi quanh giá treo quần áo một lát, cuối cùng chọn một bộ thiết kế nữ thần Hy Lạp lộ vai màu hồng, trước ngực mặc dù vẫn thiết kế theo hình chữ V, nhưng bộ này bảo thủ hơn nhiều, đường xẻ giữa hai chân mở cao, lộ cặp đùi đẹp ra ngoài, bên trong dẹt dài cao nhô ra một cổ mị người hấp dẫn.

Từ phòng thay đồ đi ra, Dịch Khiêm nhìn đồng hồ, lại dò xét một lần nữa lễ phục trên người cô, sắc hồng rất thích hợp với phong cách ẩn tình ngọt ngào của cô. Mặc dù bộ dạ phục mặc trên người vẫn có chút lộ, nhưng vấn đề thời gian, anh chỉ có thể tiếp nhận.

“Kêu người trang điểm theo tạo hình này của cô ấy mà xử lý tóc cho tốt, còn một chút thời gian, tôi chờ!” nói xong, anh chỉ chỉ đồng hồ trên tay, nhờ đó vào xác minh với Louie, anh không có thời gian nói đùa.

“Tốt! Tôi sẽ kêu An Ny tới trang điểm cho cô ấy thật đẹp. chẳng qua tôi có chút lo lắng, anh mang người ra ngoài sẽ không mang trở lại!”

“Anh cũng không cần lo lắng thay tôi, tôi nếu dám dẫn cô ấy đi ra ngoài, tự nhiên cũng có năng lực mang cô ấy trở lại!” Khẽ cười một tiếng, anh nhận lấy ly thủy tinh nhân viên phục vụ mang tới, cười tự tin đến ưu nhã.

Nhún nhún vai, Louie không nói thêm, gọi nhà tạo mẫu tới đây.

Nửa giờ sau, Úc Tử Ân từ trên ghế đứng dậy, kinh ngạc nhìn mình trong gương, hơi híp mắt cười một tiếng, quay đầu nhìn người đang đứng một bên, hỏi thăm ý kiến: “Như thế nào?”

Dò xét cẩn thận một lần, Dịch Khiêm hài lòng gật đầu một cái, “Rất đẹp!”

Nhìn dáng vẻ hiện tại của cô, anh thật có chút lo lắng, dẫn đi sẽ không mang trở về.

Từ bên trong đi ra ngoài, có mấy phút trong thang máy, hai người đứng bên trong, ai cũng không lên tiếng.

Dịch Khiêm ngược nhìn bóng dáng của hai người trên thang máy, trong đầu không khỏi xẹt qua một từ hình dung: trời sinh một đôi!

Ngay lúc anh đang nhìn đến mất hồn, cô gái bên cạnh lại mở miệng: “Dịch thiếu...”

“Hả? Như thế nào?” Bừng tỉnh, anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt dẹt dài.

“Anh dẫn tôi tới buổi tiệc sinh nhật, tôi có chút lo lắng...”

“Lo lắng cái gì? Anh không hiểu nhìn cô.” Người được mời trong bữa tiệc này cũng chỉ vài người bạn, sẽ không có giới truyền thông ở đây.”

“Tôi biết rõ, nhưng mà tôi vừa mới ly hôn, toàn bộ dư luận thành phố C đều xôn xao, tất cả mọi người đều đang chờ xem chuyện cười của tôi, tôi sợ liên lụy anh!”

Những người đó muốn bôi đen cô như thế nào cô không quan tâm, chỉ là cô sợ làm ảnh hưởng đến anh, càng sợ sẽ cuốn anh vào trong xi căng đan, một người ưu tú như thế, cho dù như thế nào đi nữa cũng không thể để cho anh bị người ta chửi bới.

“không cần lo lắng, có tôi ở đây! Tôi sẽ không để cho chuyện không tốt xảy ra!”, dừng một chút, anh dịu dàng trấn an: “Hôm nay cũng là sinh nhật của cô, vui vẻ lên một chút!”

thật ra, anh cũng muốn vì cô chúc mừng, nhưng không phải ở trong trường hợp này, bữa tiệc hôm nay anh mang cô tới chỉ là một chút sân khấu đi ngang qua, mặc dù phải đối mặt với một số chuyện, anh cũng sẽ không để cho cô gánh chịu một mình.

Hơi híp mắt lại, cô kéo nhẹ khóe miệng, gật đầu đồng ý.

thật ra sinh nhật đối với cô không có bao nhiêu quan hệ, chỉ là hôm nay cũng là sinh nhật của anh, cô hy vọng anh vui vẻ.

“Thời gian còn sớm, chúng ta đi ăn trước chút gì đó. Tối nay sẽ đến đó!” nói xong, anh dẫn cô ra khỏi thang máy, phong độ thay cô mở cửa xe.

74. Chương 74: Áp Chế!

Trước cửa khách sạn Thanh Đình, Úc Tử Ân an tĩnh ngồi trong xe, chờ đợi người đàn ông đang ngồi ở vị trí tài xế bước xuống rồi mở cửa cho cô.

Từ trong xe đi xuống, cô ngược mắt liếc nhìn ánh đèn rực rỡ của khách sạn trước mặt, mơ hồ cũng đoán ra được độ long trọng của bữa tiệc hôm nay.

Thanh Đình là toà kiến trúc lớn nhất thành phố C, cũng là khách sạn cao cấp nhất thành phố, bất luận trang trí hay phục vụ đều là bậc thầy. Đây là khách sạn có lịch sử lâu đời, cũng không phải là nơi mà khách sạn bình thường có thể so sánh.

Cô đứng lên, có chút luống cuống, nhìn người đàn ông ở bên cạnh, đến bây giờ cô cũng không hiểu được tại sao mình lại đồng ý theo anh đến bữa tiệc này!

Lấy thân phận gì mà theo Dịch Khiêm đi dự tiệc, tham gia một bữa tiệc của quan cao và những ông chủ giàu có, trong khi cô chỉ là một cô gái vừa li hôn, sao lại có thể nghênh ngang xuất hiện trước mặt mọi người, sợ rằng sẽ làm anh mất mặt.

Còn nữa, đây là sinh nhật của anh, chắc chắn Lam Mộ Duy sẽ đến, nếu như có thể, cô thật sự không muốn đối mặt với những người ở bên trong.

Dưới ánh đèn chói sáng, Dịch Khiêm bảo nhân viên lái xe mình đến bãi đậu xe, quay đầu nhìn về mặt lo lắng của Úc Tử Ân, môi khẽ cong lên, dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

“Không có. . . . Không có gì!” Cô lắc đầu một cái, phát nhẹ suy nghĩ trong lòng, cố gắng nở ra một nụ cười cứng ngắt: “Tôi không sao, vào thôi!”

“Có phải đang sợ gặp Lam Mộ Duy hay không?” Anh như thể nhìn ra được tâm tư của cô, nhìn dáng vẻ chần chừ của cô, anh không nhịn được mà lên tiếng hỏi: “Nếu như không muốn đi vào, tôi sẽ đưa em về nghỉ.”

“Không cần, tôi không sao.” Lắc đầu một cái, cô ngược mắt nhìn anh, cười đến làm cho người khác đau lòng, “Hôm nay là sinh nhật anh, chớ làm mọi người mất hứng.”

“Cũng là sinh nhật của cô, không phải sao?” Chính bởi vì như thế, anh càng hy vọng cô được vui vẻ.

Đừng nên trốn tránh quá khứ, ít nhất cũng nên cảm thấy may mắn khi thoát được, mặc dù anh không muốn làm cho hai người rơi vào tình cảnh khó xử, nhưng anh cũng hi vọng cô có thể bắt đầu lại cuộc sống mới một lần nữa.

Tối thiểu, cô biết sống vì mình.

“Đúng vậy. . . . Cho nên chúng ta đều muốn vui vẻ!” Khẽ nâng cằm lên, cô đưa đôi mắt quật cường nhìn anh, gương mặt kiêu ngạo và xinh đẹp.

Anh đau lòng nâng khóe miệng lên, nghiêng người duỗi cánh tay đến trước mặt cô, “Chúng ta đi vào thôi!”

Cô gạt đầu một cái, kéo cánh tay của anh, cùng anh sóng vai đi vào trong khách sạn.

Trước khi bữa tiệc được bắt đầu, anh có nói với Hạ Ninh Huân không để cho truyền thông đến chỗ này, muốn mời cũng chỉ mời các bạn bè thân thiết, cộng thêm mấy vị quan cao và một số giám đốc khác, lại không nghĩ rằng, chỉ là một tiệc sinh nhật, lại bị Hạ Ninh Huân làm thành bữa tiệc dành cho giới thượng lưu!

Vừa bước vào trong phòng khách, quản lý khách sạn đã tinh mắt nhận ra anh là chủ bữa tiệc sinh nhật tối nay, khách sáo cúi chào sau đó lớn tiếng hô: “Ông chủ đến!”

Đại sảnh náo nhiệt nhất thời trở nên yên tĩnh, mọi người ríu rít ngừng động tác trên tay của mình, quay đầu nhìn người vừa đi vào cửa.

Có rất nhiều khách ở đây, Úc Tử Ân chợt cảm thấy đầu óc kêu ông ông, theo bản năng, cô càng nắm chặt tay người bên cạnh.

Cảm thấy cô đang khấn trương, Dịch Khiêm đột nhiên quay đầu thì thầm bên tai cô: “Đừng lo lắng, mọi sự đã có tôi lo!”

Cô gật đầu một cái, đưa mắt nhìn đám đông chung quanh, mặc dù cô đã từng tham gia những bữa tiệc như thế này rồi, nhưng chưa bao giờ cảm thấy lo lắng đến thế, có lẽ do người đi bên cạnh cô, cô sợ một động tác sai của mình sẽ làm anh mất mặt.

Tất cả mọi người có mặt trong bữa tiệc đều chăm chú nhìn hai người đang đi trên thảm đỏ, khi tất cả nhìn thấy rõ dáng của Dịch Khiêm rồi lại thấy cô gái đang đi bên cạnh anh, căn phòng đang yên lặng đột nhiên vang lên rất nhiều lời bàn tán xôn xao, không khí trong phòng náo nhiệt lạ thường.

Lam Mộ Duy đứng ở một góc phòng, nhìn Dịch Khiêm dẫn theo Úc Tử Ân đi tới, lập tức nắm chặt ly rượu trong tay, đáy mắt tối tăm xẹt qua một tia kinh ngạc, sau đó là vẻ khó hiểu.

Suy nghĩ kỹ một chút, anh mơ hồ hiểu ra cái gì đó, đang muốn đi ra khỏi đám người kia, cô gái bên cạnh đột nhiên kéo tay anh lại, một thân hình xinh đẹp ngăn trước mặt anh, lồng ngực phập phồng, cảm xúc hỗn loạn, Diệp Tư Mẫn không vui nhìn chằm chằm anh, dịu dàng nhắc nhở: “Mộ Duy, anh làm cái gì thế, chú ý hoàn cảnh một chút!”

Nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của cô gái trước mặt, Lam Mộ Duy không tự chủ được mà nắm chặt lòng bàn tay, đôi mắt tối tăm cứ nhìn theo bóng dáng cô.

Trong đám người đó có Đường Minh Lâm không khống chế được cảm xúc mà đi lên trước, cũng may là bị Thượng Quan Triệt đứng bên cạnh kéo trở lại, ánh mắt ra ám hiệu anh cần phải tỉnh táo trở lại.

Thượng Quan Triệt giơ ly rượu lên, nặng nề cười với người đàn ông trước mặt, tốt bụng nhắc nhở: “Hôm nay là sinh nhật Dịch thiếu, có lẽ cô ấy đến với thân phận là bạn gái của anh ta, cậu đừng quấy rầy hay dồn mọi người vào chân tường, đến lúc đó ai cũng sẽ khó chịu!”

Úc Tử Ân lại xuất hiện ở nơi này, đúng là ngoài suy đoán của mọi người, hơn nữa cô còn đi vào đây với thân phận là bạn gái của Dịch Khiêm, đủ làm cho trái tim của những cô gái khác cảm thấy ghen tỵ và ngưỡng mộ.

Đám người đứng đợi phía trước, thấy Dịch Khiêm tiến lên đài, chậm rãi buông lỏng tay Úc Tử Ân ra, xoay người đứng một bên, chờ người chủ trì giới thiệu.

Anh gật đầu một cái, xoay người đi lên đài, thân hình cao to, gương mặt khôi ngô tuấn tú, khi giơ tay nhắc chân đều mang phong cách tôn quý, dường như bất luận đi tới chỗ nào, đều trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Mặc dù hôm nay anh đã đưa bạn gái tới đây, trong khán phòng không thiếu những ánh mắt mập mờ của cả nam và nữ đang nhìn về phía bạn gái của anh, không thể phủ nhận, tối hôm nay là sinh nhật của anh, vóc dáng và cách ăn mặc của anh rất xứng với bốn chữ “Hoàng tử con trời”!

“Cảm ơn mọi người đã đến tham dự bữa tiệc sinh nhật tối nay, hôm nay không chỉ là sinh nhật của tôi, mà còn là sinh nhật của bạn gái tôi, Úc Tử Ân! Rất khéo khi chúng tôi sinh cùng một ngày. Bữa tiệc tối hôm nay, mọi người có thể vui chơi thoải mái, để tôi và tiểu thư Úc vui vẻ bước sang tuổi mới!”

Anh nghiêng đầu, đưa đôi mắt dịu dàng nhìn cô gái dưới đài, trên gương mặt anh tuấn xẹt qua một tia cưng chiều và dịu dàng, đúng lúc đó, mọi người trong phòng lập tức vỗ tay chúc mừng!

Không biết từ lúc nào mà Dịch Noãn đã đi ra khỏi những người khách bên dưới, kinh ngạc đi đến bên cạnh Úc Tử Ân, thấp giọng gọi: “Chị Ân Ân, hôm nay cũng là sinh nhật của chị sao? Sao chị không nói cho em biết?! Làm hại em không có chuẩn bị quà!”

Nhớ tới hôm nay còn là ngày giỗ của mẹ cô, cô liền dừng đề tài này lại, không dám tiếp tục nữa.

“Không sao, sinh nhật không nhất thiết phải có quà tặng, nếu không thì hôm nào em bổ sung cho chị cũng được.” cô nửa đùa nửa thật hóa giải không khí lúng túng, quay đầu nhìn về phía người đàn ông ở trên đài.

Mà lúc này, đèn phòng khách bỗng tắt đi, nhân viên phục vụ đẩy xe bánh sinh nhật ra, hình như tất cả đều được chuẩn bị trước một cách kỹ càng. Chiếc bánh ngọt cao tầng cắm đầy nến, ánh sáng nhạt nhòa chiếu thẳng vào gương mặt anh Tuấn.

một màn như vậy, khiến cho tất cả mọi người đều im lặng, dưới ánh sáng mờ ảo. Dịch Khiêm đột nhiên nắm tay cô gái bên cạnh, đi đến bên chiếc bánh, nghiêng đầu ghé vào tai cô, nhẹ giọng nói: “Cầu nguyện đi!”

“Hả?” Sững sờ rồi lập tức hoàn hồn lại, cô xoay người nhìn anh, hình như còn chưa hiểu chuyện gì.

“Cầu nguyện...!” Dịch Khiêm đưa về mặt bất đắc dĩ nhìn về vẻ mặt thất thần của cô, khẽ cười một tiếng, chờ cô bắt đầu.

cô gật đầu một cái, nhìn ánh nến huyền hoặc, sau đó nhắm chặt hai mắt, an tâm nói hy vọng của mình, đến lúc cô mở mắt ra, quay đầu lại thì thấy người đàn ông bên cạnh đang cười nhìn cô, hai người vô cùng ăn ý khi cùng nhau cúi xuống thổi tắt nến.

Đèn phòng khách vụt sáng lên, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang khắp căn phòng, hai người cùng nhau cắt bánh, đột nhiên Dịch Khiêm xoay người phân phó gì đó với quản lý khách sạn, sau đó dẫn cô gái bên cạnh đi chào mọi người.

Hạ Ninh Huân cũng dẫn bạn gái tới đây, nghiêng đầu quan sát Úc Tử Ân một cái, vui vẻ giơ ly rượu lên: “Tiểu thư Úc, sinh nhật vui vẻ! Lúc lão Ngũ bảo tôi chuẩn bị tiệc sinh nhật, tôi cũng không biết hôm nay là sinh nhật của cô, quà tặng sẽ bổ sung sau!”

“Cám ơn! Hạ thiếu quá khách khí! đã nhiều năm rồi tôi cũng không có sinh nhật, nếu hôm nay không phải Dịch thiếu nhắc, chỉ sợ là tôi đã quên luôn sinh nhật của mình rồi.” Giơ ly rượu lên, Úc Tử Ân đáp lễ, trong sự lễ phép có phần khách sáo.

“Cậu cứ trò chuyện đi, tôi dẫn cô ấy đi gặp mấy người bạn khác!” Dịch Khiêm gật đầu một cái, dẫn Úc Tử Ân đi về phía Lam Mộ Duy đang đứng cách đó không xa.

Úc Tử Ân ngược mắt nhìn về phía trước, ý thức được anh đang muốn đưa cô đến đâu, cô không tự chủ mà nắm chặt tay, nghiêng đầu nhìn anh, nghênh đón ánh mắt trấn an của anh.

“Còn nhớ những lời tôi đã nói với em ở Kim Cung không?” Lịch sự nhìn quanh, nhã nhặn nâng chén với bạn bè, anh nói không nhanh không chậm.

“... Nhớ” Những lời anh nói với cô, cô nhớ cả đời không quên.

Bọn Thẩm Bội Bội đều nói cô là con khổng tước kiêu ngạo, chỉ vì mình mà mở đường cho người khác, thật ra cũng chỉ có cô mới biết, không phải là cô không cam tâm, cho nên mới không muốn chịu thua, không muốn để cho những thứ râu ria của người khác làm thành chuyện cười của mình mà thôi!

Tự ái của cô, kiêu ngạo của cô, không cho phép cô tỏ ra yếu đuối hay nhếch nhác trước mặt bọn họ.

Mặc dù năm đó bị Diệp Tư Mẫn đoạt lấy bạn trai của cô, mất đi người mà mình thương yêu nhất, cô cũng giữ kiêu ngạo khi bước trước Lam Mộ Duy một bước, kiêu ngạo giữ đôi mắt lạnh lẽo khi xoay người đi, cười dấu nước mắt rơi đầy mặt.

Hít một hơi thật sâu, cô giương khóe môi lên cười một cái, đôi mắt màu lưu ly sáng chói không hề có sự khẩn trương hay lo lắng. “Có vài thứ đã trở thành quá khứ, mà em muốn để cho con đường tương lai của mình được tốt hơn, anh cảm thấy thế nào?”

Nghe những lời của cô nói, Dịch Khiêm gật đầu một cái, nửa cười nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng nhưng mang nhiều cảm xúc, “Lấy lên được bỏ xuống được, suy nghĩ đó của em làm người khác rất cảm phục!”

“thật sao? Chỉ mong là vậy!” cô cho phép mình được ước nguyện đơn giản như thế, mong chờ người trong lòng mình sẽ bên cạnh mình đến răng long đầu bạc.

Đứng trước mặt Lam Mộ Duy, cô chậm rãi dừng bước chân lại, lần vẩy dài cuộn thành đường cong xinh đẹp trên mặt đất, mặc dù thân hình không quá khuê gọi mát mắt, nhưng cơ thể cô tỏa ra phong cách trầm tĩnh, cũng đủ khiến cô trở thành một cô gái xinh đẹp trong đêm nay.

Dịch Khiêm càng thêm tin tưởng, Louie vì cô mà lựa chọn bộ quần áo này, trong ba bộ quần áo mà ban nãy áp chế một bộ, hợp với phong cách hơi hờ hững của Úc Tử Ân, trong bình thần mang theo chút dịu dàng làm cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải dao động, có thể nói bộ váy nữ thần Hy Lạp này rất hợp với cô, hoàn mỹ lộ ra những điểm quyến rũ nhất của cô.

cô là như thế, không cần hấp dẫn cũng có thể chinh phục đàn ông.

Cũng vì thế, anh dần dần cảm thấy ánh mắt phóng điện của những người đàn ông bên cạnh mình dành cho cô, mang theo vài phần thương thức, mấy phần mập mờ, nhưng không ai dám tiến lên.

Dừng bước chân lại, anh ngược mắt nhìn Lam Mộ Duy, khe cong khóe môi lên, lễ phép cúi chào: “Cám ơn các người đã đến tham dự tiệc sinh nhật của cậu!”

75. Chương 75: Bắt Đầu Lại Một Lần Nữa?

Lam Mộ Duy lễ phép đáp lễ, quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm và bóng dáng người con gái đứng bên cạnh anh, chỉ một cái liếc mắt, anh liền phát hiện ra mình không thể dời mắt khỏi cô!

Ở trong ký ức của anh, anh chưa từng thấy qua phong cách này của cô, năm tháng còn là sinh viên, cô luôn mặc áo trắng để tóc dài bay phất phới khi ngồi trên xe ô tô của anh, vẻ đẹp đơn giản và trong sáng.

Vậy mà hôm nay, đứng ở trước mặt anh lại là một cô gái xinh đẹp rực rỡ, bất đồng hoàn toàn với Diệp Tư Mẫn; với chiếc váy dài màu hồng nhạt trông cô có thêm phần dịu dàng và ưu nhã, lại có chút trẻ trung năng động, không quên phần kiều gợi và thẹn thùng, đủ làm cho bất kỳ người đàn ông nào ở đây phải động tình, anh cũng không ngoại lệ.

Hôm nay là sinh nhật của cô, ở bên cạnh cô nhiều năm như vậy, tại sao anh lại không biết, anh chỉ nghe Thẩm Bùi Bùi nói qua, sinh nhật của cô cũng là ngày giỗ của mẹ cô, cho nên cô không có làm sinh nhật, cũng không nói ngày sinh nhật của mình cho ai biết, mà hôm nay, cậu nhỏ lại cố ý mang cô đến đây, rõ ràng cho thấy cậu nhỏ biết ngày sinh nhật của cô.

Nắm chặt ly rượu trong tay, anh hít một hơi thật sâu, lồng ngực sinh ra một tia không cam lòng, lời nói đến khóe miệng lại trở thành một câu chúc mừng khổ sở: “Ân Ân, sinh nhật vui vẻ!”

“Cám ơn!” Nhàn nhạt giơ ly rượu lên, cô lễ phép nói lời cảm ơn. Anh nhìn về ánh mắt lạnh bạc thêm phần xa lánh của cô, ý trong ánh mắt đã quá rõ ràng: cô và anh chỉ là người xa lạ.

Lại nghĩ đến việc đó, anh đột nhiên cảm thấy có cái gì đó nghẹn trong cổ họng, muốn kéo ra lại thấy nó đau đớn.

Ý thức được anh đang mất hồn, Diệp Tư Mẫn đứng bên cạnh kéo cánh tay anh một cái, cười tiến lên trước, nói lời chúc mừng: “Ân Ân, tôi không biết hôm nay cũng là sinh nhật của cô, mặc kệ như thế nào, tôi vẫn muốn nói một tiếng chúc mừng sinh nhật với cô! Tôi sẽ đính hôn với Lam Mộ Duy, cũng hi vọng cô tìm được hạnh phúc thuộc về mình!”

Úc Tử Ân ngược mắt nhìn về ánh mắt hờ hững và khiêu khích của Diệp Tư Mẫn, khẽ cười một tiếng, mặt không đổi sắc giơ ly rượu lên đáp lễ: “Cám ơn chị! Tôi cũng chúc hai người hạnh phúc!”

“Cám ơn! Ngày chúng tôi đính hôn cô nhất định đến tham dự nhé, tôi cũng đã nói với Mộ Duy, nếu như đến lúc đó cô còn chưa kết hôn, thì khi hai chúng tôi kết hôn cô phải làm phụ dâu cho chúng tôi nhé!” Diệp Tư Mẫn quay đầu lại làm nũng lắc lắc cánh tay của Lam Mộ Duy, giọng nói ồ ồ: “Mộ Duy, anh nói cái gì đi được không?”

“...” Lam Mộ Duy không trả lời vấn đề của cô, anh nhìn chằm chằm vào cô gái đối diện, trong lòng đau xót.

Vốn là muốn tìm nét mặt khổ sở và đau lòng của cô, không ngờ chỉ thấy được sự hờ hững cùng lạnh lẽo trên gương mặt ấy, điều đó làm tim anh đau nhói!

Úc Tử Ân quét mắt nhìn Lam Mộ Duy một cái, cô cũng không lên tiếng, bởi người đàn ông bên cạnh đã lên tiếng thay cô, anh nói với giọng ba phần lạnh lẽo, ba phần xa cách: “Có lúc kế hoạch không thể thay đổi nhanh được, những việc này, hay là chờ đến lúc các người kết hôn rồi thương lượng tiếp!”

Quay đầu đi, đột nhiên Dịch Khiêm nhìn sang cô gái bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Dẫn em đi gặp mấy bạn khác!”

“Được. . . .” Cô gật đầu một cái, ngược mắt nhìn về phía đôi tình nhân đối diện, “Học trưởng, học tỷ, trò chuyện sau!”

Sau đó cô xoay người, đi theo bước chân của Dịch Khiêm, khi đã hòa vào đám khách, sống lưng thẳng tắp, vẻ mặt vẫn kiêu ngạo và lạnh lùng, nhưng nụ cười treo trên khóe miệng lại yếu ớt dần.

Thời điểm cô ngược mắt lại một lần nữa, xông tới trước mặt chính là bóng dáng quen thuộc khiến cho hai người phải dừng bước.

Nhìn bộ dáng ưu nhã của Đường Minh Lân, cô khẽ sửng sốt một chút, tiếp theo dừng cảm ngắc đầu lên, không hề sợ hãi, nhìn thẳng vào mặt anh.

“Ân Ân.” Đường Minh Lân dừng bước chân, khẽ gọi tên cô, lại bị ánh mắt kiêu ngạo của cô đâm vào, lúc này anh mới không nhanh không chậm, xoay người nhìn về phía Dịch Khiêm, cắn răng nghiêng lợi nói: “Dịch thiếu, sinh nhật vui vẻ!”

Dịch Khiêm lễ phép gật đầu một cái, sau đó gương mặt lên nói: “Cám ơn!”

“Tôi có chuyện cần nói với Ân Ân, xin phiền Dịch thiếu cho tôi mượn bạn gái của anh ít phút!” Anh ngược mắt, nhìn về mặt thành thật của Dịch Khiêm, trong đáy mắt ẩn chứa một tia khó chịu!

“Có thể!” Anh quay đầu, nhìn về phía cô gái bên cạnh “Ân Ân, Đường Tam có lời gì đó muốn nói với em! Em thấy sao? Nếu như em không nguyên ý, tôi sẽ tôn trọng ý kiến của em!”

“Nếu Tam Thiếu có lời muốn nói, vậy thì hãy nói rõ ràng đi! Dịch thiếu, anh cứ đi gặp bạn bè của mình đi, em ra ngoài một chút!” Cô quay đầu đi, liếc Đường Minh Lân một cái, lễ phép mà xa lánh: “Tam Thiếu, xin mời!”

Mây kiếm hơi chau lại, Đường Minh Lân xoay người đặt ly rượu trong tay xuống, ngạo mạn đi ra ngoài.

Đi theo phía sau anh, Úc Tử Ân nhận lấy ánh mắt của mọi người chung quanh, cứ như thể cô đang tham gia vào lễ rửa tội vậy. Cô cười khổ một tiếng, mặt không đổi sắc, rời khỏi phòng khách.

Cạnh cầu thang ra vào, Đường Minh Lân nghe tiếng giày cao gót không ngừng đến gần, chậm rãi xoay người lại, dựa lưng vào cửa sổ, ánh mắt thâm trầm nhìn cô gái xa lạ trước mặt.

Cái nhìn xa lạ này, làm cho anh càng cảm hận khoảng cách của hai người.

“Ân Ân. Chừng nào thì em mới có thể dịu dàng hơn, có thể nói cho anh biết hay không?” Dù là người sáng suốt cũng nhìn ra được, ánh mắt khi Dịch Khiêm nhìn cô rất không bình thường!

Mặc dù chỉ là bạn bè bình thường, hôm nay hai người tổ chức sinh nhật cùng nhau, làm sao anh có thể không nhìn ra, dạng người khiêm tốn giống như Dịch Khiêm, có thể khua chiêng giống trống tổ chức sinh nhật như vậy, sợ rằng phần lớn là ăn mừng vì có?!

Mà đáng buồn nhất chính là, anh chính là chồng cô, chồng trước, từ đầu đến cuối cũng không biết ngày sinh nhật cụ thể của cô!

“Tôi nhớ không lầm, trước khi chúng ta kết hôn đã ký một thỏa thuận, không can thiệp vào chuyện riêng của nhau, mọi người đều có cuộc sống riêng, hôm nay chúng ta đã ly hôn, anh chỉ mang thân phận chồng trước thì càng không có quyền can thiệp vào cuộc sống của vợ trước, không phải sao?”

Từ lúc nào mà cô đã thân mật với Dịch Khiêm như thế, thật ra chính cô cũng không biết được chuyện này, mỗi lần cô gặp chuyện khó khăn, đều là anh ra tay giúp cô, nếu không phải bởi vì anh, cô không biết mình có thể nhẫn nại đến bao lâu nữa.

“Ân Ân. Trước kia em không như thế!” Những câu nói lạnh lùng thoát ra khỏi miệng cô, khiến cho anh sững sốt không thể tin được, lại không dám tin tưởng cô gái xinh đẹp động lòng người trước mặt anh lại có nội tâm lạnh lẽo như thế, cô có phải là người đã từng mang thân phận phu nhân Đường hay không!

“Theo ý của anh, thì trước kia tôi là người như thế nào?”

“Trước kia... Mặc dù em chán ghét anh, cũng sẽ không đối xử với anh lạnh lùng như thế. Tại sao...” Anh nghĩ không hiểu, duy nhất có một nguyên do, thế nhưng anh không dám kiểm tra: “Em thích anh ta thật sao? Hay em là tình cũ chưa quên với Lam Mộ Duy?!”

Mới nghe đến đó, cô đã lên tiếng cắt đứt lời anh: “Tam Thiệu, chúng ta đã ly hôn, chuyện của tôi không liên quan đến anh! Nếu như anh chỉ muốn nói chút chuyện này, thì tôi cảm thấy không cần thiết nữa!” Quay đầu đi, cô thật sự không muốn nhìn mặt anh.

Vì người đàn ông này, cô đã nhẫn nại rất nhiều, cũng bỏ qua rất nhiều, nhưng tiếc nuối chính là, giữa bọn họ quá ít duyên phận.

Hít một hơi thật sâu, cô chậm rãi xoay người, lúc đang muốn rời đi, anh bỗng đưa tay nắm lấy tay cô, kéo cô trở lại, ôm chặt lấy cô từ phía sau.

“Ân Ân... Mặc dù anh đồng ý ly hôn, nhưng anh cũng không muốn buông tay em! Anh không muốn buông tay, em hiểu không?!” thật sự anh không bỏ được, cũng không cam lòng!

Nhất là sau khi ly hôn, cô lại như một đóa hoa đào rụng rã, điều này làm cho anh vô cùng sợ hãi, không cách nào điều khiển được cảm xúc của mình. Sợ mình buông tay, thì cái khe khoảng cách của họ càng lớn ra.

Hôm nay, thấy cô đứng bên cạnh Dịch Khiêm, lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác bị uy hiếp.

Úc Tử Ân lạnh lùng đứng đó, hít một hơi thật sâu, sau lưng trở nên cứng ngắc vì anh đã dán lồng ngực cứng rắn của mình lên, cô khẽ run, giơ tay lên cố tách mình ra khỏi người anh.

“Đường Tam, như vậy là có ý gì?” Dem hết sức lực muốn cạy tay anh ra, nhưng anh lại choàng tay qua ngang hông cô, Úc Tử Ân khẽ vận lòng mảy, “Bên cạnh anh đã có đại tiểu thư Lâm, thế mà lại dây dưa không rõ ràng với tôi, như thế thì có ích gì? Anh không biết thứ tôi ghét nhất là thứ đàn ông chân đá hai thuyền sao? Buông tay!”

Cánh tay của anh vẫn đứng như thế, cô bắt đầu giùng giàng, đáng tiếc là người đàn ông kia vẫn không muốn buông tha, anh sốt ruột đến độ chột thét ầm lên: “Anh đã nói rồi, giữa anh với cô ta không có gì cả, tại sao em không chịu tin tưởng anh!”

“Tôi mặc kệ giữa hai người có cái gì hay không, bây giờ tôi và anh chẳng còn bất kỳ quan hệ nào nữa, buông tôi ra! Buông ra!” hiện tại đã ly hôn, cô cũng không còn gì để nói với Đường Minh Lân nữa.

Hôm nay cô đã sắp thành người kể chuyện cười cho thiên hạ, còn tiếp tục như thế này, cô cũng không biết mình có ngắc đầu lên nổi hay không?!

“Anh không thả! Nếu như anh buông tay, anh sẽ không thể bên cạnh em nữa! Ân Ân, anh sai lầm rồi, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa hay không!” Anh dùng tay giữ lấy cổ cô, cúi đầu nói giọng cầu khẩn, lớn như thế rồi nhưng anh chưa từng ăn nói khấp nép với ai cả đây là lần đầu tiên anh bị ép buộc phải làm như thế.

không biết vì sao tình cảm của anh dành cho cô lại sâu nặng đến thế, hôm nay, anh không thể buông cô ra nữa!

“Đường Minh Lân! Có phải anh uống say đến đầu óc không tỉnh táo rồi hay không! Chúng ta đã ly hôn, đừng nên lặp lại lần nữa?!”

“không muốn, luật pháp cũng không có quy định chồng trước cùng vợ trước không thể tiếp tục đoạn hôn nhân này!” Anh chột buông một tay ra, tay kia vẫn giữ chặt cánh tay Ân Ân, bỗng dưng xoay người, “Ân Ân, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa có được hay không? Cho anh thời gian, anh sẽ khiến cho em yêu anh!”

“Đường Minh Lân, anh nên nói đạo lý một chút! Cho dù tôi có đồng ý bắt đầu lại với anh một lần nữa, nhưng người nhà họ Đường sẽ như thế nào? Ba mẹ anh sẽ tiếp nhận lại tôi sao? Ba mẹ anh sẽ tiếp nhận lại tôi sao? Chỉ cần cho anh cơ hội bắt đầu lại lần nữa, anh càng lún sâu hơn, đến lúc đó cả hai ta sẽ bị thương!” Hất tay của anh ra, cô nhú lông mày nhìn về mặt đau lòng của anh “Tôi không muốn anh bị tổn thương thêm, càng không muốn tự tay làm anh bị thương, giữa chúng ta đã hết rồi, thật xin lỗi!”

Hơi ngẩng mặt lên, cô hít một hơi thật sâu, nhấc làn váy lên, xoay người đi xuống lầu, khiến cho cầu thang vắng càng trở nên yên tĩnh hơn.

Sau lưng, Đường Minh Lân nhìn dáng vẻ hoảng hốt chạy đi của cô, khổ sở cười cười, nắm chặt quả đấm trong tay, lửa giận không ngừng cuộn lên!

Phanh một tiếng, anh đánh một quyền lên vách tường, không cách nào điều khiển được lửa giận trong lòng, vậy thì hãy để nó được phát tiết trên vách tường cứng rắn!

Cúi thấp đầu, anh thở hồng hộc, trên tay là vết thương lớn nhưng nó chẳng là gì nếu so với vết thương trong lòng, máu thấm quá da thịt, rơi xuống nền nhà.

Anh nhất định chỉ yêu một cô gái là cô, coi như bị cự tuyệt, anh vẫn sẽ mặt dày đứng bên cạnh cô.

Mặc dù cô không chịu cho anh cơ hội, anh cũng không buông tay.

76. Chương 76: Nguyện Vọng Rất Tục!

Từ lối cầu thang đi ra, Úc Tử Ân liền thấy một bóng người đứng trên hành lang, theo bản năng bước chân dừng lại một chút, hít một hơi thật sâu lúc này mới tiếp tục bước tới.

Nghe được tiếng bước chân, Dịch Khiêm chậm rãi xoay người lại, ánh mắt tối tăm rơi trên người cô, vẻ mặt có hơi tái nhợt, “Ân Ân, cô không sao chứ?”

“Tôi không sao!” lắc đầu một cái, cô hơi ách nãy nhìn anh, “Dịch thiếu, rất xin lỗi, quấy rầy anh rồi!”

Bữa tiệc như vậy, trường hợp như vậy, anh lại bỏ cả sảnh đường đầy khách chờ ở chỗ này, vì lo lắng cho cô, cô có chút băn khoăn.

“Sắc mặt cô không tốt lắm, tôi đưa cô về trước!” Chuyện riêng của cô anh cũng không muốn hỏi tới, chỉ là bộ dạng lúc này của cô, thật sự làm cho người ta lo lắng.

“Không cần...Tất cả mọi người vẫn còn chờ ở bên trong!” Ngẩng đầu lên, cô gượng ép cười một nụ cười tươi tắn, “Chúng ta vào đi thôi!”

“Tôi xem cô không thích những trường hợp như vậy, tôi cũng không thích, bên trong có Hạ thiếu, hẳn có thể ứng phó được, chúng ta cứ đi trước thôi!” Nói xong, anh xoay người dẫn đầu bước tới hướng thẳng máy.

Nhìn theo bóng dáng rời đi của anh, cô khẽ thở dài một cái, nhưng vẫn kéo váy đi theo.

Chiếc xe đen lao nhanh trên đường phố, Úc Tử Ân nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, an tĩnh không muốn nói chuyện.

Lúc đến ngã tư đường chờ đèn đỏ, cô quay đầu nhìn người ngồi ở vị trí tài xế, một lúc lâu mới mở miệng nói: “Dịch thiếu, chúng ta đi uống rượu chứ?”

Nghe vậy, người ngồi trên ghế tài xế quay đầu nhìn cô một cái, yên lặng chốc lát gật đầu một cái: “Được!”

Thế nhưng xe cũng không đi về hướng quán rượu, ngược lại chạy dọc theo đường núi mà đi, trời mờ tối, hai bên đường núi ngoại trừ ánh hoàng hôn chỉ có ánh đèn đường vắng lạnh.

“Chúng ta đang đi nơi nào?” Nhìn đường xá bên ngoài có chút không đúng, cô quay đầu nhìn anh, không hiểu hỏi.

Không phải nói đi uống rượu sao? Sao lại đến nơi rừng núi này?

“Dẫn cô đi tới một nơi không có ai để uống rượu.” Anh nhàn nhạt đáp lại một tiếng, thả chậm tốc độ xe theo đường núi từ từ đi lên.

“Địa phương không có ai? Vậy rượu ở đâu?” Nơi này là khu vực ngắm cảnh, lên trên núi cơ bản sẽ không có chỗ có thể uống được rượu, càng không có chỗ bán rượu đâu!

Ngực chợt có một chút tức giận, cô đột nhiên muốn uống một lần thật vui vẻ, coi như say cũng tốt, khi say cái gì cũng không cần phải suy nghĩ!

“Phía sau xe có một thùng rượu đỏ bạn hữu vừa mới tặng, đợi lát nữa lên đến nơi, cô muốn uống như thế nào đều được!” giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ nghe không ra được chút tâm tình nào.

Biết rõ cô muốn tìm say nhưng anh lại không nói gì, còn đồng ý với yêu cầu vô lý của cô.

Người đàn ông này...A, anh đem mọi chuyện đều nhìn thấu đáo, cho nên cái gì cũng không cần hỏi, dung túng cô muốn làm gì thì làm!

Cũng tốt, hiện tại cô cũng chỉ muốn uống rượu, cái gì cũng không muốn nói.

Xe đến trên đỉnh núi thì ngừng lại, cô cảm thấy có chút quen thuộc, ngẩng đầu nhìn bốn phía tối mờ, khi nhìn thấy mái đình mới hiểu là đang ở đâu, chỗ này không phải là hôm so tài anh mang cô tới hay sao?

Cô còn nhớ rõ ngày hôm đó, anh dẫn theo cấp dưới tới đây thị sát, khi đó cô mới hiểu được, đàn ông khi làm việc chăm chỉ chính là lúc có sức quyến rũ nhất.

Bốn phía trống trải chỉ có vài chiếc đèn đường, dọc theo bậc thang đi lên đến bên trong mái đình là những ngọn đèn sáng ngời.

Đi lên đình, cô quay đầu nhìn người đàn ông phía sau đang xách theo một chai rượu đỏ cùng một cái ly và một bình nước, khẽ ngăn người, “Chỉ có một cái ly, anh không uống sao?”

“Tôi uống nước, nếu cô uống say, tôi còn muốn đưa cô trở về!” Bởi vì có cô ở đây, anh không cho phép mình xuất hiện bất kỳ nguy hiểm hoặc cạm bẫy nào.

“Thật xin lỗi...tôi...tôi lại giống như lại gây thêm phiền toái cho anh rồi!” Cho tới nay, cô luôn cảm giác mình chính là gánh nặng của anh, làm chuyện gì đều gây thêm phiền toái cho anh.

“Không phiền toái, khi tôi không vui, tôi cũng sẽ muốn uống say.” Chỉ là tình huống như vậy rất ít, anh không dễ dàng đem chính thân thể của mình ra giày vò.

Có lẽ bởi vì quá bận rộn, có lẽ bởi vì biết mặc dù mình thật đau, cũng sẽ không có người đau lòng, cho nên không muốn chà đạp mình.

Đem chai rượu và ly đưa cho cô, anh xoay người ngồi xuống ghế đá bên cạnh cô, bên dưới chân núi, nhà đèn đều thấp đèn sáng chói, thấp lên phần hoa của thành phố.

Đứng ở nơi này có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm của toàn thành phố, mỹ lệ sáng rực có chút ưu thương.

Ban đêm trên đỉnh núi gió lạnh, anh nhìn thấy cô ôm chai rượu run run, đứng dậy đem áo vest của mình cởi ra, đang muốn phủ lên trên người cô lại bị cô giơ tay lên cự tuyệt.

“Đợi lát nữa tôi uống say, tôi sợ làm dơ áo.” Cô khẽ híp mắt, ngẩng đầu lên đưa tay sờ sợi vải nhưng tổng hợp của áo vest, trên khuôn mặt xinh đẹp mềm mại quyến luyến vài phần tự hào mấy phần men say: “Đồ tôi đưa, tôi không muốn tự tay mình phá hủy! Anh mặc đi, tôi...không lạnh!”

Gật đầu một cái, anh cầm lại áo vest, lại nghe cô nói: “Anh biết không? Đời tôi chỉ làm áo quần cho ba người đàn ông, một là ba tôi, anh chiếm một, còn một người tôi muốn làm chính là con trai sau này của mình.”

Nhắc tới việc này, cô ngẩng đầu lên cười với anh, rực rỡ đơn thuần: “Cho dù là Lam Mộ Duy, Đường Minh Lân, tôi cũng chưa bao giờ làm áo quần cho họ.”

Uống nhiều rượu, dốc một chai rượu đổ đất giá xuống, tràn vào cổ họng, chất cồn chảy vào trong khoan miêng khiến cho cô muốn rơi lệ.

Từ trên cao nhìn xuống, Ưc Tử Âu khẽ thở dài một cái, xoay người quay vào trong xe lấy áo choàng khoác lên cho cô, không để ý cô giãy giụa, anh cứng rắn đem áo khoác phủ lên người của cô.

Ấm áp truyền đến, cô cúi đầu nhìn chiếc áo khoác hồng trên người, hơi sững sờ, số đo vừa vặn, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn anh, nghiêng đầu tò mò nhìn, dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt như lưu ly nhẹ nhàng: “Trong xe của anh, tại sao thứ gì cũng đều có? Tôi nhớ được hình như có băng keo cá nhân, có áo choàng phụ nữ, còn có áo khoác phụ nữ nữa, đừng nói là thường mang theo phụ nữ đi du ngoạn chứ?”

“Tôi để những thứ đó ở trong xe, chính là vì người như cô chuẩn bị!” anh khẽ cười, nhàn nhạt ngăn lại đề tài, cũng không trả lời câu hỏi của cô.

Anh biết cô sợ lạnh, cho nên theo bản năng để trong xe một chút đồ phòng lạnh gì đó, ngày đó để Dịch Doãn thấy được, cô bé còn tưởng rằng anh có phụ nữ, la hét muốn báo lên trên.

Phụ nữ.... anh nơi nào có phụ nữ, chỉ có một cô gái coi trọng, mà còn chưa có được mà thôi!

Trong men say, cô giống như nghĩ tới vấn đề gì, ngược đầu nhìn về bóng dáng người đang tựa trên lan can, “Dịch thiếu..... anh mới vừa cho phép nguyện cái gì vậy?”

“cô thì sao? cô có nguyện vọng gì à?” Anh không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Tôi à... Tôi có một nguyện vọng rất tục.” Nghiêng đầu, cô tự giễu, “Mong có người chỉ một lòng, bạc đầu chẳng xa rời. Anh xem, có oahair rất đặc biệt tục hay không?”

“không biết!” Anh ngược mắt, an tĩnh, bí ẩn nhìn cô, trong ánh sáng mờ mờ, gương mặt tuần tú có chút ảm đạm rung động.

thật ra thì, nguyện vọng mà anh muốn cũng chính là điều này.

Mong người chỉ một lòng, đầu bạc chẳng xa rời.

Nhìn anh thần thái nghiêm túc, cô chỉ cười thật to, bộ dáng ngây ngô như đứa bé.

Vốn không biết uống rượu, nửa chai rượu vào bụng, cả người đều cảm thấy đầu óc đã choáng váng, nhìn dáng vẻ gật gù hủ hê của cô, Dịch Khiêm bất đắc dĩ thở dài, xoay người tới ngồi vào bên cạnh cô, đưa tay lên kéo đầu cô đặt lên trên vai mình.

cô gái nhỏ không an phận hình như cũng an tĩnh rất nhiều, tựa vào bả vai anh tìm vị trí thoải mái, trong hơi thở nhàn nhạt mùi cây cỏ nghe thấy rất là thoải mái, cô nhắm mắt lại, trong ánh sáng mờ mờ, mí mắt từ từ trở nên nặng nề, cuối cùng cũng rũ xuống.

Ôm người trong ngực, anh ngược mắt nhìn đô thị phồn hoa duvois chân núi, gương mặt tuần tú, trầm tĩnh dịu dàng, trong lòng ấm áp như hoa nở rộ có thể nghe được cả hương thơm.

Anh cúi đầu nhìn người uống say trong ngực, cô uống say so với bình thường càng thêm an phận không quấy không nháo, an tĩnh nhắm mắt lại ngủ.

Quay đầu đi, anh dịu dàng đem mặt đặt trên đỉnh đầu cô, yên tĩnh ngồi, chỉ cần có cô bên người, anh đột nhiên cảm thấy trong lòng thật sự an ổn.

Trong chốc lát, anh đứng dậy bế cô lên, từng bước từng bước đi về phía xe.

Quen việc dễ làm, đưa cô trở lại phòng, thật vất vả lấy ra chìa khóa mở cửa phòng ngủ, vừa ban đêm cô đặt lên giường, cô gái ôm cổ anh thể nào cungkhong chịu đựng.

Thân thể cứng đờ, anh trở tay của cô ra, cũng không chú ý làm cô tỉnh lại, cô gái nhỏ mơ mơ màng màng liếm giữa cô và gáy của anh, không phân biệt anh là ai, lật người đem anh đè ở trên giường!

Nằm trên đùi thịt người mềm mại, cô vẫn không quên cọ xát, tìm vị trí thoải mái mà nằm ngủ tiếp.

Cứng nhắc nằm trên giường, tròng mắt Dịch Khiêm nhìn coo coo gái nằm ngủ thiếp trên ngực mình, không khỏi cười khổ. Vốn định đẩy cô dậy thay cô đắp nệm, lúc nhìn thấy đôi tay bé nhỏ đang siết chặt lấy áo sơ mi của mình, anh liền bỏ qua ý nghĩ này.

Thân thể mềm mại trong ngực đầu đọc dự vọng của đàn ông, anh vuốt vuốt cái trán, cuối cùng phải cố gắng ản ản.

Thả nhẹ động tác, anh kéo chiếc thảm mỏng một bên đắp lên trên người cô, mặc cô cứ nằm như vậy mà ngủ.

Thế nhưng anh lại nhìn chăm chăm trần nhà, cả đêm không chớp mắt.

Đau đầu mà tỉnh lại, Úc Tử Ân gõ cái đầu đang đau nhức muốn nứt ra, mơ mơ màng màng mà tỉnh.

Lúc từ trên giường đứng dậy, cô theo bản năng mở mắt ra, chợt nhìn thấy thân ảnh quen thuộc nằm ở bên giường, nhỏ giọng lên tiếng!

Tiếng gọi âm ỉ đem người đàn ông đang trong giấc mộng đánh thức, Dịch Khiêm chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy nhìn cô gái đang cúi đầu kiểm tra mình, bóng dáng cao to thuận thế ngồi dậy.

“Chào buổi sáng!” anh mở miệng chào hỏi, ánh mắt nhìn cô hơn vài phần hứng thú.

“Chào buổi sáng” run run ngẩng đầu lên, cô khấn trương nhìn anh đầy cảnh giác. “Dịch Thiệu, anh Anh tại sao lại ở chỗ này? Tôi” cô cúi đầu nhìn qua mình, còn mặc dạ phục tối hôm qua, nhưng mà người đàn ông này, anh sao lại ở trên nằm trên giường mình chứ?

Híp mắt, cô vận lòng mảy, một lúc lâu cũng không đứng lên, tối hôm qua cô làm sao để trở về nhỉ

77. Chương 77: Tôi Sẽ Phụ Trách Với Anh!

Theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, cô ngược mắt lên khấn trương nhìn người đàn ông trước mặt, “Dịch thiếu. Cái đó, tối ngày hôm qua tôi không có, phản đối anh làm chuyện gì chứ?”

Khẽ tựa vào trên giường, anh ngược mắt nhìn cô gái nhỏ trước mặt vì khấn trương mà nhếch nhác, mơ hồ còn mang theo chút buồn ngủ, nhất là thấy một đầu tổ quạ, xem ra càng thêm đáng yêu giống như là chuột chũi lạc đường, làm cho người ta không nhịn được mà muốn thương yêu!

“Không có.” Chau chau mảy, anh lắc đầu một cái, thu lại nụ cười thản nhiên nơi đáy mắt, trên gương mặt tuần tú hiện lên vẻ lười biếng giống như là trêu chọc một con mèo nhỏ, nghiêm túc khiến người ta hoài nghi!

“. Thật sự không có?” Nhìn vẻ mặt kỳ quái kia, Úc Tử Ân sững sờ nắm chặt chăn mỏng hơn, tâm tình vốn đang khấn trương lại bị vẻ trấn định của anh làm cho kinh sợ: “Cái đó tôi. Tôi thật sự không nhớ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì!”

Sớm biết cô cũng đã không uống nhiều rượu như vậy, biết rõ mình không uống được rượu mà còn liều mạng uống sạch một chai rượu đỏ, nếu thật sự say rượu mất lý trí thì nên làm cái gì đây? !

Lúng túng nhúu lông mày, cô khấn trương tự động bỏ quên giờ phút này quần áo anh đang chỉnh tề, cúi đầu rồi rầm nắm chặt chăn mỏng trong tay: “Dịch thiếu, cái đó, anh không cần cảm thấy uất ức, không đúng, tôi không phải ý này, ý của tôi là nếu như tôi thật sự làm chuyện gì có lỗi với anh thì anh cũng đừng nói những lời khiến mình chịu uất ức, tôi...tôi sẽ phụ trách với anh!”

Say rượu mất lý trí, cô lại OX với người đàn ông ưu nhã tôn quý này, nếu để cho Sở Tiểu Ninh biết được, nhất định sẽ bị cô ản ản châm chọc ói máu!

“Hả? Ân Ân, em muốn phụ trách với tôi thế nào?” Nghe vậy, anh cười như không cười nghiêng người qua tiến tới trước mặt cô, khoảng cách gần nhìn con mắt cô buông xuống và vẻ mặt rối rắm, đáng yêu khiến anh thật sự nhin không được trêu đùa.

“Tôi. . . .” Nghe anh nói như thế, cô đột nhiên khấn trương, chợt ngẩng đầu, cắn bản không ngờ giờ phút này anh tiến lại gần, vừa mới ngẩng đầu lên môi cô cứ thế không hề báo động trước dính vào trên môi anh!

Xúc cảm lạnh lẽo mềm mại chợt khiến cô bừng tỉnh, trợn to con mắt theo bản năng lui về phía sau, trên mặt vốn đang khấn trương thoáng chốc bị hốt hoảng cùng luống cuống thay thế: “Kia, kia, không, tôi không cố ý đâu! Đây chỉ là ngoài ý muốn. . . .”

Ông trời ơi! Cho một tia chớp đánh chết cô đi! Sao cô lại khiếm nhã với anh chứ? !

“Ề hèm, đúng là ngoài ý muốn!” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm khẽ cười, chậm rãi đứng lên từ trên giường, từ trên cao nhìn xuống cô, “Được rồi, đây chỉ là ngoài ý muốn, tôi sẽ không để ở trong lòng đâu! Về phần tối hôm qua. . . .”

Đỏ mặt, cô theo bản năng ngẩng đầu lên, khấn trương nhìn anh, lại nghe anh mở miệng không nhanh không chậm: “Tối hôm qua cũng không có xảy ra chuyện gì, phẩm chất của em khi uống rượu xong cũng không tệ lắm, uống say không đánh, không làm khó, không đùa bỡn điên cuồng, ngoan ngoãn ngủ thiếp đi. Nếu em uống say còn có thể làm chuyện mất lý trí đối với tôi, vậy thì nên đánh giá lại sức quyến rũ của mình rồi!”

“Thật?” Mặt cô không thể tin nhìn anh, chỉ sợ anh nói lời này đơn thuần là vì an ủi mình, khấn cấp hi vọng tìm được một tia khác thường từ trên mặt anh, đáng tiếc là khiến cô thất vọng!

“Chẳng lẽ em lại hi vọng tối hôm qua xảy ra chút gì?” Anh chau chau mày, không nhanh không chậm trả lời một câu, nhất thời làm Úc Tử Ân Lady không ngóc đầu lên được!

Không nhìn được nét mặt của cô, anh cúi đầu nhìn qua đồng hồ đeo tay, “Đã hơn tám giờ, rời giường rửa mặt đi, đợi lát nữa ra ngoài ăn điểm tâm! Tôi thuận đường đưa em đi làm!”

“. . . .” Sững sờ nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng kia, giống như thật sự chưa xảy ra cái gì, cô không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu một cái, đứng dậy từ trên giường, lúi chần mông chạy như bay vào phòng tắm.

Nửa nghiêng thân thể, Dịch Khiêm nhìn cửa đóng sầm một cái, giơ tay lên sờ sờ cánh môi bị cô hôn một cái, xúc cảm ấm áp mềm mại hình như còn chưa rút đi, nhớ tới bộ dáng khấn trương của cô, anh cười cười bất đắc dĩ, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Đứng ở trong phòng tắm, Úc Tử Ân nhìn bộ dáng rối bời trong gương, nghĩ tới cái lơ đãng ngoài ý muốn vừa nãy, vô cùng phiền muộn không nhin được nên một quyền đập lên gương trước mặt!

Rượu cồn hại người rất thảm, về sau phải ghi nhớ kỹ, sẽ không thể vì một số chuyện một số người mà mua say, thật sự không biết phải tính thế nào!

—— quân môn cứng chiều cười ——

Đợi sau khi cô rửa mặt xong ra ngoài, ghé đầu nhìn về phía phòng ăn, không ngờ thấy Dịch Khiêm đã đổi xong quần áo, giờ phút này đang ngồi ở trên bàn thưởng thức cà phê lật xem báo buổi sáng, như thường ngày, tây trang phẳng phiu ưu nhã cực kỳ, hình như lại trở về hình tượng Quý công tử dịu dàng khiếm nhã, không chút lụn bại của cả đêm không ngủ tốt.

Nghe được tiếng bước chân, người đàn ông ngẩng đầu lên từ trên tờ báo, hơi quan sát cô một lượt, áo thêu màu lam nhạt và quần tây đen, tóc dài đen như mực vòng sau ót, đoan trang già giặn như OL (office lady) lạnh lùng, trên mặt thần nhiên, có tinh thần hơn nhiều so với bộ dáng nhếch nhác vừa nãy.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, anh kéo cái ghế bên cạnh ra, hướng cô vẫy vẫy tay, “Tối đây ăn điểm tâm đi!”

“Được. . . .” Đi lên trước, cô liếc nhìn quần áo trên người anh đã được đổi qua, không hiểu hỏi: “Anh. . . . thay quần áo?”

“Ừ, vừa kêu Văn Khâm đưa tới, còn có bữa ăn sáng.” Dừng chốc lát, anh đem sữa đậu nành trước mặt cho cô, “Mau ăn đi, nếu không đợi lát nữa sẽ tới trễ!”

“Ừm. . . .” Nhìn thức ăn ở Thập Tam Lôu Việt - Quảng Đông trước mặt, lại nhìn người đàn ông cấp trên bên cạnh chưa có ý định dùng bữa sáng, không biết sao đột nhiên tâm tình thật tốt, bản tính ăn uống lộ ra không thể nghi ngờ, cũng không đoái hoài tới lúng túng hay là cái gì, bưng cái ly không nhanh không chậm giải quyết bữa ăn sáng.

Tầm mắt rơi vào tờ báo, đồng thời Dịch Khiêm ngược mắt nhìn cô một cái, gương mặt tuấn tú hiện lên điệu dàng nhàn nhạt, thời điểm cô ngẩng đầu lên lần nữa, không chút để ý dời đi.

Chuông điện thoại vang lên linh linh, phá vỡ phòng

78. Chương 78: Chuyện Riêng!

Cửa thang máy, Úc Tử Ân nghe được tiếng bước chân dừng lại bên người, theo bản năng quay đầu nhìn xem, thấy anh ta, không khỏi ngẩn người, rất nhanh bình tĩnh, lễ phép mở miệng: “Chào buổi sáng, Phó tổng Lam!”

“Chào Ân Ân.” Bước vào thang máy trước, anh ta nhàn nhạt trả lời một câu.

Nghiêng đầu, Úc Tử Ân im lặng nhìn bóng dáng phản chiếu trên tường, mắt nhìn thẳng cũng không mở miệng, không khí trong thang máy bỗng trở nên căng thẳng.

“Ân Ân, tối ngày hôm qua, sau đó em đi nơi nào? Sao không thấy em, ngay cả cậu nhỏ cũng không biết đi nơi nào.” Quay đầu, Lam Mộ Duy mở miệng đánh vỡ yên tĩnh giữa hai người.

“Tôi đi nơi nào thì có quan hệ gì đến anh à?” Quay đầu lại, Úc Tử Ân ngược mắt nhìn anh ta, giọng nói lạnh nhạt, Lam Mộ Duy cảm giác chính mình giống như là bị hắt một gáo nước lạnh, toàn thân lạnh lẽo.

“Tôi mới vừa thấy em bước xuống từ trong xe cậu nhỏ, hai người. . . . Hai người ở cùng một chỗ sao?” Anh ta khẩn cấp muốn biết vấn đề này, cũng khẩn cấp muốn hỏi rõ ràng.

Mặc dù anh ta biết đáp án này có thể sẽ khiến mình tổn thương, tuy nhiên vẫn không nhịn được muốn hỏi, trong lòng cũng mong chờ may mắn.

Nghe anh ta hỏi đến vấn đề này, Úc Tử Ân cười lạnh lùng, khéo miệng xẹt qua một tia hài hước, “Học trưởng, anh lấy thân phận gì hỏi tôi về vấn đề này? Tôi và Dịch thiếu ở chung một chỗ hay không, là phạm vi anh có thể can thiệp sao? Giữa chúng ta hình như còn chưa thân quen đến mức có thể hỏi chuyện riêng đối phương nhỉ?”

“Ân Ân, em nhất định phải dùng giọng điệu này nói chuyện với anh sao?” Cô bén nhọn, cô không chút lưu tình, khiến anh ta cảm thấy ngực giống như là bị cái gì đâm, nhói một cái, đau đớn dần dần lan tràn.

“Phó tổng Lam cảm thấy tôi nên dùng giọng điệu gì để nói với anh đây? Nơi này là công ty, hình như tôi cũng không phải báo cáo chuyện riêng của tôi với anh chứ?” Thang máy dừng lại ở tầng ký túc xá của cô, cô không nhìn anh ta thêm lần nào, nhắc chân đi ra từ trong thang máy.

Qua hôm nay, cô mới hiểu được, giữa cô và anh ta, đã không còn quá khứ nữa, mà cô không bao giờ cần người đàn ông quan tâm gì cả.

Đau đớn trong trí nhớ, đúng là vẫn còn có thể dần dần lắng đọng xuống ở trong đại dương, cuối cùng tất cả đều đã kết thúc.

Cô đã từng nghĩ tới 1000 khả năng hai người sau khi gặp lại sẽ chung sống thế nào, có điều cô vẫn còn không nghĩ tới, mình sẽ lạnh lùng xa cách như vậy.

Tình đến nồng đậm cũng là lúc tình phai nhạt, hình như cô sớm đã không còn tình cảm cuồng nhiệt và ngây thơ với anh ta nữa, thực tế đủ tàn nhẫn, mà anh ta đã từng để lại cho cô thương tổn và đau cũng đủ nặng nề, vậy cũng tốt, cũng làm cho cô học được lạnh lùng cùng kiên cường.

Thang máy chậm rãi khép lại, nhìn bóng dáng dần dần đi xa, Lam Mộ Duy đột nhiên cảm thấy tim đập trong ngực bỗng ngừng.

Cô vừa tới phòng làm việc, trong chốc lát sau điện thoại nội bộ vang lên, cô nhận điện thoại, lúc nghe giọng nữa kia, không khỏi nhún lông mày: “Tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay!”

Cúp điện thoại, cô từ trên bàn làm việc tìm ra một phần tài liệu, thẳng người đi tới phòng làm việc của Phó tổng.

Diệp Tư Mẫn tìm cô sẽ không có chuyện tốt lành gì, dầu gì cô ta cũng là cấp trên của cô, quy tắc kinh doanh không nhịn cũng không được.

Hiện nay Thụy Nhĩ do Lam Mộ Duy quản lý, xem ra cô cần thiết phải suy tính đến vấn đề từ chức, tránh cho về sau mỗi ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, Diệp Tư Mẫn lại có cơ giày vò cô, cuộc sống trải qua như thế cũng chán ốm.

Đợi sau khi cuộc so tài thiết kế thời trang kết thúc, cô sẽ suy tính nói vấn đề từ chức với Hạ Khương Tuyết, rời khỏi Thụy Nhĩ, cô chưa chắc sẽ không tìm được công việc khác.

Chỉ là quen thuộc người và công việc nơi này, bảo cô rời khỏi công việc đã theo lâu năm, đối với cô mà nói là cũng có chút không nỡ!

Đẩy cửa đi vào, cô nhìn bóng dáng đang ngồi sau bàn công tác, dừng bước chân đặt tài liệu trong tay xuống, “Phó tổng Diệp, đây là tài liệu cô cần!”

“Ừm!” Gật đầu một cái, Diệp Tư Mẫn ngẩng đầu lên từ bản thiết kế, nhàn nhạt liếc cô một cái, “Ân Ân, có một vấn đề khiến tôi rất ngạc nhiên!”

Lui về phía sau, cô đứng thẳng người, sắc mặt lạnh nhạt, “Mời phó tổng Diệp nói!”

“Tôi rất ngạc nhiên, cô và tổng giám đốc QM có quan hệ gì. Giữa hai người thoạt nhìn hình như không giống bạn bè bình thường.” Khẽ tựa vào trên ghế dựa, Diệp Tư Mẫn nhíu mày nhìn cô, cho dù đang hỏi, cô ta cũng còn dùng tư thái lên mặt dạy đời, đồ công sở màu tím khiến cô ta xem ra nhiều hơn mấy phần khí thế nữ cường nhân.

Sáng sớm đã bị hai người hỏi vấn đề giống nhau, Úc Tử Ân khẽ nhíu lông mày, mặt lộ vẻ không kiên nhẫn: “Tôi cũng có chút tò mò, tại sao cô và Phó tổng Lam đều thích hỏi chuyện riêng của người khác, nơi này là công ty, quan hệ của chúng ta hình như cũng không thân thiết đến mức có thể hỏi chuyện riêng của nhau.”

“Thật sao?” Nghe được tên của Lam Mộ Duy, Diệp Tư Mẫn dừng chốc lát, trong lòng mơ hồ hiểu ra cái gì, đáy mắt xẹt qua vẻ tàn nhẫn, nhưng mà trên mặt lại còn duy trì nụ cười xinh đẹp động lòng người, “Sẽ không phải bởi vì không có được Mộ Duy, cho nên mới cố ý đến gần cậu nhỏ của anh ấy chứ?”

“Trí tưởng tượng của phó tổng Diệp rất phong phú, nếu cô đem phương diện năng lực này dùng vào mặt thiết kế, chắc hẳn cũng không cần trộm bản thiết kế của người khác cho đủ số!” Cười lạnh, cô lạnh nhạt nhìn ánh mắt Diệp Tư Mẫn càng thêm lạnh lùng, kéo nhẹ khóe miệng, không nói thêm gì nữa, xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Có mấy lời nói càng nhiều càng dễ giấu đầu hở đuôi, cô không phải người ngu, chắc chắn Diệp Tư Mẫn cố ý khiêu khích, vội vã giải thích ngược lại trúng kế, cái gì cũng không nói, cứ để cho cô ta tự mình đoán đi!

Trở lại bên cạnh bàn làm việc, Tương Tương từ bên kia vòng tới, trong tay cầm một bó Enchantress to màu lam, vừa đi vừa rêu rao, tất cả mọi người nhìn cô ấy, bàn luận xôn xao nghị luận xem ai sẽ tặng cô ấy hoa hồng đắt tiền như vậy.

Trước bàn làm việc, Tương Tương cười đưa hoa cho Úc Tử Ân, tầm mắt mọi người dời đi, cuối cùng rơi vào trên người Úc Tử Ân thì lúc này mới phát giác đối tượng nhận hoa không phải cô ấy!

“Chị Ân Ân, vừa có người đưa tới, đưa cho chị!” Tương Tương ân cần đem hoa nhét vào ngực cô, cười híp mắt hỏi: “là vị trai đẹp nào, sáng sớm tặng chị hoa Enchantress màu lam đắt tiền như vậy, em nghe nói phải vận chuyển bằng hàng không từ Vân Nam tới vừa đắt vừa không dễ bảo quản!”

“Em thích thì tặng cho em đấy!” Cúi đầu, Úc Tử Ân rút tấm thiệp từ trong bó hoa, đem nhét về trong ngực cô ấy, thuận miệng nói một câu: “chị không thích hoa này, em thích tặng cho em đó, không thích thì có thể ném vào thùng rác.”

“Thích thích Cảm ơn chị Ân Ân!” Nếu cô không thích, Tương Tương cũng không khách khí, thu hoa về, nghiêng người tới xem thiệp trong tay, lại bị Úc Tử Ân tránh né.

“Làm gì vậy, hôm nay tất cả mọi người không bận sao? không phải nói buổi chiều còn phải mở hội nghị quý sao? Đều chuẩn bị ổn thỏa rồi hả?”

“Ếc....” mấy người tiến gần liếc nhìn lẫn nhau, ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi, tiếp tục làm việc.

Ngồi xuống, cô mở tấm thiệp ra xem, trên tấm thiệp là cái tên cô không thể quen thuộc hơn.

“Ân Ân, buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé? Em tan việc anh sẽ tới đón em! – Đường Minh Lâu”

Nhings tấm thiệp, cô không khỏi cười khỏ, ly hôn còn tặng hoa và mời cô ăn cơm, cái này gọi là gì?

Lấy di động qua, cô đi tới gần cửa sổ, nhấn điện thoại gọi, trong chốc lát đầu kia có người nhận, vội vàng nói “Ân Ân” nghe giống như đang đợi điện thoại của cô.

“Đường Tam, anh có ý gì? Chẳng nhẽ anh không rõ, chúng ta đã ly hôn rồi? có cần tôi nhắc nhở anh một câu hay không?!”

“Ân Ân, anh rất rõ chúng ta đã ly hôn, anh chỉ đồng ý ly hôn mà thôi, còn luật pháp cũng không có quy định chồng trước không thể tái hôn với vợ trước càng không có quy định chồng trước không thể theo đuổi vợ trước?” Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại không giận, cuwoif lưu manh giải thích.

“Anh có thể vô sỉ hơn nữa không? Nếu chúng ta đã ly hôn, vậy thì không cần tiếp tục gì cả, luật pháp không có quy định như vậy, nhưng tôi không thích bị người khác quấy rầy, nhất là người tôi không thích, anh không thể biến mất được à? Sao anh chỉ làm tôi thấy đáng ghét hơn thôi!” Người đàn ông này, thật không thể giảng đạo lý với anh ta!

“Ân Ân em đối xử không công bằng với anh! Em không thích đó là chuyện của em, anh cũng có quyền thích và quyền theo đuổi, anh nói rồi em chưa cho anh cơ hội, anh cũng sẽ không bỏ qua!”

“.....” cúi đầu chống đỡ ở trên cửa sổ thủy tinh, đầu cô cúi nhìn đường phố và xe cộ thật nhỏ dưới chân, im lặng thở dài, “Chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, anh bỏ qua cho tôi được không?”

“Bỏ qua em? Em cảm thấy có khả năng sao? Là em trêu chọc anh trước, muốn anh buông tha trước, không thể nào?” Anh ta cũng có tự tôn, bị cô nói như vậy còn có thể mặt dày phục thù, gằm nhẹ, trực tiếp cúp điện thoại.!

Nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng tút tút, Úc Tử Âu im lặng nhíu long mày, vuốt vuốt cái trán, ngược lại gọi điện thoại cho Thẩm Bùi Bùi, đợi một lúc lâu đầu kia mới có người nhận điện thoại, “Cậu sáng sớm quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác đó!”

“đã mười giờ, còn sáng sớm, tối hôm qua sẽ không chèo thuyền cùng vị kia nhà cậu chứ?” Nghe cô ấy uể oải nói chuyện, khả năng này không thể hoài nghi.

Quả nhiên, nghe cô nói như vậy, cô gái đầu bên kia tức giận: “Đàn ông đều là cầm thú!”

“Tự cậu tìm, ai kêu cậu trêu chọc người ta! Được rồi, cậu mau rửa mặt đi, tổ tan việc thì đón tổ.”

“Làm gì vậy? Bình thường không phải là cậu không ăn cơm cùng tổ sao? Sao hôm nay lại chủ động, thành thật khai báo, có phải có mờ ám hay không?”

“..... Muốn biết thì tổ đón tổ, trước khi tổ tan sở phải đến nhà để xe, nhờ chút!”

“Biết, cậu tốt nhất có bát quái đặc biệt to, nếu không hôm nay Bốn cung ăn chết mi.”

“được được được, cứ như vậy, cúp!”

—r quân môn cứng chiêu cười r—

Nhìn bộ dạng ỉu xìu từng trong thang máy chạy tới, Thẩm Bùi Bùi im lặng, đảo quanh tay lái lái đến chỗ cô, xe vững vàng dừng lại ở bên người cô.

Mở cửa xe, Úc Tử Ân nhanh chóng ngồi xuống, thở hắt hắt nhìn về phía cô gái tò mò ngồi ở chỗ tài xế, “Đừng nhìn tổ, tổ vừa đi vừa nói là được.”

“Được!” Thẩm Bùi Bùi đảo quanh tay lái đem xe lái ra bãi đỗ xe ngầm.

“Tổ trốn người, Ninh Ninh đi du lịch, cho nên tổ chỉ có tìm cậu cứu!”

“Trốn ai vậy? không ohair bị đòi nợ chứ?!” Suy nghĩ một chút, Thẩm Bùi Bùi lại lắc đầu. “không thể nào, không phải Dịch thiếu cho cậu mượn tiền ư? Cậu trốn ai vậy?”

“Đường Minh Lân!” Khẽ thở dài, cô thở dài, cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mặt trời sáng rực rỡ từ ngoài cửa sổ phóng vào, hơi chói mắt.

79. Chương 79: Bất Trị!

“Tránh ai vậy? Sẽ không phải là bị đòi nợ đó chứ?!” Suy nghĩ một chút, Thẩm Bội Bội lại lắc đầu, “Không thể nào, không phải Dịch thiếu đã cho cậu mượn tiền rồi sao? Cậu tránh mặt ai vậy?”

“Đường Minh Lân!” Cô khẽ thở dài một cái, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mặt trời sáng rực từ ngoài cửa sổ rọi thẳng vào phòng, hơi chói mắt.

“À?!” Mới nghe đến cái tên này, Thẩm Bội Bội không thể tin quay đầu nhìn cô một cái, sau đó dừng xe lại, vẻ mặt giống như là nghe được cái gì đó kinh thiên động địa vậy, “Đường Minh Lân?! Tớ không nghe lầm chứ? Rốt cuộc anh ta chịu ăn rồi hả? À không đúng, tại sao đã ly hôn rồi mà anh ta còn muốn dây dưa như thế?!”

“Làm sao tớ biết! Hiện tại muốn tránh anh ta cũng không kịp nữa! Thật là bỏ không xong để ý thì loạn!” Thật vất vả mới thoát khỏi cuộc hôn nhân sai lầm, hiện tại lại lọt vào tình cảnh dây dưa một lần nữa, năm nay sao vận cô lại đen đui như thế?”

“Theo như tớ thấy thì Đường Minh Lân thật sự thích cậu!” Nghĩ tới chuyện này, Thẩm Bội Bội chợt vỗ vỗ bả vai của cô, “Àn Àn, số đào hoa của cậu đã đến rồi! Trước có Dịch thiếu vì cậu mà dẹp đi chương ngại vật, sau có Đường Minh Lân theo sát không nghỉ, nếu lại có thêm Lam Mộ Duy ở đây nữa, khụ khụ, vở kịch này sẽ vô cùng nóng bỏng đấy!”

“Bớt ngồi đây hả hê đi, nếu ngày nào đó Lăng Thiếu Phong cũng để cho cậu rơi vào tình cảnh như vậy, đến lúc đó tớ không tin cậu còn ngồi đây cười được!”

“Yên tâm đi! Tớ sẽ không để mình rơi vào tình cảnh như vậy, hơn nữa cái người tên Lăng Thiếu Phong kia cũng sẽ không khiến bên cạnh tớ xuất hiện tình cảnh thế, anh ta sẽ lặng yên không lên tiếng nhưng một đám một đám bám cho hoa đào rơi!” Chính bởi vì hiểu rõ lẫn nhau, cho nên có lúc cô tính toán với anh, quay đầu lại kể bị tính kế lại là cô.

Giao thiệp với thương nhân, trong ba mươi sáu kế trừ mỹ nhân kế tương đối dùng được ra, không có kế nào khiến cho cô toàn thắng.

“Đúng rồi, Dịch thiếu cho cậu mượn nhiều tiền như vậy, anh ta không đề cập điều kiện với cậu sao?” Chuyện này cô vẫn không có hỏi, cũng không nghe được đáp án từ chỗ Lăng Thiếu Phong, nên cô cảm thấy rất kỳ quái, Dịch thiếu gần đây ít xuất hiện, vì sao vào lúc này lại xuất hiện rồi còn ra mặt giúp Ân Ân, thật sự làm cho người ta hoài nghi động cơ của anh!

“Không có, thế nào vậy?” Không hiểu tại sao bạn mình phải hỏi cái vấn đề này, Úc Tử Ân quay đầu nhìn cô, “Anh ấy chỉ nói là bạn bè, cũng không có nói khi nào thì tớ phải trả lại, nhưng hiện tại cũng xem như tớ thiếu anh ấy rồi!”

“Có mờ ám!” Khi xuống xe, Thẩm Bội Bội đuổi theo bước chân của cô, “Một người đàn ông chịu đem tiền cho cậu mượn vô điều kiện, hơn nữa còn là ngoài một trăm vạn, mặc dù tiền này đối với anh ta mà nói không tính là nhiều, nhưng thấy thế nào cũng không bình thường!”

“Có ý tứ gì? Cậu đừng nghĩ mọi thứ không đúng đắn như thế chứ, Dịch thiếu không phải người như vậy!” Nhìn Thẩm Bội Bội nhăn mặt lại, Úc Tử Ân tức giận cắt đứt lời nói của cô!

“Ồ, cậu có biết anh ấy là người nào hay không? Ngay cả Lăng Thiếu Phong cũng nói anh ấy và mọi người trong nhóm lại không ngờ Dịch Khiêm đột nhiên quyết định như thế, cậu thật sự không hiểu sao?!” Câu nói có chút nhạo báng của Thẩm Bội Bội càng đưa người ta đến những suy nghĩ mập mờ, “Tớ nghe nói gần đây cậu và Dịch Thiếu thường đi bên nhau, nói một chút xem, hai người đã đi đến đâu rồi hả?”

“Cái gì mà đi đến đâu, cậu đừng đem những thứ tạp nhạp trong suy nghĩ của cậu đặt lên người anh ấy, tớ với anh ấy chỉ là bạn bè bình thường mà thôi!”

“Bạn bè bình thường? Ai tin được chứ! Bạn bè bình thường mà anh ta có thể cho cậu mượn nhiều tiền như vậy sao, còn không đưa ra bất cứ điều kiện gì nữa? Cậu... không phải Bồn cung muốn nghĩ như vậy, mà là ở bên cạnh Lăng Thiếu Phong đã lâu, mưa dầm thấm đất nên nhìn rõ mọi việc, đàn ông không có ai tốt cả! Bọn họ làm việc bình thường đều đã có tính sẵn mục đích, cậu không cần ngây thơ như thế!”

“Tớ hiểu rõ, tớ cũng không còn là một đứa bé nữa, làm việc điều có chừng mực! Chẳng còn ngây thơ, để cho người ta tùy tiện lừa gạt!”

“Biết là tốt rồi!” Dừng một chút, cô nghiêng đầu nhìn Úc Tử Ân, “Thật ra thì tớ cảm thấy cậu và Dịch thiếu cũng rất xứng đôi, rất có tướng vợ chồng!”

“” Dừng bước chân lại, Úc Tử Ân im lặng liếc cô một cái, “Bạn thân à, tớ vừa li hôn, không muốn lại bị giày vò trong nắm mồ hôn nhân một lần nữa, để cho tớ ngừng nghĩ vớ vẩn đi?”

“OK... OK, tớ hiểu rồi! Đi thôi! Tớ đói chết rồi!”

Chỗ ăn cơm là một phần nằm trong sản nghiệp của Lăng Thiếu Phong, hình như là vì phát tiết, Thẩm Bùi Bùi chọn một bàn đầy món ăn, một nửa món ăn trong đó chẳng ai động qua.

Im lặng nhìn Thẩm Bùi Bùi đang ăn một cách xa xỉ, Úc Tử Ân gọi nhân viên phục vụ đem những món đồ ăn chưa ăn để vào trong giỏ xách, một phần để cho cô xách về cho tổng giám đốc Lăng của cô ném thử, một phần Úc Tử Ân mang cho Tương Tương, trước kia Tương Tương có nói là sẽ đi ăn cùng bọn họ, vừa lúc Thẩm Bùi Bùi được tặng thẻ hội viên VIP, cho nên liền đồng ý, nhưng vẫn không có thời gian, hôm nay vừa vặn là đúng lúc.

Vậy mà cô ấy không thể đến được, trở lại công ty, cô mới xuống xe, vốn tưởng rằng Đường Minh Lân hoặc là không có tới hoặc là không đợi được nên đã sớm đi, lại không nghĩ rằng, cô không khách khí từ chối, thế mà anh vẫn ngồi ở trong xe chờ cô về.

Sững sờ đứng tại chỗ, cô nhìn dáng vẻ tức giận của người đàn ông ở trong xe, theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng cô vừa mới di chuyển thân, người trong xe đã đẩy cửa đi tới, bước lên ngăn cản trước mặt cô.

“Ân Ân!” Đưa tay lôi cô trở về, Đường Minh Lân lạnh lùng nhìn cô, gương mặt anh tuần hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn, có chút tức giận!

“Buông tay, lôi lôi kéo kéo cái gì đó!” Hất tay của anh ra, cô lui về phía sau, nghiêng đầu nhìn chung quanh. Các đồng nghiệp dùng cơm xong đã bắt đầu trở về phòng làm việc, hít một hơi thật sâu, anh lôi cô đến cạnh xe, “Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa anh mới hiểu, chúng ta đã ly hôn, không thể tiếp tục nữa! Đừng quần lấy tôi như thế có được không?!”

“Ân Ân. Em thật tuyệt tình!” Đường Minh Lân cười lạnh một tiếng, vặn lỏng mày nhìn cô, rất nhanh trên mặt đã khôi phục vẻ mặt bất cần đời: “Không sao, mặc kệ em nói với anh như thế nào, anh sẽ không bỏ qua!”

Im lặng trợn trắng mắt, nhìn bộ dáng cố chấp của người đàn ông bên cạnh, Úc Tử Ân có chút thất bại, cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, tùy tiện hỏi một câu: “Anh một mực ở đây chờ tôi?”

“Nếu không ở đây? Em lại cho anh leo cây một lần nữa rồi sao!” Miễn cưỡng tựa người vào cửa xe, Đường Minh Lân đưa về mặt bất đắc dĩ nhìn cô, cô gái này, quả thật để cho anh vừa hận vừa yêu!

cô cần môi trường mát liếc anh một cái, có chút chột dạ: “Ăn cơm trưa rồi?”

“không có!” Anh nhìn chăm chăm vào cô, nói xong còn tạo ra vẻ mặt đáng thương.

“Cầm! Đến giờ tôi làm việc rồi, anh ở chỗ này bao lâu cũng được, tôi không có thời gian để ý đến anh!” Giơ tay đem hộp thức ăn trong tay nhét vào tay của anh, cô mặc kệ hắn có ăn hay không, xoay người rời đi.

Lần này, Đường Minh Lân không có ngăn cô, trong tay đang cầm cái hộp đồ ăn mà cô đưa, lại tiếp tục dõi theo bóng dáng đã đi xa, không biết vì sao trên miệng lại bật ra một nụ cười, nụ cười đầy tà ý và vô cùng sáng lạn nở rộ trên gương mặt anh tuần, tựa như ánh mặt trời.

cô vẫn không quá mức tuyệt tình đối với anh, còn có thể đau lòng vì anh, tối thiểu đây không phải là chuyện xấu.

Nghĩ đến đây, anh như thể đã phục hồi được niềm tin!

Vui mừng cầm túi xách trong tay, lái xe rời khỏi Thụy Nhĩ, rồi lái xe đến điểm hẹn với Thượng Quan Triệt, hình như là có chút không kịp chờ đợi muốn báo tin tức này cho anh ngay.

Nhưng khi Thượng Quan Triệt thấy anh xách theo hộp cơm đến quán, thì sững sốt mấy giây, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về mặt người đàn ông đang ngồi trên ghế salon với vẻ mặt thất thần, nên gơ tay đặt lên trán để anh thăm dò: “Bị sốt rồi hả? Sao lại thấy thần kinh không bình thường như vậy? sẽ không phải là bị cái gì kích thích đó chứ?”

“Cậu mới là người bị kích thích đó?” Đường Minh Lân im lặng liếc anh một cái, rút khăn giấy ra xoa xoa bàn tay, hoàn toàn không thấy ánh mắt kinh hãi của người khác.

“Này, hình như là hộp cơm, thiếu gia như cậu không phải luôn luôn ăn những món nóng sao? Sao hôm nay ăn cơm hộp nguội lạnh như thế này!”. Thượng Quan Triệt vẫn không hiểu nên lên tiếng hỏi người đàn ông đang ngồi trên salon, thật sự không hiểu vì sao anh cứ như đang hát tuồng vậy?!

Chợt nhớ tới bữa tiệc kia, khi anh vừa rút người ra, nghe quản lý nói anh đã đặt phòng, chỉ là người còn chưa đến, vào lúc này lại ngồi đây với túi đồ hộp, thật là không thể tưởng tượng nổi!

“Cái chỗ đồ ăn này ở đâu ra thế? không phải cậu đặt phòng ăn ở Hải Lam sao? Tại sao lại đổi địa điểm?”

“không có đi Hải Lam, đây là Ân Ân cho tớ!” Nhìn những món đồ ăn bình thường trên bàn; mặc dù đây không phải là những món anh thích, cũng biết cô xách nó về không phải vì anh, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

“À?!” Mới nghe đến tên của Úc Tử Ân, Thượng Quan Triệt lập tức ngồi thẳng người, “Úc Tử Ân chịu uất ức nhiều như thế, để cho cậu hả hê đến thế sao?! Người anh em à, cậu có làm không vậy?!”

“Vậy thì thế nào, tối thiểu cô ấy còn bắn khoản tớ có ăn cơm chưa, còn quan tâm tớ...tớ vui lòng!”

“....Diên rồi! Diên rồi! Đường Tam, cậu thật là hết có thuốc chữa! Tin này truyền đi không sợ người khác chê cười sao!” Im lặng lắc đầu, Thượng Quan Triệt khẽ thở dài một cái, “thật là sợ cậu rồi! Cậu lại có thể chịu thiệt nhiều như vậy vì một người, cậu đã không còn là đại thiếu gia tự cao tự đại nữa?”

“ Ở trước mặt cô ấy tớ có thể giữ tự trọng, nhưng, nếu như cô ấy không thể chịu được, vậy thì tớ sẽ buông tha một chút lòng tự trọng của mình, chỉ cần cô ấy có thể trở về bên cạnh tớ, tớ có thể làm tất cả mọi việc!”

“A.....cậu đã quyết định bắt cô ấy về lại bên cạnh mình, vậy tớ không nói thêm gì nữa. Chỉ là” Chợt nhớ tới một người đàn ông người khác, Thượng Quan Triệt không khỏi dừng một chút.

“Chỉ là sao?” Đường Minh Lân hơi chau mày, bưng ly rượu trên bàn lên, ngược mắt nhìn anh một cái, chờ anh tiếp tục

“Dịch thiếu rất ít khi chủ động trong tình cảm, hình như cũng coi trọng cô gái của cậu!”

Nghe thế, Đường Minh Lân khẽ hừ một tiếng, anh cũng không nghĩ đến, người đàn ông kia sẽ đào góc tường của anh!

“Tôi hiểu rõ cậu cũng không đem chuyện của Lam Mộ Duy để vào trong mắt, nhưng Dịch thiếu, cậu phải để phòng một chút, anh ấy không phải là người dễ ứng phó đâu! Ở trong nhóm của chúng ta, anh ấy được xem như người cao thâm khó lường, ngay cả Hạ Ninh Huân cũng nói, ở bên cạnh anh ta nhiều năm như vậy, cậu ta cũng chưa nhìn rõ suy nghĩ của Dịch thiếu. Nghe nói, sau lưng của anh còn có thể lực của Trung ương, cậu làm chuyện gì cũng nên có chừng mực, suy nghĩ một chút còn tìm hiểu đường lui!”

“Tớ hiểu mà, nhưng thân là đối thủ cạnh tranh, tớ sẽ không tha cho anh ấy! không từ thủ đoạn nào, tớ phải đem Ân Ân trở về bên cạnh mình!”

Hôm nay anh và anh ta đều đứng trên cùng một điểm xuất phát, cạnh tranh công bằng, bọn họ đều là thương nhân, cũng tự nhiên hiểu được việc dùng thủ đoạn là không tránh khỏi, nhưng anh có tự tin, anh sẽ không thua!

80. Chương 80: Thay Anh Mời Rượu

Mảnh đất phía Tây thành phố là công trình đầu tiên được làm xong, Úc Bảo Sơn đang vui mừng, liền trắng trợn mở tiệc mời khách quý, điều đó làm cho Úc Tử Ân nhức đầu rất nhiều.

Cuối cùng vẫn là đưa ông ra khỏi chủ ý đó, tiệc mời những người quan trọng trong việc điều hành công trình, cùng với mấy vị cấp cao của tập đoàn QM, về phần địa điểm tổ chức tiệc nên chọn nơi nào, cô căn bản không cần lo lắng, theo phẩm chất và địa vị của Úc Bảo Sơn, thì chắc chắn sẽ khiến mọi người cảm thấy thỏa mãn với hư vinh.

Chỉ là cô không ngờ, Úc Bảo Sơn đã bảo cô đến, lúc cô chạy tới dự tiệc thì có hơi muộn, khi cô vào đến phòng, bàn tròn lớn đã đủ người rồi.

Thấy cô đi vào, Úc Bảo Sơn vẫy vẫy tay với cô, đem chỗ ngồi bên cạnh Dịch Khiêm nhường lại cho cô, “Bảo bối, đến cạnh cha nào!”

Đi lên trước, Úc Tử Ân nhìn một chút dáng vẻ của người bên cạnh, sau đó quay đầu nhìn về phía Úc Bảo Sơn, lại nhìn Dịch Khiêm đang ngồi bên phải, bị kẹp giữa hai người đàn ông khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực!

“Các vị, đây là con gái của cô, đang làm việc ở Thụy Nhĩ, có cơ hội kính xin mọi người chăm sóc nhiều hơn!”

Nghe Úc Bảo Sơn giới thiệu, Úc Tử Ân lễ phép gật đầu chào mọi người, “Chào mọi người, tôi là Úc Tử Ân, mong mọi người chiếu cố công trình đầu tiên của gia đình chúng tôi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho ba tôi! Vô cùng cảm ơn! Người ba này của tôi không biết ăn nói, nếu có gì lỡ lời, kính xin mọi người thông cảm ạ!”

Cô vừa nói như thế, mấy người tổng giám đốc ngồi bên cạnh đều bật cười, đưa đôi mắt ghen tỵ và hâm mộ nhìn Úc Bảo Sơn, trong đó một tổng giám đốc công ty vật liệu xây dựng không nhịn được mà mở miệng, “Tổng giám đốc Úc à, con gái của ông không chỉ có vóc dáng xinh đẹp, ăn nói cũng rất khéo, tùy thời điểm mà khen ngợi rồi bao che, nếu con gái nhà tôi có thể giống với con gái ông thì thật là tốt!”

“Thôi mà, tổng giám đốc Trương đã chê cười rồi, tôi đây không ít lần đã bị con gái mình giày vò đến chết kia !” Úc Bảo Sơn đưa ánh mắt tự hào nhìn con gái bảo bối, được người ta khen như thế dĩ nhiên ông vô cùng vui mừng rồi.

Không khí trong phòng bởi vì có Úc Tử Ân mà trở nên thân thiện hơn rất nhiều, một nhóm người đều đến đây để ăn mừng công trình đã hoàn thành đúng hẹn, giờ ly rượu lên mời một vòng, Dịch Khiêm ngồi bên cạnh cô tuy có vai trò ít nhất, chỉ là người chỉ dẫn trong bóng tối, nhưng ai cũng chăm chỉ trò chuyện với anh, tổng giám đốc của mấy công ty khác khi trò chuyện với anh đều tỏ ra cung kính, chỉ sợ không cẩn thận sẽ đắc tội với khách quý.

Có Úc Bảo Sơn ở đây, không sợ không khí trên bàn rượu tĩnh lặng, Dịch Khiêm càng thêm khiêm tốn, thỉnh thoảng quay đầu nói chuyện riêng với Úc Tử Ân, hoặc là mặt không đổi sắc gấp thức ăn cho cô.

Sau khi đi mời rượu một vòng, Úc Bảo Sơn càng trở nên vui vẻ, rượu trắng hơn sáu mươi độ thể mà khi uống vào mặt vẫn không đổi sắc, cuối cùng mọi người kính đến người khiêm nhường nhất ở nơi này, Úc Tử Ân ngẩng đầu lên theo bản năng, liếc nhìn về phía ánh mắt của ông, vẻ mặt có chút ngượng nghịu, trong lòng đã hiểu ra cái gì đó, cũng bưng ly rượu lên, đứng dậy theo.

Trên bàn rượu, cô là một người hiểu rất rõ quy tắc, Úc Bảo Sơn có thể uống rượu, không có nghĩa là cô phải giả trò trò giỏi hơn thầy. Nhưng vào lúc này người có thể giúp được ông chỉ có mình cô, làm sao cô có thể thấy chết không cứu cơ chứ?!

Điều khiến cô có chút ảo não đó là Úc Bảo Sơn tự mình dẫn người tới mời rượu, cô bắt đắc dĩ kéo tay áo của Úc Bảo Sơn, “Ba, bao tử Dịch thiếu không tốt, các người đừng rót rượu mời anh ấy!”

Âm thanh không nhỏ, đủ để cho tất cả mọi người ở đây nghe được, Úc Bảo Sơn uống không ít rượu, nhưng cũng chưa hẳn đã say. Vào lúc này nghe con gái bảo bối của ông che chở cho người đàn ông tôn quý trước

mặt, không khỏi cười trêu ghẹo: “Cái này không phải là đang bao che cho người ta sao?! Thật là con gái lớn không dùng được, cứ bắt ở bên cạnh sẽ thành kẻ thù!”

“Úc Bảo Sơn! Ba nói cái gì thế!” Nghe những lời nhạo báng mập mờ, Úc Tử Ân rất tức giận, ảo não dậm chân trừng mắt liếc ông một cái, nhứ lông mày cảnh cáo: “Không được nói bậy! Nếu không trở về con sẽ giận ba!”

Không để ý đến nụ cười tựa tiểu phi tiêu của Úc Bảo Sơn, Úc Tử Ân quay đầu nhìn về phía mọi người đang đứng mời rượu, nhắm mắt giơ ly rượu lên, không đợi Dịch Khiêm mở miệng, liền lên tiếng trước: “Ặc, bao tử Dịch thiếu không tốt, rượu này anh chỉ nên nhấp môi! Còn dư lại, tôi sẽ uống thay Dịch thiếu!”

“” Giơ ly rượu, mọi người sững sờ nhìn cô, những người mới vừa vào thương trường sẽ không nhìn ra chút mờ ám bên trong, mà mấy vị giám đốc cao cấp của QM nghe cô nói như vậy, làm sao còn dám đi rót rượu mời Boss, họ chỉ liếc nhìn lẫn nhau, cười xấu hổ, cuối cùng vẫn là tổng giám đốc Trương lên tiếng phá vỡ không khí yên tĩnh.

“Vậy thì tốt, nếu bao tử tổng giám đốc Dịch không tốt, hôm nay Dịch thiếu chỉ nhấp môi thôi cũng không sao, chỉ là nha đầu này có thể nhảy ra mời rượu thay Dịch thiếu, rượu còn dư lại cháu uống thay!” Tổng giám đốc Trương quay đầu nhìn Úc Bảo Sơn một cái, lấy được cái gật đầu của ông mới dám mở miệng.

Đã đứng ở trên đầu sóng ngọn gió, Úc Tử Ân cởi hổ muốn xuống cũng khó, chỉ có thể nhắm mắt cười cười, dùng bộ dáng có thể bất chấp mọi giá, “Nếu tất cả mọi người đều đồng ý, rượu này tôi sẽ uống thay!”

Rượu trắng hơn sáu mươi độ, mười mấy người, mỗi người mời một ly, tức cô phải uống mười mấy ly, chờ cô khẳng định việc này có hơi quá sức thì đã muộn!

Nhớ tới Dịch Khiêm bị bệnh bao tử, cô chỉ có thể nhắm mắt nhận rượu, giơ ly rượu trong tay lên, uống từng ngụm từng ngụm, vậy mà, đợi đến lúc cô uống đến ly rượu thứ hai, đột nhiên có một bàn tay đưa ra nhận lấy ly rượu, đem ly rượu của cô về bên cạnh mình, cô sững sờ quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, trừng mắt nhìn, gian nan nuốt ngụm rượu trắng xuống.

“Đứa ngốc, tại sao có thể uống rượu thay tôi như thế!” Dịch Khiêm nghiêng đầu, đưa đôi mắt bất đắc dĩ nhìn cô, con người thâm thúy hiện lên chút đau lòng, chút bất đắc dĩ, anh giơ tay lên vỗ nhẹ bả vai của cô: “Tôi sẽ uống, nếu không cô sẽ xảy ra chuyện mất!”

“Không cần, không cần, tôi có thể chống đỡ được!” Sợ anh uống nhiều, cô vội vàng nâng chén lên, ngửa cổ, đổ rượu vào trong cuống họng, Dịch Khiêm đưa tay muốn ngăn đã không còn kịp nữa.

Anh chỉ có thể đưa ánh mắt đau lòng nhìn cô, sau đó Dịch Khiêm quay đầu qua nhìn Úc Bảo Sơn, thấy ông nhìn anh rồi lắc đầu một cái, cũng không còn ngăn nữa. Anh biết cô có tính quật cường, khi đã quyết định làm thì phải làm cho bằng được, không làm được sẽ không cam lòng, chỉ là cô căn bản không biết uống rượu, cứ uống như thế làm cho anh đau lòng!

Còn dư lại mười ly rượu, anh đè tay của cô lại, vẽ mặt thành thật hướng về cô, lắc đầu một cái, “Có thể uống năm ly, còn dư lại tôi sẽ uống!”

Trường hợp như vậy, anh không thể để cho cô ra mặt che chở anh, mặc dù anh cực kỳ yêu thích cái dáng vẻ khi cô bảo vệ anh; nhưng đây không phải là chỗ để nói chuyện yêu thích, anh sẽ không bắt cô làm chuyện này.

Quy tắc trên bàn rượu, anh không tiện là phạt ý mọi người, mọi người trong đây cũng biết bao tử anh không tốt, người dám mời rượu anh không nhiều, bình thường đều là do mình tự uống..., trường hợp như hôm nay, anh không uống cũng không được.

Nhanh chóng uống xong mười ly rượu còn dư lại, anh đưa vẻ mặt không đổi sắc nhìn về vẻ mặt sững sờ của các vị tổng giám đốc, giương môi cười một tiếng, “Chúng tôi không quá quan tâm đến việc biết uống hay không, cũng do mọi người mời, mọi người cứ tùy ý đi, không cần bởi vì chúng tôi mà mất hứng!”

Nếu anh mở miệng, mọi người thấy anh không có gì khác thường, gật đầu một cái ngồi trở lại chỗ cũ, tiếp tục uống rượu và trò chuyện.

Cũng bởi vì như thế, tất cả mọi người không dám đi lên rót rượu mời nhau nữa, cứ ngồi đó thảo luận hết đề tài này đến đề tài khác, trực tiếp gạt hai người bọn họ ra ngoài.

Quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, đầu óc có chút choáng váng, Dịch Khiêm đột nhiên gọi nhân viên phục vụ pha một ấm trà giải rượu, nhìn thấy cô uống rồi thì anh mới yên tâm.

Biết rằng cồn rượu chưa tan hết, anh liền tìm một cái cốc để mang cô gái đang gật gù hả hê bên cạnh ra khỏi phòng, Úc Bảo Sơn say chệnh choáng, nghe lời của anh nói thì cũng không có ý kiến khác, khoát tay áo để cho bọn họ rời đi.

Mới vừa đi ra khỏi phòng, một bóng dáng cao ráo liền ngăn cản không cho hai người đi xuống cầu thang, Dịch Khiêm khề chau mày, ngược mắt nhìn Đường Minh Lân đang đứng trước mặt, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh, thoạt nhìn hình như cũng không muốn mở miệng nói gì cả, chỉ chậm rãi ôm chặt cô gái nhỏ trong ngực, nhẹ nhàng lướt qua Đường Minh Lân.

Sức lực phần tay ôm ngang hông tăng thêm mấy phần, Úc Tử Ân bị động để hơi tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bên cạnh một chút, hí mắt nhìn theo ánh mắt của anh, khi nhìn rõ được gương mặt anh tuấn của Đường Minh Lân, khề cười một cái rồi khoát tay áo, mắt say lơ đãng có chút mông lung quát lớn: “Đường Minh Lân, anh tránh ra!”

Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, Đường Minh Lân vặn lỏng mày, đưa tay qua muốn đỡ lấy cơ thể cô, lại bị cô ra tay đánh cho bỏ ý định đó, khiến Đường Minh Lân giận đến mức muốn trở mặt ngay lập tức!

Hơn nữa còn đứng trước mặt người đàn ông mà anh coi là tình địch, anh càng thêm tức giận, đến độ không điều khiển được cảm xúc của mình, hít một hơi thật sâu, sau đó thu tay lại, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, tuy muốn mắng vài câu, nhưng lời thốt ra chỉ có sự quan tâm: “Tại sao uống nhiều rượu như vậy? Em không biết mình không thể uống rượu sao?!”

Khề tựa vào lồng ngực Dịch Khiêm, mượn sức lực thân thể anh, cô cố gắng chống đỡ, thật ra thì ý thức của cô rất thanh tỉnh, chỉ là hành động có chút mơ hồ mà thôi.

“Hình như chúng ta..... đã ly hôn, tôi làm chuyện gì hình như.....Hình như cũng không liên quan đến anh phải không?” Khề cười một tiếng, cô mắt lơ đãng nhìn anh, “Anh có thể cách xa tôi một chút hay không? Tôi thật sự.....thật sự không muốn nhìn thấy anh! Tránh ra!”

“.....” Đôi mắt âm lạnh nhìn chằm chằm vào cô, không chỉ là bởi vì lời nói của cô, càng khiến cho anh căm hận khi không thể đẩy ý nghĩ đó ra khỏi đầu cô, để cho anh hận không được tiến lên bóp chết người phụ nữ không biết thân biết phận này!

Trong khoảng thời gian này, mặc kệ anh có lấy lòng cô ra sao, có tặng hoa hay mời cô ăn cơm, cô cũng không thềm nề mặt, mặc kệ anh đổ thừa, dụ dỗ hay làm gì đi nữa cô cũng không chịu, mà nếu anh cứ chịu thua thiệt, thì càng khiến cho anh không chịu khuất phục!

Coi như anh từng làm qua nhiều chuyện sai hơn nữa, nhưng bây giờ anh đã muốn hối cải để trở thành con người mới rồi, lãng tử quay đầu, thế mà cô không cho anh cơ hội nào cả!

Anh không cam lòng, càng không chịu buông tay dễ dàng như thế, chưa từ bỏ ý định thì kết quả có chết cũng quyết dây dưa.

Dây dưa đến.....ngày anh thực sự chết tâm

Hết cách với cô rồi, Đường Minh Lân quay đầu nhìn về phía gương mặt kiêu căng và đầy tự tôn của người đàn ông bên cạnh, sắc mặt lạnh lạnh: “ Dịch thiếu, vì sao Ân Ân lại đi cùng cậu?!”

“Hôm nay chúng tôi đến đây xã giao với tổng giám đốc Úc.” Dịch Khiêm hơi liếc nhìn anh một cái, không nhanh không chậm giải thích một câu, hình như cũng chỉ nói đúng một câu này, không muốn nhiều lời, tiếp theo nói sang chuyện khác: “Ân Ân uống say, tôi sẽ đưa cô ấy về trước, Đường Tam, hôm nào gặp lại sau!”

“.....” Đường Minh Lân trừng mắt liếc anh một cái, không cam lòng mà đi lên trước, cố ý đưa tay ôm Úc Tử Ân, “Vẫn là tôi sẽ đưa cô ấy về! Tôi biết rõ nhà của cô ấy! không cần Dịch thiếu nhọc lòng!”

nói xong, anh đoạt lấy Úc Tử Ân từ trong ngực Dịch Khiêm, ôm chặt lấy cô, đôi mắt đen hiện lên tia cảnh cáo.

81. Chương 81: Lấy Thân Báo Đáp Hay Lấy Thịt Đền Bù?

Nói xong, hắn đem Úc Tử Ân từ trong ngực Dịch Khiêm đoạt lại, chặt chẽ ôm vào trong ngực, con người hắc ám chứa đựng mấy phần cảnh cáo.

Cảnh cáo của hắn đối lấy chính là thái độ cười yếu ớt nhẹ nhàng của Dịch Khiêm và sự giãy giụa của Úc Tử Ân.

Cánh tay buộc chặt, hắn ôm chặt cô gái say chếch choáng nhưng vẫn không quên tránh thoát ngực hắn, bên trong đầy mắt có vài phần không kiên nhẫn. Dù vậy, hắn vẫn không chịu buông tay, ôm cô đang lảo đảo nghiêng ngã đi về phía thang máy.

Nhìn hai người đi về phía thang máy, đi ở phía sau, ánh mắt Dịch Khiêm khê chìm, mặt không đổi sắc đuổi theo, thang máy đình một tiếng, cô gái vốn không an phận chỉ một phút run lên bần bật, ngẩng đầu hít một hơi thấy người đàn ông đang ôm mình, chợt đưa tay đẩy, không để ý đến vẻ mặt u ám của Đường Minh Lân, nghiêng ngã lảo đảo lui về phía sau, phanh một tiếng đụng phải một lồng ngực cứng rắn.

Khê ngăn người, cô quay đầu nhìn người đàn ông phía sau đã vững vàng đỡ lấy mình, xông vào mũi là hơi thở mang theo mùi hương cây cỏ quen thuộc, không khỏi cảm thấy yên tâm.

Không giãy giụa nữa, cô mượn sức anh vịn vào, ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện, lắc đầu để ình tỉnh táo một chút, “Đường Minh Lân, đừng đụng tôi, bắn...”

Nét mặt của hắn như vậy khiến cho cô nghĩ đến những lúc kia, hắn không để ý tự ái của cô khiến cô mất sạch hết thể diện, rất nhiều rất nhiều nữa..., có lúc đụng chạm đến ranh giới cuối cùng của cô, nhưng vì cha, cô vẫn phải nhịn.

Hôm nay, thật vất vả cô mới trốn thoát được từ trong hôn nhân sai lầm, thế nhưng hắn lại không chịu buông tha cô, quần quýt chặt muốn tiếp tục dây dưa, không biết như thế khiến cô cảm thấy có chút mệt mỏi.

Một chữ thô tục từ trong miệng cô nói ra, nghe vào trong lỗ tai của Đường Minh Lân, giống như một thanh đao, hung hăng đâm vào trái tim hắn, nỗi đau từ từ lan tràn ra khắp lồng ngực hắn.

Hơn nữa, còn là ngay trước mặt tình địch của hắn.

Bỗng chốc đưa tay, hắn hung hăng giữ chặt cằm của cô, khắp mặt âm trầm lạnh lẽo, “Úc Tử Ân, cho dù tôi có bắn, tôi cũng muốn nhuộm đen cô!”

Dù cho tính tình hắn tốt đến đâu cũng không chịu được nhục nhã như vậy, tự ái của hắn không cho phép hắn mất sạch thể diện trước mặt người đàn ông khác.

Thang máy đình một tiếng mở ra, hắn hừ lạnh, đi ra khỏi thang máy không hề quay đầu lại.

Nhìn bóng dáng kiêu ngạo kia, Dịch Khiêm khê thở dài một cái, nếu biết như vậy trước kia sao còn làm như thế.

Đỡ người trong ngực đi ra khỏi thang máy, anh cúi đầu nhìn dáng vẻ mè nheo đang ra sức lay đầu của cô, trong ngực ầm ầm vì bị cô cọ xát muốn bốc hỏa, nhanh chóng lấy điện thoại gọi tài xế, trong chốc lát, chiếc xe màu đen đã dừng lại trước mặt bọn họ.

Mới vừa ngồi lên xe, vốn là người say rất an phận, trải qua một phen giầy vò của Đường Minh Lân, nhất thời phát tác sự điên cuồng khi uống rượu!

Mở đôi mắt lơ lơ vì say rượu, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, bàn tay bé nhỏ gãi gãi ngực anh, cuối cùng rơi trên gò má của anh, nhìn anh chăm chăm một lúc lâu, giống như đang phán đoán xem anh là ai, sau khi thấy rõ ràng, cô cười ngây ngô, khẽ gọi, “Dịch thiếu...”

Một tiếng gọi nhỏ nhẹ mềm mại, hơn nữa cô vừa mới mè nheo như vậy, Dịch Khiêm khẽ vận lòng mảy, con mắt tối thêm vài phần.

“Tôi nợ anh giống như...giống như càng ngày càng nhiều, còn không biết phải làm sao đây nữa ?”

Vì uống rượu, tay của cô hơi lạnh, thế nhưng anh lại không muốn đem bàn tay nhỏ trên mặt kéo xuống, mặc cho cô vuốt trong vô thức, một tay khác ôm eo cô thật chặt, để cô tận lực tựa sát vào mình, tránh đụng vào cửa sổ.

“Tôi không muốn cô trả.” Mặc dù biết rõ cô đang say, anh vẫn nhẹ nhàng trả lời từng câu một.

Từ cái phút bắt đầu kia, anh đã không nghĩ muốn cô đáp trả, nhưng nếu như thế, bây giờ anh lại bắt đầu muốn ra điều kiện với cô rồi.

“Nhưng tôi không muốn nợ anh...rất không muốn!” cô mở to mắt, quật cường lắc đầu một cái, vừa cúi đầu đã đụng phải xương quai xanh của anh, đau đến mức cô chau cả lông mày.

Bất đắc dĩ thở dài, anh đưa tay vuốt vuốt cái trán của cô, động tác êm ái, trong lòng ảo não, vừa rồi anh cũng không nên để cho cô thay mình uống rượu, coi như thích nhìn dáng vẻ bảo vệ của cô cũng không nên!

“Nếu như mà tôi không trả nổi nữa, tôi...tôi liền lấy thân báo đáp là tốt nhất...” cô cười ngây ngô, men rượu vào, cơ bản cũng không biết mình vừa nói cái gì.

Thế nhưng anh lại rất tự nhiên thuận theo cô một câu, “cái này cũng có thể.”

Vừa mới dứt lời, anh mới ý thức được cô vừa nói cái gì, mãnh liệt kinh hãi, chậm rãi ngồi dậy, hình như sững sốt chốc lát, anh cúi đầu nhìn cô gái uống say trong ngực, không khỏi cười một tiếng, lấy điện thoại ra nhấn mấy cái, không khỏi hỏi thêm một lần cơ hồ mang theo một chút giọng điệu dụ dỗ, “Ấn Ấn, cô vừa mới nói gì, tôi không nghe thấy.”

“Tôi nói...tôi lấy thân báo đáp...” hí mắt, cô cười ngây ngô với anh, thấy anh giống như không chút cử động, cô cho rằng anh không thích, sau đó lại đổi một chút, “Nếu không, trả không nổi tôi...tôi lấy thịt đền bù?!”

“...” hai chữ “đền thịt” nhất thời khiến khóe mắt anh kéo ra, anh là đàn ông, tự nhiên sẽ hiểu hai chữ này có ý nghĩa gì, nhớ tới ngày đó Thẩm Bội Bội cùng Lăng Thiếu Phong cò kè mặc cả ở trong phòng bao riêng, anh không khỏi giương môi cười cười, “Cô muốn đền thịt, vậy cũng phải hỏi một chút xem tôi có đồng ý không chứ!”

Anh lần đầu tiên thấy được, cô uống say chân chính là đáng vẻ gì, một chai rượu đỏ sẽ không say khướt, 5 ly rượu trắng cô lại say thật, như vậy tính ra, tử lượng của cô thật sự không kém, chỉ là trình độ say khác nhau mà thôi.

“Tôi đây không phải là đang hỏi anh...sao? Anh chọn...chọn cái nào?”

“Tôi sẽ chọn lấy thân báo đáp...” ánh mắt anh nhìn cô, cười nhạt, ấn cái trán của cô lên xương quai xanh của mình, giữ giọng nói, cắt đi điện thoại di động, ngược mắt liếc nhìn chỗ tài xế, quay đầu đi không nói thêm gì nữa.

Hơi lạnh dính vào trên cái trán nóng bỏng của cô, cô cảm thấy rất thoải mái, cứ như vậy nhắm mắt trầm lắng ngủ thiếp đi.

Vậy mà, việc về sau lại làm cho Dịch Khiêm nhức đầu.

Bé cô trở về phòng ngủ, mới vừa đặt lên giường được một lúc, người đang nằm đột nhiên buồn nôn, mơ màng màng nghiêng người qua ói thẳng vào thân anh!

Cúi đầu nhìn vết bẩn trên ngực, Dịch Khiêm khẽ chau mày, bất đắc dĩ xoay người vào phòng tắm rửa đi mùi trên người, anh có chút thích sạch sẽ, áo sơ mi bẩn thành như vậy anh thật sự không thể mặc nữa, định ném vào trong thùng rác.

Vắt khăn nóng ra ngoài, anh để trần nửa thân tử mĩ lau khô miệng cho cô, vừa muốn đứng dậy, người trên giường theo tiềm thức bắt được tay anh, anh ngăn người, vốn muốn đem tay cô thả lại trên giường, ai ngờ cô lại nắm chặt không thả, còn theo bản năng ôm cánh tay anh vào trong ngực, nghiêng người sang tìm một tư thế thoải mái tiếp tục ngủ say.

Đề ép thân thể ngồi bên giường, Dịch Khiêm cười khổ, về sau cho dù là trường hợp nào cũng quyết không để cho cô uống say!

Chậm rãi nghiêng người sang tựa vào trên giường, anh thận trọng ôm cô vào trong ngực, trong giấc mộng tiềm thức con người luôn hướng về nơi ấm áp mà dán vào, gò má nóng bỏng dính vào vòm ngực trần của anh, thoải mái cọ xát, lần đầu tiếp xúc thân mật anh chợt khẽ run!

“Ân Ân...” anh ngẩng đầu nhìn trần nhà trắng xóa, có chút nhức đầu tự lẩm bẩm, “Người này là đang muốn hành hạ chết mình sao?”

Cười khổ một tiếng, anh không đổi sắc đem ngọn lửa cuộn cuộn ép xuống, kéo tấm thảm mỏng đắp lên cho cô ngủ được thoải mái một chút.

Mà cả đêm, khi anh vừa chợp mắt, hai lần đều bị cô say rượu đề ở phía dưới, nhưng vẫn bình an vô sự vượt qua, quá tam ba bận, về sau nếu họ thật sự ở chung một chỗ, cô muốn âm ỉ ở trên, vậy đến lúc đó anh cũng không dung túng cô là không được!

Điện thoại vẫn ở trong túi, anh lấy điện thoại ra, tìm đoạn mới vừa ghi âm, không biết nghe lại bao nhiêu lần, nghe được bốn chữ lấy thân báo đáp từ trong miệng cô nũng nịu nói ra, giống như đang trưng cầu ý kiến của anh, mặc dù biết rõ cô chỉ là uống say nói bậ, nhưng anh vẫn không nhận được mà lòng muốn nở hoa.

Lấy thân báo đáp, anh ngược lại thật hi vọng có một ngày như thế.

Mở to mắt cho đến khi trời sắp sáng, anh mới chậm rãi nhắm mắt lại ngủ, mà khi tỉnh lại, cũng là vì tiếng thét chói tai của Úc Tử Ân mà tỉnh lại.

Nghe được tiếng thét chói tai của cô, anh còn chưa mở mắt, cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra, tâm lý đã có chuẩn bị, anh lại càng thêm bình tĩnh.

Mở mắt a, anh nhìn cô gái ngồi một bên đang cuồng loạn gãi đầu, bắt đặc dĩ cười cười ngồi dậy, an tĩnh nhìn cô, đợi cô chú ý tới mình đã tỉnh.

“Dịch, Dịch thiếu...” vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy người đàn ông để trần nửa người trên tựa vào giường, sắc mặt an nhiên nhìn cô, cô không khỏi có chút sửng sốt!

Tầm mắt rơi vào trên dáng người ngang tàng, không một chút thịt thừa, tỷ lệ vóc dáng hoàn mỹ cùng một sắc đồng cứng cỏi, bộc phát hấp dẫn mê người, không chút nào thua thiệt siêu mẫu nam đẳng cấp quốc tế, thật sự không biết, dưới áo sơ mi của anh còn có một vóc người khiến cho người ta phải sợ hãi than khóc như vậy.

Cúi đầu nhìn lại mình, lại nhìn một chút người đang ở trần kia, cô nhất thời đỏ mặt, lúng túng đến không góc đầu lên được, say rượu mất lý trí, lúc này cô thật sự xong đời rồi!

Chứng cứ xác thật, cô thật sự đã đem cái người đàn ông tôn quý này ăn sạch?

“Ân Ân...” thấy cô cúi đầu này giờ không nói gì, Dịch Khiêm khẽ gọi cô một tiếng, giọng nói nhẹ nhàng, mang theo một chút trấn an cùng lo lắng.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, cô khẩn trương luống cuống nhìn anh, ánh mắt như lưu ly có ý niệm bất cứ giá nào, “Dịch thiếu, tôi... tôi hôm qua uống say...”

“Ừm, không tệ, cô còn nhớ rõ cô uống say đấy.” anh cười nhạt, không muốn cứ hù dọa cô như vậy.

“Tôi... tôi hôm qua sẽ không thật sự đem anh... đem anh cưỡng bạo chứ?” to gan nói ra mấy chữ kia, mặt cô nhất thời hồng như tôm luộc, đỏ ửng đỏ ửng.

“Nếu như đem tôi cường bạo, Ân Ân cô sẽ chịu trách nhiệm sao?” Nhìn dáng vẻ mơ hồ của cô, anh dường như hiểu ra cái gì, mới vừa tỉnh ngủ cô còn chưa đủ tỉnh táo, rất dễ lừa gạt!

“Chịu trách nhiệm à...” nheo lông mày, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt, cái trán thỉnh thoảng có chút tội nghiệp, “Tôi sợ tôi không chịu nổi trách nhiệm”

“Ha? Chẳng lẽ cô quên hôm qua đã nói với tôi cái gì sao?” chau chau mày, anh nín cười, vẻ mặt thành thật nhìn cô, mặt không đổi sắc đào bầy cho cô nhảy vào.

“Hôm qua tôi uống say, không nhớ rõ mình nói cái gì...” cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, một chút cũng không nhớ ra được.

“cô nói, thiếu tôi nhiều như vậy cũng không biết phải làm sao, liền lấy thân báo đáp.”

82. Chương 82: Thử Lui Tới Xem Một Chút

“Ngày hôm qua uống quá say, không nhớ rõ mình đã nói cái gì.” Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhưng cũng không nghĩ ra cái gì cả.

“Cô nói, thiếu tôi nhiều như thế không biết phải trả sao, liền muốn lấy thân báo đáp.”

“.” Cô đưa đôi mắt màu nâu nhìn chằm chằm anh, cô sửng sốt khi không thể tin được những lời anh nói, sửng sốt một hồi lâu mới bừng tỉnh, “Tôi. Tôi không nhớ rõ, tôi đã uống quá say, một chút cũng không nhớ ra.”

Không phải cô muốn quyt nợ hoặc là cố quên đi, mà thật sự cô không nhớ gì cả!

Cái gì mà lấy thân báo đáp, cô uống say rượu rồi nói những lời này sao? Ông trời, ông còn muốn cho cô sống tiếp nữa không vậy!

“Thật sự không nhớ gì sao?” Bị người khác chăm chú nhìn mình, đáy mắt mơ hồ có ánh sáng lóe ra.

“Thật sự không nhớ.” Cô né tránh ánh mắt nóng rực của anh, thật không dám tưởng tượng bản thân mình uống rượu say rồi nói ra những lời như thế

“Nếu không nhớ nổi, vậy thì tôi sẽ giúp cô nhớ ra!” Nói xong, anh đi lại phía tủ đầu giường cầm lấy di động của mình, mở đoạn ghi âm lên cho cô nghe lại.

“Tôi nói. tôi nói là tôi lấy thân báo đáp.”

“Nếu không, tôi trả không nổi. Tôi lấy thịt thường?!”

“.” Nghe những lời như thế, da mặt của cô bắt đầu cháy rừng rực, cúi đầu sửng sốt không thể tin chính mình lại nói ra những lời như thế!

Cái gì mà thịt thường, đều do sắc nữ Thẩm Bội Bội mà ra, nó cứ ở trước mặt cô nói về chuyện thịt thường, làm cho cô khi uống say thuận miệng mà nói ra những lời đó, hơn nữa còn ở trước mặt Dịch Khiêm, cô thật hận không đào được một cái hang chui xuống!

“Ân Ân.” Dịch Khiêm đột nhiên lên tiếng khẽ gọi, đưa ánh mắt âm trầm nhìn gương mặt vì lúng túng mà đỏ ửng lên của cô, khóe miệng không tự chủ được mà nở ra một nụ cười.

“À?” Nghe anh gọi tên cô, cô liền ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt nóng rực và lúng túng cúi đầu của cô.

“Cô đã nói sẽ phụ trách tôi, còn nói là lấy thân báo đáp, nhưng mà tôi lại cảm thấy, cái việc lấy thân báo đáp này có chút hoang đường, cô nói có đúng không?”

“Ừ.” Cô gật đầu một cái, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn anh, hình như không hiểu trong câu nói của anh có một tầng ý sâu xa.

“Nếu phải phụ trách tôi, cô không phải là lấy thân báo đáp sao, không bằng chúng ta liền lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết tới lui đi, nhưng nếu ngày nào đó cô mệt mỏi với quan hệ như vậy, cô có thể rời đi, tôi sẽ không miễn cưỡng cô làm chuyện mà cô không muốn, cũng sẽ không ép cô phải phụ trách tôi nữa.”

“Cái Cái gì?” Cô làm như nghe không hiểu lời nói của anh, nhéo lông mày suy nghĩ một chút, kinh ngạc nhìn của anh, “Tối lui? Chúng ta? Dịch thiếu, tôi không hiểu ý của anh.”

Anh là vì để cho cô không đau lòng nên mới nói như thế, đây là anh đang nhân nhượng với cô sao?

Rõ ràng người sai là cô, tại sao anh lại nhân nhượng như thế?

“Ý của tôi là, chúng ta thử qua lại đi, không nói bất kỳ điều kiện gì cả.” Khẽ dừng lại, anh dùng vẻ mặt thành thật nhìn cô, “Anh thích em, chúng ta thử qua lại xem sao, nếu như em không muốn, anh sẽ không miễn cưỡng em!”

Tình cảm giữa hai người, dù sao cũng phải có người bước ra bước đầu tiên, anh cũng không ngại bước trước người kia một bước. Tối thiểu, nhờ Đường Minh Lân mà anh ý thức được tình cảm trong lòng mình, anh không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào nữa.

Anh là thương nhân, tự nhiên hiểu được việc phải nắm bắt cơ hội, cân nhắc đến hơn thua, nhưng anh sẽ không để cô trở thành vật hy sinh trong trò chơi này, anh thật sự có dụng tâm với cô.

“” Cô ngẩn người nhưng cũng ngẩng đầu lên, dường như cô chẳng thể tin tưởng lời nói thoát ra từ miệng của người đàn ông kia

Thích. anh nói anh thích cô? !

“Anh nói anh thích em? Đây, điều này sao có thể?!” Người đàn ông xuất chúng như thế, sao lại không có những cô gái ưu tú vây quanh? Tại sao cố tình chọn một cô gái đã li hôn?!

Làm như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Dịch Khiêm khẽ cười một tiếng, bắt đắ dĩ gờ tay lên vuốt tóc của cô, “Đứa ngốc, nghĩ nhiều làm gì? Anh không có đùa giỡn với em, em không cần bởi vì những quá khứ mà tự ti, anh thích em không phải vì em đã ly dị, cũng không phải bởi vì em từng là phu nhân Đường Tam, mà bởi vì em là em, không cần một lý do nào khác cả”

“Anh thật sự yêu thích em sao?” Cô đưa vẻ mặt không hiểu nhìn anh, do dự mà rối rắm, “Nhưng anh là cậu nhỏ của Lam Mộ Duy, lại là bạn bè của Đường Minh Lân.”

“Quả thật chuyện đó không sai, nhưng hình như chuyện này chẳng ảnh hưởng gì đến tình cảm của chúng ta cả?” Anh khẽ cười một tiếng, “Nếu quả thật nếu bởi vì quan hệ bên ngoài, vậy thì có lẽ cả đời này anh cũng không thể thích người khác? Ân Ân, quan tâm quá nhiều không phải là nhân tố trong tình cảm, đừng để cho cơ hội bên cạnh chạy mất, vì nó sẽ để cho em mất đi rất nhiều thứ”

“Nhưng.” Nhưng cô là một cô gái vô cùng bình thường, sao anh lại thích cô được chứ?

“Không có nhưng nhị gì hết, Ân Ân, anh không phải kẻ ầm đầu mà nói với em những lời như thế, càng không phải là vì nhân nhượng em, anh hiểu rõ anh muốn gì, anh cần gì.” Khẽ thở dài một cái, anh nhân lúc mấu chốt này mà bức bách cô, “Cái vấn đề này, anh chờ đáp án của em, cũng cho em thời gian, nếu như em nghĩ xong có thể đến QM tìm anh”

“Dịch thiếu.” Cô ngược mắt, đưa vẻ kinh ngạc nhìn anh đứng dậy, rời khỏi giường, thân thể ngang tàng tỏ rõ việc tất cả những điều anh nói đều là suy nghĩ kỹ càng, càng khiến cho mặt cô hồng đến độ không dám ngẩng đầu lên!

“Ân Ân, không nên miễn cưỡng mình, cũng không cần cho mình bất kỳ áp lực nào, em chỉ cần suy nghĩ thật kỹ, nghĩ xong rồi thì nói cho anh biết đáp án.”

Đề thân xuống, anh vỗ nhẹ gương mặt cô “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, đứng lên rửa mặt đi! Anh sẽ đi ra phòng khách rửa mặt, thuận tiện sẽ đặt bữa sáng cho em.”

“Được.” Cúi đầu, cô cảm thấy tâm mình đập loạn, thật sự không biết nên nói những gì mới phải!

Anh cho cô thời gian suy nghĩ, nhưng giờ phút này cô căn bản không thể nào sửa sang lại suy nghĩ của mình, ảo não gãi gãi đầu tóc rối bời, cô nghe âm thanh đóng cửa lại của anh, lúc này mới thở dài ra một hơi, đứng dậy, đến gần phòng tắm rửa mặt.

Cái vấn đề này. Cô cần có thời gian để suy nghĩ thật kỹ!

—— quân môn sủng hôn ——

Cả thời gian làm việc bữa sáng đã khiến cô không yên lòng, thậm chí còn nghĩ phần tài liệu mình đọc đã sai, Hạ Khương Tuyết trực tiếp giao cô đến phòng làm việc, mặc dù không có mắng cô, nhưng vẫn đem cô ra dạy dỗ một trận.

Làm như nhìn thấu tâm sự của cô, thừa dịp buổi chiều cô muốn đi mua vải vóc ở ngoài, Hạ Khương Tuyết định thả cô một buổi chiều thoải mái, để cho cô tự do với suy nghĩ của mình.

Nhớ tới buổi sáng Dịch Khiêm đột nhiên nói những lời đó với cô, cô lại cảm thấy phiền não tốt độ, ôm tài liệu trở lại bàn làm việc, cô không còn tâm tư để làm việc, định cầm túi xách ra khỏi phòng làm việc.

Đi dạo những cửa hàng mua bán vải vóc, cô đi đến cửa hàng bán vật liệu da lập tức nhìn thấy một món đồ bằng da vô cùng tinh xảo, cây vải mây màu đen, loáng thoáng ẩn hiện chút hoa văn tinh tế, rất đẹp mắt cũng rất đặc biệt .

Vừa nhìn thấy vải màu đen, cô không khỏi nhớ lại hình

83. Chương 83: Đám Mây Màu Hồng

Ngồi ở băng ghế sau, Úc Tử Ân nhàn rỗi đến nhàm chán, tùy tiện tìm đề tài quẩn rũ Tiểu Mễ ở ghế tài xế, “Gần đây bên Lâm Quân Dao hình như rất an tĩnh nhỉ!”

“Đúng vậy, em cũng cảm thấy có chút kỳ quái, lão đại, chị nói có phải cô ta biết chúng ta đang điều tra mình nên an phận rất nhiều không? Nếu như bên cô ta đề cao cảnh giác như ta đoán, bên chúng ta muốn tiếp tục điều tra sợ cũng không dễ dàng.”

“Chị biết rõ, nếu địch không động, vậy chúng ta cũng không thể động, yên lặng theo dõi biến hóa.” Lâm Quân Dao mặc dù không tính là đối thủ lợi hại, nhưng cô cũng không dễ dàng khinh thường bất cứ kẻ địch nào, khinh địch chính là vết thương trí mạng lớn nhất.

“Ừ, ở biên cảnh, những phía có liên quan đã phải không ít người đi qua, bên chúng ta chỉ cần có tình báo cụ thể là được rồi, nhưng mà lão đại, em có chút không hiểu, tại sao những kẻ như Lâm Quân Dao, cấp trên lại không cho chúng ta nhiệm vụ thanh trừ!”

“Em cho rằng, cấp trên đều là người ngu sao? Người sang suốt cũng nhìn ra được Lâm Quân Dao chỉ là con chốt nhỏ, người phía sau cô ta mới chân chính là đại tướng, phải đem người phía sau cô ta moi ra, cắt đứt sợi dây là cô ta, chúng ta chẳng phải là rơi vào thế giằng co sao?” Khẽ thở dài một tiếng, Úc Tử Ân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tiểu Mễ à, Lâm Quân Dao là con cá lớn, chúng ta phải từ từ thu lưới, chớ chơi trò lưới rách cá chết, đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt, biết không?”

“Hiểu!” Tiểu Mễ gật đầu một cái, cũng không hỏi nhiều nữa.

“Gần đây thật quá mệt mỏi, thật là nhớ thời gian buông lỏng ở bên ngoài, Tiểu Toa, trở về em đem tư liệu các danh thắng trên thế giới sửa soạn lại một chút, qua vài ngày chị muốn đi ra ngoài thư giãn!”

“Dạ, em biết rồi.” Tiểu Toa đáp một tiếng.

Tiểu Mễ lại không nhẫn nại được hiếu kỳ của mình, “Lão đại, chị nói giỡn hả? Không phải nói chị sắp tham gia cuộc thi thiết kế sao, vào lúc này còn muốn đi, kịp sao?”

“Chị xin nghỉ đông, khoảng cách đến cuộc thi còn nửa tháng, chị muốn ra ngoài ngắm cảnh tìm một chút cảm hứng, tâm quá nóng nảy, thiết kế cũng không ra tác phẩm được.”

Hơn nữa lần này, Diệp Tư Mẫn cũng tham gia, năm xưa cô ta trộm bản thiết kế của cô, lấy được học bổng cùng cơ hội du học, năm nay hai người lại quyết đấu một lần trên sân khấu, cô thật sự rất muốn nhìn một chút, ở nước ngoài nhiều năm như vậy cô ta học được những thứ gì!”

Có thể thắng cô ta, đối với cô mà nói cũng được xem như là hoàn thành một tâm nguyện.

“A a, biết!” cúi đầu, Tiểu Mễ nhìn điện thoại đang có cuộc gọi, khẽ mỉm cười, tiếp theo gật đầu một cái, trên màn hình xuất hiện “kết thúc trò chuyện” sau đó thu hồi điện thoại, “Lão đại, chị nói phải đi du lịch, em giúp chị đặt vé.”

“Ừ...”

Một bên kia cắt đứt điện thoại, Dịch Khiêm lẳng lẳng nghe đầu bên kia điện thoại nói chuyện với nhau, cho đến khi ngưng hẳn, anh mới cầm lấy điện thoại bàn, gọi Văn Khâm tới, rất nhanh đã có tín hiệu nhận điện thoại, “Boss!”

“Nói với Hạ Khương Tuyết một tiếng, nếu Úc Tử Ân xin nghỉ đông, kêu cô ta đồng ý, nếu cô ta có hỏi, cứ nói là ý của tôi.”

“Vâng!”

Dừng một chút, anh giống như nghĩ tới điều gì, lại nói, “Đặt vé máy bay 3 giờ chiều nay đi Thụy Sĩ, dự án bên Thụy Sĩ tôi sẽ cùng đi sang đàm phán, thuận tiện đem tài liệu cần thiết chỉnh sửa lại! Hội nghị buổi chiều hoãn lại một tiếng, đem những hội nghị quan trọng của tuần sau chuyển đến sang mai, thời gian tự anh sắp xếp!”

“ Vâng!...” ghi lại những gì bos phân phó, Văn Khâm không nhịn được xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nhìn thấy được hai ngày nay hẳn sẽ bận đến không sống được!

Đến Thập Tam Lâu ăn cơm, Úc Tử Ân là khách quen, nếu có đồ ngon, dì Tương đều ưu tiên đề cử với cô, hôm nay Thập Tam Lâu có mấy con cua đồng ở Dương Châu, Tiểu Mễ cũng không khách khí, trực tiếp kêu muốn ăn món Dương Châu, hết cách với cô ấy, Úc Tử Ân chỉ có thể nói dì Tương mang họ lên lầu.

Ghế còn chưa ngồi nóng, xa xa liền nhìn thấy bóng dáng của Dịch Khiêm xuất hiện tại cổng chào, cô ngăn người, cơ hồ theo bản năng vẫy vẫy tay với người bên kia, khi nhìn thấy Tiểu Mễ và Tiểu Toa đag nhìn mình, lúc này mới bừng tỉnh biết được động tác của mình có bao nhiêu mất mặt!

Cô là cùng với Tiểu Mễ Tiểu Toa ăn cơm, không phải cùng với anh ăn cơm, nhìn thấy anh xuất hiện ở đây, cô không khỏi có chút vui vẻ, đúng là điên rồi...

Bước chân dừng một chút, Dịch Khiêm nhìn bóng dáng ở phía gần cửa sổ, khi nhìn thấy cô vẫy vẫy tay với mình, khẽ sững sốt một chút, tiếp theo liền cất bước đi về phía cô.

Lúc này, dì Tương đem thực đơn đến đây, nhìn thấy anh, lễ phép gật đầu một cái, quay đầu nhìn về phía Úc Tử Ân, cười hỏi thăm: “Cùng nhau sao?”

Úc Tử Ân đang muốn mở miệng, Tiểu Mễ đột nhiên đứng dậy vội vàng mở miệng: “Cái đó Lão đại, chị có khách, chúng em cũng không làm kỳ đà cản mũi nữa, chúng em đến bia kia thôi!”

Cũng không đợi Úc Tử Ân đồng ý, cô ấy đã lôi kéo Tiểu Toa nhanh chóng chạy đến khúc quanh bên cửa sổ ngồi xuống, để lại hai người đối mặt, nhất thời lúng túng không nói gì.

“ Ngồi đi!” bừng tỉnh đầu tiên, Úc Tử Ân lễ phép mời người đàn ông đối diện, chú ý tự ngồi xuống, quay đầu nhìn dì Tương đứng một bên đang cười mập mờ, “Chúng tôi cũng không chọn món ăn nữa, cứ như cũ đi! Phía sau tôi có hai cô gái, bọn họ muốn ăn cái gì thì cứ đáp ứng, tránh cho về sau lại oán trách tôi!”

“ Được!” dì Tương gật đầu một cái, cầm thực đơn đi về phía Tiểu Mễ và Tiểu Toa, không phải cầm điện thoại nghe phòng bếp chuẩn bị thức ăn.

Trải qua lung túng buổi sang, hai người ngồi đối diện với nhau, anh vẫn lạnh nhạt ưu nhã như cũ, mà cô lại không thể tỉnh táo lại.

Nhất là một câu “ Anh thích em!” kia của Dịch Khiêm, lúc này nhớ tới, cũng cảm thấy nóng cả lông tai.

Yên lặng chốc lát, cô bưng ly nước hộp một hộp nước chanh, lúc này mới ngẩng đầu lên, dùng cảm đối diện với ánh mắt của anh, “Anh... sao lại cũng ở nơi này?”

“Anh đến dùng cơm...” anh không đổi sắc mặt mở miệng, trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ khi nhìn về phía cô, mới để lộ ra mấy phần dịu dàng khó có được.

“Ồ!” đáp nhẹ một tiếng, cô cúi đầu cầm ly thủy tinh, nhìn nước chanh vàng óng trong suốt, hơi sợ sệt.

“ Ân Ân...” anh khẽ gọi cô, cho đến khi cô ngẩng đầu lên, anh mới chậm rãi mở miệng: “Chiều nay anh bay đi Thụy Sĩ, em muốn đi du lịch không?”

“Hả? Thụy Sĩ? Anh đi Thụy Sĩ làm cái gì?” không khỏi duy tư hỏi một câu, hỏi xong mới ý thức được mình đang hỏi một vấn đề cực kỳ ngu ngốc, anh đi nước ngoài ngoại trừ đi công tác thì có thể làm cái gì?

“Anh đi đàm phán dự án. Nếu như em cũng muốn đi, có thể cùng nhau, anh sẽ để thư ký chuẩn bị tốt vé máy bay.”

“Thụy Sĩ có cái gì chơi tốt không?” cô nghiêng đầu, bắt đầu suy tính đề nghị của anh.

“Có thể đi núi Alpes trượt tuyết, cũng có thể đi Bordeaux thử rượu, mùa này vừa vặn là mùa thu hoạch nho, có thể đi vườn trái cây ở mấy ngày.”

“Anh làm hướng dẫn viên du lịch à?” cô ngược mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của anh.

“Có thể.” Anh không do dự đồng ý, khóe miệng khó nét được sắc mặt vui mừng.

Nháy mắt, cô vô tội, “Miễn phí sao? Gần đây em thiếu người khác quá nhiều tiền, cha tư sản, chưa đóng nổi phí hướng dẫn du lịch.”

Cười nhẹ, anh cưng chiều nhìn cô, “không thu phí hướng dẫn du lịch, nhưng anh có một yêu cầu.”

cô trừng mắt, yên lặng chờ anh mở miệng.

“Anh hy vọng, mấy ngày đi chơi này, em đều thật tâm vui vẻ, cái gì cũng không được nghĩ, cứ chơi thoải mái là được.” Chống lại tầm mắt của cô, anh an tĩnh, không khỏi làm cho người khác cảm thấy thật yên tâm.

cô gật đầu một cái, không biết làm sao, khi quay đầu lại đã nở nụ cười.

Rốt cuộc thấy cô cười, nắm quai ly man mác lạnh lạnh, lúc này anh mới chợt hiểu, cảm thấy nỗi lo trong ngực dần dần tản đi.

Xua tan màn đêm, nhìn thấy ánh sáng, anh mơ hồ nhìn thấy đám mây trên cao nhàn nhạt một chút hồng.

Bởi vì xin nghỉ đông, có một số việc phải thông báo một chút, nói qua điện thoại không tiện, cô định trở về công ty một chuyến.

Khi gõ cửa đi vào phòng Hạ Khương Tuyết, không ngờ thấy Lam Mộ Duy cũng ở đây, cô dừng một chút, do dự có nên đợi một lát nữa mới trở lại hay không. Hạ Khương Tuyết đã hướng cô vẫy vẫy, cô chỉ có thể cứng đầu bước lên trước.

“Phó tổng Lam, Tổng Giám Hạ.” Lễ phép hô, cô quay đầu nhìn Hạ Khương Tuyết đứng phía sau bàn làm việc, “Tổng giám, đây là tài liệu hai ngày sau cô cần, tôi đã sửa xong rồi, tôi còn có việc muốn nói với cô một chút!”

“Ừ!” cúi đầu, Hạ Khương Tuyết cũng không vội vàng nhìn tài liệu, đại khái cũng đoán được cô muốn nói cái gì.

“Tôi muốn xin nghỉ đông, mong rằng Tổng giám phê chuẩn!” về phần xin nghỉ để làm gì cô cũng không muốn giải thích nhiều, cũng không thể nói với cô ấy là cô xin nghỉ để đi du lịch được!

“Ừ, được, cô đem những chuyện chưa làm hết giao cho đám Tương Tương làm đi, nghỉ phép cũng đừng quên chuẩn bị bản thiết kế cẩn thận, cuộc thi thiết kế sắp bắt đầu, đừng làm cho tôi thất vọng!”

“Vâng, tôi sẽ nỗ lực!” gật đầu, cô cảm kích nhìn Hạ Khương Tuyết, không ngờ cô ấy lại đồng ý cho cô nghỉ vào lúc này, thật sự là vượt qua dự liệu của cô!

“Ân Ân, cô nghỉ đông làm cái gì?” ngồi ở phía trước, Lam Mộ Duy chuyển qua ghế ngồi nhìn cô, trên mặt hẳn là vẻ nghiêm túc khó thấy được.

“Tôi có chút chuyện phải giải quyết, trước cuộc thi, tôi sẽ trở về!”

“...” Khẽ chau mày, Lam Mộ Duy nhìn cô chằm chằm, nhưng cũng không nói thêm gì, không nói thêm gì, cô đang né tránh vấn đề của hắn, hắn cũng không phải nhìn không ra, mà Hạ Khương Tuyết dễ dàng đồng ý cho cô nghỉ đông vào lúc này cũng làm cho hắn thật sự bất ngờ không thôi.

“Nếu như hai vị không còn việc gì nữa, vậy tôi xin về trước!”

Ngẩng đầu lên, cô nhìn Hạ Khương Tuyết, không quên nói cảm ơn: “Cảm ơn tổng giám!”

“không sao, cô bận việc thì cứ đi đi!”

Đợi cô ra khỏi phòng làm việc, Lam Mộ Duy mới chậm rãi bình tĩnh, ngược mắt nhìn Hạ Khương Tuyết phía sau bàn làm việc, nghiêm túc mà lạnh nhạt, “Tổng giám Hạ, cuộc thi thiết kế sắp bắt đầu tại sao cô lại đồng ý cho cô ta nghỉ vào lúc này? Chẳng lẽ cô không muốn giao cho tôi một cái giải thích sao?”

Theo lẽ thường, nghỉ đông hình như cần phải thông báo cho hắn một tiếng, do hắn ký tên mới được, họ trực tiếp bỏ qua cửa ải của hắn, liền cho phép nghỉ đông!

Từ trong tài liệu ngẩng đầu lên, mặt Hạ Khương Tuyết lạnh nhạt mở miệng: “Phó tổng Lam, đây là ý của Tổng tài.”

“....” Ý của Dịch Khiêm.

Suy nghĩ lại, hắn hình như hiểu ra cái gì, chợt đứng lên bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

84. Chương 84: Khởi Đầu Tốt Đẹp!

Lúc nhận được cuộc gọi của Lam Mộ Duy, Dịch Khiêm mới vừa nhận lấy tài liệu hội nghị do thư ký Văn Khâm đưa tới, nhìn một chút biểu hiện của cấp trên khi nhìn điện thoại reo, dừng bước chốc lát nhưng anh không có ý định nhận điện thoại, ngược lại còn giao điện thoại cho Văn Khâm, mặt không đổi sắc, xoay người bước vào phòng họp.

Dõi theo biểu hiện của Tổng giám đốc, Văn Khâm rất nhanh hiểu được nội tình, lòng bàn tay nhanh chóng lướt qua dây số trên màn hình điện thoại rồi đặt xuống phím nghe, lễ phép mở miệng: “Xin chào ngài. Tôi là thư ký của Tổng giám đốc Dịch, bây giờ Tổng giám đốc Dịch đang bận họp, có gì cần xin ngài cứ truyền đạt ạ?”

“Làm phiền cậu nói với cậu nhỏ chừng nào họp xong thì gọi điện lại cho tôi!”

“Được ạ!” Sau khi cúp điện thoại, Văn Khâm bước vào phòng họp, các nhân viên đến tham dự hội nghị đã có mặt, trong phòng họp yên tĩnh, chỉ nghe thấy âm thanh lật tài liệu soạt soạt, nhìn thấy anh đi vào, cả đám quản lý cao cấp ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, chờ đợi chủ tịch chỗ ngồi xuống ghế rồi tuyên bố hội nghị bắt đầu.

Hai hội nghị liên tiếp hơn ba giờ, đợi đến khi hội nghị kết thúc thì cũng là giờ tan làm. Dịch Khiêm nhìn đồng hồ dưới màn hình laptop một chút, sau khi hoàn thành nội dung cuối cùng, anh tổng hợp đôi câu rồi tuyên bố tan họp.

Hội nghị kéo dài ba giờ đồng hồ, đem mọi người chơi đùa đến ai cũng tức giận, sau khi mọi người nghe đến hai chữ “tan họp”, cơ hồ tất cả đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi mọi người tản đi, phòng hội nghị to như thế chỉ còn lại hai người, Dịch Khiêm đột nhiên liếc nhìn điện thoại đặt trên bàn, cầm lên, cuối cùng vẫn gọi điện thoại lại.

Điện thoại rất nhanh có người nhận, một giọng nói trầm thấp vang lên ở đầu dây bên kia điện thoại, loáng thoáng có thể nghe được những chấp vắn dồn dập: “Cậu nhỏ, tại sao cậu lại cho Ân Ân nghỉ Đông vào lúc này? Chẳng lẽ cậu không biết cuộc thi thiết kế sắp bắt đầu rồi sao? Lúc này mà cô ấy nghỉ Đông thì sao đi thi được?!”

“Mộ Duy, cậu thấy vấn đề này không phải là vấn đề cháu cần chất vấn cậu.” Anh đứng trước cửa sổ sát đất, ngược nhìn về nơi xa xăm, nơi đó mặt trời đã sắp lặn, gương mặt lạnh nhạt không gợn sóng, không ai có thể nhìn ra biểu hiện gì phía sau nét mặt lạnh nhạt đó cả.

Hình như đã sớm thành thói quen, hay là do phải đứng ở vị trí cao nên người anh mang theo sự lạnh lẽo và cô độc, dù là bão táp thế nào cũng chưa từng khiến anh lo lắng, mặc dù giờ phút này Lam Mộ Duy hỏi tới đề tài nhạy cảm, giọng điệu của anh vẫn rất lạnh nhạt

“Chẳng lẽ không đúng, cậu không cho cô ấy nghỉ Đông sao?”

“Là cậu đồng ý, nhưng chỉ cần là cô ấy muốn, mà cậu có thể chấp nhận được thì cậu sẽ không cự tuyệt. Về phần tại sao phải cho cô ấy nghỉ Đông vào lúc này, cậu cảm thấy cháu nên đi hỏi cô ấy thì hơn, đừng nên hỏi cậu.” Dừng một chút, anh chậm rãi thu hồi tầm mắt, đôi mắt tinh nhuệ hiện lên ánh sáng âm trầm, “Thân là cấp trên, đồng ý cho cấp dưới nghỉ Đông là điều hợp tình hợp lý, chỉ một chuyện bình thường, cháu lại gọi điện chấp vấn cậu như thế, không cảm thấy mình quá lạ sao?”

Anh kích động, cũng bại lộ một vài nghi vấn, chắc hẳn những vấn đề này, trong lòng ai cũng rõ ràng.

Đương nhiên không phải Mộ Duy không cảm nhận được sự uy hiếp trong lời nói của đối phương, anh cũng sợ không biết dùng lý do gì để nói chuyện với cậu nhỏ, dẫu có thể nào đi nữa thì Dịch Khiêm cũng có người lớn, anh là con cháu, cũng phải có lễ phép trên dưới.

“Cậu nhỏ!” Đầu dây bên kia điện thoại, Lam Mộ Duy thấp giọng gọi một tiếng, trên gương mặt ủ dột cố nén một tia thất vọng và nóng nảy, những thứ kia quần quanh trong đầu anh, giúp anh mở miệng nói ra: “Có phải cậu thích Ân Ân hay không?”

Nếu như không thích, anh sẽ không đối xử với cô dịu dàng như thế, cũng không phí hết tâm tư vì cô.

Chỉ mới suy nghĩ như vậy, đã để cho lòng Lam Mộ Duy như dao cắt, dù sao nhiều năm như vậy, dù đã nhiều năm trôi qua, anh chưa thấy cậu nhỏ để ý đến người phụ nữ nào, có thể nói Ân Ân là người duy nhất.

“Thích hoặc là không thích, không nằm trong phạm vi can thiệp của cháu, chỉ cần cháu quản lý tốt tình cảm của mình! Chân đứng hai thuyền, sẽ làm cho việc rối lên, cháu nên suy nghĩ lại!” Dứt lời, không đợi đầu kia người mở miệng, anh trực tiếp cúp điện thoại.

Thu hồi điện thoại di động, anh ngược mắt trông về phía xa, liên tục mở ra các cuộc hội nghị, đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi.

“Văn Khâm.” Anh đứng bên cửa sổ, nhàn nhạt mở miệng, hai từ này thoát ra khỏi miệng anh, có một cổ ưu nhã đến khó tả.

“Dạ, tổng giám đốc!” Văn Khâm đứng sau lưng, nhanh nhẹn đáp một tiếng, đứng yên chờ đợi anh trả lời.

“Tình trường và thương trường, theo ý của anh có nên không từ thủ đoạn để đạt được mục đích hay không?” Anh nắm chặt di động trong tay, bốn chữ ‘không chừa thủ đoạn’ nào, từ khi bắt đầu cho đến cuối cùng anh cũng không muốn dùng thủ đoạn để có được cô.

Đối với cô, anh thật sự muốn dùng tâm, cùng cô trò chuyện, anh cơ hồ đã dùng hết sự dịu dàng của cuộc đời mình cho cô. Đối với anh chỉ cần vật đó là thứ anh cần thì chắc chắn sẽ nằm trong tay anh, mặc dù không chiếm được, anh cũng có thể không từ thủ đoạn nào để có được, duy nhất chỉ có cô là ngoại lệ mà thôi.

“Tổng giám đốc.” Văn Khâm ngăn người, không ngờ Dịch Khiêm sẽ nói chuyện riêng với mình, mặc dù bí mật hai người cũng là bạn bè thân thiết, chỉ là thật lâu rồi Văn Khâm chưa nghe Dịch Khiêm nói đến chuyện riêng, mà đó còn là chuyện tình cảm cá nhân.

“Nói đi, anh muốn nói gì, tôi không ngăn cản anh” Vào giờ phút này, anh chỉ muốn tìm người trò chuyện mà thôi

“Thương trường sát phạt quyết đoán, bằng sự quyết đoán và tài trí hơn người mới thắng được, nhưng tình trường. Có lúc không nên để trộn lẫn tia tính toán. Giống như tiểu thư Úc là một người rất kiêu ngạo, yêu và hận được chia rõ ràng như vậy, nhưng nếu cô ấy biết được người mình dành sự tin tưởng lại tính toán và thủ đoạn, sợ rằng sẽ phá hủy lòng tin của cô ấy một lần nữa, cũng sẽ trở nên đề phòng, nếu suy nghĩ công phá lòng của cô ấy bằng cách này thì sẽ rất khó thực hiện.”

“Đúng vậy, cô ấy phân biệt yêu hận rất rõ ràng, không được trộn lẫn, không có một tia mơ hồ, có lúc tính tình của cô ấy làm cho người ta phải nhúc nhích đầu.” Khẽ cười một tiếng, anh giống như kẻ đã suy nghĩ ra cái gì đó, chậm rãi xoay người lại, gương mặt anh tuần lại khôi phục vẻ lạnh nhạt trước kia, “Đi sửa sang lại tài liệu hội nghị một chút rồi về thôi! Hôm nay tôi sẽ tự lái xe về nhà, anh cũng dọn dẹp rồi về sớm một chút.”

“Được!” Gật đầu một cái, Văn Khâm nhìn anh một chút, sau đó nhanh chóng thu thập tài liệu trên bàn, trước khi ra khỏi phòng họp không quên nói lời tạm biệt với anh.

Phòng họp to như thế lại một lần nữa rơi vào yên tĩnh, trở lại ghế ngồi, Dịch Khiêm mở Laptop ra xem tài liệu, đem hồ sơ đã có sẵn chỉnh sửa lại hình thức, một tấm hình rơi vào tầm mắt anh, khiến cho sắc mặt anh biến đổi, có sung sướng, có an tĩnh, có ưu thương, có quật cường, mỗi một vẻ mặt của cô đều thật sinh động, quật cường cũng tốt, kiêu ngạo cũng tốt, vui vẻ cũng tốt, mặc dù chỉ là như vậy, cũng có thể làm tâm tình của anh dao động rồi.

“Ân Ân...”

Anh tiếng gọi khẽ, giọng nói chân tình có chút nỉ non vang khắp phòng họp, một tiếng một tiếng quanh quẩn, rồi sau đó an tĩnh trở lại.

Lúc chuẩn bị về nhà, anh bất ngờ nhận được gọi điện thoại tới của Úc Tử Ân, thấy số hiển thị trên màn hình, môi mỏng không tự chủ khẽ cong lên.

Đem xe dừng lại bên đường, anh nhận điện thoại, dịu dàng lên tiếng: “Ân Ân?”

“Dịch thiếu...” Ở đầu dây bên kia, Úc Tử Ân nhìn một bộ quần áo trong ngăn tủ, có chút khó xử vụng lông mày “đi Thụy Sĩ trượt tuyết, cần mang theo đồ gì để chống lạnh ạ?”

Lần trước đi Russia nhìn tuyết về, đồ chống lạnh để hết lại nhà Úc Bảo Sơn, cô ngại phiền toái khi quay về nhà một lần nữa, bởi quay về có hơi khó khăn.

Hoặc là trở về cầm theo, hoặc là mua lại lần nữa, mới vừa do dự, tay đã không khống chế được mà cầm lấy điện thoại bấm số của một người quen thuộc!

Suy nghĩ một chút, một lúc sau anh mới lên tiếng: “không cần tìm mua gì hết, những thứ đồ này anh sẽ bảo người chuẩn bị cho em, em chỉ cần mang theo một số quần áo mặc hằng ngày là được rồi.”

“A a, được.” Dù thế nào đi nữa anh cũng có khả năng đó, cô không nói gì thêm nữa, đề tài vừa dứt, hai bên liền bắt đầu rơi vào trầm mặc.

“Ân Ân, chiều mai, máy bay ba giờ, anh đến đón em.”

“Được.” Gật đầu một cái, cô đột nhiên thấy bụng hơi đói, nhìn thời gian trên điện thoại, đã đến giờ bữa ăn tối, cô lo dọn dẹp nhà cửa nên đã quên ăn cơm. Đột nhiên nghĩ đến hôm nay Thẩm Bội Bội nói sẽ đi thả chim bồ câu nên không về ăn cơm, hại cô mua nhiều đồ ăn như thế, cô vội hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Còn chưa ăn, mới ra khỏi công ty.”

“Vậy anh đến nhà em đi, em mời cơm anh! Em mua rất nhiều đồ ăn, Bội Bội bảo em phải đi phóng sanh, không ăn lãng phí...”

Từ trên giường xuống, cô chạy thẳng vào bếp theo bản năng.

“Được, vậy em đợi anh... khoảng ba mươi phút nữa anh sẽ đến.” Bây giờ là giờ khắc quan trọng, đường đến nhà cô ba mươi phút cũng xem như dài đằng đẵng rồi.

“A, không vội, anh đừng lái xe quá tốc độ!” không đợi anh tiếp tục, cô trực tiếp cúp điện thoại, bắt đầu trở thành một người bận rộn trong bếp.

Nhìn chiếc điện thoại bị cắt đứt trong tay, Dịch Khiêm đột nhiên ngăn người, tiếp theo khẽ cười một tiếng, một mối ban nãy lập tức tan biến, đảo quanh tay lái, tiếp tục lái xe.

Bên nhau ấm áp như thế, có lẽ là một bắt đầu tốt đẹp.

Nửa giờ sau, anh tới thật đúng lúc, nhìn cô gái đứng mở cửa cho anh, trên người là một bộ đồ ở nhà màu trắng, trên cổ đeo tạp dề, dịu dàng cười với anh, lại làm cho anh có chút sợ sệt!

một màn như vậy trong những năm trước đây, anh đã mơ rất nhiều rồi, nếu nói hạnh phúc, không phải là có một thiên tử trên vạn người, mà là có một người ở nhà nấu cơm, mở cửa đón anh về.

một thoát mở cửa ra, anh thấy khuôn mặt tươi cười của cô, tất cả mệt mỏi trong ngày đều bị quét đi mất.

Cho tới bây giờ, hạnh phúc rất đơn giản, mà anh cũng không muốn nghĩ nó phức tạp lên làm gì, vậy mà, từ đầu đến cuối anh chưa từng có được.

Hôm nay anh có được cảm giác chân thật như thế đúng là ngoài ý muốn, nhưng anh rất vui mừng, cảm kích.

“Lo lắng làm cái gì, đi vào thôi!” cô hơi nghiêng người qua, đi vào trong tủ giày bên cạnh tìm cho anh một đôi dép lê, đưa lưng về phía anh, chỉ vào ghế salon bên cạnh “Trước ngồi xuống đó trước đi, đồ ăn cũng sắp chín rồi!”

“Được.” Đáp nhẹ một tiếng, anh thay giày xong, đuổi theo bước chân của cô, đi vào phòng bếp.

Ngồi ở quầy bar nhỏ cạnh bếp, anh an tĩnh nhìn cô đang bận rộn nấu nướng bóng lưng mảnh khảnh vào giây phút này lại đem đến cho người ta sự ấm áp, trong hơi thở quanh quẩn hương thơm thức ăn nồng đậm, trong thoáng chốc anh thậm chí còn có cảm giác sống chung với cô nhiều năm lắm rồi.

Bốn mặn một canh, cô thích hạt tiêu đen với muối và tôm, còn anh thích ăn canh ba vị, sắc hương vị đều hoàn hảo, tay nghề nấu nướng của cô không tệ, Dịch Noãn đã nói như thế trước mặt anh, trước kia anh chỉ cho là con bé ghen tỵ và hâm mộ nên mới nói thế, hôm nay gặp mặt, nói không uống phí tâm tư con bé.

Thay anh xới chén cháo gà, cô đưa đến trước mặt anh, “Cái này giúp hạ sốt, trời nóng nực, anh uống một chút ắt.”

“Cám ơn!” Khi nói cám ơn, anh hơi híp mắt lại nhìn cô, khóe môi tươi cười.

85. Chương 85: Tiểu Yêu Tinh!

Khi cô đến được Thụy Sĩ đã là buổi tối, bữa ăn tối trên máy bay chẳng có mùi vị gì cả, Úc Tử Ân chỉ ăn một chút chứ không ăn nhiều.

Tối đón cô chính là một người quản lý chi nhánh công ty của Dịch Khiêm ở nước ngoài, một người tính cách trầm ổn, cặp kính dày cộm, có lẽ là người Nam Trung Quốc, đặc biệt là khi ông nói chuyện càng khẳng định hơn. Ông ta lễ phép và lịch sự đưa tay ra chào hỏi, “Tổng giám đốc! Đi đường đã mệt nhọc rồi, ngài cực khổ quá!”

Dịch Khiêm nhàn nhạt đáp một tiếng: “Ừ”, nghiêng người sang giới thiệu với ông, “Vị này là Úc Tử Ân, tiểu thư Úc!”

“Chào ông!” Úc Tử Ân lễ phép đưa tay tới bắt tay với ông ta.

“Tiểu thư Úc, chào cô! Tôi tên là Tần Vũ, hoan nghênh cô tới Thụy Sĩ!” Về mặt không biến sắc, Tần Vũ quan sát cô một loạt từ trên xuống dưới, ông lễ phép nhìn về phía vị tổng giám đốc đang dẫn đầu, “Khách sạn đã chuẩn bị xong, tổng giám đốc muốn về khách sạn nghỉ ngơi trước hay đi dùng bữa trước?”

Dịch Khiêm cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, quay đầu nhìn cô gái bên cạnh một chút “Hay là về khách sạn nghỉ ngơi trước đi!”

“Được, mời đi lối này!” Tần Vũ gạt đầu một cái, xoay người dẫn ba người ra khỏi lối đi đặc biệt.

Dịch Khiêm thật xa xỉ, trên người cô chẳng có gì giàu có hay sang trọng cả, thế mà lại đặt cho cô một căn phòng cao cấp cạnh biển, ba mặt toàn giáp biển, từ phòng ngủ đến ban công có thể nhìn thẳng ra ngoài, nước biển xanh thăm cợt rửa chân trời xinh đẹp, hoành tráng và mộng ảo!

Khách sạn chuẩn bị ối phòng một quản gia chuyên phục vụ yêu cầu của khách. Vì là khách sạn cao cấp nên phục vụ khách sạn và ánh sáng ở đây tuyệt đối xứng tầm, cất hành lý xong, Úc Tử Ân quét mắt nhìn về phòng khách, quay đầu nhìn về người đàn ông phía sau, an tĩnh trầm mặc, “Bây giờ đã hơn bảy giờ, lát nữa Dịch thiếu còn có việc gì làm không?”

“Không có, bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, điều chỉnh chênh lệch múi giờ, em chưa ăn gì trong bữa tối. Hai giờ sau, anh dẫn em đi ăn một chút.”

“Được, vậy anh cũng nghỉ ngơi một chút, chậm thời gian sẽ bị quản gia nhắc nhở đó!”

“Ừ, vậy em nghỉ ngơi thật tốt!” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm đột nhiên dùng tiếng anh lưu loát nói với quản gia vài câu, sau đó xoay người ra khỏi phòng khách.

Đem tất cả đồ đạc ra ngoài, Úc Tử Ân nhìn một thấy đồ đạc đã sắp xếp xong, cũng lười dọn dẹp, ngồi máy bay mấy giờ khiến cô khá mệt nhọc, vừa nằm xuống gối cô đã ngủ quên mất.

Chờ quản gia gọi cô tỉnh lại, đã hơn chín giờ tối rồi, vội vàng rửa mặt, thay một chiếc áo đầm ren màu hồng, mới vừa đi ra khỏi phòng ngủ, liền thấy Dịch Khiêm đã ngồi ở trong phòng khách đợi cô, hình như là tới đây được một thời gian rồi, văn kiện trong tay của anh đã được xem qua không ít, nghe được tiếng cửa mở, anh để tài liệu trên tay xuống, ngẩng đầu lên, nở một nụ cười với cô.

“Đã tỉnh rồi hả? Nghỉ ngơi tốt không?” Anh đứng dậy, chậm rãi đi về phía cô, ánh mắt dịu dàng quan sát cô gái nhỏ một chút, trên gương mặt người đàn ông đó nhiều hơn mấy phần thưởng thức cô gái mình yêu thích.

“Ừ, hoàn hảo!” Cô gật đầu một cái, lơ đãng nhìn đến anh đã đổi một bộ quần áo màu trắng, ưu nhã mà lười biếng giống như hoàng tử European, chói mắt đến khiến người không dời mắt được!

“Vậy anh dẫn em ra ngoài ăn chút gì đó.”

“Được” Gật đầu một cái, cô nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Văn Khâm, vừa đi theo anh vừa mở miệng hỏi: “Văn Khâm đâu?”

“Anh ta đi gặp một số bạn học ở Thụy Sĩ rồi.” Bước vào thang máy, anh như cảm nhận được ánh mắt của cô đang nhìn anh, quay đầu lại nhìn cô, dịu dàng cười cười, “Sao lại nhìn anh thế?”

“Không có gì, chỉ là em đang suy nghĩ, anh tới Thụy Sĩ là vì công việc, em là tới chơi, anh có thời gian dẫn đường cho em sao?”

Ban đầu anh có nói đùa việc anh sẽ làm hướng dẫn viên du lịch của cô, hôm nay thật bước lên nơi này rồi, nhìn dáng vẻ bận rộn của anh, cô thật sự không dám làm lãng phí thời gian quý báu của anh.

Làm như xem thấu tâm tư của cô, anh cười nhẹ, “Nếu như không có thời gian, anh sẽ không đồng ý đưa em đến đây. Hơn nữa, phần lớn cuộc sống của anh là bận rộn, cũng nên in một kỳ nghỉ chứ, nghỉ ngơi thật tốt, công ty dù không có anh vẫn sẽ hoạt động tốt, nhưng nếu không có anh mà không thể trụ vững, vậy anh là một ông chủ thất bại rồi! Em nói xem có phải không?”

“Cũng đúng ạ. Một người lãnh đạo xuất sắc, là một người giám đốc biết quản lý công ty, khiến cho nhân viên của mình làm việc tốt hơn, chứ không phải tất cả đều phải do mình làm.”

Những lời này anh nhớ là anh đã từng nói với cô, hôm nay cô lại dùng nó để nói với anh. Nhưng việc cô nhớ lời nói của anh làm cho anh vô cùng bất ngờ.

“Vậy theo như ý của em thì anh có được xem như một người lãnh đạo xuất sắc hay không?” Bước ra thang máy, anh miễn cưỡng hỏi một câu.

“Em không biết, bởi vì em chưa hiểu rõ anh, cho nên không dám bình luận thêm.” Dừng chân lại một chút, cô đưa về mặt thành thật mà lắc đầu một cái.

“Không sao, về sau sẽ có cơ hội để em hiểu rõ hơn!”

—— quân môn cương chiều cười ——

Đèn đuốc trong phòng sáng trưng, kiến trúc cổ điển và hiện đại dung hợp với nhau, tạo thành một quán ăn phân hoa lại có phần thanh tao.

Trên quảng trường là ánh đèn sáng rực, không ít du khách và những người dân đang tụ tập, tiếng ồn ào huyền ảo, đàn accordeon đang tấu những bản nhạc, âm thanh la hét liên tục vang, phác họa một không khí trời đêm nhộn nhịp.

Cận vệ đi vào trong đám người, đi tới góc yên lặng duy nhất trong quán, chạy nhanh tới.

“Giám đốc!” Người nọ đứng bên cạnh, khẽ gọi anh một tiếng, lại không lấy được đáp án của anh.

Trong kinh ngạc, người nọ dõi theo ánh mắt của anh.

Tại khán đài cách đó không xa, dưới ánh đèn mờ mờ, một bóng người mảnh khảnh cùng một nhóm người đang nhảy điệu Rumba nhiệt tình, quần dài lửa sắc tung bay giữa không trung, bản lĩnh xinh đẹp, hấp dẫn ánh mắt của những người chung quanh, vui sướng cùng đốt lên ngọn lửa đêm.

Khóe miệng khẽ cong lên, người nọ thức thời lui về phía sau ghế, an tĩnh làm người tàng hình, không muốn quấy rầy tổng giám đốc lúc tổng giám đốc đang không vui.

Trong đám người đó hình như có một cô gái Phương Đông, người con trai anh tuần đang dìu cô nhảy một đoạn nhạc nhẹ nhàng, thấy cô sợ hãi thì càng ôm chặt cô hơn không dám buông cô ra, nhảy liên tục hơn nửa tiếng, Úc Tử Ân mới lui về phía sau, uyển chuyển cự tuyệt ý mời của những người đàn ông khác.

Dịch Khiêm hí mắt nhìn bóng dáng của kẻ đang lớn tiếng cười kia, hình như đây là lần đầu tiên anh thấy cô nhiệt tình như lửa thế, thân thể xinh đẹp câu hồn, khiến cho những dự vọng của những người đàn ông khác rục rịch, nụ cười sáng lạn cũng làm cho tim người ta đập thình thịch.

Hôm nay anh có thể lý giải được rất nhiều điều, tại sao Đường Tam lại tỏ ra bất Cần đời khi ly hôn với cô, rồi sau đó lại quay lại đòi dây dưa với cô. cô gái này, trên người của cô có một thứ truy đuổi hồn phách của những người đàn ông khác, cần từ từ đào bới nó ra.

Chỉ tiếc, Đường Minh Lân đã mất đi cơ hội tốt nhất, mà anh có lẽ vẫn cần một chút thời gian.

Khóe môi cong lên, trong ánh mắt hiện lên một tia cương chiều. Bừng tỉnh, anh hướng về người đàn ông bên cạnh, nhàn nhạt ra lệnh “nói đi”.

“Tiểu thư Lâm dự tính tuần sau trở về nước, tổng giám đốc, người xem....”

“.....” Ánh mắt vốn đang dịu dàng của Dịch Khiêm lại trở nên trầm xuống, vui vẻ bị nhiễu loạn, Dịch Khiêm khẽ vận long mày “Có chuyện gì chờ cô ta trở lại rồi hãy nói!”

“Được.....”. Biết mình đã chọn sai thời điểm báo cáo chuyện này, cận vệ đáp nhẹ một tiếng, vội ngăn đề tài “Ngài bảo tôi kiểm tra tốt tài liệu kia, quả thật Lâm Quân Dao có quan hệ với những người đó, sau lưng cô ta có người cố ý vun trồng cho cô ta. Cho nên ông ta mới không biết thân biết phận mà cùng cô ta thi hành nhiệm vụ thần bí kia, bên phòng điều tra và phá án đã điều tra được một chút thông tin có liên quan, nhưng nó đã bị người ta hủy đi chứng cứ, sợ rằng đối thủ lần này của chúng ta không đơn giản”.

“Nhưng nếu đối thủ quá đơn giản, chỉ sợ không có tư cách chơi trò chơi này với tôi”. Thường thức cốc cà phê trong tay, Dịch Khiêm đột nhiên ngược mắt nhìn về bóng dáng phía đài, môi mỏng nâng lên một nụ cười yếu ớt, gương mặt tắn tú có chút lười biếng, dưới ngọn đèn, vẻ mặt càng thêm mờ ám, mơ hồ lộ ra mấy phần tà mị “Trước đừng đánh rắn động cỏ, bọn họ muốn làm cái gì, tạm thời khiến cho cục công an ra mặt đi, chúng ta chưa vội nhúng tay vào”.

“Dạ!” Gật đầu một cái, cận vệ làm như nghĩ tới điều gì đó, ngược mắt liếc nhìn bóng dáng một cô gái nhỏ “Tôi lo lắng tiểu thư Úc sẽ dính vào vụ này, tôi đã tra ra được chuyện tình gần đây của Lâm Quân Dao, cô gái này còn là tình cũ của Đường Tam, sợ rằng.....”.

Trong bóng tối, gương mặt của người đàn ông trở nên sắc bén, giọng nói nồng đậm mang theo âm nhạc vui tươi “nói một tiếng với Tiểu Mễ và Tiểu Toa, điều tra những gì có thể, không cần tự mình động thủ, tạm thời không cần cho bọn họ phân tán lực lượng”.

“Dạ!” Quả nhiên anh không nhìn lầm, đối với tổng giám đốc mà nói thì cô gái Úc Tử Ân này rất đặc biệt.

“Được rồi, đi làm việc của mình đi, cẩn thận một chút!”

“Tôi biết rồi!”

Vội vã lui ra, cách một khoảng vừa phải, bóng dáng của người cận vệ biến mất trong bóng tối, hòa vào trong không khí, giống như chưa từng tồn tại.

Thoát ra khỏi đám người đang nhảy nhót, Úc Tử Ân thở hắt hắt đi tới ghế bên cạnh Dịch Khiêm, nụ cười trên mặt còn chưa tắt đi, làn váy tung bay trong gió, loáng thoáng có thể ngửi được hương thơm nhàn nhạt trong không khí.

“Rất lâu không có khiêu vũ cùng người khác rồi, ra mồ hôi như thế này, thật là thoải mái!” Nhìn người đàn ông ngồi trên ghế, cô nở một nụ cười nhạt nhòa, giờ phút này, gương mặt xinh đẹp khó nén được sự vui vẻ.

Từ trên ghế đứng lên, Dịch Khiêm đưa mắt nhu tình nhìn cô, giơ tay lên gỡ những sợi tóc dãn trên mặt cô xuống, nghiêng thân tiến tới thì thầm bên tai cô “Tiểu yêu tinh, về sau không nên nhảy Rumba với người đàn ông khác, nhiệt tình như lửa, em xem tất cả những người đàn ông kia đều điên cuồng vì em kìa!”

sự điên cuồng của anh thể hiện khi anh không kiềm chế được sự đổ kỵ.

Nhìn cô xinh đẹp uốn éo trước mặt người đàn ông khác, nhiệt tình và kỹ thuật nhảy điêu luyện như vậy, cơ hồ khiến anh không khống chế được mà phải đi lên, tự nhiên gương mặt anh lộ ra kích động, chỉ sợ bây giờ sẽ kéo cô ra khỏi đám người kia ngay lập tức!

Hơi thở nóng rực vây quanh cổ cô, cô khẽ run, ngược mắt nhìn gương mặt người đàn ông gần trong gang tấc, đáy mắt lưu ly sáng chói lóe ra chút ánh sáng nhẹ nhàng, mặt đẹp mang theo nụ cười yếu ớt chưa tắt đi, cô nghiêng đầu, ở khoảng cách gần thể nhìn gương mặt xinh đẹp của anh, em ái hỏi “Dịch thiếu, cũng bao gồm cả anh sao?”

Lúc học đại học, cô có học nhảy Rumba, không thể nói là mình rất lợi hại, nhưng có thể tìm đủ hấp dẫn trong điệu nhảy, ngay cả Thẩm Bội Bội cũng nói lúc cô nhảy Rumba là lúc cô biến thành yêu tinh, lúc ấy cô không tin, vậy mà hôm nay nghe lời của anh, cô lại tin.

Nhìn vào đôi mắt bị bao phủ bởi lửa dục của anh, đó đã là đáp án rõ ràng nhất rồi.

Chỉ là giây phút này, cô thực sự rất muốn biết, tại sao nhiều người đàn ông lại điên cuồng vì cô như thế, trong đó có loại trừ ai không.

Mặc dù nhìn vào trong mắt anh, cô lại cố chấp chờ câu trả lời từ miệng anh, như một đứa bé bốc đồng.

86. Chương 86: Dắt Tay!

Trong đôi mắt như lưu ly ẩn nhẫn sự rung động, khoảng cách gần như thế, từ trên người cô tràn ra mùi hương đầu độc, gần như khiến cho anh khó thể tự khống chế!

Sự tự chủ của anh luôn rất mạnh, vậy mà, vào giờ phút này, anh lại không muốn che giấu cảm xúc của mình như vậy nữa.

Ngang hông căng thẳng, theo bản năng cô ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc không hề bảo trước hôn lên, bờ môi lạnh bạc mềm mại đè lên bờ môi của cô, tùy ý theo hơi thở của cô triền miên, qua lại vuốt ve bồi hồi, đánh tới một luồng hơi thở nam tính cuồng liệt khí phách.

Không thấy cô giãy giụa, nụ hôn của anh càng to gan thăm dò vào phần môi của cô, ôm lấy chiếc lưỡi của cô kịch liệt dây dưa, trần trọc mót vào.

Đột nhiên bừng tỉnh, ý thức được mình đã rơi vào trong ngực anh, thân thể cứng đờ không dám cử động, hơi thở quấn quanh hơi thở, bên cạnh đó là sự dụ dỗ công chiếm của anh, đây là một loại khí thế mà cô không có, khiến cho tim cô từ trước đến nay luôn yên bình bỗng nhiên đập bình bịch.

Đến lúc cô muốn giãy giụa, thì anh lại đột nhiên buông ra, bàn tay ôm ngang eo vẫn không buông khỏi, mà vẫn cứ kiên nhẫn đứng như vậy, mặc cho cô giãy giụa giữa giữa trong lòng anh, khóe môi lạnh bạc vẽ lên một nụ cười quyến rũ.

Khẽ thở hổn hển, cô bị anh đè ở ngực, mùi hương cỏ cây mát mẻ mang đến hơi thở yên bình, nóng bỏng cùng ngượng ngùng đã che mờ tất cả ý thức lúc này của cô.

Quay đầu đi, anh nỉ non bên tai cô: “Ân Ân, đây chính là đáp án của anh!”

“...” giọng nói bá đạo khiến ặt của cô đỏ thêm mấy phần, cắn cắn môi, cô giơ tay lên đập xuống ngực của anh, giùng giàng thoát thân ra ngoài.

“Nhiều người nhìn như vậy, anh không thể khiêm tốn một chút sao?” trên mặt nóng như thiêu đốt, Úc Tử Ân ảo não dậm chân, ngược mắt trừng người đàn ông đang mỉm cười ôn nhã, không hề biết rằng những lời nói của mình trong giờ phút này trong mắt anh có biết bao nhiêu đáng yêu!

Đem tất cả sự nũng nịu của cô thu vào đáy mắt, Dịch Khiêm vẫn cười ưu nhã như cũ, tư thái lười biếng mê người, ánh mắt nhìn về phía cô, sự dịu dàng cũng đủ khiến cho người ta chết chìm trong đó.

Anh khẽ đưa tay lên vuốt vuốt đầu cô, bộ mặt phớt tỉnh gật đầu một cái: “Ừ, lần sau anh sẽ nhớ khiêm tốn một chút.”

“...” im lặng trợn mắt, lúc này cô thật sự lúng túng đến không biết nói gì, khẽ hừ một tiếng hất đầu một cái.

Mới vừa rồi, cô cũng không nên đi khiêu khích anh, vốn nghĩ anh là một chú mèo ôn thuần, lại quên mất, người đàn ông này dưới bề ngoài mỉm cười ưu nhã còn là người có một tấm lòng nóng như lửa!

Sau lưng, bóng dáng cao to thả chậm từng bước theo sau cô, hai người cứ như vậy giữ khoảng cách bước đi một đoạn xa, đến ngã tư đường, anh an tĩnh đứng bên người cô, lúc đèn đỏ sang lên, không biến sắc dặt lẩy tay của cô, mang theo cô sánh vai đi trong dòng người, đi qua một đoạn đường phồn hoa.

Tay mềm nhỏ nhỏ bị anh giữ trong lòng bàn tay, lòng bàn tay thật dày, truyền đến độ ấm nhàn nhạt.

Bị anh nắm tay, cô cũng chỉ ngẩng đầu theo bản năng nhìn anh một cái, gò má trầm ổn, khiến cho cô cảm thấy an tâm, mặc cho anh dắt mình đi qua ngã tư đường, hành động cẩn thận che chở kia trong nháy mắt làm ấm đáy lòng lạnh lẽo của cô.

Sau chuyện Lam Mộ Duy, cô cho là đã không còn ai sẽ đem cô nâng niu trong lòng bàn tay, lại không nghĩ rằng trong lúc cô mê mang nhất lại gặp được anh.

Khẽ nắm chặt bàn tay, cô khấn trương đi theo bên cạnh anh, đi qua một ngã tư đường, vốn nghĩ rằng anh sẽ buông tay ra, lại không ngờ anh cứ như vậy, dắt tay của cô đi thẳng, không hề có chút dấu hiệu nào muốn buông tay.

Cô không nín được cười cười, thoáng thả chậm bước chân để cho anh mang theo mình đi, Geneva ban đêm khắp nơi đều là phong cảnh hoài cổ thời kỳ văn nghệ phục hưng, đi trên đường phố cổ xưa, trong không khí còn thoảng nghe được mùi thơm nhàn nhạt của cà phê.

Trầm mặc một lúc lâu, cô nghiêng đầu nhìn anh, nháy mắt hỏi: “Ngày mai anh có sắp xếp chuyện gì không? Em nhớ giống như anh nói là tối đây để đàm phán dự án mà?”

“Ừ.” Quay đầu, anh an tĩnh nhìn cô, “Buổi sáng ngày mai có họp, buổi trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm, lúc anh họp, em có thể đi dạo xung quanh một chút, cũng có thể đi đến vườn nho lân cận hoặc là ngồi du thuyền xem phong cảnh cũng không tệ.”

“Anh họp phải bao lâu đây?”

“Đại khái khoảng 2 đến 3 tiếng đồng hồ.”

“Vậy em đi xem anh họp có được không? Em làm chuyện của em, anh bận việc của anh, em sẽ không nói chuyện cũng không quấy rầy.” Không phải là không muốn thể nghiệm cảm giác tự do khi du lịch một mình, chỉ là đột nhiên cô cảm thấy, có anh ở bên người, cảm giác yên tâm như vậy cũng không tệ lắm.

“Được...” Không ngờ, anh cũng không cự tuyệt, dường như không hề suy nghĩ một chút nào liền đồng ý, lúc quay đầu nhìn về phía cô, khóe miệng cũng chứa đựng nụ cười dịu dàng, giống như dung túng bản tính tùy hứng của cô vậy!

Cho dù là dung túng, đối với anh mà nói, đó cũng là một chuyện vui.

“Đồng ý nhanh như vậy, anh không sợ em sẽ ăn cắp cơ mật kinh doanh sao? Em không phải là nhân viên của anh!” anh nói được quá nhanh, khiến cô hoài nghi mục đích của anh không phải là đi họp.

“Dự án này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu như em thật đánh cắp cơ mật kinh doanh, chút tiền này anh vẫn bồi thường được!”

Anh đã nói, sẽ cho cô thời gian cùng cơ hội hiểu rõ anh, nếu cô muốn đi xem anh họp, cũng không phải là thiệt thòi gì mà là thêm một cơ hội hiểu rõ anh mà thôi!

“...”

“sáng sớm mai cùng nhau ăn điểm tâm, nếu quả thật muốn đến công ty, có thể đi cùng anh.”

“Tốt!”

Dịch Khiêm giữ lời, Úc Tử Ân cũng không kiêu cách, đổi xong áo quần liền đi theo anh đến chi nhánh công ty, ngược lại ánh mắt Văn Khâm lại hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy cô, giống như Boss của mình đang đặt một cái yêu tinh trở lại!

Nhìn thấy cô cùng anh bước vào phòng họp, Văn Khâm liếc người đang ngồi trên ghế chủ tịch, thấy anh vẫn yên lặng, mở máy tính xem tài liệu của hội nghị, tuy dáng vẻ vẫn lạnh nhạt nhưng có lẽ đã ngầm cho phép, hẳn cũng không nhiều lời làm gì.

Chiếc bàn thật dài có thể đủ cho 50 người ngồi họp, Úc Tử Ân chọn chỗ ngồi ở dưới cùng, khi ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy người đàn ông ưu nhã đang ngồi ở ghế chủ tịch, chỗ cô đang ngồi có chút xa lạ, nhưng cũng rất khiến cho người ta chú ý.

Tham gia hội nghị lần này phần lớn là người ngoại quốc, trong đó cũng không ít người từ Trung Quốc đến, khi mọi người bước vào phòng họp trước tiên liền nhìn thấy chỗ cô ngồi, hơi kinh ngạc, tiếp theo liền nhìn về phía ghế chủ tịch thấy đại boss trầm mặc cũng rất thức thời không hề nói gì.

Bọn họ đều là lần đầu tiên thấy đại boss mang theo phụ nữ tới phòng họp, quan hệ bí ẩn không cần nói cũng biết.

Hội nghị kéo dài hơn hai giờ, trong lúc đó Úc Tử Ân nhàn rỗi đến nhàm chán xem tạp trí đăng tải tuần lễ thời trang Xuân Thu của Paris, đợi đến lúc Dịch Khiêm lên tiếng, cô lại biết phân thân nghe tiếng của anh, trải qua hơn hai tiếng đồng hồ thật cũng không gian nan.

Nhìn bóng dáng ưu nhã ở ghế chủ tịch, cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ lúc làm việc của anh, mặc dù chỉ đơn giản nói ra quan điểm của mình, nhưng giọng nói đầy đặn thành công thể hiện mị lực đàn ông của mình, còn có mọi lời nói đều thể hiện sự độc đáo của ánh mắt và sức phán đoán, khiến cho cô kinh ngạc không dứt!

Từ vẻ mặt của một đám cấp dưới, cô có thể nhìn ra được năng lực lãnh đạo trác tuyệt cùng ánh mắt của người đàn ông này thật sự có mị lực chinh phục lòng người.

Cho đến khi hội nghị kết thúc, nhóm người cuối cùng cũng đi ra, cô mới đóng laptop, nhanh chóng đi tới, kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, chống cằm, vẻ mặt tràn đầy sùng bái nhìn anh “Nếu như công ty cha em có nhân tài như vậy, ông ấy khẳng định sẽ rất vui mừng!”.

cô vô tâm nhạo báng một câu, lại khiến cho anh nghĩ tới chuyện nào đó, ánh mắt tối tăm thêm vài phần ý cười, gật đầu một cái, khẽ cười ra tiếng “Đề nghị này có thể suy tính”.

“À? anh nói gì?” cô hình như nghe không hiểu ý tứ của anh, nháy mắt nhìn anh.

“đi giúp cha em quản lý công ty, em cảm thấy anh nên lấy thân phận gì đi thì khá? Là nhân viên hay là con rể?”

“...” Khuôn mặt tươi cười cứng đờ, Úc Tử Ân nhìn đến nụ cười tràn đầy thâm ý của Văn Khâm, nhất thời đỏ mặt, tức giận nhìn người đang đùa giỡn mình “Xem như em không nói gì đi!”

Hóa giải lúng túng, cô vội vàng đứng dậy “thật đói mà, chúng ta đi ăn cơm đi?”

“Được!” Vấn đề này vẫn không tiện thảo luận quá nhiều, Dịch Khiêm cũng không muốn tiếp tục nói giỡn với cô, đem tài liệu trong tay đưa cho Văn Khâm, đứng dậy mang theo cô ra khỏi phòng họp.

Bữa trưa vốn định trên du thuyền, lại sợ cô say tàu, Dịch Khiêm liền lệnh cho Văn Khâm tạm thời đặt một phòng ăn khác.

đi trên đường phố cổ, Dịch Khiêm nhìn cô gái nhỏ ăn quá no đi bên cạnh, ánh mắt cưng chiều như nắng ấm “Dẫn em đến ven hồ Lai Mông đi một chút, chỗ đó phong cảnh không tệ”.

Ven hồ Lai Mông, thiên nga cũng nhau đùa giỡn trên nước, du thuyền cũng những cánh buồm đủ màu sắc đi tới đi lui trong hồ, bầy chim bồ câu trắng rong chơi ven hồ, tất cả đan xen hòa bình yên tĩnh, ít đi vài phần ồn ào của đô thị.

Nắm tay cô, anh cùng cô đi tới bên hồ, cô gái nhỏ vốn ăn quá no thì luôn sợ mập lúc này lại có gương mặt tươi cười đúng đó, vuốt ve bầy thiên nga, anh đứng phía sau cô an tĩnh, ánh mắt nhìn cô cưng chiều rất dịu dàng.

Cảm giác tự tại và yên bình giờ phút này anh chưa bao giờ được hưởng thụ qua.

Trong hồ đang có một chiếc suối phun nhân tạo, suối phun lên cao khiến nước biến thành mây mù vương khắp nơi, ánh mặt trời chiếu lên, giống như đám mây như ẩn như hiện, gió nhẹ lướt qua, vừa giống như một dải lụa mỏng xinh đẹp, xinh đẹp đến người ta phải kinh ngạc.

Nhìn bóng dáng đứng một bên kè lên, Dịch Khiêm khẽ cười, đem cô kéo về sau “Nơi này buổi tối cảnh sắc rất xinh đẹp, đến tối sẽ dẫn em ra ngoài xem một chút”.

Tạm ngừng, anh nhớ tới cấp dưới có đưa cho cô một vé nhạc hội, nhẹ giọng nói “Buổi tối trên du thuyền có một buổi nhạc hội, chúng ta cùng đi nghe”.

“Được!” Từ trong ánh cầu vồng của mặt trời hồi hôn, cô quay đầu nhìn anh cười một cái, cười đến rục rờ.

Hít sâu một hơi không khí trong lành, nhìn làn sóng nhộn nhạo trong hồ, Úc Tử Ân không khỏi cảm thán “Rất lâu không có hưởng thụ qua cuộc sống tự do thế này, cùng người trong lòng mình, ở chỗ này vượt qua những tháng ngày thật sự là tốt đẹp biết bao nhiêu!”.

Anh đang đứng phía sau cô, lẳng lặng nhìn cô không nói gì.

cô không biết rằng, thật nhiều năm sau, anh thật sự ở bờ hồ thắng cảnh nhân gian này, vì cô mà mua một căn nhà.

Tường đồ ngói xanh, tháp thoáng từng bụi hoa lan, hoa lá sum suê, từng mảng xanh của lá, lại giống như cô đã từng ở chỗ này mỉm cười rục rờ.

87. Chương 87: Bản Tình Ca Mùa Đông Viên Mãn

Việc hợp tác làm ăn với Geneva thỏa thuận rất nhanh, tất cả thời gian còn lại trong hành trình là một ngày, Dịch Khiêm đột nhiên bảo đến thủ phủ Bá Nhĩ Ni của Thủy Sĩ để du lịch.

Ánh mặt trời buổi chiều của Thủy Sĩ vô cùng ấm áp, không giống trong nước vẫn nóng bức như có thể đem chưng chín một con tôm, cuộc sống của con người nơi đây tương đối chậm, nhà hàng Tây lộ ra ngoài chiếc ô mặt trời, có rất nhiều người đến đây uống trà chiều.

Gian phòng này mang phong cách Tây cũ kỹ, cách xa khu thị trấn ẩm ỉ và bận rộn, quanh tường là những dây Tương Vi, mang phong cách phối hợp của khá nhiều nước.

Gọi một chút bánh ngọt Hắc Sâm Lâm, thưởng thức mùi vị thơm nồng của Hồng Trà, nghe những nghệ sĩ đường phố đang trình diễn trên đàn Phong cầm, thật là một cảm giác hưởng thụ khiến người ta vừa lòng.

“Như thế nào, có phải cũng có cảm giác bước chân cuộc sống chậm lại vì hoàn cảnh đang chậm lại hay không?” Đặt tách cà phê xuống, Dịch Khiêm đột nhiên ngược mắt nhìn cô, cười đến ưu nhã.

“Nói không sai, vào những nơi tinh tế như thế này, cả người quả thật rất dễ chịu! Không giống ở trong nước, cho dù là đi uống trà buổi trưa, người đi đường cũng vội vàng, đúng là cả người nhẹ nhàng đi rất nhiều.” Bình thường cô có thói quen uống trà chiều, cho dù là khi làm việc, cũng muốn pha một ly trà sữa đến phòng giải khát ngồi một chút, có thể ở nơi này hưởng thụ cuộc sống an nhàn, đã là thu hoạch ngoài dự đoán.

“Có lúc hoàn cảnh ảnh hưởng rất lớn đến con người, mặc dù tổ quốc vĩ đại của chúng ta đất rộng người đông, nhưng những nơi thật sự dễ cho ta cảm nhận được sự an nhàn và yên tĩnh thì không nhiều. Cho nên mỗi lần đi công tác, anh thường tới trấn nhỏ lân cận, ngồi đó cả buổi chiều, hưởng thụ thời gian đang chậm chạp trôi.”

“Ừ, nơi này thật là một nơi rất tốt!” Ngừng tạm, cô ngược mắt nhìn anh, “Làm sao anh có thể biết đến ngôi thành cổ này? Em cho là anh kết thúc vấn đề hợp tác với Geneva sẽ chạy thẳng tới núi Alps rồi chứ!”

Anh ngược mắt, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, “Cái chỗ này, có ý nghĩa đặc biệt, đợi lát nữa sẽ dẫn em đi xem xung quanh.”

“Ừ, được!” Những ngày này, anh cho cô rất nhiều niềm vui, đây là đoạn thời gian cô hạnh phúc nhất từ khi chào đời cho đến nay.

Năm đó Lam Mộ Duy phản bội, vẫn luôn để lại trong lòng cô một vết thương, hôm nay những ngày sống phóng túng, cô hoảng hốt cảm thấy, có ít thứ đã từ từ lắng đọng trong lòng, cuối cùng cũng sẽ yên tĩnh chết đi.

Có lẽ thật giống như Thẩm Bội Bội nói, thật không có cái gì khảm sâu là không qua được, chỉ là mình có nguyện ý để xuống hay không mà thôi.

Dịch Khiêm là một người đàn ông khác mà sau này cô mới biết, anh và cô tưởng như có chút không giống nhau, cô vẫn cho là, người đàn ông tôn quý và chói mắt này là người không thể cho người khác đến gần, thậm chí không dám kinh động, lại không nghĩ rằng, anh dịu dàng chăm sóc lại là cây kim chầy vào tận xương tủy.

Nhưng nếu cho cô thời gian, với người đàn ông như thế, cô chắc chắn sẽ yêu.

Nhớ tới những lời anh nói ngày đó, cho cô thời gian suy nghĩ thật kỹ, lúc anh nói câu này về mặt vô cùng nghiêm túc, không có chút ý tứ đùa giỡn nào, cô cũng từng cho rằng những lời này là sự thật.

Có lúc ình một con đường lui, cũng có thể đi bên cạnh nhau không có nghĩa là thiên trường địa cửu.

Đứng ở trung tâm thị trấn, Dịch Khiêm đột nhiên lôi kéo cô đi đến bên cạnh anh, sau đó anh dừng bước chân lại, tươi cười nhìn cô, “Nhắm mắt lại cảm nhận trong không khí có mùi vị gì?”

“... .” Hơi híp mắt lại, cô khẽ cười nhìn bộ dáng vui vẻ của anh, tức giận liếc anh một cái “Còn phải nhắm mắt lại sao? Nơi này đầy trời đều mang hương vị cà-phê!”

“Ề hèm, nếu như nói kỹ một chút, không gọi cà phê nóng, mà là chocolate nóng. Biết cà phê nóng và chocolate nóng rất khác nhau không?”

Anh lôi kéo cô đến một cửa hàng chocolate Confiserie. Tschirren đi tới, lúc này có không ít dân bản xứ đang đứng ở đây đợi mua chocolate vừa ra lò, sóng người bắt đầu khởi động, có thể thấy được độ hoan nghênh của nó.

“Cà phê Nóng không phải được làm từ chocolate nóng sao? Em không có nghiên cứu qua mấy thứ chocolate cà phê này, chỉ thích ăn mà thôi!”

cô yêu ngọt như mạng, phàm là cái gì ngọt thì không ai cự tuyệt, chocolate ăn nhiều cũng dần dần phân biệt ra các loại mùi vị và thủ công chệnh lệch của người làm.

Dắt tay của cô, anh dẫn cô vào trong tiệm, thận trọng che chở cô, nhẹ giọng giới thiệu “Cà phê nóng là từ cây ca-à ra, đường và nhiều hỗn hợp khác tạo thành, bên trong không chứa nhân ca-cao. Còn chocolate nóng thì lại khác, nó là do chocolate khối chế thành, bao gồm một ít ca-cao, ở trong nước không ít người ưa cà phê nóng, bởi vì chất béo thấp, còn chocolate nóng thì lượng chất béo cao hơn”.

Dừng bước chân lại, anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng “Khi em ở trong nước, em chỉ đa phần uống được cà phê nóng mà thôi, nơi này chocolate nóng là thuần túy nhất, hơn nữa còn được làm đơn giản nhất! Ở mọi cửa hàng đều có những cách làm khác nhau, hơn nữa từng người còn có những bí quyết riêng, hương vị cũng không giống nhau, em có thể nhìn thử!”

Những thứ này có thể nói là kiến thức chuyên nghiệp, cô chưa từng nghe ai nói qua, hôm nay nghe được ngược lại có chút ngoài ý muốn “Làm thế nào em cũng không ngờ anh nghiên cứu về chocolate kỹ đến thế? Cũng không thấy anh thích uống loại này?”

Trong ấn tượng của cô, anh là người không thích đồ ngọt, ngược lại anh tương đối ưa thích những thức uống có vị đắng.

“Chocolate là món ăn con gái rất thích, bởi vì một người bạn của anh là chuyên gia thưởng thức chocolate, mưa dầm thấm đất, anh học được mấy chiêu, không hơn.”

“Chuyên gia thưởng thức chocolate? Đây cũng là một nghề nghiệp sao?!” cô thật sự chưa từng nghe qua tên ngành nghề này, chuyên gia dinh dưỡng cô biết, còn chuyên gia thưởng thức ngược lại chưa từng nghe qua!

“Cái gọi là chuyên gia thưởng thức chocolate chỉ là một nghề phụ, bình thường cậu ta làm ở một công ty chuyên về chocolate, mỗi khi công ty chuẩn bị ra mắt một sản phẩm chocolate mới, sau khi nghiên cứu điều chế tốt, cũng đưa cho vài chuyên gia và những người am hiểu ăn thử mấy hộp”.

“Thông qua thưởng thức chocolate vừa ăn nó, vừa tiến hành “soi mói” nó. Loại chocolate này có nhiều chất béo không? Có cảm giác viên mãn hay không? Vị ngọt và đắng có chung hào được hay không? Duy trì cảm giác được trong bao lâu? Hương liệu vận dụng có tốt hay không? Có quá nhiều, để khiến cho người ta mất đi cảm giác nhẹ nhàng khi ăn hay không? Tìm ra những thiếu sót, nơi nào chưa được ổn, rồi đưa cho người chế biến thay đổi lại, sửa đổi không ngừng. Đây chính là công việc của một chuyên gia thưởng thức chocolate, như thế nào, có phải em rất ngạc nhiên hay không?”

“Đúng vậy, có thể làm một chuyên gia thưởng thức, bọn họ phải có khẩu vị rất tốt, hơn nữa khẳng định rất bắt bẻ!” Nghe tạm, cô làm như nghĩ tới điều gì, nhíu mày nhìn anh “Người kia có tính tình bắt bẻ, anh làm bạn bè với anh ta sẽ không mưa dầm thấm đất đó chứ?!”

“Có câu nói gần mực thì đen gần đèn thì sáng, lời nói của ông bà xưa quả không sai!”

Khẽ cười một tiếng, cô xoay người đi quan sát cửa hàng không tính là lớn này.

Cả căn phòng tràn ngập mùi vị của ca-cao, mỗi một viên chocolate được trưng bày đều được thiết kế rất tỉ mỉ, mềm dẻo nửa ngày, cô bưng cái mâm đi tuyển chọn vài loại, chuẩn bị lấy giấy tính tiền, có người lao tới từ phía sau.

Người nhân viên phục vụ đứng đối diện chợt đề nghị cô thử các loại khác giống hộp vuông nhỏ, mới nhìn giống như kẹo đường ở trong nước, bốn cạnh vuông vức, không có bề ngoài hoa lệ.

Nhân viên phục vụ dùng khay đưa hàng mẫu lên, nói một câu tiếng anh “Ngài có thể không mua, nhưng không thể không nếm”.

cô không hiểu quay đầu lại nhìn người phía sau, Dịch Khiêm cười gật đầu một cái “Đừng nhìn nó tầm thường không bắt mắt, đây mới là chiêu bài của Bá Nhĩ Ni”.

“thật sao?” cô có chút không tin quay đầu hỏi nhân viên phục vụ “Nó tên là gì?”

“không có tên đặc biệt, gọi là hộp vuông be bé”. Nhân viên phục vụ nói tiếng Anh lưu loát, mang theo một nụ cười ngọt ngào.

Nếm thử một miếng, lúc này mới hiểu, như thế nào mới là cực phẩm không quan trọng bề ngoài, hộp vuông be bé mang hương vị đặc biệt quả thật cô đã thử qua rất nhiều chocolate trong nước rồi và không có cái nào có thể so sánh với cái này!

không chút do dự liền mua rất nhiều, ra khỏi cửa hàng anh mới giải thích với cô “Cái chocolate hộp vuông be bé là được làm từ hạt ca-cao tốt nhất, đây là cửa hàng làm chocolate có truyền thống rất lâu đời, hơn nữa còn là sản xuất hơn tám mươi năm, vẫn cố gắng giữ gìn hương vị truyền thống”.

“Ừ, vậy em muốn thưởng thức tất cả chỗ này, không cần làm hại”.

Cầm tách chocolate nóng đi trên đường, cô mặc cho anh dắt, để mặc ình làm cô gái nhỏ, nghe anh giải thích thuật ngữ chuyên ngành.

Thời gian thật là hoàn hảo, tốt đẹp và ấm áp, chocolate ngọt, ngọt đến tận đáy lòng.

Sau khi ở Bá Nhĩ Ni một ngày ba người lên đường về thị trấn nhỏ Zell Matt gần núi Alpes, trải qua mấy ngày đi du lịch khắp nơi, Úc Tử Ân đối với cái thư ký tên Văn Khâm cái này quả thật lau mắt mà nhìn, cứ những lúc mà cô và Dịch Khiêm đi chung, anh ta sẽ không ở lại làm kỳ đà cản mũi, cứ như người tàng hình biến mất không tung tích. Khi cần ra ngoài làm gì đó, thì anh đã sắp xếp mọi chuyện một cách vô cùng ổn thỏa, năng lực làm việc cao như thế mà cho người ta thật sự sợ hãi!

Zell Matt là một nơi du lịch rất nổi tiếng với chân núi lửa Matt, nơi này còn có ba khu trượt tuyết lớn.

Đường tuyết dài từ chân núi lửa Matt đến tận biên giới Italy, bảy mươi bốn ngọn núi bị các xe trượt tuyết và cần cẩu che lấp, có cả một tuyến xe lửa nối dài, ba trăm chín bốn cây số tuyết đẹp, trong đó có một trăm chín bốn cây nằm bên trong Zell Matt.

Một năm bốn mùa đều thích hợp cho việc du lịch, còn có mùa hè lý tưởng cho việc trượt tuyết, cái quán trọ mùa hè cũng xây dựng trên băng tuyết.

Nơi này không có xe hơi, không khí trong lành, du khách được tham gia các hoạt động giải trí cùng thể dục thể thao.

Vừa đến đây Văn Khâm đã đặt trước cho hai người một khách sạn tốt, còn chưa đến được Zell Matt, xe đã không được phép ra vào, ngồi dọc xe lửa, leo lên khách sạn đặt giữa sườn núi.

Nhiệt độ dưới chân núi và trên sườn núi có chênh lệch rất lớn, cái giây phút nhìn thấy tuyết kia, cả người Úc Tử Ân hưng phấn đến không kìm chế được, bởi vì cô ra đời ở một nước phương Nam, rất ít khi nhìn thấy tuyết, cho nên thấy tuyết chắc chắn sẽ có một cổ kích động.

Nhìn bộ dáng không kịp chờ đợi của cô, Dịch Khiêm đột nhiên khẽ cười một tiếng, lôi kéo hành lý vào khách sạn.

Sau khi sắp xếp tốt mọi chuyện, thời gian đã là quá giờ trưa, khoảng thời gian này không thích hợp cho trượt tuyết, Dịch Khiêm đột nhiên nhìn bóng dáng có phần nhàn rỗi và nhàm chán trong khách sạn, đứng lên, đưa tay về phía cô “anh dẫn em ra ngoài dạo một chút!”

“Đi nơi nào?” Theo thói quen, cô đưa tay cầm lấy tay anh, bước theo chân anh.

Trong khoảng thời gian này, cô đối với động tác nắm tay của anh đã trở thành thói quen, không kháng cự nữa, ngược lại ở bên cạnh anh, làm cho cô cũng cảm thấy hết sức an tâm!

“Một số vùng lân cận. Hôm nay thời gian không còn sớm, nếu như đi trượt tuyết, đoán chừng sẽ phải về rất muộn, không an toàn, sáng sớm ngày mai đi ra ngoài, còn có thể lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc.”

“Được!” Gật đầu một cái, cô đổi đôi giày thể thao, theo anh ra cửa.

Mặc cho giày giẫm ở trên tuyết, ma sát làm phát ra tiếng xào xạc rất dễ nghe, đập vào mắt là những viên nhỏ màu trắng, thuần khiết và yên tĩnh.

Tuyết dày đặc đè lên từng nhánh cây, vì là mùa hè nên du khách đến đây không nhiều lắm, khắp nơi đều rất an tĩnh, bởi vì xe hơi không thể đến chỗ này, cho nên không khí bốn phía cũng cực kỳ trong lành!

Nặng nề giẫm lên đồng tuyết để lại từng dấu chân một, Úc Tử Ân kích động quay đầu lại xem kiệt tác của mình, người đàn ông phía sau, với một chiếc áo khoác dày màu đen, hai tay nhét vào túi, đứng yên lặng nhìn cô tự do tự tại tung tăng nhảy múa, trên mặt nhả nhận hiện ra nụ cười nhàn nhạt, cưng chiều mà không biết.

Người đàn ông này có thể không chế màu đen rất tốt, một cổ khí phách trời sinh, làm cho người ta không nhìn được mê luyến và sợ hãi!

Cách một khoảng cách, anh an tĩnh nhìn cô, hình như đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô vui vẻ như thế, không hề mang theo phòng bị hay băn khoăn, không giống với đêm hôm cô nhảy Rumba, là nhẹ nhàng được trút bỏ. Nhưng đây mới cho anh cảm giác về một Úc Tử Ân thật sự.

Anh không khỏi nghĩ, ngàn vàng khó mua được một tiếng cười của cô, không dùng cái gì để đánh đổi được, anh nguyện ý làm tất cả.

Cũng coi như hiểu vì sao thời cổ đại Quân Vương phải dốc hết thiên hạ để lấy một nụ cười của Bác Mỹ, nụ cười như vậy, thật có thể hòa tan nội tâm cứng rắn của một người đàn ông.

Hạ Ninh Huân hỏi anh, rốt cuộc anh thích cô vì cái gì, thật ra thì chính anh cũng không nói ra được.

Anh chỉ có một loại cảm giác là thích, một chút mong muốn có được cô bên cạnh, nhìn cô vui mừng hoặc là khổ sở, cũng lệ thuộc vào cảm giác của anh.

“Dịch thiếu, anh qua đây đi!” Đứng ở trong tuyết, cô vui sướng vẫy vẫy tay với anh, nụ cười rực rỡ làm cho gương mặt cô bừng sáng.

Khẽ cười một tiếng, anh nhắc chân đi tới bên cạnh cô, nâng đôi giày đen dẫm lên bước chân của cô, đồng tác chậm chạp, tư thái thong dong ưu nhã.

Đứng xa xa nhìn anh đi về phía mình, Úc Tử Ân khẽ nheo mắt lại, nhìn anh càng đi càng gần, tầm mắt có chút mơ hồ, người đàn ông này, chính là như vậy, càng đi càng gần đi vào sinh mạng của cô, đi vào cuộc sống của cô.

Từ đó tánh mạng của cô đã bị dâng tặng rồi, Dịch Khiêm giống như ấn ký khiến cô không thể thoát được nữa.

Cái người đàn ông tuyệt vời, bá đạo mà cường thế đang cố chen vào cuộc sống nhỏ của cô, để cho cô sợ hãi, cũng làm cho cô an tâm.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã xóa bỏ phòng bị đối với anh, trong cái vòng sinh hoạt của cô có một người khác chen vào, chẳng những cô không cảm thấy chật chội đến không chịu nổi, mà ngược lại cô càng dựa vào anh.

Mặc dù biết đây không phải là thói quen tốt, chung quy lại là không nhẫn nại được mà cứ có ý định muốn phóng túng một lần.

thật đúng như câu mà Sở Tử Ninh nói : Khi tình yêu đã đến, có muốn ngăn cũng không nổi!

Hơi thở lạnh lẽo đến gần, anh tự tay lau mặt cho cô, động tác êm ái “đang suy nghĩ gì? Nghĩ đến nhập tâm như thế?”

“không có gì!”. Bềnh tỉnh, cô nhìn anh nở một nụ cười nhạt, đưa tay bắt lấy tay anh, tay lạnh lẽo đụng phải tay ấm áp, hơi sợ, đang muốn rút về, lại bị anh cầm lấy.

“Xem em đi, tay như băng vậy, còn chơi vui vẻ thế sao!” một bàn tay to lớn và ấm áp bao bọc lấy tay cô, đau lòng tỉ mỉ xoa nắn, cố gắng khiến nó ấm áp.

Dịu dàng quý trọng như vậy, yêu thương không tiếng động, để cho lòng cô mềm đi không ít.

Cúi đầu, cô nhìn bàn tay người đàn ông đang nắm tay mình, hốc mắt cố gắng phỏng đoán. Những năm này, khát vọng đơn giản của cô chỉ là một bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô, đợi nhiều năm như vậy rốt cuộc lại để cho cô chờ được rồi.

Năm đó cô và Lam Mộ Duy còn khá trẻ, còn chưa biết cái gì là chân tình thì đã biệt ly, năm năm xa cách, gặp lại, dĩ nhiên đã là chân trời góc bể rồi.

Cái người đàn ông này đang muốn xâm lấn vào sinh mạng của cô, khiến cho cô cam tâm tình nguyện quên đi những đau đớn kia, có ít thứ, đã lặng lẽ cắm rễ trong đáy lòng cô, cho đến manh nha, cô phát hiện ra thì quá trễ, mà cô lại không muốn ngăn cản.

Tại đây một lần, để cho cô phóng túng một lần, chỉ một lần này.

“Anh dẫn em đi một chút”. Anh cầm tay của cô, cẩn thận thả vào trong túi áo của anh, mang theo cô đạp xuống băng tuyết dày, từng bước từng bước đi về phía trước.

Nắm lấy bàn tay ấm áp của anh, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay thấm vào đáy lòng, Úc Tử Ân giật giạt khóe miệng, hít một hơi thật sâu, thận trọng thu hồi tất cả cảm xúc không để nó lộ ra ngoài, đổi lại nụ cười sáng lạn, đi theo bước chân của anh, từng bước...từng bước, đi những bước nghiêm túc và cẩn thận.

Sau lưng khách sạn, trước cửa sổ, Văn Khâm cầm cái máy chụp hình chụp được hai bóng dáng kia, vừa lòng hí hóp mắt nhìn hai bóng lưng trên màn hình, sau lưng là những dấu chân thật dài, viên mãn giống như một bản tình ca mùa đông.

Anh nhớ đoạn thời gian trước, trong biệt thự cạnh hồ Thánh Sơn, boss đã bảo người đặc biệt trang trí một căn phòng quay về phía hồ, trong phòng treo đầy các loại hình, mà người trong ảnh chỉ là cùng một cô gái.

Gian phòng kia, cất kỹ tất cả những điều tốt đẹp thuộc về riêng boss, bất luận kẻ nào cũng không dễ dàng đi vào.

Cúi đầu, anh nhìn những hình ảnh mình ghi lại được trong máy, lúc này mới chợt hiểu có loại ảo giác, thật ra thì hai người kia ở cùng nhau, mới chính thức được gọi là một đôi trời sanh.

Boss chưa bao giờ thiếu phụ nữ bên cạnh, minh tinh dạng gì anh cũng đã từng thấy qua, nhưng chưa bao giờ thấy boss dốc hết tình cảm vì ai đó.

Về phần cô gái nhà họ Lâm kia, thật ra thì anh đã gặp, mặc dù xinh đẹp dịu dàng, nhưng nếu để so sánh với Úc Tử Ân, ít đi một chút trong sáng, ở bên cạnh Úc Tử Ân một đoạn thời gian giúp anh cảm nhận được người phụ nữ thật sự hợp với Dịch Khiêm chính là Úc Tử Ân.

Mà anh cũng chưa bao giờ thấy boss lại có vẻ mặt dịu dàng như vậy, cho dù là trước mặt cô tiểu thư họ Lâm kia, cũng chưa từng có qua.

Có bỏ mới có được, đi qua một đoạn đường, quay đầu lại suy nghĩ một chút, số mệnh, cho tới bây giờ đều rất công bằng.

88. Chương 88: Ân Núp Ngụy Cơ!

Sáng sớm, mặt trời u ám, cộng thêm đang ở trên tuyết màu trắng, tầm nhìn càng thêm rõ ràng. Vào lúc này người lên núi xem mặt trời mọc cũng không ít, xe cáp lên núi đã khởi động từ rất sớm, một lúc sau không ít du khách đã chuẩn bị lên đường.

Càng đi lên, không khí lại càng lạnh, hơn nữa khí lạnh cũng càng thấp.

Vừa đến nơi đã có một ít người đến, không ít du khách còn mang theo máy chụp ảnh, du khách tập trung rất nhiều trên đỉnh núi, hơn nữa nhìn vào phong cảnh nơi này sẽ hiểu ngay.

Đi lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc và đứng dưới đất nhìn mặt trời mọc không giống nhau, nhất là ở trên núi tuyết thấy mặt trời mọc, càng có thêm cảm giác trong lành.

Khắp núi tuyết là những đám mây lượn quanh, mặt trời mọc cuối chân trời, chậm chậm nhá nhem. Trên đỉnh núi ánh mặt trời chiếu rọi, ánh vàng óng ánh cứ như đang nhảy múa, giống như là dát vàng, xinh đẹp mà chói mắt!

Từ mờ tối tầm mắt dần dần bị ánh mặt trời chiếu rọi, xem mặt trời mọc dưới tiếng reo hò của mọi người, phá vỡ cái không khí yên tĩnh lúc sáng sớm, mang đến cho buổi sáng nơi núi tuyết hơi thở của cuộc sống.

Mượn ánh sáng rực rỡ, Úc Tử Ân quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cơ thể anh giống như ánh mặt trời rực rỡ đang chiếu sáng cả sườn núi, để cho người ngắm anh đều cảm thấy cơ thể anh như Thần thánh, góc cạnh rõ ràng, gò má anh tuấn, hình như dù thời gian thay đổi thế nào, cũng chẳng thể thay đổi được anh, anh vẫn mang sự ưu nhã và cao quý bẩm sinh.

Người đàn ông như vậy, tự nhiên lại đi nói thích cô, làm sao cô có thể tưởng tượng nổi, người đàn ông giống như anh đây, sẽ khiến cho tất cả phụ nữ nảy sinh tình cảm

Đang lúc cô bận rộn quan sát anh, anh đột nhiên xoay đầu lại, ánh mắt thâm thúy rơi vào đôi mắt an tĩnh của cô, mang theo trầm ấm dịu dàng làm cho người ta có cảm giác ấm áp cứng chiều.

Lặng lẽ nhìn nhau mấy giây, anh đột nhiên đưa tay choàng qua vai cô, kéo cô lại bên cạnh mình, động tác êm ái, chà xát cánh tay của cô, “Có lạnh hay không?”

“Không lạnh.” Tựa vào trong ngực anh, cô hít một hơi thật sâu, trong hơi thở đều là hương thơm cỏ cây truyền ra từ cơ thể anh, hơi thở ấm áp từ quần áo thấm ra bên ngoài, loáng thoáng cũng khiến cho lòng cô ấm lên không ít.

“Ấn Ấn.” Anh khẽ gọi cô, giọng nói thuần phác như làn gió nhẹ quần quanh mặt cô, rất là dễ nghe.

“Hả?” Nghe được anh gọi mình, cô nghiêng đầu nhìn anh một cái, chờ anh tiếp tục.

“Anh, Dịch Khiêm, chưa cưới, là người đàn ông làm kinh doanh, trong nhà đứng hàng thứ thứ năm, không có ham mê bất lương, nếu như có thể mà nói.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng lưu luyến, “Hãy để cho anh đi cùng em một đoạn đường đi, anh có thể chờ người, chờ em để quá khứ xuống, chờ em thấy anh ở bên cạnh em, chờ em đến bên cạnh anh.”

“.” Nghe anh nói ra những câu mập mờ tỏ ý dây dưa thế, cho đến lúc dứt lời, cô mới hiểu ra mình đã rung độ từ trong tim, khoan thai ngẩng đầu lên, đáy mắt màu lưu ly ẩn chứa sóng nước mênh mông, “Dịch thiếu, cái này là anh đang thổ lộ với em sao?”

Nếu như buổi sáng hôm say rượu anh chỉ là nghiêm túc nói ra những lời nói kích động, thì vào giờ phút này, anh dịu dàng, lại khiến cho cô không thể thờ ơ.

“Em cảm thấy như thế nào?” Anh nở ra nụ cười yếu ớt, an tĩnh chờ đợi câu trả lời của cô, vẻ mặt ưu nhã như vậy, giống như anh có thể dùng thời gian cả đời này để đợi chờ, an tĩnh mà cũng vô cùng tốt đẹp.

“Em đã từng yêu Lam Mộ Duy, lại đã từng làm vợ của Đường Minh Lâm, tất cả những điều em đã từng đối với anh thật không công bằng, làm bạn ở bên cạnh anh nên là một người khác, không phải như thế sẽ tốt hơn sao?”

“Anh ở chỗ này biết cái gì mới là tốt ỉnh.” Chậm rãi ngược mắt, anh nhìn về phía ánh mặt trời vừa hiện lên, “Ấn Ấn, những thứ kia cũng đã là quá khứ rồi, anh không phải không chịu nổi, cũng không phải là không chịu nhận, chỉ là em vẫn chỉ sống trong quá khứ mà thôi, anh đã nói rồi, anh sẽ cùng em đuổi bóng ma quá khứ đi, mặc kệ bao lâu, anh cũng sẽ đợi”

Anh không phải người mù, không phải không nhìn thấy những vết thương ẩn núp dưới đáy lòng của cô, cho dù là Lam Mộ Duy trở lại, cô vẫn còn quật cường không để ọi người nhìn thấy vết thương của mình, có lúc, nhìn cô giấu dấu hở đuôi, cố làm ra vẻ kiên cường, anh cũng cảm thấy rất đau lòng

“.” Cô đã xem tất cả là quá khứ rồi, và cô đã che giấu rất kỹ, sẽ không ai phát hiện ra cô, lại không nghĩ rằng, người đàn ông này nhìn thấy tất cả những điều đó.

“Cho em một chút thời gian đi! Xem em có tư cách đứng bên cạnh của anh hay không.” Cô sẽ không mang theo bóng dáng của người đàn ông cũ mà bắt đầu lại chuyện tình mới, chuyện này chắc chắn sẽ là sự sỉ nhục đối với anh.

“Được!” Cô chịu cho anh cơ hội, chuyện này với anh mà nói đã là một khởi đầu tốt, ít nhất cô cũng nguyện ý tiến đến chuyện tình cảm với anh.

Cửa hàng bán dụng cụ trượt tuyết trên đỉnh núi đã bắt đầu mở ra, không ít du khách đã vào cửa hàng thay xong giày trượt tuyết, chờ xuất phát, chuẩn bị đi khắp nơi trên núi tuyết xem mặt trời mọc, rồi sẽ trượt xuống chân núi.

Lúc bọn họ chuẩn bị thay giày trượt tuyết, Văn Khâm mang theo cận vệ chạy tới, thấy cận vệ xuất hiện tại nơi này, Dịch Khiêm hơi sững sốt một chút, dặt tay Úc Tử Ân đi tới.

“boss!” Đi lên trước, cận vệ liếc nhìn cô gái đứng bên cạnh Dịch Khiêm một cái, không nhanh không chậm dời ánh mắt nhìn người đàn ông cao lớn, trên mặt là vẻ lạnh nhạt và nghiêm túc.

“Sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?” Cậu ta tự mình tới đây, hiển nhiên là đã xảy ra chuyện.

Gật đầu một cái, cận vệ đưa vẻ mặt thành thật nhìn anh, hình như có chút do dự, “Có chút việc.”

“Được, tôi biết rồi!” Dịch Khiêm đột nhiên quay đầu dặn dò cô gái bên cạnh một tiếng, “Ngoan ngoãn ở chỗ này chờ anh... anh sẽ quay trở lại ngay. Văn Khâm, anh đi chuẩn bị đồ trượt tuyết với Úc Tử Ân đi, thuận tiện nghiên cứu sơ đồ trượt tuyết một chút, rồi nhóm chúng ta sẽ đi trượt tuyết.”

“Được!” Đáp nhẹ một tiếng, Văn Khâm quay đầu hướng về phía Úc Tử Ân lễ phép làm cái tư thế mời.

Biết bọn họ muốn thương lượng chuyện riêng, Úc Tử Ân gật đầu một cái, cười nhìn về phía Dịch Khiêm “Anh bận rộn việc của mình thì cứ làm đi! Em đi qua bên kia chờ anh!”

“Được!” Nhìn cô xoay người rời đi, lúc này anh mới dẫn cận vệ đi ra một góc hẻo lánh.

Dừng bước chân lại, anh quay đầu nhìn Tên cận vệ nhàn nhạt mở miệng “nói đi!”

“Dạ!” Hơi quét mắt nhìn bốn phía, lúc này cận vệ mới lên tiếng “Ở các vùng phụ cận có tuyết trên đường, cự ly hiện tại đến khu vực núi tuyết là ba cây số, có một đám người đang chạy Motorcycle mở đường tuyết tới đây, người tới không có ý tốt”.

nói xong cậu lấy từ trong túi ra một cái ipad mini đưa cho anh, gạt một cái trên màn hình đã hiện ra biểu đồ “Mấy ngày trước tôi đã phát hiện các người bị người ta theo dõi, vốn định sẽ điều tra xong mới báo cáo. Nhưng thời gian hơi gấp rút, cho nên sáng hôm nay tôi phải chạy lên đỉnh núi, chính là chỗ bọn họ đặt máy theo dõi, mới vừa rồi tôi thấy một đám người chạy xe máy lên hướng về phía núi tuyết nên cảm thấy có gì đó không đúng. Từ khi nhập cảnh tới nay, luôn luôn đi theo chúng ta, xem ra mục tiêu của bọn họ là hai người, tôi sợ bứt dây động rừng, còn chưa có kiểm tra kĩ càng.”

“hắn không nhằm về phía tôi, biết thân phận của tôi không vượt quá ba người, mục tiêu không thể nào là tôi.” Dừng một chút, anh vận lòng mảy may suy nghĩ về những nơi bọn họ lui tới, ánh mắt trầm xuống “Bọn họ nhằm về phía cô ấy!”

“Bọn họ hướng về phía Úc Tử Ân sao?” Chợt nhớ tới mục tiêu gần đây mà cậu điều tra, tên cận vệ chậm rãi ngược mắt “Tại sao cái cô gái họ Lâm kia lại có quyền thế lớn như thế, có thể điều người ra nước ngoài lấy mạng người khác! Nếu như động thủ ở nước ngoài, làm ra một chút chuyện ngoài ý muốn, sợ rằng cho dù cảnh sát Trung Quốc muốn tra cũng không tra được gì, chỉ biết làm là phần tử khủng bố tập kích! trên núi tuyết lớn như vậy, động thủ rồi thoát thân tuyết không khó khăn, tôi sẽ thông báo cho tổ chức an ninh tới đây, boss, anh xem chuyện này nên giải quyết thế nào?”

“Vẫn không thể để cho cô ta biết thân phận của tôi, hiện tại xuống núi trước, lập tức thông báo cho tổ an ninh, để bọn họ đến đỉnh núi trước, trước tiên phải đưa cô ấy về khách sạn một cách an toàn. Phía sau nên làm thế nào, rồi sau đó làm gì cũng không cần tôi dạy cậu chứ?”

“Dạ! Tôi hiểu rồi a!” Gật đầu một cái, Văn khâm xoay người rời đi.

“Tôi sẽ ở sau hướng dẫn, cứ tùy thời mà tìm tôi. Cần thận một chút, nơi này là nước Thụy Sĩ, xuống tay đừng quá hung ác, coi chừng mở cuộc truy sát quốc tế, đến lúc đó chúng ta sẽ phiền toái to đó”.

“Dạ!”

Từ trong bóng tối đi ra, Dịch Khiêm ngược mắt nhìn về bóng dáng đồn trạm kế tiếp, tay đặt trong túi áo khoác, bóng dáng kiêu căng, hơi thở nhiều hơn mấy phần lẫm liệt.

“Ân Ân”. Dịch Khiêm đột nhiên đi lên trước, hướng về phía Văn Khâm gật đầu một cái “Anh về khách sạn trước đi”.

“Dạ !” Văn Khâm đáp một tiếng, mặt không biến sắc xoay người rời đi.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Nhìn sắc mặt có phần chìm xuống của anh, cô không khỏi mở miệng hỏi.

Dắt lấy tay của cô, anh dẫn cô đi lên cáp treo “Hôm nay chúng ta không thể trượt tuyết rồi, chúng ta về khách sạn trước đi”.

“Hả? Sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Có thể nói cho em biết hay không, để cho em bớt lo lắng?” Thấy anh do dự, cô dịu dàng trấn an “Yên tâm đi, em không phải là một cô gái yếu đuối, sẽ không cho anh thêm phiền toái đâu!”

Nhìn bộ dạng cố chấp của cô, Dịch Khiêm khẽ cười một tiếng, nắm chặt tay của cô “Xung quanh đây có mấy con chuột cắn người. Chúng đã leo lên núi, chỉ là chúng trốn tránh tương đối khá”

“...” Đuổi theo bước chân của anh, cô chợt hiểu hai chữ con chuột kia là ý gì, đôi mắt nhu hòa lại trở nên sắc bén, quay đầu, cô đưa mắt cảnh giác nhìn xung quanh, bước nhanh hơn, nghiêng thân gần sát cánh tay của anh “Như vậy thì chúng ta về khách sạn trước đi!”

“Ừ” Biết cô đã hiểu ý của mình, anh quay đầu nhìn cô một cái, nhàn nhạt nhếch môi “Đừng lo lắng, có anh ở đây!”

“Em không lo lắng ỉn, tương đối lo lắng cho anh”. Mặc kệ đối phương tìm là đến đây tìm ai, máu chốt là ở nơi này, cô không thể không cẩn thận một chút.

Ít nhất, cô đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, hiểu được thế nào là bảo vệ mình. Còn anh chỉ là một công tử khiếm tốn, nếu gặp nguy hiểm thật, dù làm bất cứ chuyện gì cô cũng không để anh bị tổn thương!

“không cần lo lắng cho anh, anh là đáng mày râu, làm sao lại không biết cách bảo vệ mình! Ngược lại em... anh tương đối lo lắng cho em nhiều hơn”. Buông tay ra, anh ôm cô vào trong ngực “Ấn Ấn, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều phải bảo vệ cho tánh mạng mình biết không?”

Trong vấn đề này, cô có kiên trì, hẳn anh cũng sẽ cố chấp, cô nhất định sẽ không tranh chấp với anh, gật đầu một cái xem như đồng ý.

Nơi xa, mặt trời rực rỡ giữa bầu trời xanh thẳm, phong cảnh đỉnh núi, cách trời xanh rất gần, nhưng cũng ẩn nấp nhiều hơn mấy phần nguy cơ.

89. Chương 89: Bảo Vệ

Vậy mà, điều khiến cô không ngờ chính là, bọn họ còn chưa được đứng trong xe cáp thì tiếng còi báo động đã vang lên trên núi tuyết trắng trải.

Chợt dừng bước chân, Úc Tử Ân cảnh giác, phân tích rõ phương hướng của tiếng còi báo động, ý thức được là từ xe cáp truyền tới, cô nhanh chóng kéo người bên cạnh, khăn trương đem anh bảo vệ phía sau lưng, toàn thân phòng bị khiến cho người đứng phía sau đau lòng chau mày.

Anh lại có thể luân lạc đến mức phải cần tới sự bảo vệ của cô, cười khổ một tiếng, anh tự tay ôm cô vào trong ngực, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Không cần khăn trương, anh cũng không phải vô dụng, năng lực bảo vệ em vẫn có.”

“...” quay đầu lại, cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt thâm thúy của anh khiến cho cô cảm thấy an tâm tự tin và trầm ổn, gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, lúc quay đầu lại đã thấy Văn Khâm bước nhanh về phía bên này.

“ Thế nào?” Văn Khâm vừa đến, Dịch Khiêm liền mở miệng hỏi.

Khẽ thở dốc, Văn Khâm khăn trương nhìn về phía Dịch Khiêm, “Xe cáp bị hư, sợ là chúng ta cũng không thể xuống núi.”

“ Lại trùng hợp như thế, xem ra bọn họ có lòng muốn đem chúng ta giữ lại trên núi.” Hải hước cười một tiếng, anh quay đầu nhìn về đám đồ được chuẩn bị đầy đủ bởi những người yêu trượt tuyết, lòng nảy ra

một cách, cúi đầu từ trong túi móc ra một tấm bản đồ, nhìn kỹ một chút, “Trên núi không an toàn, chúng ta cần nhanh chóng xuống núi.”

Ngước mắt, anh nhìn cô gái trước mắt, dịu dàng hỏi, “Ân Ân, biết trượt tuyết không?”

“Biết!” Cô gật đầu, chợt hiểu được ý trong lời nói của anh, khẽ cười nhẹ hòa hoãn không khí, “Chúng ta trượt tuyết đi xuống rất tuyệt! Kỹ thuật trượt tuyết của em không tệ, ba chúng ta có thể tỷ thí một chút, người nào thua khi trở về sẽ phải làm lao công kéo túi hành lý.”

“...” Văn Khâm và Dịch Khiêm liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ cười cười, cũng không có ai nói thêm điều gì.

“Nếu Ân Ân muốn tỷ thí, cũng không thành vấn đề, Văn Khâm, đổi trang bị đi!” Anh không hề lo lắng cho năng lực của cô, chỉ là nơi này là địa bàn của người khác, anh phải đảm bảo an toàn 100% cho cô về sau mới không phải bàn khoản việc gì.

“Tốt!” gật đầu, Văn Khâm bước nhanh về nơi để trang bị.

“Chúng ta cũng đi thôi!” kéo cánh tay anh, Úc Tử Ân lôi kéo anh đi về phía nơi để trang bị, vào lúc này điều cô quan tâm nhất chính là làm thế nào tranh thủ từng giây từng phút ngăn cản người dẫn bọn cô tới chân núi tuyết này.

Suy nghĩ một chút, núi tuyết lớn như vậy, trong khoảng thời gian 1 tiếng đám người kia muốn tìm được bọn họ cũng không phải là chuyện dễ dàng, tính toán như vậy, bọn họ muốn xuống núi vẫn còn có thời gian.

Nhưng mà...đối phương đã biết bọn họ ở trên núi, điều duy nhất cô có thể chắc chắn chính là những vùng phụ cận đang có không ít cặp mắt canh chừng bọn họ!

Đáng chết! Cô thế nhưng lại sơ suất quá, một chút cảnh giác như vậy cũng không duy trì được.

Lơ đãng liếc nhìn về mặt ảo não của cô, bước chân Dịch Khiêm dừng lại nhìn cô, “Sao vậy?”

“Không có việc gì! Chẳng qua chỉ cảm thấy mình lần này rất dần.”

“con gái ngốc một chút tương đối đáng yêu.” Khẽ cười, anh mang theo cô bước vào nơi để trang bị. Trước khi bước vào cũng không quên cảnh giác quét mắt bốn phía.

Thoáng cải trang một chút, giấu kỹ mái tóc vào trong mũ, Úc Tử Ân đỡ gọng kính trên mũi, hơi liếc nhìn 4 phía, quả nhiên nhìn thấy mấy nhân vật khả nghi liên tiếp liếc nhìn về phía này, xem ra, cười lạnh một tiếng, mình thật sự quá sơ suất, bị người theo dõi mà lại không hề cảnh giác.

Ba người chia nhau đi tới khu trượt tuyết, Úc Tử Ân đã thay đổi một thành một người đàn ông khoác chiếc áo khoát màu xanh đen, hài lòng gật đầu, đợi Văn Khâm đi tới, cô mới quay đầu chỉ chỉ lên trên bản đồ trượt tuyết, cảnh giác mở miệng, “Chúng ta bây giờ ở nơi này, để phòng bất trắc, chúng ta phải cắt được mấy cái đuôi ở sau lưng, sau đó từ từ đến con đường thứ ba phía dưới.”

“Không được!” chợt nghĩ tới vừa rồi mình từ bản đồ tra ra tuyến đường, Dịch Khiêm chau mày cắt đứt lời cô, “Bọn họ hiện tại đang từ đường tuyết thứ ba, bây giờ chúng ta không nên cùng bọn họ xung đột chính diện.”

“Chỗ nguy hiểm nhất mới chính là nơi an toàn nhất, chúng ta ăn mặc thành như vậy, coi như từ bên cạnh họ đi qua, bọn họ sẽ không biết là chúng ta, chỉ là điều kiện tiên quyết là phải cắt đuôi mấy người phía sau mới được. Con đường thứ năm là con đường xuống núi ngắn nhất, bọn họ không thể biết chúng ta sẽ đi vòng qua đường thứ ba mà đi xuống.”

Hơi híp mắt lại, Dịch Khiêm chau mày suy nghĩ một chút, không nhận được muốn hiểu lý do cô vì sao lại bố trí như vậy, “Em vì sao lại chọn đường thứ ba? Anh mới vừa nhìn xuống, trừ con đường tuyết thứ 5, con đường số 4 xuống núi cũng rất gần, ít nhất là gần hơn so với đường thứ ba, hơn nữa lại ít nguy hiểm hơn, chỉ là bởi vì chỗ nguy hiểm nhất mới chính là chỗ an toàn sao?”

Khẽ lắc đầu, Úc Tử Ân móc từ trong túi ra tấm bản đồ mới lấy ở tiệm tạp hóa, chỉ chỉ con đường tuyết gần đường xe lửa, “chúng ta đường số 3 xuống, có thể đi tắt về khách sạn, xung quanh đây có một con đường trượt tuyết có thể đi thông đến khách sạn. so với mấy con đường khác phải ngồi xe lửa mà nói, mặc dù ngồi

xe lửa sẽ dễ dàng hơn, thế nhưng đường đi mà nói lại gần hơn. Ba người chúng ta nếu như vẫn luôn ở trên đường trượt hoặc ngồi xe lửa, mục tiêu sẽ rất lớn, không dễ thoát khỏi tay đối thủ.”

Hơi quét mắt lên con đường trên bản đồ, Dịch Khiêm không có suy nghĩ nhiều, gật đầu, “Được, nghe lời em!”

“Vậy thì tốt, nếu đã nói như vậy, vậy chúng ta đi thôi! Nói lần nữa, người thua phải làm khổ lao!” Khẽ cười một tiếng, cô nhanh chóng cất xong bản đồ trên tay, quay đầu nhìn hai người phía sau bàn tay làm dấu hiệu, sau đó đôi tay khẽ chống từ chỗ cao trượt xuống.

Tốc độ cực nhanh, tư thế Cũng rất tiêu chuẩn, thấy sao cũng là cao thủ trượt tuyết, lại jhieens cho Dịch Khiêm mơ hồ cảm thấy có chút lo lắng.

Quả nhiên, trong chốc lát, bóng dáng phía trước nhanh chóng trượt đi và biến mất trong lòng núi, hai người đuổi theo phía sau không phải khỏi cả kinh!

Ý thức được cô muốn làm cái gì, bước chân dừng lại, đứng tại nơi cao, khẩn trương nhìn xung quanh, tìm một lúc lâu cũng không tìm thấy bóng dáng của Úc Tử Ân.

“cô ấy muốn một mình dụ mấy người theo dõi sau lưng!” cười khổ, một người nghiêm chỉnh huấn luyện như anh, lần đầu tiên cảm thấy thất bại trước mặt một cô gái như vậy, tay nắm chặt gậy trượt tuyết không tự chủ buộc chặt thêm vài phần, “Tôi không yên tâm cô ấy một mình, anh lập tức liên lạc cận vệ, để cho bọn hắn theo hướng dẫn đưa người tới đây!”

“Dạ” nhớ tới điện thoại cuat ba người đều trang bị định vị, Văn Khâm không do dự đồng ý, nhưng vừa nghĩ tới cô gái vừa biến mất, không khỏi có chút lo lắng. “Boss, núi lớn như vậy, chúng ta muốn tới nơi nào mà tìm Úc tiểu thư?”

“Chính tôi đã cài bộ định vị lên điện thoại của cô ấy, anh gọi điện thoại cho cận vệ ngay lập tức!”

không giải thích nhiều anh lấy điện thoại trong túi ra, nhanh chóng định vị vị trí nghi ngờ, sau khi xác định, anh nhìn bên trái con đường tuyết một chút, trong lòng biết rõ cô đem bọn kia dẫn tới con đường số 2. Con đường kia phần lớn đều là dốc núi đứng kinh hiểm, là nơi những người vó sở thích chinh phục tìm đến, coi như kỹ thuật của cô khá hơn nữa, cô dẫn bọn kia tới đó. Sơ ý một chút cũng có thể dễ dàng gawph chuyển không hay.

“cô ấy đi về con đường số 2, anh ở nơi này chờ cận vệ tới, tôi đi trước.”

“không được, Boss, một mình anh qua đó quá nguy hiểm.” Dịch Khiêm vừa ra quyết định, Văn Khâm liền trầm giọng phản bác.

“Chỗ đó đều là dốc đứng, với kỹ thuật của anh, anh đi theo rất nguy hiểm, tình huống như thế, nếu đối phương dùng súng, tôi cơ bản không có cách nào bảo vệ hai người, liền theo lời tôi nói, đây là mệnh lệnh.

“Phải...” do dự đáp lại, Văn Khâm không dám nói thêm gì nữa, cầm điện thoại gọi cho đội cận vệ, lúc ngắt đầu lên đã thấy Dịch Khiêm đã vòng qua khe núi hướng về phía con đường thứ 2.

Nhìn bóng dáng du xa như vậy, hẳn hơi cam thán, boss luôn luôn không có nhược điểm, hôm nay cũng có rồi, còn là điểm trí mạng.

Cố ý tung mái tóc dưới mũ, Úc Tử Ân nhìn năm bóng người đuổi theo sau, ở nơi này gặp một đám đối thủ muốn đưa cô vào chỗ chết, đối với cô mà nói thật sự không biết vinh hạnh hay là may mắn.

Trước kia cùng đồn đội thi hành nhiệm vụ, đối mặt với đối thủ so với lúc này còn nhiều hơn mấy lần, hôm nay còn liên lụy hai người, cô không thể không cẩn thận hơn.

Chỉ là không biết cứ như vậy chạy đi. Dịch Khiêm có thể hay không quên đi an nguy của mình đu xung quanh tìm cô.

âm thầm đếm số lượng dốc, lúc sắp đến nơi sườn núi cao nhất, cii vội ngưng lại bước chân, quay đầu nhìn đám người đuổi theo sau lưng, lạnh lùng nâng gọng kính đeo trên song mũi, kéo nhẹ khóe miện! “Mấy vị

anh em vẫn đuổi theo tôi, vhawngr lẽ vẫn còn muốn đuổi theo sao? Nhưng mà tôi chỉ có một, các vị có tới 5, chặc chặc 5p với 1 cô gái nhỏ yếu, nhưng P chính là các người nha!”

Năm người sau lưng tất nhiên không ngờ là cô sẽ ngưng flaij chờ bọn họ tới gần. tất cả sseeuf sửng sốt một lát, tiếp theo liếc nhìn nhau sau đó quay đầu nhìn cô, người ở giữa mở miệng, “cô gái, chúng tôi cũng không muốn làm khó dễ cho cô, nhận tiền của người, giúp người giải khó, hoặc là cô từ vách núi đá kia nhảy xuống, hoặc là chúng tôi ra tay, cô chọn!”

“Nếu như cả 2 tôi đều không muốn chọn thì sao?” Chau mày Úc Tử Ân khẽ mỉm cười, gió mạnh thổi qua nụ cười trên mặt hơn hồng.

“Vậy thì đừng trách chúng tôi độc ác.” Người đàn ông hừ lạnh, phất tay một cái, bốn người bên cạnh cầm gậy từ trong túi rút ra nhắm ngay cô.

Câu nói đầu tiên đã khiến bọn chúng rút sung, Úc Tử Ân khẽ vận lòng mảy. “Các người đã nhận tiền, vậy trước tiên nói cho tôi biết là ai phái các người tới giết tôi, ít nhất cũng phải cho tôi hieur ai muốn giết mình trước khi chết chứ?”

“cô cũng không, cần biết.!”

“Nếu như tôi nói, tôi ra giá gấp ba lần, mời các người đi lấy đầu cổ thủ thì sao? Nếu vì tiền làm việc, theo ai lấy tiền mà không được? các người cảm thấy thế nào?”

Mấy tên kia liếc nhìn nhau, hình như đối với đề nghị của cô có chút động lòng, do dự một chút, người đứng giữa mở miệng, “Chúng tôi mặc dù lấy tiền làm việc, nhưng vẫn có nguyên tắc, nhưng nếu hôm nay cô có thể chạy khỏi chúng tôi, chúng tôi có thể theo yêu cầu của cô mà làm! Lấy giá tiền gấp ba, đi lấy đầu cổ chủ!”

90. Chương 90: Công Tư Rõ Ràng

Ông trời cũng cực kỳ yêu thương cô một lần, vào lúc suy nghĩ xem làm như thế nào để chạy trốn từ trước mắt bọn họ, cô nhìn thấy ở phía xa xa cách chỗ này một đoạn có cái dốc dựng đứng, một nhóm người chống gậy tuyết nhanh chóng trượt đi tới đây.

Mà chỗ cách nhóm người kia vài mét, có một bóng người khác đột nhiên từ bãi đất bên kia bay xuống, chứng kiến thấy người mặc áo khoác màu xanh đen thì cô hơi sửng sốt, trái tim nhảy lên, chống gậy tuyết, bằng tốc độ nhanh nhất, nhảy xuống từ chỗ cao, theo dốc đứng trượt xuống thật nhanh.

Năm người bình tĩnh, cũng đuổi theo, lại không nghĩ rằng, cái dốc đứng này quá cao, mà chỗ trượt lại quá ngắn, thế cho nên tốc độ quá nhanh, năm người phịch xuống giống như sủi cỏ lוע, ván trượt tuyết quá dài còn không kịp đứng vững đã bị nhào vào trong tuyết.

Có hai người kịp thời phản ứng, vẫn là xiêu xiêu vẹo vẹo đứng vững gót chân, chờ ngẩng đầu lên nhìn hướng trên đường trượt tuyết, nào còn bóng dáng của Úc Tử Ân!

Vào lúc bọn họ đang khấn trương tuần tra bóng dáng Úc Tử Ân ở bốn phía, một nhóm người đông nghịt nhanh chóng trượt từ chung quanh tới, vây quanh bọn họ như nước chảy không lợ, còn chưa phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra, trên đỉnh đầu một bóng đen nhanh chóng nhảy xuống từ chỗ cao, vũng vàng ổn định thân thể ở trong đồng tuyết nhanh chóng rời đi, giữa không khí trong lành loáng thoáng có thể nghe được âm thanh ra lệnh lạnh lẽo của người đàn ông: “Động thủ!”

Pằng pằng pằng mấy tiếng súng vang lên cùng âm thanh bóng đen rơi xuống đất hòa chung một chỗ, năm người đàn ông vừa nãy khí thế phách lối, tiếng người ngã xuống đất.

Trong đám người hai bóng đen thoát thân từ trong đám người, điều khiển gậy tuyết, nhanh chóng nhảy xuống từ chỗ cao.

Từ phía sau cây đi ra, Úc Tử Ân nhìn người đàn ông chậm rãi dừng bước ở trước mặt mình, khẽ mỉm cười, không khí lạnh lẽo thấm vào trong phổi, nhất thời khiến đầu óc tỉnh táo hơn rất nhiều!

Không đợi cô phản ứng kịp, người đàn ông trước mặt cũng đã buông lỏng gậy tuyết, vươn tay ra kéo cô tới, nụ hôn nóng rực cứ thế phủ tới ——

Nụ hôn nóng rực kèm theo hơi thở phả nam lạnh lẽo ập tới, Úc Tử Ân nghiêng đầu muốn tránh, lại bị anh ấn về, hôn cuồng nhiệt!

“Ừm.” Cô vung vẩy tay giãy giụa, làm thế nào cũng không tránh thoát được sức lực nặng nề áp tới.

Nụ hôn nóng rực hòa quyện với hơi thở quen thuộc, đầu lưỡi linh động đẩy hàm răng của cô ra, tùy ý xâm lấn, xâm thành chiếm đất.

Anh lại đột nhiên muốn nụ hôn này sâu hơn, nặng nề mút môi cô, khí thể kia, vừa bá đạo vừa điên cuồng, giống như Quân Vương không để cho cô kháng cự!

Nụ hôn nóng rực quấn vòng quanh môi lưỡi cô, hơi thở bá đạo xâm chiếm hô hấp của cô, lúc này cô mới thoáng cảm thấy khẩn trương từ trên người anh đến còn có hốt hoảng không để lộ ra ngoài!

Không biết nói sao, người đàn ông luôn tỉnh táo khắc chế thể nhưng cũng có lúc hốt hoảng, mà đối tượng khiến anh hốt hoảng lại là mình cô!

Có đồ vật gì đó trào lên từ trong đáy lòng, cô ngăn người, chậm rãi buông lỏng tay, không có giãy giụa, mặc cho anh hung hăng cắn hôn môi cô.

Sau lưng, Văn Khâm và vệ sỹ đuổi đến, ở chỗ cao xa xa nhìn thấy hai bóng dáng ôm hôn, gương mặt tuần tú ở dưới kính đeo mắt đều là sững sờ, tiếp theo liếc nhìn lẫn nhau, thức thời chống gậy tuyết xoay người, an tĩnh đứng thành một gốc cây tùng.

Vào giờ phút này, có lẽ trong lòng họ đều biết, người phụ nữ này ở trong suy nghĩ của boss, đã không thể so với người phụ nữ bình thường được.

—— quân môn sủng hôn ——

Từ máy bay trực thăng thượng xuống, Úc Tử Ân liếc nhìn năm người cách đó không xa bị áp xuống từ trên máy bay trực thăng, hơi sững sờ, quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, “Bọn họ.”

Làm như nhìn thấu nghi vấn của cô, Dịch Khiêm nhẹ nhàng thu hồi tầm mắt, đưa tay ôm cô vào trong ngực, thuận miệng giải thích: “Nơi này là sân bay nội địa Thụy Sĩ, chúng ta không thể phạm pháp, súng lục của bọn họ chính là đạn gây mê.”

“Vậy bọn họ làm thế nào? Giao lại cho cảnh sát quốc tế hay cảnh sát Thụy Sĩ à?” Việc trải qua giống như đang đóng phim, cô có chút không thể tin mình có thể tìm được đường sống từ trong chỗ chết!

Nếu như không phải là bị anh hung hăng hôn, có thể cô sẽ cho là mình đang nằm mơ!

Nhớ tới anh mới vừa ôm cô thật chặt vào lòng, gọi từng lần tên cô, bộ dáng thận trọng, giống như cô là trân bảo ngàn vạn mất mà có lại được, cô không khỏi đỏ mặt, người đàn ông này, quả nhiên là nâng cô trong lòng bàn tay để thương yêu, mặc dù vừa nãy cô cố tình mạo hiểm, muốn dẫn đám người kia ra, anh vẫn bắt chấp tất cả đuổi theo, căn bản quên an nguy của mình, một người đàn ông không để ý sống chết của mình còn muốn chu toàn cho cô, tại sao có thể không khiến cô cảm động.

“Do cảnh sát quốc tế bàn giao về trong nước, chờ trở về nước, em muốn xử trí bọn họ như thế nào đều được!” Lúc nói lời này, gương mặt tuần tú ẩn nhẫn của người đàn ông nhiều hơn mấy phần ý lạnh.

“Thôi. Em đại khái cũng đoán được là ai muốn dồn em vào chỗ chết, món nợ này em sẽ từ từ tính với cô ta. Về phần bọn họ. Anh cứ làm theo trình tự quy tắc đi! Chớ làm cho không thể thu thập là tốt rồi! Dù sao mặc kệ nói thế nào, cũng là mạng người!” Quay đầu, về mặt cô thành thật nhìn anh, nắm tay anh không tự chủ nắm chặt hơn: “Em không hy vọng tay anh sẽ nhuộm máu tươi.”

Người đàn ông tôn quý ưu nhã giống như anh, đôi tay này trời sinh nên đứng ở trên cao chỉ huy thương trường, mà không phải là nhuốm máu tươi của người khác, như vậy sẽ làm cô cảm thấy, mình đã phá hủy người đàn ông cực kỳ xuất sắc.

Những năm này, cô và đồng đội chấp hành nhiệm vụ vinh quang quốc gia giao cho, mặc dù đã không để ý đến sống chết, nhưng chân chính động thủ giết người, cô thật sự chưa từng làm.

Ở trong đội ngũ, tất cả đồng đội đều chăm sóc cô, bọn họ tình nguyện tay của mình dính máu tươi phần tử phạm tội, cũng không chịu để cô nhiễm phải thứ đồ bẩn thỉu, những năm này cũng đều vậy, nếu là hy vọng của bọn họ, cô cũng không muốn làm ỉn dơ bẩn.

Nắm chặt tay hơi lạnh lẽo, trông mắt an tĩnh của Dịch Khiêm nhìn cô, nghiêm túc gật đầu một cái, “Được, nghe lời em.”

Xảy ra chuyện như vậy, hành trình bị gián đoạn, đoàn người vội vàng về nước.

Mới vừa trở lại trong nước không bao lâu, Úc Tử Ân còn chưa điều chỉnh chênh lệch giờ đã gọi tiểu Mễ tiểu Toa đến chỗ ở của mình.

“Cái gì? Lão đại, chị gặp tập kích hả? ! Là ai làm, chị thấy rõ không? !” Mới vừa nghe xong Úc Tử Ân nói lần này gặp nạn ở nước ngoài, tiểu Mễ đứng lên từ trên ghế salon, khẩn trương kiểm tra xem trên người cô có vết thương hay không.

“Ôi chao, đừng sờ loạn, chị không sao! Có chuyện thì sao có thể sống ở chỗ này được!” Vỗ nhẹ nhẹ tay tiểu Mễ, Úc Tử Ân nắm gối ôm bên cạnh qua, “Người đã bắt rồi, cảnh sát quốc tế đang làm thủ tục bàn giao trở về nước, ngày mai các em hãy đi điều tra xem ai thuê bọn họ, lôi cái người đứng phía sau màn ra!”

Ngồi ở đối diện, tiểu Toa khẽ nhú lông mày suy nghĩ một chút, hỏi ra sự nghi ngờ của mình: “Lão đại, người có năng lực này xuống tay với chị cũng không nhiều lắm, có phải là Lâm Quân Dao hay không? Gần đây cô ta an phận đến mức không ai có thể tưởng tượng nổi!”

“Chị cũng hoài nghi là cô ta, nhưng chị lại không có chứng cứ, các em hãy âm thầm điều tra trước, có đáp án sẽ thông báo cho chị!”

“Dạ!”

Úc Tử Ân đứng lên, từ trong va li hành lí bên cạnh lấy quà tặng cho các cô, “Tiểu Mễ, dao găm Thụy Sĩ của em, tiểu Toa, Dior của em, chị hơn một mỗi, đi nghỉ trước, khi nào ăn tối thì các em hãy gọi chị dậy, chúng ta cùng đi ra ngoài ăn cơm.”

“Dạ, lão đại!” Đưa mắt nhìn cô trở về phòng xong, tiểu Toa, tiểu Mễ bước vào thư phòng của Úc Tử Ân.

Làm cho các cô ngoài ý là, thời gian này, boss lại đang online, nhớ tới nhiệm vụ lão đại phân phó cùng mục đích lên đường lần này của bọn họ, tiểu Toa gửi tin mời chat webcam cho người đàn ông đầu kia, yên tĩnh chờ đợi hồi đáp.

Trong chốc lát, người đầu kia chấp nhận lời mời, rất nhanh trên màn hình ghiện lên hình ảnh chat webcam, nhìn hoàn cảnh đầu kia một chút, loáng thoáng có thể phân biệt là ở trong thư phòng, lúc này tiểu Toa mới chậm rãi mở miệng: “Boss, ngài không nghỉ ngơi sao?”

“Còn có chút việc phải làm, thế nào?” Đầu kia webcam truyền đến giọng nói hơi khàn khàn của Dịch Khiêm.

“Lần này gặp tập kích ở Tuyết Sơn, anh thấy thế nào? Lão đại bảo chúng em điều tra kỹ, chúng em chuẩn bị bắt tay điều tra từ Lâm Quân Dao.”

“Nếu cô ấy muốn tra, vậy thì cứ tra đi! Tôi bảo Cận Vệ gửi tư liệu tra được cho cô, đã có người chịu bỏ ra số tiền lớn động thủ ở nước ngoài, trở lại trong nước, nguy hiểm cũng sẽ không ít, nhiệm vụ gần đây các cô đều không cần đi thi hành, bảo vệ tốt lão đại của các cô là được.”

“Dạ!” Một mực cung kính đáp lại, tiểu Toa ngược mắt nhìn về phía gò má lạnh lùng bên đầu kia webcam, do dự chốc lát hỏi: “Boss, có một chuyện em không rõ.”

“Nói.”

“Nếu biết Lâm Quân Dao có uy hiếp đối với chúng ta, Tại sao còn phải giữ cô ta lại? Tùy tiện vạch trần hành vi phạm tội của cô ta với cơ quan công an, cũng đủ xử cô ta tù chung thân rồi, giữ lại cô ta lắc lư bên người chúng ta, cuối cùng là tai họa ngầm!”

Nhàn nhạt ngược mắt, Dịch Khiêm thối nhẹ cà phê, ưu nhã mở miệng nói” Lâm Quỳnh Dao chỉ là con cò, mục tiêu của tôi là người đánh cò, nóng vội thì không thể nhỏ cò tận gốc, hiểu chứ?”

“Dạ!” Hiểu được ý tứ của anh, tiểu Toa không dám nói thêm gì, gật đầu đáp một tiếng.

“Gần đây bên cạnh lão đại của cô sẽ có nhiều con chuột cắn người, hãy đi theo, đừng thọt cái sọt gì, xảy ra chuyện, tôi sẽ hỏi tội các cô!”

“Dạ! Chúng em sẽ bảo vệ tốt lão đại!” Cắt đứt chat webcam, tiểu Toa quay đầu liếc nhìn tiểu Mễ bên cạnh nghiêm túc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mỗi lần cùng boss nói chuyện luôn luôn căng thẳng thần kinh, cảm giác lo lắng đề phòng thật không tốt.

Chuyển qua ghế ngồi, tiểu Mễ nhìn tiểu Toa, khó được nghiêm trang, “Chị, đây coi như là boss thích lão đại của chúng ta hả? Anh ấy là người luôn không có nhược điểm, hiện nay cũng có nhược điểm rồi.”

“Là người thì sẽ có nhược điểm, không có gì là ngạc nhiên, boss cũng là người không phải thần!”

Từ trong túi móc ra cái điện thoại vang lên, điện tới mã số xa lạ, nhưng mấy con số bọn họ biết rõ hơn nhớ, biết là ai, vội vàng tiếp, bên kia đầu điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Cận Vệ: “Tài liệu gửi vào hộp thư của cô rồi, xem xong nhớ tiêu hủy.”

“Dạ! Tôi biết rồi!” Cúp điện thoại, tiểu Toa mở hộp thư ra, tìm được tài liệu gửi đến, kế tiếp in ra.

“Chị, chị nói xem tại sao Lâm Quỳnh Dao muốn đối phó với lão đại? Chẳng lẽ chỉ bởi vì Đường Minh Lân thích lão đại? Em thấy không hẳn là vậy! Dù là thích, cô ta cũng không cần đưa người vào chỗ chết! Còn thuê sát thủ nữa! thật không có gặp qua người phụ nữ nào ác độc như vậy!”

“Sợ là cô ta đã biết chúng ta đang điều tra cô ta, người phụ nữ này không đơn giản, chúng ta phải cẩn thận một chút!”

“Biết! Em ngược lại hi vọng cô ta không đơn giản, nếu không bảo chúng ta đi đối phó với một người phụ nữ ngu xuẩn, em sẽ cảm thấy vụ nhục sự thông minh và khả năng của em!”

“Tốt lắm, em cũng đừng quá khinh địch, boss nói rồi, dễ dàng là vết thương trí mạng! Mau lên!”

Tuy nói là nghỉ đông, nhưng sau khi gặp chuyện như vậy, Úc Tử Ân cũng không còn tâm trạng tiếp tục ở trong nhà, quyết định về công ty làm.

Thấy cô trở lại, Hạ Khương Tuyết không muốn nhiều lời, chỉ dặn dò một câu, bảo cô bắt tay chuẩn bị cuộc thi thiết kế.

Mới vừa trở lại chỗ ngồi, điện thoại nội bộ liền vang lên, cũng không biết vì sao Lam Mộ Duy biết được tin cô đi làm lại, cúp điện thoại bảo cô đi vào phòng làm việc của anh ta.

Mặc dù anh ta là cấp trên của cô, nhưng cũng không phải là cấp trên trực thuộc, cô làm việc chỉ cần báo cáo với Hạ Khương Tuyết là được, không cần báo cáo với cấp Phó tổng, cứ ba ngày hai bữa là Lam Mộ Duy tìm cô, người khác nhìn vào, quan hệ như vậy thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, phòng làm việc truyền bá các loại xì căng đan bát quái khắp nơi, gần đây cô thật sự bận, không có ý định dây dưa ở đỉnh xì căng đan.

Bước vào phòng làm việc của Phó tổng, Úc Tử Ân dừng lại bước chân ở trước bàn làm việc, nhú mày nhìn về phía người đàn ông đang ngược mắt nhìn cô, “Phó tổng Lam, ngài tìm tôi?”

“Ân Ân, em trở lại?” thấy cô, Lam Mộ Duy đặt tài liệu trong tay xuống, mặt vui vẻ đứng lên từ trên ghế làm việc.

“Phó tổng Lam, về sau có chuyện gì xin bảo Tổng giám Khương báo cho tôi biết! cô ấy mới là cấp trên trực thuộc của tôi, anh là cấp trên trực tiếp của cô ấy, anh đang vượt quyền làm việc. Nơi này là công ty, anh là Phó tổng, xin công tư rõ ràng!”

“Ân Ân... Anh biết em trở lại, chỉ muốn gặp em một lần mà thôi...” cô lạnh lùng giống như chậu nước lạnh, tưới tắt toàn bộ nhiệt tình mọc lên của anh ta.

Trong một tuần không thấy cô, thật ra thì trong lòng anh ta rất rõ ràng, cô và Dịch Khiêm ra khỏi nước, có vài thứ từ hốt hoảng dần dần diễn biến thành tan lòng nát dạ.

“Nếu như muốn gặp mặt, tan việc ra khỏi công ty sẽ có nhiều thời gian, bây giờ là giờ làm việc.” Dừng một chút, cô nhú mày nhìn anh ta một cái, “Nếu như không có việc gì thì tôi đi trước!”

Đúng lúc ấy, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, không đợi Lam Mộ Duy mở miệng, người bên ngoài đã đẩy cửa đi vào, thấy hai người trong phòng làm việc, nụ cười trên mặt Diệp Tư Mẫn nhất thời lạnh xuống.

không nói gì thêm, Úc Tử Ân xoay người ra khỏi phòng làm việc, lúc lướt qua người Diệp Tư Mẫn, đập vào mắt là ghen tỵ và cảnh cáo, đâm vào khiến cô có chút đau.

91. Chương 91: Khoảng Cách Không Thể Vượt Qua!

Mới vừa họp xong, Đường Minh Lâm từ phòng họp ra ngoài, trên khuôn mặt còn lưu lại không ít lạnh lùng và nghiêm túc, thư ký phụ tá là Tiểu U cầm tài liệu đi về phía hắn, “Boss, phần tài liệu này cần ngài ký tên, còn có Lâm tiểu thư đang đợi ngài ở phòng làm việc, đã đợi một lúc lâu rồi.”

“Biết!” Hắn nhận lấy tập tài liệu, sau khi ký tên xong, xoay người đẩy ra cửa phòng làm việc, chân chân đi vào.

Vừa bước vào liền thấy cô gái đang ngồi ở chỗ của mình, bước chân hắn bước tới bàn liền dừng một chút, hài hước nhìn cô gái ngồi phía sau bàn làm việc của mình, cười lạnh nhắc nhở, “Vị trí này, không phải người nào cũng có thể ngồi.”

Nghe được ý cảnh cáo trong lời nói của hắn, Lâm Quân Dao vội từ ghế đứng lên, vòng qua bàn nhanh chóng bước về phía hắn, lúng túng trên khuôn mặt nhanh chóng được thay thế bởi sự vui sướng, bước đến, cô nắm lấy cánh tay của Đường Minh Lâm, “Minh Lâm, anh họp xong rồi hả? như thế nào, có mệt không? Để em lấy cho anh ly trà?”

“Không cần.” nhàn nhạt gỡ bỏ tay của cô, Đường Minh Lâm xoay người ngồi lên chỗ thuộc về mình, nhú mày nhìn bóng dáng đang cứng người đứng ở phía trước, không nhịn được hỏi, “Tìm tôi có việc gì sao?”

“Không có việc gì thì không thể tìm tới anh sao?” vừa nghe giọng điệu kia, Lâm Quân Dao nhất thời lạnh đi mấy phần, trên mặt vẫn duy trì nụ cười sáng lạng, “Em vừa mới phát hiện một quán ăn cũng không tệ lắm, buổi trưa chúng ta cùng ăn cơm đi?”

“Buổi chiều còn có một cuộc hội nghị, không có thời gian, hôm khác đi!” cúi đầu, hắn cầm một tập tài liệu, cũng không nhìn sắc mặt của cô, ý tứ đều là muốn đuổi khách.

Không chịu nổi bị lơ là như vậy, Lâm Quân Dao hít một hơi thật sâu, có chút oán hận, khẽ răng hỏi ra nghi vấn của mình, “Minh Lâm, có phải là anh thích Úc Tử Ân hay không?”

Những ngày này, Úc Tử Ân không có trong nước, Đường Minh Lâm cũng càng ngày càng lẩn tránh cô, không phải công việc bận rộn thì chính là có hạn với bạn bè, cô không thể nhận được danh phải đến công ty chặn người.

“Đây là chuyện giữa tôi với cô ấy, không cần cô nhúng tay vào, cô cũng không cần hỏi tới, nếu như không có việc gì, cô đi đi, tôi rất bận rộn!”

“...” tròng mắt, một tia u ám xẹt qua đáy mắt, Lâm Quân Dao khẽ hừ một tiếng, đưa tay từ trong túi xách lấy ra một lá thư đưa tới, “Bên trong có gì thì anh tự chính mình xem cho kỹ một chút! Nếu không cần em đi hỏi, vậy em đi trước!”

Không đợi hấn ngẩng đầu, cô đã nhấc chân lắc mông đi ra ngoài, kiêu ngạo như một con khổng tước xinh đẹp.

Có lúc, đàn ông cũng không thể quá bức ép, mặc dù cô có lòng muốn đoạt lấy thứ từng là của mình, nhưng bởi vì Úc Tử Ân xuất hiện, đảo loạn kế hoạch của cô, hôm nay, việc duy nhất cô có thể làm chính là cẩn thận làm việc, vừa muốn đạt được hiệu quả của khách bác lý gián, lại muốn Đường Minh Lâm nhìn đến sự tồn tại của cô, làm như vậy mọi việc mới có thể có kết quả.

Cửa phòng làm việc phanh một tiếng đóng lại, Đường Minh Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn lá thư trên mặt bàn, cuối cùng vẫn đưa tay cầm lấy, rút thứ bên trong ra nhìn một chút, là một xấp hình, chính xác mà nói là hình chụp.

Một nhân vật chính trong hình là vợ trước của hấn Úc Tử Ân, một là bạn hữu Dịch Khiêm, nhìn cảnh vật trong hình cũng không phải là ở trong nước, nhớ tới tin tức hấn nghe được từ Thẩm Bùi Bùi, cô ấy mấy ngày nay đi giải sầu ở nước ngoài, lại không ngờ lại cùng với Dịch Khiêm một chỗ!

Có mấy tấm góc độ chụp rất mập mờ, người kia dặt tay cô đi trên đường phố, thậm trọng che chở cô như vậy, vẻ mặt dịu dàng không giống như đang đóng kịch, nhưng đã đủ đâm bị thương tự ái của hấn.

Nhớ tới bữa tiệc ngày sinh nhật, khi cô cự tuyệt hấn quyết liệt như vậy, là bởi vì động lòng đối với Dịch Khiêm sao?

Chỉ một đoạn thời gian ngắn, Dịch Khiêm cuối cùng đã dùng cách gì để cho cô đứng bên phía hấn ta? Mà hấn và cô đã kết hôn lâu như vậy, cô lại chưa từng bao giờ yêu mình, mặc kệ hấn lấy lòng như thế nào, kết quả cũng giống nhau.

“Ân Ân...” nhìn cô gái rực rỡ trong hình, hấn không khỏi nổi lên một chút đặng chat, ở bên cạnh hấn lâu như vậy, hấn còn chưa bao giờ nhìn thấy cô cười rực rỡ đến như vậy.

“Có phải tôi cũng nên không chờa thủ đoạn nào để cướp em trở lại, em mới có thể cam tâm tình nguyện sống bên cạnh tôi?” cười khổ một tiếng, hấn chậm rãi buông lỏng tay, xấp hình trên tay pằng một tiếng tán loạn trên bàn làm việc.

Cầm lấy chìa khóa trên bàn làm việc, hấn giống như một cơn gió đi ra khỏi phòng.

Tan việc, lúc dùng cơm trưa, Úc Tử Ân liền bị Đường Minh Lâm ngăn lại ở cửa công ty, cả đám đồng nghiệp sau lưng đều nhìn về bóng dáng bánh bao đứng bên cạnh chiếc xe thể thao, các loại ánh mắt rồi rút nhìn về phía Úc Tử Ân, ghen tỵ, hâm mộ, hận...đủ loại sắc thái đều không thiếu cái nào.

Đường Minh Lâm nhìn về phía ánh mắt của cô, không có vui mừng cũng không có sự bất cần đời như quá khứ, ngược lại có chút âm trầm, sát khí bức người.

Do dự đi về phía trước, cô ngược mắt nhìn người đàn ông có gương mặt u ám phía trước, nhàn nhạt mở miệng, “Tam thiếu là tìm tôi sao?”

“Không phải cô...cô cho là người nào?” khẽ hừ một tiếng, mặc kệ Úc Tử Ân có đồng ý hay không, hấn liền kéo cô đi vào trong xe.

Không muốn làm trò ột đám đồng nghiệp sau lưng nhìn, Úc Tử Ân cũng lười so đo với hấn, bị hấn nhét vào trong xe, cũng chỉ ngoan ngoãn ngồi, trong những lúc này nếu không cho địa gia như hấn mặt mũi thì sau này người thua thiệt cũng chính là cô, cái gọi là binh đến tướng đỡ, nước đến đất cản, đối với người như hấn, cô cũng chỉ có thể nhịn!

Người vừa ngồi vững vào ghế tài xế, xe liền lao nhật nhanh về phía đường lớn, lưng dính vào ghế dựa, Úc Tử Ân liếc nhìn gương mặt căng thẳng của người lái, nắm chặt tay vịn lúc lâu mới tìm được âm thanh của mình, “Đi nơi nào?”

Đường Minh Lâm không trả lời cô, chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái, tiếp tục lái xe.

Xe cuối cùng cũng dừng lại trước một biệt viện u tĩnh, xe vừa dừng hấn, Đường Minh Lâm đã đẩy cửa bước xuống, bước nhanh đến ghế phụ, mở cửa đem người trong xe kéo xuống, “Đi thôi!”

“Đi nơi nào chứ! Đường Minh Lân, anh đừng có cố tình gây sự có được không!” tính tình của vị công tử này, cô thật sự khó có thể khen tặng!

“Đi ăn cơm, không được sao? Thế nào, em không phải đói sao?” bước chân bỗng dừng lại, hần hải lòng cúi đầu nhìn cô gái đựng vào trong lòng ngực mình, bàn tay nắm cổ tay của cô cũng dần dần buộc chặt thêm vài phần.

“Ăn cơm thì ăn cơm, anh có thể đừng có động chân động tay được hay không?” vẫy tay không thoát được, cô liền lấy tay mình tách ra, nhưng càng giãy giụa, Đường Minh Lân càng không chịu buông tay, chờ được chính là một câu nói nhàn nhạt của hần, “Buông tay cũng được, nhưng phải ăn cơm với tôi!”

“...” ngẩng đầu lên, Úc Tử Ân im lặng liếc hần một cái, trầm mặc trả lời yêu cầu vô lý của hần.

Đang lúc cô cho rằng hần chịu buông tay, thế nhưng hần lại dắt tay cô, lôi kéo cô đi vào biệt viện.

Lòng bàn tay thật dày bao chặt bàn tay bé nhỏ của cô, thoát cũng không được, sợ bị thương bàn tay còn phải thiết kế của mình, Úc Tử Ân im lặng nheo nheo lông mày, nhưng cũng không tiếp tục giãy giụa.

Mang theo cô đi về phía trước, hần siết thật chặt bà tay bé nhỏ trong bàn tay mình, một chút ấm áp dính trong tay hần, dường như cũng khiến cho tim hần cũng đi theo luôn rồi.

Vào giờ phút này, tâm tư của hần cũng không còn đặt trên việc ăn cơm, kết hôn lâu như vậy, hần hình như thật sự chưa có như bao giờ, dắt tay cô làm việc mình muốn làm, mặc dù chỉ là một bữa cơm bình thường, cũng đủ để cho hần cảm thấy an tâm.

Hần hình như có chút hiểu rõ, tại sao thần thái của Dịch Khiêm trong hình lại có cảm giác thỏa mãn như vậy, đổi lại là hần, dắt tay người mình thích đi trên đường, hần cũng có thể vui vẻ thỏa mãn như lấy được toàn bộ thiên hạ.

Bước vào biệt viện thật lớn, rất nhanh có người người nghe thấy liền chạy ra ngoài, là một phụ nữ trung niên, lễ phép nhiệt tình chào đón, “Tam thiếu tới, mời tới bên này!”

Dẫn hai người đến một căn phòng bài trí theo phong cách cổ xưa, Úc Tử Ân hơi quan sát một chút, nơi này cùng Thập Tam lâu cũng không khác biệt lắm, nhưng lại vì ở ngoại ô nên so với Thập Tam lâu nhiều hơn mấy phần an tĩnh và ưu nhã.

“Hôm nay lão Trần mới câu được mấy con cá ở trong núi, vừa định gọi điện thoại cho Tam thiếu, không ngờ ngài đã tới rồi!” Bà chủ cười híp mắt, nghe giọng nói chuyện, có thể thấy Đường Minh Lân là khách quen ở nơi này.

“Hôm nay hai vị muốn ăn chút gì đây?”

“Ân Ân bao tử không tốt lắm, gọi món nhẹ một chút!” Đường Minh Lân thuận miệng nói mấy món ăn, bà chủ vui vẻ trở vào phòng bếp giao lại.

Đưa một bình trà ngon mang lên, Đường Minh Lân đưa tay rót cho người bên cạnh một ly, “uống trà đi, món ăn ở đây không tệ, lát nữa ăn nhiều một chút!”

“...” nhìn mặt nước màu xanh biếc, Úc Tử Ân ngược mắt nhìn Đường Minh Lân một cái, trầm mặc không muốn trả lời.

Cùng Đường Minh Lân càng dây dưa không rõ ràng càng dễ dàng gặp chuyện không may, cô thật sự không muốn đả thương lẫn nhau về mặt tình cảm, nếu không sau này gặp mặt ngay cả bạn bè cũng không làm được, giống như cô cùng với Lam Mộ Duy vậy.

“Ân Ân, em ghét tôi đến mức không muốn nhìn thấy tôi sao?” cô lạnh nhạt khiến cho hần cảm thấy thất bại cũng mơ hồ thấy cô cố ý xa cách.

Trước kia như thế nào cũng không muốn gặp nhau, bọn họ cũng được xem như là một đôi oan gia vui vẻ, cãi nhau cũng không mất niềm vui thú, nhất là thấy đáng về cố ý làm trái với bản chất của cô, hần càng thêm cảm thấy đáng yêu, nhưng hôm nay chung đụng, giống như có một bức tường vô hình, mặc kệ hần cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua đến bên cô, cũng không thể nào cách thức ở chung như trước kia.

hắn bắt đầu có chút hối hận, hối hận ly hôn, hối hận thả cô rời đi.

Đặt ly xuống, Úc Tử Ân nhàn nhạt ngược mắt, đáy mắt sáng trong không gợn sóng, “không phải ghét, mà chúng ta không nên tiếp tục dây dưa như vậy. Đường Tam, tôi không thích hợp với anh...anh nên tìm một người tốt hơn tôi, có thể giữ được hoan tâm của anh!”

“Tôi biết rõ người như thế nào mới thích hợp với mình...người trong lòng tôi không cần phải phải gánh cả gia đình tôi, cô ấy chỉ cần đứng bên tôi, một lòng một dạ yêu tôi là được rồi!”

“Nhưng đã rất lâu, trong hào môn, không có tình yêu và hôn nhân thuần túy, giống như ban đầu chúng ta kết hôn vậy, cũng là vì lợi ích của hai nhà, tung hoành thương trường, chẳng lẽ anh không hiểu sao?”

“Tôi không phải là không hiểu, nhưng bởi vì quá mức rõ ràng, cho nên tôi mới không muốn người của Đường gia điều khiển hôn nhân của tôi, em hiểu không?” Hít một hơi thật sâu, Đường Minh Lân thành thật nhìn cô, “Ân Ân, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không? Cho tôi một cơ hội, tôi không thể so với Dịch Khiêm, nhưng những cái hắn có thể đưa cho em, tôi cũng có thể như thế!”

“...” nhắc tới Dịch Khiêm, cô khẽ run, cúi thấp đầu, nhất thời không biết nên nói gì.

Vừa lúc này tiếng chuông vang lên, bên ngoài truyền đến tiếng chào lễ phép khách sáo của bà chủ, “Dịch thiếu tới, khách quý khách quý! Ngài tới thật đúng lúc, Tam thiếu cũng ở đây!”

“thật sao?” Giọng nói nhàn nhạt của Dịch Khiêm truyền đến, giọng có vẻ không chút để ý, hình như là vô ý quấy rầy, ngay sau đó liền nghe thấy âm thanh tươi cười của anh ở bên ngoài, “Tôi cũng không quấy rầy, hôm nay có khách, tối nay sẽ qua chào hỏi.”

“Được! người ở trên lầu, xin mời!” giọng nói hai người dần dần đi xa, cho đến khi biến mất.

Úc Tử Ân quay đầu nhìn vườn hoa ngoài cửa sổ, thật lâu cũng không hồi hồn lại, Đường Minh Lân cứ như vậy nhìn cô, trong lòng đau đớn tràn ra, xâm nhập vào tất cả các giác quan.

Vừa rồi hắn đã thấy rõ, khi cô nghe được hai chữ “Dịch thiếu”, cả người cũng trở nên khác hẳn, ánh mắt khẩn cấp như vậy, giống như một khắc cũng không muốn ở lại bên người cô.

Vẻ mặt quyến luyến như vậy, chỉ có thể chứng kiến trong mắt của người đang yêu, nhưng mà như vậy lại khiến hắn cảm thấy đau.

Bà chủ nhanh chóng dọn cơm ra, nhìn một bàn món ăn cô thích, cô lại không có khẩu vị, Đường Minh Lân so với cô lại càng không có khẩu vị, chịu đựng sự đau đớn cuộn cuộn nơi đáy lòng, khóe miệng vẫn treo nụ cười yếu ớt, gấp món ăn cho cô.

Nhìn cá trên bàn, Úc Tử Ân không khỏi nhớ tới dáng vẻ lấy xương cá của Dịch Khiêm, chuyên chú ưu nhã, không có chút nào khó nhìn, động tác như vậy khi anh làm lại đẹp mắt đến khiến người khác không thể dời mắt.

Chỉ một động tác nhỏ, người bên cạnh liền nhìn ra đầu mối, gấp một miếng cá hấp bỏ vào chén cô dịu dàng nói, “Ăn đi, nguội ăn sẽ không ngon!”

Nhìn miếng cá trong chén, Úc Tử Ân nhẹ nhàng cười.

thì ra giữa người và người vẫn có khác biệt.

92. Chương 92: Yêu Trước Hay Sau Khi Kết Hôn!

Cùng miếng cá hấp trong chén đấu tranh, khiến ăn xong một bữa cơm cũng hơn một giờ, cơm nước xong, lúc từ phòng ăn đi ra, trên hành lang lầu hai, Dịch Khiêm cùng với vài người tinh an trong giới kinh doanh cũng vừa vận từ trên lầu đi xuống, trên cầu thang bằng gỗ truyền tới một hồi bước chân ồ ồ.

Từ khúc quanh cầu thang đi lên hiển nhiên sẽ nhìn thấy được bọn họ, bước chân Dịch Khiêm dừng một chút, từ trên cao nhìn xuống hai bóng người đứng trong sân, trên gương mặt chứa đựng nụ cười yếu ớt, vẫn lạnh lùng ưu nhã trước sau như một.

Dần người đi xuống, Đường Minh Lân cũng nhìn thấy bọn họ, bước chân dừng lại nhìn cô gái bên cạnh một chút, lúc này mới tươi cười đi tới chào hỏi, “Dịch thiếu cũng ở đây à, trùng hợp như thế?”

“Thật khéo! Đúng lúc tôi cùng với bạn tới dùng cơm, không ngờ cũng gặp anh ở đây, đến dùng cơm trưa sao?”

“Cũng đến giờ rồi, làm sao có thể không ăn!” khẽ cười một tiếng, Đường Minh Lân cúi đầu nhìn thời gian, “Ăn ăn cũng sắp đến giờ làm việc rồi, tôi đưa cô ấy về công ty trước, hôm nào chúng ta lại gặp.”

Không đổi sắc mặt gạt đầu một cái, Dịch Khiêm dời tầm mắt nhìn về cô gái phía sau hắn, đáp nhẹ, “Tốt, hôm nào lại gặp!”

Bốn chữ phía sau giống như nói cho cô gái phía sau hắn nghe, bên trong giọng nói lại đậm thêm vài phần dịu dàng.

Giống như muốn thị uy với người trước mắt, Đường Minh Lân xoay người dắt tay Úc Tử Ân, mang cô đi ra ngoài, lại không ngờ Úc Tử Ân cơ bản không nể mặt, lạnh mặt đẩy tay hắn ra, trừng liếc hắn một cái, xoay người đi ra ngoài.

Lúc đi qua bên cạnh Dịch Khiêm, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, một khắc kia, cô đột nhiên có loại cảm giác rối rắm khó hiểu.

Sau lưng, Dịch Khiêm nhàn nhạt nâng khóe môi, dẫn theo đoàn người bên cạnh đi về hướng khác.

Xe chậm rãi khởi động, ngồi ở ghế cạnh tài xế, Úc Tử Ân nhìn phong cảnh đang lao vun vút ở bên ngoài, vẻ mặt không có gì mở miệng, “Về sau, không cần lấy tôi để tổn thương Dịch thiếu.”

Tay cầm lái bỗng căng thẳng, Đường Minh Lân quay đầu lạnh lùng lườm cô, gương mặt lo lắng cuộn cuộn, lời nói ra tràn đầy châm chọc, “Thế nào, đau lòng sao? Cô cứ như vậy muốn che chở cho hắn?”

Giọng nói hài hước lại có chút chói tai, Úc Tử Ân khẽ cười, ảnh ngược trong gương chiếu hậu là gương mặt an tĩnh một mảnh, “Không phải đau lòng, mà thủ đoạn như vậy của anh trong mắt anh ấy, quá mức ngây thơ, dạng người như anh ấy chắc chắn sẽ không so đo với anh, người cùng anh so đo là tôi...tôi không thích bị người lợi dụng.”

“...” trong xe thoáng chốc trầm mặc lại, chận một hơi, ai cũng không nói gì thêm.

Một câu xin lỗi đã đến khóe miệng, lại vì tự ái của mình, vẫn không thể nói ra.

Lúc trở lại công ty, người ngồi ghế phụ đã ngủ, dừng xe lại, Đường Minh Lân nhìn cô, không đành lòng đánh thức cô dậy, đảo tay lái đưa xe vào bãi đỗ ngầm.

Dừng trong góc yên lặng, hắn mở điều hòa lớn một chút cho xe thoáng khí, cởi dây an toàn, nghiêng người nhìn gò má yên tĩnh của cô, hắn biết khi cô hoạt động đầu óc quá độ sẽ thích ngủ, một ngày ngủ 15 tiếng đồng hồ cũng không sao, nhưng mà hôm nay, hắn muốn nhìn cô ngủ cũng không thể rồi.

Khẽ thở dài một hơi, từ ngăn kéo hắn cầm ra một cái thảm mỏng, mới vừa đem đến bên người cô, người đang ngủ say liền tỉnh lại, mở mắt nhìn gương mặt đang lại gần, trong mơ hồ khẽ sững sốt một chút, tiếp theo liền ngồi thẳng cánh giác nhìn hắn.

“Đã tỉnh rồi hả?” thu lại tấm thảm, hắn cười nhạt, nghiêng người thay cô cởi dây an toàn ra, “Đã đến công ty, cô muốn nghỉ ngơi một chút hay là trực tiếp đi lên?”

“Không cần, tôi trở về làm!” không đợi hắn bình tĩnh, cô đã đẩy cửa xe đi xuống, để lại cho hắn một bóng lưng lạnh lùng.

Khẽ tựa vào trên ghế, Đường Minh Lân cười khổ, tay cầm tay lái bỗng cảm thấy có chút vô lực.

Có ít thứ từ lòng bàn tay trôi đi, thế nhưng hắn lại cảm thấy, cho dù có cố gắng thế nào cũng không giữ lại được.

Ân Ân, tôi nên làm gì với em mới phải?

Cả một buổi chiều, liên tục diễn ra ba hội nghị, từ hai giờ đến hơn 5 giờ chiều, hội nghị kéo dài hơn 3 giờ, làm cho trưởng ban thư ký Văn Khâm không chịu nổi, quay đầu nhìn người đàn ông lạnh nhạt đang ngồi ở ghế chủ tịch, khẽ thở dài, cúi đầu tiếp tục sửa lại tư liệu hội nghị.

Bất kể là ai cũng nhìn ra được, từ sau buổi trưa sắc mặt của boss đã không tốt, ra lệnh mở liên tiếp ba hội nghị trong một buổi chiều, càng xác định suy đoán của hắn, tâm tình hôm nay của boss không tốt, vào hội nghị, quản lý các ngành người người cảm thấy lo lắng, ai cũng không dám vào lúc này đụng vào trên hòng súng.

Thân là thư ký, buổi cơm trưa đi theo bên cạnh Dịch Khiêm, tự nhiên rõ ràng tâm tình của boss không tốt là vì người nào.

Hội nghị vừa kết thúc, tất cả mọi người không hề nấn ná nhanh chóng rời khỏi phòng họp, trong chốc lát chỉ còn lại hai người Văn Khâm và Dịch Khiêm, sửa sang tài liệu trên bàn, Văn Khâm quay đầu liếc nhìn bóng dáng đứng bên cửa sổ, nhìn lên đồng hồ, “Boss, đã đến lúc tan tầm rồi, ngài cũng nên đi ăn chút gì.”

“Không cần, làm xong những việc này anh cũng về nhà đi.” Xoay người, anh đi về trước bàn hội nghị, nhìn điện thoại không có bất kỳ tin tức gì, cuối cùng thở dài bỏ vào trong túi.

Đang lúc anh thu thập xong tài liệu chuẩn bị trở về phòng làm việc, tiếng chuông điện thoại thanh thúy reo lên, tay đang dọn dẹp bỗng dừng lại, anh lấy điện thoại ra nhìn, lúc nhìn thấy mã số điện thoại gọi tới, vội nhận máy, giọng nói mơ hồ có chút vội vàng: “Ân Ân?”

“Dịch thiếu, cha em bảo tối hôm nay muốn tự mình xuống bếp mời anh ăn cơm tối, là em qua đón anh hay là anh qua đón em đây?” bên kia điện thoại nhàn nhạt truyền đến âm thanh của Úc Tử Ân, nhẹ nhàng mềm mại rất là dễ nghe.

“Để anh đến! Em đang ở đâu?” “Em đang ở phòng làm việc cá nhân, đối diện ký túc xá của Tiểu Hạ.”

“Được, anh biết rồi, anh sẽ nhanh qua, em chờ anh!” Cúp điện thoại, anh nhìn về phía Văn Khâm đang tươi cười: “Anh cũng tan việc đi, tôi đi trước!”

“Vâng!” gật đầu Văn Khâm tiễn anh rời đi, nhìn bóng dáng rời đi vội vã, hắn không thể nín được cười, đúng vẫn là vì một người con gái lại có thể khiến ột thiên chi kiều tử như boss có đầy đủ các sắc thái hi nộ ái ố.

Nhưng khi nghĩ tới lá.

hắn nhớ tới lá thư điện tử vừa mới nhận, hắn lại không khỏi lo lắng, người phụ nữ kia trở lại, boss nên xử lý quan hệ giữa mọi người như thế nào.

hắn nhìn ra được, cô gái tên Úc Tử Ân này cũng với những người phụ nữ khác không giống nhau, ít nhất trong suy nghĩ của boss, địa vị của cô ấy không có người nào có thể thay thế được, cho dù là người phụ nữ kia cũng vậy, nhưng mà đối với đoạn tình cảm còn chưa kịp định hình này, đối mặt với một trận bão táp, chỉ sợ sẽ không phải dễ dàng tốt đẹp.

Công ty QM cách công ty của Hạ Ninh Huân cũng không xa, khoảng 10 phút lái xe, lúc đến cửa lớn, Dịch Khiêm gọi điện thoại cho người trên lầu, trong chốc lát liền nhìn thấy bóng dáng của cô xuất hiện bên cửa, lướt nhìn một lần, tìm được xe của anh liền bước tới.

Lên xe, Úc Tử Ân nhìn người ngồi bên tay lái, nhớ lại buổi trưa lúng túng, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, nói xong địa chỉ của nhà họ Úc liền quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ.

trên đường không ai nói gì, xe lái vào nhà xe biệt thự, Dịch Khiêm nghiêng người sang thay cô cởi dây an toàn, cũng không biết tại sao, bỗng nhiên anh lại đưa tay giữ chặt cổ cô, nụ hôn nóng rực cứ như vậy không hề báo trước đè ép tới.

Mang theo vài phần trừng phạt, mấy phần tức giận, anh báo đạo nhưng không mất đi dịu dàng ở môi cô trần trọc tí mĩ vuốt ve, cho đến khi cô bừng tỉnh, đẩy anh ra anh mới chậm rãi ngừng lại, ghé vào mặt cô,

khoảng cách rất gần nhìn cô, dưới đáy mắt tối tăm còn loáng thoáng lưu lại ngọn lửa chưa dứt, mắt sáng quắc, giống như thiêu đốt các giác quan của cô.

“Ân Ân, anh rất mất hứng...” giọng nói nỉ non đập lên má cô, khiến cho cô khẽ run lên.

Sững sờ nhìn anh, Úc Tử Ân đỏ mặt, khẩn trương không biết làm sao, một lúc lâu mới tìm về âm thanh của mình, “Tại sao mất hứng...”

Nhìn thẳng vào cô, trầm mặc một lúc, anh mới mở miệng, “Nhìn thấy em và chồng trước một chỗ, anh mất hứng. trên đường tới đây anh đã suy nghĩ, có phải nên đem em lừa gạt đến trên hộ khẩu của mình hay không, như vậy Đường Tam mới có thể chết tâm. Nếu có thể, anh không ngại tự mình làm cái mũ gắn danh hiệu Dịch phu nhân đội lên trên người em.”

“...” cứng cổ, cô trừng mắt nhìn anh, đối với lời tỏ tình này của anh, cô vốn định cười hỏi anh có phải đang đùa hay không, nhưng nhìn vào ánh mắt nghiêm túc lại cố chấp thì cô lại không thể cười nổi.

“Như thế nào, đề nghị này của anh, em có nên suy tính một chút không? Hả?” giọng nói nam tính mang theo mùi vị dụ dỗ khiến cho người ta chết trong dịu dàng, cô đột nhiên cảm thấy sự dịu dàng này, với người đàn ông này, không có chỗ nào có thể trốn.

“Dịch thiếu...” hắng giọng, một lúc sau cô mới nghiêm chỉnh nói đến vấn đề của anh, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ánh mắt sáng chói, “Chúng ta còn chưa nói yêu đâu đã trực tiếp nhảy đến cầu hôn kết hôn rồi, có phải là đối với em không quá công bằng hay không?”

“Anh nhớ là đã cho em thời gian suy nghĩ, em vẫn chưa cho anh đáp án, anh vẫn một mực chờ đợi, chờ được kết quả chính là nhiều thêm vài cái tình địch. Ân Ân, anh là thương nhân, hiểu được nắm chặt thời gian và cơ hội, em đã không muốn nói chuyện yêu đương, vậy chúng ta liền trực tiếp kết hôn là tốt nhất, sau kết hôn lại bàn chuyện yêu đương là được!” Dù sao đem cô thành người của anh, ưu thế sẽ tuyệt đối hơn, có nhiều thời gian đợi cô từ từ yêu anh.

“vậy không được, kết hôn xong mới bàn đến chuyện yêu rất không được, em còn hi vọng cứ làm theo trình tự bình thường, không muốn đi cửa sau đấy!”

“Nghe ý của em, là em đồng ý cùng với anh nói yêu đương rồi hả?” Đối với anh cách nào cũng không quan trọng, đạt được mục đích là được rồi.

“Có thể để cho em suy nghĩ một chút không?”

“không được, bây giờ liền nghĩ, nếu không em luôn làm đà điểu, trước kia anh cũng không bắt buộc em ra ngoài?” Loại chuyện này không thể nhượng bộ, cứ lui bước không biết lúc nào cô mới có thể gạt đầu đồng ý mà trong khoảng thời gian này, nếu để cho người khác nhanh chân hơn, có thể anh sẽ khóc không ra nước mắt!

“Vậy em đồng ý với anh còn không được sao!” Đẩy gương mặt lại gần của anh, cô mở cửa xuống xe.

Ngồi ở ghế tài xế, người nào đó nhàn nhạt nhếch môi cười, mặt thỏa mãn.

93. Chương 93: Lệ Thuộc Không Chút Kiên Kỵ.

Từ trong xe xuống, anh đuối theo bước chân của cô, đưa tay ôm eo của cô, thuận thế đem cô ôm vào trong ngực, nói nhỏ bên tai cô: “Thì sao, làm bạn gái anh mất thể diện lắm sao? Anh có kém cỏi đến mức để cho em ghét bỏ vậy sao?”

“...” quay đầu, cô im lặng liếc nhìn anh, thật sự không muốn nói đến đề tài này nữa!

Mà người nào đó cũng khéo léo nói sang chuyện khác, “Đồng ý làm bạn gái của anh, vậy hôm nay anh tới dùng cơm, có tính là gặp trưởng bối không hả?”

“Cũng không phải là chưa từng gặp, làm cái gì mà gặp trưởng bối chứ.” Khẽ hừ một tiếng, cô giống như nhớ tới điều gì, lại xoay đầu, “Gặp trưởng bối cũng không phải là không thể, nếu ba em không đồng ý chúng ta ở cùng một chỗ...”

“Yên tâm đi! Bác trai sẽ đồng ý. Nếu bác ấy không đồng ý thì chúng ta tiền trăm hậu tấu, hoặc là...” nhớ lại cái chủ ý cù bấp của Hạ Ninh Huân, anh không thể nín được cười.

“Hoặc là cái gì?” dừng bước chân, cô quay đầu nhìn anh, khó có lúc lại nghiêm túc như vậy.

“Không có gì, nếu ba em không đồng ý, anh sẽ nói cho em biết!” nói xong, anh cười tiến tới bên má cô, “Mặc dù bác trai không đồng ý chúng ta ở chung một chỗ, anh cũng sẽ cố gắng để cho bác hiểu anh, sẽ không để cho em đứng giữa chịu uất ức!”

Anh và cô nói chuyện luôn nghiêm túc, nghiêm túc đến cô không có lời nào để nói, dịu dàng cùng chuyên chú, cho dù vào lúc này cũng giống như vậy, cắn cắn môi, cô cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Anh đã nói, tin tưởng anh là tốt rồi, như vậy cô liền tin tưởng anh một lần.

Ngay lúc hai người đang tai chạm tai, tóc chạm tóc thì Úc Bảo Sơn từ phòng bếp ra ngoài, liền nhìn thấy hai bóng dáng đứng ở phòng khách, thân mật ôm vào nhau, giống như hiểu được cái gì, họ nhẹ một tiếng cắt đứt hai người, khuôn mặt vui vẻ không giấu được, “Bảo bối trở về rồi, Tiểu Dịch cũng tới, cũng ngồi đi, đừng đứng đấy nữa! Món ăn cũng sắp xong rồi!”

Gật đầu, Úc Tử Ân bình tĩnh trước tiên, giùng giởng thoát khỏi ngực của Dịch Khiêm, “Cha, Dịch thiếu có lời muốn nói với cha!” Cái vấn đề này cuối cùng cũng phải đối mặt, người cùng cô sống nương tựa lẫn nhau không có nhiều, Úc Bảo Sơn là một người quan trọng nhất, cho dù là tìm bạn trai, cô cũng muốn được ông cho phép.

Nhìn dáng vẻ trốn tránh của cô, Dịch Khiêm cười cười, thu lại sự cứng chiều và bắt dắt dĩ vào đáy mắt, vẻ mặt thành thật nhìn Úc Bảo Sơn, “Bác trai, cháu cùng Ân Ân đang lui tới, mong bác có thể đồng ý cho chúng cháu ở chung một chỗ.”

“Ừ.” Đối với sự nghiêm túc này của Dịch Khiêm, Úc Bảo Sơn khẽ gật đầu, thái độ xử thế của người đàn ông này cũng làm cho ông rất thưởng thức, đúng là một đứa bé tốt, trong lòng cũng sớm ngầm cho phép bọn họ ở chung một chỗ, nhưng chuyện này có liên quan đến hạnh phúc của con gái bảo bối, ông không thể không thận trọng.

Hôn nhân đầu tiên bởi vì chính cô tự tiện làm chủ mới có bộ dáng này, hôm nay Dịch Khiêm này lại không so đo con gái mình đã từng kết hôn hay chưa, còn có thể thật lòng đối đãi, ông thật hi vọng bọn họ có thể thành đôi.

Quay đầu, ông nghiêm túc nhìn về phía Úc Tử Ân, hỏi thăm ý của cô, “Ân Ân, con thì sao? Là thật tâm muốn đi cùng cậu ta sao? Nếu như không phải, cha cũng sẽ không miễn cưỡng con.”

Nhìn chăm chăm vào ông, Úc Tử Ân nghiêm túc gật đầu, “Cha, cha sẽ đồng ý cho chúng ta ở chung một chỗ sao?”

“Nếu như là nguyện vọng của con, cha không có phản đối, chỉ cần con vui vẻ là được rồi!” Làm cha, lại chỉ có một con gái bảo bối, ngoài một vài tâm nguyện thì không có gì khác.

Úc Bảo Sơn sáng khoái đồng ý như vậy, làm cho Úc Tử Ân cảm giác mình có phần bị bỏ rơi, nhớ lại lúc cô và Lâm Mộ Duy lui tới, khi đó Úc Bảo Sơn chết sống đều không đồng ý, chỉ sợ cô trẻ người non dạ bị người ta lừa, bị người làm tổn thương, nếu như không phải Lâm Mộ Duy kiên trì đứng trong ngày đông giá rét làm cho Úc Bảo Sơn cảm động, thì bọn họ cũng không thể ở chung một chỗ.

Mà năm đó, cũng hoàn toàn đúng theo lời nói của Úc Bảo Sơn, giao cô cho Lâm Mộ Duy quả thật là không đúng người, hung hăng gây tổn thương khi đang yêu tha thiết, cho tới nhiều năm như vậy, cô vẫn còn chưa thoát ra khỏi bóng ma.

Vì sao hôm nay Dịch Khiêm tới đây, ông lại không hề có ý kiến?

Bước lên, cô kéo cánh tay Úc Bảo Sơn, hí mắt khiêu khích nhìn Dịch Khiêm một cái, cười nói, “Cha, cha không cần suy nghĩ thêm một chút sao? Chẳng lẽ cha không sợ cha gửi gắm không đúng người, để cho anh ta đem con gái bảo bối của cha bắt cóc hả?”

Dễ nói chuyện như vậy thật không đúng với tác phong của Úc Bảo Sơn mà!

“Suy nghĩ cái gì? Tiểu Dịch là đứa bé tốt, chỉ cần đối đãi với con tốt là được rồi, cha còn lo lắng con đã trải qua một cuộc hôn nhân sẽ không ai thèm lấy đấy!”

“...Con đây có được xem là thất sủng không chứ?” quay đầu, cô tức giận nhìn chằm chằm Dịch Khiêm, anh vừa tới là Úc Bảo Sơn đã hoàn toàn chìa cánh tay ra ngoài rồi!

“Thất sủng cái gì, bây giờ không phải là nhiều người cưng chiều con sao? Không đúng không đúng, có thể sau này vẫn sẽ còn có nhiều hơn một người nữa!” nhắc tới chuyện này, Úc Bảo Sơn chợt nhớ tới một người khách khác của hôm nay, trên gương mặt lại nhiều thêm mấy phần nhu tình.

“Hả? có ý gì?” nghiêng người sang, Úc Tử Ân nhìn lên nhìn xuống Úc Bảo Sơn, giống như ngửi ra mùi vị JQ, hí mắt chất vấn, “Cha, sẽ không là coi trọng dì nào đấy chứ? Nhanh, thành thực khai báo!”

“Cái gì mà dì nào, con cũng đã gặp, là dì Hồng của con!” hắng giọng một cái, Úc Bảo Sơn nghiêm túc, “Hôm nay cha cũng có mời cô ấy đến ăn cơm, nói là con muốn ăn sườn sốt ô mai của cô ấy làm, cô ấy đã đi ra ngoài mua tương ô mai rồi.”

“A, thì ra là...Lại nói hai người khi nào thì đến cùng một chỗ? Khoảng thời gian trước không phải cha còn coi trọng Na quý phu nhân ở Bắc Kinh sao? Thế nào? Chịu bỏ qua?”

“Không phải là do con nói cha đây là một lão già thô thiển không xứng với người ta sao? Cha con đã già, chỉ là muốn tìm bạn, khi đau ốm có người ở bên cạnh là đủ rồi, không có yêu cầu cao như người trẻ tuổi các con.”

“Cha...sao lại nói chuyện này! Khi cha đau ốm có lúc nào con không ở bên cạnh chứ! nói giống như con gái đây không có hiếu thuận à!” Mẹ không có, từ nhỏ cô đã gánh vác trách nhiệm chăm sóc cha, nhưng giữa hai cha con cũng không bao giờ nhắc tới những lời này, nói tới sẽ cảm thấy đau lòng.

“Cha không phải ý này, con cuối cùng rồi cũng sẽ lập gia đình, không thể nào làm bạn cả đời với cha có đúng không?” khẽ cười, Úc Bảo Sơn thoải mái vỗ vỗ mu bàn tay của cô: “Được rồi, không đề cập đến cái này nữa, hai đứa ngồi đi đã, cha đi xem canh đã được chưa.”

“...” Úc Tử Ân và Dịch Khiêm liếc nhìn nhau, quay đầu nhìn bóng người đi về phía phòng bếp, không biết vì sao, cô cảm thấy một hồi chua xót.

Giống như cảm nhận được bi thương của cô, Dịch Khiêm đi về phía trước, chậm rãi đưa tay ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng khẽ vuốt, thương tiếc mà đau lòng cam kết, “Về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì anh đều sẽ ở bên cạnh em, em sẽ không còn một mình, không cần kiên cường như vậy, cũng không cần chuyện gì cũng một người gánh, em có thể tùy ý lệ thuộc vào anh mà không cần kiêng kỵ gì, biết không?”

“Ừ...” ở trong ngực anh, cô khẽ gật đầu, hương cỏ cây nhàn nhạt truyền vào hơi thở, giống như tính tình của anh vậy, ôn nhã, mang theo một cảm giác khiến cho người khác an tâm.

đang lúc cô đang ở trong lòng anh, trước cửa liền truyền đến tiếng ho nhẹ, chợt hồi hồn, Úc Tử Ân vội ngẩng đầu lên, lúng túng nhìn dì Hồng đang đứng phía cạnh cửa, nhếch miệng cười, “Dì Hồng, dì đã về rồi! đã lâu không gặp...!”

“Mới ít ngày không thấy, sao lại gầy thành như vậy, gần đây lại đang bận rộn những chuyện gì đây?”

Đưa túi hàng vào nhà, trên người dì Hồng mặc chiếc đầm màu xanh lá, đoan trang hào phóng, vẫn còn phong vận, trên mặt là nụ cười yếu ớt, phụ nữ như vậy nhất định có thể khống chế được người tính khí lớn như Úc Bảo Sơn, phụ nữ dịu dàng chăm sóc, luôn có năng lực biến thép cứng thành ngón tay mềm, cũng khó trách Úc Bảo Sơn lại chọn ở chung một chỗ với bà, dì Hồng đúng là người thích hợp với ông nhất!

“không có gì vội đâu ạ, ít ngày trước cháu đi du lịch mà, có thể chơi tùy hứng, chắc có thể là thủy thổ không hợp một chút, không có việc gì, có dì ở đây, đoán không chừng vài ngày nữa con lại mập trở lại.”

“Cháu nhé, chỉ nhớ đến ăn thôi! Dì mới vừa đi ra ngoài mua tương ô mai, hôm nay làm sườn sốt ô mai cho cháu!” dì Hồng tức giận điểm lên cái trán của cô, vẻ mặt lại là sủng ái không biết phải làm thế nào.

Trong lòng Úc Tử Ân so với ai cũng rõ ràng hơn hết, dì Hồng đối với cô cũng chiều chính là xuất phát từ nội tâm, cũng hoàn toàn như thế cô mới không có chút nghi ngờ và chán ghét nào, thành toàn cho bà và Úc Bảo Sơn.

“Được ạ! Dì Hồng đối với con là tốt nhất!” kéo cánh tay dì Hồng, Úc Tử Ân nghiêng người sang giới thiệu người đang bị lơ là bên cạnh, “Dì Hồng, đây là Dịch Khiêm, dì có biết chứ?”

Đại nhân vật của Kim Cung, bà là quản lý của Kim Cung, từ chợ đen đến xã hội thượng lưu ở thành phố C, có rất ít người mà bà không biết, nói đúng là không biết cũng có chút nói không được.

“Dịch thiếu.” dì Hồng ngược nhìn anh, lễ phép gật đầu về phía anh, giọng nói mơ hồ có mang theo vài phần cung kính.

“Dì Hồng về sau cứ như bác trai gọi tôi một tiếng Tiểu Dịch đi, dì là trưởng bối, không cần khách sáo như thế.”

“Được.” gật đầu, dì Hồng nhìn bọn họ, khoe miệng chứa đựng nụ cười yếu ớt, nhìn hai người đứng chung một chỗ, hình như có chút vui mừng.

Chỉ sợ dì Hồng đem một ít chuyện ở Kim Cung ra ứng phó với Dịch Khiêm, khách sáo như vậy ai cũng sẽ lúng túng, cô vội vàng mở miệng giải thích thêm, “Dì Hồng, Dịch thiếu bây giờ là có thể nói là bạn trai của cháu rồi, dì không cần phải khách sáo như vậy...”

Đáng tiếc, câu giải thích này nghe vào tai người khác lại có chút kỳ cục, mày kiếm khẽ chau lại, “Ân Ân, cái gì gọi là “có thể nói là”, chẳng lẽ em dám nói không phải?”

“Chuyện này...hình như cũng không có gì khác biệt mà?” biết có chút khiến người nào đó mất hứng, theo bản năng cô híp mắt, tự mình giả bộ hồ đồ.

“Khác biệt rất lớn đấy, chúng ta đi sang một bên, anh sẽ giải thích rõ nhất sự khác biệt ở đây.” nói xong anh nhìn qua dì Hồng, “Dì Hồng, dì bận rộn rồi.”

“Được được được, hai đứa cứ nói chuyện đi, dì đi giúp một tay.” Dì Hồng cười thoát thân chạy về phía nhà bếp.

Bà vừa đi, phòng khách lớn như vậy cũng chỉ còn hai người bọn họ, Úc Tử Ân nhìn bộ mặt phớt tỉnh của ai đó, cắn cắn môi dưới nhanh chóng chạy về hướng trên lầu.

“Ân Ân...” phía sau, Dịch Khiêm bắt đầu dĩ cười lắc đầu, không nhanh không chậm đi theo lên lầu, ánh mắt thâm thúy, một mảnh nhu tình.

94. Chương 94: Nếu Không Phải Là Yêu...

Lên lầu hai, khiến anh ngoài ý muốn chính là Úc Tử Ân lại đứng ở cửa chờ anh, nghiêng người cúi thấp đầu, dáng vẻ như lười biếng lại cũng như rất kiên nhẫn tựa trên khung cửa, bên trong đáng yêu lại có một cổ mùi vị mê người.

Nghe được tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên, nhìn anh cười giảo hoạt, “Dịch thiếu, phòng của con gái, có muốn đi thăm không?”

“Phòng của em, anh dường như đã thăm qua.” Ngừng chốc lát, ánh mắt vô tội nhìn cô, bổ sung, “Hơn nữa, còn không phải một lần.”

“...” không mở hộp thì ai biết trong hộp có gì!

Một nhắc nhở như vậy, cô chợt nhớ tới hai lần say rượu mình được anh mang trở lại, hai lần đề anh ở trên giường, về phần say rượu loạn tính làm ra chuyện gì vô lễ với thiếu gia nhà người ta thì cơ bản cô không hề có ấn tượng gì, mặc dù anh luôn nhẹ nhàng nói không sao, không để ý, nhưng cô vẫn cảm thấy, mình xâm phạm người đàn ông ưu nhã thần thánh này, có chút cảm giác tội lỗi không thể tha thứ!

“Cho nên, anh là đang nhắc nhở em cần phải có trách nhiệm với anh sao?” Trùng mắt nhìn, cô chính là chiếc vỏ đã mẻ không ngại thêm gì, ngẩng đầu lên nhìn anh, tay nhỏ nắm cổ áo anh, tùy hứng nhưng quật cường đáng vẻ thật là rất đáng yêu.

“E hèm, nếu như em nói như vậy, anh nghĩ nên phụ trách với em như thế nào đây?” đưa tay qua, anh ôm chầm hông của cô, xoay người mở cửa phòng ngủ.

Khi chống đỡ lưng trên tường, cô theo bản năng nâng gối về phía giữa hai chân của anh, lại không ngờ người này kỹ thuật lão luyện, dễ dàng thoát khỏi công kích của cô, thuận thế đề cô trên tường, động tác êm ái, ngay cả khi đặt người lên tường, bàn tay của anh vẫn đỡ qua, để cho cô dựa vào tay anh, chỉ sợ đầu cô bị đập sẽ đau.

Chăm sóc dịu dàng như vậy, khiến cho cô cảm thấy cảm động mà từ trước đến nay chưa hề có.

Đề người xuống, anh tiến gần nhẹ nhàng vuốt ve bên tai cô, một lúc lâu mới tươi cười nhẹ nhàng nói, “Bảo bối, đàn ông là loại động vật nguy hiểm, em chớ có làm loạn! Nếu không, em thật sự phải phụ trách anh rồi!”

“...” mặt xoạt đỏ lên, cô tức giận tròn mắt nhìn, cổ đỏ ửng ăn xôi mà nói, “Em thật sự sẽ đối với anh phụ trách, em còn sợ anh mới là người không dám!”

“Làm sao biết chứ? Em nghĩ muốn phụ trách với anh, anh cầu còn không được! Nhưng mà...Bây giờ còn chưa đến lúc!”

Tình yêu anh theo đuổi chính là tính yêu chân thành, không mang theo bất cứ lợi ích hoặc mục đích nào khác, mà chú ý điều trước mắt anh, hiển nhiên còn chưa có từ bóng ma quá khứ đi ra, cứ như vậy lấy cô về, những sóng ngầm mâu thuẫn cất giấu dưới vẻ bình tĩnh cuối cùng cũng sẽ có một ngày bộc phát.

Thay vì tương lai hai người đều bị thương, không bằng anh kiên nhẫn tính toán, đã nói sẵn thứ cần kiên nhẫn chờ đợi cộng với thời cơ chín mùi, như vậy anh liền kiên nhẫn chờ đợi cái thời cơ kia đến.

“chẳng lẽ anh lại sợ rồi hả?” nghe anh nói như vậy, cô không khỏi sửng sốt.

“Không phải sợ.” cánh tay ngang hông khẽ buộc chặt thêm vài phần, “Àn Àn, anh không phải sợ. Anh chính là đang đợi, đợi em quay lại, có một ngày chân chính chỉ nhìn thấy anh!”

“Tại sao không phải đợi em yêu anh?” cô có chút không hiểu, ánh mắt mê mang nhìn chằm chằm vào anh.

Trong miệng đàn ông chữ yêu luôn rất dễ dàng nói ra, cho dù vào giờ phút này, anh cũng chỉ nói một câu đợi cô quay lại, cũng không nói yêu cô, giống như chữ kia mang theo ý niệm thần thánh, không phải là yêu thì sẽ không bao giờ nói.

Nghĩ nghĩ lại, cô đột nhiên cảm thấy ngực nhộn nhạo một hồi, không khỏi rung động.

“Chờ đến ngày em quay lại nhìn anh, em mới có thể học yêu anh. Anh muốn không quá nhiều, chỉ một điều duy nhất, em cho anh, là tình yêu duy nhất, nếu như trong lòng em còn chứa đựng người đàn ông khác, không thể dành toàn bộ cho anh, như vậy, anh tình nguyện cái gì cũng không muốn.”

Không phải anh cố chấp hay là quá nghiêm khắc, mà thứ anh muốn cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Về khía cạnh nào đó, anh và cô thật sự giống nhau, đều có một chấp niệm thật sâu.

“...” ngược mắt, cô chống lại ánh mắt của anh, hình như chưa từng thấy qua đáng vẻ nghiêm túc như vậy, giống như đang dùng chính mạng sống của mình để hứa hẹn, nghiêm túc chấp nhất khiến cho cô có chút đau lòng.

Quay đầu đi, cô vòng tay lên hông anh, mặt kề vào ngực anh, thoảng thoảng mùi cỏ cây từ trên người anh truyền đến, tiếng tim đập mạnh mẽ bên tai cô, khẽ nhắm mắt lại, cô nhẹ giọng nói, “Cho em thời gian.”

“Được.” nhẹ nhàng ôm cô, anh nhẹ nhàng phúc đáp một tiếng bên tai cô, dịu dàng lưu luyến.

Úc Bảo Sơn cùng dì Hồng tâm ý tương thông, trên bàn bày đủ món ăn ngọt bùi cay đắng, cũng không ai nhắc tới chuyện không vui, nói cười vui vẻ ngập tràn hạnh phúc nhàn nhạt.

Lúc trở về, Dịch Khiêm giữ chức tài xế, đưa dì Hồng về nhà, Úc Tử Ân ở lại biệt thự với Úc Bảo Sơn, hai cha con khó có lúc ở chung một chỗ tâm sự, Úc Tử Ân cũng không muốn trở về tòa nhà kia một mình.

Hai người vừa đi, Úc Tử Ân liền pha một bình trà đến ghế sofa, nhìn Úc Bảo Sơn ngồi trên ghế, một hồi lâu mới mở miệng, “Cha, tại sao cha lại đồng ý con cùng với Dịch thiếu ở chung một chỗ? Trước kia con chọn bạn trai cha đều phát ra tính khí rất lớn!”

Từ trong tờ báo ngẩng đầu lên, Úc Bảo Sơn liếc cô, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, giả ngốc nói, “Cha là người không nói lý lẽ như vậy sao?”

Ông chỉ có một cô con gái bảo bối, bị người khác cướp đi, tâm tình đương nhiên không thể tốt được.

“Đương nhiên là có rồi, chẳng qua con cũng biết, cha là không bỏ được con thôi! Nhưng tại sao bây giờ đổi thành Dịch thiếu cha lại khẳng khái đồng ý như vậy chứ hả? Có cái gì mờ ám sao?” Dịch Khiêm ưu tú ai có mắt cũng đều nhìn thấy, nhưng cho dù ưu tú, vẫn không đủ để khiến Úc Bảo Sơn vô điều kiện gật đầu.

“cái gì cái gì mờ ám? Là cha cảm thấy đưa nhỏ Tiểu Dịch này là người không có khuyết điểm, cha con cũng già rồi, muốn tìm cho con chỗ quy túc tốt, đem so sánh với Đường Tam cùng Lam Mộ Duy, cậu ta là người ưu tú nhất, mặc kệ là công việc hay thái độ ứng xử, cậu ta đều có thể nói là người nổi bật, con và cậu ta đang cùng nhau, cha rất yên tâm. Con cũng không cần nghĩ rằng cha chọn cậu ta vì tiền thế, cha tin tưởng ánh mắt của mình là không sai, cậu ta bên cạnh con, so với người đàn ông nào cũng đều thích hợp hơn.”

Người đàn ông kia đối với con gái bảo bối của ông chính là chân thành, mặc dù ông là lão già thô thiển, nhưng ánh mắt nhìn người vẫn có, giao con gái cho cậu ta, ông cũng yên tâm.

Không ngờ Úc Bảo Sơn lại nói như vậy, Úc Tử Ân có chút sững sờ, “A, cha lúc này có thể xem như là cha vợ nhìn con rể càng nhìn càng hài lòng không nhỉ?”

“Cha rất hài lòng, cũng không biết con có hài lòng không thôi, con nhất định phải thích, cha cũng không miễn cưỡng con...con lớn rồi, tự nhiên sẽ có chủ kiến của mình, cha không ép buộc con làm chuyện mà con không muốn làm.”

“Ừ, Dịch thiếu đúng là không thể bắt bẻ, đi cùng với anh ấy, con cảm thấy rất thoải mái, không cần lo lắng gì, cũng không cần nghĩ quá nhiều, rất có cảm giác an toàn.” Cảm giác khi ở cùng với Lam Mộ Duy không hề giống, thời niên thiếu kích động ngu ngốc, hôm nay có ít thứ dần dần bình tĩnh lại, cô mới hiểu được, thứ mà mình theo đuổi, cũng chỉ là một cảm giác bình tĩnh mà thôi.

“Nếu như vậy, hai đứa cần phải chung đụng ốt hơn, đừng làm cho cha con tuổi cao rồi vẫn phải quan tâm đến chuyện của hai đứa.”

“Biếtạ, con sẽ thật tốt.” nghe Úc Bảo Sơn nói lạc quan như vậy, Úc Tử Ân cảm giác phát ồm, vội ngăn lại đề tài, “Cha, chừng nào thì cha mới khiến cho dì Hồng vào nhà chúng ta nha? Muốn mời khách không?”

Con gái đối với việc ông tái hôn luôn không phản đối, ngược lại rất ủng hộ, chuyện này đã đưa tới bàn đàm luận, ông cũng không cùng cô quanh co lòng vòng, “Chờ mảnh đất Tây thành kia hoàn thành rồi hãy nói, tổ chức mời khách cùng không cần, mời mấy người bạn tới ăn bữa cơm là được.”

“Vậy cũng tốt! Chính cha tự quyết định thôi, dù sao con cũng không có ý kiến gì.” Từ ghế salon đứng dậy, cô khoát tay áo. “Con lên lầu trước, cha cũng nghỉ sớm một chút nha! Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Đưa dì Hồng về nơi ở, Dịch Khiêm chậm rãi ngừng xe lại, quay đầu liếc nhìn người ngồi băng ghế sau qua kính chiếu hậu, nhàn nhạt mở miệng: “Dì Hồng, về sau nếu có ngày dì không muốn tiếp tục làm việc tại Kim Cung, dì có thể nói với tôi một tiếng tôi sẽ kiếm cho dì một phần công việc nhàn nhã.”

“Boss, ý của người là?” đột nhiên nói đến vấn đề này, dì Hồng ngẩn người, không hiểu nhìn về phía người đàn ông ngồi ở ghế tài xế.

“Dì cũng đừng nghĩ nhiều, tôi cũng không có ý gì khác. Chẳng qua cảm thấy về sau đều là người một nhà, dì là trưởng bối của Ân Ân, tương lai tôi cưới Ân Ân, dì cũng là trưởng bối của tôi, từ nhỏ Ân Ân đã không có mẹ, bác trai vừa làm cha lại vừa làm mẹ cùng thật cực khổ, hôm nay dì và ông ấy ở chung một chỗ, cũng nên dành thời gian với cô ấy! Công việc Kim Cung bận rộn, dì có thể tìm người chia sẻ một chút, hoặc là có thể bắt đầu bồi dưỡng người nối nghiệp từ bây giờ, quyền quyết định ở trong tay dì, không cần đến xin phép tôi. Nếu như thật sự không muốn tiếp tục công việc ở Kim cung, tôi cũng sẽ không ý kiến gì. Mọi suy nghĩ của tôi cũng vì Ân Ân. mong dì hiểu.”

“Vâng, tôi hiểu!” hiểu được ý tứ của anh, dì Hồng vui mừng tươi cười, người đàn ông nay bất cứ thời điểm nào cũng có sự kiên quyết chinh phục lòng người.

“Bồi dưỡng người nối nghiệp có thể cần chút thời gian. trong khoảng thời gian này tôi vẫn tiếp tục công việc ở Kim Cung vậy, tôi cũng sẽ dành thời gian cho Ân Ân.”

“Ừ, dì cũng không cần coi đó như công việc, tôi chỉ lấy thân phận bạn trai của Ân Ân thỉnh cầu dì, không phải lấy thân phận cấp trên.”

“Tôi hiểu! có người nghĩ cho Ân Ân như vậy, làm trưởng bối như chúng tôi, cũng rất vui mừng.” Úc Bảo Sơn không có nhìn lầm người, người đàn ông này, quả thật xứng đáng để Ân Ân phó thác cả đời.

Cười nhẹ, anh giống nghĩ đến chuyện gì, lại nói: “Đúng rồi, hôm nào có thời gian, dì dạy tôi vài món Ân Ân thích ăn. khi hai người không có bên cạnh cô ấy, tôi cũng có đất dụng võ.”

“Được!” gật đầu, dì Hồng đồng ý, “Vậy tôi về trước, trên đường lái xe cẩn thận một chút. Ngủ ngon!”

“Ừ. Ngủ ngon!” đưa mắt nhìn bà rời khỏi, lúc này anh mới đảo tay lái đi về hướng khác.

Mới vừa đến nhà quản gia nghe tiếng xe đi ra, anh liền nhận được điện thoại của Úc Tử Ân gọi tới, “Bình an đến nhà sao?”

“Ừ, vừa đến cửa nhà, sao vậy, nhớ anh?” giao chìa khóa xe cho quản gia, anh quay người đi lên lầu.

“không có đâu! Chỉ muốn hỏi anh đến nhà chưa thôi! Ngày mai anh qua đón em đi làm, thuận tiện cùng nhau ăn sáng, em có đồ quên đưa cho anh!” Nhìn chiếc ví được thiết kế tốt trên tay cô không thể nhịn được cười, tưởng tượng khi nhìn thấy quà tặng sẽ có vẻ mặt gì.

“Được, ngày mai anh sẽ đến đúng giờ, vậy em nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon!”

“Anh cùng nghỉ sớm một chút ngủ ngon!”

Cúp điện thoại, Dịch Khiêm liếc nhìn quản gia bên cạnh, hơi híp mắt hỏi lại, “Sao vậy?”

“Cận vệ ở trên lầu đã chờ ngài một thời gian!”

“Được, tôi đã biết, đem lên cho tôi một tách cà phê đen...” nhớ tới lời dặn dò của người nào đó, anh liền thay đổi chủ ý. “không cần cà phê nữa, đổi thành hồng trà đi!”

“Vâng.”

Trong phòng khách lầu hai, cận vệ cúi đầu nhìn laptop bên cạnh là một chồng tài liệu, bận rộn đến ngay cả thời gian để thở cũng không có.

Nghe được tiếng bước chân, hần cận vệ) cảnh giác ngẩng đầu lên, thấy rõ người tới, lễ phép đứng dậy, “Boss, người đã về!”

“Tra ra đầu mối gì rồi?” Xoay người, anh ngồi vào ghế salon một bên, tiện tay rút tài liệu trên bàn lật nhìn.

“Đúng, thông qua Lâm Quân Dao, đã tra được một vài thông tin, nhưng người chân chính đứng sau thứ cho thuộc hạ vô năng, vẫn không có chút đầu mối nào.”

“Tận sức là tốt rồi nhưng nếu đối phương là người dễ dàng để cho các người tìm ra được, vậy thì đâu còn gì là kịch tính.” Lật lật tài liệu trên tay anh không tiếp tục nhìn kỹ, tiện tay đặt lại trên bàn, “đem những tài liệu này đưa cho đội Tập Độc, để cho bọn họ làm đi, tôi còn có chuyện giao cho anh làm!”

“Vâng, tôi đã biết.”

95. Chương 95: Thăm Hỏi Ngọt Ngào.

Lái xe, Dịch Khiêm cách giờ hẹn nửa tiếng đã lái xe đến biệt thự nhà họ Úc, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng màu hồng đang chậm rãi chạy bộ trên đường, tóc đuôi ngựa buộc cao, đang đưa theo nhịp chạy, thật là hấp dẫn ánh mắt người khác.

Giảm tốc độ, anh đi theo phía sau, cứ yên tĩnh như vậy đi theo cô, cho đến khi cô phát hiện, lúc này mới dừng xe, quay cửa sổ xe xuống, mỉm cười sáng rỡ chào hỏi, “Chào buổi sáng!”

“Hả? Chào buổi sáng!” Chợt nhìn rõ là anh, Úc Tử Ân dừng bước chân một chút, khẽ cười nhẹ đi tới trước mặt anh, một tay chống ở cửa xe, không để ý mà trêu chọc, “Hôm nay sao lại sớm vậy, anh lại nhớ em đến vậy sao? Nhớ tới em nên ngủ không ngon?”

“Đúng nha! Như thế có phải có cảm giác rất vinh hạnh hay không đây?!” hiển nhiên tâm tình của anh cũng rất tốt, cũng cười hòa theo cô nói lại.

“Dĩ nhiên, nhờ Dịch thiếu để mắt, đó là vinh hạnh của em nha!”

“E hèm, không lảm mồm nữa, lên xe đi!”

“Không cần, em muốn tự chạy về, mỗi ngày đều bận rộn công việc, không có thời gian để mà lấy hơi, thời gian quý giá như vậy, em phải từ từ mà hưởng thụ thật tốt mới được.”

“Vậy cũng tốt, anh cùng em!” thả chậm tốc độ xe, anh chậm rãi đi theo bên cạnh cô, nghiêng đầu quan sát khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cô, “Em cũng chạy bộ vào buổi sáng, điều này khiến cho anh thật ngoài ý muốn, bình thường các cô gái đều thích nằm lý ngủ nướng ở tổng nhà.”

“Điều này chứng tỏ em không phải là cô gái nhỏ nữa rồi! Chẳng qua thỉnh thoảng em cũng lười biếng, dù sao cũng là ba ngày câu cá hai ngày giăng lưới, ra ngoài chạy bộ cũng chỉ là rèn luyện thân thể, không để ỉn sấm già yếu mà thôi.” Nhân nhả quá lâu sẽ xem thường những nguy cơ ẩn giấu bên cạnh, giống như chuyện lần trước ở Thụy sỹ, chuyện giống vậy một lần xảy ra là quá đủ rồi, cô tuyệt không làm cho nó sẽ xảy ra lần thứ hai!

Gật đầu, anh đồng ý nói, “Đây cũng là thói quen tốt.”

“Em đã nói với cha là anh sẽ tới ăn điểm tâm, để cho ông ấy chuẩn bị thêm một phần.” Nhắc tới việc này, cô nhớ tới cuộc đối thoại ầm áp kia, không khỏi chau mày, quay đầu nhìn người đàn ông đang lái xe, “Em có vấn đề không biết rõ.”

“Hả? em nói.”

“Anh mỗi ngày đều là một mình ăn bữa sáng hả?căn nhà ở Hồ Thánh Sơn lớn như vậy, một mình ăn dùng cơm, không cảm thấy cô độc sao?”

Bình thường cô ở căn nhà đó một mình cũng cảm thấy có chút âm trầm, Úc Bảo Sơn có tiền, có thể cung cấp cho cô một căn nhà lớn như vậy, kêu ông đổi lại căn nhà nhỏ hơn thì không cần nói đến, nếu không phải cô hao tốn nhiều thời gian cùng sức lực đi bố trí trang hoàng lại, cô khẳng định căn nhà kia không phải là trống trải bình thường.

“Cô độc sao, anh đây không phải đang cố gắng tìm nữ chủ nhân sao?” nghiêng đầu, anh cười như không cười nhìn cô, ánh mắt nóng rực, dịu dàng mà thâm thúy.

“E hèm, tìm rồi hả?” cô nghiêng đầu, không sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt sáng chói bập bùng, mang theo trên mặt một chút thật thà cùng đáng yêu.

“Đúng nha! Người đó không phải là đang ở trước mắt anh sao?” lời thổ lộ được biến tướng thuận lợi tuôn ra từ miệng anh, lại làm cho cô đỏ mặt.

“Vậy sao? Sao em lại không thấy?” cũng không biết là giả bộ ngu hay chính là ngây thơ cụ, cô dừng bước chân lại nhìn anh, mà anh vào lúc này cũng phanh xe lại trên đường.

Nghiêng người sang, anh nhìn chằm chằm vào cô, nét mặt ngây thơ khiến anh không nhận được mà cười khê một tiếng, ngoắt ngoắt tay, “Em lại gần đây, anh cho em biết.”

“Hả?” cô thật đúng là tin người khác, ngây ngốc đưa tới, ai ngờ vừa mới tiến tới gần anh, anh lại đột nhiên đưa tay cô cổ cô, nghiêng đầu hôn lên gò má cô một cái.

“Người anh tìm chính là em, bảo bối, có bằng lòng hay không?”

“...” giọng nói đậm đà bồi hồi ở bên tai, Úc Tử Ân ngẩn người, một lúc lâu mới bình tĩnh, khí nóng trên khuôn mặt hình như còn chưa rút đi, nhớ tới câu nói vừa rồi của anh, nhất thời đỏ mặt!

Lời yêu từ người đàn ông không dễ dàng nói yêu thương này thật cũng sẽ khiến cho cô tim đập đỏ mặt như lúc này.

Cảm giác như vậy, có bao nhiêu lâu cô không thể nghiệm qua rồi? Từ sau Lam Mộ Duy, đối với đàn ông xung quanh mình, cô chưa từng động tâm, cho dù là Đường Minh Lâm cũng vậy.

Vậy mà, người đàn ông này lại dễ dàng khiến cho tận đáy lòng cô rung động và khát vọng.

Khê run, đứng thẳng người, cô lúng túng giật giật khoe miệng, trong lúc nhất thời không biết thế nào trả lời vấn đề của anh.

Mặc dù cô biết, mỗi câu mỗi chữ anh nói đều là nghiêm túc, không chút ý tứ đùa giỡn nào, nhưng bởi vì từng chịu đau thương, cô đã không dám dễ dàng hứa hẹn, dễ dàng đụng chạm vào thứ không thuộc về mình.

Lời đến khoe miệng, cuối cùng lại biến thành một câu kinh điển đối phó, “Để em suy nghĩ lại đã!”

“Được...” biết rõ cô đang trốn tránh, anh cũng không gấp, cũng không miễn cưỡng cô, mà chỉ nhàn nhạt đáp lại một chữ, đưa đề tài này kết thúc.

Bước nhanh hơn, cô hắng giọng mở miệng, “Em thật đói, mau về nhà ăn điểm tâm thôi!”

Ném lại một câu, cô cơ hồ là chạy trốn chết.

Phía sau, Dịch Khiêm hận không thể nuốt trọn bóng dáng đang thoát khỏi tầm mắt của mình, bắt đầu dĩ cười cười, khởi động xe đi theo.

Lúc về đến nhà, Úc Bảo Sơn đã chuẩn bị tốt bữa ăn sáng, bình thường khi ông ở nhà, công việc nhà ông đều làm được, không thể phủ nhận, tại phương diện nào đó, Úc Bảo Sơn cũng được xem là một người đàn ông tốt, một người cha hiền !

Vội vội vàng vàng rửa mặt ra ngoài, Úc Tử Ân từ trong tủ áo quần lựa chọn một chiếc váy chiffon màu xanh lá tới đầu gối, phía dưới có viền ren thêu tay, với vóc người mảnh khảnh của cô, đã khiến cho bộ váy này lộ ra tư vị của mùa xuân.

Thấy cô từ trên lầu xuống, Dịch Khiêm nhàn nhạt ngược mắt nhìn cô một cái, ánh mắt không không biến sắc quan sát cô một hồi, hài lòng nheo mắt lại, khoe môi khê nhếch.

“Nhanh chóng ăn thôi, cháo cũng mau nguội rồi.” Sau khi ngồi xuống, Úc Bảo Sơn nhàn nhạt mở miệng.

“Dạ.” nhìn bữa ăn kiểu Trung đơn giản trước mắt, cô ngược nhìn người đàn ông đối diện, giống như hóa giải tình cảnh lúng túng trước khi vào nhà, “Dịch thiếu, ăn sáng như vậy anh có quen không?”

“Ừ, không thành vấn đề, bình thường trong nhà vẫn ăn bữa sáng kiểu Trung, anh không có thói quen ăn sáng kiểu Tây.” Dừng một chút, anh nửa cười nhìn cô, giống như xuyên thủng ý định vào lúc này, “Có phải cảm thấy bình thường anh đều phải ăn thịt cá này nọ phải không...?”

“Em không có ý nghĩ như vậy đâu mà!” cô mới không nghĩ anh lại tục khí như vậy đâu!

Nhìn dáng vẻ lam lũ của cô, Dịch Khiêm cười nhạt, không tiếp tục nói nữa.

Cho đến sau này, khi hai người đi chung, cô mới biết, người càng có tiền đồ ăn càng tinh xảo mà đơn giản, nhất là người có xuất thân là công tử quý tộc như Dịch Khiêm lại càng phải như vậy.

Ăn xong điểm tâm, Úc Tử Ân ngồi lên xe Dịch Khiêm trực tiếp đi công ty, khi xe dừng trước công ty, Dịch Khiêm quay đầu nhìn về phía cô gái ngồi bên cạnh, sẵn sàng thay cô cởi dây an toàn, nhớ tới tối hôm qua cô đã nói, không khỏi hỏi, “Ngày hôm qua không phải nói có đồ quên đưa cho anh sao? Là cái gì?”

“À? A, quà tặng nhỏ!” bình tĩnh, cô cười xấu hổ với anh, cúi đầu từ trong túi xách lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo đưa tới, cười thần bí nhìn anh, “Trở về phòng làm việc rồi hãy xem!”

“Sao đột nhiên lại muốn tặng quà cho anh?” giờ chiếc hộp nhẹ nhàng, anh không nhịn được cười cười, ngược mắt nhìn cô, ánh mắt cực kỳ dịu dàng.

“Chính là đột nhiên muốn nha, tặng quà còn cần lý do sao? Vậy là anh không muốn?” nháy nháy mắt, cô tức giận nhìn anh, vốn là đưa quà cho anh đã rất ngưỡng chừng rồi, anh còn cố tình dùng để nói chuyện, thật là đáng ghét!

“Anh không nói không muốn!” sợ cô sẽ lấy lại, anh nhanh chóng thu hồi lại tay, nghiêng người qua hôn gò má cô một cái, “Đi làm đi, chờ tới trễ, buổi tối cùng nhau ăn cơm, tan việc anh đến đón em, ngày mai anh phải về Bắc Kinh một chuyến, có thể hai ngày sẽ không gặp được em.”

“A, biết!” mặt hơi đỏ quay đầu đi, cô đẩy cửa xe bước xuống, bước chân ảo não đi vào công ty.

Nhìn bóng dáng như trốn chạy của cô, Dịch Khiêm khẽ mỉm cười, đảo tay lái chạy đến công ty

Ánh mắt lơ đãng rơi trên chiếc hộp màu xanh dương trên kệ, nhớ lần đưa lễ phục trước, cô cũng chọn chiếc hộp màu xanh dương nhạt, cô hình như rất ưa thích dùng hộp quà màu xanh nhạt để tặng đồ cho anh.

Sau này, khi nhìn thấy ý nghĩa của màu xanh dương trên bảng màu sắc của cô, mới hiểu được, thì ra anh trong cảm nhận của cô chính là tồn tại như vậy.

Cầm chiếc hộp đi vào công ty, tất cả mọi người đều nhìn ra được, tâm tình hôm nay của boss rất tốt!

So với thời gian bình thường đến công ty hơn 10 phút, đợi đến khi đến ký túc xá, Văn Khâm đứng chờ ở cửa, nhìn boss từ cửa ra ngoài, theo bản năng cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, tới trễ 13 phút.

Tầm mắt lơ đãng nhìn chiếc hộp trên tay boss, nhìn lại gương mặt như được tắm gió xuân kia, trong lòng hiểu rõ đây là có chuyện gì, ôm một xấp tài liệu đi theo vào phòng làm việc.

Đặt tài liệu xuống, Văn Khâm không nhịn được tò mò mở miệng, “Boss, tâm tình hôm nay rất tốt?”

“Nhìn ra được?” chau chau mày, Dịch Khiêm liếc nhìn hắn một cái, xoay người ngồi lên ghế làm việc, vẻ mặt lười biếng vẫn mang theo một chút thanh thản ưu nhã.

“Vâng, so với ngày thường không giống, dĩ nhiên nhìn ra được.”

Dịch Khiêm khẽ cười, tâm tình tốt đương nhiên không tự nhiên tiếp nhận được cấp dưới lăm mồm, nhàn nhạt kéo về suy nghĩ, “nói một chút về hành trình ngày hôm nay.”

“Vâng!” mở hành trình trong ngày trên tay, Văn Khâm cung kính mở miệng, vẻ mặt lại nghiêm túc như cũ, giống như vừa rồi chỉ là nói chuyện xấu trong nhà, “ba mươi phút sau ngài có hội nghị tại hành quán khu suối nước nóng, kiến trúc sư bên kia đã chuẩn bị bản thảo bản đồ, để ở phía trên cặp hồ sơ, chút nữa ngài dành một chút thời gian xem. 11h có một hội nghị về quảng cáo sản phẩm mới, buổi trưa Lâm Đồng của tập đoàn Lâm thị mời ngài cùng dùng bữa trưa.”

“Hả?” mới nghe đến lịch trình hôm nay, Dịch Khiêm từ trong đồng tài liệu ngẩng đầu lên, nhú nhẹ mày, “chúng ta cùng Lâm thị còn chưa bắt đầu hợp tác, ông ta đã muốn mời tôi ăn cơm?”

“Éc, nếu ngài không muốn, tôi sẽ giúp ngài từ chối.”

“không cần, sớm muộn gì cũng phải gặp ông ta.” Khẽ cười, anh chuyển qua ghế ngồi, lưng dựa vào sau, “Thời gian và địa điểm anh hẹn tốt rồi thông báo với tôi!”

“Vâng! Tôi đã biết!”

Đáp nhẹ một tiếng, anh cầm lấy hộp quà trên bàn làm việc, mở ra từng sợi dây ruy băng, bên trong hộp quà, một chiếc ví tiền màu đen, góc phải chạm nổi hai chữ tiếng anh QM, đơn giản lại không có bất kỳ nhãn hiệu hay logo nào khác, thấy sao cũng giống là do cô tự mình làm ra.

Nhìn cái ví tiền này, anh đột nhiên cảm thấy ấm áp, đồ cô tự làm, so với bất cứ thứ gì có thể mua được bằng tiền đều trân quý hơn!

Nhớ tới lời cô nói hôm sinh nhật, đời này cô chỉ vì ba người đàn ông mà thiết kế y phục, một là ún, một là anh, và cuối cùng là con trai của mình.

Nhưng nếu đời này chỉ có ba người, như vậy cả đời anh cũng thật sự hạnh phúc.

Bên ngoài bàn làm việc, Văn Khâm an tĩnh nhìn người đàn ông đối diện, hình như vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy boss dịu dàng như vậy, gương mặt ngập tràn hạnh phúc, nhìn như vậy hẳn cảm thấy giống như đã xa cách mấy đời.

Chỉ là một cái ví tiền cũng có thể khiến boss vui vẻ như vậy, trừ người tặng quà không phải có quan hệ bình thường, sợ rằng bên trong còn có ẩn tình khác thôi!

Nghiêng người, Dịch Khiêm từ trong ngăn kéo lấy ra mấy tờ ngân phiếu, ngẩng đầu nhìn Văn Khâm, “Chốc nữa đổi cho tôi một chút tiền lẻ mang vào.”

“Vâng!” Boss lại đưa ra yêu cầu như vậy, lúc này hẳn mới cảm thấy, boss của hắn giống như đàn ông bình thường.

Bình thường trên người boss chỉ có một chiếc thẻ, cho dù là ăn cơm hay xã giao đều cả thẻ thanh toán, phần lớn cũng không cần lấy giấy tính tiền, có thể nói, ngay cả tiền lẻ trên người boss cũng không có một phần.

Hôm nay có người tâm tư thân cận tặng boss một chiếc ví tiền, về sau boss có thể giống như người bình thường, cùng thể nghiệm những cái chưa từng trải qua của cuộc sống, những thứ này, sợ rằng đều thuộc về công lao của cô gái kia!

Văn Khâm vừa mới đi ra, điện thoại di động trên bàn liền vang lên, liếc nhìn dãy số trên điện thoại, anh chậm rãi nhận: “Ừ, thế nào?”

Bên kia truyền đến giọng nói của người quản lý tiệm bánh ngọt, “Boss, trong tiệm mời một đầu bếp của Áo đến, mới làm ra một chiếc bánh socola hạnh nhân, người xem, có cần đưa qua cho Úc tiểu thư một phần không?”

Chau mày, anh nhớ lại tên chiếc bánh, không khỏi hỏi ngược lại một câu: “Imperial – torte (thăm hỏi ngọt ngào)?”

“Đúng ạ!”

“Vậy ông đưa một phần qua cho cô ấy, địa chỉ tôi sẽ chuyển qua cho ông.”

“Vâng!”

Lúc nhận được bánh ngọt mà Dịch Khiêm nhờ người đưa tới, Úc Tử Ân đang đấu tranh với bản thảo thiết kế mới, mỗi khi phiền lòng, hoặc lúc nôn nóng, cô liền muốn ăn một chút gì, vừa vận kho lúa trong ngăn kéo trống rỗng, trong lúc mẩu chốt lại đưa đồ tới, không khác gì cây cổ cứu mạng cho cô!

Nhìn logo trên chiếc hộp, cô khẽ cười, cầm điện thoại, ôm bánh ngọt tới ban công bên ngoài phòng giải lao, tìm số gọi tới bên đầu bên kia.

Bên kia điện thoại, người nào đó phải một lát mới nhận điện, giọng nói nhàn nhạt truyền xuyên qua điện thoại: “Ừ, sao vậy?”

Nhất là một chữ “Ừ” lười biếng kia, nghe được khiến cô cảm thấy mình giống như bị rút sạch hơi sức, cả người mềm nhũn, giống như không xương.

“đã nhận được bánh ngọt, cảm ơn!” khẽ híp mắt, cô cười nhẹ, “Quà tặng có thích không?”

“Ừ, thích sao lại nghĩ đến tặng ví cho anh vậy?” đối với vấn đề này anh lại rất tò mò.

96. Chương 96: Nàng Dấu Xấu Luôn Phải Thấy Cha Mẹ Chồng!

“Bánh ngọt đã nhận được, cảm ơn!” khẽ híp mắt, cô cười nhẹ, mặt mày đều nhàn vui sướng vì nhận được quà tặng, “Quà tặng có thích không?”

“Ừ, thích, chỉ cần là em đưa anh đều thích, chỉ là, làm sao em lại nghĩ tặng cho anh ví tiền đây?” vấn đề này anh rất tò mò, bình thường xã giao hoặc mời khách dùng cơm nếu là anh thanh toán thì đều ký set hoặc cà thẻ.

Quanh năm suốt tháng, trên người anh rất ít khi có tiền mặt, hơn nữa bình thường cũng không có sở thích hút thuốc hoặc ham mê uống rượu, chỗ cần phải sử dụng đến tiền mặt lại càng ít, ví tiền càng không cần dùng, nếu không phải cô tặng vật này cho anh, chỉ sợ anh cũng không nghĩ đến đi đổi tiền mặt.

“Gần đây quan sát mới phát hiện, anh chính là loại nhân vật điển hình, nói cách khác, sử dụng tiền mặt rất ít, nghe nói loại nhân vật này lúc tiêu tiền có tâm lý rất kỳ quái, giống như khi cà thẻ hết 1 triệu tệ thì sẽ không có chút nhức nhối, nhưng nếu lấy tiền từ trong ví ra ngoài thì tâm tình lại hoàn toàn khác nhau! Cho nên tặng ví tiền cho anh có hai mục đích, thứ nhất, chính là để cho anh cũng trải qua một cuộc sống như những người đàn ông bình thường, mặc dù em hiểu rõ anh không phải thiếu tiền, nhưng đây cũng là một loại trải nghiệm cuộc sống! Nếu không, anh cứ luôn giống như là người không dính phải khói bụi trần gian, em lại rất tục tĩu bình thường, sẽ khiến em cảm thấy em và anh có khoảng cách quá xa! Về mục đích thứ hai, ừ, chính là để cho anh hiểu được thế nào là cần kiệm đó, xài tiền bậy bạ về sau làm sao nuôi nổi gia đình nha!”

“Ừ, cái chủ ý này không tệ, nhưng mà ở mục đích thứ hai, Ân Ân , việc này chẳng lẽ không phải là trách nhiệm của em sao? Em hiểu được tiết kiệm cho gia đình là được, em nắm trong tay quyền lực tài chính trong nhà thì đồng nghĩa với việc là gián tiếp nắm trong tay ví tiền của anh, đây không phải là một công đôi việc sao?”

Thời điểm thích hợp thì nên biểu đạt tình ý, anh vẫn cùng cô mập mờ, cô là con đà điểu, chính là muốn nhắc nhở cô, kéo cổ cô ra ngoài một chút, nếu không cô sẽ không biết người khác đối với cô có tâm tư gì.

“Điều này cùng với em có quan hệ gì chứ! Đây không phải là trách nhiệm của bà xã anh sao?!”

“Nếu là trách nhiệm của bà xã anh, vậy trước tiên em cần phải học thế nào là tiết kiệm quản lý gia đình đi!”

“...” người bên kia trước giờ phút này hình như vẫn chưa bình tĩnh đối với ý tứ trong lời nói của anh, sững sốt một lúc lâu vẫn không mở miệng, đợi đến khi hiểu được, cô không khỏi nùng nịu, “Thật là ghét! Em không nói với anh nữa! Anh làm việc của mình đi!”

Nói xong, không đợi anh lên tiếng, cô đã cắt nhanh điện thoại.

Cầm điện thoại, Dịch Khiêm khẽ mỉm cười, trêu chọc con mèo nhỏ cũng tốt, để cho cô ấy có chút tính cảnh giác, nếu không đặt cô bên cạnh Lam Mộ Duy quá nguy hiểm.

Nhớ tới tính toán của mình, anh không khỏi nắm chặt điện thoại, chọn thời gian thích hợp, anh phải mang cô đến bên cạnh, nếu không lấy tình cảnh bây giờ của cô cũng không thích hợp tiếp tục làm việc ở Thụy Nhĩ.

Hoặc là, để cho cô đi quản lý Thụy Nhĩ cũng tốt, chỉ sợ có người không muốn dưới cấp của cô.

Trở lại phòng họp, quản lý cao cấp các lãnh vực rồi rít nhìn về phía bóng dáng đag ngồi ở ghế chủ tịch, ở hội nghị quan trọng đột nhiên boss rời đi nghe điện thoại, chuyện này chưa từng có trước đây, nghĩ tới xì căng đan hôm nay trong công ty lan truyền trên mặt boss xuất hiện nụ cười, nói như thế, tâm tình của boss thật sự rất tốt!

“Hội nghị tiếp tục!” Ngồi trở lại vị trí, Dịch Khiêm hơi quét mắt nhìn các quản lý đang nhìn vào mình, lật tài liệu trong tay, “thư ký Văn, anh tiếp tục.”

“Dạ, boss!”

Ngồi trên ban công, Úc Tử Ân đỏ mặt trừng mắt nhìn chiếc bánh ngọt một lúc lâu, nghiêng răng cuối cùng mới cầm nĩa lên giải quyết, bên tai loáng thoáng lời thổ lộ của ai đó khiến cho người ta phải đỏ mặt tim đập thành thịch, khóe môi cũng không tự giác mà giương lên.

Hương vị ngọt ngào của chiếc bánh socola hạnh nhân dần dần nhập vào trong lòng, sự nóng nẩy trong tâm tình cũng dần dần bình thường, đều nói ăn ngọt có thể khiến cho người ta vui vẻ, lời này quả thật là không sai.

Ngay phút Lam Mộ Duy bước vào phòng giải lao kia, nhìn thấy chính là tình cảnh như vậy, không khỏi dừng bước.

Bóng dáng yên tĩnh ngồi trên ghế ban công, từ góc độ hẩn nhìn sang, liền nhìn thấy gò má tràn đầy sự thỏa mãn và dịu dàng mà hẩn chưa từng thấy qua, giờ phút này hẩn có chút hiểu, cũng không phải là cô gái xinh đẹp khêu gợi khiến cho người ta động tình mà giống như cô vậy lơ đãng lộ ra ngoài một chút phong vị lưu luyến dịu dàng mới đáng để cho đàn ông phải động tình tới tận tâm can.

Nghĩ đến từ khi trở về đến bây giờ cũng được một khoảng thời gian, mỗi lần cô và hẩn chạm mặt, ngoài sự lạnh lùng, cô chính là cố ý né tránh và bài xích hẩn, hẩn biết trong lòng cô còn hận hẩn, mà hẩn tự mình còn hiểu rõ ràng hơn, cô đối với chuyện nào đó đều rất cố chấp, cho nên luôn không dám làm liều động tới vấn đề cô không đối mặt, sợ sẽ mang lại tác dụng ngược, khiến cho hẩn không còn cơ hội đứng bên người cô một lần nữa.

Giống như không muốn phá hỏng thời khắc này, hẩn chậm rãi xoay người rời đi, thuận tay đem cửa phòng giải lao đóng lại.

Vừa đến giờ tan việc, Úc Tử Ân liền không chờ đợi chạy ra ngoài, Hạ Khương Tuyết lúc này vừa vịn ra khỏi phòng, nhìn thấy cô dáng vẻ vội vàng liền hỏi, “Ân Ân, gấp như vậy là có việc gì à?”

“A, tổng giám, bây giờ không phải là đã hết giờ sao?”

“Đúng vậy, nhưng bình thường cô đều là người rời công ty cuối cùng, hôm nay sao lại sớm như vậy? có việc gì thế?”

“Không có việc gì đâu, cùng...cùng bạn bè ăn cơm thôi!” do dự một chút, cuối cùng cô vẫn sửa miệng lại, hai chữ bạn trai thật sự không thích hợp nói ra lúc này.

Từ sự do dự trong lời nói của cô, Hạ Khương Tuyết hiểu được ý của cô, khẽ cười, “Tự cô nên cẩn thận một chút, chuyện cuộc thi thiết kế cũng nên bắt đầu chuẩn bị, trong khoảng thời gian này nên chú tâm vào công việc.”

“Ừ, tôi biết rồi! Vậy...tôi tan việc trước! Thứ hai gặp lại!” khoát tay, cô xoay người đi tới phía thang máy.

Mới vừa xuống tới lầu 1, điện thoại trong túi vang lên, cô nhìn một chút, vội nhận điện thoại, giọng đàn ông trong sáng từ bên kia truyền tới, “Cháu Ân Ân...”

“Ồ, chú nhỏ Thẩm, khách quý khách quý nha! Ngài đây sao lại gọi điện thoại cho cháu thế này?!” nghe thấy âm thanh nhạo báng từ bên kia, cô cũng cười đều đáp trả lại!

“Chú nhỏ đây là nhớ cháu mà, gọi điện hỏi thăm cũng không được sao?”

“Thẩm công tử như anh ngày ngày đắm mình trong hương dụ dàng còn có thể nghĩ tới cháu sao? Hôm nay “đặc biệt” tới thăm cháu, có phải là đã bắt được cô gái khiến cho chú phải nhảy chân vào nắm mồ chôn thân rồi phải không? Tính toán muốn hoàn lương sao, tìm cháu để uống rượu mừng à?”

“Chắc chắn, miệng lưỡi của cô đúng là không tha cho người ta mà! Tôi đây là phong lưu, không phải là hạ lưu đâu! không kì kèo với cô nữa, ngày mai thứ bảy, tới Bắc Kinh một chuyến đi, không phải cô luôn muốn xem triển lãm tranh sao? Ngày mai bạn của tôi có khai trương một triển lãm, cái dây ghế thần thánh kia, tôi không thể mang theo những cô gái kia tới được, cho nên...”

“Cho nên anh tìm tôi đến cứu hỏa à? Nhưng nước xa không cứu được lửa gần, không phải anh cũng hiểu sao thiếu gia?”

“Dù sao cũng không phải việc gấp, ngày mai cô cũng không cần phải đi làm, vừa lúc tới đây một chuyến mà thôi, nhóc con, đừng nói ngay cả chuyện này cũng không giúp chứ?”

“Tôi không nói không giúp anh!” Nhớ tới Dịch Khiêm ngày mai cũng muốn về Bắc Kinh, vậy thì thật tốt, cùng nhau đi.

“Vậy thì tốt, tôi coi như cô đồng ý, ngày mai mấy giờ mới lên máy bay, muốn tôi ra đón không?”

“Miễn đi, anh nhất định rất bận, tôi cũng không dám phiền anh địa giá! Đến Bắc Kinh tôi lại điện thoại cho anh vậy!” quay đầu lại, cô đã nhìn thấy chiếc xe đang lái về phía này, vội vội vàng vàng nói mấy câu sau đó liền cúp điện thoại.

đi tới, mở cửa ngồi lên ghế phụ, quay đầu nhìn người ngồi ở tay lái, một thân sơ mi trắng quần âu đen, khó nhìn được dáng vẻ hờn nhàn sau khi tan việc của anh, không thể nín được cười, “Hôm nay anh thật đúng giờ, em nhớ anh tan tầm trễ hơn em nửa giờ mà, hôm nay là lên về sớm sao?”

“Anh lên về sớm, ngoại trừ Văn Khâm có trách cứ vài câu, sẽ có ai dám có ý kiến sao?” khởi động xe, anh lái xe từ cửa công ty về phía đường lớn.

Xe dần dần biến mất trên xa lộ, cửa lớn công ty, Lam Mộ Duy nhìn bóng xe đi xa, trong đầu làm sao cũng không đuổi được bóng dáng khẩn cấp của Úc Tử Ân vừa nãy, không khỏi cười khổ một tiếng, chìa khóa xe nắm trong tay bởi vì dùng sức khiến cho lòng bàn tay ần ần đau.

Có lúc, một chút tâm tư cô ấy cũng thể hiện trên mặt, cũng chỉ có nhìn thấy người mình thích mới có thể vội vàng như vậy, mà đã từng, vội vã như vậy, vui vẻ như vậy, vẻ mặt phong phú như vậy, cũng chỉ thuộc về mình hẳn.

Vậy mà hôm nay, cũng đã thuộc về người đàn ông khác.

“Phải nha, anh là boss mà!” thắt dây an toàn, cô liếc nhìn anh một cái, “ ngày mai mấy giờ anh phải bay đi Bắc Kinh? Vé máy bay đã đặt rồi hả?”

“Ừ, sao vậy?”

“Ngày mai em cũng muốn đi Bắc Kinh.” cô nháy mắt nhìn anh, một lúc lâu mới thả ra một câu như vậy.

“Ừ, chúng ta cùng nhau đi, trở về anh sẽ bảo Văn Khâm đặt lại vé máy bay.” Dừng một chút, anh mới nhớ tới chuyện chính, “khách sạn cũng không cần đặt, em ở chỗ anh đi, dù sao cũng chỉ có hai ngày.”

“em không thể ở khách sạn sao? Sao lại muốn ở nhà anh? Anh không phải về nhà à?”

“Anh là về nhà, em và anh cùng nhau về gặp người lớn cũng không sao.” Anh vốn có tính toán như vậy, chỉ sợ làm cho cô sợ, vẫn kéo dài tới bây giờ mà thôi.

“không được, em theo anh về, nếu làm cho ba mẹ anh sợ thì sao? Em không gánh nổi trách nhiệm này đâu!” đùa gì thế, gặp người lớn, bây giờ trong lòng cô còn chưa hề chuẩn bị gì, cũng chưa từng nhắc tới cái vấn đề này, anh lỡ mồm nói ra như vậy, cô chỉ cảm thấy anh đang đùa giỡn cô!

“không sao, anh sẽ gánh! Con dâu xấu thì vẫn luôn phải gặp mẹ chồng đấy!” Quay đầu, anh liếc nhìn cô gái đang nguy trang thành con nhím không thể nín được cười.

“...Anh là đang ám chỉ em xấu xí sao?!” có lòng không muốn đối mặt với vấn đề này, cô khẽ cắn răng nhìn anh chằm chằm, suy tính làm sao để ngăn lại vấn đề.

không muốn đem cô ép bức vội vã như vậy, anh khẽ cười, dịu dàng trấn an, “Anh cũng không nói như vậy, em đã tạm thời không muốn gặp, vậy thì hôm khác đi!”

Thời gian đến ngày sinh nhật của ông nội vẫn còn, trong khoảng thời gian này, anh nhất định phải diệt trừ những chướng ngại ngăn trở, như vậy mới có thể quang minh chính đại mang cô trở về nhà họ Dịch.

97. Chương 97: Năm Tay Sẽ Không Buông!

Trong khoang hạng nhất, nữ tiếp viên với nụ cười thân thiết thỉnh thoảng tới đây hỏi thăm Dịch Khiêm có cần gì hay không, phục vụ vô cùng nhiệt tình, thật khiến cho Úc Tử Ân có chút không biết nói gì.

Cũng trách anh so với người khác quá mức ưu tú, mặc dù anh đã mở miệng ám hiệu bạn gái ở bên cạnh rồi, nữ tiếp viên xinh đẹp vẫn không chết tâm mà vút loạn mị nhãn bưng trà dâng nước, hơn ba tiếng hành trình, lại khiến Úc Tử Ân cảm thấy giống như 30 tiếng vậy.

Sớm biết như vậy, cũng không cùng anh đi Bắc Kinh!

Nữ tiếp viên vừa đi, Úc Tử Ân không nhịn được nhạo báng người bên cạnh, nghiêng gương mặt cười đến cứng ngắc, “Dịch thiếu, cô tiếp viên vừa rồi thật là xinh đẹp như hoa, anh không suy tính nhét vào hậu cung sao?”

Từ trong tập tài liệu ngẩng đầu lên, Dịch Khiêm quay đầu nhìn cô gái xinh đẹp có chút khiêu khích bên cạnh, cười ồm ồm một tiếng, ánh mắt nổi lên một tầng thâm ý, “Muốn đem cô ta nhét vào hậu cung, không phải trước tiên cũng phải có sự đồng ý của hoàng hậu nương nương sao? Em bây giờ là đứng đầu hậu cung, anh thật sự muốn hỏi một chút, hoàng hậu nương nương tích cực thay anh mở rộng hậu cung như vậy, chẳng lẽ không hề sợ bị thay thế?”

“...” cái vấn đề này, cô chưa từng nghĩ đến, chỉ là theo bản năng đùa giỡn chút thôi, lại không nghĩ anh lại phản kích, trực tiếp khiến cho cô một chiều không thể tránh được.

Cô không nói, anh cũng rất kiên nhẫn chờ đợi, giống như đang đợi một cái đáp án, giống như những chuyện khác, luôn đợi cô thấy rõ tâm tư của mình.

Nhìn anh chằm chằm một lúc, cho đến khi cổ cảm thấy có chút đau nhức, cô mới chợt hiểu, lúng túng quay đầu, “Chuyện đó có gì đáng sợ, chỉ cần anh có ý trên người em thì còn sợ bị người khác đoạt quyền sao? Nhưng nếu tâm ý anh không ở đây, bị thay thế, em cũng tự nhiên chấp nhận.”

Giống như Diệp Tư Mẫn vậy, khi Lam Mộ Duy còn yêu cô, cho dù cô ta dùng mọi cách lấy lòng, dùng mọi cách thị uy hay miệt thị sự tồn tại của cô thế nào thì cũng không chút lay động được vị trí của cô, cho đến khi sự kiện kia xảy ra...

Yên và hận, cô luôn phân biệt rõ ràng, mặc dù cô không làm được việc “cầm lên được thì bỏ xuống được” nhưng ít nhất cô cũng sẽ không giống người khác cứ dây dưa dài dòng như vậy, cho nên Sở Tiểu Ninh đều nói cô máu lạnh, so với tác giả như cô ấy thì còn máu lạnh và lý trí hơn.

Thật ra thì cũng không phải là cô lý trí, mà có lúc cô thật sự quá lười, hay là nói, người có thể chân chính hiểu được tâm tư của cô không nhiều lắm, mà người không biết chính là không hiểu, cô có nói thêm cũng vô ích, ngược lại, sống không tìm không phối, so với sống trong khổn khổ của tình yêu thì càng thêm sung sướng.

Câu trả lời của cô khiến cho anh rơi vào trầm mặc, trong khoảng hạng nhất nhất thời yên tĩnh lại, cũng không ai nói gì nữa.

Khi xuống máy bay, Dịch Khiêm cầm lấy tay của cô, dắt cô từ trên máy bay xuống, giữ bàn tay mềm mại trong tay mình, lúc này anh mới từ trong thần thái lạnh bạc của cô tìm được chút cảm giác an tâm.

“Ân Ân, anh không phải Lam Mộ Duy, nếu đã nắm tay nhau, anh sẽ không dễ dàng buông tay!”

Đây là trước lúc lên xe, khi anh thay cô mở cửa xe, nói ra một câu, lại khiến cho lòng cô gợn sóng khi mới vừa bình tĩnh lại.

Lần này là anh mang theo Úc Tử Ân cùng nhau về Bắc Kinh, việc này so với cảm giác về nhà trước kia không giống nhau, giống như một góc thiếu sót ở tổng lòng được lấp đầy, rốt cuộc hạnh phúc như vậy thật sự rất thỏa mãn và tự hào.

Tài xế tới đón Dịch Khiêm là do anh Tư phái tới, đối với người trong nhà anh, cô đều hiểu rõ, ngoại trừ Lam Mộ Duy là cháu ngoại bên ngoài của anh, một người nữa chính là cô bé Dịch Noãn kia.

Từ chỗ bạn hữu bên cạnh anh cô biết, Dịch gia là một gia tộc giàu sang, từ trưởng bối đến tiểu bối trong nhà, đều là quân nhân chân chính hay thương nhân, là một gia tộc tổ hợp của thương – chính – quân, ở kinh thành mạng lưới quan hệ có thể nói là khó gỡ, một gia tộc hào môn lớn như vậy, cũng không phải để ột cô gái có gia cảnh bình thường nhỏ bé như cô có thể tưởng tượng được.

Hào môn luôn nặng vấn đề môn đăng hộ đối, giống như mẹ Lam Mộ Duy đã từng phản đối cô và hấn ta ở chung một chỗ vậy, có lẽ giữa cô và Dịch Khiêm trong tương lai cũng sẽ có kết quả như vậy chăng?

Giống như kết quả nhất định sẽ như vậy, sao cô lại có thể không chút nào kiêng kỵ mà yêu một người như anh?

Yêu rồi tổn thương, cô sợ rằng sẽ không chịu nổi đau đớn như vậy nữa.

Quay đầu, cô nhìn người bên cạnh, thử dò xét, “Bây giờ anh không phải là muốn dẫn em về nhà chứ?”

“Không phải em không muốn sao, anh nói rồi anh sẽ không miễn cưỡng em. Dẫn em đi mua sắm vài đồ dùng trong phòng, sao có thể để em uất ức ở lại khách sạn, đúng không?” quay đầu, anh cười nhẹ nhàng, nắm tay cô chặt thêm vài phần, “Về sau, đi cùng với anh không cần để ý như vậy, em chỉ cần làm chuyện em muốn làm là được rồi, biết không?”

“Ừ.” Khẽ gật đầu, cô quay đầu đi, nhưng trong lòng lại bình thường lại mấy phần.

Chỗ ở là bất động sản dưới tên của Dịch Khiêm, sự xa xỉ của anh cô cũng không hoài nghi, nhưng khi nhìn thấy phòng ốc hoa lệ trước mắt, cô vẫn kinh ngạc một phen.

Giá cả nhà đất ở thủ đô cao đến chắc lưỡi hít hà, mà anh vẫn chịu dùng một số tiền lớn đi mua một căn nhà, vào giờ phút này, cô càng không dám tưởng tượng phòng ốc dự phòng ở hồ Thánh Sơn có chi phí là bao nhiêu.

“Hai ngày nay em ở lại đây đi, đây là chìa khóa, anh đã kêu người thu dọn phòng cho em xong rồi, em muốn ở đâu liền tự chọn, em thấy thoải mái là được rồi, bây giờ anh phải về nhà một chuyến, đến nơi anh sẽ gọi điện thoại cho em? Sao?”

“Được, anh bận thì cứ đi đi! Em cũng có chuyện ra ngoài một chuyến, tối nay lại cùng nhau ăn cơm nhé!”

“Ừ, đi ra ngoài thì phải cẩn thận một chút.” Dặn dò mấy câu nữa, anh mới xoay người đi ra ngoài.

Mang hành lý đơn giản lên lầu, cô mở mấy phòng nhìn một chút, đầu tiên là phòng ngủ chính, bày biện theo phong cách Hàn pha trong đó vài phần hơi thở nam tính, cô liền liếc nhìn ra ngoài cửa, mặc dù anh nói cô có thể tùy tiện chọn một gian phòng, nhưng cô cũng không thể chiếm lấy phòng ngủ của anh chứ? Việc này nếu anh nghĩ sai cho cô, thì làm sao có thể giải thích chứ!

Sau khi nhìn thêm mấy căn phòng khác, cô cuối cùng chọn một căn giống như phòng khách, đặt hàng lý xuống, nhanh chóng sửa sang lại một chút, còn chưa kịp nghỉ ngơi liền nhận được điện thoại gọi tới của Thẩm Công tử, hấn trực tiếp hỏi cô đang ở chỗ nào.

Ngồi trên ghế quý phi, Úc Tử Ân miễn cưỡng trả lời một câu, “Đến Bắc Kinh, nói cho tôi biết thời gian và địa điểm, tôi sẽ đến đúng giờ.”

“Vậy sao được chứ, để cho cô từ xa xôi đến giúp tôi, đúng lễ đãi khách cũng nên để tôi qua đón cô chứ! nói cho tôi biết địa chỉ! Ở khách sạn nào đấy?”

“Tôi không có ở khách sạn, ở nhà bạn, anh cứ nói địa chỉ của anh, tôi đi đến tìm anh vậy!” Dù sao đây cũng là nơi có nhân của Dịch Khiêm, cô không tiện để Thẩm Đình Dương đến, tránh đến lúc đó phải giải thích không tiện lại phiền toái hơn.

“Vậy thì tốt, đợi lát nữa tôi sẽ nhắn địa chỉ cho cô, nhớ ăn mặc xinh đẹp chút nha, thời gian là hai giờ chiều, chờ tôi về! Gia đình không có thói quen đợi người đâu đấy!”

“đã cầu cạnh rồi mà còn đòi hỏi nữa sao! Biết rồi, tôi sẽ đến đúng giờ!” Im lặng trợn mắt, Úc Tử Ân khẽ thở dài, trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn đồng hồ, cũng đến giờ, nên chuẩn bị cơm trưa, Dịch Khiêm mới vừa về nhà, chắc chắn buổi trưa anh sẽ không tới chỗ cô ăn cơm, suy nghĩ một chút, cô xoay người xuống lầu vào phòng bếp tìm kiếm.

Trong tủ lạnh đầy đủ mọi thứ, trên bồn rửa là các dụng cụ làm bếp, nhìn thật sự không giống là không có người ở.

Sau khi ăn tùy tiện một chút, cô liền tắm rửa sạch sẽ thay xong lễ phục và trang điểm trang nhã đi ra ngoài, sắp xếp một chút, suy nghĩ đường Bắc Kinh xe cô rất hỗn loạn, cô chỉ có thể ra ngoài sớm một chút.

Gọi xe chạy đến địa điểm, lấy điện thoại gọi cho Thẩm Đình Dương, thiếu gia như hán cũng đủ thân sĩ, tự mình xuống lầu đón cô, thấy cô, hán không khỏi ngẩn người, tiếp theo là cười tà ý. “cô gái nhà ta hôm nay thật là xinh đẹp!”

“Cái gì mà nhà anh, đừng có kéo thân thích loạn!” một chậu nước dội xuống trực tiếp dập tắt nhiệt tình của Thẩm Đình Dương.

Khẽ ngược mắt, cô tùy ý quan sát người trước mắt một chút, một thân tập trang màu đen trên bóng dáng cao lớn, đem một nhất biểu tình nhân tài càng thêm anh tuấn tiêu sái, tuy nói về vai vế cô phải kêu hán một tiếng chú nhỏ, nhưng người này cũng chỉ lớn hơn cô 5 tuổi mà thôi, bên trong vẻ anh tuấn lãng mang theo vài phần mị lực thành thực của đàn ông, nhất là đôi mắt nhìn như bất cần đời nhưng lại ngập tràn thâm ý, dù là cô gái nào bị hán nhìn một cái, cũng sẽ không kìm hãm được mà liêu xiêu đối với anh.

một hoa hoa công tử, dùng trên người hán lại chính là thành... phong lưu mà không hạ lưu...

“Được rồi! Hôm nay cô là bạn gái của tôi, tôi không ngại trở thành bạn trai một ngày của cô đâu! Hôm nay chúng ta cùng một thể hệ, gia không chiếm tiện nghi của cô.”

“Anh cũng nên đóng vai trưởng bối với tôi khá hơn một chút, tránh cho đám hậu cung của anh coi tôi như tình địch! Nhiều như vậy, tôi không ứng phó được!”

“Xem cô kia, miệng đúng thật là không chịu thua kém ai.” Bất đắc dĩ cười cười, Thẩm Đình Dương sững ái nghiêng người đưa tay qua cánh tay của cô. “đi thôi, tôi đưa cô đi xem triển lãm.”

Bước lên, cô lễ phép kéo cánh tay của hán, cùng theo hán đi đến hội trường.

Tuấn nam mỹ nữ đến tự nhiên sẽ khiến cho người ta chú ý, mới vừa bước vào hành lang triển lãm, không ít khách đến dự đã chú ý đến bọn họ, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía bọn họ.

Quay đầu, Thẩm Đình Dương nói nhỏ với người bên cạnh, “Tôi có người bạn có chút cổ quái, lát nữa nếu có nói gì, tôi cũng nên chừng mực, chờ không để mặt mũi cho tôi!”

“Biết!” trường hợp này cô tự nhiên sẽ không gây phiền toái cho hán, như vậy không khác nào khác gây khó khăn cho chính mình, cô cũng không ngu như vậy!

“đi hướng này, hần đang ở phòng khách lớn!” mang theo cô đi về phía phòng khách lớn, trên mặt Thẩm Đình Dương vui vẻ, trên đường gặp người quen biết đều gật đầu một cái, đáng vẻ thật sự là rất hưởng thụ khi dắt người đẹp rêu rao khắp nơi.

Vậy mà, khiến Úc Tử Ân không nghĩ đến, cô lại đụng phải Dịch Khiêm ở nơi này!

đi lên trước, Thẩm Đình Dương vui mừng nhìn về bóng người đứng bên cửa sổ, lễ phép gật đầu một cái, “Mạc lão, chúc mừng, chúc mừng!”

“Tiểu Dương đến rồi!” Người đàn ông trung niên một thân màu trắng ung dung gật đầu, quay đầu nhìn cô gái bên cạnh hần, hơi quan sát một phen, hài lòng nheo mắt lại, “Hôm nay anh thật là đúng lúc đấy!”

“Hết cách rồi! Ân Ân nói không thể đến trễ!” nói xong hần nghiêng người, giới thiệu cô gái bên cạnh, “Đây là bạn gái cháu, Úc Tử Ân! Ân Ân, đây là Mạc Vân, Mạc lão tiên sinh!”

98. Chương 98: Trực Giác Của Đàn Ông!

“Hết cách rồi, Ân Ân nói không thể đến trễ!” Nói xong, hần nghiêng người, giới thiệu cô gái bên cạnh, “Đây là bạn gái cháu, Úc Tử Ân! Ân Ân, đây là Mạc Vân, Mạc lão tiên sinh!”

Nghe lời giới thiệu này của Thẩm Đình Dương, Úc Tử Ân quay đầu liếc sắc mặt của Dịch Khiêm, không khỏi chau mày, âm thầm bấm Thẩm Đình Dương một cái, trừng mắt cảnh cáo, nhưng ai biết có người quá mức hài lòng cơ bản không nhìn thấy ánh mắt ám hiệu của cô.

Bất đắc dĩ Úc Tử Ân suy nghĩ một chút, lúc này phải tự mình giúp mình mà thôi, lúng túng nhìn lại Mạc lão tiên sinh đang cười đầy thâm ý, lại liếc nhìn ánh mắt âm u lúc này của Dịch Khiêm, không khỏi cảm thấy tâm tình thật tốt, lời giải thích đến khóe miệng lại cứ như vậy mà nuốt xuống, “xin chào Mạc lão tiên sinh! cháu là Úc Tử Ân.”

Cô chỉ có thể tự giới thiệu mình như vậy, nếu thật dám trước mắt Dịch Khiêm nói cô là bạn gái của Thẩm Đình Dương, sợ rằng khi quay về mạng nhỏ của cô sẽ không còn, có một số việc cần phải chừng mực một chút mới là tốt, đạo lý này cô vẫn hiểu.

“Chào cô!” Mạc Vân hài lòng gật đầu, “đứa nhỏ Tiểu Dương lần này ánh mắt không tệ, Úc tiểu thư rất có phong thái của khuê tú vùng sông nước Giang Nam.”

“Mạc lão quá khen, cháu xác thực là lớn lên ở vùng sông nước, là người phương nam.”

“Nghe nói cô gái vùng sông nước giang nam dịu dàng, nhu hòa có thể khắc cương, thật sự hi vọng lần này đứa nhỏ Tiểu Dương có thể ổn định, lão và ba hần cũng ít lo, Tiểu Dịch, anh nói đúng không?” nghiêng người sang, Mạc Vân quay đầu nhìn người đàn ông ưu nhã bên cạnh, giống như đang hỏi ý anh.

Trầm mặc, Dịch Khiêm chậm rãi thu hồi tầm mắt, trên mặt vẫn là vẻ lười biếng, mỉm cười yếu ớt, “Mạc lão nói không sai, Thẩm công tử đã lăn lộn trong trăm phiền hoa, nếu có thể tìm thấy được một phiến lá thuộc vào mình cũng là duyên phận, quả thật nên ổn định. Chỉ là...”

Anh dừng một chút, ánh mắt thâm thúy nhìn cô gái bên cạnh Thẩm Đình Dương đag không tự chủ mà rụt lại cổ, nhẹ cười cười, mấy phần nghiêm túc mấy phần không, “chỉ là, cậu ấy hình như là tìm nhầm người.”

“...” nghe vậy, Thẩm Đình Dương cùng Mạc Vân liếc nhìn nhau, cuối cùng nhìn về phía Dịch Khiêm, hình như không hiểu lời này của anh là có ý gì.

“Tìm nhầm người? Nghe ý tứ của Dịch thiếu, chẳng lẽ anh cảm thấy Ân Ân không xứng với tôi hay là tôi không xứng với Ân Ân?” chau mày, Thẩm Đình Dương cười như không cười nhìn về phía Dịch Khiêm, người đàn ông này là người của Dịch gia, ôn hòa hơn so với những người khác trong nhà, tuy nhiên làm việc lại rất khiêm tốn nhưng cũng không giấu được hào quang xuất chúng tuyệt, lúc bình thường đều ở thành phố C, hôm nay xuất hiện trong triển lãm tranh thật sự là hiếm thấy!

“Cái này không liên quan đến xứng hay không xứng, tôi chỉ trần thuật lại một sự thật mà anh không biết mà thôi.”

Đợi Thẩm Đình Dương bưng tỉnh, đang lúc muốn mở miệng hỏi anh có ý gì thì lại nghe được Dịch Khiêm ôn nhu gọi cô gái bên cạnh hẳn một tiếng, “Ân Ân!”

Chỉ một câu nỉ non êm ái khẽ gọi, lại khiến cho Úc Tử Ân kéo tay Thẩm Đình Dương nói lỏng ra, Thẩm Đình Dương sững sờ, ngược mắt nhìn về phía người đàn ông vẫn dịu dàng ôn nhã như vậy, mơ hồ đánh hơi được mấy phần nguy cơ.

“Ân Ân, cô ấy là bạn gái của tôi, không phải anh.” Ném ra một câu, anh chậm rãi đi tới bên cạnh Úc Tử Ân, đưa tay qua cầm lấy tay cô kéo cô về bên cạnh mình, bá đạo che chở ngay chính trong phạm vi của mình.

“Anh...hai người...” Thẩm Đình Dương sững sờ, nhưng khi nhìn về phía Dịch Khiêm, lại nhìn một chút đang lúng túng Úc Tử Ân, trong lúc nhất thời hình như không biết phải làm gì, “Ân Ân, đây là chuyện gì đang xảy ra?”

“Ặc, việc này...chú nhỏ, tôi cảm thấy anh nên nói thật với Mạc lão thì tốt hơn, vận số hôm nay của anh thật sự không được, tôi cũng không ngờ lại ở chỗ này lại gặp anh ấy!” quay đầu, cô nhìn ánh mắt có chút nhu tình của Dịch Khiêm, “Anh ấy đúng là bạn trai cháu, Mạc lão thật xin lỗi, cháu đây vô ý đã mạo phạm, là chủ ý cùi bắp của chú nhỏ cháu xuất ra ạ!”

“Chú nhỏ?” Nghe xưng hô này của Úc Tử Ân, Mạc lão hình như cũng không hề để ý đến ý tốt lừa gạt của hai người, chỉ hiểu kỳ quan hệ giữa bọn họ, “Cái tên này đi đâu nhặt được một cháu gái vậy hả? lão sao lại không biết?”

“Mạc lão, là như vậy ông cụ nhà họ Úc cùng với lão gia tử nhà cháu trước đây là bạn hữu, vừa mới nhìn rõ quan hệ, luận vai vế, cô gái này phải gọi cháu là một tiếng cậu nhỏ, hôm nay nếu không phải ngài đây có khai trương triển lãm tranh, lại muốn cháu không được mang những cô gái không đứng đắn tới, mấy cô gái trong tay cháu ngài đây lại nhìn không thuận mắt, cháu chỉ có thể tìm cô gái nhà mình mà ứng cứu, mong rằng Mạc lão đừng nóng giận! Chúng cháu thật sự không phải cố ý lừa gạt người!”

Sớm biết hôm nay lại xui xẻo như vậy, hẳn cũng không cần từ nơi xa tìm cô gái này mà cứu nạn giang hồ, tùy tiện tìm một người bị chê cũng được, cũng tốt hơn là tình huống lúc này.

“Được rồi, được rồi, nếu cô gái này là bạn gái của Dịch thiếu, cũng là một chuyện vui!” Nghe hẳn giải thích không, Mạc Vân quay đầu nhìn hai bóng người đàng gần bó gối với nhau, nhìn kỹ một chút cũng cảm thấy trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi, không thể nén được cười, “Tiểu Dịch, cô gái này ba mẹ anh đã thấy chưa?”

“Vẫn chưa ạ, ngài là người đầu tiên!” Nói chuyện cùng ông, Dịch Khiêm thu hồi lại vẻ lười biếng thường thấy, lại thêm vài phần tôn kính, “Cô nhóc này lại gây chuyện, cháu thay cô ấy xin lỗi với ngài.”

“Không sao, nếu không phải bạn gái của Tiểu Dương, bạn gái của anh lão cũng thấy vui mừng! lão thật mong đợi hai người nhanh thành gia một chút!” Mạc lão cười ha ha, trong giọng nói đều là sự quan tâm và dặn dò của trưởng bối đối với con cháu, “Tiểu Dương à, chuyện lần này xem như nể mặt mũi của Tiểu Dịch, lão cũng không so đo với anh, lần sau không cần lại mang người khác đến gạt lão, không bản lĩnh thì phải tự chịu, cũng không phải không có cô gái nào hợp với anh!”

“Dạ, lời của ngài cháu đã nhớ kỹ rồi!” quay đầu, Thẩm Đình Dương im lặng trợn mắt nhìn Úc Tử Ân một cái, Úc Tử Ân cười cười, cũng không khách khí trợn mắt ngược lại.

“Vậy thì tốt, mấy người trò chuyện đi, lão đi gặp những người khách khác!”

Mạc lão vừa đi, Thẩm Đình Dương liền nhịn không được trách cứ, “Bị cô hại chết, hỏng việc nhiều hơn là thành công!”

“Chuyện này thật tốt mà, ai cho anh vừa mở miệng đã nói đây là bạn gái anh chứ, nếu anh nói là bạn bè, Dịch thiếu không chừng sẽ để cho anh mặt mũi, anh cứ như vậy quang minh chính đại đập lên mặt mũi của anh ấy, anh ấy làm sao có thể cho anh bậc thang mà xuống chứ!”

Chuyện này từ lúc bắt đầu chính là từ cái chủ ý cùi bắp của hắn mà ra, trên đường Dịch Khiêm nhảy ra chém giết khiến bọn họ không kịp ứng phó mà thôi, hiện tại tất cả đều vui vẻ rồi, thiếu gì này còn so đo cái

gì chứ?

“Ồ, còn chưa gả cho người ta đấy, vào lúc này lại đưa tay giúp đỡ anh ta! cô nhóc, chú đây luôn luôn là kim khâu, chọn bạn trai phải cẩn thận, chớ lại tự đâm vào lỗ trên người mình, đau không làm cô chết nhưng cũng đủ làm cho cô khóc ngất!”

Lúc nói lời này, ánh mắt hần nhìn Dịch Khiêm nhiều hơn mấy phần nghiêm túc, mấy phần thâm trầm.

Chuyện Lam Mộ Duy năm đó hần cũng biết, cũng bởi vì vậy, cô có bạn trai hần mới thật cẩn thận, chỉ sợ cô lại gặp phải người không tốt, người cuối cùng bị thương chính là cô!

“Tôi biết rõ...” nhắc nhở của hần, cô sao lại không hiểu, nhưng mà bởi vì chột dạ, cô mới không biết trả lời thế nào, càng thêm không thể thẳng thắn hùng khí thay Dịch Khiêm ra mặt.

Trải qua lần yêu đương trước, cô đối với bất cứ người đàn ông nào cũng có chút đề phòng, không dám dễ dàng yêu thích, cũng không dám dễ dàng động tình, chỉ sợ lúc động tình là lúc chịu tổn thương sâu nhất.

“Lời của Thẩm công tử, tôi sẽ coi như là lời của trưởng bối dạy bảo mà ghi nhớ trong lòng, Ân Ân là người mà tôi đã định, tôi sẽ không để cho cô ấy phải tổn thương!” anh xuất thân cao quý, không sợ hãi dạn dĩ, lời khuyên cáo và dạy dỗ tốt, anh sẽ ghi nhận.

sự quan tâm của Thẩm Đình Dương đối với cô không bình thường, nếu là thân phận người chú, như vậy anh sẽ khiêm tốn mà tiếp nhận lời hần nói.

Khẽ ngược mắt, Thẩm Đình Dương chăm chú nhìn anh, người đàn ông này anh bình thường cũng nghe được lời đồn đãi về anh ta, hôm nay lại nghe anh ta khiêm tốn và nhún nhường nói chuyện với mình, vì cô gái nhà hần mà có thể hạ thấp thân phận đúng là khó có được, thực khiến cho hần lau mắt mà nhìn.

cô kéo cánh tay Dịch Khiêm lui về phía sau, dáng vẻ như một cô gái đang rất ỷ vào, khiến Thẩm Đình Dương nhìn có chút chối mắt.

“Chú nhỏ à, sau này loại chuyện tốt như vậy không cần gọi tôi đâu! Tôi thật sự không nhận nổi! Lần này coi như tôi đến thăm ngài đây là được rồi, đừng tức giận nha.!”

“Được rồi, đã tiện nghi còn ra về! Các người trò chuyện đi, tôi đi xung quanh dạo một chút, tránh nhìn hai người lại chướng mắt!” Bạn gái hần lúc này lại thành bạn gái người khác, loại cảm giác bị đoạt mất thật sự rất khó chịu! Thôi thì mắt không thấy, tâm không phiền!”

Nhìn bóng dáng hần đi xa, Dịch Khiêm khẽ chau mày, nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, trầm giọng nói, “hần thích em?”

“Hả?” một câu hỏi lại khiến Úc Tử Ân giống như bị sét đánh, đến không được, nén cười, cô hỏi ngược lại, “Sao anh lại cảm thấy anh ta yêu thích em?”

Chú - cháu không có bất cứ mối quan hệ máu mủ nào thích nhau thì có gì ngạc nhiên, nhưng chính câu hỏi này của Dịch Khiêm lại khiến cho cô cảm thấy có chút khó tin!

Yên lặng nhìn cô một chút, ngay lúc Úc Tử Ân đang định buông tha, anh lại ném ra mấy chữ. “Trực giác của đàn ông!”

“...giác quan thứ sáu của phụ nữ cũng rất chính xác đấy, tại sao em lại không nhìn ra?” Thân là người trong cuộc, cô vẫn có thể cảm thấy nên giả ngu có thể trốn tránh được vấn đề.

Bình thường cùng Thẩm Đình Dương nói chuyện phiếm, hoặc tùy tiện gặp gỡ, bọn họ cũng xem như là thanh mai trúc mã rồi, chỉ là sau khi hần quay về Bắc Kinh, mà cô lại ở thành phố C, mặc dù tách ra, nhưng vẫn không cắt đứt liên lạc, vẫn nhớ lúc cô và Lam Mộ Duy đi chung với nhau, cô nói việc này với hần, hần suốt một tháng không có liên lạc với cô, gọi điện thoại hay gửi thư đều không đáp lại, cuối cùng cô phải tự mình đến Bắc Kinh giải thích với đại gia như hần mới tính là xong việc.

Vì thế, Thẩm Đình Dương cũng không thấy được Lam Mộ Duy, hòa toàn là tôi không biết anh, anh không biết tôi, cô cũng không dám ở trước mặt Lam Mộ Duy nhắc tới hần, bình an vượt qua ba năm, mà một ngày sau ba năm, cô lại chính mình ấn chứng lời Thẩm Đình Dương đã từng nói với cô, Lam Mộ Duy không phải là người đàn ông của cô!

Vậy mà hôm nay, khi hắn nhìn cô cùng Dịch Khiêm đi chung với nhau, phản ứng của hắn lại nằm ngoài dự đoán của cô, không có kịch liệt phản đối, cũng không nóng nảy chống lại, ngược lại có một chút miễn cưỡng thành toàn.

99. Chương 99: Vẽ Tranh Cầu Hôn!

Nhìn dáng vẻ giả ngu của cô, Dịch Khiêm im lặng lắc đầu, thật sự không muốn cùng cô rối rắm với vấn đề này, đưa tay qua, anh ôm cô đi về phía triển lãm.

“Dẫn em đi xem một chút tranh của Lão Mạc, ông ấy là danh họa quốc gia đó!” nói xong, anh dẫn cô đi tới hành lang triển lãm tranh cổ kính, giải thích lai lịch những bức vẽ kia.

Nhìn những bức tranh thủy mặc trên tường, cô đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, quay đầu nhìn anh, “Mạc lão tuổi cũng chưa già, so với papa của em không kém bao nhiêu đâu, tại sao mấy anh lại gọi ông ấy là lão Mạc?”

“Đây là nghệ thuật xưng hô, mẹ anh cũng kêu ông ấy như vậy, chẳng phân biệt được bối phận, tương đối tùy ý, dần dà cũng thành thói quen.”

“A, thì ra vậy!” gật đầu, cô đại khái đã hiểu ý của anh, quay đầu nhìn chằm chằm những bức tranh thủy mặc sinh động, giống như đang nghĩ đến việc gì, nhìn nhanh những bức tranh một chút, cơ hồ khiến cho anh không theo kịp bước chân của cô.

“Thế nào? Nhìn ra manh mối gì?” nhìn nét mặt đặc sắc của cô, anh không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Những bức họa này có thể chụp ảnh không?” ngẩng đầu lên từ trong bức tranh, cô mong đợi nhìn anh, “em muốn đem mỗi bức đều chụp lại.”

“Chụp hình cũng được, nhưng mà không cần phiền phức như vậy, đợi lát nữa chúng ta đến hội trường lấy một quyển sách tuyên truyền là được, bên trong đều có đủ các bức họa.”

Gật đầu, cô bỏ ý định chụp hình, tỉ mỉ nhìn một lần bút tích thực của danh họa.

“Tại sao muốn chụp hình? Em hiểu vẽ tranh?” loại hình nghệ thuật này anh cũng không có hiểu rõ lắm, hôm nay nhìn cô đem mỗi bức họa thưởng thức nghiêm túc như vậy, nổi tới đây, những bức họa này đều vẫn ở trong đầu anh, vẫn rất nhớ rõ. Nếu như em muốn nhìn bức nào trong đây, anh cũng có thể vì em mà vẽ lại.”

“...” kinh ngạc vì học thức uyên bác của anh, cô lại càng phát giác mình có chút tự ti, cùng so với anh, cô thật sự quá ngu ngốc rồi!

“Sao vậy? Dọa em?” Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, anh giống như nhìn thấu tâm tư của cô, giơ tay lên dịu dàng vuốt vuốt đầu cô, “Đừng nhìn anh như vậy cũng không cần vì thế mà cảm thấy tự ti, không ai phân biệt giàu nghèo, chỉ là phân công không giống nhau mà thôi, giống như em vậy có thể thiết kế ra trang phục theo phong cách mình muốn, cũng làm cho anh rất bội phục đấy!”

“Có thật không?” hí hóp mắt, cô cuối cùng cũng từ ánh sáng trong mắt anh tìm về chút giá trị của mình, nhẹ cười cười, bên trong ánh mắt lóe ra vài phần giáo hoạt. “Nếu như em muốn có một bức họa trong đó, anh sẽ vẽ cho em sao?”

“Dĩ nhiên, em muốn bức nào?” Nhìn ánh mắt của cô, anh loáng thoáng cũng đoán được chút tâm tư của cô rồi.

Nghiêng người sang, cô chỉ vào bản vẽ có chút óng vàng, rất là không khách khí nói, “Thanh Minh Thượng Hà đồ!”

“...” quả nhiên! Anh biết là cô sẽ kiếm chuyện giày vò anh mà, vừa mở miệng liền không hề khách khí đối với anh rồi!

Nhưng vừa rồi anh đã đáp ứng cô, không vẽ cho cô cũng không được, chỉ là bức Thanh Minh Thượng Hà đồ này muốn vẽ xong thật sự khó khăn, anh khẽ chau mày, híp mắt nói điều kiện cùng cô, “Có phải nếu anh đem Thanh Minh Thượng Hà đồ vẽ tốt, em sẽ đồng ý làm Dịch phu nhân của anh?”

“....” Người này, tại sao lúc nào cũng muốn nói điều kiện với cô, sàm sỡ cô rất vui sao?

“Em không nói anh liền cho rằng em đồng ý!” Nếu thật sự như thế này, kêu anh vẽ lại cũng không phải là việc gì khó.

“vậy thì tốt, anh liền đem Thanh Minh Thượng Hà đồ vẽ ra, lấy thành ý mà cầu hôn với em đi!” lấy hết can đảm bỏ lại một câu như vậy, cô đỏ mặt xoay người đi xem những bức vẽ khác, bỏ lỡ gương mặt tươi cười dịu dàng của người đàn ông phía sau.

thật ra cô không hề thật sự muốn bản Thanh Minh Thượng Hà đồ này, chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, lại không ngờ anh lại cho là thật, còn coi nó là điều kiện trao đổi, trực tiếp để cho cô không thể xuống đài được, vào lúc này, cô ngoài cách cứng miệng, hoàn toàn không biết phải ứng phó như thế nào.

Nhân lúc cô thường thức các bản vẽ, anh đi ra ngoài gọi cho Văn Khâm một cuộc điện thoại, “Đặt hai vé máy bay ngày mai qua Đài Bắc.”

“Nhưng boss, chiều nay ngài không cần trở lại để đi họp sao?” Nhìn lịch trình, Văn Khâm có chút khó xử.

Hình như từ lúc Úc Tử Ân xuất hiện về sau này, hành trình của boss luôn bị rối loạn, nhiều hội nghị không phải bị đẩy lùi chính là hủy bỏ, hoặc trực tiếp để phó tổng chỉ đạo.

Tình huống như vậy không khiến cho hắn nghĩ đến một câu thơ: “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, từ nay quân vương chẳng lâm triều.”

“Hoãn đến buổi sáng mai đi! Chờ tôi quay về lại nói! Tài liệu buổi tối anh gửi mail đến trong hộp thư của tôi, tôi sẽ nhìn qua trước một lần!”

“Vâng, tôi đã biết!” Đây là nhượng bộ lớn nhất của Boss, Văn Khâm không nói thêm nữa, đáp ứng sau đó liền cúp máy.

Rời khỏi viện bảo tàng cổ cũng đã chạng vạng tối, Bắc Kinh vào đêm rất nhanh sẽ được chiếu sáng bởi các lại đèn điện, mới vừa lên xe, Dịch Khiêm liền nhận được mấy cuộc gọi đến, giống như biết anh trở lại, đặc biệt hẹn anh ra ăn cơm.

Dịch Khiêm quay đầu lại nhìn cô gái ngồi bên cạnh, sáng khoái đồng ý, cúp điện thoại, anh nhìn cô, “Dẫn em đi gặp vài người bạn.”

“Hả? Tại sao? Bọn họ mời anh ăn cơm, chính anh nên đi hay không thì tùy, em với bọn họ lại không biết nhau.”

Anh nhìn cô nhẹ nhàng, giống như mang theo vài phần dụ dỗ, “Hôm nay gặp thì về sau liền biết, chỉ là ăn bữa cơm thôi, có anh ở đây, không cần lo lắng, hả?”

Gật đầu đồng ý, thật ra trong lòng cô cũng rõ, anh chính là muốn đem cô dẫn bước vào cuộc sống của anh, để cho cô hiểu rõ anh, nhưng lúc này cô vẫn cảm thấy có chút e ngại, chùn bước.

Người đàn ông này tấn công quá mạnh mẽ, nếu cứ tiếp tục làm đà điểu, cô thậm chí không biết mình còn có thể tránh được bao lâu.

Chỉ riêng việc nói Thanh Minh Thượng Hà đồ làm vật cầu hôn cũng có chút gây khó khăn, nhưng nếu không như vậy, cô sợ bản thân không biết phải làm gì để có thể né tránh lời thổ lộ của anh.

cô cũng không phủ nhận cô đối với anh thật không bình thường, nhưng đối với tình yêu và hôn nhân, cô cảm thấy còn rất rối rắm trong ngõ cụt, làm sao cũng ra không được.

Chắc hẳn là anh biết tâm tư của cô, nếu không cũng sẽ không từng bước từng bước áp sát, về sau lại cố ý bỏ qua chính mình, sự săn sóc của anh, khiến cho cô cảm thấy cảm động lại rất đau lòng.

100. Chương 100: Ba Lựa Chọn

Nói là ăn cơm, thật đúng chỉ là một bữa cơm, không hề giống như cô tưởng tượng, mấy cậu ấm ở chung một chỗ, mang theo vài cô gái tối phóng túng, bạn bè Dịch Khiêm đều là những người kinh doanh kiệt xuất, các loại nghề nghiệp đều có, cái gọi là vật hợp theo loài chính là không gì đúng hơn loại trường hợp này.

Một bữa cơm được xem như là vui vẻ, cho dù nói chuyện với cô mọi người đều rất khách khí, không có cợt nhả, có lẽ bởi vì cô là người mà Dịch Khiêm mang tới, coi cô như chị dâu mà tôn trọng.

Tan tiệc đã là buổi tối, Dịch Khiêm lái xe đưa Úc Tử Ân về nhà, vì ngày mai muốn đến Đài Bắc, trước khi đi, anh không quên nhắc nhở cô ngủ sớm một chút.

Nhìn bóng người chuẩn bị rời đi, Úc Tử Ân do dự một chút, cuối cùng vẫn đỏ mặt mở miệng, “Hôm nay anh ở lại đi, sáng sớm ngày mai còn phải lái xe tới đây quá phiền phức, hơn nữa giao thông Bắc Kinh lại như vậy, ngày mai nếu gặp kẹt xe trên đường cao tốc, sợ rằng chuyến bay cần phải đổi lại.”

Dù thế nào anh cũng muốn tới đón cô, căn nhà lớn như vậy, vẫn chính là nhà của anh, ở nơi này cũng không quá đáng, chỉ là hai người cùng chung một mái nhà, cô có chút xấu hổ mà thôi.

Nhớ tới hai lần cô say rượu, hai người cùng nằm trên một chiếc giường, cô cũng cảm thấy không cần phải kiểu cách nữa, dù sao ở đây cũng có phòng ngủ của anh, cô ngủ ở phòng khách, không liên quan gì tới nhau.

Thật sự có người tới bắt gian, cô cũng có thể thắng khí hùng hồn, hơn nữa, bọn họ còn là quan hệ bạn trai bạn gái, ở chung cũng không có gì quá đáng, huống chi chỉ ở lại một đêm.

Hơi híp mắt lại, anh nhìn dáng vẻ đỏ mặt cúi đầu của cô, cô có thể mở miệng kêu anh ở lại một đêm thật là hiếm có, không thể nén được cười, gật đầu, “Được!”

Nghe được tiếng đáp ứng, lúc này Úc Tử Ân mới đi lên lầu, đứng tại chỗ, Dịch Khiêm nhìn đôi dép đi trong nhà đặt trước mặt, trong lòng không khỏi cảm thấy một hồi thỏa mãn.

Trở lại phòng ngủ của mình, anh mở tủ áo quần hơi quét mắt, bên trong treo áo quần dùng để tắm rửa, căn nhà này anh không thường ở lại, quá chu đáo cũng vô ích, một người có chút lạnh lẽo!

Hôm nay thêm một người ở đây, anh cảm thấy căn nhà không hề có chút vắng lạnh.

Đóng lại tủ áo quần, anh quay người đi ra khỏi phòng, quét mắt lên hành lang lầu hai, đi đến trước cửa phòng cuối đường, anh đưa tay gõ cửa, dịu dàng mở miệng, “Ân Ân?”

Người bên trong mở cửa, ngược mắt nhìn người bên ngoài, nghiêng người cho anh đi vào, “Sao vậy?”

“Cũng không có gì, tới an ủi cảm giác em ở phòng khách.” Bóng lưng kiêu căng bước vào phòng khách rộng rãi, ánh mắt lướt nhẹ một chút, anh ngồi xuống bên ghế sofa, ngược mắt nhìn cô: “Vì sao lại chọn căn phòng này?”

“Căn phòng này rất tốt mà! Em cũng không thể chiếm đoạt phòng ngủ chính của anh được!” ngồi lên ghế sofa, cô khoanh hai tay nhìn anh, “Anh muốn em đến phòng chính ngủ, không phải là có mưu đồ bất chính với em đó chứ?”

“Nếu thật anh có mưu đồ bất chính với em, anh cũng sẽ đối với em phụ trách.” Nói xong mấy chữ cuối, mặt anh tràn đầy thâm ý, mỗi nữ đag lắng nghe liền hiểu được ám hiệu của anh, không tiếng động mà đỏ mặt.

“Em chẳng lẽ không chịu nổi trách nhiệm, em không thể ăn vạ sao?” nhớ tới mình đã nói hai lần chịu trách nhiệm với anh, tuy chưa có hành động thực tế, khiến cho cô được tiện nghi lại còn khoe mẽ, đoán chừng chỉ có cô mới có thể đối với chuyện như vậy thẳng khí hùng hồn.

“Em muốn ăn vạ cũng được, chẳng qua anh là thương nhân, anh đây cũng cần phải tính lãi.”

“...gian thương!” Nghiến răng, cô tức giận trừng mắt anh, “Vậy em hai lần nói muốn phụ trách với anh, mà đến bây giờ vẫn chưa thực hiện, anh muốn bao nhiêu lợi tức đây?”

“Tạm thời cứ thiếu đi, anh thích tích lợi. Dù sao bây giờ em cũng không trả được, về sau có thời gian em cứ chậm chậm trả.” Anh vất hai chân lên nhìn cô, dáng vẻ lười biếng ưu nhã, cực giống như thợ săn đang săn thú, nhất là cặp mắt đen kìa, mơ hồ chứa đựng vài tia sáng.

“Làm sao anh biết bây giờ em không thể trả chứ, nói đi, anh muốn em trả như thế nào đây?!”

“Em đã kiên trì muốn trả, vậy thì lấy thân báo đáp thì sao?” đứng lên, anh chậm rãi đi tới cô, giọng nói vốn dịu dàng lúc này lại đồng thời có thêm mấy phần uy bức lợi dụng.

“Ách, anh có còn lời đề nghị nào tốt hơn không?” theo bản năng bước lùi về phía sau, còn chưa đứng vững anh đã đưa tay ra, chuẩn xác đỡ lấy eo nhỏ của cô.

“Có.” Anh gạt đầu, đè thân xuống tiến tới bên tai cô, “gắn lên mũ dòng họ của anh, làm Dịch phu nhân của anh.”

“...” bình mới rượu cũ, anh lại có thể chơi xỏ lá như vậy sao!

“Như thế nào, hai cái lựa chọn, em chọn đi!”

“Vây...có lựa chọn thứ ba không?” cứng đờ, cô cười đến bất đắc dĩ, hôm nay hình như không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của anh rồi.

“Cũng có, lựa chọn thứ ba chính là, gả cho anh.” Khẽ cười, anh tế tế vuốt ve cằm cổ nhạy cảm của cô, “Ba lựa chọn, em muốn chọn cái nào?”

“...” hắng giọng một cái, cô quay đầu chống lên xương quai xanh của anh, hơi thở nhàn nhạt của anh khiến cho cô an tâm, “em là sợ anh hối hận, nhưng nếu ngày nào đó anh phát hiện cũng không có yêu thích em như trong tưởng tượng vậy, vậy giữa chúng ta chỉ có thê coi như là thích hợp, mà không phải là chân ái rồi, theo thân phận và địa vị của anh, lấy một người đã kết hôn như em, đối với anh mà nói là không công bằng, anh đáng giá có được người tốt hơn em.”

“Trong suy nghĩ của anh, em chính là tốt nhất. Nhưng nếu như người kia không phải em, mặc dù cô ta có muôn vàn điểm tốt, cũng không phải là em. Người anh thích chính là em, không phải là bất cứ giá trị nào ở trên người, anh đã đủ giàu có, không cần những thứ hư vô kia, chỉ muốn một mình em Úc Tử Ân mà thôi.”

Khẽ thở dài một cái, anh ôm chặt cô vào trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng cô, “Anh hiểu rõ em đang sợ cái gì, anh đã từng nói, anh không phải Lam Mộ Duy, hẳn gây tổn thương cho em, anh sẽ cùng với anh đi suốt con đường, anh sẽ chờ em, chờ em quay người nhìn thấy sự tồn tại của anh.”

Trầm mặc chốc lát, cô chống đỡ ở ngực anh, nghe tiếng tim đập hùng hậu, hít một hơi thật sâu, giống như đã quyết định cái gì, ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt nghiêm túc, “Được... em đồng ý với anh.”

“thật?” anh thật có chút không tin tưởng, ánh mắt tỏa sáng, mang theo mấy phần vui mừng, mấy phần không thể tin tưởng.

“thật, nhưng mà, chuyện gặp người lớn phải đợi sau khi cuộc thi thiết kế kết thúc rồi hãy nói, nếu như... nếu như mẹ anh không chấp nhận em...”

“Cái này em không cần phải lo lắng, mẹ anh không phải là người bất bẽ như vậy, chỉ cần là anh thích, bà đều sẽ theo anh.”

“Dịch gia của anh, không phải cũng thích môn đăng hộ đối sao?” nhớ tới mẹ Lam Mộ Duy, cô không khỏi đau đớn một hồi, những lời nói năm đó, vẫn còn vang vọng bên tai, không thể quên được.

Giống như hiểu cô đang để ý cái gì, anh tức giận cười cười, “Dịch nương nương nhà anh xuất thân không phải là danh môn quý tộc, nhưng mà cha anh lại yêu bà, vì cưới bà cùng ông nội nói chuyện suốt đêm, rồi cuộc ông cụ cũng nhượng bộ, hơn nữa đối với người trong gia tộc cũng không quan hệ quá sâu, đến thời của anh, Dịch gia ở thủ đô đã củng cố quyền thế ở các phương diện, không hề cần thương nhân kết thân, cho nên hiện tại chỉ cần anh chịu lấy vợ, cho dù là người bình thường, mẹ anh cũng sẽ rất cao hứng.”

Lúc này nguyện vọng duy nhất của Dịch nương nương nhà anh chính là bồng cháu, luôn chủ động liên lạc các mối quan hệ trong tay để hai anh em anh xem mắt, chỉ mong hai người bọn họ mau chóng kết hôn sinh con cháu, bà có thể ở nhà vui vẻ ngâm kệ mà bồng cháu.

“A, em nghe thật giống như là rất chấp nhận nhỉ? Cùng em kết hôn giống như là thích hợp thôi phải không?”
Lời của anh khiến cô có chút nhẹ nhõm, bởi vì đối với mẹ Lam Mộ Duy có vẻ lo lắng và sợ hãi cho nên đối với mẹ chồng dễ chung sống trong miệng anh, cô vẫn có vài phần e ngại.

“Gi mà thích hợp, em luôn thích suy nghĩ lung tung!” buông lỏng tay, anh im lặng nhéo nhéo chiếc mũi của cô, cười đến sùng sục, “Chuyện gặp người lớn đợi đến khi cuộc thi thiết kế kết thúc, anh sẽ sắp xếp, những việc khác em không nên suy nghĩ nhiều, tất cả đều đã có anh, hả?”

“Biết!” Có một số việc, quả thật không cần suy nghĩ nhiều, càng suy nghĩ lại càng thêm phiền lòng, đi một bước tính một bước đi!

“Tốt lắm, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai anh sẽ gọi điện cho em, nếu buổi tối khó ngủ, anh liền ở sát vách, em có thể xem anh như chiếc chăn bông tinh khiết để nói chuyện phiếm.”

“...” một câu nói từ miệng anh cảm thấy thật bình thường lại khiến cho người khác cảm thấy đỏ mặt tim đập..

Quay đầu lại, anh đang in trên gò má của cô một nụ hôn ngọt ngào, giọng nói nhẹ nhàng nỉ non, “Ngủ ngon! Gặp giấc mơ đẹp!”

“Ừ! Ngủ ngon!”

Đến khi cửa phòng cùm cụp một tiếng, cô mới bừng tỉnh, vỗ vỗ gò má nóng bỏng của mình, không tự ý cười sáng rỡ cả mặt.

Giống như khi có anh, việc gì cũng không cần lo lắng, cô suy nghĩ một chút cũng cảm thấy an tâm.

Nhưng cô lại không biết, chờ đợi cô là cả một trường bão táp.

Máy bay đáp xuống phi trường Đào Viên của Đài Bắc, thật ra thì Úc Tử Ân hiểu, bọn họ cũng không nhất định phải đi chuyến bay này, ba bức vẽ kia, trên web cũng có thể tìm ra được hình chụp, nhưng Dịch Khiêm kiên trì, muốn cho cô tới đây xem bút tích thật.

Từ Bắc Kinh bay đến Đài Bắc, lại từ Đài Bắc bay về thành phố C, thật sự không chỉ đơn giản là giày vò, mà còn có lý do không đâu vào đâu, chỉ vì ba bức tranh vẽ.

Vậy mà, khi chân chính đến nơi cô mới biết, chuyến đi này cũng không phải chỉ vì ba bức vẽ, cổ vật được cất giữ tại viện bảo tàng cổ cung Đài Bắc còn nhiều hơn cô tưởng tượng, có một ít đồ ở viện bảo tàng cổ cung Bắc Kinh cô chưa từng nhìn thấy, trừ thư pháp, danh họa, dụng cụ khắc chữ bằng đồng, cũng không thiếu đồ điêu khắc bằng ngọc, đồ gốm sứ.... rực rỡ sắc màu cổ đại vô cùng trân quý, lại khiến cho cô được thêm một lần mở rộng tầm mắt.

Nhìn cô cầm cây bút nho nhỏ nhanh chóng ghi chép các ý tưởng chợt lóe, Dịch Khiêm an tĩnh đứng bên cạnh, cũng không quấy rầy, lúc cô nghiêm túc, hoàn toàn không chú ý đến người bên cạnh, tập trung như vậy nhưng cũng hết sức tự tại khoáng đạt.

Điều này khiến cho anh nghĩ đến những tính toán của mình, nếu thật nói cô bỏ đi công việc trước mắt để đến bên cạnh anh, sợ rằng cô sẽ không vui vẻ.

Suy nghĩ một chút, có một số việc vẫn nên thuận theo tự nhiên, chỉ cần cô vui vẻ, so với bất cứ điều gì đều quan trọng hơn.

Anh luôn luôn bá đạo, tự tin, vốn nghĩ rằng không có vật gì anh không khống chế được, lại không nghĩ rằng, còn có một người như vậy, khiến cho anh nhiều lần mất khống chế.

101. Chương 101: Đổi Cách Gọi Lại!

Vào giữa trưa, trong viện bảo tàng, sau khi ăn cơm hai người trực tiếp trở về khách sạn, trời nóng nực, ai cũng không muốn ra ngoài, chỉ muốn ở trong phòng làm việc.

Một người ngồi ở trên ghế salon, an tĩnh nhìn laptop, còn người ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất, đang bê đầu sứ trán xử lý thành quả thu hoạch, mượn ipad sửa sang lại tài liệu.

Bức tranh bình an như vậy, lại vào giữa trưa, để cho người ta có một cảm giác ấm áp khó tả.

Thời gian đến ngày nộp bài thi không còn nhiều, trong thời gian ngắn như vậy muốn cô đem tất cả đồ án và vải vóc vừa nhuộm vừa thiết kế cắt may, nhất là những loại gấm hoa quý giá căn bản không dễ tìm, linh cảm thiết kế liên tục không ngừng thoáng qua trong đầu óc, tốc ký cộng thêm tổng hợp sửa sang, liên tiếp vẽ đi vẽ lại, cô loay hoay đến cơ bản không thở được!

Quả nhiên, thái độ buông lỏng sau bận rộn, là điểm yếu lấy mạng con người!

Từ trong hộp mail ngẩng đầu lên, Dịch Khiêm đột nhiên nhìn về bóng dáng bên cửa sổ sát đất, nụ cười dịu dàng giương lên trên khóe môi.

Đã rất lâu rồi anh không hưởng thụ cảm giác như thế? Công việc bận rộn, cơ hồ khiến anh quên mình còn có một cuộc sống như thế, mặc dù bây giờ anh đã có tất cả, so người khác thì sẽ hưởng thụ cuộc sống nhiều hơn, nhưng anh cảm giác những ngày qua dường như thiếu một thứ gì đó.

Hôm nay, có cô bên cạnh, mặc dù chỉ là nhìn cô, anh cũng cảm thấy rất thỏa mãn, giống như hai người đã quen biết rất lâu, giống như đây chính là hình thức tự suy nghĩ, cho nên chỉ cần bình yên mà bên cạnh nhau cũng có thể làm cho anh vui vẻ.

Anh đứng lên, rót một chén nước xong đi lên trước, kéo ghế qua ngồi xuống bên cạnh cô, bóng dáng cao lớn ngồi cạnh chiếc bàn tinh xảo, nhất thời khiến cho chiếc bàn hẹp đi rất nhiều.

Nhận lấy cốc nước anh đưa tới, cô mỉm cười nói với anh “Cám ơn!”

“Không nghĩ ra được hoặc là tâm tình phiền não thì nghỉ ngơi một chút đi, thiết kế cũng cần linh cảm ở ngoài, cũng cần tâm bình và khí hòa, lắng đọng và phát huy.”

Khẽ thở dài một cái, vừa nghĩ tới việc mình phải có tìm một số loại vải khác hơn, không khỏi có chút ảo não, có chút nóng nảy, “Thời giờ còn lại của em không nhiều lắm, hai mươi bộ quần áo thể mà chẳng thiết kế ra nổi một bộ, ban đầu đã không nên lôi kéo anh đi du lịch, thật sự em đã tự tìm khổ ải mà”

“Có một số việc gấp cũng không được gì, càng nhanh ngược lại sẽ rối loạn. Nói một chút xem bây giờ em đang phiền não cái gì, có lẽ anh sẽ giúp được cho em!”

“Anh? Thiếu gia à anh có biết cách một ngành nghề như cách một ngọn núi không? Anh xác định anh sẽ hiểu những điều em nói?” Cũng không biết thế nào, nhìn đến vẻ nghiêm túc và tự tin của anh, cô liền không nhịn được nhạo báng mấy câu.

“Ề hèm, chẳng lẽ bây giờ em có lựa chọn tốt hơn sao?” Anh chau mày, tựa vào trên ghế dựa, bắt chéo hai chân đưa ánh mắt lười biếng nhìn cô, bộ dáng một quý công tử ưu nhã như vậy rất vui tai vui mắt, nhất thời khiến Úc Tử Ân cảm thấy ít đi mấy phần nóng nảy.

Chống lại ánh mắt nghiêm túc của anh, cô lần nữa đem chủ đề và ý tưởng của cuộc thi thiết kế lần này nói cho anh “Ý định của ta lấy Nếp xưa của Trung Quốc làm chủ đề, thiết kế một loạt các hình ảnh văn hóa của Trung Quốc cổ đại, thiết kế ra hai mươi bộ quần áo. Chia ra cho tranh Thủy Mặc thời nhà Thanh, sứ men xanh, bằng chữ mẫu, những miếng ngọc bội gốm sứ sơn khắc và được điêu khắc bằng các loại men quý, những thứ này đều là văn hóa bao la của Trung Quốc, em hiểu biết dù không phải tất cả về nó, nhưng muốn tìm cảm hứng thiết kế từ đây rồi lan truyền ọi người là điều không dễ dàng, cho nên em mới xuống Tân Giang, thay đổi phong cách.”

“Trung Quốc có văn hóa hơn năm ngàn năm, em muốn tất cả dung nhập vào hai mươi bộ quần áo là việc không dễ dàng, em phải chọn một hình ảnh đại diện. Tỷ như về tranh Thủy Mặc, thì núi Phú Xuân chính là hình ảnh đại diện tốt nhất, nhưng nếu về phương diện dệt nhuộm, thì gấm hoa Đường Chúc, bằng chữ

mẫu chắc không cần nói, Đường chúc thời vua Lan Đình Tự, ngọc bội sứ men xanh là những thứ mang theo bên người, em phải hiểu được việc dung hợp nó với trang phục cùng thời sẽ làm nên văn hóa đại diện.”

“” Nhìn dáng vẻ tự tin ưu nhã chậm chậm giải thích ỳnh, cơ hồ trùng hợp hoàn toàn với những gì mà cô đang suy nghĩ, nhưng cô tốn nhiều thời gian lắm mới suy nghĩ ra, anh chỉ cần lắng nghe mà đã giảng dạy nó đến nơi đến chốn như thế, thật sự không để cho cô bội phục cũng không được.

Quả nhiên, người đàn ông này có nhiều kiến thức về văn hóa, đây cũng không phải là điều cô có thể tưởng tượng ra!

Chống lại ánh mắt hăng hái nhìn của cô, anh cười cười, tiếp tục nói: “Về in nhuộm tranh Thủy Mặc, chắc hẳn em sẽ tự mình có những đường dây riêng, đối với em mà nói cũng không khó. Về phần dệt nhuộm vải Thứ Tú, gấm hoa thì không dễ dàng mà tìm được, hơn nữa loại vải vóc này rất đắt, hao phí thời gian quá dài, chỉ là vận khí của em rất tốt, một tên bạn bè của anh còn dư chút vải loại đó, anh sẽ trở về gọi điện thoại cho cậu ta, bảo cậu ta chờ anh nói cho em.”

Dừng một chút, như thể anh đang nghĩ đến điều gì đó, cầm lấy ipap lướt qua hộp mail nào đó rồi đưa đến cho trước mặt cô, “Đây là hình chụp ngày Mộ Ít kết hôn, hôn lễ theo kiểu Trung hoa truyền thống, trên người Mộ phu nhân là dùng gấm Tú Hoa, trọn bộ trang phục và trang sức trên người có thể dùng từ giá trị liên thành để hình dung. Anh sẽ nhờ người đi tìm gấm hoa này dự bị cho em, nếu như em muốn dùng gấm hoa đối trục, như vậy anh sẽ phải chuẩn bị trước, thời điểm em cắt may có thể không may, nếu không anh cũng không thể giúp được em.”

“Có thật không?” Nghe đến những lời này, cô chợt tròn to mắt, mặt vui mừng, khắc chế kích động đang nhào lên, cô kéo tay anh, lắc lắc làm nũng, “Cám ơn anh, Dịch thiếu!”

Nghe giọng nói ngọt ngào của cô, nghe cô gọi một tiếng Dịch Thiếu, nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy mu bàn tay của anh, làm cho anh không khỏi an tâm, hơi híp mắt lại, anh khẽ cười một tiếng, “Cám ơn thì không cần, nhưng mà anh có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?” Cô nháy mắt nhìn anh, nghiêm túc mà cười vui vẻ, cơ hồ khiến người khác nhìn mê mắt.

“Về sau không được gọi anh là Dịch thiếu, đổi lại cách gọi.” Chuyện này anh vẫn chưa tìm được lý do để nói với cô, hôm nay có cơ hội tốt, làm sao anh lại không tranh thủ quyền lợi của mình.

“Không gọi anh là Dịch thiếu, vậy gọi anh là cái gì? Cũng giống như cha em, gọi anh là Tiểu Dịch sao?” Khẽ vận lông mày, chính cô cũng cảm thấy khó đọc.

“Gọi anh là Tiểu Dịch, chính em không cảm thấy dễ nghe sao?” Anh chau mày, nén cười, trên mặt vô cùng nghiêm túc.

Lắc đầu một cái, mắt cô nhìn thẳng, nghiêm túc bên trong thêm mấy phần ngu dốt bên ngoài, “Được sẽ gọi anh là Tiểu Dịch?”

“...” Ác tâm để cho anh nổi da gà.

Nhìn anh vận lông mày, cô đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, trừng mắt nhìn, “Tiểu Ngũ, Ngũ Thiếu?”

“...” Vuốt vuốt cái trán, anh vận lông mày nhìn bộ dạng giảo hoạt của cô, có chút dở khóc dở cười.

“Nếu không thì gọi anh là người yêu đi?” Ặc, cái này lại khiến cô nổi da gà!

“Cũng có thể.” Gật đầu một cái, cách xưng hô này làm cho anh vô cùng hài lòng. “Chờ khi em trở thành Dịch phu nhân, anh không ngại để em gọi anh như thế.”

“...” Đổi lại cách gọi, hai người đều hiểu rõ tiếng lòng của nhau, mà người từ trước đến nay không hề đỏ mặt như cô lại đỏ mặt.

“Được rồi, không đùa với em nữa, trước tiên hãy làm tất cả các công việc cho xong, buổi tối anh dẫn em đi chợ Sĩ Lâm dạo chơi, đi một chuyến đến Đài Bắc, không ăn cái gì, vậy thì rất tiếc nuôi.”

Nghe đến có ăn, Úc Tử Ân cất lực vui vẻ gật đầu, đôi mắt màu lưu ly giảo hoạt tỏa ra hào quang sáng chói.

Nhìn bộ dạng ấy của cô, Dịch Khiêm bất đắc dĩ cười cười, giơ tay lên vuốt vuốt đầu cô, mặt tràn đầy cưng chiều đứng dậy đi đến trên ghế sofa, tiếp tục ngồi đó xử lý các thư từ.

Ban đêm, tại chợ Sĩ Lâm, Đài Bắc, náo nhiệt gấp mấy lần so với trong tưởng tượng của cô, cả con đường đều là biển hiệu ăn uống, trong không khí tràn đầy mùi thơm các món ăn ngon.

Kéo cánh tay Dịch Khiêm, Úc Tử Ân nhìn trái nhìn phải, tìm mười món ăn ngon trong truyền thuyết tại chợ Sĩ Lâm.

Rốt cuộc tìm được nơi bán bánh nướng nổi danh nhất, cô lôi kéo anh chen vào trong đám người, nói với ông chủ muốn mua hai cái bánh cả vị ngọt và mặn, cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, trong sóng người náo nhiệt, người đàn ông bên cạnh cô vô cùng chói mắt, anh tuấn và thanh nhã, trên người là bộ quần áo màu trắng, khiêm tốn lại khó nén được ánh sáng tôn quý.

Từ khi bắt đầu bước vào chỗ này, anh đã nhận được không ít ánh mắt ngắm nhìn của những cô gái xinh đẹp, ngay tiếp theo cô cũng trở thành người bị chú ý, sóng người ở đây náo nhiệt, anh lại tận tình che chở và bảo vệ cô ở trong lồng ngực, chỉ sợ cô đi lạc, càng sợ cô bị thương, bộ dáng thận trọng như vậy, để cho cô có cảm giác an tâm.

Giơ lên hai phần bánh, cô đi ra ngoài, cố ý đem một ít bánh ngọt nhét vào trong miệng anh, “Anh nếm thử xem, nghe nói đây là tiệm bánh ngon nhất ở đây, không nếm không được.”

Nhìn cô kiên trì như thế, Dịch Khiêm chỉ cười cười, cúi đầu xuống cắn một cái, một cổ hương vị ngọt ngào lan tràn trong miệng, anh không thích ăn đồ ngọt nên vừa ăn đã vụn lông mày, gương mặt tuấn tú có chút uất ức, “Ngọt!”

“Hả? không phải mặn sao?” cô giả bộ ngu ngơ cắn một khối bánh mặn, rất vô tội nháy mắt, “Là mặn thật nha!”

“...” Người khác Im lặng vụn lông mày, cúi đầu xuống không hề khách khí mà hôn lên môi của cô, đem sự ngọt ngào trong miệng vuốt ve môi cô, một lúc lâu khắp bốn phía xột xoạt truyền ra tiếng cười, anh đem theo sự chưa thỏa mãn mà kết thúc nụ hôn, đưa đôi mắt nhìn gò má hồng phấn của cô, cho nên tâm tình không khỏi tốt lên: “Như thế nào, có ngọt không?”

“...” Cắn cắn môi, cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái, bên tai là tiếng cười của những du khách để cho cô hận đến không đào được một cái hang mà chui vào, ảo não dậm chân, trái lương tâm hừ nhẹ giọng nói: “Mặn thật!”

“Được, mặn thật!” Thời điểm này, là nói dối anh cũng nhận.

Hiện tại đã có một người mặt đỏ đến trước mặt Úc Tử Ân diễn một vở kịch vui cũng không có ảnh hưởng đến tâm tình cô, nhìn các loại đồ ăn vặt, ngược lại thẹn thùng quay đầu đi, lôi kéo người bên cạnh vào trong tiệm cháo nổi danh nhất chợ đêm Quảng Đông, gọi một chén cháo to, hai người cùng ăn.

Múc một muỗng cháo đưa đến trong miệng anh, Úc Tử Ân rất mong đợi nhìn anh, “Nếm thử một chút xem mùi vị gì.”

Lướt qua một cái, Dịch Khiêm đột nhiên khẽ nheo lại mắt, thật khó để hưởng thụ sự đối xử như thế, nhìn nét mặt trước sau lạnh nhạt và nghiêm chỉnh chẳng để lộ cảm xúc gì: “Anh có cảm giác mình giống như thị vệ đang thử độc cho Hoàng hậu nương nương.”

“... không cần nói như vậy, anh cũng không giống như thị vệ, trong những bộ truyện có tình tiết máu chó thì thị vệ chỉ được coi là nam phụ, đánh một chút hay cầm cờ chạy mà thôi, chẳng lẽ anh nghĩ mình thích hợp để làm nam phụ sao hả? Hả?!”

“thì nam phụ không quá thích hợp... anh vẫn làm nam chính tốt hơn.” Khẽ cười một tiếng, anh cầm thìa trong tay mình lên, múc một muỗng cháo đưa đến trong miệng cô, dịu dàng dụ dỗ: “Ăn tí rồi thì trở về nhà đi, chúng ta sẽ bay chuyến sớm ngày mai!”

“Ừ, biết!”

102. Chương 102: Chỉ Một Lần Thôi, Lần Sau Không Chiều Theo Lệ Đây

Sau khi trở về nước, ai bận việc người nấy, vì chuẩn bị cho cuộc thi thiết kế, Úc Tử Ân càng đắm đầu ở phòng thiết kế với mật độ thường xuyên, mỗi ngày đều làm việc theo một đường thẳng: đi làm, sau đó trở về phòng công tác vẽ thiết kế.

Ngược lại, trong phòng làm việc cô có thêm một người, người này thường tới thăm cô, mỗi ngày sau khi tan làm đều tới đón cô đi ăn cơm, tùy thời mà ứng biến, đôi khi sẽ gọi Thập Tam Lâu mang đồ ăn đến và dùng bữa tối tại phòng cô, tháng ngày trôi qua trong vui vẻ và tự tại.

Hai người chỉ va chạm đơn giản, khắp nơi lại lộ ra tin tức hình ảnh ngọt ngào của hai người, cho đến khi Dịch Khiêm lãng quên đi việc còn một người nữa đã về nước cùng với hai người.

Thời điểm nhận được điện thoại của Lâm Tiểu Uyển, vừa lúc Dịch Khiêm kết thúc một hội nghị khá dài, không ngờ cô ta lại gọi điện thoại đến cho anh, cũng không ngờ đến việc mình lại nhớ dây số điện thoại của cô ta, hài hước khê nâng khốe môi lên, lưỡi biếng ứng phó mấy câu nói sau liền cúp điện thoại.

Cầm lấy điện thoại nội bộ thông báo cho Văn Khâm: “Đi đến sân bay đón người kia, thuận tiện vì cô mà làm tiệc tẩy trần, khi nào chọn xong địa điểm thì nói tôi một tiếng, chậm một tí tôi sẽ qua.”

“Được!” Dịch Khiêm không nói phải đi đón người nào, nhưng trước kia anh đã nhận được thư của cận vệ, đại khái cũng đoán được là ai.

Sau khi sửa sang xong tài liệu, Văn Khâm cầm chìa khóa xe chạy tới sân bay.

Tại đại sảnh của sân bay, Văn Khâm đứng an tĩnh, ánh mắt rơi vào chiếc áo đầm đỏ của người vừa bước ra khỏi cửa kiểm soát, chiếc áo Chanel cổ rộng và chiếc quần dài, trước ngực xẻ rộng để lộ ra đường cong hoàn mỹ, da thịt tuyết trắng, tỷ lệ vóc dáng vô cùng cân đối, tóc quần xòa trên vai, cao quý lại mang phong cách ưu nhã khó đoán.

Sự xuất hiện của cô rất nhanh dẫn đến ánh mắt chú ý của nhiều người, mắt kính rộng vành để cho người ta biết che giấu bên trong là một gương mặt hoàn mỹ, không ít người bắt đầu suy đoán đó có phải là một đại minh tinh nào đó không.

Văn Khâm hơi híp mắt lại, không khỏi nghĩ, Lâm Tiểu Uyển của mấy năm trước so với hiện tại, hình như không khác nhau cho lắm, chỉ là so với quá khứ thì có thêm mấy phần thành thực, mấy phần khiêu gợi, cách sống của người nước ngoài rèn luyện cho người ta cách tự sinh tồn, hay nói cách khác là dần thay đổi chính mình.

Mặc kệ người kia là Lâm Tiểu Uyển hay là Lâm Quân Dao, hợp thành một.

Một người phụ nữ có thể sống thuận buồm xuôi gió trong hoàn cảnh như thế, nếu nói là phải giữ được sự thuần khiết nhất định thì đó là điều không thể, vì một cô gái đơn thuần không thể nào sống sót được trong thế giới thâm độc này, mà đó còn là giới người mẫu với nhiều cạnh tranh tàn khốc.

Văn Khâm đi lên trước, lễ phép nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng: “Tiểu thư Lâm.”

Thấy anh chỉ cho người tới đón, Lâm Tiểu Uyển hơi thất vọng, cũng chỉ là chốc lát, rất nhanh lại khôi phục nụ cười dịu dàng, “Tiểu Dịch đâu? Anh ấy không đến sao?”

“Tổng giám đốc đang đi họp, bảo tôi đến đón cô trước, đợi lát nữa họp xong anh ấy tới nữa!”

“A, như vậy sao! Vậy cũng tốt! Chúng ta đi thôi!” Gật đầu một cái, cô đem toàn bộ hành lý trong tay giao cho Văn Khâm, xoay người kiêu ngạo bước ra khỏi sân bay, để lại sau lưng không để ý người đàn ông đang thổn thức.

Lúc Dịch Khiêm gọi điện thoại tới, Úc Tử Ân đang bận sửa sang lại vài vóc cùng sa tanh mỏng đặc biệt làm cho người may những thứ đồ này vô cùng quý giá, nhất là vài sợi bông in nhuộm chất liệu tơ tằm càng hiếm

có, những người thi đấu bên cạnh, biết những thứ đồ mà cô có cho dự án này là những đồ hiếm gặp, càng không dám đụng vào vì sợ điều không may mắn.

“A, hôm nay anh đi dự tiệc tẩy trần của bạn bè sao, vậy anh cứ đi đi! Em cũng có chút việc bận nên không thể đi cùng anh, anh đừng uống rượu nhé, nếu không thì không được lái xe về nhà.”

“...” Lần đầu tiên nghe cô dặn dò thao thao bất tuyệt, Dịch Khiêm đột nhiên cười khẽ, giọng nói êm ái kia mang theo rất nhiều quan tâm, nghe thế nào cũng không cảm thấy chán.

“Em đã nói với anh nhiều như thế, anh có nghe hay không? Đừng nói là ngủ thiếp đi rồi nhé.”

“không có, anh đang nghe, em cứ nói đi!” Hơi híp mắt lại, nhìn thấy những chiếc xe và đường phố dưới chân trở nên rất nhỏ, trên gương mặt anh tuần chưa dứt đi sự nghiêm túc, đã bị sự dịu dàng thay thế.

“Được rồi, em không nói nữa, chính anh hãy cẩn thận một chút! Về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho em, cứ vậy đi, em bận rồi, cúp máy trước.”

Anh nhìn cô gái nhỏ sảng khoái cúp điện thoại của anh, Dịch Khiêm đột nhiên không thể nín được cười, vốn là hôm nay muốn đưa cô đi gặp Lâm Tiểu Uyển, nếu cô vội, vậy thì để hôm nào khác đi.

Từ phòng giải khát ra ngoài, Tiểu Mễ nhìn một chút cái dáng của người đang hành hạ người mẫu kia: “Lão đại, tôi đã gọi điện thoại thúc giục bên cung cấp đồ trang sức rồi ạ, bọn họ nói hai ngày nữa có thể làm xong.”

“Được, cực khổ rồi!” Gật đầu một cái, cho người mẫu thay quần áo, cô chợt nhớ đến vấn đề nào đó, nói: “Lần này nên chọn người nào làm người mẫu chính thì tốt đây?”

Tiểu Mễ liếc nhìn một tí bộ trang phục trên màn hình laptop, trầm mặc một tí rồi cô nói, “Lão đại, cái này có chút khó khăn ạ! Gấm hoa cũng không phải là người nào mặc vào cũng tỏara lực quyến rũ, người nên thận trọng trong việc chọn người!”

“Cái này không phải nói cho có sao!” Tiểu Toa đứng một bên liếc nhìn bản thiết kế, đối với câu trả lời của Tiểu Mễ thì có chút im lặng, nghiêng đầu qua, cô cầm một bản thảo lên, đưa cho Úc Tử Ân. “Ban này em vừa tìm tòi một chút, xem những người đã tham gia dự tuyển này đi, em tương đối thích người này, lão đại, cô xem thử đi ạ.”

“Được!” Gật đầu một cái, Úc Tử Ân cầm giấy lên, kéo ghế qua ngồi xuống, bật laptop lên kiểm tra một chút thông tin về người đó.

đang lúc ấy thì, điện thoại di động trên bàn rung lên, cô mở ra, đọc tin tức vừa được gửi tới, mã số không xa lạ gì, tin tức lại làm cho người ta lập tức vui mừng.

Đứng lên, cô cầm lấy túi xách, “Chuyện này làm trước đi, chờ tôi về rồi quyết định! Tôi phải đi tham dự tiệc một chút, các người cũng về sớm một tí, nhớ khóa cửa kỹ càng!”

“Lão đại, cô đi đâu vậy, có muốn chúng tôi đi cùng không?! Vào lúc này là giờ tan ca, kỹ thuật lái xe của người làm cho chúng tôi có chút lo lắng!” Nhìn cô vội vàng mang giày đi ra ngoài, Tiểu Toa nhìn Tiểu Mễ gật đầu một cái, cầm chìa khóa xe đi theo.

Nhớ tới mình hôm nay không có lái xe tới, giờ tan làm có thuê xe cũng bị kẹt, cô liền gật đầu, cười ngượng ngùng. “Vậy làm phiền hai người cô đưa tôi đi! Khách sạn Nam Thiên.”

Khi đến nơi, Úc Tử Ân xuống xe, liếc nhìn hai người trong xe, “Hai người cứ đi ăn bữa tối rồi về nhà đi, tôi có thể tự về được!”

“Lão đại, cô nên cẩn thận một chút, điện thoại di động phải luôn mở, có chuyện gì lập tức gọi cho chúng tôi!” Từ khi Lâm Quân Dao xuất hiện bất chợt, hai người bọn họ không thể không thận trọng, chỉ sợ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó boss trách tội bọn họ, ai cũng không dám đương nổi trách nhiệm này.

“Tôi biết rồi, các người nhớ lái xe cẩn thận!” Khoát tay áo, cô xoay người bước vào khách sạn, sau khi báo số phòng với người tiếp tân nữ, đi theo phục vụ đến cửa phòng kia.

cô nói một tiếng cảm ơn với người phục vụ rồi gõ cửa đi vào trong, căn phòng cao lớn, đèn điện sáng ngời, trang trí xa hoa, không hổ danh là khách sạn cao cấp nhất thành phố C.

Cô quét mắt nhìn chung quanh, sau lại thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn về phía ghế sa lon, nhưng cô không nghĩ, có mấy gương mặt quen để cho cô bắt ngờ phải dừng bước.

Thấy cô đi vào, người trong phòng rối rít dừng mọi hành động đang làm lại, đủ mọi sắc mặt đều tập trung lên người cô, dưới ánh đèn chiếu rọi càng thêm đặc sắc.

“Ừ, nơi này!” Trong phòng, Lâm Tiểu Uyển kích động vẫy tay, đột nhiên đứng lên đi tới bên cạnh Dịch Khiêm, bước nhanh đi tới trước, choàng tay quanh người anh, “Em nhớ anh sắp chết, thấy em trở lại anh không vui mừng sao?”

Thân thể Úc Tử Ân cương cứng, liếc nhìn sắc mặt âm trầm của người đàn ông đang ngồi trên Salon, khẽ cười một tiếng, cổ họng lại có một cảm giác khổ sở, nếu như cô không có nhìn lầm vừa rồi là Lâm Tiểu Uyển rúc vào trên vai anh, bộ dáng thân mật như thế, đã để cho cô liên tưởng đến người đàn ông “MR. Right” kia rồi !

A. Thật đúng là khéo, sao lại trùng hợp như thế!

Nụ cười cứng ngắc xé thêm chút dịu dàng, anh chậm rãi buông tay cô gái đang nhào vào lòng anh ra, theo thói quen quá khứ sờ sờ mặt của cô, “Em trở về đương nhiên anh vui mừng rồi! Chỉ là chúng ta đã lâu không gặp, em không trở lại đã có nhiều thứ thay đổi? Những người này đều là ai vậy? Nhưng lực hút của em vẫn giống như trước kia!”

“Anh lại cười chê em rồi! Đến đây em sẽ giới thiệu anh với mấy người bạn! Đây là MR. Right!” Nói xong, cô lôi kéo Úc Tử Ân đi lên, xoay Người kéo Dịch Khiêm đang ngồi trên salon đứng dậy, mặt kiêu ngạo hướng về phía Úc Tử Ân giới thiệu:”Ân Ân, đây chính là Mr.Right mà tớ từng nói với cậu, như thế nào, phù hợp với tiêu chuẩn của cậu không?”

cô chau mày, ứng phó cảnh tượng như vậy, khiến cho cô có chút dở khóc dở cười.

Qua không bao lâu, lúc này anh đứng bất động, gương mặt nhìn người đứng trước mặt, diễn kịch vui làm bạn trai bạn gái giả vờ, hôm nay anh lại tới làm Mr. Right, đùa giỡn thật thú vị, trái đất xoay chuyển, đúng là vẫn không ngừng xoay chuyển trên người cô, cái kia chỉ có một lần, giữa cô và anh chỉ là giả thôi.

Ánh mắt nhìn về phía không biến sắc, tay Lâm Tiểu Uyển vẫn nắm chặt tay người đàn ông kia, Úc Tử Ân khẽ cười, nụ cười trên mặt vẫn như cũ, đáng tiếc nụ cười không đặt trong đáy mắt, chống lại đôi mắt thâm thúy mà hơi áy náy kia, cô quay đầu nhìn về phía Lâm Tiểu Uyển đang kiêu ngạo kia,”Ừ, ở ta tiêu chuẩn thẩm mỹ bên trong...”

Vừa dứt lời, người đàn ông đứng bên cạnh Lâm Tiểu Uyển đã đi tới, bỗng chốc đưa tay qua giữ chặt bả vai của cô, kéo cô vào trong lòng, dưới ánh mắt bất ngờ của tất cả mọi người, tuyên bố:”Ân Ân là bạn gái của anh, nếu như anh không phù hợp với tiêu chuẩn của cô ấy, làm sao có thể lọt vào mắt xanh của cô ấy được?”

“...” Sững sờ đứng nhìn người đàn ông trong gang tấc, hơi thở ấy dường như rất đỗi quen thuộc, loáng thoáng kẹp cô vào chỗ có mùi nước hoa xa lạ.

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của mọi người và ánh mắt lo lắng của Hạ Ninh Huân, cô không khỏi cười khỏ, lạnh lạnh đẩy tay của anh ra, quay đầu nhìn về về mặt khiếp sợ của Lâm Tiểu Uyển, nhìn lại một chút sắc mặt lạnh lẽo của anh, trên mặt bình tĩnh không có sóng gió, lại làm cho người ta không nhận được mà dấy lên chú ý.

“Dịch thiếu, ánh đèn quá mờ, anh ôm lắm người rồi!” Giọng nói của cô trở nên lạnh lẽo và xa cách, nhất thời khiến cho người khác lạnh thêm vài bậc.

Úc Tử Ân như vậy quá mức quen thuộc cũng quá mức xa lạ, để cho anh có loại ảo giác, mình đã từng nỗ lực đến gần cô như vậy, đều như bát nước đổ đi khó thu hồi lại được, vốn là chưa gần tâm, lần nữa bị kéo dài khoảng cách.

một khắc kia, tim của anh chợt luống cuống, giống như anh đã đánh mất bảo vật mà anh trân quý nhất, nỗi sợ làm cho anh không cách nào khắc chế được.

Quay đầu, Úc Tử Ân ngược mắt chống lại ánh mắt oán hận của Lâm Tiểu Uyển, cười đến rục rờ và sánh lạn, giống như chẳng hề có chuyện gì xảy ra vậy.”Nếu cậu đang có tiệc, tớ cảm thấy tớ không tiện ở đây quấy rầy, tớ còn có hẹn với bạn, hôm nào chúng ta sẽ gặp lại sau!”

Dứt lời, cô mặc kệ sắc mặt của mọi người xung quanh, tỏ vẻ mặc lạnh nhạt và quật cường, cao ngạo bước ra khỏi phòng, không chút khách khí mà liếc mắt nhìn người không liên can có mặt trong phòng.

Lúc ra cửa, chính là lúc tất cả đều suy sụp, dầm trên đất vững vàng mà đi, bước nhanh hơn, cô hít một hơi thật sâu chạy tới cửa thang máy.

Trong phòng trở nên lúng túng, đột nhiên Dịch Khiêm đưa mắt lạnh nhìn cô gái kinh ngạc và tức giận trước mặt, khổ sở cười một tiếng, hôm nay anh thật đúng là tự mình rơi vào bẫy của mình rồi, không sống được mà!

“Năm năm trước anh đã nói với em không muốn trước mặt nhiều người như vậy lặp lại chuyện này, chính em không nghĩ ra, có thể suy nghĩ thật kỹ! Anh chưa bao giờ thay đổi quyết định của mình! Bây giờ Ân Ân là bạn gái của anh, nếu em nói Mr. right tự cho là đúng chỉ một lần thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này.”

Xoay người, trước khi đi, anh dừng bước chân lại,”Anh không quá thích chuyện mình bị lợi dụng, mặc dù người kia là em, cũng giống nhau.”

Bóng dáng kiêu căng đưa lưng về phía cô, lạnh lùng quăng ra một câu nói như vậy, nhất thời khiến không khí trong phòng lần này giảm mấy độ C.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng rời đi, Lâm Tiểu Uyển hít một hơi thật sâu, giật giật khóe miệng, cũng không thể nào cười nói, đáy mắt xinh đẹp có vài tia lạnh xẹt qua.

Tất cả những chuyện hôm nay, cô không phủ nhận là có suy tính của mình. Lần trở về nước này, đúng là cô đã phái người điều tra về cuộc sống gần đây của Dịch Khiêm, làm thế nào cũng không ngờ đến, anh lại quen Úc Tử Ân.

Người đàn ông này, cái người đã để cho cô hao tốn nhiều năm như thế, bỏ ra nhiều công sức như thế, cô tìm mọi cách đến gần anh, thế mà sao vẫn không được? Mặc dù người kia là bạn bè của cô, cũng không cho phép đoạt đi vật cô muốn sở hữu!

thật tốt, một cuộc tẩy trần, vì vậy mà trở nên lạnh lẽo, ai cũng không nhắc lại chuyện ngoài ý muốn kia nữa, đều tự tìm viện cớ rời đi, lưu lại Lâm Tiểu uyển đứng tại chỗ, cười đến quẩn rũ mà nguy hiểm.

103. Chương 103: Giải Về Mười Tính

Từ khách sạn đi ra, Úc Tử Ân đứng ở đầu đường đón xe, gió đêm thổi tới, mang theo cái lạnh nhè nhẹ.

Tháng ngày qua, cô từ một người không biết hoàn cảnh máu chó như thế sẽ được trình diễn trên người mình, hôm nay mối quan hệ giữa ba người bọn họ làm cho người ta lúng túng, về sau ai cũng không được thoải mái

Nghĩ đến cái này, cô không khỏi nhú lông mày, một đôi bạn tốt đồng thời thích cùng một người đàn ông, chuyện tốt như thế làm sao lại đụng đến người cô?

Cười khổ một tiếng, cô ghé đầu nhìn con đường phía trước, thấy có xe tới, đang nghiêng thân thể chuẩn bị đưa tay đón, sau lưng đột nhiên có một cỗ lực lượng kéo cô lại, ngay sau đó là gương mặt bị dán chặt vào lồng ngực của người kia, trong hơi thở quấn quanh mùi thơm quen thuộc, hương cỏ cây nhàn nhạt và nhịp tim đập mạnh mẽ, nhất thời để cho cô tỉnh táo lên.

“Dịch thiếu, đây là nơi công cộng chúng ta đứng ôm ấp như thế hình như không đúng cho lắm? Không đúng, anh xác định anh không ôm lắm người đó chứ? Chuyện cười gây náo loạn sẽ không tốt!” Cố gắng thoát ra khỏi người anh, vòng tay mới vừa lỏng một chút, anh lại bá đạo ôm ghì lấy cô, lần này sức lực còn mạnh hơn lần trước, nó làm cho cô cơ hồ hít thở không thông!

“Ân Ân.” Giọng nói êm ái truyền đến bên tai cô, mang theo chút lưu luyến, chút dịu dàng không thay đổi. Khiến cho người đang giãy giụa trong lòng anh bình tĩnh trở lại.

“Nghe anh giải thích có được hay không? Giữa anh và cô ấy không giống như những gì em nghĩ đâu. Ngay từ năm năm trước, anh và cô ấy đã dứt khoát!” Được anh ôm, từ sau lưng truyền đến những ánh sáng xe chói mắt, tiếng thở dài cơ hồ có thể nghe ra chút áy náy.

Chuyện ngày hôm nay là do anh không kịp chuẩn bị, làm thế nào cũng không ngờ đến, Lâm Tiểu Uyển lại là bạn bè của cô, hơn nữa còn để cho cô gặp tình cảnh này, càng làm cho anh cảm thấy khôn quần và không biết nên giải thích như thế nào.

Cô vốn rất nhạy cảm, hôm nay để cho cô kẹt ở giữa, anh càng thêm áy náy.

Cô chau mày, khẽ cười một tiếng, giùng giàng thoát ra khỏi lồng ngực của anh, sắc mặt quật cường ngược mắt nhìn anh, khoe miệng khẽ giật giật, nhưng không biết giờ phút này mình nặn ra nụ cười còn khó khăn và khổ sở hơn nhiều, “Mặc kệ anh giải thích như thế nào, cũng không thể thay đổi được mối quan hệ xóc xệch giữa ba người, trôi qua nhiều năm như thế, cô ấy vẫn chỉ nói với em về một mình anh, anh làm sao có thể bảo em xem như không có chuyện gì, yên tâm và thoải mái ở bên cạnh anh? Anh và cô ấy quen biết từ trước, em là người khác xen vào. Người ngoài nhìn vào sẽ nói em là tiểu Tam phá hoại hạnh phúc người khác.”

Khẽ lui về phía sau vài bước, cô né tránh mùi hương quen thuộc tỏa ra từ người anh, ép sự đau đớn đang cuộn dâng trong lòng xuống, quật cường nở nụ cười với anh, thua cũng thua một cách kiêu ngạo.

“Coi như em là có chút tính toán với anh... nhưng giờ đây anh có ở bên cạnh cũng không thể thoải mái được.” Làm sao cô lại không rõ, qua nhiều năm như vậy, Lâm Tiểu Uyển vẫn luôn ở trước mặt cô nhắc tới người đàn ông này, sao lại muốn cô xem nhẹ tình cảm ấy.

Cô ấy vì anh nên mới ra nước ngoài học, cố gắng dấn thân vào giới người mẫu, cũng là vì anh, mỗi lần nghe cô ấy đề cập đến MR. Right là như thể cô đang bước vào một thế giới khác, có thể cảm nhận được hạnh phúc tốt cùng dâng lên trong mắt Lâm Tiểu Uyển, anh là tất cả cuộc sống của cô ấy, mà cô lại là bạn thân của cô ấy, làm sao có thể nhẫn tâm làm tổn thương ấy bạn mình?

Đem hạnh phúc mình xây dựng trên sự khổ sở của người khác, cô không làm được việc tàn nhẫn như thế.

“Dịch thiếu, thừa dịp anh còn chưa sa chân vào vũng bùn, buông tay đi!” Cô nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, hình như chứa đựng tia đau đớn nào đó, cô chợt cảm thấy ngực hung hãn bị ai đó đâm vào!

“Ân Ân, anh sẽ không buông tay, anh nói rồi anh sẽ dắt tay của em, thì sẽ không dễ dàng buông ra. Chuyện ngày hôm nay cũng ngoài dự tính của anh, anh rất xin lỗi!” Hít một hơi thật sâu, anh nhìn thẳng vào mắt cô, ấn nhẫn ôm lấy ngực phiền não, “Anh chờ em tỉnh táo lại, nguyện ý nghe anh giải thích, chúng ta bàn lại! Hiện tại, anh sẽ đưa em về nhà!”

Nói xong, anh mặc kệ cô có nguyện ý hay không, lấy điện thoại di động ra gọi Văn Khâm tới, xe chậm rãi dừng ở nơi xa.

trên đường trở về, ai cũng không nói gì, không khí trong xe an tĩnh tới gần điểm băng cực, Văn Khâm lái xe ngẩng mắt nhìn hai người trong kính chiếu hậu, khẽ thở dài một cái.

Hôm nay, chuyện đã xảy ra trong phòng cũng là do anh ứng phó không kịp, anh cũng không ngờ Lâm Tiểu Uyển và Úc Tử Ân lại là bạn bè, hai bạn tốt yêu cùng một người đàn ông, cái này khiến Úc Tử Ân càng khó tiếp nhận hơn so với khi biết Boss từng có nhiều bạn gái!

Xe dừng hẳn ở cửa nhà, Úc Tử Ân không chút do dự bước xuống xe, bước chân thật nhanh đi vào trong, khiến cho người đàn ông phía sau cũng đành để cô xuống xe, bộ dạng phát cáu khiến cho người đàn ông ấy thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nếu cô làm bộ như cái gì cũng không để ý, lạnh lùng từ chối người ngoài ngàn dặm, anh sợ rằng sẽ càng khó chịu!

Ít nhất cô còn có thể tức giận, có nghĩa là, cô đối với anh không phải là không có cảm giác, tối thiểu cũng là có.....

Chiếc xe màu đen chậm rãi đi xuyên qua bóng đêm, Văn Khâm lái xe chạy nhanh về nhà ở Thành hồ, lo lắng ngẩng mắt nhìn người đàn ông đang ngồi ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, tình huống như thế thật ra thì đối với boss mà nói cũng không khó xử lý, anh chỉ có chút không hiểu Dịch Khiêm đang bận khoản cái gì.

“Tổng giám đốc tôi có chút không hiểu.....” Núi vây quanh đường lớn, buồng xe quá mức tĩnh lặng làm cho người ta có chút khó chịu, cuối cùng Văn Khâm vẫn lên tiếng hỏi những nghi vấn của mình.

“không hiểu cái gì.” trên ghế sau Dịch Khiêm chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn về phía cảnh đêm đen lầy ngoài cửa sổ, ánh mắt tối tăm, thâm thúy mà lạnh lùng.

“thật ra thì chuyện ngày hôm nay rất dễ giải quyết, anh và tiểu thư Lâm đã chia tay nhiều năm như vậy, coi như hai người chỉ là bạn bè, chỉ cần giải thích rõ là tốt, tại sao anh không giải thích? Tôi thật lo lắng là Úc Tử Ân sẽ hiểu lầm anh.....”

“cô ấy vốn là người nhạy cảm, tình huống như thế, nếu cô ấy không nguyện ý tin tưởng tôi, mặt cho tôi giải thích như thế nào cũng không có tác dụng gì. Hôm nay, cô ấy có thể lạnh lùng nói buông tay như thế, tôi rất rõ ràng không phải là một trăm phần trăm cô ấy không để ý đến tôi, mà cô ấy chỉ mới dành một nửa trái tim mình cho tôi. Nhưng tôi muốn toàn bộ trái tim của cô ấy. Nếu để cô ấy cứ mãi bị ám ảnh bởi những tình cảm trong quá khứ, sợ rằng về sau mặc dù tôi có thể ở cùng một chỗ với cô ấy, cũng sẽ cãi nhau không ngừng. Lâm Tiểu Uyển trở lại cũng tốt, có một người phụ nữ ở bên cạnh cô ấy, càng dễ dàng để cho cô thấy rõ ràng tim của mình. Lần này..... tôi muốn để cho cô ấy nhận ra tất cả!”

Tuy anh nói sẽ cho cô thời gian, cùng cô bước qua đoạn quá khứ, nhưng anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, vật anh muốn có cũng không khác gì những người đàn ông khác, không phải là muốn cả trái tim cô thôi, Lâm Tiểu Uyển xuất hiện, có lẽ là sẽ có cơ hội giúp cô hiểu được điều đó.

“Quay đầu lại gọi điện thoại của cận vệ, bảo cậu ta điều tra thật tốt về Lâm Tiểu Uyển, xem mấy năm nay cô ấy đã làm những gì, tôi muốn tài liệu cặn kẽ, mà không phải ngoài mặt.”

Nghe anh nói như vậy, Văn Khâm khẽ sửng sốt một chút, “Tổng giám đốc, anh hoài nghi.....”

“Hôm nay xem kịch hay, mặc dù tôi bị lợi dụng rồi, nhưng để cho tôi cơ hồ cảm thấy, chuyện này với chuyện tôi tưởng tượng tương đối trùng hợp nhau, Lâm Tiểu Uyển làm như vậy, tự biên tự diễn như vậy là ra kịch hay, rất rõ ràng, cô ta biết tôi và Ân Ân quen nhau, nếu không lấy tính cách của cô ấy sẽ không chọn tổ chức tiệc tại khách sạn, cũng sẽ không biết rõ chúng tôi đã chia tay, còn tạo dáng trước mặt Ân Ân, nói cái gì MR. Right để đùa giỡn.”

“Đúng vậy ạ.....” Vừa nghe anh nói như vậy, lúc này Văn Khâm mới thoáng hiểu vừa rồi tại sao mình cảm thấy không được bình thường, anh thật không ngờ cô gái bình thường mà lại nhiều tâm kế như vậy, ngay cả bạn bè tốt của mình cũng đem ra lợi dụng.

Phụ nữ.....quả thật đều là độc dược! Bề ngoài rất ngọt ngào, kì thực nội tâm là thạch tín, xem ra về sau anh có tìm bạn gái, thật đúng là không thể tìm người như Lâm Tiểu Uyển được, đẹp thì đẹp thật, nhưng chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn mà thôi!

Xe ngừng lại, trước khi xuống xe, Dịch Khiêm phân phó lần nữa: “Bảo cận vệ tra chuyện này sớm một chút, tôi hy vọng sớm có câu trả lời chính xác.”

“Dạ! Tôi biết rồi!”

“Ừ, lái xe cẩn thận một chút.” Đóng cửa xe, anh xoay người đi vào căn biệt thự đèn đuốc sáng trưng.

Nằm ở trên giường, Úc Tử Ân cứ mãi lật qua lật lại, đã rạng sáng rồi, cô lại cảm giác trong lòng nóng nẩy, không chút buồn ngủ nào.

Vừa lúc đó, điện thoại di động trên tủ đầu giường vang lên, cô lật người cầm điện thoại lên xem một chút, trên màn lóe lên ảnh và tên của Đường Minh Lân, do dự chốc lát, cuối cùng cô vẫn nhận điện thoại

Giương mắt nhìn hình tròn trên trần nhà, cô miễn cưỡng mở miệng: “Ba giờ đêm, Đường thiếu có chuyện gì quan trọng?”

Mặc dù đã ly hôn, cô vẫn không thể tuyệt tình hoàn toàn với anh, mặc kệ nói thế nào, thời điểm Bảo Úc gặp nguy hiểm, vẫn là anh giúp cô một tay, mặc dù là lấy hôn nhân của hai người ra là giá thỏa thuận, nhưng tối thiểu, anh không có thừa dịp công ty cô gặp nguy, đem Úc Bảo hợp với tập đoàn Đường Thị, về điểm này, cô có thể nói lời cảm kích anh từ đáy lòng, nếu lấy bản tính của người làm kinh doanh ra mà nói, thừa dịp đã kích cho thỏa mãn tình dục của mình cũng không thành vấn đề.

“Ân Ân.....” Bên kia đầu điện thoại truyền đến giọng nói khàn khàn vô lực của một người đàn ông: “Anh có chút khó chịu, em có thể tới đây một chút không?”

“Anh làm sao vậy?” Nghe giọng nói của anh lập lờ không giống thường ngày, Úc Tử Ân khẽ vận lòng mảy, “Bao tử đau sao? Bao tử đau thì mở ngăn tủ đầu giường ra, trong đó đã có thuốc đau bao tử.”

cô nhớ lúc ly hôn, cô có để mấy viên thuốc đau bao tử ở đầu giường của anh, thói quen mà thôi.

“Hình như là anh đang sốt, cả người không còn hơi sức, trong nhà hết thuốc rồi.....”

“Anh đang ở nhà nào? Nhà ở Phỉ Thúy hay Bích Loan Hiên?!” Vì nhà ở Phỉ Thúy là do cha mẹ Đường Minh Lân mua cho, bình thường vì tiện lợi cho việc đi làm, phần lớn thời gian anh đều ở biệt thự Phục Thúc (Duplex) tại Bích Loan Hiên.

“Em không có ở bên cạnh, anh không dám trở về Phỉ Thúy.....” Đầu điện thoại bên kia, người đàn ông thở nhẹ, nương theo giọng nói khàn khàn mà truyền đến tai cô, nghe làm cho người ta có chút đau lòng.

“Anh sốt tới đến làm gì? không phải nên gọi bác sĩ sao? Gọi tôi không có tác dụng! Tôi cũng phải gọi một - hai - không thôi?”

“Đừng! Anh không đi bệnh viện! Khụ khụ.....” Làm như nói chuyện nói quá nhanh và có hơi lớn, khiến một trận ho khan truyền đến, nghe được trận ho kia, Úc Tử Ân khẽ vận lòng mảy.

Hít một hơi thật sâu, cô nhìn thời gian trên điện thoại di động, cuối cùng vẫn từ trên giường đứng dậy, “Chờ, tôi đi mua thuốc đến cho anh! Anh đừng có ngủ, nhớ đứng lên mở cửa cho tôi! Tôi không có chìa khóa nhà!”

“Em không cần gạt anh.....”

“Đừng nói nhảm nhiều như vậy, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, nếu anh phải chết, lương tâm tôi có chút áy náy! Chờ tôi!” Quả quyết kết thúc điện thoại, cô tự mình mở ngăn kéo đầu giường lấy ra mấy hộp thuốc trị nóng sốt cảm mạo, vội vội vàng vàng thay bộ quần áo, nắm chìa khóa xe chạy ra ngoài.

Bích Vành Hiên cách nhà cô khá xa, ban đêm xe không nhiều lắm, chạy một lúc cũng đã hơn một giờ đêm, đứng ở cửa nhà, Úc Tử Ân dùng sức nhấn chuông cửa, chỉ sợ người bên trong sốt à hôn mê.

Đợi một lúc lâu, người bên trong mới ra mở cửa, thấy cô đến, sắc mặt Đường Minh Lân ửng hồng mỉm cười nhìn cô, vì cơ thể yếu ớt đứng không vững phải dựa vào tường, Úc Tử Ân lạnh tay lệ mắt đỡ lấy anh, đập giấy điu anh lên lầu.

Nằm ở trên giường, Đường Minh Lân nhìn chăm chăm vào cô, hai mắt không dám nháy một cái, hình như sợ cô lại vội vàng rời đi, gương mặt anh tuần lại ửng hồng giờ phút này thoát nhìn rất đáng yêu.

“không phải anh luôn tự xưng là kim cương vô địch sao? Sao lại để cảm sốt như thế này!” Để hộp thuốc bao tử trong tay xuống, cô xoay người chuẩn bị xuống lầu rót nước.

“Ân Ân, em đừng đi.....”

“Để tôi đi lấy nước!” Quay đầu, cô im lặng liếc anh một cái, đi xuống lầu dưới nấu nước.

Thời điểm đi vào phòng bếp, cô liếc nhìn phòng bếp sạch bóng và tủ lạnh chẳng có chút đồ ăn nào, có chút im lặng, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn kín đáo giúp anh nấu một nồi cháo.

Phục vụ người kia uống thuốc xong, rồi cô mới vào phòng bếp bưng một chén cháo muối trắng lên, đặt trên tủ đầu giường, “Ăn chút cháo, ngủ một giấc, ngày mai vẫn còn nghiêm trọng thì phải đến bệnh viện kiểm tra, tránh bị sốt thành viêm phổi thì ba mẹ anh sẽ trách tôi, như thế tôi rất xui xẻo!”

Quay đầu đi, người kia liếc nhìn chén cháo trên tủ đầu giường, không còn hơi sức nhìn cô, “Tay của anh không có chút sức lực nào cả, em dứt cho anh đi?”

“.....” Hít một hơi thật sâu, cô cầm chén cháo lên, thổi cho nguội, lúc này mới đưa đến miệng anh, mở miệng ra lệnh: “Há mồm!”

Trông mắt nhìn một chút, Đường Minh Lâm há mồm ăn cháo, mày kiếm khẽ cau lại, lúc này còn không nhin được bắt bẻ: “không có mùi vị.....”

“Thiếu gia, có thứ để ăn là được rồi! Phòng bếp và tủ lạnh sạch bóng, nếu không ăn sẽ đói chết anh đó!”

Nhìn thẳng vào mắt cô, Đường Minh Lâm cười khổ một tiếng, “Đúng vậy, làm sao lại không đói chết đây? Trước kia ở nhà Phỉ Thúy, có em ở đây, nhà bếp hay tủ lạnh đều đầy đủ đồ ăn, cái gì cũng không thiếu, không có em ở nhà, anh giống như thiếu ngọc Như Ý vậy.”

Khẽ thở dài một cái, anh làm như tự trách: “Ân Ân, anh rất hối hận, hối hận vì thả em đi.”

Nếu như cô vẫn còn ở bên cạnh anh, nếu như bọn họ không có ly hôn, nếu như còn có giấy kết hôn trôi buộc, có lẽ bọn họ sẽ không đi tới tình trạng hiện tại.

Anh vẫn cho là anh có đầy đủ tự tin, có thể làm cho cô yêu anh lại một lần nữa, nhưng khi Dịch Khiêm xuất hiện, anh mới phát giác ra, hình như anh đã đến chậm một bước.

104. Chương 104: Đối Thủ Mạnh

Không được dụ dỗ đại thiếu gia, để tôi ngủ, khi Úc Tử Ân đang muốn đứng dậy, người trên giường đột nhiên đưa tay kéo cô trở về, người đang nhắm mắt nghỉ ngơi lại đột nhiên mở mắt ra, có lẽ bởi vì bị bệnh, gương mặt anh tuần giờ lại thêm mấy phần yếu ớt, “Ân Ân, đừng đi được không.”

“.” Liếc nhìn cái bộ dáng đáng thương kia, Úc Tử Ân không nhẫn tâm cự tuyệt, vỗ vỗ tay anh “Được, tôi có thể không đi, chỉ là anh phải buông tay tôi ra, nếu tôi ngồi chồm hổm trên giường một ngày một đêm, ngày mai chân của tôi sẽ tê cứng!”

“Vậy. Em đi lên đây đi! Giường của anh khá lớn, chia cho em phân nửa!” Nhìn cô vịn lòng mày, anh sợ cô lại suy nghĩ nhiều, vội mở miệng giải thích: “Anh sẽ không làm loạn!”

“Coi như sẽ không làm loạn, tôi cũng không thể leo lên, vào thời điểm này anh định kéo tôi vào hưởng phúc chung sao? Chính anh xem như đã xong rồi, đừng kéo tôi vào chung!” Hiện tại cô mạo hiểm nguy cơ có thể bị lây bệnh đến chăm sóc anh, anh đại gia thật đúng là không gì kiêng kỵ.

Từ trên cao nhìn xuống, người đàn ông nằm bên dưới có chút thất vọng “Nằm xuống, nhắm mắt, ngủ! Nếu không tôi sẽ đi ngay!”

“Được.” Trùng mắt nhìn, anh thận trọng quan sát cô, cuối cùng vẫn còn không chịu được tác dụng phụ của thuốc, ngoan ngoãn đi ngủ.

Vắt khăn lông ra đắp lên cái trán nóng bỏng của anh, Úc Tử Ân nhìn đồng hồ, khẽ thở dài một cái, ngồi ở trên ghế quý phi, suy nghĩ phiền loạn.

Khi trời gần sáng, điện thoại trong túi rung lên, cô giùng giàng đứng dậy, bị giày vò đến ba giờ đêm, chẳng có giấc ngủ ngon, mặc dù cái ghế khá lớn, nhưng làm sao có thể thoải mái bằng ngủ trên giường cơ chứ, lúc thức dậy cô vừa đau lưng lại vừa nhức đầu

Liếc nhìn bóng dáng của người đang ngủ trên giường, đi lên kiểm tra nhiệt độ trên trán của anh, xác định đã không còn nóng nữa, lúc này mới xoay người thả nhẹ bước chân xuống lầu, cầm theo chìa khóa đặt ở đầu giường giúp anh đi mua thức ăn.

Bữa ăn sáng mới vừa mua về, vừa mở cửa đã thấy trong phòng khách có một bóng người nóng như kiến bò trên chảo, vẻ mặt gấp gáp, lo lắng cầm lấy điện thoại, nghe được tiếng cửa mở, chột xoay người lại, con người vốn ảm đạm nhất thời sáng lên.

“Ân Ân.” Đi lên trước, anh cúi đầu nhìn túi xách trong tay cô, vẻ mặt hơi tái nhợt, tỏ ra mừng rỡ, “Em đi mua bữa sáng cho anh.”

“Sáng sớm có thể đi đến đâu! Bây giờ còn chưa đến giờ tôi đi làm! Trong nhà này cái gì cũng không có, anh nghĩ muốn chết nhưng tôi chưa muốn dúi chết!” Im lặng liếc anh một cái, Úc Tử Ân cầm theo bữa sáng đi về phía phòng anh, thái độ lạnh nhạt không chút nào ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của người kia.

Đường Minh Lân đi theo phía sau cô bước vào phòng khách, Đường Minh Lân xoay người ngồi vào vị trí giữa bàn, nhìn cô không ngừng bận bịu, trong lòng đột nhiên cảm thấy có loại thỏa mãn chưa bao giờ có.

Không thể không dùng chung bữa sáng, lúc trước anh chưa từng biết quý trọng hình ảnh này, hôm nay mất đi mới biết hối hận.

Nhìn tô cháo nóng cô đặt trước mặt anh, anh ngẩng đầu cười với cô, “Ân Ân, cảm ơn em đã đến đây chăm sóc anh cả đêm.”

“Không có gì, anh không cần để trong lòng.” Kéo một cái ghế qua, cô tự nhiên ăn bữa sáng mình vừa mua về “Ăn điểm tâm xong anh gọi điện thoại cho thư ký của anh, để cho anh ta đến đây chăm sóc anh, hoặc là gọi điện thoại về nhà lớn, để ẹ anh đến đây chăm sóc anh, tôi còn phải đi làm, không có thời gian rảnh.”

“.” lời của cô giống như chậu nước lạnh dội tới đây, nhất thời khiến Đường Minh Lân cảm thấy cõi lòng trở nên lạnh lẽo.

Cô đối với anh vẫn giống như trước kia, lạnh lùng và không có tình cảm.

Hít một hơi thật sâu, anh gật đầu một cái, đáp một tiếng: “Được, anh biết rồi.”

Không khí trên bàn ăn bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, ai cũng không nói chuyện nữa, Đường Minh Lân cũng nhún nhường không tự đòi thứ vị, uống một chút cháo liền để xuống, đứng dậy, “Anh ăn no rồi, chút nữa sẽ tiễn em, em hãy lái xe cẩn thận.”

Cô không lên tiếng, ngẩng mắt nhìn bóng dáng đang chậm rãi đỡ bàn đứng lên, đột nhiên cảm thấy có xương mắc tại cổ họng, rất là không thoải mái, thức ăn thơm phức trên bàn cũng làm Úc Tử Ân ăn không vô.

Người đàn ông này, dám cùng cô chơi khổ nhục kế sao? Cũng đã ly hôn rồi, tại sao không thể bỏ qua cho cô?

Khẽ thở dài một cái, có lẽ bữa sáng này cô nuốt không trôi nữa rồi, cô đứng dậy dọn dẹp.

Lúc ra cửa, cô còn liếc nhìn anh một cái, không có dừng lại lâu, mở cửa lên xe, lái xe rời khỏi biệt thự xa hoa.

Tại cửa sổ sát đất trên lầu hai, bóng dáng cao to cứ đứng lặng lẽ nhìn chiếc xe rời đi, khổ sở cười cười, gương mặt anh dần trở nên tái nhợt, còn khó coi hơn cả khóc

Anh thủy chung không nghĩ ra, tại sao ở trước mặt Dịch Khiêm cô có thể vui vẻ như thế, nhưng khi ở trước mặt anh, cô lại hận không thể cách xa anh thêm một chút, mỗi lần nhìn thấy bộ dáng lạnh lẽo của cô, tim của anh cũng lạnh đi!

Ngay cả anh có muôn vàn lỗi lầm trong quá khứ, nhưng không phải có câu nói: con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng sao? Tại sao cô lại không thể cho anh cơ hội để bắt đầu lại?

Cô đối xử vô cùng nhân từ với mọi người, nhưng cố tình đối xử tàn nhẫn với anh!

—— quân môn súng hôn ——

Một hội nghị với các chủ quản cấp cao cứ như vậy mà kéo dài cả buổi sáng, Dịch Khiêm đột nhiên cầm lấy điện thoại di động trên bàn nhìn một chút, điện thoại tối đen không hề có tin tức gì, an tĩnh giống như không có gì cả xảy ra .

Lúc anh chuẩn bị rời đi, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa của Văn Khâm, dừng một chút, anh thu tay lại ngẩng đầu lên: “Vào đi!”

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu ngài muốn, còn có. tiểu thư Lâm đang đợi ngài ở trong phòng khách, nếu như anh không muốn gặp tôi sẽ nói với cô ấy một tiếng.” Đặt tài liệu xuống, Văn Khâm một mực cung kính mở miệng.

“Để cho cô ấy vào đi!” Thu hồi điện thoại di động, anh khẽ tựa vào trên ghế dựa, thở dài một cái.

“Được!”

Đợi Văn Khâm ra cửa, lúc này anh lại nghĩ đến chuyện tối hôm qua, điều tra mã số tiệm bánh ngọt gọi tới, sau khi nói mấy câu, mới cúp điện thoại, bóng dáng màu trắng liền xuất hiện ở cửa phòng làm việc.

Chiếc áo đầm bằng vải tơ xuyên thấu, bóng dáng cao gầy mảnh khảnh xinh đẹp của cô lộ ra một cổ tinh nguyên, thân là người mẫu, phẩm vị Lâm Tiểu Uyển không phải thấp, mà cô đã bắt đầu hiểu được sở thích của Dịch Khiêm, đơn giản thanh nhã và màu trắng thuần khiết sẽ đi vào lòng anh, sau đó tự tin kiêu ngạo đi về phía anh.

Trải qua khó khăn khi sinh tồn trong giới thời thượng, cô hiểu rất rõ việc Dịch Khiêm thành công như thế này sẽ tự dừng trở thành một người đàn ông thành thực, những người phụ nữ đeo đuổi anh không ít, có hồn nhiên thanh khiết, có quyến rũ mẫn mà....đây cũng là nguyên nhân anh thích Úc Tử Ân. Nếu so sánh với Úc Tử Ân, có lẽ cô ít đi một phần đơn thuần, cũng không hiểu thế đời thuần khiết. Nhưng cô hiểu tâm tư Dịch Khiêm hơn Úc Tử Ân.

Cũng có thể nói là, cô hiểu suy nghĩ của hai người bọn họ, dù sao chung đụng đã lâu, vẫn nên hiểu rõ nhau thì tốt hơn, Úc Tử Ân quá mức mềm lòng, đây là ưu điểm của cô cũng hoàn toàn có thể khiến cô bị lợi dụng—trở thành vết thương trí mệnh.

Khẽ tựa vào ghế dựa, Dịch Khiêm đột nhiên nhàn nhạt nhìn về phía người tới, khóe miệng khẽ cong lên, gương mặt anh tuần lười biếng và lạnh nhạt như cũ. “thật là khó được cô đến tìm tôi.”

“Thế nào, không hoan nghênh em đến sao? Đây là lần đầu tiên em đến công ty của anh đó?” Nhìn quanh bốn phía, Lâm Tiểu Uyển nhẹ cười cười, gương mặt xinh đẹp mang theo lớp trang điểm mong manh, không đủ để biến cô thành đóa hoa rực rỡ, nhưng thanh lệ đủ khiến cô hấp dẫn đàn ông.

Cả gian phòng làm việc xa hoa hơn cô tưởng, nhưng anh lại có phần kín kẽ và khiêm tốn, giống như tác phong làm việc của anh vậy, khiêm tốn nhưng lại tỏa ra phong cách tôn quý, điều này cũng khó trách cô dù gặp qua rất nhiều người đàn ông giàu có cũng không có loại si mê giống như gặp anh.

trên người anh, vĩnh viễn đều có phong vị khiến cho người phụ nữ phải động lòng, đã mấy năm không gặp, cô phát hiện trên người anh có nhiều hơn một cổ lạnh động và thành thực được tích lũy theo năm tháng, nó làm cho người ta bị mê hoặc.

“Công ty là nơi để nói chuyện công việc, nếu như cô đến đây để bàn công việc thì tôi rất hoan nghênh. Nếu như không phải thế thì thời gian riêng tư của tôi không có nhiều, nhưng có thể cho cô năm phút, đem tất cả lời muốn nói, nói cho xong.”

“Nghe lời anh nói cứ như xa cách ngàn dặm vậy? Tiểu Dịch, năm năm không thấy anh chán ghét em vậy sao? Anh vẫn còn ghi hận chuyện em tự ý rời đi hay sao?” Lâm Tiểu Uyển đi lên trước, đối mặt với anh, giữa hai người chỉ cách một cái bàn làm việc, trong không khí mang theo hơi thở nặng nề.

Chuyện năm xưa, với anh mà nói đã không còn gì nữa, ghi hận một người cần phải tốn thời gian và tinh lực như thế, mà anh là thương nhân, sẽ không tiêu hao quá nhiều thời gian vào những chuyện tình cảm như vậy.

Thấy anh không đáp, cô to gan suy đoán: “Hay là anh bởi vì chuyện hôm qua mà giận em? thật ra em đâu có nói gì sai, em thường hay nhắc tới MR Right trước mắt Ân Ân, mà người đó là anh, cũng chỉ có anh.

Tấm lòng của em đối với anh sau năm năm vẫn không thay đổi, cái này anh hiểu chứ? Ân Ân là bạn bè của em, mà em cũng không ngờ đến chuyện, cô ấy lại là bạn gái của anh. Anh xem cái này là trùng hợp mới đúng chứ, sao lại trách em? Tiểu Dịch, trước kia anh không phải là người rất có đạo lý sao?”

“cô nghĩ quá nhiều rồi, tôi không có ghi hận cô, chuyện đã qua cái gì cũng không thể thay đổi được. Về phần Ân Ân, chuyện của tôi và cô ấy không liên quan đến cô.” Dừng một chút, anh nhàn nhạt ngược mắt, con người thâm mang theo sự lạnh lùng: “Nếu như hôm nay cô tới đây là vì chuyện này, nói như vậy xong rồi. Tôi còn nhiều việc bận.”

“Cũng đến bữa trưa rồi, anh còn phải làm việc sao? Vậy em sẽ chờ anh, em vừa trở về rất nhiều nơi đều không biết, đợi lát nữa chúng ta cùng đi ăn cơm đi?” cô trừng mắt nhìn, vẻ mặt thành thật nhìn anh, ánh mắt chuyên chú lại vô tội như vậy, để cho anh có chút hoảng hốt, loáng thoáng nhớ lại cô gái kia cũng hay dùng ánh mắt đó nhìn anh.

Bắt được ánh mắt sợ sệt của anh, Lâm Tiểu Uyển vội mở miệng: “Anh bảo có việc làm em sẽ đồng ý! Em ở phòng khách đợi anh, làm xong việc rồi thì gọi em!”

nói xong, cũng không quản anh có đồng ý hay không, xoay người tiêu sái khoát tay áo. “Anh cứ làm việc đi, em chờ anh!”

Cửa phòng làm việc cách một tiếng đóng lại, Dịch Khiêm đột nhiên chậm rãi hồi hồn, ánh mắt chìm đi mấy phần.

Năm năm không thấy, Lâm Tiểu Uyển còn thông minh hơn tưởng tượng của anh, thậm chí còn biết quan sát sắc mặt người khác hơn trước kia, chuyện này với anh mà nói thật không biết là tin tốt hay tin xấu.

Người này sẽ làm một đối thủ mạnh bên cạnh Ân Ân sao, anh ngược lại cảm thấy đây không phải là một chuyện tốt.

105. Chương 105: Oan Gia Ngõ Hẹp!

Nhận được điện thoại hẹn ăn cơm của Thẩm Bùi Bùi, vừa đúng Úc Tử Ân tan việc đầu tiên là chạy tới phòng thiết kế, đúng lúc cách chỗ hẹn ăn cơm không xa, mặc dù bận rộn hơn nữa, Thẩm Bùi Bùi hẹn cô ăn cơm, cô cũng sẽ không cự tuyệt, trừ phi là đi làm kỳ đà cản mũi.

Từ Cao ốc ra ngoài, cô quét mắt nhìn chiếc xe hơi màu đen, hơi sững sờ, liếc nhìn bảng số xe khá quen thuộc, đi giày cao gót đi lên trước, gõ nhẹ cửa sổ xe, cửa sổ xe chỗ tài xế hạ xuống, Thẩm Bùi Bùi thấy cô, vội vẫy vẫy tay, “Bảo bối, lên xe lên xe ~”

“.” Quay đầu đi, cô nhìn người đàn ông đang ngồi ở vị trí tài xế, do dự một chút, “Hai người các cậu đi ăn cơm, không cần kéo tôi đi làm kỳ đà cản mũi đâu”

Cái này là tâm trạng gì, mặc dù chị em họ rất thân thiết, nhưng cũng không thể kéo cô xuống nước cùng, quay đầu lại Lăng Thiếu Phong gật đầu nhìn cô, cái gì mà kéo theo người làm bia đỡ đạn! Thật là!

Biết cô đang ngại điều gì, Thẩm Bùi Bùi quay đầu liếc nhìn người đàn ông chỗ tài xế, trầm mặc không nói gì, ra bộ dáng việc lớn phải do bà đây làm chủ, đẩy cửa xe xuống, “Không có việc gì á..., hôm nay không phải hai chúng ta ăn cơm, mà là mời một người bạn của anh ấy đi cùng, tớ muốn dẫn cậu đi gặp một chút.”

“. Xem mắt?!” Im lặng liếc Thẩm Bùi Bùi một cái, Úc Tử Ân có chút nhức đầu, “Bà cô à, tôi có bạn trai rồi đó! Cô đừng có nói với tôi như thế, biết không!”

“Tớ biết rõ, không phải là Dịch thiếu sao! Ai yêu, chúng ta tung lưới ở nhiều chỗ, bồi dưỡng trọng điểm, không buông tha bất kỳ một con cá nào, nếu không thì biết đến khi nào cậu mới gả đi được! Hiện tại tớ đang nỗ lực giúp cậu tìm một người đàn ông tốt!”

“Cậu, cậu còn chưa tính giả mình đi thì tớ việc gì phải gấp chứ! Hơn nữa, không phải tớ đã lấy chồng một lần rồi sao? Chuyện này không vội, không vội. . . .” Nha đầu này thật đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn, biết rất rõ ràng cô đã có bạn trai, còn dính vào, thật là hết cách với bạn tốt!

“Ai yêu, không phải là gặp mặt ăn một bữa cơm thôi sao, không có việc gì! Biết thêm nhiều bạn bè, đối với cậu mà nói cũng có nhiều chỗ tốt!” Nói xong, Thẩm Bối Bối mở cửa xe ra, “Lên xe đi, tớ đợi đến chóng mặt rồi!”

“” Do dự một chút, cô không nói chuyện nữa, xoay người lên xe.

Xe chậm rãi chạy nhanh lên đường lớn, Úc Tử Ân ngược mắt liếc nhìn người đàn ông ngồi chỗ tài xế ngồi, cười cười xấu hổ, “Lãng thiếu, xin lỗi, đã gây phiền toái cho anh rồi!”

“Không phiền toái, Bối Bối của chúng ta vui là tốt rồi, tiểu thư Úc không cần lo lắng, chỉ là ăn bữa cơm mà thôi, coi như là xã giao thôi.” Khẽ nghiêng đầu, Lãng Thiếu Phong liếc nhìn cô gái của anh, khẽ cười một tiếng, ánh mắt mang theo cưng chiều và dịu dàng.

Dịch thiếu là người anh không thể chọc nổi, người phụ nữ của anh ta thì anh lại càng không chọc đến, thay vì đắc tội Dịch thiếu chớ đắc tội với cô gái của anh, hai người chọn một mà thôi, vậy anh chỉ có thể đắc tội với Dịch thiếu.

“Ừ, được!” Gật đầu một cái, nếu anh mở miệng, cô cũng không nói nhiều làm gì, dù sao chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, nhiều bạn bè cũng tốt.

Về phần chuyện tình cảm, bây giờ cô rất rối loạn, thật sự rất ảnh hưởng đến công việc của cô, định cái gì cũng không nghĩ đến, tất cả thuận theo tự nhiên, hoặc là, để cho cô trốn tránh qua đoạn thời gian này.

Chỗ ăn cơm là Lãng Thiếu Phong chọn, dĩ nhiên là chỗ đẳng cấp nhất thành phố C, bởi vì đã tới chỗ này mấy lần, Úc Tử Ân cũng hiểu rõ chỗ này bình thường chỉ tiếp đãi những người thuộc tầng lớp thượng lưu, hoặc là cao quan, chính khách, phí phục vụ khá cao bù lại cách phục vụ rất tốt khiến nhiều người cảm thấy địa vị của mình được nâng cao, Úc Bảo Sơn cũng rất thích chỗ này, không quan tâm đến tiền, chỉ cần có thể cấp đủ mặt mũi cho ông là được.

Lên phòng khách quý, Thẩm Bối Bối kéo Úc Tử Ân đi ở phía sau, hành lang vắng tanh hai người nói đủ mọi chuyện.

Vậy mà, khiến Úc Tử Ân không ngờ chính là, ở chỗ này cô lại đụng người không muốn gặp

Khi đi vào đại sảnh, Lâm Tiểu Uyển liền thấy bóng của nhóm người bọn họ, tính toán chờ mọi người đến gần sẽ vẫy tay chào “Ân Ân!”

Nghe được giọng nói của cô, Úc Tử Ân ngăn người, ngược mắt nhìn về bóng dáng hai người đang ngồi ở trước, cuối cùng đem tầm mắt rơi vào trên người Lâm Tiểu Uyển, tay nắm Thẩm Bối Bối không tự chủ mà nắm chặt hơn.

“Tiểu Uyển, trùng hợp như thế!” Lễ phép đáp một tiếng, Úc Tử Ân xé ra nụ cười cứng nhắc “Không ngờ lại gặp cô ở chỗ này!”

“Đúng vậy! Tớ và Tiểu Dịch đến đây dùng cơm, các người thì sao?” Lâm Tiểu Uyển nhìn đôi nam nữ đứng bên cạnh cô một chút, ánh mắt không tự chủ rơi vào người Lãng Thiếu Phong.

Tựa hồ cảm giác được cô đang quan sát mình, Lãng Thiếu Phong nhàn nhạt liếc cô một cái, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, quay đầu nhìn về phía bên người đứng bên cạnh cô, gật đầu một cái, “Dịch thiếu, trùng hợp như thế!”

“Là rất khéo!” Lễ phép gật đầu, Dịch Khiêm đột nhiên quay đầu nhìn về phía bóng dáng núp sau lưng Thẩm Bối Bối, ánh mắt thâm thúy, sắc mặt lạnh nhạt, hình như cũng không nghĩ giải thích được sao trùng hợp như vậy.

Mơ hồ ngửi ra mùi vị lúng túng của người nào đó, Thẩm Bối Bối nhìn người phụ nữ bên cạnh một chút, lại nhìn cô gái bên cạnh Dịch Khiêm một chút, nghe Ân Ân gọi, hai người hình như biết, nhưng chỉ ăn một bữa cơm đơn giản, quan hệ chỉ sợ cũng chẳng phải đơn giản thế!

Nhíu chân mày, cô nửa cười nhìn sắc mặt lạnh tanh của Dịch Khiêm, không nhịn được nhạo báng: “Ồ, thì ra là Dịch thiếu à! Anh đã có mỹ nhân ở bên cạnh rồi, như vậy tôi nên mang Ân Ân ra ngoài xem mắt cho xong, dù sao nhiều chỗ cũng rất tốt, nói không chừng có thể tìm được một người đàn ông tốt! Anh nói phải không?”

Khẽ cười một tiếng, Dịch Khiêm đột nhiên giương môi, tính khí rất tốt, coi thường lời nói của Thẩm Bùi Bùi, chuyển con mắt nhìn về phía Úc Tử Ân, lời nói lại như nói với Thẩm Bùi Bùi: “Tiểu thư Thẩm đây là đang mượn Ân Ân của tôi sao?”

“Ề hèm, nếu không đây? Sao anh có thể ra ngoài ăn cơm với người phụ nữ khác, Ân Ân thì không thể ra ngoài ăn cơm với người đàn ông khác? Dịch thiếu, làm như vậy rất không công bằng! Anh nói có đúng hay không?” Cô đưa ánh mắt cột nhả nhìn về phía Lâm Tiểu Uyển, hình như nhiều hơn mấy phần khiêu khích và khinh thường, Thẩm Bùi Bùi giương mắt lên, động thân đứng trước mặt Úc Tử Ân, bộ dáng bao che cho người khác.

Nghe giọng khiêu khích rõ ràng của cô, Lăng Thiếu Phong khẽ vận lông mày, không nhịn được mở miệng: “Bùi Bùi, theo như em nói, nói chuyện phải chú ý đúng mực, không cần phải xem hai người kia là tội nhân, quay đầu lại anh còn phải dọn dẹp cục diện rối rắm.”

Quay đầu, Thẩm Bùi Bùi tức giận trợn mắt nhìn Lăng Thiếu Phong một cái: “Anh là đàn ông, anh không dọn dẹp cục diện rối rắm này thì ai sẽ dọn dẹp!”

“.....” Lời này mặc dù anh thích nghe, nhưng mà ở trường hợp như vậy, cũng không thể nào cảm động được.

Khẽ hừ một tiếng, Thẩm Bùi Bùi không sợ hãi quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm, “Nếu Dịch thiếu không nói lời nào, tôi liền cho rằng anh đồng ý!”

“Nếu như mà tôi không đồng ý? Có phải tiểu thư Thẩm sẽ cho người ở lại không?” Dịch Khiêm đột nhiên cười nhẹ, nghiêng đầu nhìn về cô gái nhỏ bên cạnh đang phó thác việc không liên quan đến mình, ánh mắt tối tăm mấy phần.

Vào thời điểm này cô còn có tỏ vẻ không sao cả sao, thật sự để cho anh chẳng có cảm giác gì.

“Lưu lại làm kỳ đà cản mũi hai người sao? Dịch thiếu, chân đứng hai thuyền, kỹ thuật Ân Ân không có, dễ dàng lật thuyền đấy!”

“Những lời như thế, tôi cũng không nguyện ý đưa cho cô, tôi cũng không thích chân đứng hai thuyền, dù sao kỹ thuật của tôi cũng không có!” nói xong, anh quay đầu nhìn về quản lý phòng ăn, vẫy vẫy tay, quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, “Nếu hôm nay trùng hợp như thế, không bằng mọi người cùng nhau dùng cơm! Nhiều người náo nhiệt, Lăng thiếu cảm thấy thế nào?”

“Ừ, có thể.” Gật đầu một cái, Lăng Thiếu Phong liếc nhìn cô gái nhỏ có chút bất mãn, khẽ vận lông mày cảnh cáo.

“.....” Thẩm Bùi Bùi còn muốn nói thêm cái gì, Úc Tử Ân đứng bên cạnh đã lôi kéo tay cô, lắc đầu một cái không để cho cô tiếp tục lên tiếng nữa.

Khẽ hừ một tiếng, Thẩm Bùi Bùi không nói gì thêm nữa, ánh mắt sắc bén không nhịn được trừng mắt về phía người phụ nữ đối diện, “Ân Ân, cô ấy là ai vậy!”

“Trước đây tớ đã nói với cậu, Lâm Tiểu Uyển, bạn bè của tớ.” một câu nói đơn giản, không quá nhiều tu từ, nhưng cũng khiến Thẩm Bùi Bùi hiểu ý tứ trong đó.

Nếu là bạn bè, lại cùng Dịch Khiêm dính vào một chỗ, chắc chắn bên trong có mờ ám, người sáng suốt cũng nhìn ra được, cô suy nghĩ một chút, từ đầu tới cuối Ân Ân cũng không có mở miệng nói gì, cô định câm miệng sao.

đang lúc quản lý dẫn mọi người đi tới phòng ăn, bóng dáng hai người bên trong đi ra, nhìn đến bọn họ, không khỏi ngẩn người.

không thể không nói, vào lúc này thật đúng là Oan Gia Ngộ Hạp!

Thấy Lâm Tiểu Uyển, Lâm Quân Dao đang kéo tay Đường Minh Lâm ánh mắt sáng rực, ngọt ngào hô lên: “Chị!”

“Dao Dao.” Lâm Tiểu Uyển gật đầu một cái, quay đầu nhìn về phía người đàn ông đi bên cạnh, khẽ vắn lông mày, “Dao Dao, làm sao em lại đi cùng anh ta?”

“Chúng ta tới dùng cơm! Minh Lâm bệnh, lại không chịu ăn cái gì, cho nên mới kéo anh đến đây dùng cơm, nghe nói đầu bếp nơi đây nấu nướng không tệ, không ngờ lại gặp các người ở đây!” Hồi một đằng, trả lời một nẻo, Lâm Quân Dao cười đến ngọt ngào ngán người, thời điểm ngược mắt nhìn đến Thẩm Bội Bội và Úc Tử Ân đang đứng bên cạnh cô ta: “Tiểu thư Úc cũng ở đây ă! Hôm nay thổi trứng ngọn gió nào, náo nhiệt như thế!”

Tới tới lui lui nhìn này hai chị em họ một cái, Thẩm Bội Bội thét lên một tiếng, “Các người là chị em? Tôi nói tại sao lại ở chung một nơi, thì ra là chị em.....”

Khó trách hai hợp thành một, gương mặt hồ ly lẳng lơ!

Làm như không nghe được sự châm chọc của cô, Lâm Quân Dao cũng không tính toán, kéo cánh tay Đường Minh Lâm mặt khiêu khích nhìn cô, cái dáng vẻ khoe thắng lợi đó khiến Thẩm Bội Bội chỉ biết cắn răng nghiêng lợi, đang muốn mở miệng vì Úc Tử Ân lấy lại công đạo, Úc Tử Ân lại đột nhiên đưa tay giữ cô lại, hơi híp mắt lắc đầu một cái.

Quay đầu đi, cô tiến lên thì thầm bên tai Thẩm Bội Bội: “không cần mắt mặt chúng ta, cứ để cô ta làm gì cô ta thích đi! Đây đưa tiếp tục ngược lại làm cho người ta xem chuyện cười.”

Mãi tốn hơi thừa lời, Thẩm Bội Bội hít một hơi thật sâu, mặc dù không có cam lòng, vẫn nhịn xuống.

Nhàn nhạt quan sát sắc mặt của Đường Minh Lâm, Dịch Khiêm đột nhiên khẽ vắn lông mày, “Bị bệnh sao? Có đi bệnh viện không?”

“đã không sao, chuyện này phải cảm ơn Ân Ân đã bỏ cả đêm chăm sóc tôi, nếu không tôi đây sợ phải bị viêm phổi nằm bệnh viện rồi!” Ngược mắt, Đường Minh Lâm nhìn về phía Úc Tử Ân nở nụ cười, vẻ mặt tái nhợt ít đi mấy phần bất cần đời du “Nếu mọi người đều tới đây dùng cơm, không bằng cùng nhau ăn đi! Tôi cũng muốn cảm ơn cô ấy!”

“.....” không khí có chút trở nên lúng túng, Úc Tử Ân ngẩng đầu nhìn Dịch Khiêm một cái, chống lại đôi mắt thâm thúy của anh, đáy mắt không sóng không gió, an tĩnh để cho cô cảm thấy kinh sợ.

106. Chương 106: Đủ Loại Trùng Hợp

Quản lý đối ghế lô lớn nhất trong hội sở, tám chín người làm thành một bàn, cũng có vẻ sôi nổi. Lúc ngồi xuống, Thẩm Bội Bội cố ý kéo Úc Tử Ân tới cạnh mình, nhường chỗ cho người đàn ông còn chưa tới xem mắt, khiến tất cả đàn ông ngồi bên cạnh không có cơ hội đụng tới chỗ bên cạnh, khí thế bá đạo giết tất cả đàn ông ở đây trở tay không kịp.

Thẩm Bội Bội khiến Úc Tử Ân không có cách nào, chỉ cười cười. Lúc ngược mắt lên thấy Dịch Khiêm Mặc và Đường Minh Lâm ngồi đối diện thì nụ cười lúng túng của cô cứng ở trên mặt.

Chỉ lát sau, người đàn ông tới xem mắt bị trẻ gõ cửa vào, nhìn thấy tình thế xem mắt khổng lồ trong phòng bao thì không khỏi hơi sững sờ. Anh tìm được bóng dáng của Thẩm Bội Bội thì gật đầu lễ phép, sau đó đi về phía cô.

“Học trưởng, ngồi đây này!” Thẩm Bội Bội vẫy vẫy tay với người tới, chỉ chỗ bên phải của Úc Tử Ân cho anh, chống một tay trên bàn, hơi im lặng mà nhìn anh, “Anh vậy là không được rồi. Bảo anh đi xem mắt mà anh lại tới muộn! Dù gì anh cũng là đàn ông! Sao có thể để nữ sĩ chờ anh chứ?”

“Ấy, Bùi Bùi, trên đường tới đây thì gặp tai nạn, bị chặn hơn nửa tiếng nên tới muộn mấy phút, thật xin lỗi!” Cố Tri Niên cười cười đầy xấu hổ. Trên khuôn mặt trẻ trung ngoài sự áy náy khi tới muộn ra còn lộ ra sự bình tĩnh,

“Anh cũng nên xin lỗi Ân Ân nhà em mới phải. Em thì không sao cả!” Dứt lời, cô khoác tay lên tay Úc Tử Ân, giới thiệu với anh, “Đây là khuê mật Úc Tử Ân của em, từng nhắc với anh. Ân Ân, đây là học trưởng đại học của mình, sinh viên tài cao của khoa điện công trình kiêm tiến sĩ hải quy, Cố Tri Niên.”

“Cô Úc, xin chào! Rất hân hạnh được biết cô!” Quay sang, Cố Tri Niên liếc sơ qua cô gái thanh nhã yên tĩnh trước mặt, tia sáng kinh diễm thoáng qua trong mắt, sau đó trên mặt khôi phục nụ cười khách sáo như cũ, không quên vươn tay ra bắt tay một cách lễ phép đầy thân sĩ với cô.

“Xin chào, Úc Tử Ân.” Bắt tay hờ hững, Úc Tử Ân quay sang, thăm thẳm Thẩm Bùi Bùi, làm tư thế mời với Cố Tri Niên: “Ngài Cố, mời ngồi!”

“Được!” Gật đầu, Cố Tri Niên ngồi vào chỗ, lúc này mới ngược mắt quan sát đám khách, không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì thật đúng là dọa anh giật mình.

Lúc nhìn tới người đang thưởng thức trà, anh không khỏi cau mày, lúng túng tới mức cười không nổi, cuối cùng đứng lên, chào hỏi một cách lễ phép: “Boss, không ngờ lại trùng hợp thế!”

“Ừ, tôi cũng không ngờ.” Gật đầu một cách, Dịch Khiêm Mạch cười khê, uể oải khoát tay với anh, “Ngồi đi! Hôm nay mọi người ăn cơm với nhau một bữa, đừng mất tự nhiên.”

Nói xong, anh mở thực đơn người phục vụ đưa ra, bắt đầu gọi món, không hề e dè những ánh mắt đang đánh giá mình của người khác.

Lúc nghe Cố Tri Niên gọi Dịch Khiêm Mạch một tiếng boss, rớt cuộc nụ cười trên mặt Thẩm Bùi Bùi cứng lại, sững sờ quay sang trợn mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, hỏi: “Sao không ai nói cho em biết anh ấy đang làm ở QM vậy?”

“Em không hỏi à? Anh ấy là học trưởng của em mà!” Lăng Thiệu Phong tỏ vẻ không quan tâm tới việc không liên quan tới mình, lập tức chọc Thẩm Bùi Bùi giận, cười khê, anh vội vàng dán vào tai cô, mềm giọng trấn an: “Bảo bối, sau này giới thiệu bạn trai cho người khác thì nhớ phải tra hộ khẩu trước, nếu không sẽ thành trò cười đấy. Cố Tri Niên là cấp dưới của Dịch thiếu. Em nói xem nếu anh ta biết cô Úc là người của Dịch thiếu thì anh ta còn dám động tâm tư không?”

“Hèn hạ!” Hừ khê một tiếng, cô chẳng muốn phản đối lời anh, quay sang nhìn Úc Tử Ân đang cười tới mức bí ẩn, cau mày, hơi xấu hổ: “Ân Ân, mình không biết anh ấy đang làm ở QM thật!”

“Không sao đâu. Nếu cậu biết thì chắc chắn sẽ không tìm tới mình!” Rất nhiều việc hôm nay đúng thật là trùng hợp tới mức cảm thấy hơi dở khóc dở cười.

Về phần Cố Tri Niên vừa vào này, cô không muốn có liên quan gì tới anh, nếu không Dịch Khiêm Mạch mất hứng lôi anh ra làm thật, thì cô thành người có tội mất.

Nhìn hình bóng trước mặt đầy trêu ghẹo, Đường Minh Lân cười khê, trên khuôn mặt hơi tái thoáng chút hăng hái, “Cô Thẩm không giới thiệu vị khách này cho chúng tôi một chút à?”

Trùng hợp như vậy thật không dễ. Hôm nay mọi người chạ mặt ở đây, nói là bất ngờ nhưng cũng không bất ngờ, cũng khiến anh nhìn ra chút mờ ám. Dịch Khiêm Mạch dẫn phụ nữ tới chỗ xa hoa như vậy ăn cơm, còn bắt quả tang Úc Tử Ân, mà người thứ ba còn là bạn của cô, đủ phức tạp! Càng khiến anh bất ngờ hơn là Thẩm Bùi Bùi không có việc gì làm lại đi tìm đàn ông vội vàng xem mắt với cô ấy, đối tượng hẹn hò lại còn là cấp dưới của Dịch Khiêm Mạch, mối quan hệ này thật loạn quá!

Liếc mắt, Đường Minh Lân nhìn Dịch Khiêm Mạch đang chăm chú lật xem thực đơn, cười khê. Vào lúc này mà anh còn có thể bình tĩnh tự nhiên được như vậy là đã tính trước mọi việc hay chột dạ?

“Tôi giới thiệu người xem mắt cho Ân Ân thì sao? Đường tam thiếu có ý kiến gì à? Tôi nhớ hình như bây giờ anh không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của Ân Ân mà?” Hừ khê một tiếng, Thẩm Bùi Bùiim lẳng liếc anh ta, “Vừa rồi học trưởng đã giới thiệu, dù sao cũng không có qua lại làm ăn với anh, biết hay

không biết có gì quan trọng! Tôi còn lo giới thiệu học trưởng cho anh biết, anh sẽ dạy hư người ta đó! Học trưởng chúng tôi là người hiền lành, không được như mấy play boy các anh đâu.”

“Chắc chắc, cô Thẩm nói chuyện vẫn sắc bén trước sau như một, khiến người ta không tìm được bậc thang. Nếu giám đốc mà công ty chúng tôi phải đi đàm phán có tài ăn nói như cô, còn có vụ làm ăn nào mà không bắt được?”

“Quá khen!” Hừ khê một tiếng, Thẩm Bùi Bùi không sợ hãi mà liếc Lâm Quân Dao đang nhìn mình lom lom bên cạnh anh ta, cười đến mức châm chọc, không kiềm chế.

“Có đôi khi Ân Ân nhà tôi nói chuyện cũng rất có thể tức chết người. Vậy có tính là gần mực thì đen gần đèn thì sáng không?” Đường Minh Lân ngược mắt nhìn về phía Úc Tử Ân, đôi mắt tà tứ mang theo ý cười nhẹ nhàng, dường như thấm đầy sự dục dằng vậy.

“Ân Ân là Ân Ân, tam thiếu anh là anh, đừng chập vào một! Dù Ân Ân nhà tôi có nói lời ác độc nữa thì cũng không độc tới anh!”

“Bùi Bùi...” Úc Tử Ân nhìn cô đầy bất đắc dĩ, hơi cau mày, lắc đầu với cô, “Đủ rồi, tránh cho lại chọc Lăng Thiếu bực bội.”

Thẩm Bùi Bùi nói luôn luôn không quan tâm tới tình cảm của bất kỳ ai, chuyện đắc tội với người ta cũng là thường xảy ra. Tất cả mọi người cũng nể mặt Lăng Thiếu Phong nên không tính toán với cô. Nhất là sau khi Lăng Thiếu Phong tuyên bố với bên ngoài là dung túng cho sự được cưng chiều mà kiêu ngạo này của cô thì cô càng phát huy ưu thế này tới cực hạn. Ba ngày thì hai lượt gây rắc rối cho Lăng Thiếu Phong dọn dẹp. Điều khiến mọi người rơi vỡ kính là người đàn ông này còn dọn dẹp tới mức trông rất vui vẻ!

Vì thế, không ai dám làm mất lòng bà cô này nữa. Nói lời ác độc cũng tốt, châm chọc cũng được, nếu không có ác ý thì cũng không ai thêm chấp cô.

“Đúng đó, Ân Ân nhà tôi luôn dục dằng quan tâm, biết rõ đạo lý, đâu như Tam thiếu nói!” Nhếch mày, Lâm Tiểu Uyển cũng xen vào, giọng ngọt ngào mềm mại rất êm tai.

Cô bảo vệ như thế chỉ đổi lại một tiếng cười giễu cợt của Thẩm Bùi Bùi thì quay đầu đi đầy khinh thường, căn bản không muốn tiếp tục với Thẩm Bùi Bùi.

“Được rồi, nói nhiều thế em không đói bụng à?” Lăng Thiếu Phong bên cạnh thấy vậy thì đưa thực đơn tới trước mặt cô, “Gọi món đi! Em không đói nhưng cô Úc đói, đừng quên cô ấy có chứng tụt huyết áp, đói sẽ chóng mặt!”

“Á á, suýt chút nữa thì em quên mất!” Nhận lấy thực đơn, Thẩm Bùi Bùi xoay người, kéo Úc Tử Ân bắt đầu thảo luận về chất lượng các món ăn trên thực đơn mà không sợ người khác làm phiền.

Thành công dời đi sự chú ý của Thẩm Bùi Bùi, Lăng Thiếu Phong cười khê, lúc này mới ngược mắt nhìn người đàn ông ở đối diện, “Bùi Bùi bị tôi làm hư, nói chuyện mau miệng chẳng kiêng dè ai, nếu có đắc tội thì xin hai vị tha lỗi.”

“Không sao, tính tình cô Thẩm thật chân thành, đáng yêu.” Hờ hững nhếch môi, Dịch Kiêm Mạch cũng không để ý, hơi cup mắt, yên lặng thưởng thức trà Minh Tiền Long Tĩnh trong tách, tỏ vẻ lạnh nhạt phóng khoáng.

Đợi tới lúc món ăn được bưng lên, Úc Tử Ân hơi nhíu mày. Có hai phần ba chỗ thức ăn đầy bàn này là món cô thích. Cô không khỏi quay sang nhìn Thẩm Bùi Bùi, khẽ hỏi: “Hình như chúng ta không gọi nhiều món vậy mà?”

“Có người muốn lấy lòng thôi!” Thẩm Bùi Bùi ngược mắt liếc hai người đàn ông ngồi đối diện rồi nhìn lại mấy món mà mình không gọi nhưng lại xuất hiện trên bàn. Ngoài hai người họ ra thì còn có thể là ai?

“...” Khê nhíu mày, lúc Úc Tử Ân quay sang, lơ đãng nhìn thấy mâu quang lạnh nhạt của Dịch Kiêm Mạch đang rơi trên người mình. Cô chỉ lạnh nhạt liếc một cái rồi dời đi ngay dường như đang trốn tránh gì đó, hồi hộp mà bối rối.

Hôm nay giữa bọn họ còn cách một Lâm Tiểu Uyển. Cô thật hy vọng giữa bọn họ chẳng liên quan gì, vậy cũng sẽ không khiến cô lúng túng như vậy, cũng sẽ không khó chịu như thế.

Thẩm Bối Bối cầm đũa, gắp cho Úc Tử Ân một miếng sườn xào chua ngọt mà cô thích ăn, cười tới mức mặt rục rở, dụ dỗ: “Cục cưng ăn nhiều một chút. Nếu cậu đói quá thì có người sẽ đau lòng đấy!”

“...” Còn chưa kịp lên tiếng thì cô thấy Thẩm Bối Bối lại tiếp tục gắp đồ ăn vào chén mình khiến nó đầy ụ, cô mới cười khổ ngăn cản.

“Bối Bối, tự cậu ăn đi! Đừng quan tâm tới mình. Mình không phải trẻ con!” Cô nhóc này cũng thật là. Hóa ra hôm nay là đối phó với bọn họ à? Thế nào cũng muốn khiến đối phương khó chịu.

“Mình có người chăm sóc, cậu thì không có ai nên đương nhiên mình phải chăm sóc cậu! Ngoan, ăn nhanh đi!” Dứt lời, cô lột một con tôm đặt vào chén Úc Tử Ân, cười đến mức rất nịnh nọt.

Khiến Úc Tử Ân không có cách nào, chỉ có thể ngược mắt xin Lăng Thiệu Phong giúp đỡ.

“Được rồi, em để cô Úc ăn cho ngon đi. Ăn xong rồi thì em gắp thêm cũng không muộn.” Gắp món cô thích ăn bỏ vào chén cô, dụ dỗ, “Dạ dày của cô Úc không tốt, tới lúc ăn no quá chẳng phải người đau lòng sẽ là em à?”

Hôm nay là người phụ nữ của anh chứa tâm tư không để hai người kia sống dễ chịu, sao anh không nhìn ra được. Không để cô trút giận một chút thì lại quay sang trút giận lên anh, anh cũng không muốn bị xui xẻo.

“Cũng đúng!” Gật đầu, Thẩm Bối Bối quay sang nhìn Úc Tử Ân, “Cục cưng, cậu ăn chút gì đi. Gần đây cậu bận việc, cũng không ăn uống cho tốt.”

“...” Úc Tử Ân rồi lại , rút rút khéo môi đầy lúng túng. Lời buồn nôn như vậy thật khiến cô nổi da gà.

107. Chương 107: Bảo Vệ!

“Cũng được!” Gật đầu một cái, Thẩm Bối Bối quay đầu nhìn Úc Tử Ân, “Bảo bối ăn chút đồ đi, gần đây công việc bận rộn, em yêu cũng không ăn ngon bữa nào.”

“.....” Úc Tử Ân , lúng túng giật giật khéo miệng, lời nói buồn nôn như vậy cô nghe thật sự nổi da gà.

Cái gì mà không ăn ngon, trong khoảng thời gian này Dịch Khiêm ngày ngày mang cô đi ăn cơm, có anh nhìn chăm chăm, làm sao cô có thể ăn không ngon? !

Nghĩ đến anh, nghĩ đến quan hệ bây giờ giữa bọn họ, trong lòng cô đau xót, cái gì cũng không nói ra.

Cúi đầu, cô chú ý món ăn Thẩm Bối Bối gắp vào trong bát, rủ thấp con mắt không nói lời nào cũng không nhìn người khác, an tĩnh giống như là lúc nào cũng có thể bị người coi thường.

Ngược lại Thẩm Bối Bối rất có kiên nhẫn, cô ấy ăn xong rồi cô ấy lại tiếp tục gắp cho cô, chủ động lại khoe khoang, giống như là khoe khoang quyền lợi đặc biệt của cô ấy lúc có hai người khác, Úc Tử Ân thấy vậy thì im lặng.

Lăng Thiệu Phong bên cạnh tính tình dễ chịu cũng rất phối hợp săn sóc, anh ấy phục vụ cô ấy, cô ấy phục vụ cô, phối hợp này khiến người quanh mình thấy cũng phải há hốc mồm.

Quay đầu đi, Úc Tử Ân tiến tới bên tai Thẩm Bối Bối, nhỏ giọng mở miệng: “Bé con, có chừng có mực là tốt rồi, cậu rõ ràng lấy lòng, người nào không nhìn ra, đừng làm cho người ta thấy mình như có thù oán với bọn họ, đến lúc đó Lăng Thiệu cũng khó xử. Tổ không cảm thấy uất ức hay gì, cậu không cần vội vã xả giận thay tổ, không phải cậu cũng lười kéo tổ đi xem mắt à, cũng vậy thôi!”

“Đàn ông không có ai là tốt hết!” Nghe cô giải thích rộng lượng, Thẩm Bối Bối chỉ tiếc rên sất không thành thép liếc cô một cái, khế hừ một tiếng: “Bảo bối em quá nhân từ!”

Giọng nói này không nhỏ, gian phòng vốn yên tĩnh, bị câu nói bất thành linh của cô ấy đánh vỡ không khí lúng túng, những người khác bên cạnh bàn rồi rít nhìn sang cô ấy, bé con vốn đã lòng đầy cảm phần, càng không chút kiêng kỵ: “Nhìn tôi làm cái gì! Tôi không có nói bậy, bảo bố nhà tôi vốn rất nhân từ, cho nên mới luôn bị người ta khi dễ!”

“Bùi Bùi.” Lăng Thiếu Phong bên cạnh tức giận khẽ gọi cô ấy một tiếng, “Em ăn đi, từ lúc vào đến bây giờ luôn nói chuyện, em không mệt sao?”

“Không mệt!” Không khách khí liếc anh ấy một cái, Thẩm Bùi Bùi quay đầu lại đối diện với ánh mắt cảnh cáo của Úc Tử Ân, không cam không nguyện ngậm miệng lại.

“Nếu không mệt, vậy thì đổi là em phục vụ anh vậy!” Nói sang chuyện khác, Lăng Thiếu Phong đem đĩa trong tay đặt vào trong tay cô, “Em đối với Úc tiểu thư quá tốt, anh sẽ ghen, cho nên không thể nặng bên này nhẹ bên kia.”

“Lúc nào thì em đối với anh nặng bên này nhẹ bên kia, lòng em thương cô nương nhà em cũng không được sao? !”

“Chuyện đau lòng, vẫn lưu cho đàn ông làm đi! Trong tâm thương yêu anh là tốt! Cũng mấy ngày anh không ăn cơm ngon, sao em không quan tâm đến anh chứ?”

“A, phải ha! Sao em lại quên vụ này nhỉ!” Nói xong, Thẩm Bùi Bùi vội vàng xoay đầu, lúm đồng tiền như hoa nhìn Cố Tri Niên, “Học trưởng, chủ động nhé!”

“Éc. Bùi Bùi, ăn cơm đi, có chuyện gì chúng ta cơm nước xong lại nói!” Lúng túng giật giật khóe miệng, Cố Tri Niên thật vất vả xé ra nụ cười tươi tắn, trong hoàn cảnh làm cho người ta lúng túng như vậy, cũng còn khó coi hơn so với khóc.

“.” Chỉ sợ thiên hạ không loạn, Úc Tử Ân vẫn nhịn không được, quay đầu tròn mắt nhìn nhìn về phía Thẩm Bùi Bùi, “Cậu ăn đi, chớ linh tinh!”

“Tốt thôi!” Nhún nhún vai, Thẩm Bùi Bùi chuyển biến tốt, cũng không còn can rở nữa, cô ấy không thể không rõ ràng, ở trong trường hợp này, nếu không phải có Lăng Thiếu Phong làm chỗ dựa cho cô ấy, cô ấy quả quyết không dám can rở như vậy, dù sao cô ấy cũng mèo đánh chó cái người không phải người bình thường, cả hai đều là nhà giàu ở thành phố C, chọc bọn họ, đến lúc đó sẽ chỉ làm cho Lăng Thiếu Phong khó chịu cũng làm mình khó chịu mà thôi!

Nhìn màn kịch hay, Đường Minh Lân và Dịch Khiêm ai cũng không nói chuyện, không phải là không nguyện ý đứng ra bảo vệ, mà là người nào đứng ra, Thẩm Bùi Bùi đều có khả năng để cho bọn họ khó xuống đài, định ai cũng không mở miệng, đợi cô ấy mắng đủ rồi tự nhiên cũng bớt giận.

“Minh Lân, bệnh của anh còn chưa khỏe, ăn chút nhé!” Nhân nhặt liếc Úc Tử Ân một cái, Lâm Quân Dao múc một muống cháo đặt trong bát Đường Minh Lân, săn sóc mà dịu dàng cười, bộ dáng hài lòng mà vừa lòng, giống như là đang tuyên bố với người khác là giờ phút này đang hạnh phúc.

Nhưng có người cố tình thấy ngứa mắt, chính muốn trong lúc mấu chốt đội cho cô ta một gáo nước lạnh, quay đầu đi, Thẩm Bùi Bùi đè ép giọng nói chuyện với Úc Tử Ân: “Ân Ân, tớ nhớ có người dị ứng đối với ngao đúng không? Bệnh cảm mạo còn chưa khỏi, lại thêm dị ứng, không biết có chết người hay không nhỉ!”

Tay nắm cái muống khẽ run, tiếng cái muống sứ leng keng rơi vào trong bát, xoay mặt, Lâm Quân Dao tức giận trừng mắt về phía Thẩm Bùi Bùi, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, giống như hận không thể nhào lên cắn chết cô ấy.

“Bùi Bùi.” Uống một hớp trà, Úc Tử Ân im lặng tròn mắt nhìn Thẩm Bùi Bùi một cái, nghiêng đầu về phía nhân viên phục vụ dặn dò: “Làm phiền phòng bếp nấu một phần cháo trứng muối thịt nạc, cảm ơn.”

Nhân viên phục vụ ứng tiếng rồi đi, thời điểm quay đầu, Úc Tử Ân trùng hợp thấy con mắt Đường Minh Lân cười như không cười, mặt không vẻ gì khẽ hừ một tiếng, làm như không muốn phản ứng.

Một bữa cơm ăn đến giương cung bạt kiếm, từ đó về sau, Dịch Khiêm không có nói, ánh mắt tối tăm thỉnh thoảng rơi vào người phụ nữ đối diện, khó lường mà thâm trầm, Úc Tử Ân cũng không ngắt đầu, cố tự ăn gì đó trong bát mình, nhai kỹ nuốt chậm hết sức ưu nhã, giống như không đếm xỉa đến.

Lúc ăn cơm, Lâm Tiểu Uyển tìm mấy đề tài tán gẫu cùng anh, Dịch Khiêm chỉ nhàn nhạt một câu ăn không nói ngủ không nói, không trả lời, giống như ý định cũng không ở trên người cô ta.

Cho đến sau nhân viên phục vụ cuối cùng cũng đem một phần cháo trứng muối thịt nạc lên, Úc Tử Ân mở miệng bảo nhân viên phục vụ đưa đến trước mặt Đường Minh Lâm, không khí ngọt ngào trong phòng mới dần dần lên cao tới các loại hiểu lầm ngờ vực ái muội.

Thẩm Bối Bối tò mò lại gần đầu tiên, mặt không hiểu nhìn cô. “Bảo bối, mềm lòng rồi hả? Tớ cũng muốn đối xử đặc biệt!”

“Cậu là bệnh nhân sao? đã bao nhiêu tuổi, muốn đối xử đặc biệt cũng không thể tìm tớ, không phải Lăng Thiếu ở đó sao!”

“Thiên vị!” Khẽ hừ một tiếng, Thẩm Bối Bối xoay người cầm chiếc đũa chém giết thức ăn trong bát Lăng Thiếu Phong, còn một bộ chuyện đương nhiên nhìn anh ấy. “Em cũng muốn đối xử đặc biệt!”

thật là hết cách với cô ấy, Lăng Thiếu Phong nhẹ cười, sẵn sóc gấp thịt cua đặt ở trong bát cô ấy. “Ngoan ngoan cho anh, ngày ngày đều có đối xử đặc biệt.”

“.....”

Ném thử một miếng cháo trứng muối thịt nạc đưa lên, Đường Minh Lâm vừa lòng nheo mắt lại, nhưng vẫn không nhận được bất bẻ. “không nấu ngon bằng Ân Ân!”

đang uống tách trà, anh ta vừa nói như thế, Úc Tử Ân nhất thời sặc!

“Khụ khụ.....” một hớp nước trà sặc ở trong lỗ mũi, đau đến mức lệ nóng doanh tròng!

Đối diện bàn, hai bóng người gần như đồng thời đứng lên, đang muốn cất bước đi tới bên này, Thẩm Bối Bối xuống tay trước, khẩn trương vỗ lưng cho Úc Tử Ân. “Uống nước nhanh như vậy làm gì, lại không ai giành với cậu!”

Vừa vỗ, vừa quay đầu liếc nhìn bóng dáng đứng dậy, giống như là nắm được chuôi của hai nhân vật lớn, nhẹ cười cười. “Thế nào, hai vị đang khẩn trương vì ai đó?”

“.....” không khí trong phòng nhất thời lúng túng, Dịch Khiêm và Đường Minh Lâm liếc nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng, mặt căng cứng ngồi lại chỗ.

Lập tức làm giảm khí thế của hai người đàn ông này, Thẩm Bối Bối nhất thời tìm về cảm giác thành tựu, lúc này mới xoa tay ra phía hai người bọn họ. “Hôm nay ăn cũng sắp xong rồi, từ đầu tới về chỗ nào đó, chúng ta cũng trở về thôi!” Lôi kéo Úc Tử Ân đứng dậy, Thẩm Bối Bối nháy mắt hướng Lăng Thiếu Phong. “Anh yêu, giấy tính tiền!”

“Tôi thanh toán!” Đứng dậy từ trên ghế ngồi, Dịch Khiêm nhàn nhạt nhìn Úc Tử Ân một cái, xoay người dẫn đầu ra khỏi phòng.

Cửa đại sảnh, Dịch Khiêm tính tiền xong, đưa tay qua ngăn lại Úc Tử Ân từ trong tay Thẩm Bối Bối, gương mặt tuần tú kiêu căng ưu nhã bình tĩnh mà thông dong, lễ phép không nhìn hướng Thẩm Bối Bối mở miệng nói: “Thẩm tiểu thư, tôi có lời muốn nói với Ân Ân, xin thành toàn.”

“Tại sao.....” Thẩm Bối Bối còn chưa nói hết, Lăng Thiếu Phong bên cạnh đã đưa tay kéo cô ấy vào trong lòng, thở dài bất đắc dĩ. “Bối Bối, chuyện giữa họ em cũng đừng nhúng vào, chúng ta đi về trước đi”

nói xong, mặc kệ Thẩm Bối Bối có đồng ý hay không, bá đạo ôm cô ấy nhét vào xe đi về nhà.

đi vài bước xa, Lăng Thiếu Phong cúi đầu nhìn qua người phụ nữ trong ngực không vui, nhẹ cười cười. “Dịch thiếu đã cho em mặt mũi rồi, em còn muốn như thế nào? Vừa nãy ở trong phòng bao riêng, nếu không phải nể mặt Úc Tử Ân, cậu ấy có thể để em tùy ý làm loạn? Bảo bối, có chừng có mực là được, người ta đã cho em lối thoát, em cũng nên nhận lấy! Chuyện hai người bọn họ, nói thế nào chúng ta đều là người ngoài, không nhúng tay vào được.”

“Nhưng cũng không thể để tùy bọn họ khi dễ Ân Ân!”

“Em vẫn còn coi Úc Tử Ân là chim non dễ khi dễ à?” Xì khê một tiếng, Lăng Thiểu Phong dở khóc dở cười vì người phụ nữ đơn thuần của mình. “Người phụ nữ Úc Tử Ân kia..... cô ấy cũng không đơn giản như em nghĩ, giả trừ ăn cợn hiểu không? cô ấy mới thật sự là cao thủ, đừng tưởng rằng cô ấy dễ khi dễ, người ta cũng chỉ không muốn chấp nhận với em mà thôi. nói với em rất nhiều lần rồi, chó sửa thì không cắn người, không sửa mới lợi hại!”

“Anh nói ai là chó! Có thể ví dụ hay không! Còn nói tốt nghiệp nhiều nước, tìm từ cũng không biết!” Mới nghe đến từ hình dung này, Thẩm Bối Bối nhảy dựng lên, bộ dáng bao che cho con làm Lăng Thiểu Phong một bụng nước chua.

“Được được, ví dụ của anh không được! đi thôi, đi về!” Mở cửa xe, Lăng Thiểu Phong thật vất vả mới dụ dỗ cô ấy lên xe.

Cuối cùng giải quyết chiến tranh trong hòa bình, anh ấy còn lo lắng sẽ bị cô ấy náo loạn, hôm nay ai cũng không xuống đài được, không ngờ Dịch Khiêm cho Úc Tử Ân mặt mũi nên không nói câu nào, thật đúng là khiến anh ấy lau mắt mà nhìn!

Ngồi ở trong xe, Úc Tử Ân khê nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, trong xe an tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng động cơ.

“Anh nhét bọn họ vào trong phòng, cũng không sợ thất lễ à.” Qua một lúc lâu cô nhìn ngoài cửa sổ xe chờ đèn đỏ đầu đường, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Nếu là thất lễ, hôm nào anh sẽ tự mình tạ lỗi. Những thứ kia đối với anh mà nói đều không quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là anh muốn cho em một lời giải thích.” Quay đầu đi, anh an tĩnh nhìn gò má lạnh lùng của cô, giọng nói êm ái: “Ân Ân, nguyện ý nghe anh giải thích chứ?”

108. Chương 108: Chuyện Cũ

“Nếu là thất lễ, hôm nào tôi sẽ tự mình xin lỗi. Những thứ kia đối với tôi mà nói đều không quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là, tôi muốn cho em một lời giải thích.” Quay đầu đi, anh an tĩnh nhìn gò má lạnh lẽo của cô, giọng nói êm ái: “Ân Ân, nguyện ý nghe anh giải thích được không?”

“Giải thích là có thể thay đổi hiện trạng trước mắt sao?” Quay đầu, cô bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, đáy mắt không sáng không gió không thấy được chút pháp phùng nào, giống như đã chuẩn bị tốt cho việc buông tay

Thật ra thì cũng không phải là cô không tin anh, mà là cô và Lâm Tiểu Uyển có quan hệ cùng một người, sẽ chỉ làm cho cả hai thêm lúng túng.

Bởi vì liên lụy đến anh, mà cô lại không kịp chuẩn bị tình cảm, cho nên giờ phút này chỉ muốn trốn tránh, không muốn đi đối mặt với mối quan hệ phiền toái giữa ba người.

Đèn xanh sáng lên, Dịch Khiêm đột nhiên khê thở dài một cái, đảo quanh tay lái đem xe rời đi, thả chậm tốc độ xe, mở miệng giải thích với cô, lần này anh không muốn để cho cô trốn tránh, mặc dù cô không muốn nghe, anh cũng muốn nói rõ ràng mọi chuyện

“Rất nhiều năm về trước anh đã biết Lâm Tiểu Uyển, nhưng không tính là thanh mai trúc mã, chỉ là ba mẹ hai người cùng quê, lúc nhỏ hàng năm hay cùng nhau về quê, nên anh vô tình gặp cô ấy. Khi đó còn nhỏ, cho là sau này sẽ không gặp mặt lại, không ngờ, lúc cô thi đại học thì đến Bắc Kinh, trường học cử hành hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường, anh lại gặp cô ấy, cũng không phải là có lòng, có lẽ chỉ là bởi vì khi còn bé cô ấy đã cứu anh, cho nên bản thân sinh lòng cảm ơn đối với cô ấy mà thôi.”

Anh và cô gặp nhau, có lẽ phải đổ lỗi ột lần ngoài ý muốn kia, nếu như không phải cô cứu anh, sợ rằng mười mấy năm sau, cũng sẽ không bao giờ hiện hữu trong suy nghĩ của anh

“Ở chung một chỗ đã lâu, anh cũng từng nghĩ cho là anh và cô ấy sẽ mãi mãi ở bên cạnh nhau như vậy, lại không nghĩ rằng, cô ấy đến gần anh, chỉ là bởi vì địa vị và tiền bạc của nhà họ Dịch, anh còn chưa kịp chất vấn lý do, cô ta đã ra nước ngoài học, mà cơ hội du học kia, là cô đã dùng để làm lý do bắt anh buông tay cô, không ngờ anh bỏ qua để hoàn thành tâm nguyện của cô ấy. Lại bị cô ấy phản bội và lợi dụng, cũng cho anh thấy rõ, anh nên lựa chọn chia tay. Cô vừa đi là đã năm năm, thời gian năm năm, anh không hề có bất cứ liên lạc gì với cô ấy.”

Những năm kia trẻ người non dạ, không tính là có nhiều người yêu, chẳng qua là bị một cô gái lợi dụng và lừa gạt, để cho anh có chút cảm thấy mất mặt mà thôi, nhớ kỹ nhiều năm như vậy, cũng oán hận nhiều năm như vậy, nhưng một khắc nhìn thấy cô kia, tất cả tan thành mây khói, giống như chưa từng nhớ lại, lại giống như cũng không cần thiết để nhớ, nghĩ đến cũng có chút buồn cười.

“Thời gian mấy năm qua, anh đều ở thành phố C, một mình ở chỗ này cố gắng, một tay thành lập ra đế quốc buôn bán, cho nên sẽ chọn chỗ này, một phần nguyên nhân là bởi vì mẹ anh bức hôn, một cái nữa đúng là anh muốn tìm lại ân nhân thật sự đã cứu anh năm đó. Cũng năm đó khi rời khỏi nước, cô ta mới nói cho anh biết, người năm đó cứu anh không phải là cô ấy.”

Nói tới chuyện xưa, Dịch Khiêm đột nhiên cười nhạt, khoe môi mớ hồ chứa đựng mấy phần khổ sở, “Quá khứ giữa anh và cô ấy chỉ có như vậy thôi, không có tình cảm oanh oanh liệt liệt, cũng không có dây dưa cùng chết cùng sống. Hôm nay cô ấy trở lại, mặc dù cô ấy muốn quay lại, anh cũng không thể nào tái phạm sai lầm một lần nữa, dù sao anh đã không phải thằng tiểu tử ngốc năm đó.”

Năm đó lòng anh quá mềm yếu, năm năm thăng trầm trong giới kinh doanh, đủ làm tâm địa của anh trở nên mạnh mẽ, cũng đủ để cho anh biết chuyện người chuyện đời

“Anh không có ngờ đến, cô ấy lại là bạn bè của em.” Đảo quanh tay lái, anh dừng xe lại trước cửa nhà trọ của cô, quay đầu nhìn cô gái đang ngồi yên lặng ở ghế phụ, khẽ thở dài một cái, “Ân Ân, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ bắt đầu lại với cô ấy, tội anh chẳng có chút tình cảm nào cả. Có vài người một khi đã bỏ lỡ, đó chính là cả đời. Người anh thích chính là em, không phải cô ấy, em không cần bởi vì cô ấy là bạn bè của em, cho nên trốn tránh anh, trốn tránh tình cảm này. Tình cảm là chuyện hai người, không được phép có người thứ ba nhúng tay vào, anh chỉ muốn đối xử tốt với em, đừng trốn chạy anh được không?”

“Đối mặt. Nói dễ vậy sao.” Nhưng nếu ba người xé rách quan hệ, cô không để ý đến mọi người, tổn thương chỉ sợ là Lâm Tiểu Uyển, mà cô sẽ trở thành kẻ vô tâm

“Chỉ cần em không trốn tránh là tốt rồi!” Khẽ thở dài một cái, làm như nhìn thấu tâm tư của cô, anh nghiêng người sang đem cô kéo đến, dịu dàng giải thích: “Lần này Lâm Tiểu Uyển trở về, cô ấy đã có chuẩn bị tất cả, ngay trong phòng khách sạn, thật ra thì cô ấy đã sớm biết quan hệ của chúng ta, nếu nói MR. Right cũng chỉ là cô ấy lấy cớ để thị uy với em, anh và cô ấy đã là quá khứ, hôm nay không thể bình thường hơn việc là bạn bè. Cô ấy biết em là người dễ mềm lòng, cho nên chỉ cần cô ấy nói rõ quan hệ của cô ấy và anh, thì em sẽ thối lui, lại quên anh không thích làm kẻ bị lợi dụng.”

Thấy cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, hiển nhiên là không tin tưởng lời nói của anh, Dịch Khiêm không khỏi cười khổ, giơ tay lên khẽ vuốt mặt của cô, “Cô ấy đem em làm thành đối thủ cạnh tranh, căn bản sẽ không xem em như bạn bè, cũng chỉ có em mới ngu như vậy, ngu cho là mình thối lui ra khỏi sẽ tác thành cho cô ấy, nhưng không biết tất cả đều là tính toán của cô ấy. Lâm Quân Dao đã không đơn giản, thì cô ta cũng đâu có đơn thuần như vậy, em cho rằng cô ấy sẽ để em như trong trí nhớ sao?”

“Có thể ở nước ngoài sinh tồn được nhiều năm như vậy, còn đưa thân vào giới người mẫu, thì không thể đơn giản như em nghĩ đâu, quá đơn giản thì làm sao tồn tại được trong thế giới tàn khốc đó.”

Nghiêng thân qua, anh cầm lấy một tập tài liệu đưa đến trước mặt cô, “Tất cả tài liệu ở đây, em lên đến nhà nhớ xem một chút, xem xong rồi hãy nghĩ đến những lời anh nói. Ân Ân, anh không ép buộc em, cũng sẽ không miễn cưỡng em phải làm những việc mà em không muốn làm, em chỉ cần suy nghĩ thật kỹ, nghĩ rõ rồi cho anh một đáp án, mặc kệ là cái gì, mặc kệ phải đợi bao lâu, anh đều sẽ đợi.”

Cúi đầu, Úc Tử Ân do dự nhìn phần tài liệu anh đưa tới, khẽ run nhận lấy, Mặc dù trong lòng có vô vàng nghi vấn, vào giờ phút này các loại suy nghĩ giằng co phức tạp, cô nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, em về nghỉ ngơi đi.!” Khó hiểu, anh đẩy cửa xe ra đi xuống, đi vòng qua chỗ cạnh tài xế giúp cô mở cửa.

Từ chỗ cạnh tài xế xuống, cô ngược mắt nhìn anh một cái, muốn nói lại thôi, lời ra đến khóe miệng, đứng là vẫn còn không thể nói ra.

Đóng cửa xe, anh tự tay ôm cô vào trong ngực, không có kháng cự, cô chỉ an tĩnh như cũ.

Khẽ nghiêng đầu, anh để rơi một nụ hôn lên gò má cô, chậm rãi buông tay ra, hơi thở lạnh lẽo mà nóng rực rơi vào bên tai cô, “Nghỉ ngơi thật tốt, anh chờ em.”

“Được.” Nhàn nhạ gật đầu, cô ngược mắt nhìn anh một cái, sau đó xoay người rời đi.

Cho đến khi vào trong nhà, cô cũng không dám quay đầu lại nhìn, bởi vì cô biết, anh vẫn ở phía sau cô, chờ đợi.

Tựa vào cạnh xe, Dịch Khiêm ngược mắt nhìn lên nhà một chút, cho đến khi lầu hai sáng đèn, anh mới ngồi vào trong xe, lái xe rời đi.

Đứng ở cửa sổ, Úc Tử Ân nhìn xe của anh chậm rãi lái đi khỏi tầm mắt của cô một lúc lâu mới thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn về phía tài liệu trên bàn, buông rèm cửa sổ ra, đi đến cầm lấy tài liệu ngồi ở trên ghế sa lon chăm chú nhìn.

thật ra thì Dịch Khiêm nói không sai, Lâm Quân Dao không đơn giản như vậy, tất nhiên Lâm Tiểu Uyển không phải đã từng mơ tưởng đến chuyện sẽ cố chấp thắng cô.

Có lẽ cô đã nghĩ những vấn đề kia quá mức đơn giản, cũng là cô muốn trốn tránh không muốn đối mặt với những thứ ấy, nhưng nếu cô lớn mặt một chút, sợ rằng chuyện không được như cô nghĩ.

Liếc nhìn những thứ trong tài liệu, anh đã đặc biệt vì cô mà điều tra những chuyện bí mật kia, mới đầu là kinh ngạc dần dần biến thành không thể tin, tay cầm tài liệu không tự chủ được mà khẽ run rẩy.

Quả nhiên... cô ấy không đơn giản như cô tưởng tượng.!

cô đã có được khả năng này, như vậy muốn tra được việc cô và Dịch Khiêm có quan hệ cũng không phải là việc khó rồi, chị em nhà họ Lâm không phải vật trong ao, Lâm Quân Dao có thể vì Đường Minh Lân hãm hại cô, như vậy Lâm Tiểu Uyển đây? Nhiều năm làm bạn bè như thế, vì Dịch Khiêm cô liền ngoan cường quyết tâm đối phó cô sao?

Lòng phụ nữ ghen tỵ và thủ đoạn, thường thường làm cho đàn ông sợ hãi, nếu không lão tổ tông cũng sẽ không nói: “Độc ác nhất là nội tâm phụ nữ.”

Tiện tay đem tư liệu trên tay ném lên bàn, nghiêng người sang nằm bên trên ghế salon, cô dùng hai cánh tay ôm chặt lấy mình, có chút hơi lạnh lan tràn toàn thân, có một số việc cô thậm chí không dám suy nghĩ sâu sa.

Nhớ mang máng chuyện khi còn rất nhỏ, cô và Lâm Tiểu Uyển là bạn học, hai nhà lại ở gần nhau, cũng có thể nói đều à gia đình mới phát tài. Úc Bảo Sơn vì xây dựng sự nghiệp của mình mà phần lớn thời gian đều ở trong ty, cứ thế bỏ mặc cô, ba của Lâm Tiểu Uyển cũng giống vậy, điều duy nhất không giống nhau là Lâm Tiểu Uyển và Lâm Quân Dao không phải cùng một mẹ, ba của Lâm Tiểu Uyển yêu đứa con sau hơn đứa con đầu, cho nên ném cô cho bà ngoại ở thành phố C, mà cô từ đầu đến cuối đều là hòn ngọc quý trên tay Úc Bảo Sơn.

Từ nhỏ mọi việc Lâm Tiểu Uyển đều muốn thắng cô, bất luận thành tích học tập hay piano, có lẽ bởi vì nguyên nhân gia đình mà tự ti, lại không muốn thua cô, cho nên cứ mãi tranh giành với cô, cô cũng không so đo những thứ này, dù sao Úc Bảo Sơn cũng không đặt yêu cầu quá cao với cô, chỉ cần chính cô vui vẻ là được rồi, coi như không lấy được thứ hạng cao nhất, Úc Bảo Sơn cũng sẽ cao hứng khích lệ cô : Con gái bảo bối, cố gắng đã tốt rồi, lần sau cố gắng nữa.

Ngày cứ như vậy trôi qua khi chung quang bọn họ tất cả mọi người đều biết, con gái họ Lâm luôn đứng thứ nhất, còn cô luôn đứng thứ hai.

Sau này cô thi vào đại học nổi tiếng cả nước, còn cô ta lại ở lại thành phố C, thiếu liên lạc, cô chỉ nghe nói cô ấy đã ra nước ngoài. Thêm vào đó trong đại học xa lạ, cô lại quen biết Thẩm bùi Bùi và Sở Tiểu Ninh, sau đó là Lam Mộ Duy.

Mấy năm này Lâm Tiểu Uyển đều phát điện thư cho cô nói rằng, cô ta đã trở thành một lưu học sinh thành công một cách vinh quang. Mà cô hoàn toàn không biết, đều là cô ấy dùng chính mình để dối lấy, nhưng nếu hôm nay Dịch Khiêm không đưa cho cô những tài liệu này, cô sợ rằng vĩnh viễn đều sẽ không dám nghĩ như thế.

Thời gian năm năm, thay đổi nhiều như vậy, cũng thay đổi cô, có vài người như Dịch Khiêm đã nói, một cái xoay người chính là cả đời, như cô và Lam Mộ Duy, không còn có thể trở lại lúc ban đầu.

109. Chương 109: Mặt Trời Mọc Ở Phía Tây Sao

Lúc Úc Tử Ân tắm xong ra ngoài, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, đi lại cầm lấy, nhìn cái tên hiện bên trên, thấy mấy chữ “Đường Minh Lân”, cô tiện tay đặt lại trên bàn, không hề muốn nghe điện thoại của người kia.

Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại phát huy tính kiên nhẫn và sự dẻo dai, cô không nhận điện thoại anh cứ gọi, cho đến khi cô không thể nhịn được nữa, phải nhận điện thoại mới thôi.

“Đường Minh Lân, anh có chuyện gì mà không thể đến sáng mai, nhất định chọn buổi tối sao? Tôi ngủ, có chuyện gì mai nói!” Điện thoại vừa mới bắt máy, Úc Tử Ân liền rất không khách khí rống giận với người ở đầu dây bên kia điện thoại.

“Ân Ân, anh biết em còn chưa ngủ, đèn trên lầu cũng còn sáng, em ghét nói chuyện với anh như thế sao?!”

Mới nghe anh nói như vậy, Úc Tử Ân từ trên giường đứng dậy, chân trần đi tới trước cửa sổ nhìn xuống, đèn xe an tĩnh, bóng dáng cao to của một người đang tựa vào cửa xe, thoải mái nhàn nhã nói chuyện điện thoại với cô, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên nhìn đèn trên lầu hai, rất kiên nhẫn khiến người chắc lưỡi hít hà!

“Hơn nửa đêm anh tới nhà tôi làm cái gì?” Kéo rèm cửa sổ về, cô tức giận dậm chân, thật sự không biết người đàn ông vô lại kia còn dùng đến chiêu này!

“Nhớ em chứ gì, nếu không làm sao sẽ tới tìm em?”

“Cút đi, tôi không muốn gặp em, từ đầu tới thì về chỗ đó!” Khẽ hừ một tiếng, cô trực tiếp bấm nút chấm dứt cuộc gọi, ném nó lên sofa, vừa muốn xoay người đi đến phòng tắm đánh răng, điện thoại di động trên giường lại vang lên, ảo não nắm điện thoại di động lên, cô tức giận rống với người ở đầu dây bên kia: “Xong chưa?!”

“Ân Ân, anh cũng là người, em không thể đối xử với anh như thế. Em nhất định phải gặp anh, nếu không anh sẽ đứng ở chỗ này cả đêm, thế thì ngày mai có bị viêm phổi, em phải chịu trách nhiệm.”

“” Bấm tắt điện thoại, cô hung hăng trợn mắt nhìn điện thoại di động mấy lần, đúng là vẫn là kẻ có dễ mềm lòng, đứng dậy chụp lấy cái áo khoác bằng ren hồng, xuống lầu mở cửa cho người bên ngoài.

Nghe được tiếng cửa mở, Đường Minh Lân vội đứng thẳng người đi tới chào cô, trên gương mặt bất cần đời treo nụ cười nhàn nhạt, thấy cô sắc mặt đang tái nhợt giờ có thêm mấy phần ửng hồng.

“Anh đứng đây làm gì, cút đi!” Khoanh tay trước ngực, cô lạnh lùng liếc Đường Minh Lân một cái, hình như cũng không muốn cho anh đi vào.

Buổi tối khuya làm ầm ĩ muốn gặp cô, khẳng định không có chuyện gì tốt, cô còn chưa có ngu đến dẫn sói vào nhà.

Đứng ở cửa, Đường Minh Lân cười như không cười nhìn cô, mặt dày mày dạn không chịu đi, “Đừng gấp gấp đuổi anh đi mà, bụng của anh rất đói, muốn đến đây ăn một chút gì đó?”

“Mới vừa rồi ở khách sạn anh ăn chưa no sao? Sao lại đến nơi đây ăn chứ, anh rất đúng là đủ nhàm chán!”

“Anh là bệnh nhân, đồ ăn ở khách sạn không hợp khẩu vị của anh, muốn ăn cháo trứng muối thịt nạc.”

“” Hít một hơi thật sâu, cô chịu đựng việc không buột miệng mắng chửi người, lạnh lạnh nhìn anh, “Nếu tôi không đồng ý... có phải anh sẽ đứng ở cửa nhà tôi cả đêm hay không? !”

“Ừ, anh chỉ muốn đến đây ăn chút gì đó thôi, không có ý tứ gì khác.” Anh đưa về mặt thành thật nói với cô, vẻ mặt vô hại giống như một đứa bé đơn thuần.

“Ăn xong rút ngay sao?” Do dự, cô cảnh giác nhìn anh.

“Ừ.” Gật đầu một cái, thấy mặt cô dường như dần ra, anh cũng không còn chơi xỏ lá nữa.

Buổi tối khuya, thật sự không muốn cứ để anh đứng ở cửa nhà cô như thế, Úc Tử Ân suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn phải cho anh đi vào.

Phục vụ đại thiếu gia rất khó khăn, nửa đêm canh ba lại còn bắt cô rửa tay làm canh, nếu không phải bận khoản đến việc anh đang bệnh, cô chắc chắn sẽ không mềm lòng như vậy!

Đứng ở bên cạnh bồn rửa chén, Úc Tử Ân quay đầu liếc nhìn bóng dáng đứng tựa cửa ra vào chờ ăn, nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, cất gọn hành và thịt nạc thả vào trong nồi nấu, trong phòng bếp yên tĩnh chỉ phát ra tiếng nồi lạch cạch.

“Ân Ân, em biết không? Khi các em mới vừa đi, tụi anh cũng liền ra khỏi khách sạn. Cái người bạn kia của em, biết Dịch thiếu đã đưa em về trước, sắc mặt vô cùng khó coi!” Dừng một chút, anh làm như nghĩ tới điều gì, lại nói: “Cái người chị của Dao Dao, thế nhưng anh chưa bao giờ gặp qua!”

“Cô ta đã đi nước ngoài du học, làm sao anh có thể gặp!”

“Rất đẹp, thế nhưng cô ta lại thích Dịch thiếu, nếu cô ấy thích Dịch thiếu, lại còn là bạn bè bên cạnh em, Ân Ân, em có phải nên buông tay và đi cùng anh hay không!”

Yêu cầu vô lễ như vậy, nhất thời khiến Úc Tử Ân chê cười ra tiếng, “Trở lại bên cạnh anh? Đường Tam, anh cho rằng tôi là cái gì? Hơn nữa, bên cạnh anh không phải còn có một tiểu thư Lâm sao? Chân đứng hai thuyền, chết đuối không ai có thể cứu anh đâu!”

“Anh và Lâm Quân Dao đã là quá khứ rồi, chỉ cần em chịu cho anh cơ hội, chúng ta vẫn có thể bắt đầu sống lại lần nữa, không phải sao? Rốt cuộc em đang trốn tránh cái gì?!”

“Chính là trốn tránh có quan hệ với anh! Việc của anh và Lâm Quân Dao không có liên quan đến tôi. Chuyện này không nên nhắc lại, nếu không tôi sẽ trở mặt!” Khuấy đều cháo trong nồi, cô đưa lưng về phía anh, sắc mặt dần dần lạnh xuống.

Không khí trong phòng bếp nhất thời cương cứng, thu hồi cái muốn lại, Úc Tử Ân thuận miệng ngăn đề tài: “Hôm nay trong khách sạn nhiều thức ăn ngon như vậy, thế nào lại ăn ít, buổi tối khuya tới quấy rầy tôi, Đường Tam anh càng ngày càng không có lương tâm!”

“Ân Ân, không thể nói như thế, anh biết tính của anh, không thích anh chưa bao giờ miễn cưỡng mình.” Khẽ cười một tiếng, anh nhìn theo bóng dáng đang vì anh mà nấu canh, có một sự thỏa mãn trước nay chưa từng có “Đầu bếp ở khách sạn có nấu ngon hơn nữa, cũng không tốt bằng em nấu, bởi vì bên trong thiếu một vấn đề.”

“Thiếu cái gì?” Lau sạch tay, cô quay đầu nhìn anh một cái.

“Tâm ý. Thiếu tâm ý, thức ăn không có mùi vị gì cả.”

“...” Làm như nghe được ý trong lời nói của anh, Úc Tử Ân khẽ vờn lông mày, mắt lạnh liếc nhìn anh một cái, “Ít tự mình đa tình đi, buổi tối khuya đến nói tôi nấu cháo cho, anh cho rằng tôi tự nguyện sao! Đó là tôi bị ép buộc, lấy ở đâu ra tâm ý! Anh đừng mơ tưởng!”

“Làm sao sẽ không có đây? Ân Ân, theo tính tình của em, có phải khi em không muốn làm việc thì ai cũng không miễn cưỡng được em... Em nguyện ý nấu cháo cho anh, mặc dù trong lòng có mấy phần không tình nguyện, nhưng tối thiểu em không thể tuyệt tình đối với anh.”

Với Đường phu nhân này, vĩnh viễn không giống như người khác, hoặc là lòng dạ ác độc đến tuyệt không quay đầu lại, hoặc là chịu uất ức vì nội tâm lương thiện của mình, cũng hoàn toàn bởi vì như vậy, anh mới không thể buông tay được, không bỏ được chỗ tình cảm này.

Mặc dù anh đã từng gây ra muôn vàn lỗi lầm, nhưng anh vẫn luôn tin tưởng, chỉ cần cô chịu cho anh cơ hội bắt đầu lần nữa, chắc chắn bọn họ sẽ có cơ hội ở bên cạnh nhau.

Bây giờ cô có thể độc ác cự tuyệt anh, có lẽ tương lai ngày nào đó, cô cũng sẽ như hôm nay vậy, không đủ quyết tâm hạ tình cảm.

Như vậy thì anh sẽ chờ, chờ một thời cơ như vậy.

“Tôi không đem anh đuổi ra khỏi cửa là vì tôi xem anh như bệnh nhân, khoan hả hê! Ăn xong rồi thì rút cho tôi!” Khẽ hừ một tiếng, cô xoay người thả gia vị vào trong nồi, đợi đến cháo nhừ rồi mới múc một chén nữa đặt lên bàn.

“Ăn xong rồi thì đi đi, nhớ khóa cửa!” Đặt đũa xuống, cô chẳng thèm quay đầu nhìn lại, xoay người lên lầu.

“...” Cúi đầu nhìn chén cháo thật nạc thơm nồng, Đường Minh lân nửa cười nhìn về phía bóng dáng đã đi lên lầu, kéo ghế ngồi xuống, thoải mái thưởng thức tác phẩm đêm khuya của cô.

Ăn gần hơn nửa tiếng mới đứng dậy, rửa bát đũa xong đặt lên kệ, lúc ra cửa chuẩn bị rời đi, anh lơ đãng cầm chìa khóa xe, quay đầu nhìn về cầu thang một chút, cuối cùng vẫn còn lấy chìa khóa đi qua, đổi giày.

Nằm ở trên giường, Úc Tử Ân nghe động cơ xe khởi động bên ngoài, cho đến khi âm thanh kia nhỏ dần, cô mới từ trong bóng tối mở mắt ra, ánh đèn vàng ở đầu giường phát ra ánh sáng yếu ớt, giống nhau hô hấp hơi yếu của cô vào lúc này.

Có quá nhiều chuyện chém không đứt để ý càng loạn, bất luận là Đường Minh Luân hay là Dịch, lòng ngực pháp phòng lo lắng phiền não.

cô ngồi dậy, kéo cửa sổ ra, nhìn lên trần nhà rồi lại nhìn xung quanh, bị cách ly trong không gian nhỏ, cô thoáng tìm về chút cảm giác an toàn.

Cả đêm chưa chợp mắt, ngày thứ hai nhìn chằm chằm quảng thâm trên mắt, mới vừa xuống lầu liền thấy bóng dáng lác lác ở dưới phòng khách, cô đầy bất ngờ, sao mấy chuyện dở hơi này cứ xảy ra, thả nhẹ bước chân xuống lầu, cô cảnh giác nhìn bóng lưng ở phòng khách, đang muốn rút bình hoa trên kệ đánh người, thì người kia đột nhiên quay lưng lại, thấy cô, trên mặt người kia nở nụ cười hạnh phúc.

“Đường Minh Lân! Tại sao lại là anh? Làm sao là anh được?!” Nhìn cửa chính hoàn hảo kia, cô không vui nhú mày, trầm giọng chất vấn: “Tối hôm qua anh không đi?!”

“Đừng vội định tội anh, tối hôm qua anh có đi, chẳng qua là lúc anh đi có cầm theo chìa khóa cửa cho nên sáng nay anh trở lại.” đi lên trước, anh dịu dàng cười với cô. “Anh đã mua bữa sáng rồi, em rửa mặt chưa? Anh đã đặt sẵn phần ăn trong bếp rồi! Anh chuẩn bị đi làm!”

“...” Dụi dụi mắt, cô có chút không tin tưởng người đàn ông trước mặt, mắt ghét quan sát: “Mặt trời mọc lên từ phía tây sao? Đại gia như anh lại vui vẻ đi làm chuyện đó?”

“Anh đã nói rồi, anh nguyện ý làm tất cả mọi chuyện vì em.” Hơi híp mắt lại, anh giơ tay chỉ vào thời gian trên đồng hồ đeo tay: “Thời gian không còn sớm, vội vàng đi!”

Nhớ tới chuyện chính, cô duỗi tay về phía anh: “Mau trả chìa khóa lại cho tôi!”

“Cái chìa khóa anh đặt ở cửa trước, em đi ăn điểm tâm đi! Anh đi trước!”

“...” Im lặng nhìn bóng lưng đang đi về phía cửa, Úc Tử Ân gãi gãi đầu, luôn cảm giác mình dùng một quyền đánh vào không trung, không chỗ phát tiết.

đang lúc này, tiếng chuông cửa vang lên...

Úc Tử Ân quay đầu nhìn thời gian ở phòng khách, khẽ nhú mào, nhấc chân đi về phía cửa, sáng sớm ai lại đến tìm cô nữa?!

Nghe được tiếng chuông cửa, Đường Minh Lân dẫn đầu đi đến mở cửa, vậy mà, chứng kiến tới dáng người đang đứng bên ngoài, không khỏi sững sờ, động tác mở cửa có phần dừng lại.

đi lên trước, Úc Tử Ân liếc nhìn cánh cửa, vừa nhìn thấy tấm thân dẹt dài, gương mặt anh tuấn, bỗng dừng lại bước chân.

Trường hợp như vậy, ba người gặp mặt, thật sự cầu huyết, nhưng không biết thế nào, cô lại có chút luống cuống.

110. Chương 110: Dững Cầm Đối Mặt

Đứng bên cửa, Đường Minh Lân nhìn người đứng bên cửa, cười nhẹ, gương mặt không che dấu được sự hài lòng, “Dịch thiếu, làm sao anh lại biết tới nơi này?”

Chậm rãi bình tĩnh, Dịch Khiêm thu hồi ánh mắt trên người Úc Tử Ân, hơi liếc nhìn người trước mặt, quan sát tinh tế vài giây, xác định hẳn sáng sớm mới xuất hiện ở nơi này cũng không phải là ở chỗ này qua đêm, gương mặt khôi phục vẻ lạnh nhạt như cũ, “Tôi tại sao lại ở chỗ này không quan trọng, ngược lại là anh...anh tại sao lại ở nơi này? Không phải nói bị ốm hả? Bị bệnh nên ở nhà dưỡng bệnh cho tốt mới đúng.”

“Không phải bệnh nặng gì, tốt hơn nhiều, ra ngoài hóng mát một chút.” Khẽ cười một tiếng, hắn liếc nhìn chiếc túi xách trong tay Dịch Khiêm, “Dịch thiếu hôm nay tại sao lại nhàn rỗi đến nơi này đây?”

“Mỗi ngày tôi đều rảnh rỗi, coi tình huống mà định thôi.” Hình như không muốn nói nhiều, anh nhấc chân bước vào cửa, ngược mắt nhìn Úc Tử Ân đứng sau lưng Đường Minh Lân, “Anh đưa bữa sáng tới cho em.” Khi nói cũng không quên saqc mắt của Đường Minh Lân, đổi giày đi thẳng tới phòng ăn, quên việc dễ làm khiến Đường Minh Lân chau lông mày.

Hắn chính là lần đầu tiên bước vào căn phòng này, lại không ngờ Dịch Khiêm so với hắn còn quen thuộc hơn, hiển nhiên không phải lần đầu tiên.

Vừa nghĩ tới đó, khuôn mặt vốn hờ hững liền có chút lo lắng, hắn ngược mắt nhìn Úc Tử Ân, đang muốn mở miệng nói chuyện, ai ngờ cô đã lên tiếng trước, “Anh không phải nói là muốn đi làm sao? Đi thôi!”

Vừa mở miệng chính là đuổi khách không khách khí, Đường Minh Lân sa sầm nét mặt, khẽ hừ một tiếng, “Ân Ân, em có phải có chút bên nặng bên nhẹ hay không hả? Dịch thiếu vừa tới liền đuổi tôi đi?”

“Anh đã để anh ấy hiểu lầm, còn muốn như thế nào?!” nhớ tới ánh mắt lạnh bạc vừa rồi của Dịch Khiêm, đột nhiên cô cảm thấy có chút đau nhói.

“Tôi muốn như thế nào chẳng lẽ em không biết? Tôi muốn em trở lại bên cạnh tôi lại khó khăn như vậy sao?” Cô làm vậy, khiến hắn cảm thấy khó chịu, hắn không hiểu tại sao cô và Dịch Khiêm lại có thể lần nữa bắt đầu, đi với hắn chỉ mong nhanh chóng trốn thoát đi.

Đều nói, con hư biết nghĩ quý hơn vàng, hắn quay đầu lại, cũng không đổi được chút nào chăm sóc và lưu luyến của cô.

“Không thể nào! Đường Minh Lân, tôi và anh đã ly hôn, anh chính là quá khứ của tôi, nhưng anh ấy chính là hiện tại và tương lai. Đừng để một chút tình cảm còn sót lại của tôi đối với anh cũng bị chính anh tiêu diệt sạch. Nếu như anh thật sự muốn tốt cho tôi, vậy thì bỏ qua cho tôi đi.”

Nếu như không nghĩ đến mục đích ban đầu khi kết hôn với hắn, cô cũng không dễ dàng tha thứ với hành động nhiều lần xâm lấn vào cuộc sống chính cô của hắn.

Nếu đã ly hôn, như vậy cần cắt đứt sạch sẽ, mặc dù làm bạn bè bình thường cũng tốt, không cần dính dáng tới một chút tình cảm nào, nếu không đến lúc đó ai cũng không có thể quay đầu lại được.

Mà bây giờ, giữa bọn họ còn có một sk, anh đối với cô rất tốt, vì cô mà phục vụ quên mình, ngoài việc khiến cô xúc động và khuyên tâm, còn khiến cho cô cảm thấy tự ti và sợ hãi.

Cô luôn cho rằng, thế giới của anh và cô chính là trời và vực, Nhược Nhiên cũng không đủ dũng khí, cô cơ bản không dám bước vào.

Hôm nay thật khó khăn lấy được dũng khí đối mặt, Đường Minh Lân lại thò một chân vào, khiến cho tinh thần của cô bị làm khó.

“Bỏ qua cho em?” Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của cô, Đường Minh Lân hít một hơi thật sâu, hút vào trong phổi ngập tràn đau đớn, khẽ cắn răng, nắm chặt tay, “Không thể nào! Trừ khi tôi chết tâm, nếu không tôi sẽ không buông tay!”

Nói xong, hắt lạnh lưng đập cửa rời đi——

Cửa phòng phanh một tiếng đóng lại, Úc Tử Ân khẽ thở dài tựa vào cửa trước, sự kiên trì của Đường Minh Lân làm cho cô rối rắm càng không biết phải làm gì.

Nhớ tới trong phòng còn có một người, cô vội đứng lên đi thẳng vào phòng ăn, vừa mới ngẩng đầu đã nhìn thấy bóng dáng xa xa, giống như anh đã đứng ở đó rất lâu, ánh mắt canh chừng cô, vẫn như vậy có chút dịu dàng, lưu luyến.

“Anh...” sợ sệt, cô gọi thật thấp, trong hơi thở len vào một mùi thơm nhàn nhạt, ánh mắt nhìn bóng dáng đang đến gần, nhịp tim bỗng lỗi nhịp.

Cô không xác định những lời vừa rồi cô nói cùng Đường Minh Lân anh nghe được mấy phần, chỉ cảm thấy có chút lúng túng.

“Ân Ân...” đưa tay qua, Dịch Khiêm ôm chặt cô vào ngực, thật chặt, giống như nếu buông tay ra cô sẽ biến mất không thấy nữa, “Những lời em vừa nói, là thật sao?”

Mặc dù biết cô sẽ không nói dối, nhưng anh vẫn muốn từ miệng cô nghe được đáp án chân thật nhất, trấn an tinh thần không xác định của anh.

“A...” nàng tựa vào trong ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, trong hơi thở quanh quẩn mùi vị quen thuộc, “câu nào?”

“Em nói, anh chính là hiện tại và tương lai của em.”

“Ừ, chẳng lẽ không đúng sao?” cô chậm rãi ngẩng đầu lên, đơn thuần sáng rõ nhìn anh, “Chẳng lẽ anh muốn trở thành quá khứ của em ngay lúc này?”

“Đứa ngốc, làm sao em lại nghĩ như vậy chứ!” khẽ cười, anh nghe tiếng đầu hôn lên mặt cô một cái, ánh mắt thâm thúy khó nén được sự vui vẻ. “Anh rất vui mừng.”

“Vui mừng cái gì?” cô không hiểu nhìn anh, đột nhiên phát hiện, lớn mật đối diện với tình cảm của mình, thật ra cũng không quá khó khăn như tưởng tượng.

“Anh rất vui vì em cuối cùng cũng có thể dũng cảm đối mặt với tình cảm của chúng ta, không hề trốn tránh nữa, cũng không vì bất cứ ai mà do dự tránh né.” Có lẽ, câu này so với câu nói đồng ý lời cầu hôn của anh khiến anh càng thêm vui mừng, giống như lấy được tất cả vậy, thật sự rất thỏa mãn.

Đồng thời, cũng mang ý nghĩa, cô đã chịu để xuống quá khứ, dũng cảm đối mặt với tất cả trong tương lai của hai người.

Cô cũng không biết rằng, khi đứng ở hành lang, khi anh nghe được cô nói hai chữ tương lai, trong lòng anh vui sướng cỡ nào, hai chữ này có ý nghĩa như thế nào, Có thể không có ai hiểu hơn so với anh.

“nói như vậy cũng không sai, nhưng Tiểu Uyển làm thế nào? Em làm như vậy có thể là quá ích kỷ hay không?”

Tối hôm qua suy nghĩ một đêm liền hiểu rõ rất nhiều chuyện, nhưng cũng khiến cô khó chịu thật lâu. phật gia có câu, có bỏ mới có được, nhưng khi cô hành quân ra ngoài, kết quả lại không khiến cho người vừa lòng như trong suy nghĩ.

“Đứa ngốc, trong tình yêu không có ích kỉ hay không, anh cùng với cô ta đã là quá khứ, giống như em và Đường Minh Lân vậy, không có cơ hội để quay về quá khứ nữa. Thay vì bốn người quẩn lầy nhau, không bằng hai chúng ta ở bên nhau thật tốt, tiện thể chặt đứt ý niệm dây dưa của những người còn lại. Đau dài không bằng đau ngắn, có đôi lời vẫn nên nói thật, bỏ lỡ chính là cả đời, em và anh đều giống nhau.”

“Nhưng...”

“không có nhưng nhị gì hết, cũng không cần tự trách.” Buông tay, anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, “Anh chỉ muốn em đối mặt thật tốt với tình cảm của chúng ta, không trốn tránh là tốt rồi, nhưng khứu giác giao cho anh, hả?”

“Được.” gật đầu, lúc này không có lựa chọn nào nữa, cô chỉ có thể lệ thuộc vào anh.

Có anh bên cạnh, cô cảm thấy rất an toàn, có lẽ đây chính là thiên tính của phụ nữ, có lẽ đây chính là sự bảo vệ tốt nhất anh giành cho cô.

....

Cuộc thi thiết kế chuẩn bị trong tiếng trống của sự căng thẳng, bởi vì Diệp Tư Mẫn tham gia, khiến cho Úc Tử Ân thêm mấy phần áp lực, cũng thêm vài phần động lực khiến cô muốn giành chiến thắng.

Cùng lúc đó, tuần lễ thời trang paris cũng phát thư mời đến với cô, muốn mời mấy nhà thiết kế Trung Quốc đến tham gia trình diễn, vốn muốn từ chối, Tiểu Mễ và Tiểu Toa lại nói đây là cơ hội rất tốt, dù sao lần này cũng mời rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng là một cơ hội để học tập.

Nhớ tới linh cảm xuất hiện mấy ngày trước, Úc Tử Ân do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý, dành cho hai buổi tối để chuẩn bị xong tác phẩm dự triển lãm, còn chuyển toàn bộ tài liệu thiết kế còn dư lại cho Tiểu Mễ và Tiểu Toa, thời gian còn lại, cô làm xong những công tác chuẩn bị cuối cùng cho cuộc thi đấu.

“Lão đại, tác phẩm lần này của chị là dùng nút áo làm chủ đề, nhưng nhiều nút như vậy, chúng ta đi đâu tìm đây?” Nhìn các loại hình nút áo được biên soạn trên bản thiết kế, Tiểu Mễ khổ sở nhìn Úc Tử Ân, mấy bộ quần áo tiếp theo đều cần tới cả ngàn chiếc nút, hơn nữa kiểu dáng đều không giống nhau, tìm được cũng thật không dễ dàng.

“Chuyện nút áo giao cho chị là được rồi, bọn em chỉ cần đi tìm các loại vải mà chị ghi chú, từng cái đều phải kiểm tra, không thể có bất kỳ sai lầm nào, hiểu không?”

“Dạ. bọn em phải đến cửa hàng vải vóc ngay.” Tạm ngưng, Tiểu Mễ đem bản đồ vẽ trang sức chuẩn bị cho cuộc thi đưa tới, “Em đã kêu bọn họ đem đồ đưa tới, có chút chi tiết cần tự mình làm, chị nhìn lại một chút.”

“Cũng tốt, cực khổ bọn em, ăn trưa xong bọn em hãy đi lựa vải, cũng không quá nóng vội.” đang nói , bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Úc Tử Ân nhìn đồng hồ trên máy tính, mỗi ngày Thập Tâm Lâu đều đưa bữa trưa đến rất đúng giờ.

Ăn xong bữa trưa, Úc Tử Ân lái xe án theo địa chỉ trên máy tính mà tìm tới, tìm qua vài cửa hàng, cuối cùng đem toàn bộ các loại hình dáng cần tìm, số lượng rất lớn, ôm vài túi nút từ trong chợ ra ngoài, vừa ra cửa liền đụng thẳng vào một người.

“thật xin lỗi, thật xin lỗi...” cúi đầu nhìn mặt đất rồi đẩy nút áo, Úc Tử Ân ngược mắt nhìn người mình đụng phải, hơi sững sờ, sao cũng không ngờ lại gặp phải cô ta.

“Ân Ân? Làm sao cô biết chỗ này?” Thấy cô, Diệp Tư Mẫn cũng có chút ngoài ý muốn.

“A, tôi đến tìm vật liệu, không ngờ lại trùng hợp như thế, ở chỗ này gặp Diệp phó tổng.” Ngồi xuống, cô cẩn thận nhặt lên từng chiếc nút trên mặt đất.

Diệp Tư Mẫn nhìn cô một chút, ngồi xuống giúp một tay. “Tôi tới mua chút vật liệu, còn cô thì sao?”

“A, tôi cũng vậy!” nhanh chóng nhặt nút áo lên, Úc Tử Ân đứng lên cười với cô ta, “không có chuyện gì tôi đi trước, không quấy rầy cô bận rộn nữa.”

“Được.” Gật đầu, Diệp Tư Mẫn nhìn cô xách theo hai túi lớn, khẽ nheo mắt, một ý niệm loáng thoáng lóe lên trong đầu, mà cô ta chợt bình tĩnh, nhanh chóng bắt được.

Cười nhẹ, cô ta chậm rãi xoay người, hơi quét mắt qua đám tài liệu trong các cửa hang, tự tin đi vào.

Ngồi trên xe, Úc Tử Ân nhìn hai túi lớn nút cài để ở bên ghế bên cạnh, mơ hồ có mấy phần dự cảm xấu.

Lại ở chỗ này gặp Diệp Tư Mẫn, cô nhanh chóng nhớ tới chuyện năm đó Diệp Tư Mẫn đã làm với mình, chợt giật mình thon thót.

Có một số việc, bị tính kế một lần là đủ rồi, bị ngã một lần còn không không ngoan nhìn xa trông rộng, vậy thật sự là kẻ ngu rồi.

111. Chương 111: Người Phụ Nữ Nhỏ

Trước buổi họp báo tác phẩm cuộc thi thiết kế thời trang ở Paris, Úc Tử Ân nhìn tác phẩm thiết kế trong cuộc thi vẫn chưa xong, vật lộn một hồi, chỉ có thể để tiểu Toa thay thế mình dự họp báo.

Nhìn một ít gấm hoa quý trên bàn do Dịch Khiêm sai người đưa tới, áp lực mới vừa đè xuống lại trở lại, cuối cùng bày gấm hoa ra, muốn thiết kế thành phục trang, cô sửa đổi chùng mấy ngày, vẫn chưa sửa bản thảo.

Bởi vì cô thật sự không biết nên lấy kiểu dáng gì để diễn tả phong cách cùng Văn hóa này, thứ muốn suy tính chu toàn quá nhiều, muốn dung nhập vào bên trong nhưng không cách nào sửa sang lại, cô chỉ có thể buồn rầu nhìn gấm hoa quý.

“Lão đại, chị áp trang phục vào mô hình nhưng còn chưa có sửa bản thảo, có thể kịp không?” Cúi đầu nhìn qua tờ lịch trên mặt bàn, tiểu Mễ lo lắng nhìn cô một cái, “Còn có thời gian năm ngày thôi.”

“Không có việc gì, đây là một bộ cuối cùng, có thể kịp.” Nói xong, cô ngẩng đầu lên nhìn lên bóng dáng đứng trước mặt, “Mũ phượng bảo bọn họ làm theo yêu cầu đã làm xong chưa?”

“Còn chưa có, lúc chị phân phó nói còn chưa có sửa bản thảo, có thể phải sửa đổi kiểu dáng bất cứ lúc nào, cho nên bọn họ không dám chuẩn bị, chẳng qua em đã nói với họ, một khi chị sửa xong bản thảo, đem đồ gửi tới, bọn họ sẽ làm suốt đêm.”

“Vậy thì tốt!” Ném bút, Úc Tử Ân miễn cưỡng dựa vào ghế, khẽ thở dài một cái, “Không gấp nữa, áp lực mấy ngày nay quá nặng, đầu óc hỗn độn không nghĩ ra cái gì. Tiểu Mễ, chúng ta đi ra ngoài uống trà chiều đi! Thuận tiện thương lượng xem lần tranh tài này tìm ai tới tư tưởng mặc bộ gấm hoa kia.”

“Được ạ, lão đại, chúng ta đi sau giữa trưa à? Em nghe nói Hồng Trà Tích Lan rất được!”

“Được, đi thôi!” Đứng lên, Úc Tử Ân xốc túi trên bàn, dẫn tiểu Mễ kích động rời phòng công tác.

Bình thường tiểu Mễ lười biếng quen rồi, rất đúng khẩu vị của cô ấy, hai người đi ra ngoài kiếm ăn ngay cả khẩu vị cũng nhất trí!

So sánh với chị gái tiểu Toa thì nghiêm túc hơn nhiều, lần này tiểu Toa thay cô ra nước ngoài tham gia tác phẩm tuần lễ thời trang, không yên lòng về cô ở một mình chỗ này, đặc biệt giữ lại tiểu Mễ, bình thường tiểu Mễ qua loa, không biết thời khắc mấu chốt có thể bảo vệ cô hay không!

Kéo tiểu Mễ ra cửa, biết là đi sau giữa trưa, tiểu Mễ xung phong nhận việc ngồi lên ghế lái, Úc Tử Ân cũng không miễn cưỡng, tiểu Mễ lợi hại hơn so với cô, trừ tài lái xe ra, thứ có thể đếm ra thực không nhiều lắm.

Chỉ là có lúc cô cảm thấy, đơn giản giống như tiểu Mễ thật sự sống rất tốt, cuộc sống không có quá nhiều thứ phức tạp trộn lẫn, ngược lại sống đơn giản vui vẻ.

Cô chưa từng tới gian phòng cà phê này, trang hoàng rất cách điệu, giống như thoát khỏi phồn hoa thành thị ồn ào, buổi chiều lười biếng ở nơi này, ngồi trên ghế sa lon bên cạnh cửa sổ, phẩm một ly cà phê hoặc là một ly trà, cả một buổi chiều cũng sẽ trở nên ấm áp mà vừa lòng.

“Đúng là chỗ tốt!” Ngồi cạnh cửa sổ, Úc Tử Ân nghiêng đầu nhận lấy thực đơn từ trong tay người bán hàng, chọn một phần Hồng Trà Tích Lan cùng một phần điểm tâm ngọt.

Thời điểm ngẩng đầu, lơ đãng thấy chỗ ngồi ngay phía trước cách hai bàn, hình như Diệp Tư Mẫn cũng đang nhìn cô.

Khẽ hạ mắt, cuối cùng cô vẫn còn lễ phép khẽ gật đầu với cô ta tỏ vẻ lễ phép, Diệp Tư Mẫn an tĩnh nhìn cô mấy giây, không biết nói cái gì, người phụ nữ ngồi ở đối diện cô ta chậm rãi xoay đầu lại, thấy cô ta, Úc Tử Ân bỗng sửng sốt!

Ngược lại rất khéo, chỉ là để cho cô không ngờ chính là, sao Lâm Tiểu Uyển lại ở cùng chỗ với Diệp Tư Mẫn? Có thể cùng đi ra ngoài uống trà chiều, sợ rằng quan hệ không bình thường chứ?

Thấy là cô, Lâm Tiểu Uyển đứng dậy từ trên chỗ ngồi, bóng dáng cao gầy khô gợt ở trong quán cà phê an tĩnh rất nhanh đưa tới không ít ánh mắt đàn ông.

Úc Tử Ân không thể nín được cười cười, điểm này hình như mặc kệ Lâm Tiểu Uyển sống thế nào cũng không đổi, đi tới chỗ nào cô ta đều chói mắt nhất.

“Ân Ân, trùng hợp thế, làm sao cô ở chỗ này?” Nghiêng đầu liếc nhìn tiểu Mễ ngồi ở đối diện cô, cô ta ngược mắt nhìn về phía Úc Tử Ân, “Vị này là?”

“A, đây là học muội của chị, hiếm khi gặp mặt, cho nên cùng đi ra ngoài uống trà buổi trưa, cô cùng Phó tổng Diệp của chúng tôi tới đây uống trà sao?”

“Đúng thế! Lại nói cô ấy học tỷ của tôi! Lần này cô ấy trở lại tham gia cuộc thi thiết kế, muốn mời tôi làm người mẫu chính.”

“Hoá ra là như vậy, xem ra thật đúng là duyên phận! Các người đã có công sự cần, vậy tôi không quấy rầy các người, chúng tôi uống ly trà ngồi một lát liền đi! Các người cứ bàn chuyện đi!”

“Được, vậy hôm nào chúng ta tụ họp.”

“Tốt!” Gật đầu một cái, cô nhìn theo bóng dáng kiều ngạo kia, đúng là vẫn còn cảm thấy, có cái gì đã không giống nữa.

Là cô quá ngu quá ngây thơ, cho là mình không đi đối mặt không suy nghĩ nhiều thì không cần chịu đựng những tổn thương kia, thật ra thì vẫn tồn tại, mặc dù cô trốn tránh, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi.

“Lão đại.” Tiểu Mễ khẽ gọi cô một tiếng, thấy cô bình tĩnh, cô ấy mới đưa tay ra kéo tay của cô, “Chị không sao chứ?”

“Không có việc gì!” Nhẹ cười cười, Úc Tử Ân bưng cốc nước lọc trên bàn nhấp một hớp, “Chị không sao, chỉ quấy rầy chuyện tốt của người ta.”

Khoát tay áo, tiểu Mễ cười đến mặt đơn thuần: “Tâm tình của em nhất định tốt, sẽ không chịu ảnh hưởng gì đâu!”

Nhớ tới người phụ nữ kia, tiểu Mễ khẽ nhíu lông mày, người phụ nữ này cô thật ra là đã gặp, cũng từ chỗ Cận Vệ biết được không ít chuyện của cô ta, mặc dù Cận Vệ liên tục dè dặt phải đề phòng, nhìn bộ dạng lão đại khá thân quen với cô ta, sợ rằng không có phòng bị gì đối với cô ta?

Lắc đầu, phát nhẹ tay suy nghĩ bề bộn trong đầu, Úc Tử Ân lấy ra ipad từ trong túi mở máy, “Chúng ta thảo luận người mẫu chính lần này đi!”

Nhớ tới từng xem qua mấy người mẫu, mặt tiểu Mễ nghiêm chỉnh lắc đầu một cái, “Em cảm thấy người mẫu chính nên tìm là cô gái dịu dàng thanh nhã, cô gái Giang Nam mềm mại như nước, lại có anh khí rắn rỏi của cô gái phương Bắc, nếu không thì không được.”

“Chị biết rõ, cho nên phải cố gắng tìm chọn lựa người thích hợp!” Liếc nhìn từng tấm hình trên màn ảnh, Úc Tử Ân kiên nhẫn quan sát kỹ, cuối cùng từ trong đám người mẫu chọn ra một, đem ipad giao cho Tiểu Mễ, “Em cảm thấy cái này như thế nào?”

“Cũng không tệ lắm! Em biết rõ người mẫu này, em có số điện thoại của công ty đại diện bên họ, để em liên lạc lại xem, lão đại chị muốn gặp cô ta trước hay là chờ y phục thiết kế xong mới gặp?”

“Gặp gỡ trước đi, không thích hợp thì chúng ta mới có đủ thời gian tìm tiếp, nếu không đến lúc đó chúng ta không có bất kỳ chuẩn bị gì, sợ rằng đến lúc đó sẽ luống cuống tay chân.”

“Được, em sẽ liên lạc lại với bọn họ!”

– quân môn sủng hôn –

Nhận được điện thoại nội bộ của Hạ Khương Tuyết gọi tới, Úc Tử Ân đặt bản vẽ trong tay gỗ cửa đi vào, mới vừa bước vào phòng làm việc, liền thấy bóng dáng ngồi ở trước bàn làm việc, dừng chốc lát đóng cửa lại đi lên trước, “Tổng giám, Phó tổng Lam!”

Nghiêng người sang, Lam Mộ Duy nhìn lên bóng dáng trước mặt, yên lặng một lát sau mới mở miệng: “Àn Ân, cuộc thi thiết kế chuẩn bị đến đâu rồi? Có lòng tin chứ?”

“Cảm ơn Phó tổng Lam quan tâm, chuẩn bị cũng sắp xong, sẽ không có vấn đề gì.” Trả lời giải quyết việc chung, đổi lấy tiếng cười khê bất đắc dĩ của Lam Mộ Duy.

“Vậy thì tốt, chuẩn bị cẩn thận, Hạ tổng giám đặt hy vọng lên người em đấy!”

“Tôi biết rõ, tôi sẽ nỗ lực!” Gật đầu một cái, cô ngược mắt nhìn Hạ Khương Tuyết phía sau bàn công tác trầm mặc không nói, hình như có lời muốn nói.

Lam Mộ Duy thấy thế, thức thời đứng dậy rời đi, đợi rời phòng làm việc, Úc Tử Ân mới mở miệng: “Tổng giám, tôi muốn xin nghỉ vài ngày, cho đến trước một ngày cuộc thi thiết kế bắt đầu.”

“Sao thế, xảy ra chuyện gì à?” Chau chau mày, Hạ Khương Tuyết ngược mắt nhìn cô.

“Cũng không có chuyện gì, tôi chưa hoàn thành thiết kế chính, tôi muốn chuyên tâm thiết kế, cũng không tới công ty đi làm, muốn xin nghỉ mấy ngày..”

“A, hóa ra là như vậy, không thành vấn đề, tôi sẽ nói với phía trên một tiếng, cô tốt nhất hoàn thành tác phẩm, Àn Ân, tôi đem hi vọng gửi gắm vào trên người cô đó, đừng làm cho tôi thất vọng.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn Tổng giám ưu ái! Tôi sẽ nỗ lực!”

Hạ Khương Tuyết kỳ vọng về cô giống như là mẹ với đứa con, cô không đành lòng phụ lòng, cho nên chỉ có thể không ngừng cố gắng.

Từ lúc trở lại công ty, Úc Tử Ân đắm đầu vào trong phòng làm việc, ngựa không ngừng vó chuẩn bị cho thiết kế của mình, ba ngày liên tiếp ngựa không ngừng vó sửa đổi thiết kế và cắt, cuối cùng một bộ gấm hoa chính cắt xén xinh đẹp mặc vào trên người ma-nơ-canh.

Nhìn kiệt tác mà mình tốn thời gian phí sức nhất, Úc Tử Ân tê liệt ngã xuống trên bàn thiết kế, không còn hơi sức nhìn bộ đồ, khê thở dài một cái, cuối cùng cũng hoàn thành!

Tiểu Mễ bưng ly sữa bò đi vào, đau lòng nhìn bóng dáng nằm ở trên bàn ngủ, lại nhìn trang phục trên ma-nơ-canh, kinh ngạc cười lên.

Xoay người, cô nhìn bóng dáng phía sau tiến theo vào, giơ tay lên ly sữa tươi ấm áp đưa tới trong tay, lặng lẽ xoay người đóng cửa lại.

Ngồi xuống ở bên cạnh cô, Dịch Khiêm cúi đầu nhìn gương mặt vùi vào cánh tay, dưới hốc mắt hơi xanh đen, hiển nhiên mấy ngày nay thức đêm không nghỉ ngơi tốt, đau lòng nhất thời chảy qua ngực.

Đưa tay qua, anh nhẹ nhàng sờ sờ ở trên đầu cô, gạt mấy sợi tóc rơi trên gương mặt cô động tác êm ái nhưng vẫn thức tỉnh người ngủ không quá an ổn trong giấc mộng.

Mở mắt ra, Úc Tử Ân nhìn người đàn ông trước mặt, khẽ sững sốt mấy giây, chớp chớp mắt đau nhức, thấy rõ ràng là anh, không còn hơi sức cười cười, “Là anh à!”

Ngồi dậy, cô đưa tay kéo anh qua, chui vào ngực anh tìm vị trí thoải mái, dáng vẻ người phụ nữ nhỏ lệ thuộc, “Mệt quá mệt quá...”

“Sao không nghỉ ngơi tốt? Dù là vì thiết kế cũng không cần liều mạng như vậy, em như vậy sẽ làm hại thân thể đấy!” Khẽ thở dài một cái anh tự tay ôm cô vào trong ngực, êm ái vỗ ở trên lưng cô an ủi.

“Em không muốn thua, cho nên phải cố gắng một chút... Em nghỉ ngơi một ngày là tốt, ngày mai nhất định sẽ vui vẻ dự họp báo cuộc thi thiết kế.”

“Em ấy à, thật là hết cách với em!” Anh đã biết cô cố chấp, còn có thể làm gì cô?

112. Chương 112: Em Muốn, Anh Đều Có Thể Thỏa Mãn

Tiểu Toa thay Úc Tử Ân dự họp báo tác phẩm tú rốt cuộc cũng trở lại, trừ mang về cúp ra, còn mang theo mấy bộ lễ phục mới nhất ở Paris trở lại, thuận tiện cho cuộc thi thiết kế tới đây.

Đương nhiên, cà thẻ giấy tính tiền dĩ nhiên là Úc Tử Ân, nhìn ánh mắt tiểu Toa còn soi mói hơn so với cô, Úc Tử Ân hài lòng gật đầu một cái, “Mấy ngày nay cực khổ, đợi lát nữa đi nghỉ ngơi thật tốt, điều chỉnh chênh lệch giờ, ngày mai chúng ta đi tham gia cuộc thi thiết kế.”

“Dạ, lão đại!” Đứng dậy từ trên ghế sofa, hình như tiểu Toa nghĩ tới điều gì, quay đầu hỏi: “Lần này đã tìm được người mẫu chính rồi sao?”

“Đã tìm được, là công ty MME, hình tượng cũng không tệ lắm, có thể Hold là chính!”

“Đàm phán rồi hả? Đối phương không có mở giá cao chứ?”

“Không có, tôi tìm không phải đặc biệt nổi danh, cô ta còn là một người mới, lần này nếu tôi được thưởng, đoán chừng cô ta cũng có thể được công ty trọng dụng, tôi mới vừa kiểm tra lại trang phục cùng đồ trang sức một lần rồi, cũng không có vấn đề gì, chúng ta chỉ chờ trận đấu ngày mai thôi.” Bận rộn hơn nửa tháng, rốt cuộc có thể thở phào một cái.

“Tốt, vậy tôi đi về nghỉ trước.”

“Được, tiểu Mễ, em cũng trở về đi, ngày mai sẽ là so tài, một mình chị ở chỗ này một lát.”

“Tốt, lão đại, chị nên cẩn thận một chút, nhớ về sớm, ra ngoài nhớ khóa cửa.”

“Chị biết rồi, trở về đi thôi!” Đưa mắt nhìn hai chị em họ ra cửa, Úc Tử Ân quay đầu nhìn về phía ngọn đèn dầu sáng chói dưới phên hoa đô thị ngoài cửa sổ, phiền não trong lòng dần dần an tĩnh lại.

Điện thoại di động trên bàn vang lên, cô lấy di động qua nhìn một chút, cười nhận, “Sao vậy, vẫn còn đang xã giao à? Uống rượu?”

“Không có, thời điểm tới em dặn dò không thể uống rượu, cho nên anh không uống. Bọn họ đoán tâm tình anh không tốt, cũng không dám đi lên mời rượu, tiết kiệm chuyện phiền toái. Em thì sao? Vẫn còn ở phòng công tác sao?”

“Ừ, một mình em ở chỗ này nhìn cảnh đêm, Dịch thiếu có muốn tới đây cùng nhau hay không?” Ngón tay vẽ ở cửa sổ sát đất, cô nửa cười nhìn cái bóng của mình in phía trên, trong đêm đen có vẻ rõ ràng thấu đáo.

Trên cửa kính, khuôn mặt sáng rõ tươi cười, là vì người đàn ông này mà nở nụ cười.

“Được, chờ anh!” Khẽ cười một tiếng, Dịch Khiêm cúp điện thoại trước.

Nhìn màn ảnh khóa lại, Úc Tử Ân cười nhẹ, đây là lần đầu tiên anh cúp điện thoại trước, bình thường hai người nói điện thoại, ai cũng không muốn cúp trước, triền miên ngay cả mình cũng phát ngán.

Không tới năm phút đồng hồ, bên ngoài phòng công tác truyền đến tiếng gõ cửa, cô khẽ sửng sốt một chút, nhìn thời gian trên điện thoại di động, cảnh giác đi lên phía trước mở cửa.

Lúc mở cửa ra, chứng kiến bóng dáng đứng bên ngoài, không khỏi thở một hơi lạnh.

“Anh. Làm sao anh đến nhanh như vậy?” Mới vừa cùng anh nói chuyện điện thoại, cô còn tưởng rằng anh vẫn còn đang trên bàn xã giao!

Khẽ nhíu lông mày, cô ngược mắt nhìn anh chằm chằm, bốc đồng chất vấn: “Mới vừa cùng em nói điện thoại thì ở nơi nào?”

“Lầu dưới.” Thằng thẩn được khoan hồng.

Anh dịu dàng cười với cô, nghiêng người sang dắt tay cô đi vào phòng công tác, “Đừng kinh ngạc như vậy, chỉ muốn cho em một bất ngờ mà thôi.”

“A, thời gian vẫn còn sớm, sao bọn họ chịu thả cho anh đi vậy?” Hiện tại vừa lúc là thời điểm sống về đêm đặc sắc nhất, tiệc xong rồi còn có các loại hộp đêm hầu hạ, những ông chủ này rất biết hưởng thụ, ngay cả Úc Bảo Sơn cũng không ngoại lệ.

“Anh muốn đi, bọn họ ai dám ngăn cản?” Nhẹ cười cười, anh lôi kéo cô ngồi vào ghế sa lon, thuận thế để cho cô ngồi lên trên đùi mình, mới vừa ngồi vững liền nghe được câu hỏi của cô: “Em có chút tò mò, một công tử thế gia như anh, cùng đám ông chủ kia ở chung một chỗ, có thể cảm thấy cuộc sống nhàm chán hay không? Mặc kệ nói thế nào, em đều cảm thấy anh hình như là không hợp với họ, cho nên rất tò mò.”

“Bình thường anh rất ít xã giao, trừ phi là người phụ trách dự án hợp tác quan trọng, không dự hợp thì không được, có thể từ chối hoặc là có thể để cho Văn Khâm đại diện, cậu ấy sẽ xử lý tốt giúp anh.”

“Thì ra là vậy, em nói làm sao anh có thể chống tới đây chứ!”

“Xác thực là anh không thích trường hợp đó, nhưng hết cách rồi, đây là quy tắc trên bàn rượu ở Trung Quốc, trên xã giao ắt không thể thiếu mảnh khoé.”

“Nói cũng đúng.” Gật đầu một cái, anh bắt đầu dĩ, có lẽ tất cả đàn ông giới thương nghiệp đều bắt đầu dĩ.

Liếc thấy ánh mắt cô đau lòng, anh nhẹ nhàng cười một tiếng, giơ tay lên sờ sờ ở trên mặt cô, “Có mệt hay không? Không mệt, dẫn em đi nhìn cảnh đêm.”

“Đi nơi nào?” Cô không hiểu nhìn anh.

Chau chau mày, anh đề nghị: “Đi nhà anh?”

“Hồ Thánh sơn? Tại sao phải chọn chỗ đó? Sẽ không phải là có mưu đồ bất chính đối với em chứ?” Nửa híp mắt, cô cảnh giác nhìn anh, bộ dáng thật là đáng yêu.

“Đứa ngốc, có mưu đồ bất chính với em, ở nơi này là được, cần gì chạy xa như thế chứ? Ban đêm hồ Thánh sơn rất đẹp, hơn nữa là chỗ thích hợp ngắm sao, anh biết rõ tâm tình em bây giờ bề bộn, cần tỉnh táo một chút, ngắm sao trái lại rất thích hợp với em đấy.”

“Làm sao anh biết hiện tại tâm tình em rất loạn?” Anh có thể hiểu rõ tâm tư của cô, đây cũng khiến cô cảm thấy ngoài ý muốn.

“Theo tính tình của em, tranh tài còn chưa kết thúc, em sẽ không thả lỏng. Mặc dù em không muốn thua, cũng phải cho chính mình một không gian lấy hơi chứ?” Nói xong, anh mang theo cô đứng dậy, “Cầm những thứ cần mang đi, chúng ta đi thôi! Ngày mai trực tiếp đi đến nơi tranh tài, thuận tiện mang theo lễ phục, tối hôm nay ở chỗ anh.”

“.” Nhìn hai thùng lớn y phục tranh tài mình kiểm tra xong, cô lắc đầu một cái, “Những y phục này ngày mai phải dùng khi tranh tài, không thể chuyển chỗ.”

“Em không muốn mang, đến lúc đó bảo tiểu Mễ tiểu Toa đưa đến chỗ tranh tài là được, hoặc là, ngày mai anh đưa em tới đây?”

“Được rồi! Ngày mai em lại từ chỗ anh tới đây! Không đem những thứ đồ này An toàn đến hiện trường, em không yên lòng.” cô luôn luôn cẩn thận, không muốn ở trong lúc mấu chốt xảy ra vấn đề, nếu không cô sẽ không tha thứ cho sai phạm của mình.

“Cũng tốt!” Gật đầu một cái, anh nhìn cô khóa chặt cửa sau ra ngoài kiểm tra tình trạng khóa cửa, cẩn thận đến mức khiến anh lắc đầu bất đắc dĩ.

Có tính cảnh giác là rất tốt, nhưng anh cũng hiểu, cuộc sống của cô như vậy, có thể nói là khổ cực hơn so với người bình thường.

Nhớ tới công tác của cô, anh khẽ trầm mắt xuống, có vài thứ, thật sự là đến lúc cần hạ quyết tâm rồi.

Như đã quyết định muốn sống cùng cô, như vậy anh sẽ không thể nào để cho cô đụng vào những thứ nguy hiểm kia, trên đời này chỉ có một Úc Tử Ân, cũng không tìm được người thứ hai, cho dù có, đó cũng không phải là cô, bây giờ anh đã không thể mất cô, cũng biến thành không thua nổi rồi.

— Quân môn sủng hôn —

Hồ Thánh Sơn, chỗ này vẫn luôn rất thần bí, ngay cả lời quảng cáo cũng có vẻ như tôn quý: “Từ phút chốc mệnh danh kia, đã là dấu hiệu chỗ ngồi bậc nhất thế giới.”

Bước vào nơi này cô mới hiểu được, cái chỗ này đúng là tắc đất tắc vàng chính cống, ở trong thành phố C phồn hoa, còn có thể có kiểu dáng núi gần sông cũng không phải là có tiền là có thể mua được, mà vừa hay có người, khiến vật hiếm có này có mới là tôn quý biểu hiện vô cùng tinh tế.

Lần đầu tiên tới đây, Úc Tử Ân trừ trần đầy hứng thú ra, hơn nữa là đang thưởng thức tác phẩm vị trang hoàng trong phòng của Dịch Khiêm, không hổ là Dịch Khiêm, cả tòa phòng ốc trang hoàng thanh lịch lại không tầm thường, cả phòng khách cũng không thiết kế củ rich giống như khu nhà cao cấp bình thường, quay về cầu thang cùng bài biện phong cách đặc biệt, cùng với thảm Thổ Nhĩ Kỳ xa xỉ trên sàn nhà, có thể nói là xa hoa đến cực hạn!

Thấy Dịch Khiêm mời khách đến, hơn nữa còn là phụ nữ, quản gia kinh ngạc nhìn về phía Dịch Khiêm, “Tiểu Ngũ, vị này là?”

Ôm Úc Tử Ân, Dịch Khiêm mở miệng cười giới thiệu: “.... Đây là Úc Tử Ân, Úc tiểu thư, Ân Ân, đây là...”

“..... Chào ông!”

“Xin chào, Úc tiểu thư!” quản gia lễ phép gật đầu một cái, trong nụ cười từ ái hình như có chút hơi vui mừng, rốt cuộc tiểu thiếu gia nhà họ Dịch đã mang phụ nữ trở lại.

Sau khi mua phòng ốc ở hồ Thánh Sơn, rất ít khi có khách, cho dù là bạn thiếu gia chưa chắc có thể đi vào, lại không nghĩ rằng, hôm nay rốt cuộc có một người phụ nữ tới.

“Được rồi, ... ông bảo bọn họ nghỉ ngơi đi, ông đi lau hai dọn dẹp phòng khách một chút, xong thì cũng sớm nghỉ ngơi, bây giờ sáng mai, nhớ gọi Úc tiểu thư dậy.”

“Tốt! vậy hai người cứ từ từ, tôi đi dọn dẹp trước.” Gật đầu một cái, quản gia quay người lên lầu.

Đợi quản gia lên lầu anh mới xoay người nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh, “Dẫn em đi ngắm sao, muốn ăn cái gì không?”

Hai là, uống rượu?”

“không uống rượu ,sai rượu sẽ rất khổ sở, ngài mai còn phải đi tham gia thi đấu !” nhìn bộ dạng hăng hái cực tốt kia, cô thật sự không hiểu sao đối diện nhìn sao anh ngây thơ như vậy gặp chuyện thì nóng tính ,đối lại là người đàn ông bình thường, khẳng định không có hăng hái đó.

“Thế có đói bụng không, muốn ăn chút gì chứ? Phòng bếp có điểm tâm ngọt.”

“Có phải muốn ăn cái gì anh đều có thể biến ra hay không?” giảo hoạt híp mắt, cô cố ý trêu ghẹo anh.

“Chỉ cần em có thể nghĩ ra đều có.” Chút tâm tư nhỏ của cô không thể gạt được anh, khoảng thời gian này chung đụng, anh nhìn cũng hiểu, thứ cô cần tìm không nhiều.

“Em ăn cơm, có không?”

“Dĩ nhiên, vị trái cây hay vải?”

“Trái cây.” Dừng một chút, cô chợt trừng mắt, “Anh thật sự có á!”

“E hèm, đặc biệt chuẩn bị vì rm.” Anh gập đầu một cái, xoay người đi tới hướng phòng bếp to rộng.

“Làm sao biết hôm nay em sẽ đến?! hóa đã anh đã sớm quyết định chủ ý lừa em đến đây rồi hả?”

nói là chuẩn bị vì cô, cô ngược lại tò mò, làm sao anh lại khẳng định cô sẽ bước vào phòng ốc này như vậy?

“Từ sau khi biết em thích đồ ngọt, anh đều bảo quản gia ở nhà chuẩn bị một phần điểm tâm ngọt, chuẩn bị để em lúc nào cũng sẽ không đói bụng, kem trong tủ lạnh có đủ 12 loại mùi vị em thích thứ nào cũng có thể tìm được.”

“...” Vào lúc này cô coi như là phục vụ anh luôn rồi, xa xỉ đến mức này, cô còn có thể nói cái gì đây?!

“Thế nào, cảm thấy rất xa xỉ?” Ôm một thùng kem ra ngoài, anh giơ tay đưa cho cô, nhéo nhéo mặt cô, ngón giữ loáng thoáng còn lạnh do kem, “Anh nói rồi, em muốn, anh đều có thể thỏa mãn em.”

“.....” Lời nói thật sự động lòng người, cô đột nhiên cảm thấy đáy lòng như mật đường, tràn đầy ngọt ngào.

113. Chương 113: Vợ Của Anh

Phòng ốc ở Hồ Thánh sơn lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Úc Tử Ân, Dịch Khiêm đặc biệt trang hoàng một căn phòng ở lầu chót thành phòng ngắm sao, bên trái cửa sổ, một ống viễn vọng thật to để ngắm sao, phía bên phải là ban công hình cung, bên cạnh sân thượng còn có cầu thang nghệ thuật, đi thông sang vườn hoa nhỏ ở lầu chót.

Lôi kéo Úc Tử Ân lên lầu, Dịch Khiêm tiện tay lấy áo choàng ở trong ngăn kéo ra phủ thêm cho cô, cài tốt nút áo, dịu dàng nói: “Ban đêm lạnh, đừng để bị lạnh.”

Ôm một thùng kem, Úc Tử Ân ngược mắt nhìn người đàn ông dịu dàng trước mặt, dịu dàng cười một tiếng, lôi kéo anh ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu đầy ánh sao, ánh đèn mờ nhạt trên mái nhà chiếu ra một góc âm áp, nghiêng người qua, cô không tự chủ tựa vào trên vai anh, miệng không ngừng ăn kem mát lạnh thơm ngon.

Nghiêng đầu nhìn cô một cái, Dịch Khiêm im lặng cười khẽ, đưa tay ôm cô vào trong ngực, dựa vào ghế ấm áp từ từ lay động, “Ân Ân.”

“Hả? Sao thế?” Đá chân, cô nhẹ giọng hỏi.

“Thật muốn cứ như vậy, thiên trường địa cử cùng em.” Ngẩng đầu nhìn vài ánh sao chợt lóe trên đỉnh đầu, trong ngực ôm lấy phần âm áp, thiên trường địa cử đối với anh mà nói, lại cũng thành một loại xa xỉ.

“Ừ, em cũng nghĩ vậy.” Cứ thế thiên trường địa cử cũng tốt, không cần quan tâm những thứ bề bộn kia, cứ thoải mái ở bên cạnh anh, vui vẻ cũng tốt, bi thương cũng tốt, chỉ cần anh ở bên cạnh là quá đủ.

Không biết nói thế nào, mình còn có lúc an tâm thế này, giống như chỉ cần có anh ở bên cạnh, đó chính là cả thế giới.

“Em nói như vậy, anh không thể không đem những lời này làm thành câu trả lời, em đã đồng ý lời cầu hôn của anh?”

“.....” Cắn cái muỗng, cô trầm mặc một hồi, nghiêng đầu nhìn gò má dịu dàng của anh, “Nếu như. . . . Em nói là nếu như, nếu như mà lần tranh tài này anh lấy được vô địch, em sẽ đồng ý với anh!”

Quay đầu, tròn mắt anh nhìn cô, đáy mắt mang theo nụ cười: “Đây chính là em nói đó, đến lúc đó đừng có đổ thừa!”

Cô giận dữ trừng anh: “Bản cô nương nhất ngôn cửu đỉnh!”

“Ừ, anh tin.”

Quay đầu đi không nhìn ánh mắt nóng bỏng của anh, cô nhìn bầu trời đêm trên đỉnh đầu, trong mùi thơm thoang thoảng của cỏ cây, “Ngày mai em tranh tài, anh sẽ đến xem chứ?”

“Em hi vọng anh tới sao?” Anh cười hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên, em muốn đạt giải, mà anh ở dưới đài vui mừng thay em! Nếu không lấy được giải thưởng, quay đầu lại em tìm anh khóc đầu tiên.”

“Được, vậy ngày mai anh nhất định đến đúng giờ.” Nhớ tới cô còn không biết anh chính là boss phía sau màn của Thụy Nhĩ, nhưng nếu ngày mai anh đến hiện trường xem, xảy ra điều gì, quay đầu lại anh chỉ sợ cần cho cô lời giải thích hợp lý rồi.

“Lầu dưới có kính viễn vọng, bình thường anh cũng thích ngắm sao sao?”

“Thỉnh thoảng lúc ngủ không được sẽ tới nơi này, khi khí trời nắng ráo, trên trời có thể nhìn thấy dấu vết Ngân Hà, Ngân Hà mang rất nhiều sao, đặc biệt đẹp.”

“Vậy hôm nay có thể nhìn thấy không?” Cô nhìn sao sáng chói trên đỉnh đầu, tưởng tượng thấy Ngân Hà.

Nghiêng đầu liếc nhìn phương hướng đỉnh đầu, đang xác định tầm nhìn hôm nay cao hay thấp, anh khẽ mỉm cười, “Hôm nay tầm nhìn không đủ cao, nhưng cũng có thể thấy, đợi lát nữa chúng ta đi xuống nhìn.”

“Ừm!” Gật đầu một cái, cô múc một muỗng kem đưa đến bên miệng anh, “Anh nếm thử xem, mùi vị không tệ.”

Vốn tưởng rằng anh không thích đồ ngọt thì sẽ cự tuyệt, lại không nghĩ rằng anh lại mở miệng, thưởng thức kem lạnh lạnh trong miệng, anh quay đầu lại chống lại tầm mắt sáng chói của cô, hình như là không chịu nổi đầu độc như vậy, nghiêng đầu hôn lên.

Đôi môi cùng che, trên môi cô man mát, loáng thoáng có thể ngửi thấy mùi trái cây nhàn nhạt, còn có hương thơm đặc biệt trên người cô.

Giờ khắc này, bốn phía tĩnh lặng, lưu luyến triền miên hôn, cuốn theo nhiệt tình sâu nhất đêm này.

—— quân môn sủng hôn ——

Sáng sớm ngày hôm sau, Úc Tử Ân chuẩn giờ nhận được morn-ing-call của quản gia, nhanh chóng rửa mặt một lượt, thay một bộ sườn xám tơ tằm ngắn Tường Vân Phi Hạc màu vàng mình chuẩn bị từ lâu, trên lần váy phía dưới, từng tầng thêu Tường vân, thiết kế tinh xảo truyền đến sự ưu nhã và nhẹ nhàng đặc hữu của người phụ nữ.

Màu sắc long bào quý phái, giờ phút này in ở trên sườn xám điển nhã, để cho ngoại hình cô nhìn nhu nhược nhưng tăng thêm mấy phần tự tin và khí phách.

Từ phòng ngủ ra ngoài, đang chuẩn bị xuống lầu, cửa cầu thang đi tới một bóng người, cô chậm rãi dừng bước lại, ngược mắt nhìn về phía người tới, hình như là mới vừa chạy bộ sáng sớm trở lại, một thân đồ công sở màu trắng hưu nhàn, cả người xem ra nhẹ nhàng ưu nhã.

Thấy cô, Dịch Khiêm cũng dừng bước lại, hơi quan sát một lượt, thoả mãn gật đầu, “Rất đẹp! Đẹp để cho người ta muốn. cất kỹ!”

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô mặc váy phục cổ, xinh đẹp an hòa, như hoa Trường sinh trong năm tháng đều không già, tẩy rửa phồn hoa cùng táo bạo, lưu lại ôn hòa như nước chảy đá mòn.

“Em cũng không phải là bình hoa!” Thẹn thùng ngược mắt, cô trừng mắt liếc anh một cái, cái nhìn kia, như mị như hoặc.

“Ở trong mắt anh, cho tới bây giờ em đều không phải là bình hoa!” Nhẹ cười cười, anh nhìn chằm chằm trang phục trên người cô, khẽ nhún lông mày, “Hôm nay là ngày quan trọng như vậy, em nói xem anh mặc tây trang màu gì thì đẹp đây?”

“Anh mặc cái gì cũng dễ nhìn!” Tỷ lệ vóc người của anh không thể kém so với người mẫu nam trên đài T, tất nhiên là mặc cái gì đều đẹp.

“Mặc cái gì đều dễ nhìn, cũng phải để anh nổi bật lên khi mặc quần áo chứ? Đi theo anh, giúp anh chọn một bộ.” Xoay người, anh dẫn cô lên lầu, Úc Tử Ân đi ở sau lưng, trông mắt nhìn một chút trang phục trên người, suy nghĩ nên chọn một màu gì cho anh.

Bước vào phòng ngủ của anh, Úc Tử Ân khẽ kinh ngạc, phòng ngủ của anh còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, thiết kế phục cổ Trung Quốc và phong cách thiết kế lầu dưới hoàn toàn bất đồng, giống như là tiến vào một không gian khác nhau, phục cổ chạm trổ trên giường cỡ lớn, đặc biệt là tấm màn thêu hình cung, thắm nhuộm màu xanh dương nhạt mây tía của Thổ Nhĩ Kỳ, trên kệ chạm rồng để đồ sứ và chạm ngọc, duy mỹ đến mức khiến người hơi khó tin!

Thấy cô sững sờ tại chỗ, Dịch Khiêm xoay người lại, khẽ mỉm cười, đưa tay kéo cô đến trước phòng để quần áo.

“Anh... anh thích trang hoàng phong cách Trung Quốc cổ, thật khiến em ngạc nhiên.” hiện nay người đàn ông thích phong cách Trung Quốc cổ phần lớn đều thuộc đời ông nội, chuộng vật cổ xưa, mà phẩm vị của anh thật khiến cô kinh ngạc.

“thật sao? Những thiết kế cùng trang hoàng phong cách Trung Quốc này, là do một người bạn của anh thiết kế, anh thấy hình ảnh thiết kế của cậu ta, cảm thấy cũng không tệ lắm, rất có ý vị cho nên lúc ban đầu trang hoàng cái phòng này, đã bảo bọn họ thiết kế thành phong cách này, như thế nào, thích không?”

Năm đó trang hoàng phong cách này, đơn giản cũng bởi vì một câu nói của cậu ta: “Con gái thích an tĩnh, chuộng phong cách Trung Quốc gì đó.”

Cho nên, anh không chút do dự đem phòng riêng của mình, trang hoàng thành bộ dáng này.

Bình thường tan việc trở lại, bước vào nơi này, tâm tình cũng sẽ tốt hơn rất nhiều, giống như có thể từ trong hoàn cảnh, đổi được một phút an tĩnh.

“Thích, rất đẹp!” Ban đầu Úc Bảo Sơn bảo cô thiết kế phòng ốc phong cách, cô cũng từng nghĩ tới biến thành phong cách Trung Quốc cổ, vì thế cô còn đặc biệt mời mấy nhà thiết kế, đáng tiếc thiết kế ra giấy đều không phải là phong cách cô muốn, hoặc là quá mức phù hoa, hoặc là quá mức đơn giản, không có loại trở về tự nhiên, bình thản an bình, quyết định bỏ qua.

Hôm nay khi đến chỗ anh thấy phong cách duy mỹ thế này, chính là loại cảm giác cô muốn, trừ kinh ngạc ra, nhiều hơn là hâm mộ.

Nhìn thấu yêu thích dưới đáy mắt cô, anh khẽ mỉm cười, giống như là thở phào nhẹ nhõm, mang theo cô bước vào phòng để quần áo, kéo ra hộc tủ có chữ “Phúc”, “Bên này là tây trang, bên này là quần áo thoải mái, bên này là lễ phục, bên này là quần áo thể thao. Trong ngăn kéo có cà vạt, kẹp cà vạt và khuy măng séc.” Xoay người, anh chỉ vào mặt tường khác, “Nơi này là giày.”

Giới thiệu xong, anh kéo ngăn tủ bên cạnh ra lấy một bộ áo choàng tắm màu đen ra, “Em từ từ chọn, anh đi tắm.”

Đáp một tiếng, cô xoay người đi tới hộc tủ bên cạnh, cẩn thận chọn màu tây trang, tây trang của anh phần lớn đều do chuyên gia may, màu sắc thiết kế dày đặc trong ngăn kéo, cô lơ đãng thấy không gian nhỏ cách ra ngoài, treo mấy bộ y phục, nhìn kỹ một chút, đây chẳng phải là mấy bộ lần trước cô giúp anh chọn lựa và đưa cho anh sao?!

Anh quý trọng như vậy, cô đột nhiên cảm thấy trong lòng ề ề, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cảm giác được quý trọng được yêu thích, có lẽ chính là điều một nhà thiết kế như cô vẫn kiên trì!

Nhìn người trong lòng mặc vào trang phục do chính mình thiết kế, còn đôi phương cung có thể quý trọng ngang hàng, đó chính là hồi báo tốt nhất.

một hàng màu xám, cuối cùng cô chọn một bộ cùng màu với làn váy Tường Vân của cô, đó là tây trang Khổng Tước màu lam, phối hợp với áo sơ mi màu xanh dương và cà vạt đỏ.

Kéo ngăn kéo ra, cô nhìn khuy măng séc và kẹp cà vạt phong phú trong ngăn kéo, chọn lựa màu sắc phối hợp đẹp nhất, liền nghe được âm thanh cửa phòng tắm mở ra.

cô đóng ngăn kéo xoay người, nhìn bóng dáng từ phòng tắm ra ngoài, hơi lúng túng quay đầu ra, đợi hơi thở quen thuộc đến gần, cô theo bản năng lui về phía sau một bước, chỉ vào âu phục trên ghế, “đã chọn xong rồi, anh mau thay xong rồi xuống lầu ăn điểm tâm! đã đến lúc rồi, em đi xuống trước đây.”

cô vừa mới xoay người muốn đi, người bên cạnh kịp thời kéo cô, bước chân lảo đảo cô còn chưa kịp đứng vững, đã rơi vào trong ngực của anh.

Hơi đỏ mặt, cô khẽ cắn răng ngẩng đầu lên, “Làm gì thế, chẳng lẽ anh thay quần áo còn muốn em ở bên hầu hạ?”

“Nào dám để cho em phục vụ, ở bên ngoài chờ anh, đợi lát nữa giúp anh đẹp caravat, được chứ?” Anh thích bộ dáng cô giúp anh đeo caravat, đoạn video Dịch Noãn Noãn thu, anh nhìn đi nhìn lại, mặc dù không rõ, nhưng lại khiến anh xem trăm lần không chán.

một màn ẩm áp như vậy, đều khiến anh ảo tưởng sau này khi bọn họ cưới, bình thường vả lại hạnh phúc.

“Anh sẽ không sao?” cô tức giận ngẩng đầu lên.

“Anh sẽ, nhưng mà anh thích xem bộ dạng em giúp anh đeo caravat.”

“tại sao?” cô không hiểu hỏi.

“Bởi vì.... bộ dáng đó của em, giống vợ của anh.”

“.....” Vợ, một từ êm tai cỡ nào.

114. Chương 114: Cầu Hôn

Nhón chân lên, cô cẩn thận mà nghiêm túc thắt cà vạt cho anh, bộ dáng chuyên chú khiến gương mặt mềm mại chứa đầy hơi thở an bình.

Thắt cà vạt xong, cô thuận thế thay anh sửa sang lại cổ áo, hài lòng gật đầu một cái, “Tốt lắm!”

“Cám ơn!” Khẽ gương môi, anh cúi đầu xuống hôn một cái ở trên mặt cô, mang theo cô đi tới trước gương phòng thử đồ, hai người đứng sóng vai, ảnh phản chiếu trên chiếc gương to, thật sự là kiểm chứng câu nói kia, trai tài gái sắc.

Nhìn hai người trong gương, Úc Tử Ân hơi kinh ngạc, hai người xứng đôi như vậy, thật có thể nói là do trời đất tạo nên, cô không biết hoá ra mình đứng chung một chỗ với anh, lại hài hòa như vậy.

Giống như. Chính là một đôi vợ chồng.

“Tách tách” một tiếng, không biết Dịch Khiêm lấy điện thoại di động ra từ lúc nào, chụp hai người soi gương, vào lúc cô còn chưa bình tĩnh thì thu hồi điện thoại di động, đưa tay ôm cô vào trong ngực, “Hiện tại thật muốn cưới em về nhà ngay.”

Như vậy, anh mới có thể danh chính ngôn thuận gọi cô một tiếng Dịch phu nhân, hoặc là, cái tên gọi thân mật hơn, bà xã.

“Chuyện kết hôn không thể nhất thời nóng vội như vậy!” Xoay người, cô giả hoạt ngược mắt, “Ngay cả lời cầu hôn anh cũng chưa nói còn muốn em gả cho anh ư, Dịch tiên sinh, em có bị hạ giá như thế sao? Mặc dù em đã từng cưới một lần rồi, có chút không công bằng đối với anh, mà em cũng là phụ nữ, anh phải lãng mạn một chút, nói không chừng em sẽ bị cảm động.”

“Nếu em dễ dàng bị cảm động như vậy, chỉ sợ vào lúc này em đã là Dịch phu nhân rồi.” Quay đầu đi, anh cười cười, đáy mắt tràn đầy cương chiêu: “Em muốn cầu hôn. . . . Anh sẽ cho em một lần cả đời khó mà quên được.”

“Em đùa thôi, anh đừng có làm thật!” Từ trước đến giờ anh nói chuyện luôn nhất ngôn cửu đỉnh, nghiêm túc cho cô cam kết, ngược lại khiến cô luống cuống.

“Lời em đã nói, anh sẽ nhớ.” Véo nhẹ mặt cô, anh cười cười đầy cương chiêu, “Đi thôi, xuống lầu ăn điểm tâm, đợi lát nữa sẽ đưa em trở về phòng công tác.”

Ăn điểm tâm xong, Dịch Khiêm tự mình lái xe đưa Úc Tử Ân trở về phòng công tác, lúc đến phòng làm việc, tiểu Mễ và tiểu Toa đã chờ tại chỗ rồi, thừa dịp Úc Tử Ân kiểm tra đồ, Dịch Khiêm gọi tiểu Toa qua một bên, nghiêng người sang, tiểu Toa liếc nhìn bóng dáng đang dọn dẹp ở phòng làm việc, nhàn nhạt mở miệng: “Boss.”

“Hôm nay ở khán đài sẽ có rất nhiều người, các cô chú ý chút, chớ buông lỏng cảnh giác.”

“Tôi biết rồi!” Gật đầu một cái, tiểu Toa hiểu được ý tứ của anh, “Hôm nay ngài không tham gia cuộc so tài sao?”

“Tôi sẽ ở hiện trường, đợi sau khi cuộc tranh tài của cô ấy kết thúc, tôi còn có việc bận, vệ sỹ của tôi cũng sẽ ở gần đó, hiện trường có nhiều ký giả, đừng để bọn họ áp quá gần.”

“Biết!”

Dặn dò xong, Dịch Khiêm rời phòng công tác trước một bước, do tiểu Toa lái xe đưa Úc Tử Ân đến hiện trường.

Từ trên ký túc xá xuống, Dịch Khiêm nghiêng người ngồi vào trong xe, cầm lấy điện thoại trên kệ gọi một cú điện thoại cho Hạ Ninh Huân, “Nói với tất cả các toà soạn, bảo bọn họ thông báo ký giả đến hiện trường cuộc thi thiết kế của Thụy Nhĩ.”

“Có tình báo gì quan trọng sao?” Bên đầu kia điện thoại, Hạ Ninh Huân đang thoải mái nhàn nhã ăn bữa sáng, nhận được điện thoại của Dịch Khiêm vốn cảm thấy kinh ngạc, quả nhiên vô sự bất đẳng tam bảo điện!

“Cầu hôn!” Đảo quanh tay lái, Dịch Khiêm nhàn nhạt mở miệng.

Hình như là Hạ Ninh Huân sững sốt mấy giây, tiếp theo khấn trương hỏi: “Người nào cầu hôn?”

“Tôi, còn lại chính cậu xem mà làm đi!” Không người đợi đầu kia lên tiếng kinh hô, anh đã bấm cúp điện thoại, tiếp theo gọi điện thoại ột người khác.

Điện thoại vừa mới tiếp thông, anh chỉ nhàn nhạt mở miệng nói một câu: “Trước chín giờ, đưa đồ kia tới phòng làm việc của tôi.”

Xe màu đen băng qua ngã tư đường, nhanh chóng đi tới hướng tập đoàn QM.

Đến ký túc xá, Dịch Khiêm bước vào phòng thư ký, Văn Khâm vẫn như thường ngày, tới công ty sớm hơn anh năm phút đồng hồ, gõ cửa kính một cái, anh trầm giọng nói: “Văn Khâm, nói với Phó tổng Thụy Nhĩ một tiếng, tôi sẽ trình diện trong cuộc thi thiết kế hôm nay. Về phần hội nghị sáng hôm nay, hoãn đến xế chiều.”

“Được!” Ngừng tạm, Văn Khâm ngẩng đầu nhìn anh, “Boss, hôm nay đi đến hiện trường, tôi cũng cần đi cùng sao?”

“Cậu có thời gian thì cùng đi đi!”

“Dạ, tôi biết rồi!”

Mới vừa bước vào phòng làm việc, trong chốc lát, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, người bên trong đáp một tiếng xong, người bên ngoài đẩy cửa đi vào, trong tay đang cầm một hộp nhỏ, lễ phép đưa cho người đàn ông sau bàn làm việc, Dịch Khiêm liếc nhìn thời gian trên laptop, vừa hay chín giờ.

“Dịch tiên sinh, đây là vật phẩm ngài cần, Yang bảo tôi đưa tới, xin ký tên ở chỗ này.” Nói xong, người tới lấy từ trong túi ra tờ ký tên, một mực cung kính đưa tới trước mặt Dịch Khiêm.

“Trở về thay tôi nói tiếng cảm ơn với Yang, hôm nào sẽ mời anh ta ăn cơm.” Nhanh chóng ký tên trên tờ giấy, Dịch Khiêm cười yếu ớt ngẩng đầu lên chuyển lại.

“Dạ, tôi sẽ thay ngài chuyển đạt chi tiết!” Gật đầu một cái, người tới nhận lấy giấy ký tên xong, nói tiếng cảm ơn liền rời đi, tác phong làm việc giống như nhà thiết kế trang sức liêu lĩnh mà lẳng mạn.

Nhìn bóng dáng rời đi, Dịch Khiêm không nhịn được cười khế, quả nhiên là có nhiều cấp trên thì sẽ có nhiều trợ lý!

Quay đầu lại, anh lấy hộp quà trong hộp gấm nhỏ ra, trong hộp gấm, một chiếc nhẫn kim cương màu hồng toả ra hào quang rực rỡ, ví như con người sáng trong, lại tựa như mềm mại gò má của cô, ánh sáng sáng quắc, chiếu lên tâm tư dịu dàng của anh vào lúc này.

Không đợi anh bừng tỉnh lại từ trong dịu dàng, Hạ Ninh Huân đi vào, còn chưa kịp lấy hơi liền hỏi: “Ông anh, không phải thật sự muốn cầu hôn chứ? Em tung tin ra ngoài, đến lúc đó không chỉ toàn bộ ký giả của thành phố C có mặt ở hiện trường đều biết, anh lại bố trí bọn họ làm quạ!”

“Không biết. Tôi nghiêm túc!” Chậm rãi thu hồi hộp gấm trong tay, Dịch Khiêm khế tựa vào trên ghế dựa, khế nâng con mắt, “Tôi chỉ muốn một kết quả, đó chính là ngày mai toàn bộ người của thành phố C đều biết, đối tượng đính hôn với tôi là Úc Tử Ân là đủ rồi.”

“...” Chẳng mấy khi anh nghiêm túc như vậy, Hạ Ninh Huân hơi sợ, cuối cùng vẫn nhắm mắt gật đầu một cái, “Em biết rồi, cuộc thi thiết kế Thụy Nhĩ hôm nay, không phải anh nói anh không tham dự sao?” Anh có thân phận lão tổng Thụy Nhĩ, sợ rằng Úc Tử Ân còn chưa biết?!

“Tôi không tham dự, cậu cầu hôn thay tôi à?” Chau chau mày, hình như là tâm tình rất tốt, Dịch Khiêm không nhịn được đùa người khác.

“đi, chớ hại em, em không muốn dính đến người phụ nữ Úc Tử Ân kia!” Xinh đẹp thì xinh đẹp, cũng rất có cá tính, nhưng anh ta vẫn thích người phụ nữ dịu dàng như nước, mà cô lại chính là mèo hoang, khụ khụ, dường như thích hợp với con sói phúc hắc Dịch Khiêm.

“Vậy thì ít nói nhảm đi.” Chậm rãi đứng lên, anh nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, “đã đến lúc rồi, tôi muốn đến hiện trường, cậu thì sao?”

“Có trò hay để xem, tại sao em có thể bỏ qua?” Lưu manh đứng thẳng thân, Hạ Ninh Huân nửa cười đi theo phía sau anh ra khỏi phòng làm việc.

– quân môn sủng hôn –

Trong hội trường náo nhiệt, tụ tập các cao thủ lớn đến từ mode mới, thậm chí Thụy Nhĩ còn mời mấy minh tinh tới đây hiện trường, nơi có mỹ nam mỹ nữ như mây, tiếng người huyên náo, chỗ ngồi hàng cuối cùng tụ tập không ít ký giả truyền thông, các khách quý trình diện cũng đều ngồi xuống chuẩn bị sẵn sàng.

Vừa lúc đó, ký giả truyền thông ngửi được mùi đột nhiên như thủy triều chạy về phía cửa –

“Mau nhìn, đó không phải là tổng tài QM sao? Nhanh, bên này –” Mấy tiếng sợ hãi kêu lên, các ký giả chen chúc tiến lên, lập tức bị an ninh ngăn cách ly ra hai bên đường, giờ máy chụp hình tách tách liên tục.

Nghe được cái tên đó, khách khứa bốn phía đều nhìn về cửa!

Lóe lên đèn flash, bóng dáng kiều ngạo của Dịch Khiêm xuất hiện ở trước mặt mọi người, mặc một bộ tây trang Khổng Tước màu lam cắt xén thủ công vừa người, vóc người cao lớn rắn rỏi, khi giơ tay nhắc chân hiển thị rõ người đàn ông thành đạt ưu nhã và tôn quý.

“Dịch tiên sinh, nghe nói cuộc thi thiết kế lần này bởi ngài phát động, có chuyện này sao?”

“Dịch tiên sinh, lần tranh tài này, ngài cảm thấy Thụy Nhĩ có thể giành được vô địch sao?”

“Dịch tổng...”

Ký giả giống như thủy triều vẫn đáp liên hồi, Dịch Khiêm đi trên hành lang được bảo vệ che chắn, quá nhiều vấn đề, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời câu hỏi nào của ký giả.

Đến trước khách khứa, anh chậm rãi dừng lại bước chân, lễ phép cười nói câu: “Tôi có lòng tin đối với Thụy Nhi!”

Tiếp theo, không đợi ký giả hỏi tiếp anh đã dẫn thư ký và Hạ Ninh Huân sau lưng ngồi xuống chỗ ngồi ở hàng đầu tiên.

So sánh với trước đài dần dần an tĩnh lại, phía sau đài đài T ngược lại rối ren không thể dàn xếp, ba mươi mấy nhà thiết kế mang tới tác phẩm thiết kế được mặt trên người mẫu khác nhau, mỗi người một khác, phong cách đặc biệt, thợ trang điểm căng thẳng tô vẽ, Tổng giám hậu trường chỉ huy đầu vào đẩy ở phía sau đài, chờ trước đài đọc diễn văn kết thúc, âm nhạc vang lên bắt đầu tấu tấu.

Tiểu Mễ và Tiểu Toa rồi rít mời tới minh tinh thay tốt trang phục thiết kế, động tác thợ trang điểm mình thuê tới nhanh nhẹn, kỹ thuật cao siêu, tiểu Mễ không khỏi cảm thán, mạnh bạo đập một khoản tiền xuống thật cũng không kém.

Lần này người mẫu chính là người mẫu mới của công ty tên là Yên Nhi, vì muốn tránh ngoài ý muốn khi tú, Úc Tử Ân tự mình mặc lên giúp cô ta, từng cái từng cái hết sức cẩn thận.

Nhìn trang phục trên người người mẫu, đáy mắt Yên Nhi sáng bừng thoáng qua chút kinh ngạc: “Chị Ân Ân, bộ quần áo này thật là đẹp!”

“Ừ, em thưởng thức cái đẹp của nó đi, chị hi vọng đợi lát nữa em ở trên đài, cũng trình diễn ra vẻ đẹp của nó, còn nhớ rõ chị dạy em bước đi thế nào chứ? Chị không cần em đi rón rén như người mẫu, cứ bước đi theo những gì chị dạy em, còn có vẻ mặt, chớ quên.”

“Em nhớ được, lúc trở về em luyện thật lâu! Trước kia chưa từng đi như vậy, thật mới mẻ và rất thú vị đấy!” Nhớ tới Úc Tử Ân dạy bước đi đặc biệt, Yên Nhi tò mò nheo mắt lại.

Cài tốt nút áo, Úc Tử Ân ngẩng đầu lên khẽ cười một tiếng, “Đợi lát nữa thời điểm lên đài cũng không phải là chơi đâu, em phải biểu hiện ra vẻ mặt tốt nhất của em, biết không?”

“Biết!” Gật đầu một cái, trên mặt mềm mại của Yên Nhi biểu lộ rõ ràng.

Đây chính là thứ cô muốn, cô gái Giang Nam mềm mại, cùng với cô gái phương Bắc bền bỉ.

Vì đạt tới hiệu quả mình dự tính, trang điểm và kiểu tóc của Yên Nhi đều do Úc Tử Ân tự mình thực hiện, phút chốc lấy mũ phượng từ trong hộp gỗ ra, rõ ràng nghe được tiếng kinh ngạc xung quanh mình .

115. Chương 115: Cuộc Thi Thiết Kế!

Vì đạt tới hiệu quả mình dự tính, trang điểm và kiểu tóc của Yên Nhi đều do Úc Tử Ân tự mình thực hiện, phút chốc lấy mũ phượng từ trong hộp gỗ ra, rõ ràng nghe được tiếng kinh ngạc từ xung quanh mình.

Nhìn mình trong gương, Yên Nhi hơi há to miệng, trong lúc nhất thời cũng nói không ra được, mũ phượng rất nhẹ, không nặng như trong tưởng tượng, giữa màu vàng kim sáng chói lấm tấm màu hồng san hô, tạo hình mũ phượng nhẹ khéo lại tinh xảo, không thể nghi ngờ là khiến trang phục lửa đỏ sống động!

“Yên Nhi, tưởng tượng giờ phút này mình là cô dâu đẹp nhất, đừng có bất kỳ áp lực nào, đợi lát nữa tôi sẽ ở dưới đài, xem cô biểu diễn! Đừng khiến tôi thất vọng đấy!” Bình thường mặc dù cô cũng có thu hoạch trong tranh tài, nhưng đều ẩn cư ở phía sau màn, rất ít khi ở phía sau đài tự mình khích lệ người mẫu, đều là tiểu Mễ và tiểu Toa thay cô ra mặt.

Thân phận của cô, ở trong giới model vẫn luôn là điều thần bí, lần tranh tài này, cô muốn thắng, có lẽ là để chứng minh năng lực của mình, có lẽ là vì câu nói dịu dàng của Dịch Khiêm.

Thắng, gả cho anh.

Cho Yên Nhi một vẻ mặt vui mừng, Úc Tử Ân ngẩng đầu nhìn tác phẩm của mình trong gương, hài lòng nheo mắt, “Tốt lắm, ở tại chỗ này chờ ra sân đi, bộ áo liền quần này không thích hợp đi khắp nơi.”

“Được!” Gật đầu một cái, Yên Nhi cầm điện thoại di động soi gương chụp mấy tấm, chưa đủ lại còn lôi kéo Úc Tử Ân chụp hình lưu niệm cho cô.

Chụp ảnh xong, thời điểm trả điện thoại cho Yên Nhi, vừa mới ngược mắt liền thấy Diệp Tư Mẫn dẫn Lâm Tiểu Uyển và mấy người mẫu từ trong phòng thiết kế khác ra ngoài, đoán chừng đã chuẩn bị tốt lắm, thứ tự bọn họ ra sân là thứ năm, Úc Tử Ân chính là thứ ba.

Hơi quan sát mấy người mẫu bên cạnh cô ta, từ thiết kế tây trang đến lễ phục rồi đến áo cưới, tất cả đều lấy khuy áo làm điểm sáng, nút áo đính ở trên quần áo, màu sắc khác nhau, lại cực kỳ phong cách trông rất đặc biệt.

Nhìn phong cách phục trang cũng không khác mấy so với tác phẩm tú ở Paris mấy ngày trước với mình, Úc Tử Ân không khỏi khẽ cười, cô thật đúng là đánh giá cao năng lực của Diệp Tư Mẫn, vẫn như trước kia, thích dùng thành quả sáng chế của người khác để tranh công.

Nếu không phải cô còn chưa ra hết thực lực, cuộc thi thiết kế hôm nay không có chọn nút cài làm chủ đề, sợ rằng hôm nay hai người bọn họ sẽ đụng hàng, khó mà nói, làm tặc kê bắt trộm, cô ta cắn ngược lại cô một miếng nói cô chép lại ý tưởng của cô ta, như vậy cô là nhà thiết kế nhỏ chỉ sợ cũng khó chặn được miệng mọi người rồi.

Tầm mắt rơi vào người mẫu chính của Diệp Tư Mẫn, khéo chính là, cô và cô ta đều nghĩ giống nhau, tác phẩm tú ở Paris của cô, cũng dùng làn váy đuôi cá xiên cao, trên đuôi cá đính nút áo màu trắng bạc, mặc dù hơi nặng, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến thị giác người xem tác phẩm.

Hình như là thấy được cô, Diệp Tư Mẫn dẫn Lâm Tiểu Uyển đi tới, vậy mà, khi Diệp Tư Mẫn thấy tác phẩm của Úc Tử Ân, cũng không khỏi sửng sốt ngay tại chỗ!

Cô ta làm sao có thể nghĩ tới, Úc Tử Ân lại chọn thiết kế phong cách Trung Quốc, ngày đó đụng phải cô ở thị trường tài liệu, nút cài vải đầy mặt đất, cô ta cho là cô sẽ chọn thiết kế nút cài đặc biệt, lại không nghĩ rằng, cô còn chưa ra hết thực lực, thiết kế phong cách phức tạp, nhìn thế nào cũng không giống chuẩn bị hơn nửa tháng!

Như vậy ngày ấy đụng phải cô ở thị trường nguyên vật liệu, là có tâm diễn trò cho cô ta nhìn, gạt cô ta sao? Chính là vì đề phòng cô ta? !

Không thể không thừa nhận, tâm tư của cô, đã không đơn thuần giống như năm đó.

Con mắt hơi run từ đảo qua một hàng người mẫu đứng trước bàn trang điểm, bởi vì là người thứ ba ra sân, mười người mẫu cũng đã trang điểm xong, mỗi một bộ quần áo đều xuất chúng mà đặc biệt, không có thiết kế chồng chéo, rồi lại thống nhất biểu đạt cùng một lý niệm thiết kế, phục trang cùng tạo hình hoàn mỹ đến mức làm cho người ta kinh ngạc, cũng khiến ấy người mẫu mà các tuyển thủ khác mang tới rồi rít quăng ánh mắt hâm mộ tới.

Trên hậu trường vẫn có mấy nhà thiết kế khác cũng lựa chọn thiết kế theo phong cách Trung Quốc, nhưng dưới phong cách hào hùng khí thế rộng lớn hoa lệ của cô, nghiêng nhiên mất đi hào quang.

Không thể phủ nhận, thiết kế của cô quả thật rung chuyển lòng người, thiết kế phong cách Trung Quốc đặc biệt, cho dù là cô ta, chỉ sợ cũng không cách nào tưởng tượng ra, càng không thể nào thiết kế ra được, mặc dù cô ta không muốn khen ngợi tài hoa của cô, nhưng cũng không thể phủ nhận, thiết kế của cô vượt xa mình.

Cuộc thi thiết kế hôm nay, cô ta muốn thắng cô, sợ rằng cũng không dễ dàng.

Làm như cảm thấy kinh ngạc của cô, Lâm Tiểu Uyển lôi kéo cánh tay của cô, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

“À. Không có việc gì!” Chợt bừng tỉnh, cô ta ngược mắt nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Úc Tử Ân, khẽ thở dài một cái, “Àn Àn, đợi lát nữa các cô là người thứ ba ra sân, cố gắng lên!”

“Cám ơn Phó tổng Diệp khích lệ!” Gật đầu một cái, Úc Tử Ân quay đầu liếc nhìn tiểu Toa đầy kinh ngạc, cũng không nói thêm cái gì, cười nhìn về phía Lâm Tiểu Uyển, “Tiểu Uyển, hôm nay cô thật xinh đẹp!”

“Cám ơn!” Quay đầu nhìn xem thiết kế phong cách Trung Quốc đặc biệt, tò mò trừng mắt nhìn, “Ân Ân, những trang phục này đều do cô thiết kế sao? Thật là đẹp mắt! Trang phục xinh đẹp như vậy, nhất định có thể sẽ được giám khảo ưu ái đấy!”

“Thật sao? Hy vọng thế!” Nụ cười nhạt nhòa, vốn định ngăn đề tài, lại không nghĩ rằng bên ngoài đã truyền đến tiếng la ở hội trường, kêu tổ thứ ba đến bên đài T chuẩn bị tẩu tẩu.

Quay đầu, cô gật đầu hướng tiểu Mễ tiểu Toa, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Diệp Tư Mẫn, “Phó tổng Diệp, đến phiên tôi, lát nữa lại tán gẫu!”

“Được, đi đi!” Nhìn cô đỡ người mẫu chính lên trên bục chữ T, Diệp Tư Mẫn thở dài nặng nề.

Lâm Tiểu Uyển nghe tiếng xoay đầu lại, không hiểu nhìn cô ta, hỏi “Sao thế?”

“Xem ra hôm nay tôi muốn thắng cũng không dễ dàng!”

“Sao lúc này cô lại không có lòng tin với bản thân mình thế? không tới cuối cùng, không phải thắng bại chưa định sao?” So sánh với cô ta không tự tin, Lâm Tiểu Uyển ngược lại nắm chắc phần thắng, giữa mặt mày đều đầy hài lòng.

Sắp xếp xong thứ tự người mẫu ra sân, Úc Tử Ân quay đầu nhìn tiểu Toa một chút, giống như là biết nghi ngờ trong lòng cô ấy vào giờ phút này, khẽ cười vỗ vỗ bả vai của cô ấy, “Có vấn đề gì, trở về phòng làm việc hỏi, hôm nay quan trọng nhất là tranh tài!”

“Dạ, lão đại!” Gật đầu một cái, tiểu Toa thu lại ý niệm nghi ngờ, trên mặt lạnh nhạt khôi phục nhàn nhạt nghiêm túc: “Dịch thiếu giữ lại chỗ ngồi trước đài cho chị, chị xuống dưới đài xem đi!”

“Được, bên này giao cho em!” Trước khi đi, Úc Tử Ân nói mấy câu khích lệ Yên Nhi, trên nét mặt cô ấy tự tin xoay người đi lên trên bục.

Từ phía sau đài ra ngoài, Úc Tử Ân nhìn về phía hàng khách khứa, cuối cùng tìm thấy bóng dáng Dịch Khiêm ở hàng đầu tiên bên phải, cúi thấp người đi tới, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh.

Thấy cô tới đây, Hạ Ninh Huân bên trái lễ phép cười với cô, nghiêng người qua cười nói: “Bé con, đợi lát nữa sẽ đến lượt cô, khẩn trương không?”

“Cũng không phải là lần đầu tiên tham gia thi đấu, cần gì khẩn trương!” Quay đầu, Úc Tử Ân tức giận trắng mặt nhìn anh ta một cái.

“không khẩn trương là tốt rồi, chỉ sợ lát nữa bọn cô sẽ khẩn trương!” Có điều ngụ ý, đáng tiếc Úc Tử Ân không hề nghe được ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời) của anh ta.

Nghiêng người sang, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông lạnh nhạt mỉm cười bên cạnh, loáng thoáng thấy được một chút ánh sáng kinh ngạc từ đáy mắt anh.

“Nhìn em làm gì?” cô cười tiến tới bên lỗ tai anh nhẹ giọng hỏi, tiếng nói hờn dỗi khó nén được tâm tình vui thích.

“không có gì, chẳng qua là cảm thấy... hôm nay em rất đẹp!” Lúc cô mới vừa đi ra từ phía sau đài, hình như đã trang điểm xong, tóc thật dài vòng tại sau ót, cắm một trâm cài phỉ thúy, đơn giản mà ưu nhã, trông cô nhiều hơn mấy phần cô gái Giang Nam ưu nhã và dịu dàng.

Nghe anh nói như vậy, Úc Tử Ân sờ sờ đầu theo bản năng, khẽ cười một tiếng, lúc này mới nhớ tới mới vừa ở phía sau đài cô bảo thợ trang điểm cài tóc cho cô, phối hợp thiết kế phong cách Trung Quốc hôm nay.

Khi tiếng nhạc vang lên, anh nghiêng đầu tiến tới bên tai cô, “Như thế nào, có lòng tôi đối với mình chứ?”

“Dĩ nhiên!” Khẽ cười một tiếng, cô quay đầu nhìn về phía đài T, tổ thứ ba bắt đầu tẩu tẩu.

Ánh đèn từ đỉnh đầu hạ xuống, sáng ngời trên đài T, người mẫu bắt đầu chậm rãi đi ra từ hai bên, phối hợp âm nhạc đàn ông xưa trình diễn, véo von xưa cũ, giống như kéo người vào không gian khác.

Đầu tiên ra sân chính là thiết kế váy dài phục cổ tơ lụa lấy mười danh họa thủy mặc sơn làm sáng ý bối cảnh, rồi tiếp đó ra sân chính là váy công sở lấy hoa văn thanh đồng làm ý tưởng, sau đó là màu sứ men xanh, tiếp nữa là thư pháp, cả hội trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn về phía đài T, mắt không chớp hình như không muốn bỏ qua thứ gì, nhiếp ảnh gia phía sau đài không gián đoạn lóe đèn flash, có tân khách bình tĩnh, thậm chí cầm điện thoại di động chụp hình.

Lặng lặng nhìn người mẫu tẩu tú trên đài T, Dịch Khiêm như có điều suy nghĩ, bước chân những người mẫu này hình như rón rén và chậm hơn so với bình thường, hình như là muốn đem phong cách Trung Quốc ưu nhã biểu lộ ra ngoài, mà những phong cách thiết kế kia, đều có chút tương tự như lần bọn họ thấy ở viện bảo tàng, nghĩ đến cô đem những danh họa và đồ sứ kia dung nhập vào trong tác phẩm thiết kế của mình, kỳ công đem văn hóa Trung Quốc cổ điển dung hợp với phong cách hiện đại khéo léo, mang đến một cảm giác thời trang mới mẻ cho tân khách và giám khảo ở đây.

Tơ lụa mềm mại, sợi tơ mỏng châu Âu, chiffon trắng nõn, thậm chí da và hoa xa xỉ, ý tưởng phục cổ này, dung hợp với núi sông, tranh hoa và chim, hoặc là nhân vật linh thiêng, sứ men xanh tuyệt hảo, truyền đến không chỉ là sống động và lưu loát, trang nhã cùng tinh xảo, hơn nữa là thể hiện con người, thiên nhiên, lịch sử và văn hóa dung nhập hài hòa.

Trang phục biểu diễn vừa có hiệu quả kích thích thị giác, lại tạo thành lực không giống bình thường đánh vào thị giác, không hổ là người phụ nữ anh đang coi trọng, tài hoa của cô, hào quang của cô, sợ rằng vượt xa trời buộc của Thụy Nhĩ.

Nghĩ tới chỗ này, anh không khỏi ngược mắt nhìn về phía đại biểu đối diện đài T Thụy Nhĩ là Lam Mộ Duy và Hạ Khương Tuyết, vui mừng cười cười, anh loáng thoáng thấy được khen ngợi trên mặt bọn họ đối với tác phẩm của cô.

Vậy mà, thời điểm bộ thiết kế chính sau cùng ra sân, trong hội trường an tĩnh loáng thoáng có thể nghe được tiếng thán phục nhỏ nhẹ!

116. Chương 116: Giành Giải Thưởng Cùng Với Tin Vịt

Trên đài T, người mẫu mặc trang phục tú màu đỏ đôi tay đặt ở trước ngực, bước chân khoan thai mà đến, không nhanh cũng không chậm, tua cờ dao động trên mũ phượng, theo bước chân làn váy đong đưa, hoa văn thêu tinh mỹ, rủ xuống làn váy vẫn lui về phía sau dọc theo đường cong người thành đuôi cá, trang phục chính này dùng gấm hoa cắt xén mà thành, trang phục tú dùng chất liệu như trang phục thời Hán, kết hợp với phong cách Eugen Sa và chiffon hiện đại, tạo hình cả bộ trang phục mạnh mẽ mà không mất đi ưu nhã, dịu dàng mà không thiếu hiên ngang, bất luận từ góc độ nào, đều có thể nhìn ra bộ trang phục này rất cao quý.

Người mẫu trên đài, không có dáng vẻ lạnh lùng như người mẫu khác, đi cũng không phải như khuôn phép mà là rón rén, thản nhiên bước đi, giống như là tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa, trên trán lộ ra ngạo khí của cô gái không thua đấng mày râu.

Hoàn toàn là phong cách đột phá phong cách truyền thống, khiến một bộ trang phục đầy không khí toàn trường lên cao trào, trong hội trường vốn an tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói chuyện với nhau và âm thanh chụp hình tách tách.

Ngồi ở dưới đài, Úc Tử Ân ngược mắt nhìn Yên Nhi biểu diễn trên đài vượt quá sức tưởng tượng của mình, hài lòng cười híp mắt, vào giờ phút này, cô đã hoàn toàn không quan tâm mình có thắng hay không, biểu đạt của Yên Nhi chính là cảm giác cô muốn, cũng không uổng phí những ngày qua cô thức đêm chế tạo gấp ra bộ trang phục này, quả nhiên không có chọn lầm người!

Mang tai nóng lên, người đàn ông bên cạnh bu lại: “Ân Ân, không nên quên lời em đã nói.”

Ngẩn người, cô không hiểu quay đầu lại, nháy mắt hỏi: “Nói cái gì?”

“Buổi sáng em nói, đặt vô địch gả cho anh!” Anh tiến tới bên tai cô, dịu dàng nói xong, giọng nói dịu dàng giống như là đang yêu cầu cam kết với cô.

“” Hơi đỏ mặt, cô quay đầu hờn dỗi trừng mắt liếc anh một cái, cắn môi nén cười quay đầu đi nhìn về phía trên đài, thời điểm quay đầu lơ đãng liếc về Lam Mộ Duy đối diện, khóe môi nâng lên nụ cười, tiếp theo quay đầu ra, chuyên chú nhìn về phía đài T.

Tổ 5 ra sân, Úc Tử Ân ngồi ở dưới đài nhìn người mẫu cao gầy tẩu tú trên đài, thiết kế của Diệp Tư Mẫn cũng không có cao siêu như cô tưởng tượng, xem ra vài năm qua, cô ta ở nước ngoài học tập thiết kế cũng chỉ là trên mặt lý thuyết, tác phẩm thực tế thiết kế ra được lại có chút có hoa không quả, đơn điệu và lại trống rỗng, hoàn toàn không có sức sống.

Lễ phục chính ra sân, trên đài T, Lâm Tiểu Uyển kéo làn váy đuôi cá đi về phía trước, trên mặt cao ngạo trang điểm mị hoặc, ngồi ở bên cạnh Dịch Khiêm, Úc Tử Ân loáng thoáng cảm thấy người trên đài quảng ánh mắt sắc bén tới, thật cũng không sợ đối mặt với cô ta, ngược lại người đàn ông bên cạnh hình như nhận được tin tức, đang cúi đầu tra xét, không thèm để ý đến người biểu diễn trên đài.

Tin nhắn là tiểu Toa gửi tới, chỉ có mấy chữ đơn giản, lại khiến Dịch Khiêm nhú mào, nghiêng người sang, anh đưa di động cho Văn Khâm phía bên phải, “Cậu đi xử lý.”

“Dạ!” Văn Khâm nhìn xem tin nhắn, gạt đầu một cái đứng dậy đi tới chỗ người chịu trách nhiệm - quản lý Phương.

Văn kiên trì xem hết tất cả tác phẩm tú của các tuyển thủ, lúc này Úc Tử Ân mới dần lòng không được quay đầu nhìn về phía người đàn ông kế bên, “Anh cảm thấy ai sẽ thắng?”

“Anh cảm thấy em sẽ thắng, chỉ là kết quả cuối cùng đều ở trong tay ban giám khảo, chúng ta cứ mỗi mắt chờ xem thôi!” Quay đầu, Dịch Khiêm ngược mắt nhìn về phía người chủ trì trên đài, ánh mắt mờ nhạt.

Ánh đèn lóe lên bên trái đài T, người chủ trì đang giải thích cuộc so tài, muốn mời mấy đại minh tinh lên biểu diễn ở trên đài, tất cả tiết mục giải trí mọi người là để đợi kết quả thẩm hạch cuối cùng của ban giám khảo.

Hơn nửa giờ sau, người chủ trì lại lên trên đài lần nữa, trong tay đã cầm danh sách giải thưởng cuối cùng do ban giám khảo đưa tới.

Đầu tiên trao giải thưởng ý tưởng tốt nhất, giải thưởng phối màu đẹp nhất, giải thưởng đẹp nhất, trong ba giải thưởng, Úc Tử Ân không ngờ đạt được giải thưởng ý tưởng tốt nhất.

Trong góc bên trái, Diệp Tư Mẫn nhìn bóng dáng lên đài lĩnh thưởng, không biết sao lại thở phào nhẹ nhõm, còn dư lại ba giải thưởng lớn, cô ta nghĩ tối thiểu mình cũng có thể được một.

Cầm giải thưởng xuống đài, Úc Tử Ân quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, mặt mày đều vui sướng vì giành giải thưởng, nhìn cô vui mừng, Dịch Khiêm hơi híp mắt lại, nghiêng đầu nói ở bên tai cô: “Chúc mừng!”

“Cám ơn!” Cười quay đầu, cô hướng anh cười tươi rói.

Giải thưởng tiếp tục phát, trao giải đầu tiên là giải hạng ba được huy chương đồng, đoạt giải chính là tác phẩm thiết kế tơ lụa, rồi sau đó là á quân, sau đó nữa là vô địch.

Công bố vô địch, nhất thời khiến hội trường huyền não yên tĩnh lại, tất cả mọi người đang mỗi mắt mong chờ người thắng trong lần tranh tài cuối cùng này.

Đứng ở trong góc nhỏ, Diệp Tư Mẫn vì mong đợi mà khẩn trương, á quân và hạng ba đều không phải cô ta cũng không phải là Úc Tử Ân, hôm nay người được công bố cuối cùng, không thể nghi ngờ là sẽ khiến không khí của hội trường trở nên nặng nề.

Nín thở trầm ngâm chờ đợi công bố, người chủ trì đang khẩn trương trong tiếng nhạc công bố tác phẩm vô địch: Phong cách Trung Quốc! Nhà thiết kế, Úc Tử Ân! Chúc mừng!

Trong nháy mắt tiếng vỗ tay sôi trào, đang ngồi ở chỗ ngồi, Úc Tử Ân sững sờ quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cơ hồ có chút không tin, vốn là mới vừa lĩnh giải ý tưởng tốt nhất, cô đã không chờ mong có thể được vô địch hay không rồi, lại không nghĩ rằng, còn ưu ái cô một lần nữa!

“Đứa ngốc, lên đài đi!” Nghiêng người qua, Dịch Khiêm nhẹ giọng nói ở bên tai cô.

Chậm rãi đứng lên, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt cô đi lên đài, thời điểm lên đài, lơ đãng thấy Diệp Tư Mẫn trong góc đứng, trên mặt kiêu ngạo trừ kinh ngạc ra, hơn nữa là ghen tỵ và lạnh lùng thường có của cô ta.

Lúc này Văn Khâm cũng trở về chỗ ngồi, vừa ngồi xong đã nghe thấy âm thanh người chủ trì muốn mời từ trên đài truyền đến: “Hiện tại, ời người đứng ra tổ chức của Thụy Nhĩ tổng giám đốc điều hành Dịch Khiêm tiên sinh lên đài trao giải vô địch! Xin mời!”

Người chủ trì vừa dứt lời, Úc Tử Ân chợt ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông ngồi ở hàng trước chậm rãi đứng lên, trên vẻ mặt khó nén được kinh ngạc cùng kinh ngạc!

Dù thế nào cô cũng không nghĩ tới, tổng giám đốc điều hành của Thụy Nhĩ lại là anh!

Khó trách Lam Mộ Duy vừa trở về nước là có thể nhảy dù tới vị trí Phó tổng, hóa ra anh là boss lớn ở phía sau màn! cô thật đúng là ngu ngốc, sớm nên nghĩ đến mới phải, dù Hạ Khương Tuyết thương yêu cô thế nào, cũng không thể nào ở trước trận tranh tài cho cô nghỉ ngơi được, càng không thể nào không thông qua Lam Mộ Duy phê chuẩn liền cho cô nghỉ phép, có lẽ là bởi vì trước đó anh cho phép cô nghỉ ư?!

Khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, cô nhìn thẳng về phía bóng dáng đi lên đài, vẫn ưu nhã cao quý như cũ, hình như dù lúc nào anh đều là người chói mắt nhất trong đám đông.

Theo bản năng, cô quay đầu nhìn về góc bên trái, bóng dáng Lâm Tiểu Uyển đứng ở đằng kia, trên người còn mặc bộ váy kia, hình như là nghe được âm thanh người chủ trì muốn mời sau đó chạy từ phía sau đài đến nhìn lên.

Từ góc độ này của cô nhìn sang, cô thấy rõ ràng nét mặt cô ta, trên mặt vội vàng mà vui sướng, cô có thể cảm giác được giờ phút này ánh mắt cô ta đầy sùng bái và ái mộ, một phút cũng không muốn bỏ qua nhìn về phía người đàn ông trên đài.

Những năm trước kia, mặc dù cô ta vẫn luôn đề cập bạch mã hoàng tử với cô, nhưng cô cũng không biết, giữa bọn họ còn có chuyện xưa.

Giờ phút này cô đã không phân rõ được là Lâm Tiểu Uyển lừa cô hay là chính mình đang lừa mình dối người, có một số việc đúng như Dịch Khiêm nói, bỏ lỡ thật sự không thể trở lại như trước.

Cầm chiếc cúp và giấy chứng nhận từ trong tay cô lễ nghi, Dịch Khiêm nửa cười đưa cho Úc Tử Ân, trên gương mặt tuần tú dịu dàng thoáng qua nhàn nhạt cứng chiều, “Úc tiểu thư, chúc mừng!”

“Cám ơn!” Do anh ban thưởng ỉnh, thật sự khiến cô ngoài ý muốn! Càng thêm ý nghĩa vô cùng!

Nghiêng người sang, người chủ trì bên cạnh đưa microphone cho anh, cầm microphone, Dịch Khiêm lễ phép nhìn xuống tân khách dưới đài, “Cảm ơn các vị không ngại đường xa đến tham gia cuộc thi thiết kế hôm nay, tại đây tôi còn có một chuyện vui muốn chia sẻ với mọi người!”

nói xong, anh nghiêng người sang, quỳ một chân trên đất ngẩng đầu lên hướng Úc Tử Ân, móc ra chiếc nhẫn kim cương chuẩn bị từ sáng: “Lúc này, tôi chân thành hướng Úc Tử Ân tiểu thư cầu hôn!”

“.....” Dưới đài chấn động, xôn xao bàn tán nghị luận, hơn nữa là rào rào chúc mừng, ký giả truyền thông càng không buông tha bất kỳ ống kính nào, nhanh chóng tách tách!

Kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt một gối quỳ xuống cầu hôn với mình, Úc Tử Ân ngây sững tại chỗ, căn bản không biết nên có phản ứng gì, anh cầu hôn quá mức đột ngột, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý!

Dưới đài, Hạ Ninh Huân thấy cô không có phản ứng lại lo lắng thay Dịch Khiêm, vội lôi kéo người bên cạnh kêu lên: “Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý!”

Nắm chặt cúp trong tay, Úc Tử Ân kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt giờ chiếc nhẫn kim cương đợi mình đồng ý, hốt hoảng nhìn đám người ồn ào và đèn flash không ngừng lóe lên phía dưới đài, lúng túng giật giật khóe miệng, nhú nhú lông mày nhìn về phía Dịch Khiêm: “Anh đứng lên trước đi!”

“Buổi sáng em đã đồng ý anh rồi đấy!”

“.....” Ngược mắt, cô khẽ run nhìn về phía Lâm Tiểu Uyển đứng dưới đài, lại nhìn người đàn ông chân thành trước mặt, do dự, giấy giữa, cuối cùng lúc phía dưới đang nháo hò hét ồn ào thì gật đầu một cái đáp lời cầu hôn của anh.

Chỉ một lần này thôi, cô muốn cố gắng vì hạnh phúc của mình, mặc dù phía trước đầy chông gai.

Giơ tay lên, Dịch Khiêm nắm lấy tay cô, đem chiếc nhẫn kim cương màu hồng lồng vào trên ngón tay của cô, lúc này mới vịn vào cô đứng dậy, tiếp nhận ánh đèn flash đông đảo và lời chúc mừng của tân khách dưới đài.

Người chủ trì cũng thông qua microphone chúc mừng hai người, không khí náo nhiệt trao giải đã đạt đến cao trào, vậy mà ngay vào lúc này, Diệp Tư Mẫn vẫn đứng ở trong góc đột nhiên chạy lên đài đoạt lấy microphone trong tay người chủ trì, lớn tiếng chất vấn: “Dịch tổng, Úc tiểu thư thắng có phải quá mức đơn giản hay không? Ngồi vị quán quân này, sợ rằng ẩn chứa điều mờ ám? Hay là do tất cả giám khảo nể mặt anh, để cho cô ta được vô địch?!”

không ngờ cô ta lại đột nhiên xông lên đài, Úc Tử Ân ngăn người, quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm sắc mặt lạnh lẽo, khẽ nhăn lông mày, lần này Diệp Tư Mẫn không có giành được giải thưởng mặc dù không có cam lòng, cũng không thể trong trường hợp nào khiến Dịch Khiêm không xuống đài được, mặc kệ như thế nào, bọn họ cũng đều ở Thụy Nhĩ, cô ta làm như vậy, không khác nào tát Thụy Nhĩ một bạt tai!

Bởi vì cô ta chất vấn, tiếng nghị luận dưới đài lại tiếp tục, ánh mắt đông đảo đều là chất vấn, Úc Tử Ân hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn về phía Dịch Khiêm, giống như đang hỏi anh, có nên vận dụng quyền lực tổng tài hay không.

117. Chương 117: Chúng Ta Ở Cùng Chỗ Nhé?

Đối mặt với hoài nghi của số đông, sắc mặt Dịch Khiêm Mịch không thay đổi, nhận lấy microphone do người chủ trì đưa tới, ánh mắt nhàn nhạt quét về phía Diệp Tư Mẫn đột nhiên chạy lên khán đài, lại nhìn hướng dưới đài, bình tĩnh thản nhiên mở miệng: “Tôi có vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp hay không, hoặc là cuộc tranh tài này có gì mờ ám, vấn đề này tôi cảm thấy nên để ban giám khảo trả lời.”

Nói xong, anh nhìn hướng Diệp Tư Mẫn, ánh mắt sắc bén chứa đựng mấy phần ý lạnh: “Xin hỏi vị tiểu thư này hôm nay là nhà thiết kế dự thi hay truyền thông?”

“Tôi là nhà thiết kế ở tổ 5!” Lạnh lùng ngược mắt, Diệp Tư Mẫn không hiểu nhìn anh, khí thế đàn ông mạnh mẽ nhất thời làm cho cô ta cảm thấy hít thở không thông.

“Nếu là nhà thiết kế, như vậy tác phẩm của cô hãy để ban giám khảo bình phẩm trước đi! Nghe ban giám khảo nhận xét xong, nếu cô không phục, vậy thì quyền bỏ phiếu lần tranh tài này sẽ giao cho tất cả người xem và ký giả truyền thông có mặt tại đây, bọn họ đảm nhiệm chức vụ giám khảo, chọn một lần nữa. Cho dù tôi có thể mua chuộc giám khảo, cũng chưa chắc có thể mua được tại tất cả người xem có mặt ở đây đúng chứ?” Chau chau mày, anh cho cô ta thời gian một phút suy tính: “Như thế nào? Cô đồng ý không?”

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Dịch Khiêm Mịch có thể dễ thương lượng như vậy, hoàn toàn vượt quá dự liệu của cô ta, ngược lại khiến cô ta cảm thấy trong này có âm mưu gì.

“Không muốn như thế nào, cho cô công bằng mà cô muốn, cùng với trong sạch với giám khảo.” Nói xong, anh gật đầu một cái với mấy giám khảo đang ngồi, cuối cùng bảy giám khảo đang ngồi, đề cử ra một người đàn ông trung niên bước ra làm đại biểu.

Trước khi lên đài, giám khảo đem usb trong tay giao cho Tổng giám Khổng đứng dưới đài, sau khi dặn dò mấy câu thì đi lên đài, lễ phép làm lễ với khán giả, “Tôi đã tham gia bình chọn hoạt động cuộc thi thiết kế gần trăm lần, đây là lần đầu tiên bị người ta chất vấn ăn gian. Nếu nhà thiết kế này có điều chất vấn đối với phán xét của chúng tôi, vậy thì chúng tôi sẽ chiếu lại tác phẩm dự thi của tổ 5 vừa này.” Nghiêng người sang, ông ta gật đầu một cái hướng Tổng giám Khổng.

Trên màn hình lớn bắt đầu quay ngược tác phẩm dự thi của tổ 5, hình ảnh cuối cùng ngừng ở trên phục trang châu Á, ngay sau đó là giọng giám khảo: “Tác phẩm tổ 5 lấy nút cài làm chủ đề, chủ đề này quả thật rất mới mẻ độc đáo cũng là sáng ý mới, nhưng sợ rằng sáng ý này vốn cũng không phải là của nhà thiết kế này.”

Vừa dứt lời, hội trường vốn an tĩnh nhất thời sôi trào, mọi người nghị luận âm ỉ nhìn về phía trên đài, Diệp Tư Mẫn cũng không khỏi sững sờ, không hiểu nhìn về phía giám khảo: “Có ý gì? Cái gì gọi là vốn không phải của tôi? Những y phục này rõ ràng đều là tự tôi thiết kế.”

“Là cô thiết kế, không sai, nhưng cô lại lấy trộm sáng ý của người khác!” Nói xong, giám khảo khoát tay với Tổng giám Khổng, trên màn ảnh bắt đầu phát ra hình một người khác biểu diễn tú trên đài T, chính là đi tú, cũng là thiết kế nút cài, người mẫu chính cuối cùng ra sân mặc tác phẩm có phong cách thiết kế và kiểu dáng tương tự tác phẩm tổ 5, thậm chí ngay cả thiết kế đuôi cá cũng giống nhau, không khó nhìn ra dấu vết sao chép.

Nhìn biểu diễn tú trên đài T, Úc Tử Ân khẽ nhăn lông mày, trong lòng có lẽ đã sáng tỏ.

“Đây là tác phẩm thiết kế trong tác phẩm tú tuần lễ thời trang quốc tế Paris của nhà thiết kế YEN nổi tiếng, tác phẩm của cô ấy công bố thời gian ở tại Anh, cô cũng không thể nói đường đường là nhà thiết kế quốc tế lại sao chép tác phẩm của cô chứ?”

“Không. Cái này không thể nào!” Kinh ngạc nhìn thiết kế trùng hợp trên màn hình lớn, Diệp Tư Mẫn lắc đầu không thể tin, “Cái này không thể nào! Đây chỉ là trùng hợp mà thôi! Tôi căn bản cũng chưa từng xem qua tác phẩm của cô ấy, càng không thể nào chép lại sáng ý của cô ấy!”

“Thân là một nhà thiết kế, nếu như ngay cả tên tuổi của YEN cũng không nghe nói qua thậm chí ngay cả tác phẩm của cô ấy cũng không xem qua, như vậy còn nói gì là mode? Lỡ so tài này chúng tôi thi chính là sáng ý cùng với năng lực thiết kế, riêng điểm sao chép lại sáng ý thôi, cô cũng đã không có tư cách rồi! Một nhà thiết kế sao chép lại sáng ý của người khác lại còn dám ở chỗ này chỉ trích người khác, người giống như cô thật không có tư cách tồn tại ở trong giới mode, nếu để cô đạt giải thưởng, đây mới thực sự là bôi nhọ tác phẩm tốt.”

“Tôi không có!” Chợt quay đầu, Diệp Tư Mẫn tức giận trừng mắt về phía Úc Tử Ân và Dịch Khiêm Mạch, “Các người hãm hại tôi!”

Âm thanh bén nhọn tràn ngập cả hội trường, dưới đài tiếng nghị luận liên tiếp, ký giả truyền thông càng không muốn bỏ qua cơ hội trên trang đầu, nhanh chóng ấn máy.

“Giám khảo trần thuật chính là sự thật, tại sao là hãm hại?” Dịch Khiêm Mạch cười lạnh, “Vị tiểu thư này vì đoạt giải, chỉ sợ là không từ thủ đoạn? Quấy nhiễu lần tranh tài này, tôi có quyền hủy bỏ tư cách dự thi của cô, cũng có quyền mời đi xuống!”

Dứt lời, anh vung tay hướng an ninh duy trì trật tự, mấy an ninh nhanh chóng lên đài, đem Diệp Tư Mẫn kêu gào không phục không cam lòng mời ra khỏi hội trường.

Hội trường hỗn loạn, Dịch Khiêm Mạch lễ phép cúi đầu tạ lỗi với tất cả mọi người ở trong hội trường, mang theo Úc Tử Ân bình tĩnh xuống đài dưới ánh đèn chớp.

Thời điểm xuống đài, Úc Tử Ân liếc về bóng dáng trong góc, ánh mắt tăng thêm oán hận dưới ánh đèn mờ nhạt có vẻ âm trầm quỷ dị, cô khẽ run theo bản năng, nhích lại gần chỗ Dịch Khiêm Mạch, vội vàng quay đầu đi.

Lần này, cho dù là hai người phải cạnh tranh, cô cũng không muốn buông tay, hơn nữa đời người luôn không phần đầu, hôm nay thật vất vả mới có người muốn quý trọng, cô tình nguyện ích kỷ một lần.

Một cuộc nháo kịch kết thúc, tranh tài cũng chuẩn bị kết thúc, sau khi người chủ trì tuyên bố cuộc tranh tài kết thúc, ký giả truyền thông rối rít dẫn đề tài hướng về màn cầu hôn có một không hai vừa rồi, đủ loại câu hỏi trên trời dưới đất thay nhau mà đến, Dịch Khiêm Mạch ôm sát người bên cạnh, mang theo cô dưới sự phá vòng vây của vệ sỹ nhanh chóng ra khỏi hội trường tranh tài.

Cho đến khi lên xe, Úc Tử Ân cũng còn chưa tỉnh hồn, khê thở hổn hển nhìn người đàn ông bên cạnh, cười cười bất đắc dĩ, “Em không ngờ anh sẽ làm vậy với Diệp Tư Mẫn, hôm nay anh náo loạn như vậy, sợ rằng về sau cô ta rất khó làm việc trong giới tiếp nữa, anh cũng thật là độc ác!”

“Không phải là anh không nể mặt, là cô ta không biết xấu hổ, cái này không thể trách anh. Nhưng nếu hôm nay ký giả truyền thông truy vấn hiện tại Diệp Tư Mẫn đang làm ở Thụy Nhĩ, kể từ đó danh dự của Thụy Nhĩ tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng, anh không thể vì cô ta mà phá hủy Thụy Nhĩ.”

Nhắc tới chuyện này, Úc Tử Ân chợt cảm thấy nổi

118. Chương 118: Boss Lớn Phía Sau Màn

Con người Dịch Khiêm Mạch thật đúng là nói gió thì có mưa, nói chuyển là chuyển qua ở luôn, mới vừa cơm nước xong thì căn dặn quản gia đem tất cả đồ dùng hằng ngày của anh đóng gói đưa tới, ngủ trưa tỉnh lại, Úc Tử Ân đi ra phòng ngủ, liếc nhìn mấy rương hành lý để trong phòng khách, không khỏi sững sờ!

Tầm mắt dời đi, cuối cùng rơi vào bóng dáng xem văn kiện trên ghế sa lon trong phòng khách, cảm thấy có chút nhức đầu, nhìn trận chiến này, anh thật đúng là quyết định đến chỗ cô thường trú rồi!

Nghe được tiếng bước chân, Dịch Khiêm Mạch ngẩng đầu lên từ trong tài liệu, thấy là cô, nửa cười vẫy vẫy tay, trên gương mặt tuấn tú loáng thoáng còn lưu lại vẻ nghiêm túc lúc xử lý công việc, “Tới đây.”

Dụi dụi con mắt, Úc Tử Ân nhắc chân đi lên trước, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh, trên mặt một vẻ còn mang theo một chút buồn ngủ, tựa vào trên vai anh, cô đưa tay lấy tài liệu trong tay anh nhìn xem, phát hiện mình xem không hiểu, trực tiếp ném lên trên bàn, rồi lật người nằm ngửa trên đùi anh, gối đầu trên bắp đùi của anh, miễn cưỡng ngược mắt nhìn anh: “Dịch tiên sinh, động tác dọn nhà của ngài cũng thật là có hiệu suất! Anh không kịp chờ đợi muốn ở chung với em đến thế à?”

Gơ tay lên sờ sờ mặt của cô, Dịch Khiêm Mạch yêu thương nhìn người phụ nữ nhỏ lười biếng trước mặt, khê mỉm cười, “Không phải không thể chờ đợi, mà là đã muốn rất lâu rồi.”

“Xem ra anh đã sớm mưu đồ bất chính đối với em rồi!” Cầm lấy tay anh, cô nhìn gương mặt tuấn tú cúi xuống của anh, nhìn kỹ một chút, ngũ quan người đàn ông này thật đúng là đẹp mắt, không nhu nhược cũng không quá mạnh mẽ, thoát nhìn là người khiêm tốn, dịu dàng như ngọc, ngược lại rất khó khăn liên tưởng anh với thương nhân sát phạt quyết đoán trên thương trường.

“Anh chỉ mưu đồ, không phải tạm thời còn chưa có hành động bất chính sao?” Nhưng nếu thật phải làm chuyện bất chính, vào lúc này anh hướng về phía bộ dạng mê người của cô chỉ sợ cũng không khống chế nổi.

“Nói cũng đúng! Vậy anh nói xem trước khi cưới hai ta có cần ba điều quy ước hay không nhỉ? Nói thí dụ như, chưa cho phép, không cho phép làm loạn.”

“Chuyện như vậy cũng không cần phải sử dụng ba điều quy ước của luật Lao Động chứ? Nếu chuyện em không muốn làm anh cũng sẽ không miễn cưỡng em, đây là nguyên tắc của anh.” Nếu thật sự làm ba điều quy ước, đó chẳng khác nào khiêu khích nhân cách của anh!

“Vậy cũng tốt!” Trùng trùng nhìn, cô làm như nghĩ tới điều gì, “Em giả vờ xin tổng giám Hạ nghỉ lại ở nhà lười biếng ngủ một buổi chiều, anh nói xem cô ấy có thể tức giận hay không? !”

“Làm sao có thể, bây giờ em là công thần lớn của Thụy Nhĩ, bọn họ khen ngợi em còn không kịp nữa là! Chỉ là, buổi chiều lười biếng có thể, buổi tối có Lễ chúc mừng, em không thể vắng mặt.”

“Vậy anh cũng sẽ tham dự sao?” Lễ chúc mừng chẳng qua là uống chút rượu huyên náo, gần đây bận chuyện chuẩn bị thiết kế so tài mà đã vầy ngày cô đều không được nghỉ ngơi tốt, bây giờ không có tinh lực náo loạn cùng với bọn họ.

“Bình thường lễ chúc mừng như vậy đều do CEO hoặc là Phó tổng thay anh tham dự, tuy nhiên em là vị hôn thê của anh, nếu anh không tham dự, đoán chừng buổi tối em sẽ bị bọn họ chuốc say. Hơn nữa. . . .” Nhớ tới Lam Mộ Duy cũng ở đây, nếu anh không tham dự, làm ầm ĩ chuyện ra ngoài, anh cũng sẽ không tha thứ ỉn.

“Hơn nữa cái gì?” Lời nói một nửa, treo ngược khẩu vị của cô, cô tò mò nhìn anh, nhất quyết không tha.

“Hơn nữa chỗ nhiều người, anh phải đi làm hộ hoa sứ giả một lần. Có anh ở đây, bọn họ không dám liều mạng rót rượu cho em.”

“Em sợ đến lúc đó em phải bảo vệ hộ hoa sứ giả! Anh không thể uống rượu, được em che chắn cho anh!”

“Sao anh có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?” Anh nửa cười, hình như rất thích thấy bộ dạng cô bao che cho con, để cho anh cảm giác hết sức thành công!

“Phải phải, Dịch tiên sinh không cần khách khí!”

“”

—— quân môn súng hôn ——

Vì ứng phó lễ chúc mừng buổi tối, Dịch Khiêm Mạch cố ý mang Úc Tử Ân đi Thập Tam Lâu ăn cơm tối trước mới thoải mái nhàn nhã đi hướng Kim Cung.

Ngồi ở trong xe, Úc Tử Ân đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, “Chuyện anh cầu hôn với em hiện tại đoán chừng toàn bộ người thành phố C đều biết, tờ báo ngày mai còn có thể ra bài viết, anh định nói với cha em thế nào đây?”

“Anh đã từng nói với bên bác trai rồi, ngày mai anh sẽ chính thức tới cửa thăm hỏi.” Quay đầu, anh nhẹ tay véo cô, mặt cười đến dịu dàng.

Nghiêng đầu, cô quan sát anh một lúc lâu, “Sẽ không phải là đã sớm tiền trăm hậu tấu chứ?”

“Xem như thế đi, chỉ là chuyện cầu hôn lớn như vậy, có lẽ vẫn muốn tự mình tới cửa nói với bác ấy, nếu không người văn bối như anh sẽ quá thất lễ.” Ngừng tạm, anh nhìn chăm chăm vào cô, “Đi đến nhà em thăm hỏi xong, em cũng phải theo anh về Bắc Kinh thăm hỏi cha mẹ anh đấy.”

“Hả? Nhanh như vậy? ! Em. Em còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt!” Hoặc là nói, cô căn bản chưa từng nghĩ tới cái vấn đề này, lần này anh đột nhiên cầu hôn, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

“Gặp cha mẹ anh không cần chuẩn bị tâm lý gì cả, coi như là đi thăm trưởng bối là được, cha mẹ anh sẽ không ăn em đâu, đừng lo lắng, mọi việc đã có anh đây!”

“Éc. Nếu cha mẹ anh không thích em thì làm thế nào?” Nhớ tới mẹ Lam Mộ Duy, trong lòng cô còn rụt rè, đoạn trí nhớ kia, đến nay cô vẫn thấy rõ mồn một trước mắt.

Theo bản năng nắm chặt lấy tay anh, cô khẽ run nhìn anh, ánh mắt không tự chủ nhấp nháy mấy phần.

Làm như hiểu được cô đang lo lắng cái gì, anh tự tay ấn cô vào trong ngực, “Đừng lo lắng, cha mẹ anh gặp lại em nhất định sẽ rất vui mừng, bọn họ không quan tâm đến địa vị xã hội, sẽ không để trả qua những chuyện năm đó. Nếu bọn họ biết anh có bạn gái, khẳng định rất vui mừng.”

“Những chuyện năm đó. Anh biết?” Cô không hiểu, ngẩng đầu lên, chuyện năm đó cho dù là Lam Mộ Duy cũng biết không nhiều lắm, làm sao anh có thể biết?

“Chị anh đã từng đi tìm em, anh biết rõ, sau Mộ Duy bị chị ấy trục xuất ra khỏi nước, anh cũng không có ngăn lại.” Hay là nói, đối với quyết định của chị gái, anh cũng không muốn nhúng tay quá nhiều.

“Thời gian 5 năm, cảm giác giống như là đang nằm mơ, em vẫn còn sợ hãi đối với mẹ Lam Mộ Duy, lần này theo anh trở về, gặp lại bà ấy thì em làm thế nào? Em sợ bà ấy lại mắng em là Hồ ly tinh, hết quyền rũ con trai bà ấy lại tới quyến rũ em trai bà ấy”

“Đứa ngốc, nói cái gì thế! không nên chửi bới chính mình như vậy, trong lòng anh thì em chính là tốt nhất, mặc dù đó là chị anh, anh cũng không cho phép bất luận kẻ nào chửi bới em. hiện tại là anh cưới vợ, không

phải chị ấy lấy con dâu, hôn nhân là chuyện lớn của anh, cha mẹ anh mới có tư cách nhún tay, những người khác không có quyền. cho dù cha mẹ anh không đồng ý, anh cũng có biện pháp để cho bọn họ đồng ý.”

Coi như bọn họ không đồng ý phía trên bọn họ còn có ông nội, chỉ cần ông nội mở miệng, không ai dám có ý kiến.

Lão đương gia vẫn có chỗ tốt, tối thiểu, tất cả mọi người sẽ khiêm nhượng, kính già yêu trẻ, còn thành công ở Dịch gia đấy!

Lại đến Kim Cung lần nữa, Úc Tử Ân mơ hồ cảm thấy như trải qua mấy đời, lần trước, cô đụng phải Dịch Khiêm Mạch ở chỗ này, cũng không nghĩ đến, bọn họ sẽ đi chung một chỗ.

Từ trong xe xuống, Úc Tử Ân quay đầu nhìn người đàn ông tuyệt vời xuất chúng bên cạnh, khẽ mỉm cười, trong lòng rất là an tâm.

“đi thôi, chúng ta tiến vào!” nói xong, anh ôm cô bước vào Kim Cung xanh vàng rực rỡ.

Mới vừa vào cửa người hầu bàn ở tại cửa ra vào tiến lên đón, lễ phép làm lễ ra mắt với Dịch Khiêm Mạch: “Dịch tiên sinh đến rồi! hoan nghênh!”

“Ừ, dì Hồng đâu? Bảo bà ấy đến Lam quán một chuyến.” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm Mạch đáp một tiếng, ôm Úc Tử Ân lên lầu.

“Tốt, tôi sẽ đi mời.” Người hầu bàn gật đầu một cái, kêu một người khác dẫn Dịch Khiêm Mạch lên lầu.

Bước vào thang máy, Úc Tử Ân đột nhiên phát hiện một vấn đề, quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh. “Em có thể hỏi một vấn đề được chứ?”

“Ừ, em muốn biết cái gì?” Nhìn ảnh ngược trong thang máy, Dịch Khiêm Mạch nhẹ cười cười, gương mặt tuấn tú tràn ngập dịu dàng.

“Hồng quán Kim Cung luôn giữ phòng dành cho riêng anh? Lần trước Đường Minh Lân có thể xuất hiện ở nơi đó, chỉ sợ anh ta không có mặt mũi lớn để có thể bao phòng kia? Em rất ngạc nhiên người kia là ai vậy?”

thật ra thì cô đã sớm cảm giác được, nhất là sau khi biết tiệm bánh ngọt và Thập Tam Lâu đều là sản nghiệp tên anh, đối với câu lạc bộ Kim Cung lớn nhất thành phố C này, cô hoài nghi giống như là đang xác minh lại, càng xác định suy nghĩ trong lòng cô – người đàn ông này, mới chính là Boss lớn nhất phía sau màn của Kim Cung!

Trông mắt sáng quắc nhìn người phụ nữ trong ngực, Dịch Khiêm Mạch khẽ cười một tiếng, mơ hồ có chút bất đắc dĩ, “Hồng quán lưu là vì người nào, chỉ sợ trong lòng em đã có đáp án? Biết còn hỏi anh làm cái gì? Em luôn luôn tự tin, vào lúc này sao lại trở nên không tự tin rồi hả?”

“Gặp gỡ được anh, rất nhiều việc em đều không dám tự tin.” Bởi vì cô cũng có lúc sợ, cũng có lúc không xác định, bởi vì anh, cô từ từ trở nên không đủ tự tin, cũng ít đi đáng về kiêu ngạo.

“Nếu như em không đủ tự tin, như vậy thì thử tin tưởng anh, có anh ở đây, trời không sụp xuống được. em chỉ cần sống vui vẻ qua mỗi một ngày là đủ rồi, biết không?”

“Ừ.” Gật đầu một cái, cô ngược mắt nhìn người phụ nữ thẹn thùng trong thang máy, theo bản năng tránh ngực anh, cuối cùng vẫn lọt vào biển tình không nên lâm vào, không thể giãy giụa.

Lên tới lầu năm, người hầu bàn ở tại cửa ra vào mở cửa sau đó rời đi, nhóm người của phòng thiết kế đã đến, giờ phút này đang ca hát, thấy bóng dáng đẩy cửa tiến vào, người ngồi ở trên đài hát vội ngừng lại, cầm lấy microphone thông báo, không tới một giây đồng hồ, mọi người cầm giạn nhìn về phía khách mới tới.

Bên sofa, Hạ Khương Tuyết chậm rãi đứng dậy, lễ phép đi tới trước mặt Dịch Khiêm Mạch, nhân nhạ mở miệng: “Boss.”

“Tổng giám Hạ, trước phải chúc mừng cô, thay tôi bồi dưỡng được nhà thiết kế ưu tú như vậy.” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm Mạch lễ phép cúi tay về phía cô ta, chỉ sợ là lễ nghi cao nhất của boss lớn.

Hạ Khương Tuyết có chút thụ sủng nhược kinh đưa tay bắt tay với anh. Nụ cười nhạt nhòa, “Tôi cũng không ngờ phòng thiết kế Thụy Nhĩ nhân tài ẩn dật, Ân Ân là viên minh châu, hôm nay cuối cùng cũng tỏa sáng, tôi cũng coi như là an ủi.”

“Là tổng giám Hạ có phương pháp giáo dục.” Dịch Khiêm Mạch lễ phép cười yếu ớt, trong lời nói đều là sủng ái và dung túng đối với Úc Tử Ân.

“Tổng giám Hạ, cảm ơn cô! Cảm ơn cô cho tới nay luôn chiều cố tôi!” Dịch Khiêm Mạch đã mở miệng, người cầm giải vô địch như cô cũng nên cảm ơn người dìu dắt cô Bá Nhạc* mới đúng.

*Bá Nhạc(người thời xuân thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể).

“Khách sáo quá, đây là chuyện tôi nên làm!”

119. Chương 119: Còn Có Giá Trị Lựa Chọn

Gật đầu một cái, Hạ Khương Tuyết nhận lấy ly rượu người phía sau đưa tới, đưa cho hai người trước mặt, lễ phép mà hàm súc mời rượu: “Tôi mời hai vị một ly! Chúc mừng hai vị!”

“Cảm ơn!” Úc Tử Ân và Dịch Khiêm Mạch liếc nhìn lẫn nhau, giơ ly rượu kính Hạ Khương Tuyết một ly.

Mời rượu xong, Hạ Khương Tuyết nói mấy câu sau đó trở lại chỗ ngồi của mình, người phòng thiết kế xung quanh cũng giơ ly rượu lên mời, người phòng thiết kế đều ở đây, chỉ thiếu Diệp Tư Mẫn và Lam Mộ Duy.

E ngại thân phận của Dịch Khiêm Mạch, mấy nhà thiết kế bình thường của phòng thiết kế cũng không dám mời Úc Tử Ân uống rượu ngay trước mặt Dịch Khiêm Mạch, kính rượu một vòng xong, ngồi trở lại chỗ của mình ca hát đánh bài.

Bình thường vốn cũng không thích trường hợp như vậy, Úc Tử Ân khách sáo lên tiếng chào mọi người sau đó dẫn Dịch Khiêm Mạch ra khỏi phòng.

Mới từ phòng ra ngoài, dì Hồng quản lý Kim Cung vội vàng chạy tới, thấy hai người, vội vàng cười tiến lên đón, “Dịch thiếu tới, Ân Ân.”

“Dì Hồng.” Hai người gọi khẽ, Dịch Khiêm Mạch đưa tay ôm sát người trong ngực hơn, “Hôm nay Lam quán chiêu đãi khách là nhà thiết kế của Thụy Nhĩ, dì phân phó xuống dưới, tôi tính tiền, để cho bọn họ chơi thỏa thích.”

“Được.” Gật đầu một cái, dì Hồng nhìn Úc Tử Ân một cái, do dự mở miệng: “Đường Tam thiếu ở Chanh quán, nói là uống say, Ân Ân, cô có nên đi xem một chút hay không?”

“” Do dự một chút, Úc Tử Ân quay đầu nhìn Dịch Khiêm Mạch một cái, lắc đầu, “Không đi, dì dặn người mang anh ta trở về!”

Hôm nay cô đã đính hôn với Dịch Khiêm Mạch, sẽ tiếp tục dây dưa cùng Đường Minh Lân, chỉ làm tổn thương lẫn nhau sâu hơn mà thôi, tình nguyện buông tay, đau dài không bằng đau ngắn.

“Tốt, tôi biết rồi!” Gật đầu một cái, dì Hồng cười nhìn về phía hai người, “Chuyện đính hôn, chúc mừng hai vị nhé!”

“Cảm ơn dì Hồng.” Khẽ cười tiếp nhận lời chúc của trưởng bối, Dịch Khiêm Mạch nhàn nhạt mở miệng: “Ngày mai tôi muốn đến nhà họ Úc thăm hỏi, dì Hồng cũng đi cùng chứ!”

“Được!” dì Hồng gật đầu một cái, “Vậy tôi đi trước, hai người cũng sớm trở về đi thôi!”

Đi lên lầu một, hai người không ngờ thấy bóng dáng từ bên ngoài tiến vào, bỗng dừng lại bước chân.

“Mộ Duy.” Dịch Khiêm Mạch nhàn nhạt mở miệng, nhìn thấy hai người bọn họ, Lam Mộ Duy thoáng ngừng lại, cuối cùng vẫn đi lên, trên mặt hòa nhã hình như tràn ngập trầm lắng.

Quay đầu đi, Lam Mộ Duy nhìn chằm chằm Úc Tử Ân một cái, hít một hơi thật sâu, “Chúc mừng Ân Ân, cậu nhỏ.”

“Cám ơn!” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm Mạch lễ phép cười cười, “Mấy ngày nữa tôi sẽ dẫn Ân Ân về nhà, nếu không bận việc thì cháu cũng trở về cùng!”

“Dạ.” Con mắt trầm hơn, Lam Mộ Duy cười khở ngược mắt nhìn về phía Úc Tử Ân: “Ân Ân, tranh tài hôm nay, anh thay mặt tiểu Mẫn nói xin lỗi với em, cô ấy chỉ là quá muốn thắng em, cho nên mới không chừa thủ đoạn nào như vậy.”

“Không cần nói xin lỗi, tôi sẽ không đem chút chuyện nhỏ này để ở trong lòng.” Cười cười gượng ép, Úc Tử Ân ngược mắt chống lại tầm mắt của anh ta, “Người của phòng thiết kế đều ở Lam quán, anh lên đi!”

“Không, tôi chỉ tới gặp em, nói tiếng chúc mừng với em rồi trở về.” Nắm chặt tay, anh ta quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm Mạch, người cậu nhỏ mình tôn trọng nhất, cười khở sở: “Cậu nhỏ, đối tốt với Ân Ân một chút.”

“Cậu biết rõ.” Nhìn dáng vẻ cô đơn của Lam Mộ Duy, mắt Dịch Khiêm Mạch hơi trầm, trong hơi thở không thể nghe thấy một tiếng thở dài hơi nhỏ.

Sớm biết như thế, sao lúc trước còn làm.

“Không có chuyện nữa thì cháu đi về trước.” Không đành lòng thu hồi ánh mắt, Lam Mộ Duy xoay người rời đi, bóng dáng kiêu ngạo mà quật cường, giống như là buộc mình cắt đứt một tia hi vọng cuối cùng, cắt đứt ý niệm cuối cùng.

Nhìn bóng dáng rời đi, Úc Tử Ân nghiêng người sang tựa vào trong ngực Dịch Khiêm Mạch, khẽ thở dài một cái, cho đến hôm nay, cô rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là xoay người chính là cả đời.

“Không cần đau lòng cũng không cần khổ sở, có vài chuyện, không mất đi sẽ không hiểu được quý trọng. Nó đối với em chỉ là mê hoặc chấp niệm, chờ nó hiểu được, thấy người bên cạnh, cũng sẽ không chấp nhất nữa.”

“Người bên cạnh. Anh là chỉ Diệp Tư Mẫn?”

“Nếu không em cho rằng còn có ai? Có một số việc người đứng xem sáng suốt người trong cuộc mơ hồ, mấy năm này Diệp Tư Mẫn luôn ở bên cạnh nó, nhưng nếu thật không có cảm giác, theo tính nó, sẽ không để cho cô ta tiếp tục dây dưa, chỉ là người phụ nữ Diệp Tư Mẫn. nên thiện lương chút. Chờ bọn chúng tự mình nghĩ thông, cũng không rồi rắm nữa. Cho nên em không có sai, không cần tự trách.”

“Không có tự trách, chẳng qua là cảm thấy việc đời khó đoán thôi.” Cô đã từng cho là mình sẽ gả cho người đàn ông này, lại không nghĩ rằng vẫn còn cách xa.

Khẽ thở dài một cái, anh ôm cô ra khỏi Kim Cung, đi thẳng về nhà.

Bởi vì ngày hôm sau phải về nhà họ Úc ăn cơm, cộng thêm việc Dịch Khiêm Mạch chính thức tới cửa thăm hỏi, để không khiến mình thất lễ ở trước mặt trưởng bối, sáng sớm Dịch Khiêm Mạch sai người chuẩn bị xong một xe quà tặng, Úc Tử Ân thấy mà da đầu tê dại.

“Em nói này Dịch tiên sinh, anh không cần làm như cứu tế nạn dân, cha em cũng không thiếu cái gì, anh làm thế không phải quá khoa trương đấy chứ? !”

“Đây là con rể tương lai hiếu kính cha vợ, cũng không thể quá khó coi! Nếu cha em mất hứng không đồng ý gả em cho anh thì làm thế nào? Vì để ngừa ngộ nhỡ, những công tác chuẩn bị vẫn nên làm ổn thỏa!”

“Dạ dạ dạ. Anh có tiền anh cứ tùy ý!” Thật là hết cách với anh, chuyện gì anh cũng lý luận.

Trở lại nhà Úc, sáng sớm Úc Bảo Sơn đón dì Hồng, biết bọn họ sẽ trở về ăn cơm, sớm kêu quản gia chuẩn bị không ít món ăn, thấy thời gian hơi sớm, vẫn chưa tới bữa trưa, Úc Bảo Sơn định lôi kéo Dịch Khiêm Mạch vào trong viện thưởng thức trà nói chuyện phiếm.

Mặc dù Úc Bảo Sơn là người thô hào, nhưng vẫn rất biết thưởng thức trà, liên tiếp khen ngợi Dịch Khiêm Mạch đưa trà ngon, thỉnh thoảng nói tới giới thương nghiệp, hai người cũng rất ăn ý, nói tới những chuyện kia đều nghiêm túc.

Ôm một túi rau cải từ phòng bếp ra ngoài, Úc Tử Ân không khách khí lôi kéo Dịch Khiêm Mạch nhặt rau, hoàn toàn không thấy ánh mắt ám hiệu của Úc Bảo Sơn.

Ngược lại Dịch Khiêm Mạch mở miệng: “Bác trai không cần coi cháu như khách, về sau đều là người một nhà, ở nhà bà xã ra lệnh chính là thánh chỉ, giúp một chút cũng không phải là chuyện gì to tát.”

“Xem đi, đây chính là cha không đúng, đàn ông không nhất định sẽ phải ở bên ngoài đánh liều trở lại chuyện gì đều giả bộ đại gia không làm, đến đây, giúp một tay giúp một tay, nhiều người sức mạnh lớn!”

Kết quả là bốn người ngồi ở bên cạnh bàn nhặt rau, vui vẻ hòa thuận.

Giúp một tay, thỉnh thoảng Úc Bảo Sơn quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm Mạch, mở miệng hỏi: “Tiểu Mạch, chừng nào thì cháu mang Ân Ân đi gặp cha mẹ cháu? Chuyện giữa hai con, còn cần thông qua sự đồng ý của họ mới được.”

“Cháu đã tính toán rồi, ngày mai hoặc là ngày kia trở về đều được, chỉ chờ Ân Ân thôi, cháu sợ cô ấy còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để gặp cha mẹ chồng, quá mức vội vàng thì cháu sợ làm cô ấy sợ.” Anh làm tất cả mọi chuyện, đều suy tính vì cô trước.

Quay đầu, Úc Bảo Sơn nhìn con gái trầm mặc không nói, khe thở dài một cái: “Cô dâu xấu xí sớm muộn vẫn phải gặp cha mẹ chồng, con là văn bối không cần lan chanh lấu tấu không có lẽ độ, biết không?”

“Biết, trong lòng con có tính toán!” Đi gặp cha mẹ Dịch Khiêm Mạch đối với cô mà nói cũng không phải việc khó gì, khó khăn là biết ở nơi đó gặp phải chị Dịch Khiêm Mạch - mẹ Lam Mộ Duy.

Đối với người phụ nữ đã từng quở trách cô không đáng giá, cô vẫn luôn sợ hãi trong lòng, cũng hoàn toàn là bởi vì như vậy, mới khiến cô trong mấy năm cố gắng không ngừng, tiếp đó thoát cái trở thành nhà thiết kế quốc tế nổi tiếng.

Cô không thể là cô gái không có tự ái, cũng chỉ là thiếu quyết đoán, vô cùng chây lười đối với việc đời mà thôi.

Mấy năm này Úc Bảo Sơn đã từng cảm thán tiếc nuối với cô là không có con trai, hi vọng cô có thể học tiếp quản chuyện của công ty, mỗi lần cô luôn là lấy lý do bận rộn công việc mà đẩy trách nhiệm, lại quên Úc Bảo Sơn cũng chỉ có một đứa con gái là cô.

Bây giờ cô và Dịch Khiêm Mạch đính hôn, về sau hai người muốn làm bạn gần bó suốt đời, vì vậy anh trở thành nửa đứa con trai của Úc Bảo Sơn, chuyện gửi gắm vào trên người cô thì Dịch Khiêm Mạch tự nhiên sẽ gánh chịu thay cô, mà cô lại có cơ lười biếng.

Tiểu Ninh nói không sai, cô thật đúng là tảng đá, đá một cái cút xuống, không đá sẽ bắt động nường nhờ tại chỗ.

Dùng cơm trưa xong, sợ buổi chiều Dịch Khiêm Mạch còn có việc, Úc Bảo Sơn cũng không giữ người, rời khỏi nhà họ Úc, Úc Tử Ân ngồi ở ghế cạnh tài xế quay đầu liếc nhìn người đàn ông chỗ tài xế một cái, do dự mở miệng: “Dịch tiên sinh, thương lượng với anh chuyện này.”

“Hả?” Người ngồi chỗ tài xế thả chậm tốc độ xe, quay đầu nhìn cô một cái dịu dàng hỏi: “Muốn thương lượng cái gì với anh?”

“Cha em chỉ có một mình em là con gái, tương lai ông về hưu, tập đoàn Bảo Úc vẫn phải do em đảm nhận, em biết rõ anh ghét Bảo Úc, cũng không muốn anh mệt mỏi, có thể dạy em quản lý một công ty thế nào không? Em muốn học cách đảm nhận trách nhiệm của con gái, để cho cha em cũng hưởng mấy năm thanh nhàn hạnh phúc, không cần bôn ba nữa.”

cô cũng không phải là kiểu nữ cường nhân trong sự nghiệp, đối với cô mà nói, chuyện giới thương nghiệp hoàn toàn xa lạ, muốn học tập cũng chỉ có thể bắt đầu học từ cơ bản nhất.

“....” cô nói tới chuyện này, Dịch Khiêm Mạch khẽ sững sốt một chút, đảo quanh tay lái đem xe ngừng lại bên đường, nghiêng người sang về mặt thành thật nhìn cô: “Ân Ân, chuyện này em phải nghe kỹ, nếu em muốn bước vào giới thương nghiệp, như vậy thì em tất nhiên phải buông tay một vài thứ, ví như thiết kế. Nhưng nếu là như thế, anh tình nguyện giúp em kiên trì với giấc mộng của em, không nên để sau này tiếc nuối, về sau chúng ta kết hôn, anh đương nhiên sẽ có trách nhiệm gánh vác Bảo Úc.”

“không...Vậy không giống nhau, em biết rõ cha em rất coi trọng anh, cho anh đảm nhiệm Bảo Úc sẽ không có vấn đề, nhưng em cũng muốn tận trách nhiệm của người làm con, trước kia là do em quá lười cũng quá ích kỷ, không muốn đối mặt với chuyện này, bây giờ em mới hiểu, trốn tránh không giải quyết được vấn đề, nên em đối mặt, em muốn đi đối mặt.”

“Vậy còn thiết kế của em thì làm thế nào? Đây chính là mơ ước mà em kiên trì nhiều năm, em quyết định buông tha ư?” Chồng lại kiên trì dưới đáy mắt cô, Dịch Khiêm Mạch thở dài bất đắc dĩ, đúng là vẫn còn nói không lại cô.

“Phật tổ cũng nói, có bỏ mới có được sao? Muốn có được một vài thứ, tất nhiên sẽ mất đi một chút, vạn vật đều là thăng bằng, phương diện thiết kế em sợ rằng cần buông tha một chút, nhưng em cố gắng chú ý, được không?” cô nhìn chằm chằm vào anh, kiên trì quyết định của mình.

“Ừm.” Khẽ thở dài, anh nghĩ, cho cô hai lựa chọn: “Cho em hai lựa chọn, một là em quản lý Thụy Nhĩ, làm việc em muốn làm, đồng thời cũng có thể chăm sóc giấc mộng của em. Hai là đến bên cạnh anh, làm như thư ký trợ lý cho anh, như vậy em học tất nhiên sẽ nhanh hơn so với ở Thụy Nhĩ, cũng khổ cực hơn, nhưng mà ở bên cạnh anh tối thiểu anh có thể che chở cho em.”

Trùng trùng nhìn Dịch Khiêm Mạch cười yếu ớt nhìn cô, nghiêm túc hỏi, “Em muốn chọn loại nào?”

Nghiêng đầu, Úc Tử Ân suy nghĩ một chút, cuối cùng làm quyết định, nhíu mày nhìn anh, đáy mắt khó nén tia kích động: “Em chọn cái thứ hai.”

“Tại sao?” Lựa chọn của cô mặc dù nằm trong dự liệu của anh, nhưng cũng khó nén được vui sướng.

“Bởi vì đi theo anh kiến thức em có thể học được nhiều hơn so với ở Thụy Nhĩ làm CEO rảnh rỗi không chuyện làm, em không phải người ngu, dĩ nhiên sẽ chọn cái tốt ỉnh. Khổ cực một chút cũng không sao, chỉ cần có thể học được vài thứ là đủ rồi.”

Tài hoa buôn bán của anh, ngay cả Úc Bảo Sơn đều khen ngợi, đi theo bên cạnh anh, mưa dầm thấm đất tự nhiên cũng có thể học được không ít thứ, chuyện này đối với cô mà nói còn có giá trị học tập hơn.

“Được, em đã nói như vậy ngày mai phải đến chỗ Tổng giám Hạ từ chức, trở về sẽ bảo Văn Khâm sắp xếp chức vụ cho em, chờ chúng ta từ Bắc Kinh trở lại, em liền đến QM làm!” Vừa nghĩ tới về sau mỗi ngày đều có thể thấy cô, Dịch Khiêm Mạch khó nén được vui vẻ.

“Ừ, trở về em sẽ nói tới Tổng giám Hạ, chỉ là... Nếu cô ấy không để cho em đi thì làm thế nào?” Mấy năm này Hạ Khương Tuyết luôn rất coi trọng cô, đột nhiên rời đi thật sự có chút không bỏ được.

“Đừng lo lắng, anh sẽ nói rõ với cô ấy.” nói xong, anh khởi động xe lái rời khỏi bên đường, “Trước đưa em về nhà, buổi chiều anh còn có buổi họp, buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

“Ừm.”

120. Chương 120: Thu Hồi Tự Ái

Lúc chuyển giao thư từ chức cho Hạ Khương Tuyết, Hạ Khương Tuyết rõ ràng cho thấy không muốn để cho cô đi, có lệnh boss lớn phía trên, không thả người cũng không được.

Biết cô từ chức sau đó đến QM học tập, Hạ Khương Tuyết cũng không nín giữ nữa, không chịu buông người chính là gây khó dễ với boss lớn, tương lai cô là thiếu phu nhân Lăng thị, cũng là nữ chủ nhân của Thụy Nhĩ, ở lại Thụy Nhĩ làm nhà thiết kế nhỏ thật là uất ức cho cô.

Nhớ tới cuộc thi thiết kế kia, tác phẩm xuất sắc của cô, sau khi trở lại cô ta tỉ mỉ suy nghĩ phong cách thiết kế của cô và YEN, cũng mơ hồ hiểu ra cái gì, trước khi cô đi, cô ta muốn chứng thực suy đoán của mình một chút.

“Ân Ân, nhà thiết kế quốc tế nổi tiếng YEN chính là em à?” Theo cô ta biết, nhà thiết kế này rất khiêm tốn, gần như không thấy lộ diện, cho dù là tác phẩm biểu diễn, cũng là do trợ lý làm thay, khiêm tốn đến trình độ thần bí, khó tránh khỏi việc khiến người ta suy đoán thân phận thật của cô.

Còn cuộc thi thiết kế lần này, có một số việc nếu bày ra, cô ta ngược lại muốn nghe cô giải thích.

“Éc. . . .” Ngẩng đầu lên, Úc Tử Ân nhìn về phía Hạ Khương Tuyết đang nghiêm túc, cười cười xấu hổ: “Khiến Tổng giám Hạ chê cười.”

Câu trả lời này, cũng không khác gì thừa nhận thân phận của cô, cô nhìn thấy Hạ Khương Tuyết bừng tỉnh hiểu ra, cảm khái gật đầu một cái: “Tôi sớm nên nghĩ đến em mới đúng! Với tài năng của em, sẽ không thể uất ức ở Thụy Nhĩ được.”

“Những thứ kia cũng chỉ là hư danh, tôi chỉ muốn sống như người bình thường, giống như những nhà thiết kế khác, tự do tự tại làm chuyện mình muốn làm, không bị những danh tiếng kia trói buộc, đây là tối kỵ của nhà thiết kế.”

Có lúc lòng chuyên tâm, tác phẩm thiết kế ra được, ngược lại còn có sức quyến rũ còn có cảm giác.

“Tôi hiểu.” Gật đầu một cái, Hạ Khương Tuyết cười thoải mái, “Hi vọng đến QM, sẽ không buông tha giấc mộng của mình.”

“Sẽ không, mặc dù muốn buông tay vài thứ, có chút đáng giá để tôi kiên trì, tôi vẫn sẽ kiên trì.”

“Vậy thì tốt!” Khẽ thở dài một cái, cuối cùng Hạ Khương Tuyết vẫn còn chúc phúc tự đáy lòng: “Hi vọng em càng ngày càng tốt, có thời gian trở lại đây chơi!”

Cảm kích nhìn cô ta, Úc Tử Ân gật đầu một cái: “Dĩ nhiên! Hai chỗ cách nhau không xa, có thời gian có thể ra ngoài cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Tốt!”

Từ phòng làm việc ra ngoài, Úc Tử Ân hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở dài ra, thời gian 5 năm, mặc dù phòng thiết kế vẫn là khu vực làm việc, nhưng mà ở trong trí nhớ của cô, có vài thứ chắc là sẽ không thay đổi.

Biết cô từ chức, Tương Tương cùng vài nhà thiết kế khác rồi rút bu lại, nhìn Úc Tử Ân dọn dẹp cái bàn, do dự làm như thế nào đi khuyên cô ở lại.

“Chị Ân Ân, chị muốn đi thật à? Tại sao vậy? Chị mới vừa đạt vô địch, phía trên nên cho chị thăng chức mới phải, chị đừng đi có được hay không?” Tương Tương lôi tay của cô, mặc dù biết rõ cô sắp là nữ chủ nhân của Thụy Nhĩ, vẫn mở miệng giữ lại.

“Đúng vậy đó, Ân Ân, mặc dù cô và boss lớn đính hôn, nhưng chúng tôi cũng không bỏ được cô!”

“Chúng ta cũng làm việc với nhau đã lâu, Ân Ân, cô đột nhiên đi chúng tôi sẽ không quen.”

“Chị Ân Ân.”

Anh một câu tôi một câu, một nhóm người tiền đến gần rồi rút mở miệng giữ lại, có mấy phần thật lòng thì Úc Tử Ân cũng thấy rõ ràng, công tác ở đây năm năm, cô cũng không bỏ được, nhưng có lúc có bỏ mới có được, nếu lựa chọn làm việc bên cạnh Dịch Khiêm Mạch, cô tất nhiên phải buông tay một vài thứ.

“Tôi chỉ rời Thụy Nhĩ mà thôi, cũng không phải là không trở lại, qua thời gian nữa tôi sẽ đi Tổng Công Ty làm, chúng ta vẫn có thể giống như trước đây, sau khi tan việc đi ra ngoài ăn cơm và ca hát! Dù sao hai

chỗ cách nhau không xa, mọi người chớ làm vẻ mặt buồn đau ly biệt, cảm giác quá đau đớn dễ dàng ảnh hưởng tới sáng tác đấy!”

“” Mọi người liếc nhìn lẫn nhau, mặc dù còn muốn nói thêm cái gì, cũng không cách nào nói ra khỏi miệng, dù sao cô đến chỗ boss lớn làm, bây giờ người ta còn là quan hệ vị hôn phu vị hôn thê, ai cũng hiểu đạo lý gần quan được ban lộc.

Úc Tử Ân chân trước mới từ cao ốc ra ngoài, thời điểm đang chuẩn bị lên xe, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng: “Úc Tử Ân, cô đứng lại!”

Nghe được âm thanh này, Úc Tử Ân quay đầu liếc nhìn Diệp Tư Mẫn đuổi theo ra ngoài sau lưng, khẽ nhíu lông mày, quay đầu đem cái rương trong tay cho tiểu Toa, “Vào trong xe chờ chị trước!”

“Dạ!” Quay đầu liếc nhìn người phụ nữ đuổi theo ra, tiểu Toa đem đồ thả vào đuôi xe xong, lạnh lùng ngồi vào ghế lái phụ, cách không xa nhìn người phụ nữ đi lên trước, cẩn thận đề phòng cô ta làm ra chuyện tổn thương Úc Tử Ân.

Âm thanh giày cao gót chua chát đánh ở trên sàn nhà, Diệp Tư Mẫn dừng bước lại, nhíu mày nhìn về phía người phụ nữ trước mặt mọi thứ không bằng cô ta lại cái gì cũng thắng cô ta, kiêu ngạo nâng cằm lên, vừa mở miệng chính là giọng chất vấn: “Cuộc thi thiết kế, cô ngấm ngấm hại tôi một lần, tôi sẽ nhớ món nợ này!”

“Phó tổng Diệp, hình như cô lầm, cái gì gọi là tôi ngấm ngấm hại cô một lần? Là chính tôi chép lại sáng ý của người khác, sao trách lên trên đầu tôi? Cô nói như vậy, không khác nào gián tiếp thừa nhận mình chép lại, có ý này?”

“Cô.” Đúng là cô ta chép lại, không sai, nhưng làm sao cô ta ngờ đến, nhà thiết kế quốc tế nổi tiếng YEN lại là cô! Nếu không phải Lam Mộ Duy nhắc nhở cô ta, sợ rằng cô ta nghĩ mãi mà vẫn không rõ nguyên nhân chính mình bị thua!

Hơn nữa rất rõ ràng ngày đó ở tài liệu thị trường gặp phải cô, cô ta đem nút cài dụng ngã lẩn trên mặt đất, tất nhiên là chứa mấy phần tính toán, tác phẩm tú trong tuần lễ thời trang Paris cũng chỉ là cuộc thi thiết kế mấy ngày trước, mặc kệ cô nghĩ như thế nào, cũng cảm thấy là cô tính toán cô ta!

“Năm năm trước cô đoạt cơ hội và người đàn ông của tôi, bây giờ tôi có thể không so đo những thứ này với cô, nhưng tôi nghĩ quá khứ tôi tạm nhân nhượng thuộc về tự ái của tôi, thời gian năm năm cô cầm chi phí chung ra nước ngoài học, rất dễ nhận thấy cô không hề học được cái gì, chỉ học đến thể nào là chép lại sáng ý của người khác. Năm năm trước cô không phải tôi, năm năm sau vẫn thế, thân là người thua, cô không kiểm điểm tội lỗi của mình, ngược lại tới nơi này chất vấn tôi hãm hại cô? Nếu tâm tư cô trong sáng, tôi có thể hãm hại cô được sao? Tự mình làm vậy thì không thể sống được, không trách được tôi.”

“....” Sắc mặt Diệp Tư Mẫn trắng xanh nhìn người phụ nữ xa lạ mà lạnh lùng, đã không nhu nhược giống năm đó, thậm chí kiên cường kiêu ngạo đủ để giẫm đạp lòng tự ái của cô ta dưới bàn chân, hôm nay cô ta gây sự khiển trách, lại bị cô làm cho không phản bác được.

Là cô ta thua, cô ta cũng quá khinh địch, cho nên rơi vào kết quả như hôm nay!

Hít một hơi thật sâu, cô ta nắm chặt quả đấm, mắt lạnh nhìn cô, giống như là nhìn kẻ địch: “Đừng tưởng rằng cô có Dịch Khiêm Mạch cho cô chỗ dựa thì nhà họ Dịch sẽ tiếp nhận cô, nhà họ Dịch là danh môn, cô muốn vào cửa nhà họ Dịch, không có dễ dàng như vậy! Tôi chờ xem cô sẽ có kết quả giống như năm đó!”

“Tôi có kết cục gì, có được vào cánh cửa nhà họ Dịch hay không cũng không nhọc cô quan tâm, cô nên quan tâm chính mình đi! Thân bại danh liệt, cô muốn tiếp tục trong nghề, chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu!” Lạnh lùng giật giật khóe miệng, Úc Tử Ân xoay người mở cửa xe ngồi xuống, trong chốc lát liền nghe được tiểu Toa hướng tiểu Mễ mở miệng: “Lái xe!”

Một lát sau, tiểu Toa quay đầu nhìn cô một cái, hỏi: “Lão đại, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Về phòng công tác trước đi!” Vuốt vuốt cái trán đau đớn, Úc Tử Ân nhắm mắt tựa vào lưng ghế, sắc mặt lạnh nhạt.

Mấy năm nay cô vẫn luôn muốn thắng Diệp Tư Mẫn, hôm nay thắng, không cảm thấy vui vẻ hơn chút nào. Những thứ đã bỏ lỡ, trừ cô kiêu ngạo và tự ái ra, những thứ khác cũng không trở lại nữa.

Sáng sớm ngày thứ nhất (*), ngồi ở trước bàn ăn, Úc Tử Ân ăn sáng, thành thói quen nhìn qua tờ báo đem tin tức Dịch Khiêm Mạch cầu hôn thổi phồng, nhất là nhần cười cầu hôn hiếm thấy, lúc này cô mới bình tĩnh, trên ngón tay mình có thêm thứ gì.

(*) trong lịch Trung Quốc, tính từ ngày thứ nhất, thứ hai... khác với Việt Nam.

Cúi đầu, cô nhìn kỹ chiếc nhẫn kim cương kích cỡ tương đương trứng bồ câu, bình thường thiết kế trên tay cô sẽ mang theo bao may vá, thói quen trong tay có đồ, lại cũng không chú ý đạo cụ người ta cầu hôn.

Kim cương màu hồng nhìn thế nào cũng giá cả xa xỉ, cô ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông, đưa móng vuốt qua, vặn mặt của anh nhìn mình: “Trước thành thực khai báo, đạo cụ này của anh, tốn bao nhiêu tiền.”

Đặt cái ly xuống, Dịch Khiêm Mạch cầm tay của cô, dịu dàng cười: “Tiền nhiều hay tiền ít không quan trọng, quan trọng là tâm ý.”

“.....” Thái độ này của anh, càng khẳng định suy đoán của cô, đạo cụ này khẳng định không dưới tám con số.

Thật là người có tiền, cầu hôn mà thôi, cần phải xa xỉ như vậy à?

“Sau khi kết hôn phải nộp thuế ra, anh dùng tiền như vậy, khả năng chúng ta uống gió Tây Bắc cực cao!”

“Được, em vui là tốt rồi!” Dời mắt, anh rút tờ báo trong tay cô ra, nhẹ cười cười, hiệu quả anh muốn đã đạt được, vào lúc này sợ rằng người khắp thành phố đều đã biết vị hôn thê của anh là ai.

Thu hồi tờ báo, anh ngẩng đầu nhìn cô, “Ngày mai theo anh về Bắc Kinh, gặp cha mẹ anh, anh đã nói chuyện cầu hôn với bọn họ rồi, bọn họ hận không thể bắt anh dẫn em về trong hôm nay, nhưng mà hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm, ý nghĩa lớn, chuyện về Bắc Kinh để ngày mai.”

“Thật ra thì em cảm thấy... gặp cha mẹ không cần vội vã như vậy chứ?” Nhớ tới Diệp Tư Mẫn đã nói, cô đối với cha mẹ của Dịch Khiêm Mạch, từ đáy lòng còn có chút sợ.

“Em đang lo lắng cái gì? Em sợ cha mẹ anh sẽ giống như chị anh, hay địa vị xã hội sao?”

Làm như nhìn thấu tâm tư của cô, Dịch Khiêm Mạch cười cười bất đắc dĩ, “Đứa ngốc, những thứ này em đều không cần lo lắng, cha mẹ anh không quan tâm địa vị xã hội, cũng sẽ không so đo xuất thân, nhà họ Dịch đã không cần những cuộc hôn nhân giao dịch để lớn mạnh hơn, mà nếu quả thật muốn như vậy thì trước anh còn có anh trai, con cả mới cần gánh trách nhiệm, anh không cần. Cho nên em không cần suy nghĩ lung tung, tất cả giao cho anh là được, hiểu chứ?”

“Nhưng em còn lo lắng...”

“Ngoan, đừng lo lắng, còn anh ở đây, trở về nhà họ Dịch, anh sẽ không để cho em chịu uất ức.” Cho dù là chị của anh, cũng không được.

“Ừ.”

121. Chương 121: Công Việc Mới!

Đứng ở trong phòng thay quần áo, Úc Tử Ân rối rắm không biết mặc quần áo gì đi làm, dù sao QM cũng là tập đoàn khoa học kỹ thuật, hoàn toàn khác với Thụy Nhĩ, phòng ốc trong Thụy Nhĩ thiết kế là tràn đầy hơi thở mới, mặc kệ ai ăn mặc gợi cảm hay khiếm tốn bao nhiêu đi nữa cũng không ảnh hưởng đến trật tự công sở, và phong cảnh chung quanh.

Cô sợ ngày đầu tiên mình đi làm mà ăn mặc quá mức sẽ phá hư quan hệ với mọi người.

Cô chân trần chạy đến cửa phòng của Dịch Khiêm, gõ cửa, chờ người bên trong mở cửa ỳnh.

“Thế nào?” Mở cửa, Dịch Khiêm nhìn bóng dáng đứng bên ngoài, chiếc áo sơ mi vẫn còn chưa cài nút, rất dễ nhận thấy anh cũng vừa mới thay quần áo xong.

“Ếc. Hôm nay ngày đầu tiên đi làm, anh nói xem em nên mặc gì thì tốt?” Nhìn anh cài nút áo một cách thành thạo, dẫn cô vào cửa, nhẹ nhàng lại có chút tùy ý như thể đã đợi cô đến từ lâu.

“Em là nhà thiết kế, anh tin tưởng vào ánh mắt của em.” Nói xong, anh nghiêng người sang mở ngăn tủ quần áo ra, khẽ cười hỏi: “Phối cà vạt màu nào sẽ hợp hơn?”

“.” Đi lên trước, cô chọn một chiếc cà vạt và tiện đặt lên cổ áo của anh, sau đó thuận thể còn giúp anh đeo cà vạt. Hơi thở của cô gần sát cơ thể anh, mang theo mùi thơm thoang thoảng khiến cho cơ thể phái nam nóng rực lên.

Thắt cravat xong, cô còn thay anh sửa sang lại cổ áo, bỗng nụ hôn nóng rực không kịp đề phòng mà rơi xuống, rơi vào gương mặt lấm tấm của cô rồi còn cả cổ. Nụ hôn êm ái mang theo quyến rũ nhàn nhạt tạo thành không gian chơi đùa mờ ám, chọc cho cô rụt cổ lại tránh loạn.

“Đừng lộn xộn!” Nghiêng đầu, cô không có chút cảm giác nào, giờ phút này nói như thể vào tai người đàn ông chỉ là lời nũng nịu đáng yêu mà thôi!

“Được, anh không làm khó em, đi, dẫn em đi chọn quần áo.” Nói xong, anh nửa ôm nửa nứu cô ra khỏi phòng ngủ của mình, bước vào phòng ngủ của cô, đột nhiên Dịch Khiêm Mạch đi thẳng tới chỗ treo quần áo, đẩy cửa tủ quần áo ra, quét mắt nhìn số lượng quần áo cũng không thua gì anh, cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng chọn cho cô một bộ đồ công sở màu lam nhạt, áo sơ mi trắng phối hợp váy màu xanh dương nhạt còn có một chiếc nơ xinh, đơn giản mát mẻ nhưng không mất thành phần tri thức.

Nhìn bộ quần áo anh cầm trong tay một chút, Úc Tử Ân gật đầu một cái, đẩy anh ra khỏi phòng thay quần áo, “Em đi thay đồ, anh không cần ở đây!”

“Được, cho em năm phút, nắm chặt thời gian, tránh cho đợi lát nữa lại đến trễ.”

“Biết.... biết!” Kéo cửa phòng thay quần áo lại, cô nhanh chóng cởi quần áo trên người ra, ba chân bốn cẳng thay quần áo.

Nhìn bóng dáng cao gầy đứng trước gương đến ngẩng người, bộ quần áo này cô mua về nhưng chưa từng mặc, ánh mắt Dịch Khiêm Mạch thật đúng là bất bẻ không bình thường mà!

Cầm cây lược trên kệ lên, tùy ý chải tóc, kéo theo một chiếc túi xách màu trắng, rồi ra cửa, nhìn bóng dáng đang nói chuyện điện thoại bên ngoài một chút, cúi đầu mang giày vào.

“Xong rồi?” Cúp điện thoại, Dịch Khiêm Mạch quay đầu nhìn cô, anh nhìn rồi đánh giá một tí, hài lòng gật đầu một cái, “Đi thôi, chúng ta nên ra cửa rồi.”

“Được!” Gật đầu một cái, cô đuổi theo bước chân của anh, hít một hơi thật sâu nghênh đón công việc mới.

Không thể không thừa nhận Dịch Khiêm Mạch xử lý công việc rất hiệu quả, nói là sẽ bảo thư ký sắp xếp chỗ làm việc cho cô, không ngờ ngày thứ hai điện thoại của Văn Khâm đã liên lạc được, tất cả các tờ báo đều đăng tin bọn họ đã đính hôn, do đó khi đến công ty, cô đã nhận được ánh mắt ghen tỵ và hâm mộ của tất cả nhân viên trong QM.

Đứng trong thang máy dành riêng cho Tổng giám đốc đi lên lầu, từ trong thang máy đi ra, Văn Khâm đã đứng bên ngoài cửa đợi, bóng dáng của hai người vừa xuất hiện trong phòng thư ký, Dịch Khiêm Mạch nhàn nhạt mở miệng giới thiệu: “Đây là thư ký mới đến, về sau sẽ làm việc cùng với mọi người.”

Hai người thư ký nam khác nhìn Úc Tử Ân một cái, nhớ tới tờ báo buổi sáng, trên trang chủ đều ghi tin bọn họ đã đính hôn, trong lòng có suy nghĩ nhưng vội mở miệng chào hỏi.

“Văn Khâm, nhờ cậu sắp xếp công việc cho cô ấy, cái gì cần làm thì phải làm, không cần đến hỏi tôi” Ngụ ý rõ trong lời nói, không cần đối đãi với cô như phu nhân tương lai của Tổng giám đốc, tới phòng thư ký QM, cô chỉ là một nhân viên bình thường, là thư ký của anh.

Nếu một hai đem cô trở thành phu nhân tổng giám đốc, thì để cô học được cách làm việc ở QM sợ rằng sẽ rất khó khăn.

“Được!” Đi theo bên cạnh anh nhiều năm, Văn Khâm chắc chắn hiểu được ý trong lời nói của anh, gật đầu một cái dẫn Úc Tử Ân đi tới bàn làm việc vẫn còn trống: “Tiểu thư Úc, đây là chỗ làm việc của cô.”

“Được, sau này vẫn còn phải nhờ thư ký Văn chăm sóc nhiều hơn!” Úc Tử Ân nghiêng người sang, khách sáo lên tiếng.

“Không thành vấn đề.” Gật đầu một cái, Văn Khâm ôm chồng tài liệu trên bàn đến cho cô: “Đây là lý lịch sơ lược công ty và các tài liệu chuyên môn, tốt nhất cô nên xem một chút, có cái gì không hiểu có thể hỏi tôi.”

“Được, cảm ơn!”

Cả một buổi sáng an tĩnh, Úc Tử Ân đến nhìn sơ lược về tập đoàn QM và phương hướng phát triển mấy năm trở lại đây, nhìn nhiều thuật ngữ chuyên ngành như thế, mờ mờ ảo ảo cảm thấy có chút nhức đầu, càng nhìn kỹ càng bối phục người đàn ông trong phòng kia, người đàn ông luôn dịu dàng và điềm tĩnh, trong mấy năm gần gũi lại có thể củng cố cơ nghiệp mình đến vậy, cũng làm cho QM phát triển ra toàn thế giới, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Cô không khỏi nghĩ, năm đó anh làm thế nào để có chỗ đứng này, làm như thế nào để duy trì giang sơn này!

Cũng bởi vì việc này, cô mới dần có suy nghĩ muốn cùng anh sống vai nỗ lực phát triển, anh là người đàn ông có thể khiến cho cô nhìn lên, hoàn toàn là như thế, trong lòng cô anh là người không bình thường.

Gần đến lúc tan việc, Dịch Khiêm Mạch gọi một cú điện thoại báo Úc Tử Ân đến phòng làm việc, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể thấy cô, để cho anh có chút cảm hoảng hốt mà không chân thật, một khắc trước anh còn đang suy nghĩ, cô đang làm gì, nhưng chỉ sau một cú điện thoại cô đã đến trước mặt anh, trước hôm nay, anh thậm chí không dám tưởng tượng sẽ có một ngày như thế này.

Mà mỗi lần gặp cô dục vọng của anh lại dâng lên khẩn cấp, tỉnh táo suy nghĩ một chút lại cảm thấy tại sao mình lại giống như một bé trai hai mươi tuổi. Một ngày không gặp như cách ba năm cơ mà? Trải qua nhiều chuyện như vậy, anh đã là một người đàn ông ba mươi tuổi, cũng không còn là một bé trai vừa tuổi yêu, lại có chút lỗ mãng.

“Tổng giám đốc!” Gõ cửa phòng rồi đi vào, Úc Tử Ân dừng lại trước bàn làm việc, lễ phép lên tiếng gọi người đàn ông đang ngồi mất hồn trên ghế.

“Ừ.” Bềnh bình, anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt không tự chủ được mà trở nên nhu hòa, hỏi thăm theo lệ thường: “Như thế nào, đã quen với công việc mới chưa?”

“Tạm được, đang làm quen với cơ chế hoạt động của công ty, cùng với các hạng mục công ty quản lý, em muốn mình nhanh chóng đi vào quỹ đạo, chỉ là có ít thứ cần thời gian để làm quen, hy vọng em sẽ không làm anh thất vọng.”

“Vậy thì tốt, em phải cố gắng học tập, anh rất vui mừng, có cái gì không hiểu có thể hỏi Văn Khâm, thời gian anh làm việc cũng bận, có lúc anh không có ở công ty, rất nhiều việc đều do anh ấy quyết định thay anh, năng lực của anh ấy dư dả để dạy em.”

“Ừ, em hiểu rồi, em sẽ nỗ lực!” Năng lực Văn Khâm vì vừa mới đến công ty nên cô không hiểu lắm, nhìn anh tin tưởng anh ta như vậy, nghĩ đến cũng không thua kém ai.

Khẽ cười một tiếng, anh hỏi sang chuyện khác, dịu dàng hỏi: “Buổi trưa chúng ta cùng nhau đi ăn đi!”

“Được!” Gật đầu một cái cô nhìn đồng hồ. “Còn năm phút nữa tan việc...”

Ngước mắt liền thấy người đàn ông đối diện cầm áo khoác lên, chậm rãi đi về phía cô, “Không cần so đo năm phút này, đi thôi, chúng ta có thể tan việc sớm!”

“Nhưng anh là Boss, em không phải là Boss, về sớm sẽ bị trừ điểm chuyên cần!” Người đàn ông này, tại sao có thể an gian!

“Không sao, anh là Boss, anh quyết định.” Nói xong, anh mang theo cô rời khỏi phòng làm việc, trước khi đi không quên gọi một cú điện thoại cho Văn Khâm, dặn dò một tiếng, sau đó liền ôm người bên cạnh vào thang máy.

Ra ngoài dùng bữa trưa, đột nhiên Úc Tử Ân nghĩ đến vấn đề, kéo bóng dáng đang chuẩn bị lái xe đi: “Ngày mai đi đến nhà của anh chào hỏi, em không thể đi tay không? Em muốn chuẩn bị một vài thứ?”

“Không cần chuẩn bị cái gì cả, người tới là tốt rồi.” Dừng bước lại, Dịch Khiêm Mạch lười biếng nhìn về phía cô, cười một tiếng hình như cũng không để việc này trong lòng, hay là quà tặng đối với anh không quan trọng?

“Nhìn anh thử đi, cái gì cũng không được qua loa! Ngày mai là em đi gặp người lớn trong nhà, không phải là anh!” Nếu thật là để mấy hình tượng, về sau cô còn có thể ở lại nhà họ Dịch sao!

“Được, vậy chúng ta đi mua đồ ngay.” Anh nghiêng người sang thay cô mở cửa xe.

Mới vừa ngồi lên xe, người ngồi ở ghế phụ lái lại không nhịn được mở miệng hỏi: “Mẹ anh thích gì? Hoặc có nói là muốn gì không, như thế em mới biết nên mua gì!”

“Hiện tại thứ mẹ anh muốn nhất chính là con dâu.” Anh nhìn cô một cái, có bộ mặt phớt tỉnh mở miệng nói ra.

“Nói cái gì đó, đứng đắn một chút đi!”

“Điều anh nói là sự thật, không có đùa giỡn với em. Anh cảm thấy dẫn được em trở về, bà ấy sẽ rất vui vẻ. Nhưng mà nếu em phải mau quà tặng, vậy chúng ta sẽ đi ngay bây giờ! Tránh quay đầu lại em oán trách anh thấy chết mà không cứu!” Khởi động động cơ xe, anh đảo quanh tay lái đem xe lái ra ga khỏi tầng ngầm.

“Bây giờ anh cũng đã thấy chết mà không cứu rồi, nếu ngày mai anh mang em trở về nhà họ Dịch, sau đó liền buông tay mặc kệ em, em phải làm thế nào đây?!”

“Sẽ không, anh sẽ không bỏ lại một mình em ở đó đâu, đừng lo lắng, cũng chỉ là đi gặp người lớn trong nhà mà thôi, không phải là đại sự, chớ làm ình khấn trương như vậy, xem cả buổi trưa chẳng ăn được là bao, khẩu vị không tốt sao?”

“Không phải, trời nóng nực không quá muốn ăn.”

“Vậy đợi lát nữa dạo phố mua đồ xong, dẫn em đi đến tiệm bánh ngọt, cố ăn chút đồ ngọt, tránh cho buổi chiều không có sức lực làm việc.”

“Được.” Gật đầu một cái, cô nhìn anh nở nụ cười ngọt ngào, không nghĩ tới cô ăn nhiều anh đều nhớ kỹ.

Đứng trước một cửa hàng chuyên bán dòng hàng cao cấp, Úc Tử Ân do dự không biết nên chọn chiếc váy nào ẹ của Dịch Khiêm Mạch, không quyết định chắc chắn được, cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, “Em cảm thấy cái nào hợp với mẹ anh?”

“Em là nhà thiết kế, em quyết định cái nào là được rồi.” Nói xong, anh lấy điện thoại di động mở đến chỗ photo album, mở ảnh mẹ anh lên cho cô nhìn: “Em nhìn dáng người bà rồi chọn.”

Nhìn người phụ nữ cao quý dịu dàng trong ảnh, trong lòng Úc Tử Ân mơ hồ đã nắm chắc, đem hai bộ quần áo trong tay đặt vào chỗ cũ, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu của mình.

122. Chương 122: Hải Lòng Về Con Dâu!

Mặc dù Dịch Khiêm Mạch liên tục bảo đảm với cô việc mẹ mình là người rất dễ sống, nhưng trên đường bay đến Bắc Kinh, Úc Tử Ân vẫn là không khống chế được sự lo lắng trong lòng, coi như đây không được tính là lần đầu tiên cô đi gặp mặt người lớn, lần đầu tiên đồng ý với ông nội Đường gả cho Đường Minh Lâm,

thì cô phải đi gặp vợ chồng ông bà Đường, mặc dù bên ngoài vẫn là vẻ mặt không bằng lòng, không muốn, quay đầu lại vẫn không dám làm trái ý kiến ông nội Đường.

Còn lần này đi gặp ba mẹ Dịch Khiêm Mạch, việc kết hôn lần trước của cô đã bay khắp mặt báo, cô cũng xem như đã kết hôn một lần, còn Dịch Khiêm Mạch vẫn còn là một công tử quý tộc tự do tự tại, mặc kệ như thế nào cô cũng không được xem như xứng đáng với anh

Mặc dù cô đã chuẩn bị tốt tư tưởng có thể bị đuổi ra khỏi cửa, nhưng vừa nghĩ tới việc mình phải đối mặt với chuyện đó, cô liền không không chế được sự khản trương và luống cuống.

Khi ra khỏi sân bay thành phố, thì đã có nhân viên bảo vệ nhà họ Dịch đến đón cô, nghe Dịch Khiêm Mạch nói, ông Dịch là một người lính trong cách mạng, con cháu đều là những người tài, con trai cũng tức là ba của Dịch Khiêm Mạch, hôm nay cũng là một nhân vật quan trọng trong bộ Tư Lệnh, thân là đời thứ ba của con cháu người làm trong quân đội, cũng không có kế thừa những gì mà ông bà để lại mà đặt chân vào giới kinh doanh, nhưng cùng anh trai tạo dựng sự nghiệp vô cùng thuận buồm xuôi gió

Ngồi ở ghế sau, Úc Tử Ân quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, do dự hỏi: “Hôm nay những người trong nhà đều tới? Anh nói cho em biết xem có những ai đi, để em còn chuẩn bị tâm lý!”

Thành viên trong dòng họ anh chắc chắn cũng không nhỏ, mà anh lại là người thuộc thế hệ cha chú nhỏ tuổi nhất nhà, không khó tưởng tượng Lam Mộ Duy lại là cháu của anh, trên dưới còn có bao nhiêu người nữa.

“Hôm nay có bao nhiêu người đến, anh cũng không rõ lắm. Tiểu Trình, hôm nay trong nhà có ai đến vậy?” Lúc nói lời này, anh ngẩng đầu nhìn về người thanh niên đang lái xe

“Tiểu Thiếu, những anh chú và cả những cháu con đều đến, biết hôm nay cậu nhỏ sẽ mang bạn gái về nhà, mọi người đều muốn gặp một lần! Nhất là nha đầu Dịch Noãn kia, khi tôi đi ra cửa cô ấy đã đứng đợi trong sân rồi.”

“Ừ, không phải anh tư nói vẫn còn phải Anh Quốc đàm phán công việc sao? Về lúc nào?” Cả nhà chạy đến để gặp vợ của anh, thật đúng là có tâm!

“Buổi sáng vừa tới, vào lúc này đoán chừng đều đã có mặt đông đủ!”

“Được, biết rồi.” Quay đầu, anh nhìn về phía cô gái nhỏ bên cạnh, cười nhạt, “Đừng lo lắng, có anh ở đây!”

“Ừ.” Gật đầu một cái, cô nghiêng đầu tựa vào vai anh, ngược mắt nhìn rừng rậm bên ngoài cửa xe, vẻ mặt an tĩnh.

Không muốn đối mặt vẫn phải đối mặt, mặc dù cô không thể ứng phó được, vẫn còn có Dịch Khiêm ở đây, có anh ở đây, cô an tâm rất nhiều.

Xe mới vừa chạy đến khu nhà cao cấp, Dịch Noãn đứng chờ trong sân nghe tiếng xe chạy đến, vội chạy ra mở cửa, chiếc cửa dây cộm nặng nề, vững chắc được mở ra, bóng người màu xanh biển chạy đến, ân cần mở cửa xe, chỉ nhìn duy nhất Úc Tử Ân, cười đến nheo mắt lại: “Chị Úc, hoan nghênh hoan nghênh!”

“Noãn, về sao sợ rằng cháu nên thay đổi.” Phía đối diện Dịch Khiêm Mạch xuống xe, nửa cười nửa nhắc nhở.

“Đổi gì ạ? Đổi giọng hay đổi gì? Mợ ạ? Nghe có vẻ già lắm, không được... không được, ảnh hưởng đến hình tượng chị Úc trong lòng cháu, không gọi!” Tiểu nha đầu vừa nghĩ tới việc phải gọi Úc Tử Ân khó nghe như vậy liền không đồng ý, nhất thời không làm.

“Không có việc gì, gọi là chị Úc cũng được, đừng nghe anh ấy!” Vai vế của Dịch Noãn quá thấp, Dịch Khiêm đến chúc cậu của cô ấy, nếu thật là phải gọi bằng vai vế, chẳng phải cô đã quá già rồi sao? Thôi, loại tiện nghi này không ai muốn chiếm.

“Hoan hô! Vẫn là chị Úc tốt nhất!” Tiểu nha đầu kích động kéo cánh tay Úc Tử Ân, quay đầu trừng mắt nhìn Dịch Khiêm, “Nhanh vào trong đi, tất cả mọi người đều đang đợi hai người bên trong!”

“Biết.” Dịch Khiêm đi lên trước, nháy mắt với cô, tiểu nha đầu hấp ta hấp tấp đi vào nhà trước.

Nghiêng người sang, Dịch Khiêm đưa tay kéo cô gái bên cạnh vào trong ngực, mang theo cô bước vào dinh thự xa hoa.

Trong phòng khách to lớn, những người lớn đang ngồi trên sofa phòng khách, mấy người thứ bậc nhỏ hơn đứng ở bên cạnh sofa an tĩnh chờ đợi bọn họ vào, tư lệnh Dịch và Dịch phu nhân liếc nhìn Úc Tử Ân một cái, rất có ăn ý quay đầu liếc nhìn lẫn nhau, Dịch phu nhân hình như gật đầu hài lòng, đợi hai người đi đến trước. Một bóng người đang ngồi trên ghế sa lon đột nhiên đứng thẳng lên, Lam phu nhân Dịch Ngưng nhìn cô gái mà em trai của mình mang về, kinh ngạc nhìn Úc Tử Ân, lại quay đầu nhìn về phía đứa con trai trầm mặc ông nói gì của mình, cuối cùng đem tầm mắt trở về vẻ mặt lạnh nhạt của Úc Tử Ân, khẽ run hỏi: “Tại sao là cô?! Tiểu Dịch, làm sao em lại đưa cô gái này đến đây!”

Giống như Dịch Khiêm đã sớm đoán được phản ứng của chị mình, Dịch Khiêm chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái, đưa tay kéo cô gái bên cạnh vào sát mình hơn, quay đầu nhìn về phía người đang ông đang ngồi giữa, lễ phép mở miệng: “Ông nội, chúng con đã về! Đây là người mà cháu đưa về, Úc Tử Ân. Ân Ân, chào ông nội đi!”

“Con chào ông ạ!” Trong hoàn cảnh này, cô thậm chí không dám nhìn loạn chung quanh, mặc dù hiểu rõ giờ phút này mẹ của Lam Mộ Duy đang đưa ánh mắt oán hận nhìn cô, cô cũng chỉ có thể một lần lại một lần nữa nói với lòng mình phải bình tĩnh!

“Hai vị này là ba mẹ của anh!”

“Con chào bác trai bác gái!” Nhìn hai người ngồi bên cạnh ông nội, Úc Tử Ân hơi kinh ngạc, hình như bọn họ trẻ hơn tưởng tượng của cô rất nhiều, nhất là mẹ của Dịch Khiêm, cách ăn mặc mang khí chất của một phu nhân Trung Quốc thành thực mà cao quý, khác xa với một người phụ nữ rất khó đến gần trong tưởng tượng của cô.

“Được Được!” Mẹ Dịch nhìn về phía cô gái vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng trước mặt, vui mừng đến cơ hồ không ngậm miệng lại được, bàn về tướng mạo hay bàn về phong cách ăn mặc đều bàn về quần áo thưởng thức cũng sẽ không thua kém anh em bọn họ, những thứ này chỉ có ở các thiên kim tiểu thư mà thôi, cũng là người con dâu lý tưởng trong mắt bà, ánh mắt con trai bảo bối quả là rất được!

Quay đầu, mẹ Dịch nhìn Dịch Ngưng đang có chút luống cuống, đã hiểu mấy phần, dịu dàng hỏi: “Dịch Ngưng à, con cảm thấy đứa con dâu mà Tiểu Ngũ chọn như thế nào hả?”

Mẹ Dịch có thể lách qua chuyện khác, mở miệng giải vây như thế, Dịch Khiêm Mịch liền hiểu bà đã tiếp nhận đứa con dâu vừa gặp mặt lần đầu tiên này, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“...” Dịch Ngưng nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Úc Tử Ân, mặc dù không thích cô gái này, nhưng giờ phút này cô là người cô gái mà em trai cô đưa về, mặc dù bất bẽ, cũng không tới phiên cô phát biểu ý kiến. Trong lòng thầm nghĩ như thế, ngược lại đem câu hỏi được tính như không phản đối.

Nhưng thân là người lớn hơn, cô cũng hy vọng em trai của mình không bị thua thiệt: “Tiểu Dịch, cô ấy là phụ nữ đã có gia đình, các người... Các người không thích hợp! Mặc dù chúng ta không so đo thân phận và xuất thân của cô ấy, nhưng cô ấy là cưới lần hai, đối với em thật sự không bằng. Đối với những cô gái như thế này, có phải là em cố tình coi trọng cô ấy không?!”

“...” Trước mặt nhiều người như vậy nói ra việc cô cưới lần hai, Úc Tử Ân ngẩn người, lúng túng nhìn về phía phu nhân Dịch và tư lệnh Dịch vẫn bình tĩnh, lại nhìn sắc mặt có hơi trầm xuống của Dịch Khiêm... lơ mờ cảm thấy có chút khó chịu.

Khẽ thở dài một cái, Dịch Khiêm Mịch vỗ nhẹ vào bả vai người trong ngực, quay đầu nhìn về phía chị mình, sắc mặt có chút nặng nề: “Chị, mặc kệ trước kia Ân Ân mang thân phận gì, cũng không cần để ý đến những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, một khi em đã ghi nhận một người, sẽ không thay đổi. Ở chỗ này của em không có công bằng hoặc là không công bằng, chỉ có lựa chọn đúng hay sai, nếu như chị nói đến thân phận của Ân Ân, nếu thật sự cần đi ngược dòng hồi ức, năm đó ông nội của Ân Ân cũng xuất thân trong một gia đình danh môn, hôm nay chú Úc cũng quản lý việc kinh doanh của công ty gia đình, em nhìn trúng cô ấy, không phải do bối cảnh gia đình của cô ấy, nhà họ Dịch chúng ta không cần coi việc kết hôn như buôn bán. Về phần việc chị nói cưới hai lần, thì lần kết hôn trước là cô ấy rơi vào hoàn cảnh bất đắc dĩ, xem việc kết hôn như buôn bán, chỉ có danh nghĩa không có thực, hôm nay bọn họ đã ly hôn, cũng đã thôi hợp tác, mấy chuyện quá khứ đã đi qua, em không để ý, chúng em chỉ muốn nhìn đến tương lai.”

“Tiểu Ngũ nói thật hay!” Trong đám người, Dịch Noãn hít thở không thông không khí ngột ngạt, đột nhiên ồn ào lên, lập tức gặp phải ánh mắt lạnh lẽo của những người lớn trong nhà.

“Hôm nay con mang vợ tương lai về ra mắt, ý kiến của ba mẹ và ông nội mới quan trọng nhất, con hy vọng mọi người sẽ tôn trọng sự lựa chọn của con.” Nói xong, anh quay đầu nhìn về phía người mẹ luôn yêu thương mình: “Mẹ, em cảm thấy thế nào?”

“Mẹ, không có ý kiến, thật ra cũng rất thích! Nhiều năm như vậy, thật vất vả Dịch Khiêm Mạch mới mang được con dâu về ẹ, mẹ vui mừng còn không kịp nữa là!” Sợ mình nói chuyện không có uy lực, mẹ Dịch thọt cánh tay chồng mình, cười hỏi: “Ông xã, anh thấy đúng không?”

“Ừ, Tiểu Mạch của mình thích là tốt rồi, nhà họ Dịch chúng ta không cần xem kết hôn như buôn bán, bọn nhỏ hạnh phúc mới là việc lớn.”

Tư lệnh Dịch vui vẻ đáp lời, quay đầu nhìn gương mặt lúng túng của Dịch Ngưng. “Dịch Ngưng, làm cha mẹ can thiệp quá nhiều vào hạnh phúc của con cái, ngược lại sẽ tạo nên bi kịch, ba luôn sống như vậy với hai đứa con trai, làm cha mẹ tự nhiên hy vọng con cái mình được vui vẻ. Nếu đây là lựa chọn của con, thân là người lớn thì nên tôn trọng bọn trẻ!”

“...” Dịch Ngưng quay đầu, nhàn nhạt nhìn Úc Tử Ân một cái, khe thở dài một tiếng, nhưng vẫn không nói gì, lại ngồi xuống.

Nếu cha mẹ đều không phản đối, người làm chị như cô lại phản đối ngược lại có vẻ vượt quá giới hạn, nếu cô nói thêm gì nữa, theo tính tình của Tiểu Ngũ sợ rằng sẽ trở mặt với cô ngay lập tức, vì một người phụ nữ mà chị em trở mặt thành thù, ngược lại không đáng tí nào.

Cuối cùng, Dịch Khiêm Mạch nhìn về phía ông nội đang ngồi trang nghiêm ở vị trí cao nhất, cười như không cười nhìn ông: “Ông nội, ý của ông như thế nào?”

Ông cụ nở nụ cười yêu thương, chống gậy đứng dậy khỏi ghế salon, một người ngồi bên cạnh vội vàng đi theo đỡ ông đứng dậy, “Ông nội già rồi, không quản được chuyện của các cháu nữa rồi. Tiểu Dịch à, cháu phải tự quyết định nhé, về phần hôn lễ...”

Ông cụ quay đầu nhìn về phía người con trai đang đứng bên trái: “Tiểu Cửu, chuyện này vợ chồng các con hãy chọn ngày đi, chớ làm quá khó coi, hơn nữa không thể thua hôn lễ của lão già họ Mộ, trước đó vài ngày ông Mộ còn nhạo báng ta đến khi nào hai anh em bọn họ mới cưới vợ, hiện tại cháu ta cũng có thể mở mày mở mặt một lần! Hai người các con đừng làm cho người ta mất mặt đó!”

“Phải...” Tư lệnh Dịch nhìn ông cụ càng già tánh tình càng trở nên trẻ con, nhàn nhạt đáp một tiếng, quay đầu nhìn về phía người con trai bảo bối đang cười tươi, bất đắc dĩ lắc đầu.

123. Chương 123: Boss Lớn Phía Sau Màn!

Chân trước của ông cụ mới vừa bước đi, mấy người con cháu đứng xem náo nhiệt đột nhiên ồn ào lên, những người cháu vô cùng ăn ý kêu lên: “Chúc mừng chú nhỏ, chúc mừng chú nhỏ!”

Vừa dứt lời, những người cháu họ ngoại cũng hô lên: “Chúc mừng cậu nhỏ, chúc mừng cậu nhỏ!”

Một hai làm ầm ĩ khiến Úc Tử Ân đỏ mặt lúng túng nhìn Dịch Khiêm Mạch một cái, rồi trốn vào trong ngực anh, lơ đãng liếc thấy bóng người đứng an tĩnh ở cửa, cô hơi sững sờ, tiếp theo là nở nụ cười nhạt với anh, giống như thoải mái, giống như không để ý gì.

Phía sau đám người ồn ào, một bóng người lười biếng đứng ở cửa cầu thang, nhàn nhạt lên tiếng: “Tiểu Ngũ.”

Nghe được giọng nói kia, Dịch Khiêm Mạch ôm người trong ngực xoay lại, ngược mắt nhìn về phía người đi tới, lễ phép mở miệng: “Anh, đây là bạn gái em, bây giờ là vị hôn thê, Úc Tử Ân. Ân Ân, đây là anh tư của anh.”

“Chào anh tư ạ!” Nhìn người đàn ông dịu dàng có phần hơi lạnh nhạt trước mắt, vẻ ngoài anh tuấn, ôn hòa và khiêm tốn tám phần giống như Dịch Khiêm Mạch, trên trán còn cho thấy sự nho nhã hơn cả Dịch Khiêm Mạch, hình như như nhiều thêm một phần trưởng thành và tự tin, bộ quần áo T-shirt thoải mái ôm lấy dáng người, không chút che giấu vẻ công tử quý tộc đầy uy nghiêm.

“Ánh mắt của nhà thiết kế nào cũng độc đáo và bắt bẻ như vậy sao?” Thấy người phụ nữ mà em trai đang ôm trong ngực cứ mình, Dịch Cẩm Uyên cười nhạo báng, gương mặt tuấn tú thể mà lại hiện lên chút cợt nhả, thì ngược lại khắp nơi lại có vài ánh mắt khó hiểu

“Nếu như ánh mắt của nhà thiết kế không đủ bắt bẻ, có lẽ tác phẩm sẽ không được hoàn mỹ. Anh tư, em đã gặp qua anh.” Nhiều người nhìn như thế, cô cơ hồ đã có thể khẳng định, cô từng gặp qua người đàn ông này.

“Các người đã từng gặp nhau?” Dịch Khiêm Mạch khẽ sững sốt một chút, cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, “Lúc nào thế, sao anh lại không biết?”

“Hơn một năm trước, trong tuần lễ thời trang mùa đông, anh cũng không ngờ lại khéo như vậy, đường đường là nhà thiết kế nổi tiếng của Á châu thế nhưng lại thành em dâu anh.”

Một năm kia, tuần lễ thời trang mùa đông, vừa lúc anh bay qua Pháp tìm người, lại không ngờ rằng sẽ gặp cô gái này, giống như người phụ nữ mắt đen da vàng, vừa gặp cô để anh nhớ lại cái nha đầu đang chạy trốn kia. Trong mùa đông giá rét, anh tặng cô một cái áo khoác chống lạnh, chỉ là thoáng nhìn qua không ngờ rằng duyên phận cho hai người gặp lại.

“Cám ơn ngày đó anh tư đã giúp một tay!” Nhớ tới mùa đông năm ấy đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mặc dù chỉ là một cái áo khoác, nhưng cũng để cho cô cảm nhận được tình người ở nơi đất khách quê người.

“Không cần cảm ơn anh, giữa người Trung Quốc với nhau, bất cứ người nào cũng có trách nhiệm như thế, trong tình huống như thế phải giúp một tay.” Nói xong, anh quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm Mạch, “Tiểu Ngũ, đến phòng sách của anh, để cô ấy nói chuyện với mẹ một chút đi, anh có lời muốn nói với em.”

Vốn định hôm nay mở miệng bảo anh trai bàn lại, liếc thấy vẻ mặt nặng nề của anh ấy, anh cũng không còn suy nghĩ nhiều, gật đầu một cái, ôm người trong ngực đi tới bên cạnh Dịch phu nhân, trình trọng giao người cho bà: “Mẹ, con có chút việc cần bàn với anh trai, các người hãy trò chuyện trước đi, nhưng chớ hù dọa vợ con nhé.”

“Cái đứa bé này, mẹ cũng không phải là sai lang hổ báo (*ví với bọn người gian ác), sẽ không khi dễ người được con xem là tâm can bảo bối!” Khó có được cơ hội mẹ chồng nàng dâu tâm sự, mẹ Dịch cầu còn không được nữa là, khoát tay áo trực tiếp để cho anh đi.

Liếc nhìn bóng dáng đang đi lên lầu, Úc Tử Ân nâng lên nụ cười yếu ớt nhìn người mẹ chồng trước mắt, từ nhỏ cô đã không có mẹ, có người mẹ chồng như thế này thật là tốt, cái loại thân thiết nói không ra đó làm cho cô không nhận được mà muốn cùng bà nói chuyện vài câu

Trong thư phòng yên tĩnh tràn ngập mùi thơm, ngồi ở trên ghế làm việc, Dịch Cẩm Uyên ngược mắt nhìn về phía bóng dáng đang ngồi xuống phía đối diện mình, lấy một tài liệu từ trong ngăn bàn ra, đưa tới, “Em tự mình xem kỹ một chút đi!”

“Cái gì?” Dịch Khiêm Mạch khẽ vận lông mày, mở tài liệu ra nhìn một chút, chợt ngẩng đầu, “Anh, anh điều tra cô ấy?!”

“Khẩn trương cái gì, nhìn bộ dáng em bao che cho người ta kia!” Khẽ cười một tiếng, Dịch Cẩm Uyên miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt thâm thúy rơi vào gương mặt của Dịch Khiêm Mạch, “Tiểu Ngũ, chắc hẳn em cũng nên rõ thân phận của cô ấy, có một số việc nên cần thời gian mới hoàn thành, nếu không về sau sẽ xảy ra chuyện, lúc đó em có hối hận cũng không kịp.”

“Em hiểu.” Hiểu ý trong lời nói của anh, Dịch Khiêm Mạch khép tài liệu trong tay lại, khẽ cúi đầu, hình như là đang suy nghĩ gì, một lúc lâu mới mở miệng: “Anh đã từng nói với bọn họ rồi, kết hôn có nghĩa là buông tha tất cả, hay làm cho cô rời đi. Anh không thể nào để cho vợ của mình thi hành nhiệm vụ nguy hiểm như thế được.”

“Em đã hiểu rõ, vậy thì rất dễ xử lý, phương diện kia, có thể không dính thì không cần dính, suy nghĩ một chút về người sắp đến đã có gia đình rồi, muốn bận tâm gì đó cũng rất nhiều, quốc gia không thiếu các người tài, em cũng nên phân biệt được nặng nhẹ.”

“Em hiểu, chuyện này em sẽ xử lý!” Dịch Khiêm Mạch gật đầu một cái, từ trên ghế đứng dậy, không nói thêm gì nữa, xoay người ra khỏi thư phòng,

Bữa trưa nhiều người, có một người vui vẻ như mẹ Dịch đây, không khí ăn uống không tệ nhạt, cho dù là Đại Gia Tộc, ăn uống vui vẻ là tốt, cũng không có giáo điều cổ kị khi ăn uống.

Lúc từ nhà họ Dịch đi về, mẹ Dịch không muốn thả người, Dịch Khiêm Mạch dỗ thật lâu mới cho thoát thân, sau khi đưa Úc Tử Ân trở về phòng, anh nghiêng đầu nhìn bóng người chân trần đi tới phòng khách, khẽ mỉm cười đối gót giày xong đi tới.

“Dịch thiếu, mẹ anh rất đáng yêu nhé, làm hại em vừa đến đã cảm thấy thật thoải mái khi ở bên, lo lắng sợ hãi thật lâu, anh cũng không nói sớm với em, xấu lắm!” Ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, cô ức giận nhìn chằm chằm người đàn ông đứng trước mặt, vẻ mặt ảo não xem ra rất đáng yêu.

“Chuyện này không thể trách anh được, coi như anh có nói mẹ anh rất dễ gần, nhất định em cũng sẽ cho rằng là anh đang an ủi em, dọc theo đường đi anh đã nói với em rất nhiều lần là không cần lo lắng mà, không phải em vẫn rất lo lắng hay sao? Thấy nói thế nào em cũng không để câu nói của anh trong lòng.” Ngồi xuống bên cạnh, anh tự tay bế cô để lên đùi mình, dịu dàng ôm cô gái không an phận vào ngực, trong hơi thở ấy là hương thơm nhàn nhạt có thể cảm nhận ra.

“Chuyện này không trách anh thì trách ai!” cô nghiêng người sang, tựa vào ngực anh, loáng thoáng có thể cảm giác được cơ thể căng thẳng của anh, cô cũng không phải là kẻ ngu, chắc chắn sẽ hiểu rằng giờ phút này anh đang nhịn cái gì, cười híp mắt giờ tay lên sờ mặt của anh. “Buổi sáng ở phòng khách, đáng vẻ anh nói chuyện thật đẹp trai đem chị ấy chinh đến không thể lên tiếng nữa! Đẹp trai hơn chính là mẹ anh, em thật không ngờ bà ấy lại chọn cách ra mặt duy trì cho em như thế!”

Suy nghĩ một chút, cô bỗng nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt thành thật nhìn anh. “Có phải mẹ anh đã sớm biết chuyện hai ta sẽ cưới nhau hay không? Anh nói ẹ anh biết?”

“Ừ, sáng sớm anh đã nói với mẹ, trước khi anh dẫn em về. Anh nói ẹ biết, thì mẹ chỉ nói rằng mẹ tôn trọng sự lựa chọn của anh, mẹ anh là một người hiểu chuyện, sẽ không có thành kiến bẽ phái gì cả, tất nhiên ba anh sẽ nghe theo mẹ anh, cho nên chỉ cần mẹ anh không có ý kiến, khẳng định ông cũng không dám có ý kiến.”

“Thật tốt! Tính tình của mẹ anh cũng như đứa bé, thật đáng yêu.”

“Tính tình của mẹ anh là do ba anh cưng chiều mà tạo ra, người trong nhà cũng hết cách với bà.” Vòng qua eo cô, anh đưa mắt nhìn cô gái nhỏ trong ngực, dịu dàng cười một tiếng, “Ân Ân, có chuyện muốn nói với em.”

“Hả? Anh muốn nói gì?” Cô chớp mắt, ngược nhìn anh, thoáng nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc chưa từng có của anh, cả người cũng bị cuốn theo sự nghiêm túc ấy.

“Chúng ta đến phòng ngủ đi.” Nói xong, anh ôm cô đứng lên, ôm cô gái trong ngực như ôm con gấu koala đi về phòng ngủ của mình.

“Có chuyện gì mà không thể nói trong phòng khách?!” Cái mông vừa mới dính vào giường lớn mềm mại, cô không khống chế được mà lật người dậy, bộ dáng cảnh giác nhìn vào đôi mắt có chút bất đắc dĩ của người kia.

“Anh sợ đợi lát nữa anh nói cho em biết chuyện này, em sẽ mưu sát anh ở phòng khách.” Nửa cười, anh nghiêng người sang nằm trên giường, bàn tay chụp tới, kéo cô vào trong ngực, vòng tay ôm thật chặt.

“Thế nào?” Hình như là cảm nhận được sức lực thật lớn của anh, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, dịu dàng hỏi. “Ân Ân...” Cúi đầu, anh dịu dàng chạm vào mặt cô, hình như có chút bất đắc dĩ: “Hay anh nên gọi em là ‘Hỏa Vũ’*.”

*Hỏa Vũ có nghĩa là: thuốc súng, thuốc nổ, thuốc pháo.

“...” Mới nghe đến hai chữ kia, Úc Tử Ân chợt ngồi dậy, mặt cảnh giác nhìn anh “Anh... anh nói cái gì?!”

Nhìn bộ dáng căng thẳng thần kinh của cô, Dịch Khiêm Mạch bất đắc dĩ ngồi dậy, giơ tay lên khẽ vuốt phủ mặt của cô, “Chớ khấn thề, có một số việc anh nghĩ chúng ta cần phải nói rõ ràng, anh nghĩ cũng không nên gạt em, dù sao tương lai em cũng là vợ của anh, mẹ của các con anh, có chút chuyện tình nên kết thúc, anh không thể để em đi làm nữa.”

“Anh... có ý gì? Em không hiểu anh muốn nói cái gì!”

Hỏa Vũ là biệt hiệu này để thi hành nhiệm vụ, cô có một tổ chuyên chấp hành những nhiệm vụ bí mật cùng thu gom tình báo, thuộc cục An ninh vùng biên giới, mỗi người trong tổ đều có biệt hiệu riêng, mà biệt hiệu này cực kỳ bí mật. Trừ phi cũng là người của cục tình báo, nếu không thì không thể nào biết được.

Làm sao anh lại biết? Rốt cuộc anh là ai?!

“Anh là M, cấp trên trực tiếp của em, Tiểu Mễ và Tiểu Toa cũng là do anh phái đến bên cạnh em để bảo vệ em, họ biết thân phận của anh, chỉ em là không biết. Anh để cho các cô ấy ở bên cạnh em, cũng là vì tốt cho em, chuyện này không thể giận anh.”

“Anh... Anh chính là boss?” Mới nghe đến cái biệt hiệu M, Úc Tử Ân nhất thời thở ra một dòng khí lạnh!

Dù là thế nào cũng không nghĩ là anh, cô luôn luôn kính trọng người cấp trên phía sau mình, lại không ngờ là anh!

Chợt nhớ tới khi trong tiểu đội, mọi người đều là thi hành những nhiệm vụ nguy hiểm, mà anh chỉ phái cô đi gom tin tức của tình báo, chưa bao giờ để có dính dáng đến những món đồ trong bóng tối kia, hôm nay nghĩ đến, là anh đang bảo vệ cô!

Cọ người đứng dậy, cô lật người đứng lên trên thảm lông mềm mại, cách một khoảng cách, nhìn anh. Trên mặt, ngoài kính ngạc còn có chẳng thể tin, hơn nữa là khó có thể tiếp nhận.

“Tại sao... Tại sao có anh!” Cô lắc đầu một cái, một lát cũng không tiếp thu nổi tin tức này.

“Ân Ân, khi mới bắt đầu, anh cũng không ngờ chúng ta sẽ đi đến đây, càng không có nghĩ tới em chính là người anh tìm nhiều năm như vậy, anh vẫn cho là người kia là Lâm Tiểu Uyển, sau mới biết không phải, là em!”

Khẽ thở dài một cái, anh đau lòng nhìn cô, lúc này mới đem đầu đuôi ngọn nguồn câu chuyện kể lại cho cô.

124. Chương 124: Anh Là Lính

Từng nghe anh nói đến chuyện xảy ra năm năm trước, lúc này cô mới ý thức được có một số việc thật không đơn giản như cô nghĩ. Những chuyện xảy ra không quá khứ, anh luôn duy trì giúp cô, thậm chí từng để cho cô tự mình thi hành nhiệm vụ, phần lớn cũng chỉ làm chủ thu gom tin tức, mặc dù thỉnh thoảng cũng có vài nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng bên cạnh cô chắc chắn sẽ có người cứu cô lúc nguy cấp.

Làm thế nào cũng không ngờ đến, anh chính là cấp trên trực tiếp của cô!

“Thật ra thì anh vẫn luôn phản đối việc phụ nữ làm nghề này, từng giây từng phút đều có nguy hiểm tánh mạng, nhất là khi chúng ta phải giao dịch với ma túy, dưới sự thúc giục của lợi ích kết xù, có vài người vì tiền mà không cần đến tính mạng mình. Từ khi em ly hôn, trong đầu anh liền có suy nghĩ muốn đi cùng em, cho nên một mực suy tính để cho em rời khỏi chỗ đó, mặc dù cũng là đóng góp cho đất nước, nhưng

mà anh lại không muốn cầm tính mạng của em đi đánh đổi. Anh là người lính, nhưng em thì không phải, có anh, anh sẽ gánh trách nhiệm đó.”

“Anh là người lính?” Đối với anh, cô vẫn cho rằng anh chỉ là một người kinh doanh nho nhỏ, lịch sự; lại không nghĩ rằng sau lưng anh lại có thân phận thần bí như thế, thậm chí vượt quá tưởng tượng của cô!

“Ừm!” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm Mạch từ trên giường đứng dậy, dắt tay của cô dẫn cô đến thư phòng của anh, “Lúc anh đi bộ đội, là một người lính trong chi đội lính đặc chủng, phụ trách duy trì an ninh của vùng biên giới, sau lại xảy ra một chuyện, anh chuyển từ quân đội đến thành phố C để phát triển, từ đó bước vào giới kinh doanh, nhưng mà trách nhiệm anh gách vác trên người không thể buông xuống, vẫn đảm nhiệm việc tình báo và truy tìm những tội phạm truy nã. Anh gây dựng tập đoàn QM một phần tiền bạc chính là đưa vào hạng mục này.”

“Nhưng tại sao anh lại không nói cho em biết! Nếu như nói cho em biết, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh cũng không cần cử người bảo vệ em.”

“Đứa ngốc, dựa vào cái suy nghĩ này của em, rõ ràng chính là không thích hợp, may mà anh không cho em đi thi hành những nhiệm vụ nguy hiểm, nếu không chỉ sợ ngay cả anh cũng không thể thu thập được. Là người lính trừ phục tùng mệnh lệnh ra, một việc khác chính là giữ bí mật, có một số việc cho dù là em cũng không thể tiết lộ được, nếu không anh sẽ phải lên tòa án quân sự.”

“Cũng đúng.” Biết một chuyện, mặc dù trong lòng cô đã hiểu, nhưng vẫn có chút cảm giác không thể tưởng tượng nổi, “Vậy bây giờ anh định làm như thế nào?”

“Ý định của anh là trước hết em phải rời khỏi chỗ đó, mà anh cũng sẽ từ từ rút ra, đem mọi chuyện giao lại cho những người khác quản lý, tập đoàn QM vẫn sẽ tiếp tục làm kinh tế để ủng hộ bọn họ, chỉ là anh sẽ không hỏi tới những chuyện kia mà thôi. Đừng lo lắng, chuyện này anh sẽ xử lý thật tốt.”

“Này nếu rời khỏi bọn họ, anh có gặp nguy hiểm hay không, tỷ như bị người ta đuổi giết đến cửa hay cái gì.”

“Đứa ngốc, là em nhìn thấy khi xem nhiều phim quá phải không? Anh làm tất cả là bởi vì điểm xuất phát của anh là một người lính, chức trách của người lính chính là bảo vệ quốc gia, là nghĩa vụ cũng là trách nhiệm, tất cả những điều bọn họ làm đều là vì bảo vệ an ninh quốc gia, cho nên sẽ không xảy ra chuyện ám sát lẫn nhau như em nghĩ đâu, coi như anh có rời đi, vẫn biết và làm những chuyện mà người lính nên làm. Chuyện như vậy, có xảy ra cũng có lợi cho hai bên, mục tiêu của chúng ta chỉ có một, đó chính là an ninh quốc gia, không tồn tại ích lợi khác, không giống làm ăn.”

“Vậy thì tốt.” Dừng một chút, anh ngược mắt nhìn cô, lấy từ trong ngăn kéo ra một tấm hình, lôi cô đến ngồi trên ghế quý phi

“Đây là hình lúc anh làm bộ đội đặc chủng, như thế nào, có phải bị phá vỡ hình tượng hay không?”

“Ừ, quả thật có một chút, không giống với anh ở hiện tại.” Nhìn người đàn ông trong hình mặc bộ một quân trang, anh đã từng sáng sủa như ánh mặt trời Đại Nam, nụ cười ấm áp dường như lây sang cả người khác, hôm nay anh là một thương nhân dịu dàng và nho nhỏ, khi giơ tay nhắc chân đều tản ra mùi vị của một người đàn ông thành thực

“Trước kia suy nghĩ tương đối đơn thuần, cho là mặc trên người trang phục người lính, vác lên súng vai là có thể bảo vệ quốc gia, sau này mới biết có một số việc không phải đơn giản như tưởng tượng vậy, tin tức ngày hôm qua, lĩnh vực khoa học kỹ thuật phòng vệ mới là quan trọng nhất.”

“Cho nên tập đoàn QM chính là chuyên nghiên cứu về lĩnh vực này?” Mấy ngày nay cô ở công ty thấy mặc dù những thông tin phát triển của công ty rất mỏng, nhưng trên thực tế những hoạt động mà công ty đưa cho cô thì cô hiểu không nhiều, có chút thuật ngữ chuyên nghiệp hóa về triển khai hoạt động, khiến cô cảm thấy như rơi vào sương mù.

“Ừ, có thể nói là như vậy, QM liên quan nhiều về phương diện này, cho nên vẫn luôn do anh trấn giữ, Thụy Nhĩ và các bất động sản khác của công ty trước khi Lam Mộ Duy trở về là do người khác quản lý, mỗi năm anh chỉ xuất hiện một lần vào hội nghị thường niên. Hội nghị ba tháng một lần do CEO chủ trì, những việc lớn nhỏ khác anh đều trao quyền cho cấp dưới quản lý.”

“Hoá ra là như vậy Nhưng QM làm nghiên cứu khoa học đó, thì việc em bên cạnh anh, chẳng lẽ anh muốn em học về những thứ nghiên cứu khoa học kia? Ngay cả ánh sáng là cái gì em còn không biết” Vừa nghĩ tới việc muốn cô làm quen với những thông số tính vi kia, cô có chút nhức đầu, ban đầu đầu cô nóng lòng lựa chọn bên cạnh anh, thật có chút tự chuốc lấy đau khổ.

“Anh cũng không muốn để em học những thứ cao thâm huyền ảo kia, em ở bên cạnh anh chỉ cần giúp anh đối phó với khác hàng là được, học đàm phán thành thạo và kỹ năng nói chuyện là đủ rồi. Thân là người quyết định, không nhất định sẽ phải hiểu biết rõ tất cả thao tác, nhưng em phải hiểu rõ mọi công việc đó như thế nào, em phải có năng lực quyết đoán để tự khống chế và giải quyết công việc.” Quay đầu đi, anh nhìn bộ dáng không hiểu gì của cô, khẽ thở dài một cái, “Chuyện này không vội, về sau sẽ chậm chậm dạy em, chúng ta có nhiều thời gian.”

Suy nghĩ một chút, anh làm như nghĩ đến vấn đề quan trọng, vẻ mặt thành thật nhìn cô: “Chờ ba mẹ anh tìm ngày tốt để định ngày kết hôn, chúng ta liền kết hôn đi! Về phần lễ phục trong hôn lễ, em muốn tự mình thiết kế hay mời người thiết kế từ nước ngoài về thiết kế?”

“Em đã là nhà thiết kế rồi, áo cưới trong tiệc kết hôn đương nhiên em muốn tự mình thiết kế, người ta cũng sẽ giúp anh chuẩn bị xong!” vừa nghĩ tới bọn họ sắp trở thành vợ chồng, trong lòng của cô khó nén được niềm vui và mong đợi chưa từng có.

“Vậy thì tốt, bây giờ em bắt đầu chuẩn bị là vừa, cần hỗ trợ, cứ nói với anh, không cần khách khí, biết không?” Anh giơ tay, dịu dàng mơn trớn trên gương mặt cô, giống như là đối đãi với vật bảo hiểm thấy.

“Dĩ nhiên, đến lúc đó còn phải nhờ anh làm người mẫu thử quần áo!” Hơi nghiêng người, cô cúi đầu chống lên ngực anh, mặt mày hiện lên tâm tư của một cô gái nhỏ, hạnh phúc kiều mỵ mà mê người.

“Ừ, đi nghỉ trưa đi, buổi tối dẫn em đi ăn những món em thích.” Nói xong, anh ôm cô đứng dậy, mang cô ra khỏi thư phòng.

Mang cô vào phòng ngủ của mình, khi ngồi lên giường mềm mại, Úc Tử Ân mới ý thức được đây không phải là căn phòng trước kia mình dùng, không khỏi sửng sốt.

“Đừng khẩn trương, em không muốn làm cái gì, sẽ không làm cái đó, cũng muốn danh chính ngôn thuận. Ngủ đi, anh cũng cần nghỉ ngơi một lát.” Nói xong, anh ôm cô tựa vào gối, giọng nói dịu dàng từ đỉnh đầu truyền đến: “Chỉ là muốn ôm em mà thôi...”

Ân tình tựa vào trong ngực anh, trong không gian đều là hơi thở thơm mát của anh, bên tai loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng tim của anh, cô đột nhiên cảm thấy hết sức an tâm.

Có lẽ cho tới nay, điều cô muốn chỉ là vòng tay ấm áp này mà thôi.

Ăn cơm tối xong đưa Úc Tử Ân trở về biệt thự, Dịch Khiêm Mạch cũng không có ở lại thêm, mặc dù rất muốn ở chỗ này cả buổi tối. Nhưng anh biết, mấy người lớn trong nhà, khẳng định vẫn còn đang ở nhà đợi anh về để hội thẩm, cho nên tối hôm nay anh không thể không trở về.

Quả nhiên, anh mới vừa bước vào phòng khách một cái liền thấy trong phòng khách đông đảo người ngồi đợi, buổi sáng có Ân Ân ở đây, có mấy lời bọn họ sẽ không nói trước mặt cô, hôm nay cô không có ở đây, sợ rằng tất cả đều muốn nói với anh!

Khẽ cười một tiếng, anh đổi giày đi vào phòng khách, như không có chuyện gì xảy ra ngồi xuống bên cạnh mẹ Dịch, nghiêng đầu liếc nhìn mấy người anh chị, cuối cùng mới đem tầm mắt nhìn đến ông nội và mẹ không chút để ý hỏi: “Mọi người đặc biệt hài lòng với đứa con dâu con rể mà con trai mẹ mang về không? Không cần nói những lời gạt người, nơi đây không có người ngoài.”

“Cái gì lời nói qua loa, mẹ không có nói là đứa con dâu hôm nay con mang về mẹ không hài lòng mà, bây giờ mẹ hận không được để con kết hôn sớm một chút, sớm một chút để ẹ có cháu trai ẵm bồng, nhiều năm như vậy con thật vất vả mới chịu mang vợ về, hơn nữa còn là một cô gái xinh xắn biết nghe lời như thế, mẹ còn có cái gì không hài lòng, huống chi người là con chọn, về sau cũng sẽ sống qua ngày với con, chính con cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi, mẹ sẽ không bắt bẻ con đâu. Coi như cô đã cưới hai lần rồi, mẹ cũng có cái khả năng ngăn chặn những lời đồn đãi nhảm, con cũng chớ xem thường mẹ!”

“Mẹ, con nào dám xem thường mẹ, lúc mang Ân Ân trở về, trong lòng con cũng không để ý nhiều, chỉ sợ mẹ không thích!”

“Chuyện như vậy không phải là mẹ có thích hay không, con thích thì mẹ cũng sẽ thích, mẹ rất tin tưởng vào ánh mắt của con, đúng không ông xã?!” Quay đầu, mẹ Dịch liếc nhìn chồng mình, sau khi lấy được cái gật đầu của ông, vỗ nhẹ vào mặt của con trai bảo bối: “Tiểu Dịch, mẹ và cha con đã thương lượng cả một buổi trưa rồi, ngày kết hôn của các con nên vào tháng sau, ngày Quốc Khánh tất cả mọi người nghỉ, nhiều người sẽ náo nhiệt hơn một chút. Không phải ông nội đã nói là phải hơn nhà họ Mộ rồi sao, cho nên phải tìm chút thời gian chuẩn bị một chút, không thể quá gấp rút.”

“Được, con nghe mẹ.” Gật đầu một cái, Dịch Khiêm Mạch an tĩnh đồng ý.

Suy nghĩ một chút, mẹ Dịch tiếp tục nói: “Vậy con rút ra chút thời gian mời ba của Ân Ân ra ngoài ăn cơm, hoặc là chúng ta bay đến thành phố C, để gặp ông ấy, thương lượng một chút về hôn sự, còn có bà ngoại của Ân Ân, cũng phải đi chào hỏi một tiếng, không thể là mất mặt nhà họ Dịch.”

“Được, khi về con sẽ nói với chú ấy một tiếng, đến lúc đó sẽ hẹn thời gian.”

“Ừ, Ân Ân là nhà thiết kế, quần áo mặc trong lễ cưới nên do chính mình thiết kế thì tốt hơn, mẹ sẽ không nhúng tay vào, chuyện hôn lễ còn thừa lại, mẹ sẽ tìm mọi người giúp, hai người các con chỉ cần an tâm đợi đến ngày kết hôn là tốt rồi!”

“Được, cảm ơn mẹ!”

“Hai mẹ con có gì phải cảm ơn, mẹ vẫn chờ hai đứa con sinh cháu đích tôn ẹ!”

Dịch Khiêm Mạch khẽ cười, không nhận được nhạo báng: “Nếu là cháu gái thì thế nào?”

125. Chương 125: Cẩn Thận

“Cháu gái thì mẹ vẫn thích, mẹ không có con gái, nên cũng sẽ thương cháu gái! Con có biết không, mấy ngày trước ba con đi câu cá với Bác Mộ, hai bảo bối của ông cũng ở đấy, ba con ôm con của người ta mà không chịu buông ra! Hai đứa trẻ của nhà họ Mộ quả nhiên rất đáng yêu, khó trách người bác Mộ lại cưng chiều như vậy, mẹ nhìn cũng thích!”

Ngồi một bên cũng bị đâm, mặt mũi tư lệnh Dịch có chút không nhận được, lúng túng trốn mắt nhìn vợ mình một cái: “Phu nhân, lúc đi ai hạn đến độ không thể ngoắt cháu người ta mang về nhà?!”

Rõ ràng trong nhà có hai đứa con trai, đến bây giờ lại chẳng có một đứa cháu để ôm, bọn họ làm cha làm mẹ đúng thật là có chút khổ tâm!

“Haizzz, rõ ràng chính ông ôm mãi không chịu buông tha, thế mà còn dám đổ thừa.”

“.” Nhìn quanh năm suốt tháng ba mẹ vì việc lớn, việc nhỏ mà tranh chấp, Dịch Khiêm Mạch bắt đầu dĩ cười cười, “Ba mẹ, các người đừng cãi cọ, con và Ân Ân cố gắng một chút, để hai người sớm có cháu bồng?”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề!” Mẹ Dịch gật đầu một cái, hoàn toàn đồng ý.

“Vậy thì tốt, hai người nghỉ ngơi sớm một chút đi, con lên lầu trước!” Như thế chủ đề này dù có muốn tiếp tục nữa cũng bị cắt đứt. Mọi người dừng lại dưới bậc thang nói vào câu xong cũng rút lui!

Khi lên lầu, đầu hành lang gặp phải Lam Mộ Duy từ trên lầu đi xuống, Dịch Khiêm Mạch tạm dừng lại, ngược mắt nhìn anh, “Mộ Duy, đến thư phòng của cậu, cậu có lời muốn nói với con.”

“Được.” Gật đầu một cái, Lam Mộ Duy bước xuống, đuổi theo bước chân của anh, bước vào một căn phòng ở cuối hành lang

Nghiêng người ngồi xuống, Dịch Khiêm Mạch hướng về anh làm tư thế mời: “Ngồi đi!”

“Cậu nhỏ tìm con muốn nói gì?” Kéo ghế qua, ngồi xuống, Lam Mộ Duy nhàn nhạt mở miệng, trên mặt khó nén nổi sự cô đơn.

“Hôm nay tôi nhận được điện thoại của tổng giám đốc Thụy Nhĩ, nói cháu muốn từ chức, cậu cần biết lý do.” Khẽ tựa vào trên ghế dựa, anh ngược mắt nhìn Lam Mộ Duy, ánh mắt thâm thúy, giống như là muốn tìm cái gì đó từ trên người anh.

“Không có vì cái gì, chẳng qua là cảm thấy có lẽ Ân Ân sẽ thích hợp làm Phó tổng giám đốc Thụy Nhĩ hơn cháu, mặc kệ về phương diện gì, cô ấy đều thích hợp hơn cháu, cháu cũng chỉ là người tạm nhảy dù đến, quản lý về phương diện thiết kế cuối cùng cũng không theo nổi.”

Ban đầu anh vì cái gì mà đến Thụy Nhĩ, lòng cả hai đều biết rõ, mà lúc ban đầu Dịch Khiêm Mạch để cho đến đến Thụy Nhĩ đến tốt cùng là mục đích gì, hôm nay anh cũng đã hiểu, không phải là muốn để cho anh nhìn rõ, có ít thứ một khi mất đi, thì vĩnh viễn cũng không thể quay lại được.

“Ân Ân chỉ là nhà thiết kế, về phương diện quản lý còn thiếu sót kinh nghiệm, để cho cô ấy làm phó tổng giám đốc Thụy Nhĩ thì không thích hợp, cậu cần một người có thể đảm đương tốt chức vụ Phó tổng giám đốc, mà không phải hành động theo cảm tình.”

“Ý của cậu cháu hiểu rõ, chỉ là cháu của thấy bên ngoài có rất nhiều người du học nước ngoài trở về, không thể luôn dựa vào cậu, cháu muốn về Bắc Kinh tự mình cố gắng, ít nhất cháu cũng có thể tự cố gắng, mặc kệ là làm cái gì, sẽ không để cho cháu có cảm giác mình không cố gắng hết mình.”

Vặn lông mày nhìn anh một lúc lâu, Dịch Khiêm Mạch gật đầu một cái, hiểu sự kiên trì của anh, “Nếu như cháu kiên trì rời đi, cậu cũng không lưu lại, chỉ cần cháu biết nghĩ mình nên làm gì là tốt rồi, nếu như cần giúp một tay, cứ mở miệng, chúng ta là người một nhà, không phải sao?”

“Dạ, cháu hiểu!” Có một số việc, quả nhiên là làm anh không thể lựa chọn, không thuộc về anh, đúng là vẫn phải rơi vào khoảng không.

“Vậy thì tốt, như vậy bên Thụy Nhĩ cậu sẽ tìm một người mới kiêm nhiệm chức phó tổng giám đốc, cháu hãy đi làm chuyện cháu muốn đi!”

“Dạ, cảm ơn cậu nhỏ.” Gật đầu một cái, Lam Mộ Duy từ trên ghế đứng dậy, “Vậy cháu phải đi nghỉ ngơi trước, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!” Nhìn bóng dáng của anh rời đi, Dịch Khiêm Mạch mờ mờ ảo ảo cảm thấy chẳng có chút tư vị nào

Khẽ thở dài một cái, anh mở ngăn kéo ra, nhìn trong ngăn kéo có một sấp tài liệu, vắn nhẹ chân mày, có một số việc đã đến lúc cần xử lý rồi.

Suy nghĩ một chút, anh lấy điện thoại di động ra, gọi một cận vệ đến, điện thoại vừa thông, đầu kia truyền đến giọng nói ồ ồ của cận vệ: “boss.”

“Tôi sẽ cho người đưa tài liệu đến cho cậu, tốt nhất cậu nên xem một chút, tự xem rồi xử lý, có vấn đề gì cứ đến tìm tôi.”

“Được.” Ở đầu bên kia điện thoại, cận vệ cũng không hỏi nguyên do, trầm giọng đồng ý.

Cúp điện thoại, anh gọi một cú điện thoại cho Úc Tử Ân, dặn dò cô nên nghỉ ngơi sớm, ngày mai ăn sáng xong sẽ bay về thành phố C

Lúc đang chuẩn bị nghỉ ngơi, Úc Tử Ân nhận được điện thoại của Dịch Khiêm Mạch, trò chuyện một chút cũng rất buồn ngủ, mới vừa cúp điện thoại, Tiểu Toa lại gọi đến cho cô.

“Lão đại, tin tức mới nhất, Lâm Quân Dao đã gặp mấy người đứng đầu nhóm mua, nhưng ai là người mua cuối cùng thì chưa điều tra ra được, cảnh sát bên kia hi vọng chúng ta sẽ giúp đỡ, cô xem có nên tiếp tục hay không?”

“Trước cứ án binh bất động đi, khi nào nắm tình huống rõ ràng thì nói lại, ngày mai tôi trở về, cô hãy nói tất cả bọn họ điều tra kỹ một chút, đừng bứt dây động rừng!”

“Vậy cô có muốn báo cáo với Boss không, trước khi hành động chúng ta cũng phải báo trước một tiếng.”

Khẽ vận lông mày, nhớ tới việc anh là cấp trên trực tiếp của cô, cô không khỏi cười khổ một tiếng: “Ngày mai tôi sẽ nói với anh ấy, cô dặn Tiểu Mễ, đừng phá hư chuyện.”

“Được tôi biết rồi!”

Cúp điện thoại, nằm trên giường, cô gửi một tin nhắn cho Dịch Khiêm Mạch: “Sáng sớm ngày mai cùng nhau ăn sáng?”

“Được, ngày mai gặp.” Tin tức rất nhanh trở về, bốn chữ hai dấu chấm câu, quá đơn giản rồi.

Nhìn điện thoại di động, cô không thể nín cười được, gửi thêm hai từ: “Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon! Nghỉ ngơi sớm một chút, mộng đẹp.”

Nói là cùng nhau ăn điểm tâm, Dịch Khiêm Mạch đặt thời gian cũng thật chính xác, sớm một chút mang bữa ăn sáng lên phòng, vừa lúc Úc Tử Ân từ phòng ngủ rửa mặt ra ngoài, mở cửa phòng ngủ ra liền thấy bóng dáng của người kia đứng trước cửa, hơi sững sờ, cười đi tới.

“Chào buổi sáng!” Nghiêng qua thân, Dịch Khiêm Mạch đưa tay ôm cô vào trong ngực, cúi đầu cũng không khách khí đặt một nụ hôn chào bữa sáng trên mặt cô: “Anh cho là em sẽ không thức sớm như thế chứ!”

“Em bị sự nóng rực làm cho tỉnh giấc, máy điều hòa trong phòng lúc em ngủ, đến giờ sẽ được điều chỉnh qua nóng.”

Mới vừa tắm xong, trên người cô có mùi hương sữa tắm nhàn nhạt, anh chui vào cổ cô, ngửi một chút, “Thật là thơm, có đói bụng không? Anh có mang bữa sáng đến đây, bữa ăn sáng Bắc Kinh rất đặc sắc, không biết em có thích hay không.”

“Chúng ta đến phòng ăn đi.” Tựa vào trong ngực anh, cô dẫn anh đến phòng ăn, vừa đi vừa nói: “Em có việc muốn báo cáo với anh.”

“Hả? Báo cáo? Sao lại long trọng như thế?!” Khó được nghe cô nói chuyện với anh như thế, Dịch Khiêm Mạch đem bữa ăn sáng đặt trên bàn ngược mắt nhìn cô, dịu dàng hỏi: “Công việc riêng hay chánh sự?”

“Chánh sự.” Kéo ghế ngồi qua, cô khoát tay anh nói, “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi!”

“Được!” Lấy bữa ăn sáng ra, Dịch Khiêm Mạch đưa một phần đến bên cạnh cô, “Nói việc quan trọng thế, có phải là có chuyện gì muốn báo cáo với anh không?”

“Gần đây em một mực theo dõi Lâm Quân Dao cùng những phương thức liên lạc bí mật của cô ta, ngày hôm qua Tiểu Toa gọi điện thoại nói cho Lâm Quân Dao cùng người đứng đầu bên kia đã thương lượng, chỉ là người mua là ai thì không điều tra rõ được, cảnh sát bên kia hy vọng chúng ta giúp đỡ, anh xem nên xử lý thế nào?”

“Chuyện này anh sẽ xử lý, em không cần nhúng tay vào.” Nghe được là chuyện này, Dịch Khiêm Mạch khẽ vận lông mày, đưa chén sữa đậu nành qua, “Chuyện này liên quan đến không ít người, các em đi xử lý không an toàn, anh sẽ giao cho người khác làm, không được nữa, thì bảo cảnh sát ra mặt.”

“Hả? Tại sao ạ? Tại sao em không thể xử lý? Cái người này sao lại che chở em thế, vậy sẽ không công bằng cho người khác nhé!”

“Không công bằng cũng không có quan hệ, là bởi vì chuyện này dính líu đến quá nhiều người cũng không đơn giản như em nghĩ, cũng không phải là chuyện chúng ta có thể xử lý, cảnh sát bên kia đã phái mấy bộ đội đặc chủng tới, chỉ vài người phụ nữ như em thì có thể làm gì? Ngoan ngoãn đi, chuyện này anh sẽ xử lý.”

Nhìn vẻ mặt có chút không tin của cô, Dịch Khiêm Mạch khẽ thở dài một cái, “Chuyện này anh cũng nhận được tin tức, người mua cái đó rất có thể là ông trùm buôn bán thuốc phiện ở Tam giác Vàng. Lâm Quân Dao hay tới lui với ông ta, chuyện này em không cần nhúng tay, ngoan ngoãn nghe lời, cảnh sát bên kia đã phát tin tức qua, bọn họ sẽ xử lý cẩn thận.”

“Đó...” Nghe giọng anh thì có vẻ mọi chuyện không đơn giản giống như tưởng tượng của cô. Úc Tử Ân gạt đầu một cái, loại chuyện lớn này cũng không phải là chuyện cô có thể làm chủ, định sẽ không hỏi nhiều.

Cắn bánh bao trong tay, cô chợt nhớ tới cái gì, ngẩng đầu lên khẩn trương nhìn anh: “Sẽ không phải là anh muốn tự mình làm nhiệm vụ đó chứ?”

“Không có, nhiệm vụ lần này do cảnh sát phụ trách, chúng ta chỉ giúp đỡ mà thôi, nếu như chứng cứ xác thực, có thể khởi tố Lâm Quân Dao đã giao dịch ma túy với kẻ khả nghi, đủ xử cô ta tử hình.” Nhớ tới một lần kia cô ta dùng 500g ma túy để đem cô đến cục công an, việc này sớm muộn gì cũng sẽ làm sáng tỏ.

“Vậy nếu Lâm Tiểu Uyển cũng dính dấp đến chuyện đấy... Anh tính toán xử trí như thế nào?” Về Lâm Tiểu Uyển dính dấp đến chuyện giao dịch ma túy này cô cũng chỉ có cảm giác mơ hồ, mặc dù vẫn còn chưa tìm được chứng cứ, nhưng sớm muộn cũng sẽ rõ chân tướng.

Cô ấy không phải đơn thuần như cô tưởng tượng, thời gian năm năm đủ thay đổi một số chuyện, hay đây chỉ là bản tính con người.

Nhất là nghề mà bọn họ làm, dễ dàng nhìn thấy tính cách con người, những thứ có thể nhìn thấy hay không nhìn thấy rất rõ ràng.

“Nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó, chuyện này do luật pháp định đoạt, cũng không phải do anh quyết định.” Hí nữa mắt, anh ngược mắt nhìn cô, cười như không cười hỏi: “Thì sao, ghen?”

“Vì sao em lại muốn ăn giấm chứ? Anh nghĩ thấy vị chua hả?” Từ khi biết sau này anh và Lâm Tiểu Uyển không có quan hệ gì nữa, cô cảm thấy ghen rất thừa thãi, trải qua tình cảm lặp lại và quanh co, cô càng thêm lý trí khi nhìn nhận những chuyện thuộc về quá khứ.

“Ừ, không có là tốt rồi, chỉ là Ân Ân, em nên cảnh giác một chút, Lâm Tiểu Uyển không đơn giản như em tưởng đâu, không dễ dàng đâu.” Bề ngoài Lâm Tiểu Uyển dịu dàng rất dễ dàng lừa gạt con người, anh chỉ sợ lòng dạ cô quá mềm yếu, dễ dàng trúng bẫy kẻ địch, bây giờ là lúc mấu chốt, không được phép có chuyện không may này.

“Em hiểu rồi, lần này cô ấy trở lại, em cũng cảm thấy cô ấy không còn đơn thuần như trước kia nữa, em cảnh giác một chút.” Cẩn thận một chút cũng không sai, nếu không ngày nào đó ngay cả mình chết cũng không biết.

126. Chương 126: Không Muốn Cô Tử Thân.

Trở lại thành phố C, cả ngày bận rộn cơ hồ giống như những ngày bình thường khác, thân là thư ký trợ lý tổng giám đốc, Úc Tử Ân muốn công việc bận rộn không tính là nhiều, đại bộ phận vẫn là những nghiệp vụ quen thuộc, Văn Khâm giống như là bị Dịch Khiêm chiếm được đột nhiên bày mưu lập kế, dần dần các công tác giao cho cô có một số là công việc thực tế, cánh cửa công ty nghiên cứu QM chỉ có công ty cao cấp mới có thể đi vào, mà cô cho dù có đi vào đoán chừng cũng không hiểu.

Phòng trợ lý thư ký của Dịch Khiêm đột nhiên loại bỏ phụ nữ bên ngoài, mặt khác hai người đều là đàn ông, Dịch Khiêm đột nhiên nói là phụ nữ chú ý quá nhiều đối với anh sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến công việc, cho nên bắt đầu dùng trợ lý nam để có thể giảm bớt không ít phiền toái.

Cẩn thận nghĩ lại cũng thật đúng, như anh độc thân quý tộc xuất sắc như vậy, cơ hồ được tất cả các cô gái mộng tưởng, có thể kéo gần khoảng cách tiếp cận với anh chính là chuyện ước mơ tha thiết của các cô, càng khỏi phải nói đến chuyện cùng làm việc chung.

Trước sảnh điện thoại chỗ cô đổ chuông, đầu bên kia truyền đến tiếng nói: “Thư ký Úc, bên này có tiểu thư Lâm Tiểu Uyển muốn gặp tổng giám đốc, cô xem có thể cho cô ta vào hay không?”

“...Cô để cô ta đi lên đi!” Do dự một chút, Úc Tử Ân nhàn nhạt mở miệng, sau khi cúp điện thoại liền ấn nội tuyến cho tổng giám đốc: “Boss, tiểu thư LÂM Tiểu Uyển muốn gặp anh.”

“Nói anh không có ở đây.” Đầu điện thoại bên kia, Dịch Khiêm dường như không nghĩ ngợi nhiều liền trả lời.

“Em đã để cho cô ta lên đây.” Cầm điện thoại, Úc Tử Ân quay đầu nhìn mắt nhìn thấy thư kí Văn Khâm, có chút không hiểu.

Người kia thở dài, “Vậy để cho cô ta vào đi!”

“Được!” Cúp điện thoại cô ngẩng đầu lên nhìn Văn Khâm, khó hiểu hỏi: “Thư kí Văn, vì sao điện thoại trước sảnh lại chuyển đến cho tôi ở đây rồi vậy?”

“Đây là ý của Boss.” Dường như sợ cô nghe không rõ, Văn Khâm dần lại tính tình giải thích thêm một câu: “Về sau anh ta có thể hoặc không thể gặp ai, do cô quyết định, nhất là con gái.”

A..., biết rõ!” Dịch Khiêm đột nhiên làm như vậy, không khác nào là giao quyền cho cô, cô gái nào có thể gặp, cô gái nào không thể gặp, do cô quyết định, này không phải lừa gạt khích lệ cô sao? Thiệt thòi cho anh đã nghĩ ra!

“Đây là lịch trình của Boss hôm nay, giữa trưa cùng với đồng sự trưởng tập đoàn Lâm thị ăn cơm, tôi đón Lâm Tiểu Uyển đến lúc này là vì việc này, giữa trưa cô cùng Boss đi ăn cơm đi!”

“Tôi đi theo không phải là bóng đèn sao? Phí sức làm gì?” Lâm Tiểu Uyển chọn lúc tan việc đi qua, tất nhiên là vì muốn cùng Dịch Khiêm ăn cơm, cô chen chân đi theo không phải là gây hiềm khích với người ta sao!

“Lần này Boss đi vì đã từng là cộng sự, cô chỉ cần ở một bên là được, có thể không cần phải nói chuyện.”

“A..., biết rõ!” Đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, lúc ngẩng đầu đã thấy Lâm Tiểu Uyển xuất hiện ở cửa phòng thư ký, nhìn thấy Úc Tử Ân, dường như sững sốt, sau đó liền gương mặt tươi cười: “Ân Ân cũng ở đây sao? Tôi nghe nói cô đến QM làm, cũng thật là cho người ta hâm mộ! Hồi đầu tôi cũng cùng ba ba nói muốn tới QM làm, như vậy hai chúng ta có thể làm bạn rồi!”

Nụ cười cứng ngắc bắt đầu xuất hiện, mặt Úc Tử Ân không đổi sắc mở miệng: “Tiểu thư Lâm, cô nói đùa, Boss đang ở tại văn phòng chờ cô, cô vào đi thôi! Có muốn uống gì không, chúng tôi sẽ cho người đưa vào.”

“Tích lan hồng trà, cảm ơn!” Nhíu nhíu mày, Lâm Tiểu Uyển lắc mông xoay người rời đi.

Trong phòng thư ký, Văn Khâm hơi vắn mi quay đầu nhìn cô, “QM không có tiền lệ để cho trợ lý tổng giám đốc pha trà cho người ta, trái lại cô lại ngoại lệ rồi.”

“Uhm? Vì sao? Đây không phải là đạo đãi khách sao?” Bình thường ở các công ty, đều là trợ lý pha trà cho khách, cô cũng không biết là có cái gì đặc biệt.

“QM không cần, đến văn phòng tổng giám đốc nói chuyện, bình thường đều là chuyện chính sự quan trọng hoặc là bạn bè của Boss, những tình huống khác đều là tại phòng khách, phòng khách có trợ lý pha trà cho khách.” Nhẹ cười một cái, Văn Khâm lấy một sắp văn kiện. “Nếu đã nói, vậy cô đi đi! Thuận tiện đem phần văn kiện này đưa cho Boss.”

“A..., biết rõ!” Gật gật đầu, Úc Tử Ân cầm văn kiện đi về hướng phòng trà nước, lấy nước sôi đổ vào chén Hồng Trà, gõ mở cửa phòng giám đốc.

Nhìn thấy cô, Dịch Khiêm từ trong văn kiện ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào chén Hồng Trà trên tay cô, hơi sững sốt, mày kiếm bắt đầu vắn lại.

Đặt chén xuống bên cạnh tay Lâm Tiểu Uyển, cô nghiêng thân đem văn kiện đưa tới, “Boss, đây là thư kí Văn đưa em đưa cho anh.”

“Uhm, đặt ở đây đi! Trợ lý Úc, về sau không cần tự mình đi châm trà, đây là quy củ anh lập, đối với ai cũng vậy, mặc dù là khách.”

“Vâng, biết rõ.” Gật gật đầu, cô lui một bên, rất nhanh liền nghe được anh tiếp tục phân phó: “Giữa trưa cùng anh đi ra ngoài xã giao.”

“Được, nếu không có gì phân phó, em đi ra trước.” Gật gật đầu, cô xoay người rời đi, từ đầu đến cuối cũng chưa tự đánh giá bản thân mình bị cô gái liếc một cái.

Mới ra văn phòng, Lâm Tiểu Uyển cười nhẹ, giọng nói châm chọc truyền đến, con mắt nhìn người đàn ông đang cúi đầu tiếp tục làm việc, “Bắt quá chỉ là rót cho em một ly trà mà thôi, anh liền che chở cô ta như vậy sao? Là châm trà cho em sợ cô ta tủi thân sao?”

“Cô suy nghĩ nhiều, đây là quy củ trong văn phòng của tôi, nếu cô muốn dùng trà, về sau có chuyện gì tìm tôi xin mời đến phòng khách, có trợ lý châm trà cho cô.” Dừng một chút, anh ngẩng đầu, đạm mạc tiếp tục nói: “Trợ lý của tôi chỉ cần làm tốt công việc hằng ngày là được, chuyện bưng trà dâng nước không tới phiên cô ấy!”

“Nói đến cùng, còn không phải sợ cô ta ủy khuất, sợ làm hỏng thân phận của cô ta!” Âm thanh cười nhẹ, Lâm Tiểu Uyển nhú mày chống lại ánh mắt của anh dần dần lạnh xuống, “Em vẫn không biết tới cùng là cô ta có gì tốt hơn em, vì sao anh chọn cô ta mà không chọn em! Vẫn là, anh từ đầu đến cuối đều không thích em?”

“Cô nói đúng, từ đầu đến cuối đều không có. Trước kia vì cảm ơn, tôi tưởng rằng cô đã cứu tôi mà thôi, nếu hiện tại đã biết là hiểu lầm, như thế cũng không cần phải trực tiếp dây dưa, sợ là đến lúc đó không chỉ có mình cô bị thương mà mọi người chúng tôi đều bị thương.”

“Là sao? Đối với cô ta anh có thể che chở, đối với em thì tàn nhẫn như vậy, Dịch Khiêm anh thay đổi, khiến em có chút không quen anh rồi!”

“Thời gian năm năm, cũng đủ để thay đổi rất nhiều, không ai là không thay đổi.” Cúi đầu, anh ký tên lên văn kiện, dơ tay nhìn thời gian. “Giữa trưa tôi muốn cùng ba cô liên hoan, lời mời của cô, chỉ sợ không thể đáp ứng, thời gian cũng không sai biệt lắm, cứ như vậy đi!”

“Em nói với ba sẽ cùng anh đi qua, giữa trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm, không bằng chúng ta cùng nhau đi qua đi?”

“Tôi sẽ đi cùng với trợ lý, sẽ không tiện cô rồi!” Giống như không để ý tới lời cô nói, Dịch Khiêm nghiêng thân ấn nút điện thoại nội tuyến: “Thư ký Văn, tới văn phòng tôi một chuyến.”

Bị triệt để xem nhẹ, Lâm Tiểu Uyển có chút thất bại, nhú mày kìm nén cảm xúc đang thiêu đốt ở ngực, khẽ hừ một tiếng xoay người rời đi.

Cửa phòng đóng sầm một cái, Dịch Khiêm nhú mày, khóe miệng tức giận lại ngẩng đầu là lúc Văn Khiêm gõ cửa tiến vào, giải quyết công việc ở trước bàn làm việc, “Boss, anh tìm tôi?”

Ném cây bút trong tay, Dịch Khiêm đột nhiên miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, mắt nhìn về phía thư ký một tay mình bồi dưỡng, thoáng mở miệng hỏi: “Lần này tập đoàn Lâm thị hợp tác dự án, cậu có cảm thấy được dã tâm của Lâm thị ở nơi nào? Tôi cũng không nhận ra là ông ta hướng về phía mảnh đất kia.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, Lâm thị mặc dù có tâm cùng QM hợp tác khai phá mảnh đất kia nhưng mà ra sức thực hiện với mảnh đất kia cũng không rõ ràng, hiển nhiên là phải hướng tới mảnh đất kia.”

Vặn mi suy nghĩ, Văn Khiêm tiếp tục nói: “Tôi nghe nói mảnh đất 500m2 bên ngoài khi vực đường như bị chính phủ mua đi, Lâm thị nếu không phải chú ý mảnh đất đó, đó chính là muốn lợi dụng chính phủ, nếu ông ta hợp tác với người khác khai phá mảnh đất kia sẽ tạo áp lực với chúng ta, mảnh đất kia sẽ thành củ khoai lang nóng phỏng tay ném cho chúng ta. Cho nên lần hợp tác này vẫn mong Boss cẩn thận.”

“Vậy cậu có biết hay không, mảnh đất bên trái kia, vốn dĩ là đồng ruộng, hiện tại đã được đứng tên bởi danh nghĩa của Lâm thị.”

“A, làm sao có thể? Chủ hộ trước không phải vẫn không chịu nhượng lại mảnh đất kia sao? Như thế nào đã đến tay Lâm thị rồi?” Mới nghe đến cái này, Văn Khiêm ngẩng đầu, kính ngạc nhìn anh, “Không phải Lâm thị sử dụng thủ đoạn gì chứ?”

“Quả thật là đã dùng thủ đoạn, tôi cũng vừa mới nhận được tin tức, nếu muốn hợp tác mảnh đất kia, chủ hộ vẫn còn ở nước ngoài, tôi đã liên lạc rồi. Nhưng mà hiện tại không muốn mảnh đất kia, trái lại đối với mảnh đất chính phủ lại cảm thấy có hứng thú, cậu nói, nếu chúng ta đem những cái này bắt đầu xây dựng

khu sinh thái hoặc khu dân cư, gió Bắc sẽ thổi bên chúng ta, cậu cảm thấy chỗ nhà cửa này sẽ có người mua sao?”

“Ý của Boss là, kỳ thực Lâm thị cũng có chủ ý như vậy sao? Mục tiêu thật sự của ông ta chính là mảnh đất của chính phủ kia?”

“Uhm, lão hồ ly mưu kế thật âm hiểm, ông ta lôi tôi xuống nước đơn giản là muốn để tôi mua mảnh đất kia, chỉ tiếc tôi đối với mảnh đất không có hứng thú, tuy nói gừng càng già càng cay, nhưng mà nghĩ muốn tính kế với tôi cũng không phải dễ dàng như vậy.” Từ ghế làm việc đứng dậy, anh thoáng thu thập mọi thứ trên bàn, “Luôn luôn khinh thường dựa vào quan hệ đi cửa sau, lúc này cũng không đi, buổi tối tôi sẽ gọi điện thoại cho anh hai tôi, để cho anh ta qua đây một chuyến, ngày sau cậu mời thị trưởng ăn bữa cơm, mảnh đất kia chính phủ muốn dùng như thế nào phía trên vẫn phải có người tài ăn nói mới được.”

“Được, tôi biết rõ!” Gật đầu, Văn Khâm ngẩng đầu nhìn anh, “Hôm nay anh cùng lão hồ ly ăn cơm nên kiềm chế một chút.”

“Yên tâm đi, tôi có chừng mực, có đôi khi, mê hoặc người cũng là một loại thủ đoạn.” Nhẹ cười, anh xoay người lấy áo khoác trên lưng ghế, tao nhã đi ra văn phòng.

Cửa phòng thư ký, anh lễ phép gõ cửa ki: “Thư ký Úc, thời gian đến rồi, đi thôi!”

“Được, Boss” Tiện tay tắt máy tính, Úc Tử Ân lấy túi sách từ trong ngăn kéo, chào Văn Khâm một tiếng rồi cước bộ theo anh.

Trong thang máy, Úc Tử Ân nhin không được nhìn người đàn ông bên cạnh, “Đi theo xã giao, muốn em làm chút gì?”

“Em chỉ cần ở một bên ăn là được, xã giao là chuyện của đàn ông.”

“A...biết rõ!”

127. Chương 127: Giữ Gìn.

Bởi vì biết Lâm Tiểu Uyên cũng sẽ xuất hiện trong tiệc liên hoan buổi trưa, Úc Tử Ân một đường nhắc nhở bản thân mình châm chước nói chuyện, cất giấu tâm tư, trước mặt cô người này là bạn bè, đã không phải là đại tiểu thư đơn thuần năm đó nữa rồi.

Dâng tấm ngăn trong xe, Dịch Khiêm quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, cười nhẹ, “Ăn bữa cơm mà thôi, không cần phải khẩn trương. Bất quá chờ một lúc đến bữa ăn, đối với cha của Lâm Tiểu Uyên, Lâm Toàn Minh, em nên đề phòng một chút.”

“Bác Lâm?” Hơi vặn mi, cô khó hiểu nhìn anh, “Ông ta muốn đối phó anh rồi sao?”

“Có thể nói như thế, cái lão hồ ly Lâm Toàn Minh vẫn muốn chiếm lấy một mảnh đất ở thành phố C, mà danh nghĩa của QM đối với mảnh đất đó là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của ông ta, cho nên từ lâu ông ta đã có tâm tư muốn sản nghiệp đất đai của QM biến mất, tiến tới đạt mục đích bóp chết QM, Lâm Tiểu Uyên lần này trở về có tâm tiếp cận anh, chỉ sợ là vì mục đích của ông ta, về sau em nói chuyện với bọn họ, chuyện đề cập buôn bán tận lực cẩn thận một chút.”

“Uhm, em biết, nhưng mà gần đây QM không phải đang hợp tác cùng Lâm thị sao? Chính là mảnh đất ở ngoại ô kia, đất chắc không phải là cái bẫy mà bác Lâm cho anh?”

“Dự án này từ lúc bắt đầu đã là cái bẫy, cho nên hôm nay mới mang em đến để dò thám ý tứ của ông ta. Mục đích của ông ta không phải là mảnh đất kia, mà là mảnh đất chung quanh mảnh đất của chính phủ, việc này anh với ba em đã thương lượng qua, không hy vọng ông ta cũng tới đập một cước, nếu không đến lúc đó sẽ lộn xộn.”

“Ba em cũng nhớ đến mảnh đất kia sao? Gần đây ông ta có phải rảnh rồi không có việc gì làm sao, sớm nói ông ta tiền bạc kiếm không xong, mỗi lần cũng không nghe em! Lúc đầu em nên gọi điện thoại cho ông ta, để ông ta không cần nhúng tay vào việc này, miễn cho anh thêm phiền phức.”

“Anh đã nói với em, ông đã đáp ứng không nhúng tay vô, bắt quá, vì bồi thường tổn thất, anh đã để cho phó tổng nói ra dự án đi lên là cùng hợp tác với tập đoàn Bảo Úc, xem như bồi thường rồi.”

“Ba em sẽ không làm trước được việc kinh doanh, anh làm chi lại để ông ta ngang dọc, đôi đầu kéo chân QM về sau lại càng phiền phức.”

“Nhưng mà về sau ông ta là cha vợ của anh, vì sao không để cho ngang dọc, nếu không thì ông ta đồng ý để cho con gái bảo bối của ông gả cho anh sao?” Nghiêng thân, anh cười nhéo mặt cô, con mắt ôn nhu.

Đỏ mặt, cô giận dữ, “Em biết em nể mặt em, mà em cũng không hy vọng ông quá mệt mỏi, lại càng không nghĩ sẽ cho anh thêm phiền toái.”

“Đứa ngốc, đâu có phiền toái, đều là người một nhà, không nói hai nhà biết không? Về sao Bảo Úc có chuyện gì anh cũng sẽ gánh vác trách nhiệm.” Đưa tay qua, anh ôm cô vào trong lòng, “Lúc chúng ta kết hôn là ngày quốc khánh, cũng giải quyết việc này về sao, chúng ta liền kết hôn đi.”

“uhm... Được...” Tựa vào ngực anh, cô an tĩnh gật đầu.

Kết hôn là chuyện lớn, anh chưa bao giờ từng nghĩ muốn cô ủy khuất, còn có lão gia tử đã ra lệnh, để cho anh nở mày cười cô vào cửa, vì thế anh phải rút ngắn càng nhiều thời gian càng tốt để chuẩn bị cho hôn lễ của mình, trước đây, những chuyện phiền toái này phải có hiểu biết, nếu không sinh biến, với anh mà nói không thể nghi ngờ là khiêu chiến rất lớn.

Xe dừng ở cửa Thập Tam Lâu, từ trong xe đi xuống, Dịch Khiêm lễ độ đi đến bên trái thay người trong xe mở cửa, giơ tay nhắc chân hết sức phong thái thân sĩ.

Địa điểm hẹn là ở lầu bảy, tầng món ăn Quảng Đông, dĩ Tương quản lý Thập Tam Lâu thấy bọn họ đến, nhiệt tình chào đón, “Khách đã đến, tôi đưa hai người đi.”

“Uhm.” Dịch Khiêm nhàn nhạt đáp lại, ôm cô gái bên cạnh đi vào thang máy.

Thang máy chậm rãi hướng lên trên, Tương Di nghiêng thân mình nhìn hai người phía sau, dịu dàng cười: “Còn chưa chúc mừng hai người, đã định ngày kết hôn chưa?”

“Đã định xong, ngày Quốc Khánh, đến lúc đó mong rằng dì Tương có thể đến.” Nghiêng đầu nhìn người trong lòng, Dịch Khiêm đột nhiên nói khẽ.

“Đương nhiên, tôi sẽ đến đúng giờ.” Boss kết hôn, dù có bận rộn cũng không thể vắng mặt rồi.

Bước vào đại sảnh tầng bảy, Di Tương làm cái tư thế mời hai người, đi đến bên quầy lấy thực đơn đi qua, tự mình phục vụ.

“Dịch tổng đến đây, hoan nghênh hoan nghênh!” Xa xa thấy Dịch Khiêm đi qua, Lâm Toàn Minh vội vàng từ trên ghế đứng dậy, liếc mắt ra hiệu cho gái một cái, khách sáo đón chào.

“Lâm tổng, đã lâu không gặp.” Khách sáo vươn tay ra bắt tay, Dịch Khiêm đột nhiên nghiêng thân mình giới thiệu cô gái bên cạnh, “Đây là hôn thê của tôi, hiện tại cũng là trợ lý thư ký, tiểu thư Úc Tử Ân, nói vậy Lâm tổng cũng biết.”

“Đương nhiên, Ân Ân chính là con gái bảo bối của Úc tổng, tính ra coi như là con cháu, đúng không, Ân Ân?”

“Đúng vậy, bác Lâm, đã lâu không gặp người vẫn mạnh khỏe! Thời gian trước cha tôi vẫn nhắc tới ông, nói muốn mời ông ghé qua làm khách quý.”

“Tâm ý của Úc tổng, hôm nào mọi người cùng ăn bữa cơm ôn chuyện, tới, ngồi đi, đừng đứng nữa.” Lôi Lâm Tiểu Uyên bên cạnh mình ngồi xuống, Lâm Toàn Minh nhìn người trẻ tuổi đối diện, không khỏi cảm thán: “Tôi đúng là một cục xương già, về sau phải dựa vào các người!”

“Lâm tổng nói đùa, người chính trực mạnh mẽ, Lâm thị cũng phát triển không ngừng, làm sao có thể bắt đầu sinh thoái được? Chúng tôi là những văn bối, còn phải học hỏi nhiều thứ muốn thỉnh giáo với ông!” Nhẹ cười, Dịch Khiêm mặt không đổi sắc nói những lời xã giao khách sáo trên bàn, khiêm tốn lạnh nhạt, trái lại không lộ tài năng.

“Ai nha, Dịch tổng quá khiêm tốn rồi.”

Ông tới, tôi đi nói xong những lời khách sáo, nghe thấy Úc Tử Ân hơi vắn mi, thật không thích những trường hợp xã giao như vậy, gương mặt mang theo đối trá ứng phó đó đây.

Quay đầu thấy Dịch Khiêm một bộ dáng bình tĩnh lạnh nhạt, tựa hồ ứng phó loại trường hợp này rất thành thạo, ngẫm lại bản thân mình không cần phải nói, cũng có thể chịu dần lại.

Lúc không lưu tâm ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ánh mắt của Lâm Tiểu Uyên ngồi ở đối diện, chẳng qua đối tượng không phải là cô, mà là người đàn ông bên cạnh, ánh mắt không chút giấu giếm, tia không e dè, lớn mật khiêu khích.

Yên lặng ăn thức ăn, Úc Tử Ân không nghĩ, cô ta biết rõ Dịch Khiêm có vị hôn thê, mà vị hôn thê ở ngay trước mặt cô ta, còn dám làm càng liếc mắt đưa tình với anh ta, thật sự là không để co vào trong mắt mà.

“Tiểu Uyên sau khi trở về chuẩn bị đi làm ở nơi nào thế?” Đặt cốc nước xuống, mắt cô nhìn về phía cô gái đối diện, nhàn nhạt mở miệng, cắt ngang ánh nhìn của cô ta đối với Dịch Khiêm.

Chậm rãi thu về tầm mắt, Lâm Tiểu Uyên cười nhẹ. “Tạm thời còn chưa nghĩ ra, công ty của ba tôi không thiếu người, tôi con gái của ông chủ nếu nhảy dù qua, chỉ sợ học không tới những thứ đó, không bằng...” Đột nhiên cô ta quay đầu nhìn về phía Dịch Khiêm, “Không bằng tôi đi đến công ty Dịch Tổng, đều nói tổng công ty QM có yêu cầu nghiêm khắc đối với công việc, mà còn Dịch tổng chỉ dùng người mình biết, không biết có chịu thu nhận và sắp xếp công việc cho tôi không?”

“Quả thật QM yêu cầu đối với nhân viên không thấp, nhưng tôi càng coi trọng năng lực và học thức của nhân viên hơn, nếu vì đối phương là người học nước ngoài mà không có bất kỳ năng lực thực tế nào, cũng sẽ bị QM dễ dàng đào thải, không biết tiểu thư Lâm có nghe qua một chút thông tin bên trong nhân viên bị QM đào thải rất khó xin việc ở những công ty khác, QM là công ty nghiên cứu khoa học, tiểu thư Lâm lại học là vũ đạo chuyên nghiệp, về nghiên cứu khoa học chỉ là so sánh với đề cập không nhiều, cho nên tôi cảm thấy tiểu thư Lâm vẫn không nên thử dễ dàng, miễn cho QM làm chậm trễ tiền đồ của cô.”

Mặc dù biết rõ tâm tư của Lâm Tiểu Uyên, Dịch Khiêm cũng không cho cô chút cơ hội nào.

“Là như vậy sao? Tiểu thư Úc cũng là nhà Thiết kế, đối với phương diện nghiên cứu khoa học cũng không có liên quan, Dịch tổng sao có thể giữ được cô ta? Theo tôi được biết, Dịch tổng cũng luôn luôn giải quyết việc chung!” Nói đến đây, cô không cam lòng nhìn về phía Úc Tử Ân, ánh mắt sắc bén nhàn nhàn quét xuống một tia chán ghét.

“Giải quyết việc chung không sai, Ân Ân đi làm ở QM kỳ thực cũng không đủ, tương lai là tổng giám đốc phụ nhân đến công ty ngồi vài ngày, không có gì đáng trách phải không? Về sau toàn bộ tài sản của tôi đều thuộc về cô ấy, cô ấy muốn làm cái gì tôi cũng chưa bao giờ ngăn cản.” Gương nhẹ khước miệng, anh đem đồ ăn đã chuẩn bị trong bát đưa cho cô gái bên cạnh, nâng mắt chống lại ánh mắt ghen tị của Lâm Tiểu Uyên, “Cô ấy tương lai là bà Dịch, ở trong công ty cô ấy có quyền muốn làm gì thì làm, đừng nói chỉ là đi làm thôi.”

Nói cực kỳ rõ ràng, Lâm Toàn Minh cũng không phải người ngốc nghe không hiểu cảm xúc của Dịch Khiêm, vội cười giảng hòa: “Con gái thất lễ, con bé có ý quấy rối, bản thân mình học vũ đạo chuyên nghiệp, làm sao có thể đến công ty Dịch tổng lẩn qua lẩn lại được, mong Dịch tổng đừng trách móc.”

“Không tiểu thư Lâm nghĩ cách là tốt, chỉ là thiếu một chút thực tế thôi.” Không muốn tiếp tục đề tài này, Dịch Khiêm trầm mặc không nói gì nữa, quan tâm đồ ăn cho người kế bên.

Không khí trên bàn càng ngày càng thấp, Lâm Toàn Minh tìm mấy đề tài ôn hòa tán gẫu với Dịch Khiêm, Úc Tử Ân cũng thức thời không mở miệng, cúi đầu ăn thức ăn trong chén, cũng không để ý đến tầm mắt cô gái đối diện, đối với tình địch, cô cũng không tưởng tượng được mình có thể khoan dung như

thế, lại cũng không gốc đem cô ta bày trí bên cạnh mình, cái đó không khác gì đem cho bản thân mình phiền phức.

Một bữa cơm, Dịch Khiêm ăn ít, trái lại Úc Tử Ân ăn no, thời điểm rời khỏi Thập Tam Lâu, lái xe vừa đến chỗ dưới đầu, Dịch Khiêm mở miệng cáo từ.

Nhìn người rời đi, Lâm Toàn Minh quay đầu nhìn về con gái đang bày vẻ mặt không cam lòng, khẽ hừ một tiếng: “Điều đã nói cho con nghe Dịch Khiêm rất thông minh, không cần xem nhẹ tính nhẫn nại của nó. Con lựa chọn lúc Úc Tử Ân ở bên cạnh đụng vào không phải tự rước lấy nhục sao? Con không thấy một bữa cơm nó cũng vì cô ta sao?”

“Ba, con thích anh ấy không được sao? Anh ấy rõ ràng là của con, là Úc Tử Ân đoạt lấy đàn ông của con! Dựa vào cái gì mà hiện tại cô ta lại có thể đứng tình hợp lý chứ!”

“Chỉ bằng hiện tại người ta là vị hôn thê của nó, mọi người toàn thành phố đều biết, con không biết sao?” Lâm Toàn minh lạnh lùng trừng mắt liếc con gái một cái. “Trước nhắc nhở con, con nghĩ đến Dịch Khiêm là chuyện của con, nhưng đừng trộn lẫn vào chuyện tốt của ba! Nếu không đừng trách ba trở mặt.”

“Con biết chừng mực!” Xoay người, Lâm Tiểu Uyển gương đầu lên nhìn ông. Nếu để cho anh ấy thành con rể của anh ba, như vậy toàn bộ QM đều là của ba, ba vẫn phí nhiều tâm tư như vậy làm cái gì?”

“Để cho nó làm con rể của ba không phải chuyện dễ dàng như vậy, trừ phi con thu phục được Úc Tử Ân đi!”

“Muốn thu phục cô ta, có rất nhiều cách, ba chờ tin tốt của con đi.”

128. Chương 128: Sẽ Không Niệm Tình Cũ

“Boss, Tôi đã đặt phòng trước, cũng đã hẹn thời gian với thư ký thị trường, tối mai ông ấy có thời gian, sáu giờ, Ngưng Hương hiền.”

“Ừ, biết, ngày mai anh đem các tài liệu liên quan đến mảnh đất kia chỉnh lý lại giao cho tôi, trước bữa ăn tối, tôi muốn xem qua.”

“Được.”

Lúc cận vệ mang tài liệu đến, Văn Khâm cũng đang ở trong phòng tổng giám đốc hồi báo tình huống, nhìn thấy hần cho chút bất ngờ, “Không phải anh đi công tác sao? Tại sao lại trở lại nhanh như vậy?”

“Xong chuyện thì trở lại thôi.” Quay đầu, cận vệ đem chiếc túi màu đen trong tay cùng một phần tài liệu kẹp trong chiếc bìa đen đưa tới, “Boss, đây là đồ anh muốn, còn có tài liệu mới nhất tra được trong mấy ngày nay.”

Lui trở về, cận vệ nhìn về chiếc túi giấy không có in logo, “Cái túi nhỏ này khiến nhà thiết kế kia phí công không ít, muốn đem những thứ như vậy khảm vào rất không dễ dàng gì, cho nên kéo dài thời gian một chút.”

“Không sao, lấy được đồ là tốt rồi.” gật đầu, Dịch Khiêm cầm tài liệu mở ra, ngược mắt nhìn Văn Khâm một cái, “Năm giờ chiều, Văn Khâm, anh đến sân bay đón anh hai của tôi, sắp xếp anh ấy ở khách sạn Kinh Thiên.”

“Vâng.” Cúi đầu, Văn Khâm nhìn đồng hồ trên tay một chút, còn hơn hai tiếng nữa, vẫn đủ thời gian.

Tầm mắt rơi vào một góc tài liệu, Dịch Khiêm cười hài hước một tiếng, “Người của Lâm gia quả nhiên cùng bọn họ có dính dấp, nếu chứng cứ này xác thực, việc đưa bọn họ vào tù hay không cũng không phải là việc khó nữa rồi.”

“Việc này, boss, anh cảm thấy lúc nào thì thích hợp ra tay?” Văn Khâm ngẩng đầu nhìn Dịch Khiêm một cái, dò hỏi.

Khép tài liệu, anh từ trên ghế đứng dậy, bóng dáng cao to đưa gần đến cửa sổ, “Chờ lúc bọn họ giao dịch thì một lưới bắt hết, anh dặn dò an hem cẩn thận một chút, đừng đả thảo kinh xà.”

“Vâng.”

Tan sở, Dịch Khiêm muốn tự mình lái xe, từ khu vực để xe đi ra, anh nhìn cô gái ngồi bên cạnh vẫn trầm mặc không nói, nhẹ giọng, “buổi tối muốn đi đâu ăn cơm? Muốn ăn ở nhà hay ra ngoài?”

“Về nhà đi, trong nhà vẫn còn thức ăn, chớ lãng phí.”

“Được.” gật đầu, anh đảo tay lái, thấy cô so với lúc trước càng thêm trầm mặc, lơ đãng hỏi một câu, “còn chưa hết tức giận chuyện liên hoan buổi sáng sao?”

“Em không có tức giận, chỉ cảm thấy có chút khó chịu mà thôi.” Nếu nói là bạn hữu, không gì hơn cái này.

Cô rõ ràng là đang ở bên cạnh Dịch Khiêm, hơn nữa còn lấy thân phận là vị hôn thê xuất hiện ở buổi liên hoan, Lâm Tiểu Uyển lại giống như không hề nhìn đến sự tồn tại của cô, không chút kiêng kỵ mà liếc mắt đưa tình với Dịch Khiêm, không nói đến liêm sỉ lễ nghĩa, nếu cô còn ngây ngốc xem cô ta là bạn bè, thì có thể xem là đũa ngọc được rồi.

“Khó chịu cái gì?” anh có chút không hiểu hỏi một câu.

“Cũng không có gì, chẳng qua cảm thấy Tiểu Uyển biến thành dáng vẻ này, khiến cho em có chút chán ghét. Bùi Bùi nói không sai, giữa phụ nữ với nhau rất khó có tình cảm hữu nghị.” Mà hôm nay cô xem như đã chứng thực những lời này, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy thật châm chọc.

“Không phải là không có hữu nghị, mà là mình chọn sai đối tượng mà thôi, em nhìn Thẩm Bùi Bùi đi, cô ấy đối với em không phải vô cùng tốt sao? Anh nhớ lần trước em vì muốn kiếm tiền mua lại cổ phần của Bảo Úc, Thẩm Bùi Bùi đã vay tiền Lăng Thiếu Phong, không chút nghĩ ngợi đã đem bản thân mình liên lụy đến, mặc dù là chuyện không quá lớn, nhưng không khó nhìn ra cô ấy đối với em rất tốt. Về phần Lâm Tiểu Uyển, em chẳng qua ban đầu bị tình hữu nghị che mắt, hôm nay đã thấy rõ cô ta là hạng người gì, đối với em mà nói cũng là chuyện tốt không phải sao? Ít nhất về sau sẽ biết cảnh giác và phòng bị, sẽ không dễ dàng bị tính kế. Rất nhiều chuyện đều sẽ có hơn thiệt cùng tồn tại, em phải nghĩ về mặt tốt chứ.”

“Ừ, em hiểu rồi.” gật đầu, cô nhìn anh, “Lần này Tiểu Uyển quyết ý muốn cùng em đoạt người, anh nói là em nên thờ ơ hay là quang minh chính đại cùng cô ta tuyên chiến đây?”

“Em đừng quan tâm đến cô ta là được, không phải thứ của cô ta, coi như cô ta dùng hết mọi thủ đoạn thì cũng không thể giành được.” mắt nhìn phía trước, anh nhàn nhạt nói với cô một câu, đôi mắt kính che giấu đi ánh mắt thâm thúy.

“Cô ta đối với thứ mình muốn trước giờ đều chưa từng bỏ qua bất cứ thủ đoạn nào, cũng không phải như anh nói không quan tâm thì có thể giải quyết được hết thảy mọi việc.”

Trầm mặc một chút, anh nhàn nhạt mở miệng, “Vậy thì cho anh chút thời gian, anh sẽ tự tay đưa cô ta vào ăn cơm tù.”

“Ách...anh xuống tay được à? Em nghĩ là anh sẽ cố gắng niệm tình cũ!”

“Anh chỉ làm việc chung, không có chuyện tư tình.”

“Chỉ mong cô ta không gây ra chuyện gì, nếu không chỉ có thể làm phiền anh, em cũng sẽ phiền toái không ngừng.”

“Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý tốt chuyện này.”

“Ừ, anh cũng nên cẩn thận một chút, chớ khinh địch, phụ nữ rất ác độc, đàn ông đều không phải là đối thủ.”

“Anh hiểu.”

Về đến nhà, lúc Úc Tử Ân chuẩn bị thay quần áo, bên ngoài phòng thay đồ liền truyền đến tiếng bước chân, cô quay đầu nhìn bóng dáng đứng ở phía cửa, tốc độ của anh nhanh hơn cô, đã thay xong bộ đồ mặc nhà,

mới phút trước còn là người đàn ông tay trang thẳng thớm, lúc này đã là một thân hươu nhàn, lười biếng, toàn thân đều là hơi thở ưu nhã.

Bình tĩnh, cô mỉm cười hỏi, “Sao vậy?”

“Không có việc gì, có món đồ muốn tặng em.” Nói xong, anh tiến đến, từ phía sau ôm lấy cô, trong tay không biết từ lúc nào đã có một chiếc hộp nhung tơ đen, mở hộp ra, anh đưa đến trước mặt cô, nghiêng đầu dịu dàng hỏi bên tai cô, “Như thế nào, thích không?”

Cúi đầu, cô nhìn dây chuyền kim cương nằm lẳng lẳng trong hộp, kiểu dáng đơn giản nhưng lại lộ ra ánh sáng chói, kim cương màu hồng cùng chiếc nhẫn trên tay cô là cùng một kiểu, lại được khảm trên chất liệu bạch kim, không quá xa hoa cũng không quá khoa trương, kim cương hồng phần mỗi viên to nhỏ đều rất vừa vặn.

Cô quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt dịu dàng: “Sao lại đột nhiên muốn tặng em đồ trang sức vậy hả?”

Cái này cùng với nhẫn là cùng một bộ, do nhà thiết kế lười biếng mấy ngày nên đưa đến trễ một chút.” Nói xong, anh gỡ dây chuyền xuống, đứng thẳng đeo lên cho cô: “Kiểu dáng tương đối bình thường không khiến cho người khác chú ý, đừng có làm mất, biết không?”

“Thứ trân quý như thế này em thật là sợ làm mất....hay là cứ để trong hộp cho an toàn.” Cúi đầu, cô sờ sờ góc cạnh rõ ràng của kim cương, một viên nho nhỏ rơi trên xương quai xanh, lại rất đơn giản, nhưng nằm giữa vùng quai xanh trắng nõn, lại có một phong thái khá đặc biệt.

“Là độ tăng cho em, nếu đặt trong hộp thì không còn giá trị của nó rồi.” đưa tay qua, anh ôm chặt cô vào trong ngực, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt không tự chủ mà trở nên êm ái, “Thật là đẹp mắt.”

Cô giơ tay lên đặt vào mu bàn tay anh, đem phần nửa trọng lực dựa vào ngực anh, hai người cứ như vậy đứng trước gương, an tĩnh ôm lấy nhau, ai cũng không lên tiếng, trong không khí tĩnh lặng có chút tường hòa lại lộ ra chút mập mờ.

Hồi lâu, cô mới nghiêng đầu liếm ngực anh, dịu dàng hỏi, “có đói bụng không, em đi làm bữa tối.”

“Được anh tới giúp em.” Buông lỏng tay, anh ôm cô đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, lúc làm việc, Úc Tử Ân liền nhận được điện thoại của Lâm Tiểu Uyển gọi tới, nhìn dây số trên điện thoại, cô nhìn thư ký đang bận rộn bên cạnh, cầm di động đi ra khỏi phòng thư ký.

“Là tôi, có chuyện gì?” nhận điện, cô nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói ít đi mấy phần thân thiện và dịu dàng của lúc trước.

“Ừ. Ân Ân, buổi tối có bữa họp lớp 10 năm, bạn có tới tham gia không? Rất nhiều bạn học cùng từ nước ngoài trở về.” bên kia điện thoại, Lâm Tiểu Uyển nói có chút kích động.

“10 năm? Chúng ta tốt nghiệp đã 10 năm rồi hả?” Suy nghĩ một chút, hình như đã trôi qua thật lâu rồi.

“Dĩ nhiên, mình nghĩ chắc bạn đã sớm quên, còn có nữa, năm đó người đeo đuổi bạn TỖ CHUYÊN CẦN cũng trở về rồi, bây giờ chính là hải quy đúng chúng, tám giờ tối, ở Kim Cung, thanh quá, chớ tới trễ.”

“Tiểu Uyển....” cô vồn muốn từ chối, người bên kia giống như không cho cô có cơ hội lựa chọn, nhanh chóng cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại trên tay, Úc Tử Ân khẽ thở dài một hơi, xoay người trở về phòng thư ký lúc này cô không đi cũng không được.

Hỏi rõ lịch trình của Dịch Khiêm sau buổi tối, cô gõ cửa phòng tổng tài, bước vào: “Boss, buổi tối có phải anh muốn cùng thị trưởng dùng cơm?”

“Ừ, là hẹn với thị trưởng, em cũng cùng đi chứ!”

“Không, buổi tối em có họp lớp nhân dịp 10 năm, em không thể đi theo anh được rồi.”

“Họp lớp? Ở nơi nào?” Khẽ chau mày, anh dịu dàng hỏi nhiều thêm một câu.

“Kim Cung, thanh quá, là Tiểu Uyển gọi điện thoại cho em, sợ rằng không đi thì không tốt lắm.” Nếu là nhân dịp 10 năm, cô ta cũng đã liên lạc rồi, nếu em không đến chắc chắn sẽ bị bọn họ mắng chết.

Gật đầu, Dịch Khiêm khẽ tựa vào ghế, “nếu là ở Kim Cung, vậy anh gọi điện thoại nói với dì Hồng một tiếng, coi như anh mời khách, họp lớp không tránh được sẽ uống rượu, đừng uống quá nhiều, kết thúc thì gọi điện anh đến đón em.”

“Được, vậy anh dùng cơm với thị trưởng cũng đừng uống quá nhiều, mang theo tài xế đi gần đây giao thông trong thành phố quản chế rất nghiêm, em cũng không hi vọng anh say rồi bị phạt”

“Biết! Anh sẽ đưa theo tài xế, em nhớ mang di động theo.”

“Ừ, vậy tan việc em đi trước, buổi tối anh nhớ cẩn thận chút.”

“Ừ.” Đáp nhẹ một tiếng, anh cầm điện thoại lên, gọi cho tài xế, sau lại gọi cho dì Hồng dặn dò chú ý một chút tối buổi họp lớp vào buổi tối.

Lâm Tiểu Uyển đặc biệt gọi điện thoại hẹn cô đi đến buổi họp lớp, anh cảm giác có chút không tập trung, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gọi cho Tiểu Toa một cuộc gọi, “Tiểu Toa, buổi tối Ân Ân đi Kim Cung, hai cô đi theo đi, không cần cách quá xa, tôi sợ sẽ gặp chuyện không may.”

“Dạ, boss.”

“Gần đây bên Lâm gia cũng không quá ổn, hai người cũng nên chú ý nhiều một chút, những chuyện khác có thể tạm thời buông, an toàn của Ân Ân quan trọng hơn, chớ lại bị người ta gây rắc rối, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ hỏi tội mấy người, biết không?”

“Dạ, tôi biết rồi.”

129. Chương 129: Họp Lớp

Trở về phòng làm việc, Úc Tử Ân nhìn về phía Tiểu Mễ và Tiểu Toa đang bận rộn, kéo ghế dựa qua, ngồi xuống, “Buổi tối tôi muốn đi đến Kim Cung tham gia buổi họp bạn bè, Tiểu Mễ cô đi chọn giúp tôi một bộ quần áo đi, không cần quá đứng đắn, ổn là được rồi.”

“Được.” Tiểu Mễ mới vừa đứng dậy, Tiểu Toa đứng bên cạnh xoay người lại, “Lão đại, gần đây người của nhà họ Lâm chẳng chịu an phận chút nào, cô hãy cẩn thận đề phòng, đừng để ỉnh bị người khác lợi dụng.”

“Tôi biết rồi.” Úc Tử Ân gật đầu một cái, ngược mắt nhìn về phía màn hình laptop, “Mấy ngày nay trên báo có tin tức gì không?”

“Tin đồn cũng không ít, Lâm Quân Dao giao dịch một khoản tiền không nhỏ, nên đã bị cảnh sát theo dõi, Lâm Tiểu Uyển thì không có động tĩnh gì. Cô ta thông minh hơn Lâm Quân Dao rất nhiều, cũng bí ẩn hơn, lần này cảnh sát đang muốn bắt trọn lưới đám người buôn bán ma túy, đến lúc đó cũng có thể không dính líu đến Lâm Quân Dao, đối với chúng ta mà nói cũng tiết kiệm được nhiều việc, có thể không cần tự mình động thủ.”

“Nhưng bên kia cần phải xác thực được tài liệu và chứng cứ của Lâm Quân Dao, nếu không rất khó bắt cô ta, về việc này, boss không để cho chúng tôi nhúng tay, chỉ bảo cô hãy cẩn thận một chút.”

“Ừ, tôi biết rồi!”

“Tạm thời chúng ta không nhúng tay vào chuyện của Lâm Tiểu Uyển, tôi hoài nghi phía sau có người âm thầm giúp đỡ cô ta, chính là đối thủ vẫn muốn đối phó boss. Chuyện này hãy để cho Boss tự xử lý đi!”

“Được.”

Dứt lời thì Tiểu Mễ ôm theo hai bộ quần áo đi ra khỏi phòng, một chiếc áo đầm màu trắng loại vải ren xuyên thấu và một chiếc đầm màu đen lộ vai, một hấp dẫn một đoan trang, ánh mắt Tiểu Mễ vẫn không bằng Tiểu Toa.

“Lão đại, cô thích bộ nào?” Tiểu Mễ dừng bước lại trước bàn làm việc, nháy mắt nhìn cô hỏi thăm ý kiến.

Đưa ngón tay chỉ chiếc đầm màu đen, Úc Tử Ân mở miệng nói: “Cái màu đen đi, mặc đồ màu trắng đi đến Kim Cung rất dễ dàng trở thành mục tiêu.”

“Lão đại, các người là hợp mặt bàn bè sau mười năm gặp lại, dầu gì cũng nên ăn mặc xinh đẹp một chút nữa, để cho bọn họ biết cô vẫn còn tốt hơn bọn họ rất nhiều!” Xoay người, Tiểu Mễ đem chiếc đầm màu đen giắt ở cửa phòng thay quần áo, vừa đi vừa nói.

“Tiểu Mễ à, cô suy nghĩ cái gì thế? Thật ra tôi cũng không có quan hệ tốt với bọn họ, càng không muốn sống vì bọn họ. Hơn nữa lúc đi học bọn họ cứ hiểu là cha tôi có tiền, tôi học khá cũng là chuyện đương nhiên, nhưng đó cũng chỉ là công lao của cha tôi, vì sao không ghi nhận sự nỗ lực của tôi?”

“Nhưng tối thiểu cũng không thể khiến bọn họ cảm thấy cô quá nghèo túng! Nếu không sẽ rất mất mặt của Boss! Dầu gì Boss cũng là tổng giám đốc của QM, cô cũng là phu nhân tương lai của tập đoàn, cũng không thể ăn mặc quá bình thường chứ?!”

“Những bộ quần áo được may ra rất bình thường, nhưng bình thường mà lại không tầm thường đó mới được gọi là đặc biệt, cũng không phải toàn thân treo đầy châu báu thì tập tức là quý phái, đó là thô tục. Còn có việc buổi tối hôm nay Boss mời mọi người đến Kim Cung làm khách, tôi muốn mặt mũi thì như vậy cũng đủ rồi? Huống chi bọn họ cũng đều biết tôi là vợ chưa cưới của Dịch Khiêm Mạch, nghèo túng nữa bọn họ cũng không dám nói gì đâu?”

“Vậy cũng đúng!”

“Được rồi, tôi vào trong chuẩn bị quần áo đây, Tiểu Toa, cô phải ra ngoài mua đồ ăn rồi, khi nào ăn cơm tối tôi sẽ đến.”

“Được, Pizza Hut sao?”

“Cũng có thể, hai người thích ăn gì thì mua đó đi, thuận tiện mua giúp cho tôi một phần.”

“OK, không thành vấn đề.”

Úc Tử Ân mới vừa vào phòng thay quần áo, Tiểu Mễ liền bu lại, mặt đầy mong đợi nhìn cô: “Chị, em muốn ăn canh móng ngựa ở Ngự Thiện Đường, lão đại cũng thích.”

“Vậy thì quyết định Ngự Thiện Đường đi!” Im lặng liếc cô một cái, Tiểu Toa cầm lấy điện thoại trên bàn, mở máy vì tính ra liếc nhìn tấm thực đơn trên máy tính, vừa gọi điện thoại vừa đọc tên món ăn.

Vào nửa đêm, khắp nơi trong Kim Cung đều được ánh đèn chiếu rọi, cơ hồ chiếu sáng nửa vùng trời, kéo ra một cuộc sống ồn ào về đêm.

Sau khi Tiểu Mễ và Tiểu Toa lái xe đưa Úc Tử Ân vào Kim Cung, trực tiếp lên lầu, tìm một góc khuất ngồi xuống.

Mới vừa lên đến lầu hai, Úc Tử Ân liền thấy Hồng Di đi từ ghế dài đến, lễ phép cười lên tiếng chào, “Hồng Di.”

“Ân Ân.” Hồng Di đi lên trước, cũng lên tiếng chào Úc Tử Ân, “Bên trong đã có rất nhiều người rồi, đi thôi, tôi sẽ đưa cô đến đó.”

“Có thể đi rất bận, thật là làm phiền dì quá! Tự cháu có thể lên đi.” Đi ở bên phải Hồng Di, Úc Tử Ân cười đưa mắt nhìn lên lầu, hôm nay khách rất đông, đoán chừng Hồng Di rất bận rộn

“Không có việc gì, tôi cũng có thể nhân cơ hội này lên lầu biếng.” Bấm thang máy xong Hồng Di quay đầu nhìn Úc Tử Ân một cái, “Cô và Dịch Khiêm Mạch như thế nào rồi, định tổ chức với lễ vào lúc nào? Có nói với ba chưa?”

“Cháu theo anh ấy, trước khi kết hôn đã dọn về sống chung, để có thể tăng thêm hiểu biết lẫn nhau. Về phần hôn lễ, ba mẹ anh ấy đã quyết định sẽ tổ chức vào ngày Quốc Khánh, nhiều người sẽ vui vẻ hơn, dù sao còn chút thời gian, không vội.” Bước vào thang máy, Úc Tử Ân quay đầu nhìn về phía Hồng Di, khẽ mỉm cười, “Hồng Di, vậy cô cùng cha cháu thế nào? Tính toán lúc nào sẽ làm rõ chuyện của hai người? Không thể cứ im lặng bên cạnh ông ấy như thế này? Việc này rất uất ức cho cô!”

“” Nghe được lời nói của cô, Hồng Di sững sốt một chút, hình như có chút không thể tin, “Ân Ân, cháu. không phải cháu không để ý sao?”

Có thể rộng rãi giết dây để cha mình đến mẹ kế, thứ nhất cô sợ rằng Úc Tử Ân vẫn còn sợ, thứ hai sợ lòng cô yếu đuối dễ sinh ra mặc cảm.

“Để ý cái gì? Tuổi của cha cháu cũng đã cao rồi, cưới được người như dì là phúc phần của ông ấy!” Khẽ cười một tiếng, cô cúi đầu quay sang nhìn túi xách, nhàn nhạt mở miệng: “Mẹ cháu cũng đã ra đi nhiều năm như vậy, những năm này ông đã vô cùng cực khổ mới nuôi được cháu không lớn. Cháu là con cái, đương nhiên không hy vọng nửa đời còn lại của ba mình tiếp tục chịu nhiều cực khổ rồi, có một người hầu hạ bên cạnh ông là điều tốt, về sau cháu sẽ lập gia đình, không thể ngày ngày ở bên cạnh ba phải không ạ? Nếu lỡ ông có ốm đau gì, bưng trà dâng nước cũng có dì ở bên cạnh ba, không phải sao?”

“Ân Ân.” Hồng Di cảm kích nhìn cô, chưa từng nghĩ tới cô lại hiểu chuyện hơn người khác như thế, cũng rộng lượng hơn người khác rất nhiều.

“Hồng Di, con người lúc còn sống cũng chỉ vài năm thôi, một cái chớp mắt sẽ không còn, thay vì đi để ý nhiều điều như vậy, còn không bằng coi nhẹ một chút, cõi đời này không phải người mẹ kế nào cũng không tốt, ít nhất cháu cảm thấy dì rất tốt, dì theo cha cháu giúp đỡ lẫn nhau sống qua tuổi già, vậy cgay cũng không cần phải lo lắng nhiều rồi.”

Mẹ phải đi trước, có lẽ không ai có thể thay thế được địa vị của mẹ ở trong cảm nhận của cô, nhưng tháng ngày mẹ không ở đây, trong sinh hoạt cha vẫn cần một người phụ nữ để chăm sóc ông, quan tâm ông, có một số việc cô là con gái thì không thể nào giúp đỡ được, mà Hồng Di lại có thể, cô cũng không phải là loại người cực đoan, loại chuyện này cô không chấp.

“Ân Ân....Đúng là cháu đã lớn rồi.” Có thể nghe được cô nói những lời này, trong lòng Hồng Di vô cùng vui vẻ.

“Đúng vậy, đều sắp lập gia đình cả rồi, sao có thể không trưởng thành đây.” Cô cười ra khỏi thang máy, đưa tay kéo cánh tay Hồng Di, “Hôm nào dì thương lượng xong với cha con, chọn ngày để làm rõ mọi chuyện, lễ phục cưới của dì cháu sẽ là người thiết kế hai ngày nữa dì qua phòng làm việc của cháu thử một chút nhé, không hợp thì cứ nói cháu sẽ thay đổi.”

“Được.....Trở về dì sẽ thương lượng với cha cháu.” Sau khi dẫn cô đến cửa thì Hồng Di nhỏ giọng dặn dò: “Đừng uống quá nhiều rượu nhé, tránh cho chút nữa lại nhức đầu.”

“Dạ, cháu hiểu.” Sau khi bước vào phòng, thật sự trong phòng có không ít người, thấy cô đến, những người trong phòng liền ngừng các động tác trên tay lại, Lâm Tiểu Uyển từ trong đám người đứng lên, cười đi tới bên cạnh cô.

“Hồng Di, dì cũng đến rồi!” Thấy người quản lý Kim Cung đang đứng bên cạnh Úc Tử Ân Lâm Tiểu Uyển lễ phép cười cười

Hồng Di khách sáo gật đầu một cái, cất giọng nói: “Các vị, hôm nay Dịch thiếu sẽ mời khách và thanh toán tất cả, chúc các vị chơi vui vẻ!”

“Hồng Di, cái người tên Dịch thiếu kia là người như thế nào?” Có mấy mới từ nước ngoài trở về còn không biết nội tình, không nhận được mở miệng hỏi.

“Dịch tiên sinh chính là chồng chưa cưới của Ân Ân, hôm nay là Dịch thiếu mời khách, các vị có yêu cầu gì cứ nói ra, không cần khách khí.” Cố gắng giải thích một cách đơn giản nhất, dì Hồng cười nhẹ, lơ đãng liếc thấy vẻ mặt và nụ cười cứng ngắc của Lâm Tiểu Uyển, mặt không đổi sắc mở miệng nói: “Vậy bây giờ tôi không quấy rầy các vị nữa, mọi người vui vẻ.”

Không nói nhiều chuyện, Hồng Di xoay người nhìn Úc Tử Ân một cái, rồi khỏi phòng.

Chân trước của Hồng Di mới vừa đi trong phòng nhất thời ồn ào thành một mảng. “Ân Ân, người đó là chồng chưa cưới của cậu có phải không? Tổ nghe nói là anh ta là một ông chủ tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố C!”

“Đúng vậy, Ân Ân, chúng ta hâm mộ chết rồi, chồng chưa cưới của cậu ưu tú như vậy, chồng nhà người ta không được một nửa của anh ấy nữa.”

“Vậy là sao, Ân Ân, cậu thật tốt số đó, màn cầu hôn của Dịch Thiếu với cậu oanh động khắp nơi...!”

“.....”

Úc Tử Ân cười cười quay đầu liếc nhìn ánh mắt bén nhọn của Lâm Tiêu Uyển, nhàn nhạt quay đầu ra, nói vài câu giúp không khí vui vẻ hơn: “Các bạn đừng giễu cợt, các người đều là những người sang trọng, trong khi tớ chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, sao có thể so sánh với mọi người. Cũng đừng nói với tớ tất cả các bạn đều chưa kết hôn nhé, hãy kể tên ra hết đi, đừng che giấu!”

Đèn trong phòng sáng rực, những người bạn học đã mười năm không gặp, có những người trung niên đang làm giàu, vài bạn làm nghề nội trợ, vài người trở thành tinh anh của xã hội, vài bạn là thành phần trí thức so sánh với những người cùng học trong sân trường xanh miết năm đó, cô chỉ có thể cảm thán năm tháng không tha con người.

Mà cô còn nhận ra người đã theo đuổi cô năm đó là Trương Cần, là một tinh anh của biển, so với việc mang gọng kính dày năm đó thì nay có vẻ thành thực hơn nhiều, cũng thêm mấy phần mị lực, chỉ là đối với cô - người được thưởng thức qua hai người đàn ông cực phẩm là Lam Mộ Duy và Dịch Khiêm Mạch rồi, thì với ngoại hình kia rõ ràng vẫn có sự khác biệt.

Cầm ly rượu Trương Cần lễ phép đưa ly champagne đến, “Ân Ân, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, đã lâu không gặp! Mấy năm qua cậu sống ở nước ngoài như thế nào? Bây giờ trở về tìm công tác sao? Vẫn có ý định gây dựng sự nghiệp trên quê hương của mình hả?”

“Tớ cũng ổn, vừa trở về không lâu, vẫn còn đang tìm việc, chỉ là tớ vẫn muốn mình có được sự nghiệp ổn định. Còn cậu, tớ nghe mọi người nói cậu đã trở thành nhà thiết kế thời trang rồi hả, cậu vẫn không từ bỏ giấc mơ ngày cũ, mộng đẹp đã thành sự thật.”

“Tớ cũng chỉ cố chấp hơn người thường một chút thôi, làm một nhà thiết kế thời trang để có thể nuôi sống mình, không có yêu cầu gì nhiều.” Kiên trì nhận định phương hướng, vẫn luôn là mục tiêu sinh tồn của cô.

130. Chương 130: Thuốc Mê.

Vừa nhận được điện thoại, Tiểu Toa đã một cước vào cửa quán, nhanh chóng tìm được đèn, gấp gáp mở lên, liền quét mắt nhìn đám người trong phòng không có tìm được bóng dáng của Úc Tử Ân, trầm giọng báo cáo: “boss, không có người trong phòng chúng ta bao riêng, làm thế nào?!”

“Cô là ai? Xảy ra chuyện gì?” Thấy Tiểu Toa xông vào, Lâm Tiêu Uyển đi tới, giọng nói bén nhọn.

Tiểu Toa lạnh nhạt liếc cô một cái, cũng không mở miệng, ở đầu dãy bên kia truyền đến giọng nói đầy lo lắng của Dịch Khiêm Mạch: “Trong người cô ấy có gắng chip định vị, vội vàng kiểm tra! Tôi lập tức đến đó!”

“Dạ!” Lạnh lùng xoay người, Tiểu Toa phanh một tiếng đóng cửa lại, thậm chí ngay cả lời giải thích cũng lười biếng mà không để lại ọi người bên trong, trước khi đi, cô lạnh lẽo trợn mắt nhìn Lâm Tiêu Uyển một cái, cái nhìn sắc bén như muốn xuyên thủng cô ta.

Quả quyết cúp điện thoại, Tiểu Toa mở chế độ định vị của điện thoại di động ra, thiết bị định vị nhanh chóng sàng lọc ở mỗi tầng lầu, màn hình điện thoại là điểm đỏ chớp động. Trong Kim Cung có tầng tám,

không ngừng sàng lọc lên xuống, sau khi xác định người đang ở tầng bảy, cô vọt thật nhanh lên cầu thang, vừa chạy vừa cho Tiểu Mễ cũng đang mở điện thoại lên, “Lầu bảy, bảo Hồng Di vội vàng đến đây!”

Cùng lúc đó, Dịch Khiêm Mạch đang cùng thị trưởng ăn cơm ở Ngưng Hương vội vàng trở vào phòng, hơi có vẻ áy náy nhìn về phía mình anh hai và thị trưởng, “Thị trưởng, rất xin lỗi, vợ chưa cưới của tôi xảy ra chút chuyện, hiện tại tôi phải lập tức đi về xử lý, bữa cơm này tôi là chủ mời khách đứng ra không nên vắng mặt. Thật sự rất xin lỗi!”

“Không sao, Tiểu Mạch, nếu nhà cậu có chuyện thì hãy về xử lý đi, nơi này có anh cậu là được rồi, cậu đi nhanh đi!” Nghe anh nói như vậy, thị trưởng vội mở miệng giả hòa, vẻ mặt cũng không chấp nhất để cho anh về xử lý chuyện của mình.

“Vậy thì được, anh, các người cứ ăn cơm trước đi, khi nào về em sẽ giải thích ọi người.” Chống lại vẻ mặt nghiêm túc của anh trai, Dịch Khiêm Mạch nhàn nhạt giải thích một câu, xoay người nhìn về phía Văn Khâm cũng đang đứng dậy, hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng.

“Thông báo Tổng giám đốc Kim Cung, phong tỏa cả Kim Cung, bắt luận kẻ nào cũng không cho phép ra vào! Gọi điện thoại cho cận vệ, bảo mọi người đến đó một chuyến!”

“Dạ!” Gật đầu một cái, Văn Khâm lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho hai người, giọng nói nặng nề cũng làm cho người ở đầu dây bên kia điện thoại kia hiểu rằng chuyện này không phải chuyện nhỏ.

Mới vừa lên đến tầng thứ bảy, hai người đàn ông mặc áo đen đứng ở cửa phòng thấy có người đến gần, lập tức đề cao cảnh giác, Tiểu Toa cúi đầu nhìn điểm đỏ chỉ phương hướng trên màn hình, thu hồi điện thoại di động ra mấy quyền coi như chào hỏi với hai người đàn ông đó, nhanh nhẹn đưa tay lách qua giữa hai người, cơ hồ không muốn phí thời gian đánh những người đó ngã xuống đất làm gì, lói cánh tay của một người đàn ông trong đó ra phía sau, bị trật khớp tay khiến cho người đàn ông đó rên lên.

Hồng Di và Tiểu Mễ chạy nhanh theo phía sau, bước đến bên cạnh cô, trong tay Hồng Di còn có cả chìa khóa, tay run run mở cửa một căn phòng, nơi này là Phòng Tím còn gọi là phòng đặc biệt, bình thường không nhiều người đến, dù sao Kim Cung cũng dùng màu sắc để phân cấp bậc, tới nơi này tiêu phí cũng là những công tử giàu có, căn phòng màu tím là phòng hạng chót, người chọn phòng này cũng không nhiều, lại không nghĩ rằng hôm nay lại có người dám bắt cóc Ân Ân, đợi lát nữa boss tới đây, cô thật không biết làm thế nào để giao phó!

Cửa phòng vừa mới mở ra, tiểu Toa liền đá một cước vào cửa phòng, chạy vội vọt vào phòng, trên ghế sa lon, một bóng người đã nhào tới trên người phụ nữ, nghe được âm thanh ồn ào thì ngẩng đầu lên, xông tới trước mặt chính là một bình hoa bị Tiểu Toa đập tới, phanh một tiếng vào ngay giữa đầu của người đàn ông kia!

“Lão đại!” Không đợi người đàn ông đó phản ứng kịp, tiểu Toa đã cố lời cơ thể Úc Tử Ân dậy, lạnh tay lẹ mắt cùng với Tiểu Mễ đưa cô ngồi xuống ghế salon, khẩn trương dựa vào ghế..

“shit!” Người đàn ông mặc tây trang bị người ta đánh làm cho đầu óc choáng váng, không đợi anh ngẩng đầu lên, một quả đấm của cô gái đã đến, đánh liên tiếp khiến cho anh lảo đảo ngã nhào xuống ghế sa lon.

“Chị! Chị đừng đánh chết người đó, boss nói muốn tự mình xử lý! Hồng Di, ngăn cô ấy lấy!” Thấy Tiểu Toa đánh mù quáng, Tiểu Mễ vội mở miệng gọi cô lại, chỉ sợ trong cơn tức giận cô sẽ giết người ta mất.

Nhìn tay chân Tiểu Toa đang đánh đá tàn nhẫn, Hồng Di run run ,không dám tiến lên ngăn, xoay người chạy ra khỏi phòng để lấy khăn ướt, giúp Úc Tử Ân lau mặt.

“Lão đại! Lão đại, cô không sao chứ! Tỉnh!” Vỗ nhẹ vào mặt của Úc Tử Ân, Tiểu Mễ thấp giọng gọi mấy tiếng, không thấy người kia có dấu hiệu tỉnh lại, Tiểu Mễ cũng nóng nảy theo, “Chị, mau đến đây nhìn một chút đi!”

Nghe được lời nói kia, rốt cuộc Tiểu Toa cũng rút về chút lý trí, quay đầu nhìn về phía Úc Tử Ân đang nằm trên ghế, thu nắm đấm trong tay lại, bỏ nhào đến bên sofa, lo lắng nhìn cô gái đã bất tỉnh, “Lão đại, người mau tỉnh!”

“Hình như là bị cho uống thuốc rồi, làm sao bây giờ?” Tiểu Mễ lo lắng nhìn chị mình, trong lúc nhất thời cũng không quyết định chắc chắn được.

Khẽ thở dốc một hơi, Tiểu Toa nhìn bóng dáng của người đã bất tỉnh, lại nhìn một chút người đàn ông đang ở phía sau, cắn răng nghiêng lợi nhú lông mày: “boss đang chạy tới, chờ anh. . . .”

Liên tục vượt qua đèn đỏ, lúc Dịch Khiêm Mạch chạy tới Kim Cung, thì người tổng giám đốc Kim Cung luôn không dễ dàng lộ diện, mang theo một nhóm người đang mặt trang phục màu đen cung kính chờ tại cửa, có lẽ đại của các ban phái xã hội đen hợp lại không? nhất thời khiến khách trong Kim Cung sinh ra tò mò, nhưng một lúc sau đã biết đây là chuyện lớn không được phép tham gia, rồi rít núp ở góc bên cạnh.

Nghe được có tiếng khách bên ngoài đi vào, một hai người đứng ở ghế dài bên ngoài lan can nhìn về động tĩnh phía dưới.

Thấy Dịch Khiêm Mạch đi vào, Tổng giám đốc Hàn Tiêu bước nhanh đi lên trước, một mực cung kính cúi đầu, “boss!”

“Người nào? Bây giờ đang ở đâu?!” Không nhìn quanh, không quan tâm mình có đưa đến chấn động gì người hay không, Dịch Khiêm Mạch vừa mới bước vào Kim Cung liền mở miệng hỏi.

“Ở lầu bảy, phòng tám.” Đuổi theo bước chân, Hàn Tiêu bấm cửa thang máy, dẫn anh lên lầu, sau lưng là đám hộ vệ hộ tống đi vào bằng một thang máy khác

Lầu bảy cửa, đám hộ vệ đang đứng cung kính chờ ở cửa, thấy hai người đến liền mở cửa ra, Dịch Khiêm Mạch bước nhanh hơn đi vào, bước vào phòng liền nhìn thấy bóng dáng trên ngực Tiểu Toa, trên người bọc áo choàng Kim Cung, đầu tóc rối bời, không cần nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì, trong lòng chợt hoảng hốt, anh vội vã chạy tới, ôm lấy cô gái nhỏ trong tay Tiểu Toa, đau lòng sờ sờ mặt của cô, ngẩng đầu nhìn về mặt áy náy của Tiểu Toa: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Đứng ở một bên, Tiểu Toa cúi đầu trầm giọng trả lời: “Trong lúc gặp gỡ hội bạn cũ, đã có người bỏ thuốc, tôi mới vừa kiểm tra, đúng là thuốc mê, cụ thể có thành phần khác hay không thì phải đến bệnh viện kiểm tra một chuyên.”

Cúi đầu, anh nhìn cô gái trong ngực, nhỏ tiếng gọi: “Ân Ân? Ân Ân em tỉnh lại đi!”

Gọi thêm vài tiếng nữa thấy cô vẫn không có phản ứng, anh không khỏi xụ mặt xuống, quay đầu nhìn về phía Tiểu Toa, găm nhẹ: “Người đâu?!”

“Theo hướng chỉ của Tiểu Toa, Dịch Khiêm Mạch quét mắt nhìn đám người đứng trong phòng, chắc hẳn đó là nhóm người cùng tham gia buổi họp hôm nay, quét mắt một vòng, anh quay đầu nhìn về phía người đàn ông bị trói quỳ trên sàn nhà: “Chính là hắn ta? Hắn ta là ai?”

“Mới vừa rồi tôi có hỏi qua, cũng là thành viên trong nhóm bạn bè.” Lúc nói lời này, cô ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tiểu Uyển đang đứng trong đám người đó, hài hước giật giật khóe miệng, “Không ngoại trừ có người chỉ điểm.”

Nắm chặt quả đấm, anh dường như sắp nổi điên: “Hàn Tiêu, kiểm tra cho tôi! Không bỏ qua bất cứ người nào có tham gia bữa tiệc này!”

Đột nhiên có một dòng khí lạnh truyền qua, Tổng giám đốc hít một hơi thật sâu, cung kính mở miệng: “Dạ, boss!”

Dịch Khiêm Mạch ôm cô gái đang bất tỉnh trên ghế salon, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo rơi vào trên người Lâm Tiểu Uyển đang đứng ở hàng thứ nhất, giọng khàn khàn mang theo vài phần chết chóc: “Đừng để cho tôi điều tra được chuyện này có liên quan đến cô, nếu không cô chờ mà xem tôi sẽ cho người giết sạch người nhà họ Lâm các người!”

“Tiểu Mạch, em....Chuyện này, không quan hệ với em...” Lâm Tiểu Uyển đang muốn giải thích, Dịch Khiêm Mạch đã ôm người ra khỏi phòng, căn phòng vốn đang yên tĩnh vào giờ phút này lại đang tỏa ra hơi lạnh.

Dịch Khiêm Mạch vừa đi, đám người vốn đang yên tĩnh liền lên tiếng bàn bạc, không ít người ríu rít nhìn về phía Tổng giám đốc Kim Cung - người không dễ xuất hiện bên ngoài, nhớ đến cảnh mới vừa rồi anh một

mực cung kính với Dịch Khiêm Mạch, còn có một tiếng boss kia, phần lớn mọi người hiểu rõ người tổng giám đốc đứng đằng sau câu lạc bộ Kim Cung thần bí nhất thành phố C là Dịch Khiêm Mạch, tổng giám đốc của tập đoàn QM!

Vừa ý thức được điều này, Lâm Tiểu Uyển không khỏi rung mình một cái, quay đầu nhìn về phía Tổng giám đốc và người quản lý chỗ này, mơ hồ có dự cảm xấu, lần này hình như cô đã thật sự trêu chọc đến Dịch Khiêm Mạch rồi.

Quay đầu liếc nhìn Trương Cần đang quỳ trên mặt đất, cô khẽ vận lòng mảy, trong lòng chỉ có thể cầu nguyện anh ta đừng có khai tên mình ra, nếu không trêu chọc đến Dịch Khiêm Mạch thì khẳng định sẽ không có cái kết cuộc tốt đẹp.

Ngàn tính vạn tính chỉ sai một đường là sẽ hủy tất cả. Cô không thể nào ngờ đến Dịch Khiêm Mạch sẽ an bài hai người phụ nữ ở bên cạnh để bảo vệ cho Úc Tử Ân, càng không nghĩ tới trong lúc mấu chốt - chuyện tốt sẽ bị phá hủy, thật là rất xui xẻo mà!

Cận vệ vừa tới cửa Kim Cung, vội vã chạy tới liếc nhìn cô gái đang nằm trong ngực của Dịch Khiêm Mạch, hơi sững sờ, còn chưa kịp lấy hơi đã hỏi: “Boss?!”

Vẻ mặt của Dịch Khiêm Mạch vô cùng bình tĩnh, lạnh giọng mở miệng: “Đi giúp Hàn Tiêu, trước khi trời sáng, tôi muốn biết rõ chân tướng sự việc!”

“Dạ!” Chưa bao giờ cảm thấy boss lạnh lùng và nghiêm túc như vậy, cận vệ cũng không khỏi run rẩy, sau khi nhận xong mệnh lệnh thì lập tức rời đi.

Lên xe, Văn Khâm nhanh chóng khởi động động cơ, người đàn ông ở ghế sau nhàn nhạt mở miệng: “Trước tiên đi đến bệnh viện tìm Văn Niên.”

“Được, tôi vừa mới gọi điện thoại cho anh ấy.” Nhìn qua kính chiếu hậu, Văn Khâm nhanh chóng chạy xe ra đường lớn, xe vững vàng lái về hướng bệnh viện,

Ở phía sau, Tiểu Mễ cũng lái xe chạy theo, nhớ tới sắc mặt mới vừa rồi của Dịch Khiêm Mạch, đến bây giờ Tiểu Mễ cũng còn chút cảm giác sợ hãi: “Chị, chuyện này nếu mà tổng giám đốc trách tội xuống, sợ rằng chúng ta không thể nào gánh nổi trách nhiệm.”

“Vậy bắt đầu từ bây giờ hãy cầu nguyện cho lão đại không có việc gì, nếu không hai ta ai cũng sẽ phải chịu tội.” Đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy ánh mắt kinh khủng như thế của Boss, lạnh lẽo và khắc nghiệt giống như tử thần vậy, làm cho người ta không nhìn được mà run lên!

Văn Niên đã đứng đợi tại cửa bệnh viện, nhìn chiếc xe vừa dừng lại, dẫn y tá đi tới: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bị người ta cho uống thuốc mê, không ngoại trừ trong đó còn có những chất kích thích khác, vẫn còn chưa tỉnh lại, cậu nhanh kiểm tra cho cô ấy đi!”

“Được! Trước tiên, chúng ta nên vào trong trước!” Gật đầu một cái, Văn Niên liếc nhìn về phía anh trai Văn Khâm đang đi tới, nhanh chóng đẩy giường bệnh đi vào phòng cấp cứu.

131. Chương 131: Đại Kết Cuộc

Giày vò đến hơn nửa đêm, cuối cùng Úc Tử Ân đã tỉnh lại, trong thoáng giây mở mắt đã nhìn thấy bóng dáng người đang ngồi trước giường bệnh, hơi sững sờ, nhìn quanh bốn phía, sau khi biết nơi này là nhà, cô nhú chân mảy lại, giùng giàng ngồi dậy.

Thấy cô đã tỉnh lại, cuối cùng Dịch Khiêm Mạch cũng thở phào nhẹ nhõm, đỡ cô đứng dậy, rút một chiếc gối đặt sau thắt lưng của cô, thuận thế cầm một ly nước đặt ở tủ đầu giường đến đưa cho cô, “Uống nước trước đi.”

“Dịch thiếu, em. . . .” Xảy ra chuyện như thế, cô thật sự không có mặt mũi nào để gặp anh nữa, cô ngàn phòng, vạn phòng vẫn không phòng được một lần ngoài ý muốn này.

“Không sao, đừng lo lắng, Tiểu Mễ và Tiểu Toa đến kịp nên không có xảy ra chuyện gì cả, lúc em bị bỏ thuốc mê vào rượu thì bọn họ đã đến, may là lượng thuốc không lớn, nếu không thì phiền toái.” Anh giơ tay sờ đầu của cô, an ủi tâm tình của cô, đôi mắt âm trầm giống như có thể hóa ra gió tuyết.

“Là em quá vô dụng!” Cô bưng ly nước, cúi đầu nhìn mặt nước đang tạo gợn sóng, trong lòng rất nặng nề, nghĩ thật lâu cũng không nhớ đến việc mình đã trêu chọc người nào, sao tự nhiên lại bỏ thuốc vào người cô!

Hôm nay Lâm Tiểu Uyển cũng ở chỗ đó, chuyện này chính xác không thoát khỏi liên quan đến cô ta!

“Không phải lỗi của em, đừng suy nghĩ lung tung, chuyện này anh đã cho người điều tra rồi, sau khi biết rõ sẽ mặc cho em xử trí.” Nhìn cánh tay đang nắm chặt ly nước của cô, anh giơ tay khẽ vuốt gương mặt cô, gỡ những sợi tóc đeo bám vào gương mặt cô, thấy cô vẫn cúi đầu không nói lời nào, anh cũng có chút lo lắng: “Sao rồi, có nơi nào không thoải mái à?”

“Em không sao.” Ngẩng đầu lên, cô an tĩnh nhìn anh, “Tiểu Mễ và Tiểu Toa, các cô ấy đâu? Không sao chứ?”

Sau khi đưa cô về đến nhà, cô không có ý thức, dù xảy ra chuyện gì thì căn bản cô cũng không biết; chỉ là nhìn bộ dạng hiện tại của anh, chắc là sẽ không có chuyện gì lớn, nếu không thì làm thế nào anh lại bình tĩnh như thế.

“Họ không có việc gì, ở dưới lầu ! Có đói bụng không, anh bảo các cô ấy nấu cho em ăn chút gì đó?”

“Em không đói bụng.” Quay đầu liếc nhìn đồng hồ báo thức đặt ở tủ đầu giường, đã hơn ba giờ sáng rồi, suy nghĩ một chút cũng hiểu được anh đã ngồi đây chăm sóc cô cả đêm, không khỏi có chút đau lòng, nghiêng thân thể qua, nằng tựa vào ngực anh, cọ vài cái, khẽ thở dài, “Em không sao rồi, anh đừng lo lắng, thời gian cũng không sớm nữa, anh đi nghỉ ngơi đi! Còn có Tiểu Mễ và Tiểu Toa, cũng để các cô ấy về khách sạn nghỉ ngơi đi, các người vì em mà thức cả đêm rồi, thật lòng đã gây khó ọi người.”

“Anh không yên lòng về em. . . .” Đưa tay ôm chăm lấy cô, anh vỗ nhẹ nhẹ vào sau lưng của cô, gương mặt anh tuần khó nén được chút tự trách về chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.

“Em không sao, thật sự không có việc gì.” Ngẩng đầu lên, cô khẽ xoa xoa gương mặt của anh, “Đi thay quần áo đi, anh ở nơi này em không tiện lắm, thuận tiện xuống dưới lầu nói cho Tiểu Mễ và Tiểu Toa biết một tiếng, để cho các cô ấy về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Vậy thì tốt, chờ anh.” Gật đầu một cái, anh nghiêng đầu đặt một nụ hôn lên gò má của cô, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc xuống lầu, Tiểu Mễ và Tiểu Toa đang ngồi trong phòng khách nghe được tiếng bước chân, rồi rít đứng lên nhìn người đang đi tới, “boss, lão đại như thế nào rồi ạ? Tỉnh chưa?”

“Ừ, đã tỉnh rồi, tinh thần còn chưa được tốt lắm, tôi sẽ ở lại đây chăm sóc cô ấy, các người về khách sạn nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai đến đây chuẩn bị bữa ăn sáng.”

“Được, tôi biết rồi!” Tiểu Toa gật đầu đáp một tiếng, đưa mắt nhìn anh. Sau khi thấy anh đã lên lầu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhanh chóng về phòng tắm rửa, Dịch Khiêm Mạch đổi một bộ quần áo ngủ, bưng sữa tươi bước vào phòng của Úc Tử Ân, nhìn thấy cô tựa vào thành giường, ngán người, trong lòng không khỏi đau nhói.

“Ân Ân.” Anh lên tiếng gọi khẽ, cầm lấy tay của cô, đặt vào lòng bàn tay cô một cốc sữa tươi ấm áp, “Uống chút sữa tươi, anh sẽ ở lại nơi này với em.”

“Dịch thiếu.” Cô ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn anh, giơ tay kéo anh đến bên cạnh mình, “Nếu như chuyện hôm nay là do Lâm Tiểu Uyển làm, anh sẽ xử lý như thế nào?”

Đối với anh mà nói, là ai đã không quan trọng, quan trọng là chuyện ngày hôm nay có để lại tổn hại cho cô ở tương lai hay không, khẽ thở dài một cái, anh ôm lấy cô vào trong ngực, “Mặc kệ có phải do cô ấy làm hay không, người làm em tổn thương, thì anh sẽ để cho người đó trả giá đắt. Đừng suy nghĩ quá nhiều, uống

sữa tươi đi, chuyện ngày hôm nay anh đã bảo cận vệ thăm dò rồi, có chuyện gì sáng sớm ngày mai sẽ nói cho chúng ta biết.”

“Ừ.” Uống sữa xong, cô nằm xuống bên cạnh anh, ôm hông của anh, nhắm mắt lại.

Tựa vào đầu giường, Dịch Khiêm Mạch cúi đầu nhìn dáng người đã ngủ yên, khẽ thở dài một cái, mở to mắt. Đường như cả đêm cũng không chợp mắt.

Sáng sớm ngày thứ hai, cận vệ và Văn Khâm rất ấn ý khi cùng nhau xuất hiện tại nhà trọ của Úc Tử Ân, sắc mặt hai người bọn họ vô cùng nặng nề, đi theo sau lưng Tiểu Toa bước vào phòng khách.

Ngồi ở vị trí chủ tọa, Dịch Khiêm Mạch đang ăn bữa sáng, thỉnh thoảng còn sắc sảo nhìn Úc Tử Ân đang ngồi bên cạnh, Tiểu Mễ và Tiểu Toa ngồi ở bên kia, an tĩnh không mở miệng. Trong phòng ăn, không khí ảm áp lại có vài phần lo sợ

“Boss”. Cận vệ đi lên trước, khẽ mở miệng

Úc Tử Ân đang ăn cháo cũng ngẩng đầu lên, nhìn hai người một cái, “Văn Khâm, các người ăn sáng xong rồi hả?”

“Chúng tôi vừa mới ăn rồi, khi đến đây vừa lúc gặp cận vệ ở cửa nên cùng nhau vào.” Văn Khâm nhìn Úc Tử Ân một cái, xác định cô không có việc gì thì mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện xảy ra tối ngày hôm qua, may mắn khi cô không gặp chuyện gì nếu thật có một việc không hay xảy ra, sợ rằng boss lớn sẽ giết hết bọn họ mất.

Để ly sữa xuống, Dịch Khiêm Mạch nhàn nhạt mở miệng: “Nói đi, điều ra được gì.”

“Cũng đã điều tra xong, người đàn ông đã gặp trong phòng tối hôm qua tên là Trương Cần, là một sinh viên đi du học về làm việc trong nước, là một người trong nhóm họp lớp tối hôm qua.” Nói tới chỗ này, cận vệ liếc nhìn Úc Tử Ân, chậm rãi ngừng lại.

“Trương Cần? Tại sao lại là anh ấy?!” Mới nghe đến cái tên này, Úc Tử Ân không thể tin ngẩng đầu lên, “Làm sao có thể là cậu ấy.” Cô thật sự không thể nào tin nổi, làm sao anh ta lại làm loại chuyện này!

“Tiểu Toa bắt được tại chỗ, hơn nữa chính anh ta cũng thừa nhận, chỉ là, chuyện này.” Quay đầu, cận vệ quay người nhìn về phía Dịch Khiêm Mạch đang ngồi ở vị trí chủ tọa, nhàn nhạt mở miệng nói tiếp: “Có người ở sau lưng chỉ điểm.”

“Có phải là Lâm Tiểu Uyển không?” Đặt thìa xuống, Dịch Khiêm Mạch cũng không ngẩng đầu lên bình thản hỏi một câu, tựa như chuyện đó đã có trong dự tính của anh.

“Phải....Lâm Tiểu Uyển cho Trương Cần một khoản tiền, để cho anh ta đến lúc họp lớn, thừa lúc Úc tiểu thư không chú ý thì hạ thuốc mê vào rượu của cô ấy, đồng ý với anh ta sau khi việc hoàn thành sẽ cho anh ta một khoản tiền để gây dựng sự nghiệp. Còn một bên, sau này anh ta sẽ nhờ kế sách của cô ấy để bức bách Úc Bảo Sơn đồng ý cho anh ta cưới tiểu thư Úc làm vợ, và trở thành con rể nhà họ Úc, dĩ nhiên về sau sự nghiệp sẽ là một bước lên mây, Trương Cần vốn là một thanh niên nghèo, dựa vào học bổng để được đi du học, nghĩ tới việc nếu kế hoạch của Lâm Tiểu Uyển sẽ thành công, cho nên tối hôm qua làm theo.”

“Thật sự là cậu....” Nhớ tới tối ngày hôm qua Trương Cần bưng một ly rượu đến ỳnh, cô cho rằng anh là bạn học cũ, nên căn bản không có đề phòng, lại không nghĩ rằng, hoàn toàn bởi vì là bạn học, mới có thể bị phản bội dễ dàng và nhẹ nhàng như thế!

Cười khổ một tiếng, Úc Tử Ân cắn môi cúi đầu nhìn những dòng khói bốc lên từ chén cháo trắng, nhất thời không có khẩu vị.

Lâm Tiểu Uyển thật là hiểu cô, nên mà phái người ra tay trong trường hợp như thế, dù cho cô có cảnh giác như thế nào cũng sẽ không hoài nghi, mặc dù hoài nghi, nhiều người như vậy cũng không biết rõ ai là người liên quan đến cô ta. Điều cô không ngờ chính là, cô lại bị Trương Cần lợi dụng như thế.

“Kim Cung cấm bán thuốc, thuốc từ đâu tới?!” Nhấp một hớp sữa tươi, Dịch Khiêm Mạch hờ hững mở miệng, đáy mắt tối tăm đã đánh mất tia ảm áp cuối cùng.

“Là Lâm Tiểu Uyển lấy được, còn lấy cụ thể bằng cách nào thì không biết chỉ là lấy khả năng của Lâm Tiểu Uyển, thì việc lấy được thuốc mê không có gì khó. Hơn nữa....Mấy ngày gần đây, sau lưng cô ta có thể có hành động. Boss, chúng ta tạm thời án binh bất động, hay dụ rấn ra khỏi hang?”

“Hiện tại đụng đến Lâm Tiểu Uyển sẽ đứt dây động rừng, chúng ta dùng cô ấy dẫn người phía sau tấm màn kia ra, hành động một lần là tiêu diệt sạch.” Dừng một chút, anh quay đầu nhìn về phía Văn Khâm, “Văn Khâm, bắt đầu từ hôm nay, dùng hết năng lực của cậu dọn dẹp Tập đoàn Lâm Thị, sau đó sẽ chia ra thu mua, tôi muốn từ nay về sau nhà họ Lâm sẽ biến mất hoàn toàn trong giới kinh doanh!”

Để cho lão hồ ly tồn tại, anh đã nhẫn nại lâu rồi, đây cũng là thời điểm nhỏ cỏ tận gốc!

“Dạ!” Gật đầu một cái, sắc mặt Văn Khâm trở nên nặng nề, lên tiếng đồng ý, mơ hồ cảm thấy áp lực trên bả vai mình nặng thêm mấy phần.

Nhà họ Lâm rơi vào kết cục này thì cũng đơn thuần là gieo gió gặt bão, là do Lâm Tiểu Uyển quá tự tin vào năng lực của mình, trực tiếp khiến cho nhà họ Lâm tan nhà nát cửa.

“Còn nữa, muốn nắm cái người phía sau Lâm Tiểu Uyển thì trước đừng đụng vào Lâm Tiểu Uyển, tôi muốn thấy người sống!”

“Dạ!” Cận vệ ngược mắt liếc nhìn bóng dáng ngồi chính giữa, rùng mình một cái - đây là hành động từ trước đến nay chưa từng có.

Boss muốn người sống, điều duy nhất chính là khiến cho cô ta sống không bằng chết.

“Còn nữa, mấy ngày nay cậu đưa vài người đến đây, đi bảo vệ Tập đoàn Bảo Úc và bảo vệ an toàn cho Tổng giám đốc Úc. Tức nước vỡ bờ, tôi lo lắng lão hồ ly nhà họ Lâm kia sẽ làm ra cái chuyện gì đó tương đương.”

“Dạ, tôi biết rồi!”

“Được rồi, các người nhanh đi đi, hôm nay tôi sẽ không đến công ty, có chuyện gì quan trọng thì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi. Tất cả hội nghị ngày hôm nay chuyển thành hội nghị từ xa, có tài liệu này cần ký tên mà cậu không thể làm chủ được thì đưa tới chỗ này.”

“Dạ!” Văn Khâm cùng cận vệ gật đầu một cái, ăn ý xoay người rời đi.

Chưa đầy vài giây sau khi hai người rời đi, Tiểu Mễ không chịu được liền mở miệng: “Boss, anh nghĩ nên xử trí Lâm Tiểu Uyển như thế nào?”

“Muốn xử lý như thế nào thì hãy hỏi Ân Ân, chuyện này giao cho cô.” Dịch Khiêm Mạch quay đầu lại, giơ tay lên kéo đôi bàn tay lạnh lẽo của cô lại, dịu dàng nói: “Em muốn xử lý như thế nào thì sẽ làm như thế.”

“Em không muốn nhìn thấy cô ta xuất hiện trước mặt em nữa, còn dư lại anh cứ xử lý đi!” Biết anh sẽ không giết chết Lâm Tiểu Uyển, về phần sau này cô cũng không muốn nó có liên quan quá nhiều vào cuộc sống của cô, lòng của cô quá mềm yếu, không thích hợp làm chuyện lớn, chuyện như vậy giao cho người như anh sẽ tốt hơn.

“Được.” Có lời nói này của cô, còn dư lại nên xử lý như thế nào cũng không khó nghĩ cho lắm.

132. Chương 132: Đại Kết Cuộc 2

Lúc hai người ở nhà, Tiểu Mễ và Tiểu Toa rất thích thời tiết ra bên ngoài lang thang, đến buổi trưa lại rất đúng lúc xách về nhà rất nhiều món ăn, ăn ý đến khiến cho Úc Tử Ân có chút dở khóc dở cười.

Trong thư phòng yên tĩnh, Dịch Khiêm Mạch đang dùng chat webcam để bắt cầu một hội nghị trực tuyến với các vị quản lý cấp cao khác, cây viết nằm trong tay thỉnh thoảng lại ghi chép chút gì đó trên tài liệu, trên mặt vẻ mặt nặng nề mà nghiêm túc.

Úc Tử Ân bưng Trà Hoa đi vào, hội nghị mới vừa kết thúc, nhìn bóng dáng bận rộn trên ghế làm việc, cô thả nhẹ bước chân đi đến, vốn định để ly xuống rồi đi ra, không quấy rầy đến anh, ai biết mới vừa đến gần thì anh liền ngẩng đầu lên, thấy cô thì vẻ mặt nghiêm túc liền xẹt qua một nụ cười vui vẻ, thò tay ôm cô vào trong lòng.

Úc Tử Ân Ngồi ở trên đùi anh, quay đầu nhìn anh, đau lòng giơ tay lên giúp anh xoa xoa huyết thái dương, “Tối hôm qua ngủ không ngon, muốn đi nghỉ ngơi một chút hay không? Có lẽ anh mệt chết rồi.”

“Anh không sao.” Chui vào giữa gáy cổ cô, cảm nhận mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, cả người nhất thời cảm thấy an tâm.

Có lúc cảm thấy, điều mình hy vọng cuối cùng chỉ là ôm một cô gái ấm áp như thế vào trong ngực. Chỉ thế thôi cũng có thể làm cho anh như thuyền muốn cập bến, mặc dù anh có mệt mỏi hơn nữa vì những công việc ngoài kia, trở về cũng sẽ không mang theo mặt nạ đối với cô.

“Tập đoàn Lâm Thị nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, anh tính động thủ như thế nào?” Nhìn anh bận rộn như vậy, cô thật hy vọng mình cũng có thể chia sẻ một chút.

“Ừ, xuống tay với tập đoàn Lâm Thị không khó, vì Lâm Thị đang mua một mảnh đất ở ngoại ô với giá cao, vốn dự định xây làng du lịch, mảnh đất kia phạm vi đến năm trăm mét vuông bây giờ đang được chính phủ dùng, một nhóm khác muốn hợp tác, anh đã bảo Văn Khâm mua lại rồi, chính phủ dùng thì có thể liên lạc với thị trường chỗ đó, chỉ cần làm mấy thủ tục, mảnh đất kia của Lâm thị sẽ được chuyển cho trung gian, nhưng nếu chính anh xây dựng cái gì đó lên mảnh đất kia, thì mảnh đất của Lâm thị sẽ thành củ khoai lang khiến người ta phổng tay. Có lẽ bây giờ đối với tập đoàn Lâm thị mà nói, mảnh đất kia sẽ là con bài tẩy cuối cùng của ông ấy, nhưng mà anh lại muốn khiến mảnh đất kia biến thành bỏ thì tiếc ăn thì không ngon!”

Nếu đã quyết định muốn giết chết Lâm thị, anh cũng sẽ không cho Lâm Thị bất cứ cơ hội xoay mình nào, nếu không diệt cỏ tận gốc, gió xuân thổi vạn vật lại hồi sinh, đạo lý này anh biết rõ.

“Vậy anh đã bắt đầu động thủ sao?” Những quyết định của anh luôn mạnh mẽ và vang dội, tất nhiên cô sẽ không hoài nghi năng lực của anh.

“Ừ, sáng sớm hôm nay đã để Văn Khâm thả gió đi, giá cổ phiếu Lâm thị đang một đường đi xuống, thời điểm hiện tại, sợ rằng lão hồ ly Lâm thị đã biết không được bình thường. Cho dù là như vậy, hiện tại trong tay anh cũng nắm giữ hai mươi phần trăm cổ phần Lâm thị, đủ đưa ông ta ra trước hội đồng quản trị.”

“Ừ, vậy anh phải cẩn thận một chút, chớ bị tính toán.” Tranh đấu trên thương trường quá nhiều gay gắt, cô không hiểu cũng không muốn đầu mình giao du với kẻ xấu.

“Anh biết rồi, anh sẽ có chừng mực.”

“Ừ, em tin tưởng anh!” Gật đầu một cái, cô từ từ ngẩng đầu lên khỏi ngực anh, “Đợi lát nữa còn phải bận rộn không? Chính em sẽ thiết kế trang phục cưới cho anh, anh rút ra chút thời gian cho em lấy số đo nhé.”

“Theo anh được biết, con mắt của nhà thiết kế nhất định chính xác, còn dùng thước sao?” Bỗng chốc đứng dậy, anh bế cô lên, xoay người đi đến phòng thiết kế trên lầu.

Khẽ thét lên một tiếng, cô chột vòng tay qua cổ anh, tức giận trừng mắt, “Liếc mắt là một chuyện, thiết kế trang phục ỉn lại là chuyện khác, không cẩn thận là sẽ lãng phí vải ngay.”

“Ừ, hiện tại anh đang có thời gian.” Dứt lời, anh bế cô chạy tới cửa phòng thiết kế, bước vào phòng thiết kế, anh quét mắt nhìn căn phòng rộng rãi, đặt cô xuống ghế sofa cạnh cửa sổ

Ngồi dậy, cô đi tới cầm cây thước dây, nghiêm chỉnh đo quần áo anh.

Cánh tay mảnh khảnh từ từ đi qua eo anh, người đàn ông với tâm hồn bay bổng đưa tay ôm lấy cô, làm thế nào cũng không chịu buông tay, hơi thở nóng rực vây quanh cổ cô, rước lấy những trận né tránh của cô.

“Đứng đắn một chút!” Chống đỡ trước ngực anh, cô tức giận nũng nịu.

“Đã rất nghiêm chỉnh, Ân Ân, chuyến du lịch trăng mật của chúng ta, em nghĩ nên đi đâu? Maldives? Aegean Sea?”

“Ta thật ra thì muốn đi nhìn Cực Quang *(Cực quang có nghĩa là: Hiện tượng sinh lý càng lên cao không khí càng lạnh -> Suy ra là chị này muốn đi lên chỗ nào đó cao cao lạnh lạnh). . . .” Lam Mộ Duy không làm được chuyện như thế, nên bây giờ cô muốn đi với anh, dù sao đó là nơi cô hy vọng muốn đến nhất.

“Được, anh sẽ sắp xếp.” Nhẹ xoa ôm lấy cô, anh không có hỏi cũng không có nhiều lời, chỉ bình tĩnh đáp một tiếng ‘được’, hết sức dịu dàng.

Ngẩng đầu lên khỏi ngực anh, cô nháy mắt cười cười, “Vì sao không hỏi em vì cái gì mà lại muốn đi lên những nơi như thế? Không hiểu kỳ sao?”

“Tò mò, nhưng anh để em tự nói, không ép buộc em.” Từ đầu đến cuối, chưa bao giờ anh ép buộc cô làm một chuyện gì cả, chỉ hi vọng là mình sẽ cho cô hạnh phúc, đây vĩnh viễn là điều mà anh hy vọng

“Em nhớ rất lâu trước kia, khi đó trường học đã tham gia một buổi tọa đàm của hội thiên văn, mời rất nhiều chuyên gia nổi tiếng thế giới đến diễn giải, trên màn hình lớn có rất nhiều hình ảnh về những nơi cao, đó là lần đầu tiên em nhìn thấy những ánh sáng óng ánh khắp nơi. Sau nào Lam Mộ Duy thay em đi chụp ảnh với đoàn, bọn họ đều chụp về cực quang, nhưng bởi vì đột nhiên có cảm giác bỏ qua, nên em tiếc nuối rất nhiều năm. Hôm nay chúng ta ở cùng một chỗ, nghĩ sẽ bù lại những gì nuối tiếc trong lòng kia.”

“Được, anh dẫn em đi.” Anh nghiêng đầu, dịu dàng đặt một nụ hôn lên gò má của cô, ánh mắt không tự chủ rơi vào ánh mặt trời đang chậm chậm lặn ngoài cửa sổ, “Tất cả những tiếc nuối trên đời này của em, chẳng những anh sẽ đền bù cho em, mà dùng cả đời này đền bù lại khoảng thời gian quá khứ anh không ở bên em.”

Quá khứ nhiều năm như vậy, cô làm bạn bên cạnh Lam Mộ Duy, vậy mà hôm nay, anh lại hi vọng, hi vọng có thể đền bù những tiếc nuối trong lòng cô.

Năm tháng yên tĩnh tốt đẹp, cuộc sống bình yên.

Giới kinh doanh của thành phố C bắt đầu xôn xao về một con bầy tầy, chỉ trong vòng vài ngày, cổ phiếu tập đoàn Lâm thị bị rút giá, sau đó buộc phải để cho người khác thu mua. Lại không lâu sau đó, trên khắp các tờ báo kinh tế của thành phố C lại đưa tin về việc có một ông trùm giấu mặt đứng sau lưng thu mua, từ suy đoán rồi hoài nghi rồi đến cuối cùng xác định, nhưng mà cũng chỉ có mấy ngày ngắn ngủi Dịch Khiêm Mạch đã bắt đầu chinh đồn tập đoàn Lâm Thị một lần nữa, rồi nó lại bắt đầu khởi sắc dưới chỉ đạo của tập đoàn Dịch Thị.

Ngay sau đó tin tức chính phủ chỉ đạo cho Tập đoàn QM bắt đầu khai phá để mảnh đất kia trở thành khu khoa học kỹ thuật, thu mua diện tích lớn dùng cho việc xây dựng trung tâm nghiên cứu khoa học kỹ thuật, không chỉ lấy được sự ủng hộ của chính phủ mà không ít công ty nhao nhao muốn thử hợp tác

Tin tức vừa ra, khiến cho thành phố C ồn ào thành một mảnh!

Tập đoàn QM vẫn im lặng trước sau như một, chính vì thế người Tổng giám đốc đứng đằng sau màn lại trở thành đề tài chính trong lúc trà dư tửu hậu của mọi người trong thành phố C, nhớ lại lần cầu hôn oanh động khắp nơi kia, những viên pha lê bể tan nát trong phòng.

Cũng không biết là người nào thọc tin tức đến truyền thông, còn có người viết là câu lạc bộ “Kim Cung” và Thập Tam Lâu – nơi nổi tiếng trong ngành ăn uống đều thuộc về sự quản lý của tập đoàn QM, ba chữ Dịch Khiêm Mạch dường như trở thành thần thoại của thành phố C.

Đối với lần này, thân là người trong cuộc, Dịch Khiêm Mạch cũng không có ngăn cản truyền thông tranh nhau viết báo, hình như cũng là ngầm cho phép, không có mở hội chiêu đãi ký giả, vì vậy trong lòng mọi người cũng sáng tỏ rồi.

Rồi thêm tin chỉ sau một đêm tập đoàn Lâm Thị đã biến mất khỏi giới kinh doanh, không phải tình cờ, mà là tất nhiên.

Đối với bên ngoài, tất cả đều xôn xao với xì-căng-đan này, Úc Tử Ân cũng chỉ là cười cười, không hỏi qua cũng không nhiều lời, lạnh nhạt đứng tại chỗ. Chuyện này nếu Dịch Khiêm Mạch nói anh sẽ xử lý, như vậy cô cũng không còn lo lắng gì nữa rồi.

Điều duy nhất cô lo lắng chính là sợ chị em Lâm Tiểu Uyển vùng vẫy giãy chết, chơi một ván cờ rách như thế thì cô sẽ gặp phiền toái.

Cái gọi là minh thương dễ tránh *(tức là hành động ngoài sáng dễ thấy, còn ngầm thì khó), đó chính là cái cô sợ nhất.

Mà hình như cô đã đánh giá thấp khả năng của Dịch Khiêm Mạch, cũng chỉ trong mấy ngày cô đã lấy được chút tin tức từ Tiểu Mễ và Tiểu Toa, biên cảnh đã bắt được một vụ buôn bán lớn, mọi người đang tụ tập nơi đó thì bị bắt quả tang, bị chết ra sao thì chỉ nói hàm xúc mấy câu thôi, nhưng dường như có chút nghiêm trọng, tối thiểu được một nhóm buôn lậu thuốc phiện, duy trì an toàn cho quốc gia.

Về phần ông trùm ma túy một mực đứng phía sau che chở chị em nhà họ Lâm, cũng bị cảnh sát bắn chết ở một thị trấn nhỏ, mất đi núi dựa lớn, nhà họ Lâm thật sự thảm hại, không thể tiếp tục đứng lên.

Mà từ đầu đến cuối cô đều ở nhà, không có đi ra ngoài, đang cố gắng hoàn thành những khâu cuối cùng cho bộ lễ phục của mình, mặc dù bận rộn đơn điệu, nhưng cũng đầy thú vị.

Cũng không biết lấy bao nhiêu quan hệ, tốn bao nhiêu tiền, cuối cùng Lâm Toàn Minh và Lâm Tiểu Uyển biết được việc Dịch Khiêm Mạch đang ở sân đánh golf, thấy anh đánh xong cần nghỉ ngơi, vội vã lôi kéo Lâm Tiểu Uyển chạy tới, bộ dáng nghèo túng và nhếch nhác chẳng hề giống với vị đại tướng quân trong quá khứ.

Đang cầm khăn giấy ướt thay Dịch Khiêm Mạch lau mồ hôi, nghe được tiếng bước chân dồn dập, theo bản năng Úc Tử Ân quay đầu lại nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy Lâm Toàn Minh lôi Lâm Tiểu Uyển vội vội vàng vàng chạy tới, phịch một tiếng, quỳ gối trên cỏ, còn chưa kịp lấy hơi liền mở miệng cầu khẩn: “Tổng giám đốc Dịch, van xin anh bỏ qua cho chúng tôi đi! Tất cả chuyện ngày hôm đó đều là lỗi của Tiểu Uyển, hôm nay tôi dẫn nó tới đây, cậu muốn xử lý nó như thế nào cũng được, van xin cậu...”

“Xử lý?” Dịch Khiêm Mạch cười lạnh một tiếng, trên gương mặt dịu dàng là ánh mắt lạnh lẽo được che giấu sau viên kính râm, nhưng vẫn có thể cảm thấy quanh cơ thể anh ngập tràn vị chết chóc: “Xử lý cô ta xong sợ dơ bẩn tay tôi. Không phải cô luôn luôn nói mình có khả năng sao? Phải sớm nhìn ra kết cục như thế này chứ?”

Lôi kéo người bên cạnh ngồi xuống ghế dựa, Dịch Khiêm Mạch hài hước nhìn cô gái vẫn còn đứng chưa chịu phục, nhàn nhạt nhíu mày, “Sớm nói cho cô đừng có ý nhúng chàm những vật không thuộc về cô, do biết rõ rồi mà còn không chịu phục. Thì đó là hậu quả!”

“Dạ, tôi đáng chết! Nhưng tôi yêu anh cũng có lỗi sao? Tại sao con nhỏ Úc Tử Ân này có thể yêu anh còn tôi thì không?! Tôi đã yêu anh nhiều năm như vậy, không thể ít hơn cô ta được, tại sao lại là cô ấy!” Những chuyện phải trải qua trong mấy ngày qua đã quá mức tàn khốc, dường như ép cho Lâm Tiểu Uyển có chút điên cuồng, nhìn về phía Úc Tử Ân, ánh mắt có chút ác độc đến cơ hồ hận không được nhào đến cắn chết cô.

“Tại sao cô không hỏi lại tư cách của mình! Những người phụ nữ như cô vậy, căn bản không xứng đáng để yêu tôi!” Quay đầu, Dịch Khiêm Mạch lạnh lạnh nhìn về phía Lâm Toàn Minh đang quỳ trên mặt đất với vẻ mặt cầu khẩn, “Mảnh đất kia tôi lấy tiền mình mua lại giúp ông, không tính là thua thiệt cho ông, thế là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ ông rồi! Hãy cầm số tiền kia rút ra khỏi thành phố C, nếu không đừng trách tôi quyết không lưu tình!”

Khẽ hừ một tiếng Dịch Khiêm Mạch khẽ nắm tay cô gái nhỏ đang im lặng bên cạnh rồi đi, anh không muốn giải quyết Lâm Tiểu Uyển trước mặt Úc Tử Ân, sợ về sau sẽ tạo thành ác mộng cho cô, cho nên lần này, tạm thời bỏ qua cho cô gái kia.

Về mặt tuyệt vọng của Lâm Toàn Minh hòa cùng với sắc mặt có chút không cam lòng, có chút oán hận nên cứng ngắc của Lâm Tiểu Uyển khi nhìn bóng dáng rời đi, một tuyệt vọng, một dữ tợn.

Hai người mới vừa đi, Lâm Toàn Minh đang quỳ trên mặt đất chợt đứng lên, giơ tay cho Lâm Tiểu Uyển một bạt tai: “Đều tại mày! Nhà họ Lâm rơi vào hôm nay làm tại mày! Nếu như mày không động đến người phụ nữ của Dịch Khiêm Mạch, thì căn bản hẳn ta cũng không xuống tay với Lâm thị, tiện nhân!”

Lâm Tiểu Uyển bụm mặt, nhìn người cha độc ác của mình, cái người cha vẫn luôn đem cô đẩy vào trong hố lửa, độc ác mà ghen ghét, cắn răng nghiêng lợi xoay người rời đi.

Úc Tử Ân, cái gì không phải của tôi thì cô cũng đừng mong lấy được!

133. Chương 133: Đại Kết Cuộc 3

Nhìn chuyện xảy ra ở thành phố C, Đường Minh Lân đại khái cũng đoán được là xảy ra chuyện gì, liên tiếp gọi nhiều cuộc điện thoại hẹn gặp mặt Úc Tử Ân, do dự liên tục, cuối cùng Úc Tử Ân vẫn đồng ý.

Để suy tính cho sự an toàn, Đường Minh Lân cũng rất thức thời chọn địa điểm hẹn là nhà hàng Tây trong World Trade Center.

Đi theo vào phòng ăn, Tiểu Mễ và Tiểu Toa liếc nhìn bóng dáng đang ngồi bên cạnh cửa sổ, nói thầm vài câu với Úc Tử Ân sau đó trực tiếp vòng tới chỗ lấy đồ ăn, hai cặp mắt thỉnh thoảng nhìn về phía bàn ăn bên cạnh cửa sổ, đề phòng loạn loạn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Kéo ghế ngồi xuống, Úc Tử Ân nhận lấy ly hồng trà, ngược mắt nhìn về phía người đàn ông có vẻ âm trầm hơn đang ngồi đối diện, cười nhạt, “Gọi điện thoại cho tôi nhiều lần như thế là có chuyện gì quan trọng muốn nói sao?”

“Không có chuyện thì không thể hẹn gặp mặt em sao? Mặc dù về sau em sẽ trở thành Dịch phu nhân, nhưng cũng không cần xa lánh bạn bè như thế chứ?”

Chống cằm, Úc Tử Ân hơi híp mắt lại, “Hai chúng ta cũng không coi như là bạn bè, mà đúng ra là quan hệ chồng trước và vợ trước, dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm! Đến lúc đó nếu như anh ấy cảm thấy chúng ta đây đưa không rõ ràng, vậy tôi cũng không biết phải giải thích thế nào.”

“Nói cho cùng, là em không muốn để cho Dịch Khiêm Mạch hiểu lầm phải không?” Hải hước cười cười, Đường Minh Lân khổ sở nhìn cô, ngực bắt đầu có chút không cam tâm và muốn lẩn trốn rồi, mờ ảo cảm thấy có chút đau lòng.

Vì sao ban đầu anh lại ngu như thế, cứ cho là mình có năng lực khiến cho cô hồi tâm chuyển ý. Nhưng nếu như ban đầu anh cứ một lòng ép buộc, không buông cô ra thì không biết bây giờ giữa bọn họ đang phải ở trong hoàn cảnh nào nữa?

Chưa bao giờ nghĩ tới giữa bọn họ sẽ trở thành người xa lạ, hôm nay đã thử nghiệm được, có thể cảm nhận được sự chua xót trong trái tim mình, đau đến khó chịu.

“Hôm nay người tôi quan tâm cũng chỉ có anh ấy, dĩ nhiên là nên vì anh mà suy tính một chút, hơn nữa anh ấy cũng sắp thành chồng của tôi rồi, thân là một người vợ thì nên thay anh suy tính chứ.”

Quay đầu đi, cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đúng là vẫn còn hơi xúc động, “Mặc dù anh không buông tay, giữa chúng ta cũng không thể bình yên sống qua ngày. Đường Minh Lân, giữa chúng ta cứ như vậy đi, chỉ mong về sau anh sẽ gặp một cô gái tốt hơn tôi.”

Lâm Quân Dao cũng tốt, những người phụ nữ khác cũng được, bây giờ cô và anh đã trở thành người xa lạ.

“Vợ, à. . . .” Tròng mắt chăm chú nhìn ly cà phê trước mặt, Đường Minh Lân cười khổ một tiếng, “Đã từng có người làm vợ của anh, vì anh mà cân nhắc rất nhiều chuyện?”

Dù chỉ là một chút, anh cũng không cảm thấy hối hận khi yêu cô gái này.

“Thời gian đã qua hơn nửa năm, anh có từng vì tôi mà suy nghĩ chưa? Đường Tam, tôi không muốn nói lại chuyện cũ với anh, chúng ta đã ly hôn, lại nói những thứ đó thì không có ý nghĩa. Hơn nữa giữa chúng ta cũng chỉ là một cuộc hôn nhân hợp đồng, không dính dấp tình cảm, quá khứ như thế nào thì cũng đã qua rồi, đừng bước đứng tiến lên, như thế chỉ làm cho cả hai đau khổ hơn.”

“Ân Ân, thật xin lỗi, trước kia là anh quá bất cần đời không hiểu chuyện yêu em, hiện tại đã hiểu, nhưng em vẫn còn yêu chứ?”

Hình như đây là lần đầu tiên cô nghe từ “Yêu” được nói ra từ miệng của Đường Minh Lân, Úc Tử Ân hơi cười cười, không muốn khởi động lại vấn đề này, hay là nói căn bản giữa anh và cô chưa từng có bất cứ tình yêu nào.

Miễn cưỡng tựa vào ghế sa lon, cô cười nhìn anh, bộ dáng hồn nhiên lại có chút buông thả, “Đường công tử, tình yêu tôi vẫn có, chỉ là nó đã lên giá. Thịt heo cũng có thể tăng giá, tại sao tình yêu của tôi phải rẻ hơn giá thịt heo?”

“Vậy anh phải trả giá bao nhiêu thì em mới trở lại bên cạnh anh!” Cô không tập trung cũng không thêm để ý, kích thích giác quan mà anh đang giữ, khoảng cách giữa anh và cô, hình như dần dần rõ ràng hơn.

Có ít thứ không cách nào vượt qua, sợ rằng cả đời cũng không vượt qua được.

Hơi híp mắt lại, cô nhìn người đàn ông đối diện, lắc đầu một cái, lơ đãng thấy bóng dáng của người đang đi ở hành lang đối diện

Hình như người đó cũng nhìn thấy cô, nhàn nhạt gật đầu một cái, sau khi phân phó công việc với thư ký xong liền đi tới bên này, không chút để ý ngồi xuống chỗ cạnh Úc Tử Ân

Sau khi ngồi xuống, Dịch Khiêm Mạch nhíu mày nhìn về phía người đàn ông đối diện, hình như cũng không ngoài ý muốn, “Đường Tam, làm thế nào lại trùng hợp như vậy?!”

“Có lẽ những lời này phải để tôi nói mới đúng.” Đặt tách cà phê xuống, Đường Minh Lân bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, trả lời một câu.

“Vừa lúc tôi đến đây liền hoan với khách hàng, nhìn thấy hai người lại ở đây, nên đến đây chào hỏi một tiếng.” Quay đầu, anh nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, “Mới rồi sao em lại cười vui vẻ như vậy, Đường Tam thiếu nói chuyện gì đó buồn cười lắm sao?”

“Đường Tam thiếu nói, muốn em ra giá làm thế nào để em trở lại bên cạnh anh ấy. Dịch tiên sinh, cái này anh nên ra giá đi! Xem ra việc em sắp trở thành vợ của anh, hiện tại em cũng đáng chút tiền nhỉ.”

Dịch Khiêm Mạch nheo lại mắt, ngăn người, quay đầu nhìn về vẻ mặt hồ hững của Đường Minh Lân – người mà anh không muốn gặp, hài hước cười cười, “Dịch phu nhân, nhìn anh giống như người buôn lậu không?!”

Xì khê một tiếng, anh nhíu mày nhìn người đàn ông trước mặt, “Thật xin lỗi, bảo vật vô giá, không ra giá.”

Đứng lên, anh thuận thể kéo cô gái bên cạnh đứng lên theo, “Không có việc gì, chúng ta ra ngoài rồi nói chuyện tiếp.”

Dứt lời, anh không đợi Đường Minh Lân mở miệng, ôm cô gái trong ngực xoay người rời đi.

Đường Minh Lân ngồi ở trên ghế sofa, khổ sở nhắm mắt lại, không đứng dậy đuổi theo, cũng không ngăn cản, chỉ bất đắc dĩ than lên một tiếng đầy đau đớn.

Có một số việc, có một số người, muốn bắt đầu lại nhưng quá muộn.

—— quân môn sủng hôn ——

Từ phòng ăn ra ngoài, Tiểu Mễ và Tiểu Toa vô cùng lo lắng đi theo phía sau hai người, cổ cách xa mấy mét, boss đột nhiên xuất hiện với ánh mắt giết người khiến bọn họ ứng phó không kịp, còn lại trong trường hợp gặp tình địch như thế nào, họ thì càng không khai báo, định trốn xa một chút, miễn cho bị pháo oanh!

Lực khi anh nắm tay của cô khá mạnh, Úc Tử Ân biết rõ người kia đang tức giận, thả chậm bước chân, cô quay đầu nhìn anh, ngăn cản bước chân của anh.

“Anh tức giận?” Cẩn thận dõi theo vẻ mặt đầy bí ẩn của anh, trong lúc nhất thời cũng đoán không ra tâm tư của anh, không nhận được mở miệng giải thích: “Đây có lẽ là lần cuối cùng em gặp mặt anh ấy, giữa em và anh ấy không giống như anh nghĩ, anh không cần loạn tưởng như thế có được hay không?”

Khẽ thở dài một cái, anh gơ tay khẽ vuốt đầu của cô, “Anh không loạn tưởng, chỉ là trong khoảng thời gian này, cả thành phố C đều quan tâm anh, em ra cửa thì đừng để cho Tiểu Mễ và Tiểu Toa cách xa em quá, biết không?”

“Em hiểu, không phải anh nói bọn họ sẽ đi cùng với em sao, hơn nữa em cũng không thể ngồi không, người bình thường không gây tổn thương cho em đâu!”

“Ừ, có mấy vị khách đang chờ để gặp anh, bây giờ phải làm sao đây, muốn đi với anh không?”

“Không, đợi lát nữa em dẫn theo Tiểu Mễ và Tiểu Toa đến kế bên đi dạo một chút, thiếu một chút hạt dính trên áo cưới, em phải đi tìm một tí, anh đi làm việc của anh đi, buổi tối em chờ anh về nhà cùng ăn cơm!”

“Được!” Gật đầu một cái, anh nâng tay lên vuốt đầu của cô, “Anh đi đây, chính em phải cẩn thận một chút, bên ngoài quá nóng, đi dạo xong hãy về nhà đi, nha?”

“Dạ, em hiểu rồi!” Nắm chặt tay của anh, cô cười cười với anh, lúc này mới buông tay để cho anh rời đi.

Sau khi đưa mắt nhìn anh đi vào thang máy, lúc này cô mới xoay người nhìn Tiểu Mễ và Tiểu Toa đang đứng sau lưng mình, “Chúng ta đi xuống lầu dưới dạo một chút đi, dù sao thời gian vẫn còn sớm, về nhà sớm quá cũng rất chán.”

“Được.”

Ra ngoài đi dạo một vòng đã hơn ba giờ chiều rồi, Úc Tử Ân xem thời gian một chút định chuẩn bị cùng Tiểu Mễ và Tiểu Toa mua thức ăn về nhà nấu cơm, ba người làm âm ỉ đi ra khỏi thang máy, Úc Tử Ân xách theo hai mảnh vải ren được mua để chuẩn bị cho hôn lễ, hai người bên cạnh thương lượng mua thêm chiếc ô để dùng khi chụp ảnh cưới.

Đi tới bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, Tiểu Toa dè dặt cầm ứng trên tay, mới vừa tìm được chiếc xe chuẩn bị lái đi, đột nhiên lối đi xuất hiện thêm một chiếc xe màu đen, chạy nhanh tới phía của Úc Tử Ân và Tiểu Mễ, chờ Tiểu Toa kịp phản ứng, xe đã chạy nhanh tới trong tầm mắt của bọn họ, Tiểu Mễ lanh tay lẹ mắt đẩy Úc Tử Ân qua bên kia, phanh xe ngừng lại!

Ngã trên mặt đất, Úc Tử Ân chợt hồn, vừa mới bò dậy, người ngồi chỗ tài xế lại đem xe vọt tới, chạy thật nhanh đến chỗ cô ——

“Úc Tử Ân, đi chết đi!” Lâm Tiểu Uyển lộ cảm thủy tinh trong tay, vừa gặp Úc Tử Ân liền vọt tới, cơ hồ là làm theo bản năng, Úc Tử Ân chợt lùi cây dù trong tay ra che lại, cố gắng mở thật nhanh, khi chất lỏng chạm mặt dù bốc ra mùi hôi dữ dội

Tốc độ quá nhanh, H₂SO₄ đặc cũng đủ làm hư chiếc ô của cô, thời điểm lan ra mặt đất, ngay tiếp theo cũng bị một lượng a-xít sun-phu-rit chảy vào da, đau đớn truyền đến, mà càng làm cho cô không ngờ chính là, mặc dù lượng H₂SO₄ đặc lưu lại ít bởi vì cây dù kia đã bay đến Lâm Tiểu Uyển, thậm chí còn có vài giọt văng đến trên mặt cô, khiến cho cô ta buông ly thủy tinh trong tay xuống, bùm mặt thét lên đầy đau đớn.

Mà đúng lúc này, cách đó không xa Tiểu Mễ đã chạy đến đá vào một chân của Lâm Tiểu Uyển, đẩy cô ta ngã lộn trên mặt đất, không đợi cô ta giãy giụa, cùng nhau đè lưng cô ta để cho quần áo cô ta nằm trên mặt đất.

Ngẩng đầu lên nhìn cánh tay của Úc Tử Ân, mặt hốt hoảng: “Lão đại, cô không sao chứ?!”

Trong không khí tràn ngập H₂SO₄ đặc, một mùi hôi bốc lên, Tiểu Mễ lão đảo nghiêng ngã vịn Úc Tử Ân cơ hồ tê liệt ngã xuống trên đất, liếc nhìn Lâm Tiểu Uyển một cái, cơ hồ không chế không được mà phải mắng to: “Tiện nhân! Cô hãy đợi xem Boss giết cô như thế nào!”

Quay đầu kiểm tra thấy Úc Tử Ân bị a-xít sun-phu-rit bắn vào cánh tay, tạo thành một vết thương lớn, đỏ bừng, khiến cho da đầu cô tê dại.

“Lo lắng làm cái gì, vội vàng gọi điện thoại cho Boss đi, thuận tiện thông báo Văn Niên chuẩn bị, bây giờ chúng ta phải đến bệnh viện!” Sau khi thoát thân, Tiểu Toa lấy dây thừng mang theo trong người, rất không khách khí trói Lâm Tiểu Uyển lại, để ngừa cô ta lại làm ra chuyện gì khác.

Nặng nề đẩy cô vào ghế sau xe, Tiểu Mễ đỡ Úc Tử Ân lên ngồi kế bên tay lái, sau đó đi vòng qua đầu xe.

Trước khi lên xe, cô ngược mắt nhìn chất lỏng đen kịt trên đất, còn mùi nồng nặc hòa trong không khí, buồn nôn, không muốn nhìn nhiều, lập tức lên xe.

Chuyện ngày hôm nay hoàn hảo không để cho Lâm Tiểu Uyển được như ý, nếu không lão đại thực phải xảy ra chuyện không may, cô cũng không biết phải giao phó với Boss như thế nào nữa!

Dịch Khiêm Mạch chạy thẳng tới bệnh viện, tốc độ còn nhanh hơn cả Tiểu Toa, bọn họ vừa mới xuống xe, xa xa liền nhìn thấy Dịch Khiêm Mạch đang đứng ở cửa bệnh viện chạy đến cạnh bọn họ, vội vàng tới đây đỡ Úc Tử Ân, trước sau như một, trên khuôn mặt đầy vẻ hoảng hốt: “Như thế nào, bị thương ở chỗ nào?!”

“Đừng lo lắng, em không sao, chính là bị a-xít sun-phu-rit văng trúng.”

Nghiêng đầu nhìn vết thương do a-xít sun-phu-rit tạo thành trên cánh tay cô, vết thương không lớn, nhưng đỏ bừng, nhìn có chút ghê tởm, mày kiếm lập tức cau lại.

“Văn Niên, Tiểu Mễ, hai người lập tức mang cô ấy vào trong đi, tôi lập tức đến!” Nói xong, anh xoay người nhìn về phía Lâm Tiểu Uyển bị Tiểu Toa từ trong xe ra ngoài, trên mặt bị a-xít sun-phu-rit văng vào, cả khuôn mặt trở nên kinh khủng và dữ tợn, chứng kiến tới hình ảnh cô trong giây phút đó, trong nháy mắt hai mắt thâm thúy hiện lên tia vui vẻ!

Hít một hơi thật sâu, anh khống chế tâm tình của mình, lạnh lùng phân phó nói: “Thông báo cận vệ tới đây xử lý, đừng làm cho cô ta chết!”

“Không có giết chết được Úc Tử Ân thật là đáng tiếc, nếu không anh sẽ cùng với tôi chịu đựng đau khổ! Dịch Khiêm Mạch, anh điên rồi...” Bị Tiểu Toa lôi đi, Lâm Tiểu Uyển giống như bất chấp mọi giá, lớn tiếng nhìn về phía Dịch Khiêm Mạch trên mặt dữ tợn là tiếng cười điên cuồng.

“Thật sao? Còn ác hơn đây!” Quay đầu, anh nhìn Tiểu Toa trầm giọng mở miệng: “Đưa cô ta đến hắc lao đi, để cho cô ta nếm thử một chút vị sống không bằng chết!”

Quay đầu, anh khẽ hừ lạnh một tiếng, gương mặt anh tuần dượt dần xuất hiện một tia rét lạnh: “Cô yên tâm, cô sẽ không để cho cô chết đâu, cái tôi muốn là để cho cô sống không bằng chết!”

Quay lưng lại, anh không muốn nhìn người phụ nữ có khuôn mặt xấu xí và dữ tợn đang điên cuồng kia nữa: “Đem hết tất cả lời nói của tôi truyền đạt một cách chi tiết cho cận vệ!”

“Dạ!” Gật đầu một cái, Tiểu Toa lôi Lâm Tiểu Uyển đang điên cuồng cười kia nhét vào trong xe, hình như là biết mình không có hi vọng, Lâm Tiểu Uyển lớn tiếng cười, mặt điên cuồng mà dữ tợn thấy thế nào cũng rợn cả tóc gáy!

“Dịch Khiêm Mạch....tôi nguyện rửa anh! Nguyên rửa các người cả đời này không chiếm được hạnh phúc!” Điên cuồng gào thét, nhưng âm thanh cuối cùng đã biến mất sau cửa xe.

Văn Viên cẩn thận xử lý vết thương, Dịch Khiêm Mạch đứng ở một bên nhìn mà tâm đau nhói.

“Có đau hay không?” Dịch Khiêm Mạch nắm tay Úc Tử Ân, dịu dàng hỏi.

“Không đau, đánh thuốc mê rồi.” Quay đầu lại, cô thật sự không có dũng khí nhìn vết thương dữ tợn này, có chút kinh khủng.

“Thật xin lỗi, chuyện này là sơ sót của anh, anh không có đề phòng đến việc Lâm Tiểu Uyển sẽ ra tay một lần nữa.” Anh cho là khi Lâm Toàn Minh mang theo khoản tiền rời khỏi thành phố C, từ đó biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ, lại không nghĩ rằng Lâm Tiểu Uyển cả gan muốn chơi một bàn cuối, tốt xấu gì cũng đều chết chung.

“Không có việc gì, anh đừng tự trách, chuyện này không phải trách nhiệm của anh, hơn nữa đây cũng không phải là vết thương lớn, chính là vết thương trên cánh tay, thời điểm chúng ta kết hôn mặc áo cưới thì có hơi khó coi, nên khi trở về em sẽ sửa áo cưới lại...”

134. Chương 134: Đại Kết Cuộc 4

Trên cánh tay có một vết thương lớn như thế, sợ rằng áo cưới lộ vai của cô phải đổi thành áo cưới có tay rồi, nếu không thật đúng là không giấu được vết thương.

“Không sao, mặc kệ như thế nào, em đều là cô dâu xinh đẹp của anh.” Khẽ cười, anh quay đầu nhìn về phía Văn Khâm đang chạy vội vàng, “Mua cho tôi hai vé máy bay về thủ đô vào ngày mai, chúng tôi sẽ về Bắc Kinh.”

“Ngày mai trở về? Không phải nói không vội sao?” Nghe được anh nói như thế, Úc Tử Ân ngẩn người.

“Nơi này không an toàn, trước tiên anh sẽ phải đưa em về Bắc Kinh.”

“Thế nhưng trong nhà em còn rất nhiều đồ phải thu dọn, hơn nữa còn chưa thu dọn sau phòng thiết kế, lễ phục cũng chưa cất xong! Bây giờ mà trở về, em sợ rằng mình sẽ gặp rất nhiều phiền toái, nếu không để lại mấy ngày nữa đi! Hoặc là chờ chúng ta kết hôn xong thì trở về!”

Dịch Khiêm Mạch do dự, quay đầu nhìn Văn Khâm một cái, gật đầu một cái, khẽ thở dài nhìn về phía cô gái nhỏ bên cạnh, đồng ý, “Cũng tốt, nghe theo em.”

—— Quân môn sủng hôn ——

Hôn lễ sắp tới, Dịch Khiêm Mạch bắt đầu thay đổi lịch làm việc, mặc dù phần chuẩn bị hôn lễ đều do chuyên gia ở Bắc Kinh phụ trách, thân là chú rể cũng không thể chuyện gì cũng không biết. Áo cưới do Úc Tử Ân thiết kế vừa xong, anh liền dẫn cô trở về Bắc Kinh, công việc còn lại ở thành phố C để lại cho Văn Khâm xử lý.

Một cô dâu, bốn dâu phụ, phù rể tất cả đều là những công tử nổi tiếng ở kinh thành, trai tài gái sắc tất nhiên không cần phải nói, hôn lễ vốn rất náo nhiệt và long trọng được người ta rất mong đợi.

Cô dâu mới ngồi yên lặng trong phòng nghỉ, thân là cô dâu phụ, Tiểu Mễ và Tiểu Toa sẵn sàng thay Úc Tử Ân đeo đồ trang sức, lúc này Sở Tiểu Ninh và Thẩm Bội Bội đẩy cửa đi vào, nhìn Úc Tử Ân đã thay đồ cưới xong, thét lên một tiếng thất thanh rồi vội chạy vào!

“Bạn yêu, hôm nay cậu thật xinh đẹp!” Thẩm Bội Bội nhìn cô dâu mới trong chiếc áo cưới trắng nõn, nếu không phải trên môi có son nước, vào lúc này thật hận không được nhào vào hôn một cái.

Sở Tiểu Ninh liếc nhìn Úc Tử Ân một cái từ trên xuống dưới, hơi híp mắt lại, “Bạn yêu, cái áo cưới này chồng cậu có thấy qua chưa?”

“Anh ấy có nhìn qua bản thiết kế, chỉ là bản thiết kế có chênh lệch chút khi may ra, vì tớ có thay đổi nhỏ chỉ hy vọng mang lại cho anh ấy sự bất ngờ mà thôi!”

“Tớ đang rất lo lắng việc vui mừng sẽ biến thành kinh sợ đó!” Sở Tiểu Ninh khẽ cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía thiết kế cổ áo chữ V khoe sâu, trước ngực nặn ra một khe rãnh đủ mê người, cắt xén đặc biệt hấp dẫn mang theo sức quyến rũ khó mà diễn tả bằng lời.

“Tớ mặc kệ, dù sao tớ cũng không có ý định cưới thêm một lần nữa, coi như hôm nay anh ấy không muốn tớ mặc thế này đi nữa, hôm nay là ngày vui, chắc chắn anh ấy sẽ không nói cái gì với tớ đâu!” Đứng lên, Úc Tử Ân nhìn trong gương, hài lòng nheo lại mắt!

Mình vì bản thân mà thiết kế bộ quần áo này, mặc dù hơi gợi cảm một chút, nhưng đây cũng là tác phẩm ưng ý nhất cuộc đời cô, đời này cứ hy vọng được một lần hạnh phúc khi lấy chồng, cô không muốn đối đãi với nó qua loa.

“Đúng vậy, anh ấy sẽ không nói gì với cậu, nhưng mà tớ có thể đảm bảo, hôn lễ vừa kết thúc, cậu sẽ bị anh ta bắt lên giường ăn sạch sành sanh!” Thẩm Bội Bội cười, đưa về mặt mập mờ đến gần, “Cô, bộ áo cưới mà thiết kế thành ra thế này, sẽ không phải đang muốn hao tổn tâm tư người khác đó chứ?”

Sau lưng và trước ngực đều là thiết kế cổ chữ V, quả thực là dễ dàng đem quần áo của đàn ông xé nát, vừa nghĩ đến đêm tân hôn, chắc chắn, cuộc chiến này có vẻ rất kịch liệt!

Mặt Úc Tử Ân đỏ lên, lông mày vắn thành một đường, “Nhưng tớ lại không nghĩ như thế, chính là khó có được cơ hội anh nói không đồng ý, bỏ qua có thể là tiếc cả đời!”

“Đúng vậy, bỏ lỡ quả thật đáng tiếc, chỉ là, hậu quả này cậu phải tự mình đảm nhiệm! Tránh cho ngày mai không rồi giường được nhé!”

“.....” Cũng không biết mấy tên kia là có ý lo cho cô hay đến đến đây để giễu cợt người đang rất lo lắng như cô. Thế mà còn nhạo báng vậy, cô biết phản bác như thế nào, càng nói càng thái quá, quay đầu nhìn mình đang có chút lúng túng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Thẩm Bùi Bùi xoay người đi mở cửa, thấy anh chú rể đến, khẽ sửng sốt một chút.

Đứng ở cửa bên, Dịch Cẩm Uyên cũng không có đi vào, mà lễ phép giơ ngón tay lên chỉ về thời gian trên đồng hồ, “Đã đến lúc rồi, chuẩn bị một chút thì xuống dưới nhé!”

“Được!” Khẽ gật đầu, Úc Tử Ân nhận lấy hoa cô dâu do Sở Tiểu Ninh đưa tới, quay đầu nhìn mình trong gương một chút, không xác định mà đặt câu hỏi thăm dò Thẩm Bùi Bùi: “Có OK không?”

“Rất tốt, chúng ta đi xuống thôi!” Cô dâu mặc áo cưới xinh đẹp, đợi lát nữa ra sân sợ rằng sẽ đem chú rể kích động đến chết, chỉ là vậy cũng là một lần vui vẻ trong đời

Những khách mời đã sớm tụ họp trong phòng khách, chú rể đứng trước đài nghe người điều khiển chương trình lên tiếng mời thì từ từ quay người lại, giữa thẩm đồ Úc Bảo Sơn nắm tay con gái chậm rãi đi vào trong phòng, khúc quân hành của hôn lễ vang dội khắp phòng khách xa hoa, tiếng vỗ tay tự nhiên mà đến.

Trên hành lang rất dài, Dịch Khiêm Mạch nhìn bóng dáng chậm rãi đi đến bên cạnh mình, khoe môi giương nhẹ, nụ cười nhu hòa mà ấm áp hiện ra trên mặt, đó là giây phút mà anh mong chờ nhất.

Kích động giao con gái vào tay người con rể mà mình tin tưởng nhất, Úc Bảo Sơn cơ hồ vì vui mừng mà khóc lên, lui về chỗ ngồi của mình, nhìn một đôi tân nương làm cho người người ngưỡng mộ, hơi cảm thán, nhưng vô cùng tự hào.

Khi hai người đọc lời tuyên thệ xong, khách mời xung quanh bắt đầu ồn ào, nhất là đám công tử làm chủ rể phụ hôm nay bắt đầu đứng ở cửa nhiều chuyện, một hai bảo chú rể phải hôn cô dâu.

Bị anh của mình dụ dỗ, Úc Tử Ân nhất thời đỏ mặt, ngược mắt nhìn về phía người đàn ông mình gửi gắm cả đời, bên hông có bàn tay giữ chặt, một nụ hôn dịu dàng và nhu tình được đặt lên môi của cô, lưu luyến mà triển miên.

Dừng lại mấy giây, thời điểm rút người ra, trong kháng phòng là một tràn vỗ tay kéo dài không dứt.

Còn dư lại chút rượu mời, mặc dù rể phụ và dâu phụ tăng lên đến tám người, nhưng tiệc mới quan khách đến hơn một trăm bàn, đi một vòng mời rượu, mặc dù có người ngăn cản, Dịch Khiêm Mạch vẫn bị đổ không ít, nhất là vợ mới cưới lại còn rót rượu cho anh, cuối cùng vẫn là Úc Tử Ân đứng ra thay anh nhận rượu, tiếng khen lẫn nửa vang lên.

Một nhóm người làm âm ỹ đến nửa đêm, ứng phó xong còn đến màn phá phòng tân hôn, một nhóm người chạy lên hát hò âm ỹ, Dịch Khiêm Mạch cởi áo khoác nhìn về phía bóng dáng ngồi an tĩnh trên ghế salon, trên trên gương mặt đã tẩy trang khó nén được chút trắng bệch.

Giăng co một ngày, anh còn cảm thấy mệt mỏi, hướng chỉ là cô.

Đi lên trước, anh rót cho cô một ly nước, dịu dàng hỏi: “Có mệt hay không?”

“Cũng may, cả đời chỉ có một lần, mệt mỏi nữa cũng không còn quan hệ.” Cô đưa tay vòng lên cổ anh, chui vào giữa cổ gáy anh mà cọ qua cọ lại, lẩm bầm thì thầm bên tay anh: “Hôm nay vui vẻ không?”

“Cưới được em là chuyện vui nhất trong đời anh.” Anh giơ tay lên, khẽ vuốt ve lưng cô, đôi mắt hơi híp lại một chút, “Nhưng bộ áo cưới hôm nay em mặc hơi gợi cảm, anh không vui chút nào.”

Ở nơi có nhiều đàn ông như thế, mặc dù hôm nay là ngày đám cưới của bọn họ, nhưng anh vẫn có chút cảm giác khó chịu.

Ngồi dậy, cô khẽ cười duyên, tiến tới trước mặt anh, “Em còn tưởng rằng anh sẽ cảm thấy em rất xinh đẹp chứ, chỉ là em muốn cho anh nhìn thấy phần xinh đẹp nhất trong em mà thôi, bắt anh phải nhớ nó cả đời!”

“Được... sẽ ghi nhớ cả đời!” Khi anh thấy Úc Bảo Sơn dắt tay cô đi về phía mình, đầu năm tháng có như thế nào thì anh cũng ghi nhớ hình ảnh kia, cả đời không quên.

Dứt lời, anh ôm cô đứng dậy, trong căn phòng to như thế, cô gái nhỏ co rúc ở trong ngực anh như một đứa bé an tĩnh, mà tim của anh cũng vì hình ảnh này mà vui vẻ.

Đứng ở trước mặt cô, anh sẵn sàng thay cô cởi bộ sườn sấm đỏ thêu hình long phượng trên người xuống, vừa cởi xong nút áo cuối cùng ở thắt lưng, vừa kịp chạm vào da thịt mềm mại của cô, một ngọn lửa đang âm ỉ cháy!

Cô vừa mới ngẩng đầu lên, mặt người đàn ông anh tuấn trước mặt đã đến thật gần, thuận thế đặt một nụ hôn lên môi cô, dịu dàng mà lưu luyến, giống như là đang dùng sinh mạng của mình mà yêu thương cô vậy, dịu dàng đến khiến cô phải lộ ra vẻ xúc động!

Cũng bởi vì hình ảnh dịu dàng này mà cô nhón chân lên, chủ động choàng tay qua ôm lấy cổ anh, tay vừa dùng lực thân thể liền nâng lên, hôn trả lại anh.

Đầu lưỡi trơn trượt vẽ phác thảo lên viền môi anh, dò vào trong khoang miệng anh, mạnh mẽ xuyên qua, nâng đầu lưỡi của anh lên, cùng nhau hành động.

Đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, mang theo chút yếu ớt và cẩn thận, nhưng lại khiến cho cơ thể anh dâng lên ngọn sóng lớn.

Dịch Khiêm Mặc rất nhanh liền đổi từ bị động sang chủ động, một tay ôm hông của cô, một tay áp chế cái ót của cô, anh bắt đầu hôn sâu hơn để đốt lên ngọn lửa trong lòng cô.

Người đàn ông này có thói quen không chế mọi chuyện, cho dù là đối với việc này cũng vậy.

Cánh tay vừa dùng lực bế cô lên, đi thẳng về phía giường lớn xa hoa.

Lưng vừa mới dính vào giường lớn mềm mại, trong nháy mắt không khí liền thay đổi thành lửa nóng, anh cúi người nhìn chằm chằm cô, trong mắt lấp lăm lăm ngọn lửa nhỏ, cơ hồ là muốn đả thương cô.

Sau khi nụ hôn chấm dứt, tầm mắt của anh từ từ di chuyển từ trên mặt cô xuống lồng ngực phập phồng, từ góc độ của anh, có thể nhìn thấy sườn sấm đỏ còn đang khoắc trên người cô. Mà dưới người cô cũng có ngọn lửa đỏ y hệt như thế, ánh sáng phát ra từ da thịt mềm mại và trắng nõn của cô, bộ dáng mềm mại mà mê người, lập tức khiến cho hô hấp của anh trở nên căng thẳng.

Khẽ híp mắt, cô nhìn lên trần nhà, khẩn trương và chút lo lắng không biết phải làm sao, một cổ khác thường khiến cho thân thể tê dại giống như là gặp dòng điện chạy ngang vậy, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, cô cắn chặt môi nhìn anh, đôi mắt lấp lánh tỏa ra hơi nước, tạo thành một mảnh mờ mờ.

Tinh thần và cơ thể cách nhau ngày một xa, trên da thịt mềm mại dính một tầng màu hồng xinh đẹp, mỗi một tác da thịt cũng bị anh đốt lên ngọn lửa nhỏ, cảm giác nóng bỏng càng ngày càng nặng, hình như muốn hòa tan!

Loại cảm giác này mặc dù không đau, nhưng rất khó chịu, rất khó nhẫn nại...

“Ừ....” Âm thanh bẽ tan tành, ý thức vô tình tràn ra khỏi cánh môi mềm mại, không thể khống chế.

Hiện tại cảm giác duy nhất của cô là giống như đang ở địa ngục, hai thế giới, không có cảm giác an toàn....

“Ân Ân, gọi tên anh...” Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, dịu dàng dụ dỗ.

“Dịch thiếu...” Suy nghĩ mơ hồ, cô khẽ gọi một câu trong tiềm thức.

“Không đúng, phải gọi là ông xã....” Anh nâng mặt cô lên, dịu dàng hôn một cái.

“.....” Ánh mắt khẽ run, cô mở mắt ra nhìn anh, thấp tiếng gọi: “Ông xã....”

Lúc cô khẽ gọi như thế, anh đột nhiên đè thân thể mình xuống, hành động dịu dàng đoạt lấy nơi ấm áp thuộc về anh.

Đau nhói truyền đến, cô chợt mở mắt ra, nhìn cánh tay anh đang đặt trên da thịt mình, đau đến khó chịu!
Anh chậm rãi chống thân thể lên, nhìn người phía dưới đang nhú lông mày, nhắm hai mắt lại khăn trương giống như kéo đến cực hạn, chỉ cần một cử động nhẹ nhàng sẽ bị đứt ra làm đôi, trong lòng đau nhói.

Khi anh cúi đầu, lơ đãng nhìn thấy trên ga giường nhuộm ấn ký màu đỏ, hơi sững sờ, làm như hiểu được cái gì đó, đau lòng vụn lông mày, đặt một nụ hôn lên gương mặt mịn màng của cô, nhỏ tiếng gọi: “Bà xã....”

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như thế, trong giọng nói mang theo sự dịu dàng đặc biệt, giống như chất thuốc có thể hóa giải đau đớn, cô chậm rãi mở mắt ra, an tĩnh nhìn gương mặt người đàn ông gần trong gang tấc, cười nhạt một tiếng.

Anh gỡ những sợi tóc rơi trên mặt cô, chịu đựng ngọn lửa nóng bỏng trong cơ thể, nói ra lời nói nghiêm túc như là cam kết của đời anh: “Anh yêu em...”

“Ông xã, em cũng yêu anh.”

Có chút yêu, chỉ giữa hai người, không có nhiều hơn, cũng chỉ có thể đến với nhau ở cự ly gần mà thôi, đã tới sẽ không rời đi.

Cô biết, rốt cuộc lòng của cô đã có thể cho đi tất cả, mà rốt cuộc anh cũng đã tìm được cảng để dừng chân.

Sắc màu ấm áp trong phòng ngủ thơm ngát, một đôi uyên ương cầu hoan triền miên.

Ngày mười lăm, vừa lúc trăng tròn.

Trăng tròn, người cũng tròn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-mon-sung-hon>